

Giới thiệu Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa

Nam Tầm trong truyện Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa của tác giả Lỏa Bôn Man Đầu gặp một con thần thú có thể mang cô xuyên không qua các thế giới, cô giúp thần thú thu thập giá trị công đức, sau khi thành công liền có thể quay trở lại quá khứ cải mệnh

Nhưng mà bây giờ, cô hối hận quá, hối hận đến xoắn cả ruột.

CMN những giá trị công đức kia đạt được từ vai ác đại Boss giá trị hắc hóa 100 giá trị ác niệm 100, cô chỉ muốn lọc sạch những linh hồn tà ác đó, đm cô thật không muốn bọn họ yêu cô a a a!

Biến thái 1 ăn thịt người!

Biến thái 2 là con ác quỷ!

Biến thái 3.....

Đến khi Nam Tầm biết bọn họ đều là một người, hai mắt cô tròn trắng trực tiếp nằm giả chết trên mặt đất.

Boss đại nhân tà nị cuồng khóc bá túm cười tà tà: "Bảo bối, nàng không phải muốn lọc sạch linh hồn ta sao? Vậy dứt khoát cũng tình lọc thân thể ta đi."

Nói xong truyện, trực tiếp cởi áo tháo thắt lưng trần trụi: "Đến đây nào bảo bối, mau tới tình lọc ta."

Nam Tầm: "Tự làm vậy không thể sống, ta muốn chết quá phải làm sao bây giờ?"

Mời bạn cùng theo dõi câu chuyện ngôn tình sủng từ Lỏa Bôn Man Đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đừng Tinh Tượng, Tinh Tượng Sẽ Bị Sét Đánh

Nam Tầm đã chết, chỉ vì cứu một đứa bé chạy băng qua đèn đỏ, mà bị xe đâm cho nát như, chết mới thì thâm làm sao.

Nhưng hiện giờ, cô nhìn xung quanh lại thành ra một mảnh tối đen, có chút ngu ngơ.

Đây là nơi nào? Tại sao ở đây lại tối đen như mực, chẳng thấy cũng chẳng nhìn rõ quang cảnh gì hết? Chẳng lẽ...

Định mệnh, cô vì cứu người mà biến thành một đồng thịt nát, không thể lên trời thì cũng thôi đi đây lại bị đẩy xuống địa ngục ư?

Nam Tầm vừa định chi tay lên trời mà mắng to, đột nhiên mảnh đen kịt tối tăm này giờ lại biến chuyển ngay trước mắt, dần dần hình thành một con lốc xoáy.

Con lốc xoáy ấy càng ngày càng lớn, cũng càng lúc càng sáng rõ, sau cùng khai mở biến thành một bầu trời rực rỡ ánh sao.

Nam Tầm ngơ ngác đứng nhìn kỳ cảnh trước mắt.

Cộc cộc cộc, âm thanh của một vật gì đó đang chạy ra ngoài.

Đột nhiên, hai mắt của Nam Tầm tròn trũng, một con tuần mã trắng như tuyết bay ra từ khoảng không, ngay giữa không trung tung mình thành một vòng cung tuyệt đẹp, sau đó vừng vàng mà tiếp đất ngay trước mắt Nam Tầm.

Tứ chi nó thon dài, lông mao mượt mà đẹp đẽ, cái đuôi tựa như một tán ô xoè, một chân trụ một chân co, toả ra ánh sáng lấp lánh như sao trời.

“Muốn tiếp tục sống không?” Con ngựa trắng nhìn chằm chằm Nam Tầm hỏi.

Bên ngoài Nam Tầm có vẻ không chùn bước trước bão táp, nhưng trong lòng lại cả kinh sét đánh ầm ầm, mảnh liệt không hề đứt đoạn.

Cô đã chết rồi! Đã thế còn có thể trông thấy một con tuần mã, con ngựa này không những toả ra vàng hào quang mà còn biết nói chuyện!

“Ta là thánh thú thượng cổ Hư Không Thú, sở hữu thần lực cường đại, là chủ của thời gian và không gian, có thể nghiền nát không gian, cũng có thể xuyên qua thời không, không những có thể quay trở lại quá khứ, mà còn đi được tới tương lai.” Ngựa trắng nói.

Nghiền nát không gian? Xuyên qua thời không?

Nam Tầm đầu tiên là sững sờ, tiếp theo liền chỉ vào nó mà cười haha: “Bảo bối này, ngươi không phải chọc cười ta đâu, haha...”

Nam Tầm cảm thấy còn cười chưa thoả mãn, thì đã bị một cỗ áp lực thật lớn đang gia tăng đột ngột quét qua, linh hồn trong khoảnh khắc bị đè ép tới mức muốn vụn vụn!

Chỉ tồn một cái nháy mắt, cô đã ở trong một toà đại điện cổ kính, mà phụ nữ nơi đây đều mặc váy dài tay rộng.

Nam Tầm như hoá đá, còn chưa kịp nhìn kĩ, linh hồn cô lại bị bóp méo.

Cứ như thế mười mấy hiệp, Nam Tầm chứng kiến đủ loại không gian thế giới muôn hình vạn trạng, nào là cổ đại vương hầu thế gia, nào là cộng quân dân quốc, rồi thế giới hiện đại, thế giới tu chân, thế giới giữa các hành tinh...

CMN (chửi thề) còn có cả xã hội nguyên thủy nữa chứ, một mảnh vải cũng không mặc, chỉ bọc vài phiến lá cây làm tiết khổ, thực sự rất đau mắt.

Hư Không Thú ngúng nguẩy cái đuôi phát sáng sau mông, nói: “Chỉ cần ngươi giúp ta độ hoá những kẻ mang sát khí ác ý, thanh tẩy những linh hồn xấu xí, giúp ta thu thập đủ công đức, ta liền mang ngươi quay trở lại quá khứ, cải mệnh cho bản thân ngươi.”

Nam Tầm đảo mắt, hỏi lại: “Những người ngươi gọi là mang đầy sát khí ác ý, liệu ta có thể hiểu rằng bọn họ là những kẻ tâm lý biến thái, sát nhân cuồng ma, hận không thể bắt tất cả mọi người cùng chết, đã thế còn muốn huỷ diệt thế giới, chính là cái loại vai phản diện đại boss?”

Hư Không Thú trầm mặc.

Nam Tầm cũng trầm mặc trong chốc lát, nhưng rất nhanh cô đã cười rộ lên: “Được thôi, dù gì ta cũng đã chết rồi, cuộc mua bán này ta cũng chẳng thiệt thòi, đúng không?”

Cô cười cười đuôi mắt uốn cong thành một đường, con ngươi đen lấy phản chiếu toàn bộ bầu trời, so với ánh sao càng thêm sáng lạng.

Hư Không Thú có vẻ vừa ý, gật gật đầu.

Ngay sau đó, thân thể nó co rúm lại nhỏ xíu, cuối cùng lại biến thành một viên cầu tròn lẩn. Trên mặt viên cầu có mắt mũi miệng, tứ chi ngắn tũn cơ hồ đều được giấu dưới lớp lông mềm mại như nhung.

“Tại sao ngươi lại biến thành cái dạng này?” Nam Tầm gật mình, hai mắt sáng lên.

Bộ lông xù kia, mới đáng yêu làm sao.

Hư Không Thú đột nhiên biến thành một viên cầu nhiều lông tròn vo, rất không tự nhiên mà vụn vụn cái eo, hừ nhẹ một tiếng: “Còn không phải do vừa nãy mang ngươi xuyên qua nhiều thế giới như vậy, linh lực tiêu hao quá mức, cho nên mới bị biến thành trạng thái lúc nhỏ.”

“Phụt, vậy mới nói đừng tinh tướng, tinh tướng sẽ bị sét đánh, ha ha ha...” Nam Tầm không nhịn được cười ha ha, tiếng cười réo rắt, bừa bãi tới cực điểm.

Hư Không Thú xụ mắt giờ vuốt nhỏ, bỗng nhiên nhắm vào ngay giữa trán của Nam Tầm lấy một giọt máu, lạnh lùng thốt lên: “Khế ước linh hồn kí kết thành công, tiến vào thế giới đầu tiên...”

“Này đợi đã, ta còn chưa chuẩn --” Nam Tầm nói còn chưa hết câu, linh hồn đã bị một áp lực quen thuộc bức bách khiến cho vụn vụn.

Tiếp theo hai mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Phụt một tiếng.

Âm thanh của tiếng binh khí sắc nhọn xuyên qua máu thịt dần dần rõ ràng.

Nam Tầm từ từ mở mắt liền cảm thấy có thứ gì đó bắn trên mặt mình, cô đưa tay lên sờ thử.

Đỏ tươi màu đỏ tươi, sền sệt sền sệt, thì ra là máu.

Vừa ngẩng đầu lên, liền trông thấy một cái đầu tròn vo kì quái ở ngay trước mặt mình, máu chảy đầm đìa.

Nam Tầm: ...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thế Giới 1, Yêu Vương Biến Dị - Cô Dâu Loài Người

Nam Tầm cười ha ha một tiếng trong lòng, giọng điệu cực kì dịu dàng tự nhảm trong đầu: "Bảo bối ngươi đi ra đi, ta đảm bảo không đánh chết ngươi đâu~"

Trên cổ tay Nam Tầm xuất hiện thêm một chiếc vòng bạch ngọc, vòng tay hơi nóng lên, tiếng Hư Không Thú trực tiếp vang lên trong đầu Nam Tầm.

"Ngươi có thể gọi bản thân thú là Bát gia." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm khoe miệng hơi nhếch: "Tiểu Bát, Bát gia, đến đây, nói với tỷ một chút tình huống ở đây thế nào."

Hư Không Thú hừ hừ: "Chính là tình huống mà ngươi đang thấy, xét thấy lúc trước ngươi nghi ngờ năng lực của bản thân thú, cho nên ta trực tiếp mang ngươi tới thế giới cao cấp. Nơi này khá tương đồng với nơi mà ta cư ngụ, ngươi có thể dùng tâm cảm thụ sức mạnh cường đại của ta, khả khả."

Hai chữ khả khả này trong giây phút đã dim Hư Không Thú cao lãnh một phát xuống nền đất.

"Huyền Nhi biểu muội, muội không sao chứ?" Một giọng nam vang lên đầy hoảng hốt.

Sau một phút, Nam Tầm liền cảm thấy trên tay căng cứng, nằng được một người đàn ông cao lớn kéo ra phía sau.

Nam Tầm có chút lơ mơ, một làn sóng ký ức đang mạnh mẽ rót vào đầu của nàng.

Nhìn bóng người cao to che chắn ở phía trước, Nam Tầm kêu một tiếng theo bản năng: "Biểu ca?"

Tần Nhạc Hiên quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, dịu dàng cười cợt với nàng: "Biểu muội yên tâm, có ta ở đây, sẽ không cho ngươi xảy ra chuyện gì."

Khóe mắt giương lên, khuôn miệng cười mỉm, trời sinh phong lưu.

Tần Nhạc Hiên bày ra một kết giới bảo vệ cho Nam Tầm, sau đó liền tiến về phía trước đối phó với đám quái vật.

Nam Tầm tìm tòi trong ký ức, bày quái vật này hình như có tên gì đó mà Yêu nguyệt Ma Lang thú, tính cách cực kỳ tàn bạo, vừa xuất hiện liền là cả đám.

Đây là một thế giới Huyền Vũ, vị trí bọn họ đang ở gọi là đại lục Ngân Xuyên, người tu luyện Huyền Vũ được xưng Huyền giả, cường giả vi tôn*.

Trên đại lục Ngân Xuyên lúc này không có hoàng đế, chỉ lấy Ngũ đại Gia tộc cầm đầu các gia tộc lớn.

Ngũ đại Gia tộc phân bố ở vị trí đông tây nam bắc trên đại lục Ngân Xuyên, trong đó gia tộc có thế lực lớn nhất có họ kép Túy Ly, là tộc nhân tộc Ngự thú cực kỳ bá đạo cầm đầu.

Tộc nhân tộc Ngự thú là gì?

Chính là nhân tộc trời sinh có năng lực giao lưu cùng vạn thú*, hiểu được rất nhiều vu thuật và bí thuật nghịch thiên, ngay cả Yêu thú Thần thú cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Mà cỗ thân thể Nam Tầm nhập vào này là con gái độc nhất của gia chủ tộc Túy Ly, đứng hàng thứ chín, tên Túy Ly Huyền, lớn lên một bộ khuynh quốc khuynh thành hồng nhan họa thủy, chỉ tiếc -- như gỏi thêu hoa, nhìn được mà không dùng được.

Túy Ly Huyền không kế thừa bất kì năng lực ngự thú nào của tộc nhân Ngự thú tộc.

Chỉ bằng điểm này, Túy Ly Huyền đã được coi là si nhục của tộc Túy Ly.

Nhưng, có thể ngự thú hay không, Nam Tầm nay đã biến thành Túy Ly Huyền hiểu rõ hơn bất kì ai, mỹ nhân này thật ra tâm địa quá thiện lương, nằng không nỡ bóc lột những linh thú kia, vì vậy mới tình nguyện làm một tên ngớ ngẩn cái gì cũng không biết.

Túy Ly Huyền vô dụng như vậy đương nhiên bị gia tộc Túy Ly ruồng rẫy, bị đem ra làm vật hy sinh cho gia tộc.

Cha mẹ tuy rằng rất thương yêu nàng, nhưng căn bản không chống lại được trưởng lão gia tộc cùng Tứ đại Gia tộc khác cưỡng ép, chỉ có thể giao nàng ra để gả cho Vương của các loài yêu thú -- Một con Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà* làm nhân loại cùng chúng thần thú kiêng dè không thôi.

"Tiểu Bát này, con Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà này là một con rắn sao?" Nam Tầm hỏi Hư Không Thú.

"Đúng vậy khả khả. Ngươi yên tâm, tuy rằng thú thể của Yêu Vương có xấu một chút, nhưng sau khi hóa hình lại anh tuấn bất phàm, ngọc thụ lâm

phong, đẹp như thiên thần. Chà chà, người phải biết, những con yêu quái nhỏ bé kia ái mộ Yêu Vương có thể xếp hàng dài tới Bắc cực, nhiều không đếm xuể. Người gả đi tuyệt đối không chịu thiệt thòi. Hơn nữa bằng trí tuệ và vẻ đẹp của người, khiến cho con Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà này bỏ tà theo chính là việc nằm trong tầm tay, điểm công đức của ta phải dựa vào người rồi."

Khỏe miệng Nam Tầm liền gật gật.

Đột nhiên rất muốn treo con Hư Không Thú hình viên cầu này lên mà đánh, bây giờ phải tính sao đây?

*Cường giả vi tôn: Kẻ mạnh làm vua.

*vạn thú: chục nghìn con thú

*Tử trảo xích huyết đằng xà: con rắn màu đỏ có cánh và bốn móng :3

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nguyên Chủ À, Bị Yêu Vương Ăn

Nam Tầm soi mói Tàn Nhạc Hiên đang chiến đấu kịch liệt với đám Yêu nguyệt Ma lang thú ngoài kia, dáng dấp mạnh mẽ, rắn rỏi khôi ngô, đặc biệt đôi mắt như hoa đào khẽ nhếch lên, rất hấp dẫn người ta, cũng khó trách Túy Ly Huyền bị hấp dụ theo bỏ trốn.

Túy Ly Huyền mới vừa biết được tin tức phải gả cho Yêu Vương, ngay ngày hôm sau liền bỏ nhà theo Tàn Nhạc Hiên. Chẳng qua dựa vào thể lực to lớn của tộc Túy Ly ở giới Huyền Vũ, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa cũng bị tóm lại.

"Tiểu Bát, Túy Ly Huyền thật đâu? Ta nhập vào cơ thể của nàng, vậy nàng đi đâu?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú trầm mặc một hồi mới nói: "Ba ngày nữa Túy Ly Huyền sẽ chết thảm, ta đồng ý siêu độ linh hồn giúp nàng, cho nên ta đem người về ba ngày trước khi nàng chết thật để sử dụng cơ thể của nàng."

Chờ chút!

Định mệnh, nàng hình như vừa phát hiện ra chuyện khó lường gì đó!

"Tiểu Bát, người nói là ba ngày nữa ta sẽ chết thê thảm sao?" Đôi mắt đẹp của Nam Tầm khẽ trừng.

Hư Không Thú cười haha một tiếng: "Đúng vậy đấy."

"Chết như thế nào? Chết thảm đến mức nào?"

"Chuyện này thì, vẫn chấp nhận được, người bỏ nhà theo trai cùng đàn ông lạ đã xúc phạm đến vảy ngược của Yêu Vương, sau đó Yêu Vương ăn người từng miếng từng miếng vào bụng, còn tên đàn ông kia thì bị Yêu Vương hút khô máu treo ở cửa thành phơi bảy ngày bảy đêm, cuối cùng bị phơi thành một cái xác khô."

Nam Tầm đã không nghe lọt câu tiếp theo, trong đầu của nàng hiện tại đều là câu nói "ăn từng miếng từng miếng vào bụng" quanh quẩn.

"Tiểu Bát à, ăn theo người hiểu cũng giống từ ăn mà ta hiểu ư?" Nam Tầm ôm chút hy vọng.

Hư Không Thú mất hứng: "Ta giống kẻ hay đùa giỡn sao, người chính là bị con Yêu Vương khát máu tàn bạo kia ăn từng miếng vào bụng đó, đến xương cũng chà thềm nhà."

Nam Tầm rung mình một cái, hừ nói: "Không phải ta, là Túy Ly Huyền mới đúng."

"Khà khà, bây giờ người chính là Túy Ly Huyền, ba ngày nữa người sẽ bị Yêu Vương ăn đó, làm cho tốt vào, ta rất xem trọng người nha~"

Nam Tầm cảm thấy một lòng không muốn nói chuyện cùng Hư Không Thú nữa.

Lúc này, Tàn Nhạc Hiên vừa giết hết một đám Yêu nguyệt Ma lang thú mang theo mùi máu tanh đi tới.

Hắn không dám đến gần, sợ một thân mùi máu làm ô uế thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên trước mắt.

"Biểu muội đừng sợ, ta đã giải quyết hết toàn bộ bảy Yêu nguyệt Ma lang thú này rồi." Tàn Nhạc Hiên nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu mê luyến.

Nam Tầm khẽ cười cười: "Biểu ca, hình như ta nghe thấy tiếng nước chảy đầu đây, chúng ta mau đi rửa mặt đi."

Tần Nhạc Hiên đứng ngốc tại chỗ, chỉ dằn độn nói: "Biểu muội, muội cười lên trông thật đẹp."

Giọng nói như muốn cuốn trôi đi.

Nam Tầm xi một tiếng bật cười, nàng phải đẹp đến độ nào mà cười một cái liền có thể mê hoặc đối phương thành bộ dáng này?

Tần Nhạc Hiên đầu nặng bước chân không vững đi về phía trước, hai vành tai hướng về phía Nam Tầm trở nên đỏ bừng.

Nam Tầm đi theo sau hần, nhìn dáng dấp đần độn này thỉnh thoảng lại cười khẽ hai tiếng.

Hai người đi không bao lâu quả nhiên thấy một dòng suối nhỏ trong veo.

Tần Nhạc Hiên đành phía gần đầu nguồn dòng suối cho Nam Tầm, tự mình bơi xuống dưới, còn dặn dò liên tục: "Biểu muội, nếu có chuyện phải gọi ta ngay, ta ở phía trước."

Nam Tầm đáp lại, chờ người đi xa liền không thể chờ đợi được nữa mà đi tới bên bờ.

Mặt nước rất trong, bóng loáng như gương, phản chiếu rõ ràng dung mạo của nàng.

Nam Tầm thấy khuôn mặt của bản thân mình xong, liền hít một ngụm khí lạnh, trong lòng hỏi Hư Không Thú: "Tiểu Bát, nói thật, có phải ngươi là nhan không* không?"

Hư Không Thú khả khả đáp: "Nhìn ta đối tốt với ngươi như thế nào, tìm cho ngươi một dung mạo khuynh quốc khuynh thành như vậy, đã thế bỏ nhà theo trai cũng là bỏ trốn cùng với một mỹ nam."

Hai mắt Nam Tầm nhìn trời, trợn trừng một cái đầy khinh thường: "Đúng, xác thực khuynh quốc khuynh thành, chỉ là ba ngày sau sẽ là khuynh quốc khuynh thành trên trời cao."

Hư Không Thú không chột dạ chút nào, eo mập uốn một cái, móng vuốt nhỏ nhếch lên: "Ai ya, vì vậy mới cần ngươi tới xoay chuyển càn khôn mà."

*Nhan không: yêu thích vẻ bề ngoài. Người ta thường nói 'tốt gỗ hơn tốt nước sơn', nhan không chỉ những người thích nước sơn :3

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tới Đây, Đến Trong Lòng Của Tỷ Tỷ

Nước sông hắt lên một khuôn mặt thiếu nữ tuyệt đẹp, đẹp tựa thiên sơn tuyết liên*, khí chất sạch sẽ xuất thần, đôi mắt đẹp ẩn chứa sóng nước mùa thu uyển chuyển, trong suốt thấy đáy, không vương một chút tạp chất nào, sống mũi thẳng đứng, đầu mũi tròn bóng, cơ hồ có thể trông thấy khuôn mặt đang chiếu ra những ánh nắng ấm áp, môi khép hờ tựa cánh hoa đào, lộ ra một khe hở, lỗ mũi có thể trông thấy chiếc lưỡi màu phấn hồng.

Đây là một người con gái mỹ miều đến nỗi người ta luyến tiếc tới gần, chỉ sợ chẳng may tới gần sẽ khiến nàng bị nhiễm bụi trần khí tục.

Nam Tầm chớp chớp đôi mắt nhìn nữ tử trên mặt nước, người ẩn bên trong cũng chớp chớp đôi mắt nhìn lại nàng.

“Thôi được rồi được rồi, ngươi đừng than thân trách phận nữa, mau nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ của bản thân ngươi đi —” Hư Không Thú đang nói một nửa liền im bặt.

“Tiểu Bát? Tiểu Bát?” Nam Tầm kêu lên vài tiếng cũng không nghe thấy đối phương trả lời.

Nam Tầm cảm thấy quái lạ mà nói thầm vài tiếng, nhìn xung quanh một vòng cũng chưa nhận ra có gì không ổn.

Phát hiện trên tóc và mặt vẫn còn dính máu tươi, Nam Tầm liền ngồi xổm xuống đất, đem mái tóc nhúng vào trong làn nước, nghiêng đầu, sau đó lấy tay làm lược, vừa gột rửa mái tóc vừa suy nghĩ tình cảnh hiện tại.

Nếu như mục tiêu của nàng là độ hoá Yêu Vương, vậy thì nhất định phải trở thành người bên cạnh Yêu Vương. Trước mắt lần hoà thân này chính là một cơ hội hiếm có, cũng may nàng mới chỉ rời đi có một ngày, vẫn còn khả năng quay lại tìm cơ cho việc đào hôn.

Gột rửa sạch mái tóc dài, Nam Tầm trực tiếp cúi xuống lấy nước vỗ vào mặt.

Bọt nước trên mặt nàng chảy xuống từng hạt từng hạt, dưới ánh nắng mặt trời lóe ra hào quang lấp lánh, mỗi hạt nước rơi xuống tựa như là một viên trân châu.

Bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh lạ, Nam Tầm quay đầu.

Ở nơi cách nàng không xa có một cây đại thụ, bên dưới có một con tràng nhĩ thổ (thỏ tai dài) đang giương cặp mắt lên quan sát nàng chăm chú.

Con thỏ này mang đôi mắt đỏ như máu, u ám mà thâm sâu, quanh thân tản ra một cỗ khí tối tăm buốt đến tận xương.

Nam Tầm không hề nhận ra không khí xung quanh nó, nàng hoàn toàn bị bộ lông xù của linh thú thu hút.

Tràng nhĩ thổ là loài linh thú thấp kém nhất, chỉ ăn cỏ, đối với Nam Tầm mà nói chẳng có chút nguy hại nào, hơn nữa nhóc thỏ này cả người lông xù xù, đặc biệt rất đáng yêu.

Nam Tầm nhấc làn váy, nhẹ nhàng mà bước tới, ngồi xổm xuống, cùng tràng nhĩ thổ mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau.

Thế mà con tràng nhĩ thổ này không hề trốn tránh, cứ đứng đó đợi nàng tiến lại gần.

“Này thỏ con, có phải mi bị lạc đường hay không? Lại đây, ngồi trong lòng tỷ tỷ, ta mang mi trở về nhà.” Nam Tầm cười tủm tỉm nói giọng dụ dỗ, duỗi tay liền ôm trường nhĩ thổ vào lòng.

Con tràng nhĩ thổ này thân mình hơi cứng lại một chút, ở nơi không ai có thể nhìn thấy, con ngươi đỏ như máu quét qua một đạo sát khí cuồng bạo.

“Tiểu Bát Tiểu Bát, ta có thể nuôi nó làm thú cưng được không? Con tràng nhĩ thổ này thực sự đáng yêu chết người rồi, cơ mà người yên tâm đi, ta vẫn thích người nhất, người vẫn là cưng nhất.” Nam Tầm hỏi Hư Không Thú trong lòng.

Hư Không Thú không trả lời.

Nam Tầm coi như là nó đã đồng ý rồi, vui mừng nâng tràng nhĩ thổ lên cao, “Thỏ con, sau này mẹ con chúng ta sống nương tựa vào nhau có được không?”

Tràng nhĩ thổ không phản ứng, tựa hồ nghe không hiểu nàng nói gì, nó chỉ mở to đôi mắt đỏ như máu, khẽ liếc qua nàng.

Nam Tầm cũng chả mong chờ nó có thể hiểu những gì nàng nói, nàng vốn chỉ muốn tìm một con vật nuôi không có linh tính nghe nàng lái nhai vài câu, người ở đây nàng cũng chẳng thân quen, Tiểu Bát thì không thêm đề ý tới nàng, thứ nàng sợ chính là nhiệm vụ còn chưa hoàn thành thì đã buồn chết rồi.

Nam Tầm sờ qua sờ lại đôi tay của nhóc thỏ nhìn không được mà tiến lại gần nó mà cọ cọ vài cái.

Ha ha, thật mềm mại, thật thoải mái, sau này có thể đem ra làm gối ôm.

Đôi tai dài của tràng nhĩ thổ hơi rũ xuống, đôi đồng tử cũng hướng xuống thấp, ẩn sâu trong đáy mắt đang cất lực áp chế một cỗ khát máu thô bạo khuấy động.

*Tràng nhĩ thổ: Thỏ tai dài

*Thiên sơn tuyết liên: Hoa sen trắng ở thiên sơn

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ta Không Nghe, Không Nghe Không Nghe

"Biểu muội, muội đã xong chưa?" Xa xa truyền đến tiếng của Tần Nhạc Hiên.

Nam Tầm ôm tràng nhĩ thổ vào trong ngực, đáp: "Biểu ca, ta rửa mặt xong rồi."

Nghe được lời này, Tần Nhạc Hiên trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Nam Tầm, hần ngọc ngấn nhìn thiếu nữ trước mắt, cũng không biết nhìn thấy được gì, đột nhiên quay người đi.

"Biểu muội, ta đi nhóm lửa, váy của muội bị ướt, phải phơi khô mới được." Nói xong lão đảo đi xa.

Nam Tầm cúi đầu nhìn bản thân, nàng vừa gội sạch tóc, bây giờ mái tóc dài đen nhánh bị nàng vắt lên trút xuống từ vai phải như thác nước đen, phần đuôi tóc đang chảy xuống mấy giọt nước, vừa vẩy nhỏ trên eo, thấm ướt quần áo, mơ hồ có thể nhìn thấy da thịt bên hông.

Cũng khó trách dọa Tần Nhạc Hiên thành cái dáng vẻ này.

Nam Tầm vội vã dịch con tràng nhĩ thổ trong ngực xuống bên dưới chặn da thịt bên hông.

Vì thế, đôi mắt đỏ bừng của tràng nhĩ thổ không biết xui xẻo thế nào mà nhắm ngay chỗ kia, thu hết đường cong bên hông vào trong mắt.

Trong con ngươi của con thú không chút cảm xúc dư thừa, chỉ có chút tĩnh mịch, lúc nhìn đến chỗ mê người kia như chẳng phải nhìn thấy cảnh đẹp, mà là một bữa ăn ngon.

Nếu Nam Tầm nhìn thấy ánh mắt bây giờ của tràng nhĩ thổ, nhất định sẽ sợ tới mức ném con thú thật xa, sau đó bỏ chạy.

Khó nổi chính là Nam Tầm không thấy được, Hư Không Thú cư trú trong vòng tay cũng không nhắc nhở nàng.

Tần Nhạc Hiên nhóm một đồng lửa, bô bô nói với thiếu nữ đối diện kế hoạch sau này, có vẻ rất hưng phấn.

Nam Tầm ngồi yên nghe, thỉnh thoảng vuốt lông cho con trường nhĩ thổ trong ngực, nghĩ Tần Nhạc Hiên này chỉ sợ thật sự mến mộ Túy Ly Huyền, nếu không sẽ không lộ dáng dấp ngượng ngùng như mới nếm tình đầu như vậy, tuy rằng nàng cảm thấy Tần Nhạc Hiên chắc chắn là tay già đòi.

Đội đối phương nói xong, Nam Tầm nhìn hấn, bỗng mở miệng nói: "Biểu ca... Hay là chúng ta vẫn nên trở về đi thôi."

Gương mặt tuần tú còn mang theo khát khao của Tần Nhạc Hiên lập tức đánh lại: "Biểu muội, muội nói gì vậy?"

Nam Tầm nói: "Xin lỗi biểu ca, ta lừa huynh, thực ra ta không thích huynh, chỉ là ta quá sợ hãi, cho nên mới muốn biểu ca mang ta trốn hôn."

"Biểu muội muội đừng nói nữa! Ta không nghe, ta không muốn nghe!"

Nam Tầm nghĩ thầm: người anh em, người không thể không nghe, nếu hai ta thực sự tiếp tục bỏ trốn, chờ Yêu Vương biết đến, ta sẽ bị nuốt sống, mà người cũng sẽ biến thành xác khô, ta thật vì mạng của người mà.

Thế là Nam Tầm không quản hấn, tiếp tục nói: "Biểu ca, nếu ta thực sự bỏ đi như vậy, gia tộc Túy Ly sẽ hồ thẹn vì ta, vị trí gia chủ của cha chỉ sợ cũng không ngồi vững. Dù sao ta cũng không có gì vướng bận, hòa thân liền hòa thân đi, một cái mạng mà thôi. Nếu có thể đổi lấy hòa bình giữa nhân tộc và yêu thú, hy sinh một mình ta vẫn rất có lỗi."

Nam Tầm cũng thấy tự cảm động bởi một phen lời nói hiên ngang lẫm liệt của mình.

Về mặt Tần Nhạc Hiên biến đổi, hơi khống chế không được tức giận quát: "Biểu muội muội đừng có hồ đồ! Không đi được đâu! Muội có biết Vương của yêu thú là con quái vật tàn bạo khát máu thế nào không! Nếu muội đi, nhất định một đi không trở lại!"

Lúc hấn nói lời này, con tràng nhĩ thổ vùi trong ngực Nam Tầm giương mắt nhìn phía hấn, một đôi đồng tử đỏ sền sệt như máu tỏa ra lệ khí cực độ hung ác nham hiểm.

Nam Tầm lộ một nụ cười yếu ớt, vẻ mặt có chút bi ai, thê mỹ như đóa sen trắng không dính bụi trần: "Vậy thì có sao, nếu như đây là điều mọi người mong muốn, ta liền thuận theo mong muốn của họ, chỉ mong khi ta hy sinh thực sự có thể đổi lấy hòa bình ngăn ngừa họ muốn."

"Không được, ta không cho phép muội mạo hiểm! Biểu muội muội rõ ràng biết tâm ý của ta, nhưng vì sao... đến tột cùng vì sao muội đột nhiên thay đổi chủ ý?"

Tần Nhạc Hiên nói lẩm bầm, thân mình run rẩy, một bộ dáng bị đá kích lớn.

Nam Tầm lại xin lỗi lần nữa: "Ngày mai trời vừa sáng, chúng ta liền trở về đi thôi, là ta có lỗi với huynh."

"Túy Ly Huyền!" Tần Nhạc Hiên tức giận kêu cả họ cả tên nàng.

Đôi mắt hoa đào của người đàn ông lóe tia máu, hấn cười lạnh một tiếng: "Ta đây đối với người như móc tim móc phổi, người lại hồi báo ta như vậy? Lúc cần thì lợi dụng ta, lúc không cần thì đá văng?"

Nam Tầm bị vẻ mặt dữ tợn của hấn dọa sợ rồi.

Đm, nàng đoán được Tần Nhạc Hiên sẽ tức giận, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới hấn sẽ nổi điên thành như vậy.

Tần Nhạc Hiên bước từng bước đến gần nàng, vẻ mặt càng ngày càng nham hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bị Dọa Ngốc, Con Thỏ Uống Máu Người

Nam Tầm lùi về sau một bước, thăm nghĩ toi rồi, tên Tần Nhạc Hiên này nhìn có vẻ thẹn quá hóa giận rồi.

"Tiểu Bát Tiểu Bát, người mau nói gì đi! Ta coi như có biết Taekwondo với Tần đã*, nhưng thế giới này quá trâu bò, ta căn bản không đánh thắng được hắn. Ta cũng không muốn vừa đến thế giới này đã chết toi đâu." Nam Tầm kêu nửa ngày, Hư Không Thú vẫn không đáp lại tiếng nào.

"Biểu ca, có chuyện gì thì từ từ nói." Nam Tầm cười khan, nỗ lực điều hòa không khí.

Khỏe miệng Tần Nhạc Hiên nhếch lên, giọng điệu cực kì ôn hòa: "Biểu muội, ta muốn muội, chờ chúng ta đã gạo nấu thành cơm, muội sẽ không nghĩ đến chuyện trở về nữa."

Nam Tầm chửi thề trong lòng, không nhìn ra tên Tần Nhạc Hiên này có vẻ đường hoàng hóa ra là mặt người dạ thú.

Nam Tầm lập tức bỏ chạy, lúc chạy còn không quên vót theo con tròng nhĩ thỏ.

Nhưng nàng đâu phải đối thủ của Tần Nhạc Hiên. Trên đại lục Ngân Xuyên này, Huyền giả phân từ thấp đến cao theo thứ tự Huyền đồ, Huyền sĩ, Huyền sư, Huyền tướng, Huyền Vương, Huyền Hoàng, Huyền Đế, Huyền Thánh.

Mỗi một Huyền giai lại chia thành sơ cấp, trung cấp, cao cấp và đỉnh cấp.

Tần Nhạc Hiên tuổi còn trẻ đã là Huyền sư sơ cấp, không phải tay mơ như Nam Tầm nghĩ mà có thể động.

Nam Tầm bị gã đàn ông phía sau vỗ xuống đất, mắt thấy một tay hắn sắp mò vào làn váy nàng, con tròng nhĩ thỏ trong ngực Nam Tầm bỗng bay vào một cái ra ngoài.

Tròng nhĩ thỏ trực tiếp nhảy đến trên vai Tần Nhạc Hiên, ngoác miệng ra, một đôi răng cửa sắc bén cứ như vậy đâm vào máu thịt Tần Nhạc Hiên.

Ừng ục, ừng ục.

Nam Tầm xác định mình không nghe lầm, mẹ nó đây là tiếng nuốt máu người.

Con tròng nhĩ thỏ này vì cứu nàng lại đi uống máu người.

Nam Tầm có chút hơi cảm động, lại nhìn Tần Nhạc Hiên đã hôn mê bất tỉnh, Nam Tầm lập tức ôm lấy tròng nhĩ nhỏ nhanh chân bỏ chạy.

Đột nhiên nhớ ra cái gì, Nam Tầm ngẩng đầu lên trời hừ nhẹ vài tiếng, thả ra tinh thần lực của mình.

Qua một lúc, một con chim thanh loan xà xuống từ bầu trời đêm.

"Người bạn nhỏ, có thể chở ta một đoạn đường không? Ta muốn về gia tộc Túy Ly ở phương nam."

Chim thanh loan kêu hai tiếng, cúi người xuống.

Nam Tầm vui vẻ trong lòng, lập tức ôm tròng nhĩ thỏ bò lên.

Túy Ly Huyền vô dụng chỗ nào chứ, nàng ta vốn là thiên tài ngự thú mà! Nàng tùy tiện ngâm nga vài câu là có thể triệu hồi linh thú xung quanh.

Không lâu sau, chim thanh loan giương cánh bay cao, hướng về phương nam.

Ánh mắt tròng nhĩ thỏ trong lồng ngực Nam Tầm rơi trên người nàng, bên trong lạnh căm mang theo nghiến齿 nghiền ngẫm.

Đội sắp đến gần nhà, Nam Tầm liền từ biệt thanh loan, chuyển sang đi bộ.

"Cứu muội? Sao người lại ở đây!" Một người đột nhiên sợ hãi kêu lên.

Nam Tầm nghe tiếng nhìn lại, là một thiếu nữ mặc váy hồng nhạt thêu đủ loại bướm.

Thiếu nữ gặp nàng, gương mặt vẻ khiếp sợ.

Nam Tầm nhàn nhạt quét nàng: "Tam tỷ, nơi này là nhà của ta, ta không ở nơi này thì nên ở nơi nào?"

"Không phải người vừa bỏ trốn cùng Hiền biểu ca à!" Giọng Túy Ly Nguyệt the thé, nói xong dường như ý thức được mình vừa nói chuyện gì không nên nói, lập tức che miệng lại.

Nam Tầm hơi ngoắc khoe môi: "Tam tỷ, đừng nói lung tung chuyện làm bản người trong sạch này nha. Nếu bị phụ thân ta và mấy vị trưởng lão biết được, sợ là muốn đánh què người đấy."

Nói xong, trực tiếp xẹt qua bên người thiếu nữ kia, một thân quần áo trắng nhẹ nhàng dập dờn trong gió, mang theo hương thơm thoang thoang.

Túy Ly Nguyệt tức đến độ suýt cắn nát một cái răng bạc, tức không có chỗ phát tiết, liền nện trên đầu hai con đực phi báo bên cạnh.

Cặp đực phi báo kia phát tiếng gào thét khổng lồ, nhưng giận mà không dám nói gì.

Gia tộc Túy Ly tuy tu luyện Huyền Vũ cũng không có gì xuất sắc, nhưng năng lực Ngự thú của họ cực kỳ mạnh mẽ. Bọn họ là Ngự thú sư trời sinh, dù chỉ là một Huyền sĩ nhỏ nhỏ cũng có thể điều khiển một con linh thú hơn ngàn năm tuổi.

Túy Ly Nguyệt đột nhiên nghĩ đến cái gì, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Trở về cũng được, gả cho con súc sinh kia rất tốt."

Dưới cái nhìn của nàng, tất cả yêu thú đều là súc sinh, cả Yêu Vương cũng không ngoại lệ.

*Tán đả: Sanda tiếng Việt mình gọi là Tán Đả là một trong 3 trường phái của môn Tán Thủ (Sanshou). Nói một cách ngắn gọn, Sanda là môn Sanshou dân sự, tức là nó được lưu truyền trong dân gian dùng để chiến đấu và phòng thân hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tiểu Bạch, Đây Là Rượu Độc U'

Cha mẹ Túy Ly Huyền biết được con gái rượu của mình trở về liền vội vã đuổi tới.

Nam Tầm còn chưa ngồi ấm mông trên ghế đã thấy cửa phòng bị một cơn gió phá tan.

Một phụ nhân mỹ lệ hùng hổ chạy vào, nhanh chân vài bước đến trước mặt Nam Tầm ôm chặt lấy nàng, gào lên: "Huyền Nhi, con gái ngoan của mẹ, con trở về làm gì vậy. Nếu đã chạy thì chạy xa một chút a, thực sự là tức chết mẹ rồi!"

Vị đại thúc đẹp trai, cũng chính là cha nàng theo phía sau, nhìn thấy bộ đức hạnh này của mẹ nàng, vội vã tạo kết giới cách âm ngoài gian nhà, bằng không lời này mà bị người có ý đồ nghe được, nhất định gặp phiền toái.

Nam Tầm lấy làm kinh hãi.

Hóa ra cha mẹ nàng ngay từ đầu đã biết nàng bỏ trốn cùng Tần Nhạc Hiền?

Nam Tầm cúi thấp đầu, nói nhỏ: "Mẹ, nếu con bỏ đi luôn, mẹ với cha phải làm sao bây giờ? Hơn nữa con ở gia tộc Túy Ly cũng không có tác dụng gì, không bằng làm chút công hiến vì gia tộc."

Mẹ nàng vừa nghe lời này, nước mắt cứ chảy xuống không dứt như nước lũ.

Cha nàng cũng đỏ mắt: "Huyền Nhi, là cha bất lực, không bảo vệ được con."

Nam Tầm lắc đầu, nói rung rung: "Nội có mấy vị trưởng lão tộc Túy Ly tạo áp lực, ngoại có các thế gia khác nhìn chăm chăm. Người ngoài chỉ nhìn thấy cha thân là gia chủ gia tộc Túy Ly mà vẻ vang, sao biết được nỗi khổ trong lòng cha. Vì vậy, con không trách cha mẹ, thật sự."

Cha nàng một đàn ông có tuổi, nghe xong lời này cũng không nhịn được nữa, ôm lấy mẹ nàng cùng nhau gào lên.

Nam Tầm.....

Mẹ nàng còn muốn giúp nàng chạy trốn, không ngờ tin tức nàng trở về đã bị Túy Ly Nguyệt mách cho mấy vị trưởng lão, các trưởng lão nghe tiếng tới rồi, còn giằng co với cha nàng hồi lâu.

Cuối cùng cha Túy Ly Huyền trở mặt nhìn mấy vị trưởng lão cách ly toàn bộ sân của nàng, kết giới cách ly cường đại này chỉ sợ con ruồi cũng không lọt được khe.

Gia chủ tộc Túy Ly, nghe chức vị này vẻ vang bao nhiêu a. Thực ra cha nàng rất uất ức, ông chính là một con rỗi năng lực xuất sắc của gia tộc Túy Ly, quyền quyết định một số chuyện lớn cuối cùng vẫn phải do mấy vị trưởng lão.

Nhân tộc và Thú tộc đã chiến đấu vài trăm năm, lúc trước có thể nói hai bên cùng tồn tại. Nhưng Thú tộc có năng lực hồi phục mạnh mẽ hơn Huyền giả nhân loại, vì lẽ đó bọn họ nhất định phải kéo dài thời gian đình chiến này.

Sau đó, mấy gia tộc lớn trải qua thương lượng, liền có sách lược kết giao như hiện tại.

Gia tộc Túy Ly chính là đứng đầu Ngũ đại gia tộc, vì thể hiện thành ý kết giao, người này đương nhiên phải xuất thân từ tộc Túy Ly, nhưng con cháu nhà Túy Ly đều có năng lực, mấy vị trưởng lão căn bản không nỡ.

Liền, ánh mắt của mọi người rơi trên người Túy Ly Huyền.

Không có bản lĩnh, nhưng lại là con gái gia chủ, còn đẹp như thiên tiên, lật cả tộc Túy Ly cũng không tìm được người thích hợp hơn nàng.

Cả sân to rộng trong nháy mắt chỉ còn mỗi Nam Tầm, còn có con tròng nhĩ thổ trong lòng nàng.

Có lẽ do tròng nhĩ thổ quá nhỏ bé không gây chú ý, cả quá trình chưa ai đặt mắt trên người nó.

Nam Tầm thử liên hệ cùng Hư Không Thú, nhưng con vật nhỏ này không biết xảy ra chuyện gì, một tiếng cũng không thém đáp lại.

Thế là Nam Tầm chỉ có thể cắn nhẫn lại nhai cùng tròng nhĩ thổ.

Lúc ăn cơm, Nam Tầm ăn cùng bàn với tròng nhĩ thổ, lúc ngủ ôm tròng nhĩ thổ chung chăn chung gối, cứ như vậy trôi qua hai ngày.

Ngày hôm đó, Nam Tầm ôm tròng nhĩ thổ nằm trên xích đu, ánh mắt thất thần nhìn bầu trời đêm đầy sao.

"Tiểu Bạch, ta muốn uống rượu quá, uống say rồi thì chẳng còn buồn phiền gì nữa cả." Nam Tầm xoa lỗ tay tròng nhĩ thổ nói thầm.

Dù đôi tai có bị chà đạp, tròng nhĩ thổ cũng chỉ phản ứng nhàn nhạt, nó nghiêng đầu nhìn bàn bên cạnh, tròng mắt đỏ sẫm xẹt qua một đạo huyết quang rồi biến mất.

Một phút sau, Nam Tầm chỉ vào bàn nhỏ hô lên kinh ngạc.

"Rượu? Sao nơi này lại có thể có một bình rượu?" Nam Tầm nhìn chăm chăm bàn nhỏ trước mắt, chỉ thiếu một chút có thể nhìn ra cái lỗ.

Cuối cùng Nam Tầm xác định mình không hoa mắt, trên bàn kia thực sự có một bình rượu xuất hiện.

Nam Tầm thấp thỏm hỏi lâu, hỏi tròng nhĩ thổ: "Tiểu Bạch, mi nói xem rượu này không phải rượu độc chứ?"

Tròng nhĩ thổ liếc nàng một cái, mặt không hề cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đồng Tử Rắn, Thỏ Hóa Trai Đẹp

Nam Tầm trừng mắt, một đôi mắt đẹp nhìn hướng tròng nhĩ thổ, cười hi hi: "Tiểu Bạch, uống cùng ta đi, chúng ta không say không về, hai ta vừa vặn có thể làm bạn đi đường Hoàng Tuyền*."

Nói xong, nàng nâng bầu rượu, ngửa đầu uống ngụm lớn, tư thế uống rượu phóng khoáng đến quả thực không giống nữ nhân.

Miệng nàng căng một ngụm lớn, sau đó nhấc tròng nhĩ thổ lên, miệng vênh lên liền rót rượu vào miệng con thỏ.

Ở lúc bờ môi Nam Tầm chạm vào miệng nhỏ của tròng nhĩ thổ, quanh thân tròng nhĩ thổ bỗng tản ra huyết sát chi khí cường đại, một đôi mắt màu máu của thỏ lại biến thành... Đồng tử dựng đứng của loài rắn!

Rót xong một ngụm rượu lớn, đầu Nam Tầm đã bắt đầu xoay vòng vòng.

"Tiểu Bạch ơi, làm sao cơ thể mi lại lắc lư như vậy? Mi không phải say rồi đấy chứ?" Nam Tầm chế nhạo tròng nhĩ thổ.

Trong mắt trăng nhĩ thổ xẹt qua một tia tâm tình bất định.

Huyết sát chi khí quanh người hấn dọa người như vậy lại không khiến nữ nhân này lộ ra chút sợ hãi nào?

Nam Tầm không cảm giác được sát khí gì cả, chẳng qua cảm thấy không khí xung quanh hơi lạnh, nàng liền một tay ôm trường nhĩ thổ vào ngực sưởi ấm, một tay cầm bầu rượu tiếp tục uống.

Thiếu nữ mặc váy trắng dài lác lác đứng lên, dáng người lay động uyển chuyển đung đưa, thỉnh thoảng xoay một vòng, tự thành một vũ điệu mê hoặc lòng người, thoáng như tiên tử rơi lâm xuống thế gian.

Quay một vòng lại một vòng, rượu trong bầu chảy xuống theo khoe môi nàng, vẫn kéo dài tới phong cảnh ý vị trong vật áo.

Rượu đã hết, nàng tiện tay ném bầu rượu kia đi.

Nghe tiếng leng keng, thiếu nữ không khỏi cười ha ha lên: "Rượu ngon, rượu ngon."

Nam Tầm nhìn phía trăng nhĩ thổ, nắm lỗ tai nó bắt đầu nhảy.

Sau đó, nàng vừa nhảy vừa hừ nhẹ: "Phát bay pháp, phát oa bay pháp, phát oa phát. Phát phát oa, phát oa phát oa. Phát oa phát a a ôi, cái nào này cái nào, nha nha kéo mấy kéo, cái nào cái nào cái nào nha nha cái nào mấy cái nào lạp lạp mấy lạp lạp rồi mấy ừ ừ."*

Mặc dù chỉ là tiếng phát phát phát oa oa oa, nhưng tiếng ca trong trẻo này phảng phất như nước suối sạch sẽ nhất trần đời, ngọt ngào đến cực điểm thông thấu đến cực điểm, lại mờ ảo tựa tiên âm, phá tan tầng mây u ám xông thẳng lên trời.

Trăng nhĩ thổ mang khuôn mặt thổ chết* lúc nghe được tiếng ngâm nga này lại biến có biến hóa vi diệu, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ bỗng trở nên vô cùng thâm thúy như hai động sâu không đáy.

Trong bóng đêm, thiếu nữ không vướng bụi trần xoay tròn múa, tiếng hát sạch sẽ mờ ảo.

Bên ngoài kết giới, một đám chim đang chậm rãi tụ lại, đủ loại chim nhỏ xoay quanh bay lượn trên góc sân theo tiếng ngâm nga, đám chim quanh thân dẫn theo linh khí đủ mọi màu sắc không ngừng tập hợp, dệt thành một thế giới ngũ thái ban lan*, đẹp đến như mộng ảo.

Nhìn thấy dị tượng như vậy, con mắt trăng nhĩ thổ giật giật, đột nhiên tránh thoát lòng nàng, trong chớp mắt liền nhảy vào bóng tối.

Tiếng ngâm nga của Nam Tầm im bật: "Tiểu Bạch, mi muốn đi đâu vậy? Tiểu Bạch --"

Khuôn mặt nhỏ của Nam Tầm đỏ ửng, ô ô hai tiếng: "Đồ Tiểu Bạch không lương tâm, uống công ta thương người, ợ ~"

Trăng nhĩ thổ đã hòa vào bóng tối nghe được tiếng nói thầm hơi dừng bước chân một chút, sau đó lại tiếp tục nhảy về sâu trong màn đêm.

Trăng nhĩ thổ chạy lại chạy, cái bóng* nho nhỏ dưới ánh trăng càng kéo càng dài, càng cao càng rộng, cuối cùng đã biến thành dáng hình cao lớn của một người.

*Cái bóng là bóng bị ánh sáng chiếu ra, không phải bóng dáng.

Bóng người từ từ đứng lên từ mặt đất, sương đen nồng nặc tụ lại phía sau trăng nhĩ thổ.

Từ trong sương đen, một người đàn ông mặc áo choàng đen thông thả đi ra.

Người đàn ông dáng người cao to kiên cường, mái tóc đen tùy tiện khoác trên vai, gương mặt tuấn mỹ vô dục tựa yêu thần, chỉ là trên mặt không có bất kì biểu cảm gì, lông mày dài, một đôi đồng tử dựng đứng đỏ sẫm như máu không hề gợn sóng, làm cho người ta có cảm giác âm u, sống mũi cao thẳng như ngọc trụ kinh thiên, môi mỏng khẽ nhếch hơi phiếm tím.

Áo khoác đen bập bùng trong màn đêm quanh quần cùng huyết sát chi khí thô bạo bao quanh thân hắn, mùi máu tanh nồng nặc trong nháy mắt trướng lên.

*Đường Hoàng Tuyền: Con đường dưới địa phủ, ý là đi tìm chết.

*Lời bài hát: Không có nghĩa gì cả.

*Khuôn mặt thổ chết: ý là khuôn mặt chết - poker face (:)

*Ngũ thái ban lan: 5 màu vàng xanh đỏ trắng đen

Hahahaha, nam chính hiện hình rồi

Chương 9: Yêu Vương? Định Mệnh*, Bị Hù Chết

Tràng nhĩ thổ vừa thoát khỏi không chết ngay lập tức ý thức được nguy hiểm, phát ra một tiếng kêu chói tai, xòe móng vuốt bỏ chạy.

Huyết đồng* của người đàn ông hơi nghiêng, năm ngón tay vừa cong đã biến thành một bộ móng sắc bén tựa rồng lại tựa như chim ưng.

Con tràng nhĩ thổ liều mạng khều khoạng bốn chân giữa không trung, cuối cùng vẫn bị hấp hút vào móng, sợ hãi kêu loạn chết chết.

Con mắt đỏ sẫm của hắn quét về phía ba môi* của tràng nhĩ thổ, một bàn tay khác vẫn giữ hình dáng tay người chậm rãi lần được môi mình, ngón tay nhẹ nhàng vân vê trên đó.

Không biết nhớ tới cái gì, môi mỏng của người đàn ông khẽ cong lên.

Sau đó đôi môi vẫn mang ý cười đột nhiên không báo trước mở to, bên trong lộ hai cái răng nọc vô cùng sắc bén.

Người đàn ông nhắm ngay tràng nhĩ thổ ở tay phải cắn một cái, cứ như vậy cắn rớt một mảng thịt sống.

Trong khoảng khắc, máu me đầm đìa, bộ lông trắng như tuyết bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tràng nhĩ thổ dù sắp chết vẫn cố giãy dụa, nhưng chỉ phí công, rất nhanh đã bị người đàn ông nuốt từng miếng vào bụng.

Người đàn ông mặt không thay đổi nhai thịt thô trong miệng, môi mỏng phiếm tím bị máu tươi nhuộm đậm. Trong màn đêm lóe ra ánh sáng buốt lạnh, lộ ra khuôn mặt đẹp trai đến cực điểm kia, lại giống như ác quỷ cất bước trong màn đêm chuyên uống máu người.

Đợi đến khi tràng nhĩ thổ bị nuốt sống không thừa mảnh xương, người đàn ông khôi ngô cao lớn mặc áo choàng đen này mới chậm rãi đi về hướng kết giới.

Kết giới cách ly nhìn có vẻ cực kỳ vững chắc của gia tộc Túy Ly cứ như vậy bị hắn dùng một móng vuốt xé rách, sau đó không coi ra gì rời đi.

Ở một khắc người đàn ông rời đi kết giới, trong đầu Nam Tầm đột nhiên xuất hiện tiếng của Hư Không Thú: "Định mệnh, hù chết bảo bảo! Không hổ là vai ác đại boss giá trị ác niệm 100!"

".... Tiểu Bát, ngươi còn sống cơ à, ta còn tưởng ngươi chết rồi chứ? Có điều, khi nào thì ngươi học được nhưng từ ngữ hiện đại này vậy?" Nam Tầm ợm một cái, trong miệng toàn mùi rượu.

"Lão tử vẫn sống tốt, làm sao chết được?" Hư Không Thú hừ nói.

Nam Tầm cất tiếng: "Vậy mà mấy ngày nay ta gọi ngươi vô số lần, làm sao ngươi không lên tiếng?"

Hư Không Thú trầm mặc hồi lâu mới nói: "Lão tử không nghĩ thế giới này có Yêu Vương mạnh như vậy. Mẹ nó hắn mới xuất hiện một giây đó, lão tử liền cảm nhận được sát lục chi khí nồng nặc quanh người hắn. Nếu lúc đấy ta lại nói với ngươi thêm một câu, tuyệt đối sẽ bị hắn phát hiện, sau đó hai ta đều chơi xong (game over)."

Nam Tầm nghe nó nói xong liền có chút lơ mơ: "Tiểu Bát, ngươi nói mê sang gì đấy. Yêu Vương ở nơi nào, làm sao ta không thấy?"

Hư Không Thú ha ha hai tiếng.

Nam Tầm đánh hơi được mùi vị không ổn từ hai tiếng ha ha này.

"Chính là con vật ngươi kêu Tiểu Bạch rồi ôm vào ngực như ôm bảo bối... Con tràng nhĩ thổ kia đấy."

Nam Tầm ghen hai giây: "Tiểu Bát, ngươi đang trêu ta sao?"

"Đúng, ta đang trêu ngươi."

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm.

"Ha ha, ngươi thấy có khả năng sao?" Hư Không Thú lại nói một câu khiến Nam Tầm cứng lại rồi.

"Yêu Vương này thật thần thông quảng đại, trực tiếp dùng bí pháp giấu mình trong bóng của tràng nhĩ thổ, lại phân một tia nguyên thần bám vào trên

người nó để không chế nó." Hư Không Thú giải thích.

Nam Tầm vẫn khó có thể tin: "Nhưng tại sao Yêu Vương phải bám trên người tràng nhĩ thố?"

"Vấn đề này hơi rất hay." Hư Không Thú dừng một chút, trả lời: "Có thể là... Ăn no rừng mỡ?"

Nam Tầm...

"Tiểu Bát, ta cảm thấy ta đã xong rồi." Nam Tầm vuốt mặt, vẻ mặt như cha mẹ chết.

Hư Không Thú ha ha nói: "Đúng đấy, ta đếm xem ha. Thời điểm người ôm Yêu Vương không buông tay, Yêu Vương động sát khí một lần. Lúc sụt trên mặt hân, lại một lần. Lúc vô lễ tại hân, lại tới một lần. Chính lúc người ăn bữa tiệc lớn, còn nhất định bắt hân ăn củ cải, cũng là một lần. Lúc đêm người ngủ ôm hân chảy nước miếng, Yêu Vương còn nhìn chăm chăm cổ người cả buổi. Vừa nãy người mạnh mẽ ép hân uống rượu, sát khí mãnh liệt trong mắt Yêu Vương đủ đâm người người ra cái động. Còn có cuối cùng, người kéo hai lỗ tai hân nhảy vòng vòng..."

*Định mệnh: trong bản gốc là ngọa tào, ngọa tào là nói lái của ta kháo, ta kháo là chửi bậy. Nên định mệnh là nói lái đi của "đờ mờ"

*Huyết đồng: con mắt màu máu, để huyết đồng nghe hay hơn

*Ba môi: con người có hai môi, con thỏ có ba môi :3

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đến Đây, Cùng Thương Tồn Lẫn Nhau

"Cục cưng, người đừng nói nữa, hãy để ta lắng lắng." Nam Tầm không muốn nghe, nàng cảm thấy nếu cứ nghe tiếp sẽ không nhìn được tát chết chính mình.

"Nghĩ thoáng chút đi, sự tình đã qua." Hư Không Thú khuyên nhủ.

Nam Tầm nghĩ đến cái gì, vội vã lên án nó: "Người biết rõ tràng nhĩ thố là Yêu Vương mà người lại không nhắc nhở ta?"

Hư Không Thú ho nhẹ một tiếng: "Ta cũng không nghĩ tới Yêu Vương mạnh như vậy, ta mà lên tiếng, hân nhất định sẽ phát hiện ta."

"Vì vậy người trở mặt nhìn ta liên tục tìm đường chết?" Nam Tầm nói âm u.

"Không có trở mặt nha, ta thừa dịp khoảng thời gian này cố ý đi học tri thức thế giới các người, giờ ta là một con Hư Không Thú bắt kịp thời đại, hi hi."

Nam Tầm: "Cục cưng, người thật sự không cần nhắc hiện hình sao?"

Hư Không Thú hừ hừ: "Người cho rằng ta đàn như người sao? Hiện hình để người đánh ta?"

Nam Tầm: "... Cục cưng, người thật thông minh."

"May là Yêu Vương bám vào người tràng nhĩ thố, mà không phải lợn rừng gì đó." Nam Tầm có chút vui mừng vỗ vỗ lồng ngực mình.

"Có gì khác nhau sao?" Hư Không Thú khó hiểu.

"Nếu là lợn rừng nhỏ, ta sẽ không nuôi nó, mà nướng lên ăn luôn."

Hư Không Thú: ...

Bỗng nhớ tới cái gì, Nam Tầm bấm tay tính toán, không khỏi thốt lên đầy kinh ngạc: "Tiểu Bát, hình như ngày mai chính là ngày cuối cùng, xong xong, ngày mai ta sẽ bị Yêu Vương nuốt sống!"

Hư Không Thú ừ một tiếng.

"Ta cảm thấy hai ta có thể trực tiếp đi thế giới kế tiếp." Nam Tầm đề nghị thực chân thành.

Hư Không Thú lập tức trả lời một câu: "Không tới phút cuối cùng tuyệt không thể từ bỏ, ta xem trọng người nha~"

Nói xong lời này, Hư Không Thủ lại tiếp tục già chết rồi.

Sau đó mặc kệ Nam Tầm hô hoán thế nào, Hư Không Thủ đều quyết già chết đến cùng.

Nam Tầm hy vọng ngày mai mình cũng có thể ru rú trong nhà, nhưng rất hiển nhiên, ghét của nào trời trao của ấy. Sáng sớm ngày kế, một đám người liên xuất hiện oanh oanh liệt liệt trước tiểu viện của nàng.

Vốn là con gái gia chủ, tiểu viện độc lập này của nàng đã được cho là vô cùng rộng rãi, vậy mà khi nhóm người này đến lại lập tức trở nên chật chội lạ thường.

Mấy vị trưởng lão đi phía trước, sau đó là cha mẹ nàng, tiếp theo chính là một đoàn thúc thúc bá bá thăm thăm ca ca muội muội* theo sau.

Nam Tầm không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy ánh mắt mấy ông lão nhìn nàng sáng quắc đến có thể ăn thịt người, mà vẻ mặt cha mẹ nàng đều như sắp khóc.

Đội mấy ông lão thăm thía nói ra sự tình, Nam Tầm vẫn còn thần thờ.

Vương bầy yêu thú kia vậy mà sai một tiểu yêu đến nói, ngày mai sẽ phái người tới đón tân nương tử*.

Nguyên bản đề nghị kết giao là mấy gia tộc lớn đơn phương mong muốn. Bọn họ dự định trực tiếp ném người lẫn kiệu hoa trước lối vào Ma Vực, sau đó liền xem Yêu Vương có đồng ý nhận nương tử hay không.

Họ chưa từng nghĩ tới, Yêu Vương biết được việc này lại càng chủ động phái người tới đón dâu!

Này có phải có nghĩa Yêu Vương rất hài lòng ứng cử viên tân nương tử?

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, có chút kích động: "Tiểu Bát, ngài mai Yêu Vương tới đón ta, vậy có phải có nghĩa hôm nay ta sẽ không bị ăn? Ta đã thay đổi vận mệnh bị ăn của Túy Ly Huyền rồi!"

Hư Không Thủ khà khà một tiếng: "Chúc mừng nha, nói không chừng ngày mai ngươi bị ăn đấy? Ngươi đã quên ngươi làm những chuyện đại nghịch bất đạo với Yêu Vương rồi hả?"

Nam Tầm: ...

"Ha ha, cục cưng à, nếu ta mà bị ăn thì điểm công đức của ngươi cũng đi tong nha." Đến đây, cùng thương tổn lẫn nhau a.

Hư Không Thủ lập tức liền ỉu xiu.

*Thúc thúc bá bá thăm thăm ca ca muội muội: chú bác cô dì anh em

*Tân nương tử: tân nương, cô dâu

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kiệu Hoa Cmn Là Màu Trắng

Mấy vị trưởng lão không ngừng tận lực tẩy não Nam Tầm, cái gì mà phải hiểu được hy sinh cái tôi vì tập thể, làm như vậy cũng vì gia tộc Túy Ly.

Nam Tầm rất muốn phun nước bọt vào mặt họ.

Nhưng vì không phá vỡ thiết lập nhân vật*, Nam Tầm vẫn yên tĩnh làm một đóa bạch liên* không rành thế sự.

Đêm đó, ngoài sân nhỏ lại được bỏ thêm một tầng kết giới, một bộ váy cưới đỏ thắm được cha mẹ nàng đưa tới.

Mẹ nàng như thường lệ lại gào khóc một trận, sau đó lôi kéo tay Nam Tầm, lén lút đưa nàng một sấp bùa chú, nhỏ giọng thăm thía: "Huyền Nhi, đây là bùa chạy trốn, bùa nô, còn có bùa truyền tống thượng phẩm. Con hãy cầm lấy, tùy thời sử dụng."

Nam Tầm cất đồ vật cẩn thận, rồi nhin không được ôm lấy vị phụ nhân mỹ lệ này, nói trong lòng: "Tiểu Bát, ta nhớ mẹ ta."

Hur Không Thú cuối cùng không giả chết nữa, cũng trả lời một câu: "Ngoan, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ cẩn thận, chờ ta thu thập đủ điểm công đức là ngươi có thể trở về."

Nam Tầm nhỏ vài giọt nước mắt không nói gì. Nàng luôn cảm thấy Tiểu Bát đang hố người, hơn nữa còn là hố sâu không đáy.

"Tiểu Bát, ta nhớ tới qua ta hát dẫn tới thật nhiều linh thú, chẳng lẽ không ai nhìn thấy trận rầm rộ này sao?" Nam Tầm rất khó hiểu.

Muôn loài chim bay đến nha, kỳ cảnh ngàn năm khó gặp như thế lại không người thấy?

Hur Không Thú giải thích: "Yêu Vương cách ly nơi này với bên ngoài, vì vậy trừ ngươi và hấn, còn có những linh cảm* kia, những người khác đều không nghe thấy."

"Tại sao hấn phải làm vậy?"

Hur Không Thú: "Ngươi hỏi ta ta hỏi ai?"

Nam Tầm không nhịn được phì cười: "Ngươi đưa ta tới thế giới này không phải để cảm thụ sức mạnh cường đại của ngươi sao? Vậy mà đến chuyện này cũng không biết."

Hur Không Thú lại bắt đầu giả chết.

Sáng sớm ngày kế Nam Tầm liền bị đánh thức. Một đám nha hoàn, ma ma nối đuôi nhau tiến vào, bắt đầu hậu hạ Nam Tầm rửa mặt chải đầu.

Sau một canh giờ*, Nam Tầm nhìn trong gương thấy một tân nương bị đóng gói thật kiều diễm bốc lửa, không khỏi nở nụ cười, không ngạc nhiên chút nào nghe được xung quanh tiếng hít hà liên tiếp.

Ai nói tộc Túy Ly toàn mấy ông lão bảo thủ chứ, nhìn xem áo cưới họ tuyển cho nàng này, bộ ngực sữa nửa lộ, bên ngoài chỉ che một tầng lụa mỏng đỏ, nửa lộ nửa không là đáng về quyền rũ người nhất, bản thân nàng nhìn đều sắp phun máu mũi rồi.

Trước cửa lớn tộc Túy Ly đã có một cỗ kiệu lớn xuất hiện, nhưng sắc mặt người nhà Túy Ly người này so người kia càng khó coi.

Nam Tầm nhìn thấy cũng phải thốt ầm một tiếng, cỗ kiệu này lại màu trắng!

"Tiểu Bát, ngươi cảm thấy Yêu Vương có ý gì? Lễ nào hấn muốn kết hôn một xác chết tên Túy Ly Huyền?" Giọng Nam Tầm có chút run rẩy.

Hur Không Thú chỉ trả lời một câu: "Chúc ngươi may mắn."

Nàng kiệu là tám con Địa ngục Ma báo đôi mắt xanh biếc, ngoài ra cũng không còn yêu thú nào khác.

Tám đôi mắt xanh biếc đồng loạt rơi trên người Nam Tầm làm nàng có áp lực thật lớn.

Mặc dù chỉ phải tám con Địa ngục Ma báo tới đón dâu, cỗ kiệu lại còn trắng như đám ma, nhưng mọi người giận mà không dám nói gì.

Nam Tầm quay đầu lại nhìn thoáng qua, rồi lên kiệu trong rừng ánh mắt kính sợ, tiếc hận, lo lắng hoặc cười trên sự đau khổ của người khác.

Người còn chưa ngồi vững, tám con Địa ngục Ma báo này đã nhấc lên cỗ kiệu trắng quay đầu liền đi, tốc độ nhanh như bay, vội vã như đi đầu thai vậy.

Nam Tầm người này đây, tuy rằng trên miệng luôn ồn ào sợ sệt, nhưng thật ra là người vô tâm, chỉ chốc lát liền đã ngủ gật. Chỉ là nàng không nghĩ tới mới ngủ gật một lát, lúc tỉnh lại, nàng đã không ở trong kiệu từ lâu.

Nàng đang nằm trên một tràng kỷ*, ánh sáng xung quanh có chút tối tăm, nguyên tố ngũ hành tự nhiên trong không khí rất mỏng manh, tràn ngập tại không gian này đây là nguyên tố hắc ám Huyền giả không thể hấp thu.

Nơi này hấn là... Ma Vực trong truyền thuyết.

*phá vỡ thiết lập nhân vật: out of character

*đóa bạch liên - bạch liên hoa: thánh mẫu, marysue

*linh cảm: chim

*một canh giờ: 2 tiếng

*tràng kỷ: ghế dài, từ này Việt Nam có.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ta À, Là Tới Quyển Rũ Yêu Vương

Còn chưa mở mắt, Nam Tầm đã nghe xung quanh có người nhỏ giọng xuyết xoa "Đẹp quá", "Nhân tộc lại cũng có túi da đẹp như vậy", cái gì mà "Nghe nói đây là con gái độc nhất của gia chủ Tủy Ly, nhân tộc vì dùng mỹ nhân kế cũng thực dám bỏ vốn lớn."

Nam Tầm còn muốn nằm nghe ca ngợi thêm một lát, nào biết một người bỗng kêu lên: "Tĩnh rồi tĩnh rồi, nữ nhân này tĩnh rồi!"

Nam Tầm đành mở mắt liền đối diện bốn đôi mắt đen thui phát sáng, cách ra xa xem lại, là bốn tỷ nữ rất đẹp.

Bốn người khẽ hành lễ: "Diện kiến cô nương."

Thái độ lười nhác mà chẳng để tâm này, hiển nhiên không đem tân nương nhân tộc trước mặt để vào mắt.

Nhưng Nam Tầm là ai chứ. Bất kể nam nữ già trẻ, không quá một canh giờ, nàng tuyệt đối có thể hòa vào một đồng.

Thế là một canh giờ sau, bên trong điện truyền đến tiếng cười cười nói nói vui vẻ, đặc biệt náo nhiệt.

"Ngươi con người này thật thú vị, hoàn toàn khác những nhân loại ta biết." Tỷ nữ kêu Hồng Trù che miệng cười duyên nói.

Nam Tầm trừng mắt nhìn nàng: "Nhân loại đều không phải như ta, hai con mắt một lỗ mũi một cái miệng sao?"

"Xi" Lục Tuệ không nhịn được phụt cười: "Ý của Hồng Trù là, nàng nhìn thấy nhiều nhân loại giao hoạt gian trá, mà ngươi lại đơn thuần không rành thế sự như vậy."

"Đúng rồi, làm sao ngươi lại đến Ma Vực của chúng ta?" Lam Thủy hỏi.

Nam Tầm cầm một quả đỏ au từ đĩa trái cây bên cạnh, cũng không cần biết là quả gì, cứ như vậy cắn răng rúc, sau đó vung vẩy hai chân, cười khanh khách với Lam Thủy: "Ai nha, Lam Thủy tỷ tỷ không phải đoán được rồi sao. Ta là tới thực thi mỹ nhân kế, nếu Yêu Vương có thể thích ta, ta có thể thổi gió bên gối hắn, để Yêu Vương không tấn công nhân tộc nữa, rồi nhân tộc cùng yêu thú có thể sống chung hòa bình."

"Khụ! Khụ khụ..." Mấy người bị sặc nước.

Lam Thủy lập tức gõ lên trán nàng: "Ngươi cũng thực thật thà, hỏi cái gì nói cái đó. Nhớ kỹ đây, những câu nói như thế ngàn vạn lần đừng để người khác nghe được, bằng không ngươi không giữ được mạng nhỏ đâu."

Ba người kia vội vàng gạt đầu cũng dặn dò một phen.

Nam Tầm cười ha hả: "Xin nghe mấy bị mỹ nhân tỷ tỷ giáo huấn."

Hồng Trù cười nhõng nhẽo: "Cái miệng nhỏ của ngươi như lau mật vậy. Nhưng vẫn là quên đi thôi, chúng ta so với ngươi cũng chẳng tính mỹ nhân gì."

Mấy người đùa giỡn một phen, mỗi ngày trò chuyện tâm sự trên trời dưới đất, đảo mắt đã trôi qua một tháng.

Nam Tầm chống cằm, trông mòn con mắt hướng bên ngoài cửa điện.

"Lục Tuệ, Yêu Vương đã đón ta về, nhưng vì sao không tới gặp ta? Hắn không gặp ta thì ta làm sao quyến rũ hắn?" Nam Tầm hỏi, chớp chớp đôi mắt to đen láy long lanh nước.

Một tiếng cà rúc.

Bên trong đại điện đen kịt, Yêu Vương ngồi lệch trên vương ý hắc huyền tinh, trong tay đang nắm một ly rượu tinh xảo. Cũng không biết làm sao, Yêu Vương vừa ngáy người, bàn tay dùng sức một chút, ly rượu làm bằng chất liệu tốt nhất đã bị bóp nát.

Rượu tinh khiết nồng nàn chảy xuống theo ngón tay thon dài, cả phòng ngập tràn hương rượu.

Dừng một chút, mặt hắn lại không thay đổi tiếp tục uống.

Con yêu thú đứng ngoài cách đại điện ba trượng không nghe được tiếng gì, liền lặp lại một lần: "Vương, bây giờ đã qua một tháng, ngài tính xử trí nữ tử nhân tộc kia thế nào? Có phải hút cạn máu nàng ta rồi treo ở đầu thành nhân tộc?"

Yêu Vương cười nữ tử nhân tộc nhưng chưa hề có động tĩnh một tháng nay, lũ yêu thú hoàn toàn cho rằng Yêu Vương đang biến đổi phương pháp nhục

nhà nhân tộc, chỉ là bọn hán càn thích phương thức máu tanh trực tiếp, nên không kịp đợi, đẩy một con tiểu yêu đến dò hỏi.

Yêu Vương lạnh lùng liếc hán một chút, nói điềm nhiên: "Chuyện của bản vương khi nào đến phiên các ngươi lắm miệng?"

Yêu thú kia rầm một tiếng quỳ trên mặt đất: "Tiểu nhân biết sai!"

Con mắt máu đỏ của Yêu Vương hơi híp lại, thường thức xoay cái ly trong tay, cũng không biết nhớ tới cái gì, khòe miệng vậy mà khẽ cong lên: "Quyền rũ sao... A, bản vương ngược lại muốn nhìn, ngươi phải quyến rũ như thế nào..."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Kinh Hải, Đùa Giỡn Yêu Vương

Trong điện, một đám yêu thú giương mắt nhìn nhau, không biết Yêu Vương vì sao bỗng nhiên tự lảm bảm, đợi đến lúc vô tình chúng liếc thấy Yêu Vương khòe miệng mang cười, nhưng cũng run lên trong lòng, không dám ho he gì nữa.

Lần cuối Yêu Vương lộ ra nụ cười kiểu này là khi nào đây, hình như là lần ăn tươi nuốt sống Yêu Vương đời trước.

... ..

Bốn người Lục Tuệ nghe được lời nói của Nam Tầm đã không thấy kinh ngạc nữa.

Đừng xem nha đầu này đáng vẻ ngây thơ trong sáng, nàng thật ra là người lỗ mãng cái gì cũng nói được. Càng khiến người ta không thể chỉ trích là, lúc nào phát ngôn, nha đầu này cũng vẻ mặt vô tội, ánh mắt trong suốt.

Mỗi lúc như vậy các nàng liền lập tức cảm thấy các nàng tự mình quá đen, cho nên mới suy bụng ta ra bụng người làm bản đối phương.

Vậy nên bất luận Nam Tầm làm cái gì nói cái gì, bốn người một khi đối diện đôi mắt sạch sẽ như thanh tuyến đó liền một câu nói nặng cũng không mở miệng được.

"Khụ, Tầm Tầm à, Yêu Vương ngài bề bộn công việc, người thông cảm chút." Từ Linh giải thích.

Nam Tầm liền gục đầu xuống, hỏi Hư Không Thú trong lòng: "Tiểu Bát, ta vừa mừng lại vừa lo, Yêu Vương lạnh nhạt ta, mạng nhỏ của ta tạm thời được bảo vệ. Nhưng nếu hán vẫn không gặp ta, nhiệm vụ của ta làm sao bây giờ? Làm sao ta còn có thể giúp người độ hóa Yêu Vương, làm sao lọc sạch quả tim đen sì sì này?"

Hư Không Thú không phản ứng nàng.

Nam Tầm sâu kín hít một hơi, thật là gánh nặng đường xa mà.

"Nhàn tới nhàn chán, không bằng chúng ta chơi đuổi bắt đi?" Lục Tuệ thấy nàng thương tâm khổ sở như vậy, nỗ lực rời sự chú ý.

Nam Tầm đã thay cái váy cưới bốc lửa hôm đó từ lâu, nàng mặc vào váy trắng nàng thích nhất, sạch sẽ đến không dính bụi trần.

Lúc này, mắt nàng quán một mảnh lụa đỏ. Trắng điểm tuyết đỏ, có một phen phong vị khác.

Dải lụa được Lục Tuệ buộc, nha đầu này buộc cũng thật chặt, Nam Tầm ngay cả chút ánh sáng cũng không nhìn thấy được.

Nói thật là trò giải trí ở cổ đại thực sự quá ít, càng không nói thời đại chỉ có nhân tộc, thần thú và yêu thú thượng cổ. Các nàng dù chỉ có thể chơi trốn tìm, bắt bướm bắt chim gì đó, nhưng Nam Tầm đã rảnh rồi sắp mốc meo, chỉ chơi trốn tìm thôi cũng khiến nàng thật hào hứng.

Nam Tầm duỗi hai tay sờ soạng bốn phía.

Không biết nha đầu xấu xa nào chọc eo nàng một chút, lại người nào sờ tay nhỏ của nàng.

"Bọn nha đầu xấu xa, dám đùa giỡn ta, chờ ta bắt được các ngươi, nhất định phải hôn một ngụm, xem các ngươi còn dám hay không." Nam Tầm cười hô.

Vừa mới bắt đầu vẫn là tiếng cười nói không ngừng, đột nhiên trong phút chốc, không khí xung quanh bỗng im bất. Nam Tầm cảm thấy không đúng, đang muốn kéo dải lụa trên mặt xuống xem, đúng lúc này lại nghe được tiếng bước chân tới gần.

Khóe miệng Nam Tầm cong lên: "Cho rằng không lên tiếng là ta không biết các người ở nơi nào sao?"

Dứt lời, nàng đột nhiên nhào về phía trước ôm lấy người kia, lại sau đó miệng nhỏ của nàng vênh lên, cứ như vậy hôn tới, còn "chụt" một tiếng vang dội. Nhưng mà --

Cái hôn này không dừng trên mặt trứng của đối phương, mà lại rơi vào... trên cằm.

"Hít~"

Xung quanh vang lên vài tiếng hít sâu, một luồng khí lạnh tản ra trong phút chốc, buốt giá đến người ta phải rùng mình.

Nam Tầm trái tim hồi hộp đập đập một tiếng.

Nếu lúc này nàng còn không biết mình ôm người đàn ông, nàng chính là đồ ngu. Nhưng hành động liền mạch vừa nãy không rút lại được a, chờ phát hiện người mình ôm không đúng, cái miệng nhỏ của nàng đã vênh lên về phía trước.

"Tiểu Bát Tiểu Bát, ta xong đời! Người này tám chính phần mười là Yêu Vương, ta vậy mà dám đùa giỡn hắn!"

Người có thể đi tới đi lui tự nhiên ở nơi này ngoại trừ vị Yêu Vương khát máu tàn bạo trong truyền thuyết kia, sợ là không còn người thứ hai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Kinh Diễm, Người Thật Đẹp Mắt

Không nghe Hư Không Thú đáp lại, Nam Tầm mới nhớ ra Tiểu Bát nhà nàng yếu bóng vía, sợ Yêu Vương cực kì.

Nam Tầm định làm bộ không biết mình hôn người đàn ông, nhưng điều này có thể sao?

Cái eo nàng ôm cứng trắng như vậy, cái đầu cao to như vậy, kẻ ngu si đều biết không thích hợp rồi.

Trái tim Nam Tầm nhảy rầm rầm lên, rất sợ Yêu Vương một chốc liền ăn tươi nuốt sống nàng.

Bỗng nhiên nàng buông tay, nhanh chóng lùi về sau vài bước, kéo vạt xuống dài lụa bịt mắt, sau đó nhìn người đàn ông trước mặt.

Này vừa nhìn, nàng liền ngây dại.

Nàng cảm thấy Tần Nhạc Hiên lớn lên đã rất đẹp trai, không nghĩ tới so cùng người này cũng chỉ là bùn.

Người này có một đôi mắt đỏ sẫm long lanh thâm thúy, lông mày dài, sống mũi thẳng, môi mỏng hơi phồng tím mơn mởn thành một đường thẳng, mà dù cho là huyết đồng hay là sắc môi hơi tím khác người thường cũng không cách nào che lấp đáng vẻ anh tuấn của hắn. Cằm độ cong vừa đúng, thêm chút thì hơi âm nhu*, thiếu chút thì quá mức thô kệch. Lúc hắn nhìn khiến người cảm giác được giá lạnh tận xương, nhưng vẫn như thiếu thân muốn ngấm lâu vài lần.

Nam Tầm và Tiểu Bát như nhau là nhan không, vẫn là fan cứng. Nàng thích tất cả những thứ đẹp đẽ, đặc biệt là người, nhưng chỉ giới hạn ở thưởng thức, sẽ không sinh ra cảm tình khác.

Vậy là lúc này nàng nhìn người đàn ông bằng ánh mắt không thêm che giấu kinh diễm, cũng không mang chút si mê dâm loạn nào.

"Dung mạo người thật dễ nhìn." Nam Tầm không nhịn được cảm thán chút.

"Hít ~" Người xung quanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Nam Tầm có một tật xấu, nàng vừa nhìn thấy thứ gì xinh đẹp, lá gan sẽ vụt vụt phình to mấy lần, sau đó là các loại tìm đường chết, người khác muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Giờ phút này, nàng chuyên tâm thưởng thức mỹ nam trước mắt, hoàn toàn quên mất thấp thòmed trước đó.

Bốn nha hoàn Lục Tuệ, Hồng Trù, Lam Thủy và Tử Linh phía sau Nam Tầm hoàn toàn vui đầu gất gao quỳ trên mặt đất, thân thể run rẩy không ngừng.

Các nàng muốn nhắc nhở Nam Tầm, nhưng các nàng không dám, ở uy hiếp tính mạng phía trước, các nàng vẫn rất sợ chết.

Người đàn ông trước mắt mặc một thân trường bào đen bó eo, áo choàng ngoài thân, cổ áo và tay áo được thêu ám văn màu vàng có vẻ cao quý vô cùng.

Giương mặt tuần tú kia vẫn luôn không có biểu tình, bên trong huyết đồng đỏ đậm lại như xẹt qua tâm tình gì đó, một thoáng liền qua.

"Ngươi cũng biết ta là ai?" Người đàn ông hỏi, tiếng nói trầm thấp, lạnh lẽo thấu xương.

Nam Tầm không khỏi nói thầm: "Liên giọng nói cũng dễ nghe như vậy."

Ngón tay nàng đùa nghịch lục đồ trên tay, đôi mắt sáng người nhìn hắn, cười nói: "Có thể ra vào tự nhiên ở đây, ngoài trừ vị Yêu Vương trong lời đồn kia còn có thể là ai?"

"Vậy ngươi có biết, cội đời này không người dám nhìn thẳng bốn vương?" Yêu Vương nói, âm thanh không trập trùng, nghe không ra hi nộ*.

Hồng Trù đang quý chung quy không đành lòng, thấp giọng cầu xin: "Vương, mời ngài bớt giận, Tầm Tầm nàng không hiểu quy củ, nàng cũng không có ý mạo phạm vương."

Yêu Vương chưa liếc nàng một cái, nhưng Hồng Trù miệng đã phun một ngụm máu tươi, thân thể nằm rạp xuống, tựa hồ có sức ép vô hình đang ấn trên người nàng.

Về mặt Nam Tầm hơi đổi: "Hồng Trù!"

Nàng chợt trừng Yêu Vương, nói có chút tức giận: "Vì sao không thể nhìn thẳng? Ngươi không thể gặp người hay là sao? Rõ ràng lớn lên đẹp mắt như vậy, vì sao ta không thể nhìn chút? Nếu ngươi không thích ta xem ngươi, sau này ta không nhìn ngươi nữa, ngươi trách tội người khác làm gì!"

Môi mòng Yêu Vương mím lại càng chặt, một lúc lâu, hắn hơi nheo mắt, đột nhiên hỏi một câu chẳng liên quan: "Ngươi không cảm thấy đôi huyết đồng này của bốn vương đáng sợ?"

"Không phải là hai con mắt đỏ sao, nơi nào đáng sợ hả? Ngươi không muốn có thể cho ta!"

Thời khắc này, xung quanh rất yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết vậy.

*âm như: vẻ nữ tính

*hi - nộ: vui - giận

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nghe Nói, Ngươi Muốn Quyến Rũ Bốn Vương

Về mặt Yêu Vương bí hiểm nhìn Nam Tầm, hắn không nói lời nào, Nam Tầm cũng mím môi không nói lời nào.

Bỗng Yêu Vương phát tay hướng bốn người phía sau, trầm giọng nói: "Tất cả các ngươi lui ra."

Hồng Trù còn muốn nói điều gì, lại bị mấy người Lam Thủy lôi đi.

Một nữ tử nhân tộc mà thôi, dù có chút tiếc hận, các nàng cũng không có bản lĩnh nhúng tay. Chỉ mong hôm nay Yêu Vương tâm tình tốt, có thể lưu nàng toàn thân.

Chờ mấy người đều lui ra, thân thể cao to của Yêu Vương bỗng nghiêng về phía trước, bóng dáng màu đen hoàn toàn bọc Nam Tầm bên trong.

Nam Tầm theo bản năng lui về sau hai bước: "Làm, làm gì?"

Nàng bắt tri bắt giác phản ứng lại, người trước mắt là mỹ nam tuyệt sắc không sai, nhưng hắn còn là Yêu Vương ăn thịt người không chớp mắt trong miệng Tiểu Bát!

Đm, nàng vừa nãy đã nói cái gì?

"Bây giờ biết sợ?" Yêu Vương giễu cợt một tiếng, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy eo nàng, siết nàng rất chặt, phảng phất dùng chút sức là có thể cắt đứt.

Nam Tầm nào ngẩn ngơ vội vã gơ hai tay ôm cổ hần, cũng ôm gấu gao, vẫn còn ngờ ngác quay đầu, trong miệng lại phun ra một chữ: "Sợ."

"Sợ còn dám chọc ta, hả?" Người đàn ông bỗng mở miệng, khoe môi hơi cong lên thành độ cong mê người.

"Ta chỉ ăn ngay nói thật, nếu như làm ngươi tức rồi, sau này ta sẽ không nói nữa. Ngươi có thể không ăn ta được không?" Nam Tầm nhìn hần, dảng dấp thật đủ tội nghiệp.

"Đã sợ bốn vương, vì sao ôm cổ bốn vương?" Trong giọng điệu bình thản là ý cười không dễ phát giác.

Rất nhạt, rất ngẩn, liền thoáng mà qua.

Nam Tầm càng ôm sát cổ hần, trong lời nói mang theo âm rung: "Ôm chặt để đợi lát nữa ngươi ăn ta, ta sẽ không nhìn thấy cảnh ngươi ăn ta, mà nói không chừng ta còn có thể nhận cơ hội cắn cổ ngươi một cái."

Lý do này thật khiến người ta không nhịn được cười.

"Yên tâm, tạm thời không ăn ngươi." Yêu Vương hơi nhú mày.

Tuy vậy Nam Tầm vẫn chú ý hai chữ "tạm thời" trong câu, vì lẽ đó sớm hay muộn cũng bị ăn?

Trong lòng Nam Tầm sợ sệt, nỗ lực gọi Tiểu Bát, Tiểu Bát nhưng yếu bóng vía đến không dám thốt một câu.

Nàng liền vội vàng vùi mặt vào cổ người đàn ông, lộ ra hàm răng trắng nghiêng kèn kẹt ở đó: "Được rồi, lúc ngươi ăn ta xin thông báo sớm một tiếng, ta trước cắn ngươi mấy cái. Con người của ta à, có lúc không muốn chịu thiệt."

Yêu Vương nhìn thiếu nữ hồi lâu, cảm giác hơi nóng đánh vào cổ, ánh mắt ám trầm.

Tầm mắt hần hơi dờn xuống, rơi vào thân thể linh lung yếu diệu của thiếu nữ, không khỏi nheo mắt lại.

Nam Tầm cười khan một tiếng, nỗ lực dời sự chú ý: "Thế nào, vóc người ta cũng không tệ lắm đúng không?"

Yêu Vương đột nhiên nắm chặt cánh tay, một đôi huyết đồng gấu nhìn chằm chằm Nam Tầm: "Ngươi nữ nhân này thực sự là..."

Rõ ràng sợ hần muốn chết, nhưng ngược lại càng ôm hần chặt hơn.

Hần không nhìn thấu nữ nhân này.

Nam Tầm ôm cổ hần, nhìn đôi huyết đồng đỏ sẫm long lanh kia, không hiểu sao lại buông lỏng người, bỗng cong cong mặt này: "Nghe đồn dung mạo ngươi mặt xanh nanh vàng, có ba đầu sáu tay, vì vậy vừa biết phải gả cho ngươi, ta sợ cực kì. Không nghĩ tới ngươi lại đẹp trai như thế. Nếu sớm muộn phải chết, ta ngược lại đã chẳng sợ hãi nữa."

Yêu Vương không vạch trần việc nàng đào hôn, hần sâu kín nhìn nàng chốc lát, bất thành linh phun ra một câu: "Nghe nói... Ngươi muốn quyến rũ bốn vương? Hiện tại bốn vương liền ở ngay đây, ngươi muốn quyến rũ làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Mất Không Chế, Vẫn Là Ăn Ngươi Đi

"Khụ, khụ khụ." Nam Tầm bị sắc nước miếng.

Đm! Chẳng trách Tiểu Bát vẫn không lên tiếng, hóa ra một tháng qua, Yêu Vương một mực giám thị nàng?

Cmm cuồng nhin trộm a! (stalker)

Nam Tầm run lên một cái, nỗ lực nhếch miệng cười khan: "Đó là ta nói đùa, ngài cũng đừng coi là thật."

"Không, bốn vương lại cảm thấy ngươi nói rất nghiêm túc." Yêu Vương nói.

Nam Tầm không biết có phải mình nghĩ quá rồi hay không, nàng nghĩ thấy mùi đùa giỡn từ lời của hần.

"A!" Nam Tầm bỗng kinh hô.

Thất thần một lát, Nam Tầm liền bị người đàn ông này ôm ngang lên!

Yêu Vương môi mọng vẫn cong một đường đẹp đẽ, giọng nói như cũ tỉnh mạch không gọn sóng: "Đi vào, giúp người quyến rũ."

Nam Tầm ...

Có câu nói tự làm bấy không thể sống, nàng thật muốn đi chết ngay bây giờ.

Nam Tầm đã quên hơn một tháng này nàng nói ra có bao lời hùng hồn, Yêu Vương cuồng rình coi này có phải đều nhớ tất cả trong lòng không hả?

Nếu là như vậy... Ha ha.

Trên giường, một nam một nữ ngồi đối mặt nhau.

Người đàn ông đẹp trai vô cùng nhưng mặt không hề cảm xúc nhìn thiếu nữ, chờ động tác của nàng.

Nam Tầm thỉnh giáo Hư Không Thú trong lòng: "Tiểu Bát, nên quyến rũ thế nào?"

Hư Không Thú cuối cùng cũng coi như không giả bộ chết, liều lĩnh nguy hiểm bị Yêu Vương phát giác, nhỏ giọng chỉ đạo: "Rất đơn giản, các loại ôm này, cọ này, vịn vẹo này, liếm này."

Nam Tầm: "... Ta luôn cảm thấy ta tuổi già khó giữ được mình."

Hư Không Thú: "Đừng dài dòng, nhanh lên!"

Nam Tầm nuốt ngụm nước miếng, khẽ hỏi người đàn ông trước mặt: "Người thật muốn để ta... quyến rũ người?"

Yêu Vương ừ một tiếng, trong con ngươi đỏ sẫm, màu máu sền sệt sâu thẳm đến cực điểm.

"Mặc kệ ta làm gì người sẽ không tức giận chứ?" Nam Tầm hỏi.

Yêu Vương lại ừ một tiếng.

"Khụ, vậy ta liền... bắt đầu nhé?"

"Ừ."

Nam Tầm xem xét người đàn ông nửa ngày, rồi từ từ đến gần, thật nhanh chọt một ngụm trên môi mọng của hắn.

Mặt người đàn ông không hề cảm xúc.

Nam Tầm lá gan lại phỉ ra, tới gần hôn hai con mắt của hắn, sau đó đến chóp mũi cũng một chút.

Người đàn ông vẫn mặt không cảm xúc.

Tay Nam Tầm hơi run rẩy mò bên hông hắn, tháo ra đai lưng, tiếp theo hai tay nhỏ dò xét tiến vào.

Lòng ngực cứng rắn, da dẻ bóng loáng, thật lạnh.

Nam Tầm vừa vịn thực nóng, trên mặt đã nóng bỏng lên, liền kéo vạt áo nửa người trên của đối phương xuống, cả người dựa vào ôm lấy đối phương, khuôn mặt nóng bỏng kề sát ngực hắn, dựa theo Tiểu Bát dạy, cọ này cọ này.

Thích, thích thích thích.

Nàng nghe được tiếng tim đập, một cái một cái, đặc biệt có lực.

Sau đó một khắc nào đó, âm thanh kia càng ngày càng nặng, càng lúc càng nhanh.

Nam Tầm đang cảm thấy khó mà tin nổi, nàng chợt thấy cổ mình có cảm giác mát mẻ, nên liếc mắt nhìn.

Nam Tầm thiếu chút nữa sợ ngất đi.

Một cái lưỡi rắn thật dài từ miệng người đàn ông này thò ra, chính đang liếm cổ nàng, càn cò rất nhanh đã bị liếm ướt một mảnh.

"Cmn Tiểu Bát! Ta sắp bị Yêu Vương ăn! Hắn đang liếm cổ ta, thấy không? Đm hắn đang liếm cổ ta! Hắn chuẩn bị ăn ta!" Nam Tầm sợ đến sắp nứt cả tim gan.

Đúng như dự đoán, sau một phút Nam Tầm liền nghe được giọng người đàn ông trầm thấp truyền đến từ đỉnh đầu: "Vừa này bốn vương có chút mất

kiểm soát, bốn vương tuyệt đối không cho phép phát sinh tình huống như thế, vì vậy bốn vương cảm thấy vẫn ăn luôn là tốt nhất."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đáng Sợ, Lão Xử Nam Vạn Năm

"Tiểu Bát Tiểu Bát, nhiệm vụ thất bại! Hai ta mau trốn đi!" Nam Tầm sợ hãi kêu to trong lòng.

Hư Không Thú tức tốc trả lời một câu: "Không cần từ bỏ. Vẫn còn cơ hội. Ngươi mau nỗ lực khiến hắn sung sướng cả về tinh thần và thể xác, vượt qua cảm dỗ huyết nhục. Cmn, ngươi nhanh lên. Chậm chút nữa sẽ bị ăn thật đấy!"

Vội vã chỉ đạo xong, Hư Không Thú lại tiếp tục giả chết rồi.

Não Nam Tầm quay mòng mòng. Tuy nói chết qua một lần cũng không sợ chết như vậy, nhưng nằng thực sự không muốn bị ăn từng miếng, kiểu chết này quá gầy vò người.

Thế là Nam Tầm bỏ nhào người đàn ông trên giường, không nói hai lời liền mạnh mẽ hôn lên môi hắn, cắn xé lung tung, tay nhỏ trượt khắp người hắn, từ từ mò xuống phía dưới.

Ngực người đàn ông phập phồng, một khắc nào đó bỗng hít một ngụm khí lạnh.

Hắn rốt cuộc buông tha ý nghĩ ăn luôn Nam Tầm, bàn tay siết chặt gáy nàng, hung hăng mà nhiệt liệt hôn môi môi hồng.

"Nữ nhân, đây chính là ngươi không muốn thống khoái, sau này hối hận cũng vô dụng." Cắn bó giao triền, hắn nói như vậy, tiếp theo lộn một vòng trời đất quay cuồng đặt thiếu nữ dưới thân.

Nam Tầm chợt thấy trên người mát lạnh, quần áo nàng bị bàn tay người đàn ông chặn một churong, trong nháy mắt vỡ thành từng mảnh.

Sau một giây, Nam Tầm hoảng sợ trợn to hai mắt.

Trong phòng lập tức truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nghe thực sự bi ai, làm người nghe rơi nước mắt.

Giường dưới thân không biết làm bằng chất liệu gì mà thật không rắn chắc, kêu loạn kệt kệt kệt, từng tiếng từng tiếng, từ thấp đến cao, từ nhanh tới chậm, cuối cùng tiếng vang cuối quá mức khốc liệt, trực tiếp rầm một cái sụp mất.

Lúc mấy người Lục Tuệ cảm nhận được khí tức Yêu Vương đã đi xa, vội vã chạy vào phòng hy vọng có thể thay Nam Tầm nhặt xác. Nào ngờ trên giường không có ai, chân giường lại rải rác đầy vụn quần áo.

Giường sụp đến không nhìn ra dáng vẻ ban đầu, nhưng trên giường có thể thấy được một vết máu chói mắt.

Hồng Trù không ngừng lau nước mắt: "Chi sợ Tầm Tầm đã bị vương nuốt sống."

Ba người kia không khỏi lờm lờm.

Lam Thủy nói: "Hong Trù, lẽ nào ngươi không nghĩ thấy mùi gì sao?"

Hồng Trù gật đầu, tiếp tục khóc: "Đương nhiên nghĩ thấy, toàn là mùi máu! Mấy người các ngươi thật vô tâm, Tầm Tầm ít ra cũng kêu chúng ta tỷ tỷ hơn một tháng, giờ nàng bị Yêu Vương ăn, các ngươi lại chẳng thương tâm chút nào!"

Từ Linh không nhịn được bật cười: "Này rõ ràng là mùi vị hoan ái*, sợ là Yêu Vương đã sung hạnh Tầm Tầm, chúng ta sau này phải đổi giọng gọi phụ nhân."

Hồng Trù há to miệng cả kinh: "Sao, sao sao có thể có chuyện đó? Yêu Vương rõ ràng chưa từng lâm hạnh bất cứ nữ nhân nào!"

Thấy vẻ mặt ba người giống nhau như đúc, Hồng Trù hỏi chậm chạp: "Vậy Tầm Tầm đâu, làm sao không thấy người?"

Lục Tuệ che miệng cười nhẹ: "Tự nhiên là vương chưa thỏa mãn, mang nha đầu này về tẩm cung tiếp tục."

"Nhưng tẩm cung của vương chưa bao giờ để bất kì kẻ nào đặt chân!" Hồng Trù lại cả kinh.

Rất nhanh, Hồng Trù liền tin mấy người giải thích, bởi sáng sớm ngày kế, Nam Tầm đã nằm trên giường các nàng thay mới, khuôn mặt trắng xám đến không còn chút máu nào.

Mấy người tiến lên vừa nhìn liền sợ hãi nhảy dựng.

Trên da thịt vốn trắng nõn như tơ lụa của thiếu nữ chẳng chịt dấu răng xanh tím, xem ra thật khủng bố.

Bốn người vừa mừng lại vừa lo.

Đừng nói khiến người ngủ lại, Yêu Vương chưa bao giờ cho người nào đặt chân vào tấm cung, thiếu nữ trước mắt này lại khiến Yêu Vương phá lệ!

Nhưng nhìn đến bộ dáng này của nàng, mấy người còn có lo lắng không nói thành lời.

Thân thể nhân loại yếu đuối không thể so với yêu thú hóa hình người, làm sao có thể chịu được Yêu Vương đòi lấy vô độ?

Mấy người vội vã hầu hạ Nam Tầm tắm rửa thay quần áo. Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Nam Tầm nằm trên giường, một bộ không muốn sống.

"Tiểu Bát à, đàn ông quả nhiên trên giường một vẻ, dưới giường một vẻ. Ta đã sắp rách thành vải nát, hần còn ném ta về."

Lúc này Hư Không Thú đã có thể nói chuyện, bởi tên biến thái này cuối cùng không giám thị Nam Tầm nữa.

"Người nên vui mừng. Vì ta mách nước cho người nên Yêu Người này chưa tàn nhẫn quyết tâm ăn người."

Nam Tầm ha ha, hai mắt thần thờ nhìn trần nhà, khóc lớn trong lòng: "Tiểu Bát, ta không sạch sẽ. Người ta trước đây còn chưa từng yêu đương, kết quả vừa tới đây, cái gì cũng mất..."

Hư Không Thú lời ít ý nhiều an ủi nàng: "Thân thể này không phải của người. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, linh hồn của người đều cực kỳ sạch sẽ. Người có thể coi tất cả như trò chơi, chờ nhiệm vụ hoàn thành, trò chơi cũng kết thúc, người lại có thể trở về thế giới hiện thực."

"Có thật không?"

"Thật!"

Hư Không Thú không biết mình một phen khuyên bảo ý vị sâu xa khiến sau này Nam Tầm hoàn toàn thả bay chính mình, làm nó vừa vui mừng lại đau đầu.

"Có hai tin tức tốt, một là giá trị hắc hóa của Yêu Vương vốn chỉ có 80, vẫn chưa hắc hóa hoàn toàn. Hai là giá trị ác niệm vừa rút từ 100 xuống 95." Lúc này Hư Không Thú thấy tâm tình Nam Tầm không ổn, vội vã dời sự chú ý của nàng.

Nam Tầm vừa nghe lời này quả nhiên có chút tinh thần, tuy nhiên nàng vẫn không nhận được chăm chọc trong lòng: "Ta sắp rách thành vải nát, giá trị ác niệm mới giảm 5 điểm?"

Nhưng rất nhanh nàng lại mừng rỡ lên: "Tiểu Bát, đây có phải có nghĩa, cùng Yêu Vương lăn lộn 19 lần nữa, ta có thể tiêu trừ hết giá trị ác niệm của hần?"

Hư Không Thú trầm mặc một hồi, trả lời: "Người có thể thử xem."

Lão xử nam vạn năm vừa khai huân* rất đáng sợ, chớ nói vị Yêu Vương này không gần nữ sắc đã mười mấy vạn tuế*.

Chạng vạng ngày hôm đó, dấu tây xanh tím vô cùng thâm trên người Nam Tầm còn chưa biến mất, mấy nha đầu đang cười đùa với nàng ăn ý lùi ra.

Sau đó một khắc, không khí trước mặt nàng vẩn vơ một trận, người đàn ông mặc áo bào đen đẹp tựa thần kia cứ như vậy đột ngột xuất hiện trước mắt nàng.

Nam Tầm còn chưa uống xong một hớp trà, liền bị người này trực tiếp gánh đi đại điện.

Trong căn phòng đen thui, chỉ có vài viên dạ minh châu khảm trên tường phát ra ánh sáng nhàn nhạt xanh thẫm, nhìn qua có chút âm u khủng bố.

Nam Tầm không quá thích nơi này, có điều lúc làm loại chuyện đó độ sáng tối chút cũng tốt cực kì, nàng dễ thẹn thùng.

Hôm nay Yêu Vương im lặng vô cùng, thấy nàng rồi một câu chưa nói đã chán vờ quần áo nàng, đề lên.

Tiếng rên rỉ đứt quãng tràn ra từ miệng Nam Tầm, nàng vội vã bưng kín miệng mình, nhưng không ngờ bị người đàn ông trên người đẩy ra: "Đừng nhẫn nhịn, bốn vương thích nghe."

Giọng đàn ông phá lệ trầm thấp khàn khàn, Nam Tầm chưa từng nghe qua.

Nam Tầm một đôi mắt to đầy nước, nói có chút tủi thân: "Lần sau đừng phá vỡ quần áo của ta, thật đáng tiếc."

Động tác người đàn ông dừng một chút, nói thấp giọng sát bên tai nàng: "Không sao, lần sau bốn vương đưa người một ít."

Nam Tầm bị người đàn ông lăn qua lộn lại như bánh nướng áp chảo, thân thể mềm thành bãi bùn, cả người xụi lơ vô lực.

Sau đó nàng bị người đàn ông ôm ngang trở về tiểu điện.

Thời điểm mấy người Lục Tuệ tắm rửa cho Nam Tầm, nhìn thấy một thân dầu hôn xanh xanh tím tím đặc biệt rõ ràng, không khó tưởng tượng tình hình chiến đấu của hai người có bao nhiêu kịch liệt.

*hoan ái: làm chuyện đó

Sắp hết được nghỉ rồi :(sắp không gõ nhiều được rồi :(

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khả Khả, Linh Thú Dễ Thương

Hồng Trù nhìn mà mặt đỏ tận mang tai: “Vương làm sao thô lỗ như vậy, ra tay cũng không biết nặng nhẹ.”

Nam Tầm ha ha nói: “Hong Trù yên tâm, lần này ta đã trả thù lại, phía sau lưng hần toàn vết xước ta dùng móng tay cào, phỏng chừng còn chảy máu đấy, không thể nhẹ hơn ta bao nhiêu.”

Mấy người bị lời của nàng dọa sợ rồi.

Đây chính là Yêu Vương! Nha đầu này lại dám khiến Yêu Vương chảy máu! Chẳng lẽ nàng không biết máu Yêu Vương quý giá thế nào sao?

Nam Tầm nằm nhoài trong bồn tắm chợp mắt, không thể chờ đợi hỏi Hư Không Thú: “Tiểu Bát, giá trị ác niệm thế nào rồi?”

Hư Không Thú có chút ỉu xiu: “Giảm, giá trị ác niệm giảm xuống 94.”

Khuôn mặt tươi cười của Nam Tầm cứng đờ: “Cái gì? Người ta nhọc công khổ sở hầu hạ hần lâu như vậy, cái quái gì mới giảm một điểm?”

Hư Không Thú giải thích: “Lần thứ hai mà, khẳng định không so được lần đầu tiên.”

Nam Tầm thở dài, lòng chua xót tiếp nhận sự thật này: “Một điểm thì một điểm, tích ít thành nhiều.”

Bởi vì bị đá kích, hai ngày sau Nam Tầm khó tránh khỏi sa sút lười biếng. Mãi đến khi Hư Không Thú nói nàng biết, sau một lần giá trị ác niệm chỉ còn giảm 0.1, Nam Tầm bị giật mình cũng không dám tiếp tục biếng nhác, mỗi lần đặc biệt phối hợp.

Ngắn ngủn mấy ngày, thân thể Nam Tầm và Yêu Vương đã đạt tới trình độ phù hợp trước nay chưa từng có.

Nam Tầm không biết Yêu Vương có hài lòng hay không, bởi hần làm mỗi lần một ít, vẻ mặt cũng ngày ngày càng lạnh lùng.

Nam Tầm không để ý tới những thứ này, chỉ cần giá trị ác niệm đối phương giảm là được.

Ngày tháng không biết xấu hổ giằng co được hơn một tháng, giá trị ác niệm của Yêu Vương rơi từ 94 xuống 85 sau lại không còn động tĩnh gì nữa.

Nam Tầm nóng nảy.

Hư Không Thú nhưng bình tĩnh cực kì, còn an ủi nàng: “Đừng vội, ở thế giới Huyền Vũ này, nhân loại tu luyện Huyền Vũ đều có thể kéo dài tuổi thọ. Tuy rằng tộc nhân Ngự thú tộc không có thiên phú tu luyện Huyền Vũ, nhưng bọn họ biết được rất nhiều vu thuật bí thuật, có lẽ có biện pháp kéo dài tuổi thọ, người còn rất nhiều thời gian nha. ~”

Nhưng Nam Tầm không hề cảm thấy được an ủi.

Chuyện Yêu Vương ngày ngày sủng hạnh một nữ tử nhân tộc đã sớm truyền khắp Ma Vực, cũng không biết Yêu Vương nói gì mà những yêu thú thống hận nhân loại tận xương cũng không coi chuyện này to tát.

Nam Tầm hỏi Hư Không Thú nguyên nhân.

Hư Không Thủ nói: “Cái này à, bởi Yêu Vương nói trước mặt lũ yêu thú, ngươi chỉ là món đồ chơi mà thôi, chờ hần chơi chán sẽ ăn luôn ngươi, sau đó tuyên chiến với nhân tộc.”

Nam Tầm rùng mình: “Được lắm, quả là đàn ông cận bã vô tình qua cầu rút ván.”

Có điều thù oán phải lớn đến nỗi nào mà yêu thú quyết không đội trời chung với nhân tộc chứ?

Hư Không Thủ lại giải thích: “Là nhân tộc tự tìm đường chết. Trước đây thật lâu thật lâu vốn chỉ có yêu thú và thần thú tranh đấu, chẳng qua thần thú không địch lại yêu thú, liền sắp xếp nhân tộc trà trộn vào, yêu thú chết trên tay nhân tộc vô số kể, bây giờ nỗi thù hận nhân tộc còn vượt qua cả thần thú.”

Nam Tầm lại nghe Tiểu Bát kể rất nhiều chuyện liên quan đến yêu thú thần thú và nhân tộc, được mở mang nhận thức sâu hơn với thế giới này.

Ví dụ như Yêu Vương, một con Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà thật ra là thần thú Đằng Xà biến dị, nhưng biến dị này lại thiên tính khát máu tàn bạo, bị thần thú Đằng Xà coi như dị loại, nhẫn tâm trục xuất ra bộ tộc Đằng Xà, cuối cùng lưu lạc thành Thượng cổ hung thú.

Lại ví dụ như con thần thú đang đứng đầu Tứ đại thần thú - Thanh Long, rất lâu trước đây vốn sống chết đối đầu cùng thần thú Đằng Xà.

Vì tranh cướp địa vị lão đại trong nhóm thần thú, đồng thời vì kéo dài nòi giống, Thanh Long từng tạp giao* cùng rất nhiều thần thú khác nhau, sinh ra đủ loại long thú, Hắc Long, Hoàng Long, Lam Long, trong đó huyết thống thuần khiết cao quý nhất bộ tộc chính là Ngũ Trảo Kim Long, có thể xưng quý tộc trong long tộc.

Hiện nay, số lượng đầu rồng ở bộ tộc long thú được tính khả quan, đã sớm thắng thế tộc Đằng Xà tự cho là thanh cao.

“Vật dĩ hi vi quý*, tộc long thú nên thực hiện kế hoạch hóa gia đình thôi.” Nam Tầm bình luận.

*Vật dĩ hi vi quý: hiếm mới quý!

Hư Không Thủ nói: “Bầu không khí giữa nhóm long thú đã ô uế, lưu tình* khắp nơi, vô cùng không biết xấu hổ.”Trời vừa tối, Nam Tầm liền bị Yêu Vương bánh nướng áp chảo, giữa ban ngày lại trò chuyện tào lao cùng Tiểu Bát, tháng ngày trôi qua muốn bao nhiêu suy sút có bấy nhiêu suy sút.

Đột nhiên hai ngày nay, Yêu Vương không lại sủng hạnh Nam Tầm nữa, khiến Nam Tầm cảm thấy kinh ngạc.

Nam Tầm hỏi mấy người Lục Tuệ, không người nào không áp ứng.

Cuối cùng vẫn là Hồng Trù tức giận bất tỉnh: “Mấy lão già ở Ma Vực từ khi nghe Yêu Vương có thể gần nữ sắc, dâng lên không ít yêu thú xinh đẹp từ Ma Vực, lúc này sao vương có thể nhớ được phu nhân! Ta còn nghe nói, buổi tối hôm qua, vương ngự vô số nữ tử, toàn bộ tẩm cung đều có thể nghe được tiếng những con thú dâm dăng đó rên rỉ, tức chết ta!”

Nam Tầm nghe xong hơi xúc động: “Tiểu Bát, đàn ông quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.”

Hư Không Thủ: “Yêu Vương vốn là yêu thú, còn là một con rắn. Ngươi chưa từng nghe xà tính bốn dâm sao?”

Nam Tầm nhất thời không có lời nào để nói.

Tuy vậy Nam Tầm cũng không thương tâm, trái lại cảm thấy được giải thoát rồi. Mấy ngày nay lăn lộn cũng không giảm giá trị ác niệm của Yêu Vương, nàng có thể thừa dịp này suy nghĩ biện pháp khác.

Làm thế nào để một con yêu vương khát máu tàn bạo nhận ra thể gian chân thiện mỹ* đây?

Nam Tầm ngày ngày suy nghĩ, cơm cũng ăn ít đi rất nhiều.

Đáng vẻ ấy rơi vào mắt mấy người Hồng Trù chính là trà không nhớ cơm không nghĩ.

Hồng Trù thay nàng tỏ vẻ không đáng, ngày ngày nhắc tới vương sủng hạnh yêu nữ nào, yêu nữ đó căn bản không cách nào so với nàng.

Nam Tầm cảm thấy mạch não Hồng Trù thực kì quái, may là nàng không có cảm tình gì với Yêu Vương. Nếu là ai yêu tha thiết Yêu Vương, nghe được những lời này của Hồng Trù chắc phải tức hộc máu.

Mấy người Lục Tuệ vì đỡ nàng vui vẻ, không biết tìm từ nơi nào hai con linh thú đáng yêu.

Linh thú kia kêu chi chi thú, cả người lông xù cũng màu trắng, còn đáng yêu hơn tràng nhĩ thỏ.

Khả năng đặt tên của Nam Tầm thực phé, liền gọi chúng nó Đại Bạch, Tiểu Bạch.

“Hồng Trù, Đại Bạch và Tiểu Bạch đâu, ta vừa nhớ đồng cỏ này, khẳng định chúng nó thích.” Trong tay Nam Tầm túm một nhúm cỏ tươi xanh mơn mơn.

Hồng Trù vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Phu nhân, đã lúc nào rồi mà người chỉ biết treu đùa linh thú, vương đã hồi lâu không đến rồi!”

Lam Thủy lập tức kéo nàng sang bên, thấp giọng mắng: “Được rồi! Đừng nhắc những chuyện này trước mặt phu nhân, người còn hận sắc mặt phu nhân chưa đủ khó coi sao?”

Nam Tầm không thèm để ý xua tay: “Không sao không sao, Hồng Trù cũng sợ ta thất sủng thôi, nhưng chuyện như vậy ta làm sao được, chẳng bằng thế nào thì thế thôi.”

Hồng Trù tức giận giậm chân.

Đại Bạch và Tiểu Bạch đột nhiên không thấy, mấy người liền phân công nhau tìm.

Lục Tuệ không biết nhìn thấy cái gì, bỗng hét lên một tiếng, mấy người nghe thấy lập tức chạy đến.

Đại Bạch và Tiểu Bạch vốn là hai con linh thú đáng yêu nay chỉ dư lại một miếng da nằm dưới bóng cây, máu thịt bên trong đã bị hút khô.

Bốn tỷ nữ cùng một người ngẫm hiểu ý.

Sợ là không biết vương tới đây lúc nào, sau đó thấy hai con linh thú không hợp mắt liền ăn luôn.

Nam Tầm nhìn hai tấm da còn thấm máu, mắt tối sầm lại ngất đi.

*tạp giao: giao phối linh tinh bất kể đối tượng nào

*lưu tình: ý ở đây là tạo con cháu khắp nơi

*chân thiện mỹ:

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Mang Thai, Mộng Bức Sảy Thai

Khi tỉnh lại, trong phòng nồng đậm mùi thuốc gay mũi.

Nam Tầm vừa mở mắt đã thấy nam nhân ngồi bên giường, bỗng bật dậy đầy nghi ngờ: "Không phải ngài đi sủng hạnh mấy yêu thú xinh đẹp kia rồi sao, làm sao lại nhớ đến chỗ ta rồi hả?"

Nam Tầm chỉ đơn thuần khó hiểu, nhưng vào tai người bên lại thay đổi ý vị, tựa như đang ghen, oán trách hằn.

Ánh mắt Yêu Vương nhìn nàng khẽ động, trong mắt xẹt qua chút cảm xúc.

"Người mang thai." Yêu Vương bỗng mở miệng nói.

Nam Đầu đầu tiên là sửng sờ, hai mắt lập tức trừng lớn, choáng váng tại chỗ.

Ở lúc Nam Tầm còn không lấy lại tinh thần để cảm nhận tâm trạng vui sướng sắp làm mẹ, Yêu Vương đột nhiên bùng phát thuốc đen sì đến trước mặt nàng, mặt không đổi sắc ra lệnh: "Uống đi."

Nam Tầm nhìn bát thuốc màu đen tán ra vị đắng, ngu ngơ hỏi một câu: "Đây là cái gì? Thuốc dưỡng thai sao?"

Yêu Vương không nói gì, chỉ mím môi mỏng, đáy mắt có tâm tình phức tạp đang loạn xoay vòng.

Nam Tầm đột nhiên liền hiểu, đây không phải thuốc dưỡng thai mà là... Thuốc phá thai.

Nam Tầm nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn nhìn rồi từng viên nước mắt như hạt châu lạnh lẽo chảy xuống, khóc lóc hỏi: "Không thể không uống sao?"

Yêu Vương nhìn nàng với vẻ lãnh khốc vô tình: "Người không thể hoài đứa trẻ của bốn vương."

Sau đó Nam Tầm không hỏi nhiều nữa, nhận lấy bát thuốc kia ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, rồi nhẹ buông tay, cái bát đập choang xuống đất, chia năm xẻ bảy.

Nam Tầm không chú ý tới Yêu Vương bỗng nắm chặt hai tay, chặt đến lòng bàn tay nhỏ máu.

"Tiểu Bát, trong lòng ta thật khổ sở. Đứa nhỏ này xác thực không thể muốn. Ta vốn là một linh hồn lang thang, không thể sinh con ở bất kì thế giới nào, chỉ là nghĩ đến tự tay giết chết đứa trẻ chưa thành hình này, ta luôn có cảm giác thật tội lỗi." Nam Tầm cup mắt, vẻ mặt bi thương.

Coi như không có bát thuốc phá thai này của Yêu Vương, nàng cũng sẽ không lưu lại đứa bé này.

"Mới có mấy tháng, ta đã trải qua đại hôn, mang thai, sảy thai, ha ha ..." Câu cuối ha ha không hề hết tang thương.

Hư Không Thú vậy mà dám trả lời nàng: "Thế giới này ném hết thống khổ, thế giới sau sẽ quen. Lần này là sai lầm của ta, nhiệm vụ sau này ta đảm bảo không để xảy ra sai lầm như vậy nữa."

Nam Tầm kinh ngạc: "Tiểu Bát, người đang nói chuyện ư, không sợ Yêu Vương phát hiện người?"

Hư Không Thú hừ hừ: "Hiện tại hắn đang tâm thần bất định, nào có tâm tư chú ý những thứ khác."

Nhìn Nam Tầm uống thuốc xong, Yêu Vương liền rời đi, bóng lưng xem qua có chút huu quạnh. Nam Tầm lại không quản hân, đầu nàng lệch xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Thuốc phá thai của Yêu Vương quả nhiên là thuốc tốt, nàng uống vào bụng cũng không đau, trái lại tinh thần tốt hơn rồi.

Chợt nghe được tiếng kỳ quái, Nam Tầm mở mắt nghiêng đầu nhìn, thấy được cảnh khiến nàng thật giật mình.

Hồng Trù đang cong mông quỳ trên đất, chính đang lè lưỡi liếm thứ gì ở đó!

"Hong, Hong Trù, người đang làm gì đấy?" Nam Tầm một mặt như gặp quỷ.

Từ Linh bên cạnh ho nhẹ một tiếng giải thích: "Vừa lúc Yêu Vương đi, lòng bàn tay chảy mấy giọt máu. Mất Hồng Trù tinh tường lập tức liếm được ngay."

Luệ Tuệ cũng nói về tiếc hận: "Lúc trước ta có thể hóa hình nhờ may mắn được Yêu Vương ban cho một giọt máu. Vừa nhìn thấy giọt máu trên đất, đang nghĩ cầm lọ lại đây cất giữ, nào biết Hồng Trù động tác nhanh như vậy!" Nói xong, hận hận trừng Hồng Trù.

Nam Tầm co giật khóe miệng, nhìn về phía Lam Thủy, người duy nhất vẫn tính bình thường.

Lam Thủy lúng túng cười: "Phu nhân không biết sao, máu Yêu Vương chứa đựng yêu lực cường đại. Toàn bộ Ma Vực đều khát vọng được Yêu Vương ban một giọt máu. Chỉ là trừ chính Yêu Vương, ta chưa từng thấy người nào có thể làm Yêu Vương chảy máu."

Nam Tầm gật gù, không hỏi tại sao Yêu Vương chảy máu. Do tâm tình không tốt, nàng rất nhanh đắp chăn ngủ như chết rồi.

Lam Tầm cho đám Lục Tuệ một ánh mắt, mấy người nhỏ giọng lui ra.

"Yêu Vương sợ dĩ không cho phu nhân lưu lại đứa nhỏ này, chắc không phải sợ đứa nhỏ này muốn mạng phu nhân chứ..." Không biết ai trong bốn người nhỏ giọng thầm thì một câu.

Vài tháng liên tiếp, Yêu Vương đều chưa từng đến tiểu điện chỗ Nam Tầm, nghe nói kẻ này ngày ngày chè chén, rượu ngon không ngừng, tháng ngày trôi qua rất xa hoa lãng phí.

"Cmn, giá trị ác niệm của Yêu Vương đột nhiên giảm 10 điểm!" Hư Không Thú chợt rống lên như quỷ kêu, dọa Nam Tầm đang cắn hạt dưa sợ hết hồn.

Nam Tầm sững đến phát rồ, nhưng lại nghi hoặc không rõ: "Làm sao đột nhiên giảm nhiều vậy? Chẳng lẽ Yêu Vương bỗng thông suốt chuyện gì?"

Phải biết rằng Yêu Vương keo kiệt cực kì. Trước đây nàng ra sức cùng hắn lăn lộn, hắn cho nhiều nhất cũng chỉ 5 điểm, sau đó càng đáng thương 1 điểm, 0.5 điểm. Bây giờ bỗng giảm cả 10, đây chính là chuyện chưa từng có!

Nam Tầm bỗng vỗ tay: "Ta biết rồi. Nghe nói dạo này Yêu Vương hàng đêm ngủ vài nữ nhân, đoán chừng do quá thỏa mãn, khiến hắn phát hiện thế gian này hóa ra còn chuyện mất hồn như vậy, vì vậy giá trị ác niệm mới có thể giảm nhiều như thế."

Hư Không Thú gật đầu tán thành: "Vậy chúng ta có nên chọn cho hắn vài mỹ nhân?"

"Chuyện này không cần ta quan tâm, những lão yêu Ma Vực kia chắc đã xem xét hết toàn bộ yêu thú Ma Vực xinh đẹp rồi, đủ cho hắn một trận mất hồn."

Nam Tầm tâm tình tốt, không khỏi ngâm nga khúc: "Pha phi pha, pha phi pha, pha oa pha..."

"Gia điệu này thật bi thương." Hồng Trù không nhịn được xoa viền mắt ê ẩm, giúp Nam Tầm đổi một mâm quả hạch.

Luệ Tuệ luôn thờ dãi: "Phu nhân đã bắt đầu tìm vui trong nỗi khổ."

Tối hôm đó, Nam Tầm mơ một giấc mơ. Đầu tiên nàng ngủi được một mùi rượu thơm tinh khiết, sau đó không nhận được ghé sát vào chỗ có hương rượu nồng nặc nhất, chỗ kia mềm nhũn, còn có chút lạnh, nàng nhẹ nhàng đến gần nếm mứt.

Cuối cùng nàng xoa miệng, hừ hừ mà nở nụ cười: "Thật ngọt a, a..."

Không khí xung quanh bỗng nóng rực, một luồng khí nóng đến mức có thể làm bỏng người bao quanh Nam Tầm.

Hô hấp bị thứ gì cướp đi, trên người mát lạnh, sau đó nóng lên...

Hôm sau trời vừa sáng, Nam Tầm nhìn mảnh xanh xanh tím tím trên người mình, một mặt hóa đá.

"Tiểu Bát, tối qua Yêu Vương tới à?"

Hư Không Thú gật đầu: "Ta chỉ biết hần tới, lúc sau xảy ra cái gì đừng hỏi ta. Loại hình ảnh cay mắt này ta luôn tự động che chắn, hơn nữa ta không dám xem chiến, nhìn lâu hần sẽ phát hiện ta."

Nam Tầm nói câu này còn tạm được, sau đó hỏi Tiểu Bát: "Người nói Yêu Vương có phải có bệnh không? Hần đã có nhiều nữ yêu thú xinh đẹp như vậy còn đến trêu chọc ta làm gì?"

Hư Không Thú cười khà khà: "Ta nghĩ tới nghĩ lui, nói chung là vì ta tìm cho người một bộ thân thể trời sinh vu vật, khiến hần nhớ mãi không quên?"

Nam Tầm

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tầm Tầm, Nàng Quá Ham Chơi

Nam Tầm đang định nói gì, bỗng nhiên Tiểu Bát lại kêu to hưng phấn: "Oa oa oa! Vừa này ta kiểm tra, giá trị ác niệm của Yêu Vương lại giảm 5 điểm, hiện giờ đã thành 70 rồi!"

Nam Tầm nghe vậy, hai mắt sáng lên. Nàng chợt cảm thấy tiền đồ sáng lạn, giá trị ác niệm Yêu Vương biến thành 0 chỉ ngay trong tầm tay!

Lúc này tâm tình thay đổi tốt hơn, sức ăn của Nam Tầm cũng biến lớn, mấy người Lục Tuệ vui mừng không thôi.

Mấy ngày liên tiếp, cứ đến mỗi đêm khuya, con Yêu Vương này đều lén lút nhân lúc tối lửa tắt đèn vào tiểu điện của Nam Tầm, sau đó ôm Nam Tầm liều chết triền miên, lăn qua lộn lại áp chảo bánh nướng.

Nam Tầm dù rất muốn mở mắt xem tình hình, nhưng cũng không biết tại sao, nàng rõ ràng cảm thấy đối phương đang ở, lại không mở mắt nổi, ngoại trừ rên rĩ thờ dốc cũng không nói được tiếng nào.

Nam Tầm bực mình đến không được.

Ở Yêu Vương hàng đêm bò giường, sáng hôm sau vẫn truyền ra tin Yêu Vương hàng đêm sênh ca sùng hạnh yêu thú, Nam Tầm giờ mới hiểu được, cái gì mà Yêu Vương đêm đêm ngủ vài nữ nhân chứ, tất cả là lừa người. Yêu Vương căn bản chưa sùng hạnh qua những nữ yêu thú kia!

"Tầm Tầm." Giọng đàn ông khàn khàn mất tiếng mang hương rượu thơm vang bên tai, huân đến người cũng say.

Nam Tầm nói với mấy nha đầu Lục Tuệ, tên ở nhà của mình kêu Tầm Tầm. Nàng sợ lúc bị gọi Huyền Huyền hay Tiểu Huyền, nàng chưa phản ứng kịp liền lờ, nhưng nàng chỉ nghe qua mấy nha đầu kia gọi mình Tầm Tầm lúc nô đùa, chưa bao giờ nghe giọng trầm thấp hòa hoãn như vậy, mang theo loại nhiệt độ nóng rực thâm thấu linh hồn gọi tên nàng.

Lỗ tai có chút ngứa, có chút tê dại, như muốn mang thai.

Nam Tầm rất muốn mở mắt, lần này nàng rút cuộc như nguyện. Nàng cảm nhận được trọng lượng nặng nề đè trên người mình, cũng nhìn thấy cặp mắt đỏ sẫm pha huyết quang trong bóng đêm.

Cặp huyết đồng kia vẫn luôn nhìn thẳng vào nàng.

"Người làm sao..." Nam Tầm há miệng, một câu còn chưa nói xong, môi mỏng lạnh lạnh của người đàn ông này bỗng ngậm lấy môi nàng, ngăn không cho nàng nói lên lời.

Đợi đến khi Nam Tầm lần thứ hai một thành bãi bùn, Yêu Vương từ phía sau ôm nàng vào ngực hần, cắn tỉ trên đầu nàng, hai tay siết eo nàng thật chặt.

Hai đôi mắt đồng thời nhìn khung trắng ngoài cửa sổ, một đôi đen láy long lanh, một đôi đỏ sẫm dọa người. Hai người trong lúc nhất thời lặng im không nói gì.

"Đêm nay mặt trăng thật tròn..." Nam Tầm thanh thanh giọng cảm thán một câu.

Yêu Vương ở phía sau trầm thấp ừ một tiếng, nói: "Cảnh sắc lại đẹp thế nào cũng không sánh bằng một phần ngàn Tầm Tầm trong mắt bồn vương."

Nam Tầm khoe miệng run rẩy: "Tiểu Bát, Yêu Vương bị làm sao vậy, cứ như trong một đêm đột sáng kĩ năng nói lời âu yếm ấy."

Tiểu Bát nhận tung không dám lên tiếng lúc này.

"Tầm Tầm, nàng còn oán giận bồn vương?" Yêu Vương hỏi.

Nam Tầm sửng sốt: "Oán giận người cái gì? Là giận người cho ta uống thuốc phá thai, hay oán người lạnh nhạt ta mấy tháng?"

Lời này khiến Yêu Vương đột nhiên nắm chặt bàn tay, một lúc lâu, phía sau truyền đến giọng nói tràn đầy hổ thẹn của hắn: "Tầm Tầm, bồn vương... Chớ trách ta, Tầm Tầm. Đứa bé kia xác thực không thể giữ lại. Nàng chỉ có một tấm thân thể nhân loại, làm sao chịu được huyết mạch bá đạo từ Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà? Đứa nhỏ sẽ lấy mạng nàng, mà bồn vương không nỡ nàng chết. Còn những lời đồn đại bên ngoài về những nữ nhân kia, bồn vương chưa từng chạm vào các nàng."

"Ta không tin." Nam Tầm hừ nhẹ một tiếng.

Yêu Vương hít sâu, có chút bất đắc dĩ: "Bồn vương tuy là một con yêu thú, nhưng bồn vương chưa bao giờ nói dối."

Nam Tầm sờ bụng mình, động tác này vào được mắt Yêu Vương, khiến xấu hổ trong mắt hắn càng sâu.

"Vậy sau này ta cũng không thể có con sao?" Nam Tầm hơi thương cảm hỏi. Yêu Vương hung hăng ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: "Tầm Tầm, sẽ có, bồn vương sẽ nghĩ cách cải thiện thể chất của nàng, đảm bảo nàng có thể chịu đựng huyết mạch của bồn vương. Vì vậy lần này đừng trách ta được không?"

Nam Tầm khẽ gật đầu, nhẹ giọng đáp: "Được, ta tin chàng một lần. Chàng kêu ta Tầm Tầm, vậy ta nên gọi chàng là gì? Chàng tên gì?"

Yêu Vương sững sờ.

Tên...

"Gọi ta Huyết Minh đi." Yêu Vương nói, ánh mắt khẽ động, có chút tự giễu: "Tên này đã mấy vạn năm chưa từng có người kêu lên rồi."

Nam Tầm xoay người, nâng mặt hắn, nghiêm túc nhìn hắn, nói: "Vậy mỗi ngày ta đều gọi chàng như vậy có được không? Huyết Minh, Huyết Minh, Huyết Minh..."

Cái tên mấy chục nghìn năm chưa từng được người kêu lại từ miệng nữ nhân này khẽ lẩm bẩm mà ra, trái tim Huyết Minh mạnh mẽ nhảy lên, đôi mắt mầu khẽ nhú lại, vươn mình đè nàng dưới thân.

Nam Tầm trộm hít một tiếng trong lòng: "Tiểu Bát, người nói rất đúng. Xà tính bồn dâm, huống chi còn là con lão dâm xà."

Lật qua lật lại, Huyết Minh trực tiếp ôm Nam Tầm trở về tắm cung Yêu Vương, nơi này có một ao tắm cực lớn.

Con đại yêu này có ham muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ, không cho phép tỷ nữ giúp Nam Tầm tắm rửa. Hắn tự mình ra trận, đúng là một phen giặt sạch Nam Tầm từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài.

Vừa tắm xong, hắn nhìn chằm chằm Nam Tầm vẫn đang trần truồng, ánh mắt bỗng lại nóng rực lên, nóng rực đến nỗi có thể xuyên người nàng ra cái động.

Nam Tầm nghĩ không xong, liền một cước đạp người vào trong nước, khiến Huyết Minh uống phải mấy ngụm nước tắm, sau đó nàng bỏ thật nhanh hướng về mép ao.

Kết quả một giây sau, tại đây trong ao tắm này đã xảy ra cảnh tượng khiến Nam Tầm cả đời khó quên.

Bên hông nàng bỗng bị quấn bởi một cái đuôi rắn trơn trượt, đỏ như máu, vẩy bên trên nhiễm huyết quang, làm người ta sợ hãi cực kỳ.

"Tầm Tầm, nàng quá ham chơi rồi." Phía sau truyền đến tiếng đàn ông âm trầm, còn phảng phất ý cười lạnh lẽo.

Nam Tầm sắp khóc: "Con mẹ nó Tiểu Bát, cái đuôi rắn thật lớn. Ta nghĩ sẽ có ngày như thế, nhưng ta không nghĩ nó tới nhanh như vậy..."

Nam Tầm bị đuôi rắn quấn quanh kéo kéo, kéo tới trong lòng người đàn ông.

Nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai tà tử kia, Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm, cũng còn tốt, quay người lại chưa thấy đầu rắn to. Nửa người nửa xà cái gì còn có thể tạm thời chấp nhận.

"Tầm Tầm, nàng đang sợ ta sao?" Huyết Minh hỏi, giọng nói mang vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Nam Tầm nỗ lực cười: "Mới nhìn thấy tự nhiên hơi sợ, nhưng nhìn nhiều lần khẳng định ta sẽ không sợ nữa."

Môi mòng Huyết Minh khê cong: "Ta biết rồi, sau này mỗi ngày ta đều hóa bán thú. Chờ nàng nhìn quen bộ dáng này, ta lại hiện ra thú thể hoàn chỉnh, đến lúc đó nàng sẽ không sợ rồi."

Nam Tầm....

Thấy nàng không nói lời nào, ánh mắt Huyết Minh trầm xuống, giọng nói bỗng dưng hạ nhiệt độ: "Lẽ nào Tầm Tầm mới vừa gạt ta? Nàng sợ thân thú của ta, nàng cảm thấy thân thú của ta thật xấu?"

Nam Tầm khóc lớn trong lòng: "Tiểu Bát, Yêu Vương là đại biến thái hi nộ vô thường! Đáng về nửa người đuôi rắn quái đản, chẳng lẽ ta phải nói đẹp đẽ? Nhưng nếu ta nói thân thú của hắn thật xấu, người nói xem hắn có thể trong lúc nóng giận ăn luôn ta?"

Tiểu Bát yếu bóng vía chú định sẽ không trả lời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tầm Tầm, Quần Áo Đã Cởi

"Không xấu không xấu. Không phải là rắn sao, trước đây ta từng nuôi đấy." Nam Tầm lập tức trả lời, cười đặc biệt chân thành.

Nam Tầm chưa từng nuôi, người từng nuôi rắn là Túy Ly Huyền.

Nghe xong lời này, Huyết Minh có chút cao hứng, lại có chút tức giận. Hắn ôm sát con người nhỏ bé trong ngực, trầm giọng dặn dò: "Cái tính động một cái là nhặt nuôi linh thú linh tinh của nàng nên sửa đi. Sau này không cho phép nuôi bất kì linh thú nào nữa, nếu không hai con chi chi thú kia là kết cục của chúng nó."

Nam Tầm sờ sờ một tiếng trong lòng, Đại Bạch và Tiểu Bạch của nàng quả nhiên bị biến thái chết tiệt này ăn!

"Được, ta sửa. Nhưng Huyết Minh, về sau chàng cũng đừng ăn thịt sống nữa, rất không vệ sinh sạch sẽ nha." Nam Tầm run rẩy trong lòng, vẻ mặt lại rất bình tĩnh.

Huyết Minh sừng sốt, có vẻ không nghĩ tới đối phương sẽ trả lời một câu như vậy.

Hắn cười nặng nề ra tiếng: "Nhưng thịt tươi ăn ngon, ta thích mùi vị của máu. Nếu sau này nàng không ngoan, ta liền ăn luôn nàng."

Nam Tầm rùng mình: "Huyết Minh, đừng giỡn kiểu này được không?"

Huyết Minh thè lưỡi rắn liếm cổ nàng, phía sau lưng, còn có xương quai xanh đẹp đẽ, dùng chất giọng khàn khàn nói: "Đừng sợ, ta chỉ dọa nàng thôi. Tầm Tầm, ta không hiểu sống chung cùng nhân loại thế nào, ngày sau nàng dạy ta được không?"

Nam Tầm nghe thế, cả người sững sờ trong phút chốc, sau đó gật đầu đáp: "Ta cũng không hiểu làm sao ở chung cùng yêu thú, chàng cũng dạy ta được không?"

Huyết Minh cười nói: "Tốt."

Người đàn ông này luôn luôn mang vẻ mặt không hề cảm xúc, một khi cười lên tựa như hàn băng vạn năm hòa tan, như vạn cây hoa mai trong một đêm nở rộ.

Trái tim Nam Tầm lỡ nhịp.

Hừ, thật là sắc đẹp hại người mà.

Từ đó, Nam Tầm được Yêu Vương tiếp đi tẩm cung, bắt đầu cuộc sống ở chung không biết xấu hổ không tiết tháo.

Tin tức này rất nhanh truyền khắp Ma Vực, nổ tung giữa đám yêu thú đã hóa hình và yêu thú chưa hóa hình.

Mấy con đại yêu vạ năm thán hồng nhan họa thủy, nhưng trước thực lực tuyệt đối của Yêu Vương, lũ yêu thú không dám ho he gì.

Ngoại trừ tám con Địa ngục Ma báo đến rước dâu và bốn tỷ nữ, không có bất kì yêu thú nào biết vị nữ tử nhân tộc này trông ra sao. Chúng nó chỉ biết Yêu Vương canh giữ người này đến gió thổi không lọt, hiện tại còn trực tiếp đem người vào tẩm cung của mình.

Đây chính là thù vịnh mấy chục ngàn năm qua chưa người nào từng nào có!

Lũ yêu thú ước ao lại đổ kị, nhiều hơn là ý nghĩ muốn đánh chết Nam Tầm.

Nam Tầm bé quan sống cuộc sống gia đình. Bên ngoài tẩm cung Yêu Vương có kết giới cường đại, ngoại trừ Yêu Vương, không có bất kì yêu thú có thể đi vào, an toàn cực kì.

Lúc Yêu Vương không có ở đây, Hư Không Thú thỉnh thoảng sẽ lên sóng, hồi báo tiến độ cho Nam Tầm.

Mãi tới mãi lui, giá trị ác niệm của Yêu Vương rút cuộc rút xuống 50.

"Đang làm gì?" Bên tai bỗng truyền đến giọng đàn ông nhu hòa, sau đó liền có lưỡi rắn liếm thối vánh tai Nam Tầm, sau đó quần áo vốn mỏng manh bị người đàn ông này tùy ý khây, cứ như vậy xoẹt xoẹt rơi xuống đất.

Nam Tầm mẹ nó muốn nắng người, không, muốn nắng rắn.

Nàng chẳng qua chỉ kiến nghị con dâm xà này đừng mỗi lần đều chán vỡ xiêm y của nàng, kết quả con dâm xà này xác thực không chán vỡ xiêm y của nàng nữa, nhưng lại tìm về cho nàng vài món váy lụa lông leo, hai ngón tay kéo một chút là có thể kéo rút.

May là mỗi ngày Nam Tầm đều ru rú trong tẩm cung không ra cửa, bằng không một thân quần áo này nàng thật sự không cách nào gặp người.

Tên biến thái chết tiệt, con dâm xà chết tiệt.

Nam Tầm vỗ lui đầu hấn, rồi chuyên chú nướng thịt lợn rừng da hồng trong tay: "Đừng nghịch, đang nướng thịt cho chàng đây."

Dám quang vinh chính đại bác lò nướng thịt trong tẩm cung Yêu Vương, chỉ sợ tìm toàn bộ đại lục Ngân Xuyên cũng chỉ có một mình Nam Tầm.

Huyết Minh ôm eo nàng từ phía sau, bàn tay hạnh kiểm xấu vuốt ve chỗ hấn thích nhất, thấp giọng nói: "Tầm Tầm, nhưng ta đã cời xiêm y của nàng."

Nam Tầm tròn trắng mắt hướng lên trời: "Cời thì cời, toàn thân ta có chỗ nào chàng chưa nhìn qua? Tất cả đội ta nướng chín thịt lợn này rồi nói sau."

Huyết Minh thâm trầm nhìn chằm chằm thịt linh thú bị nướng cháy mỡ xì xì trong tay nàng: "Vậy lúc nào mới có thể nướng xong?"

Nam Tầm đến gần hít một ngậm mùi thơm: "Ngay đây."

Thịt nướng tỏa hương thơm phức. Sau khi nướng kỹ thịt, Nam Tầm xé một chân, còn dư lại toàn bộ cho Huyết Minh. Nhìn hấn lớn miệng cắn, nàng vui vẻ hỏi: "Ăn ngon không? Có phải ngon hơn ăn thịt tươi?"

Động tác ăn thịt của Huyết Minh dừng một chút, trầm giọng nói: "Nếu ngày ngày nàng nướng thịt cho ta ăn, vậy ta có thể đáp ứng nàng, sau này không ăn thịt sống nữa."

Nam Tầm vui mừng mà nói: "Không sao cả, vậy mỗi ngày ta đều nướng cho chàng ăn. Có điều, không cho phép chàng bắt nạt những linh thú nhỏ bé đáng yêu kia đây."

Khóe miệng Huyết Minh khẽ nhếch, trầm trầm đáp một tiếng: "Tốt."

Chờ hai người com nước no nê, Huyết Minh đưa ngón tay tới miệng Nam Tầm.

Nam Tầm ngay lập tức cúi đầu, một bộ thâm cừu đại hận nhìn hấn: "Ngày hôm nay có thể miễn không? Ta mới ăn thịt nướng xong, chàng liền bắt ta uống máu."

Huyết Minh bắt đắc dĩ xoa đầu nàng: "Nàng cũng biết cả Ma Vực này có bao nhiêu yêu thú muốn uống máu bốn vương đều không uống được, nàng lại làm về mặt ghét bỏ này."

Nam Tầm đương nhiên biết, hình ảnh Hồng Trù nằm bò trên đất liếm máu thật khắc sâu lòng người.

Đây là thế giới Huyền Vũ, cũng không phải thế giới tiên hiệp mà động vật thực vật tu luyện hơn một ngàn năm là có thể thành yêu. Thần thú và yêu thú nơi đây đều là linh thú*, trừ vài thần thú huyết thống cao quý và đại yêu chưa quá trăm năm có thể hóa hình người, hoặc cao thâm hơn từ nhỏ có thể hóa hình người, thì linh thú bình thường chỉ có tu vi đạt đến trình độ giống Đế giai nhân loại mới có khả năng hóa hình.

Nhưng Đế giai đâu dễ đạt thành như vậy. Nhân tộc một đời theo đuổi Thánh giai, đếm đến nay cũng có rất ít mấy người từng thành công, đạt đến Đế giai cũng không quá trăm người.

Nhân tộc như vậy, yêu thú càng như thế.

Vậy vì sao Ma Vực xuất hiện rất nhiều yêu thú hóa hình?

Tất cả vì một con đại yêu, cũng chính là con dâm xà trước mặt Nam Tầm đây.

Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà là Đằng Xà biến dị nhưng yêu lực cao hơn thần thú Đằng Xà không chỉ một cấp bậc. Máu nó thừa hưởng yêu lực cường đại của nó, phàm là uống máu con Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà này, tu vi đều tăng nhanh như điều gặp gió, không quá 500 năm liền có thể đạt Đế giai, mà nhân loại cũng phải tốn bốn đến năm ngàn năm, thậm chí càng lâu.

Có thể nói, toàn bộ Ma Vực, trừ mấy lão yêu thú tự mình tu luyện thành công, những yêu thú hóa hình khác tất cả nhờ dùng qua máu Yêu Vương.

Nhân tộc và thần thú muốn giết chết Yêu Vương cũng không phải không có lý do. Năng lực bá đạo như vậy thực khiến người ta kiêng kỵ.

Nam Tầm ôm ngón tay Huyết Minh, nhìn ngón tay thon dài mượt mà này, nói thầm: "Nhưng ta không thích uống máu, mùi khá tanh."

Huyết Minh búng trán nàng: "Ngoan, uống mới có lợi cho nàng."

Nam Tầm không thể làm gì khác hơn là cắn ngón tay hần, mút vài lần có lệ.

Uống xong máu, Nam Tầm tính toán, lại nên áp chảo bánh nướng rồi.

Quả nhiên, lần này Huyết Minh áp chảo bánh nướng thật hăng say, chỉ là đến nửa đường, ánh mắt hần đột nhiên sáng quắc hỏi Nam Tầm "Tầm Tầm, ta ngày ngày cho nàng xem thân thú của ta, không biết nàng... đã chuẩn bị xong chưa?"*

*chuẩn bị xem thân thú hoàn chỉnh đó =))

*linh thú: theo mình suy luận thì linh thú là động vật có khả năng khai linh trí hoặc đã khai linh trí, tức là có suy nghĩ như con người => linh thú là động vật có trí khôn, trong đó bao gồm thần thú- yêu thú, nhưng muốn tu luyện đến Đế giai mới hóa hình người được

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đói Chết Hay Tìm Chết?ư

Nam Tầm cơ hồ trong một giây đã hiểu ý của hần, ngay lập tức vội vã lắc đầu: "Chuyện này... Chuyện này... Có thể cho ta thêm một chút thời gian?"

Nếu mỹ nam đang mây mưa cùng nàng bỗng hóa thành một con rắn dài đỏ đậm có cánh, có bốn móng to, hình ảnh này quá đẹp nàng không dám nhìn, chắc chắn sẽ trợn mắt ngất đi ngay.

Đôi huyết đồng của Huyết Minh xẹt qua tia thất vọng, thờ dài một tiếng: "Được, bổn vương chờ nàng."

Nam Tầm khóc ròng trong lòng cùng Tiểu Bát, nàng thật sự không hiểu tại sao Yêu Vương vẫn xoắn xuýt muốn hóa thú rồi lẫn lộn cùng nàng, tâm lý nàng có năng lực chịu đựng có vẻ rất lớn sao?

Yêu Vương biến thất vọng thành động lực, áp chảo bánh nướng càng hăng say khiến Nam Tầm nhất thời kích động mà cào một đường sau lưng hần.

Không cần nhìn, khẳng định đã chảy máu.

Bị nàng xẹt một cái như vậy, Huyết Minh vốn đang áp chảo bánh nướng tối sầm mắt, đột nhiên ôm chặt nữ nhân dưới thân.

Sau một khắc, sau lưng trần trụi của hần bỗng mọc lên một đôi cánh khổng lồ, trên lưng cũng xuất hiện hàng gai nhọn sắc bén, như cắm hàng loạt mũi dao nhỏ máu.

Nam Tầm kinh ngạc thốt lên một tiếng. Cánh của Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà!

Nghe đồn rẽ cánh là nơi yếu nhất, Yêu Vương dám lộ điểm yếu cho nàng xem?

Đôi cánh màu máu to lớn giãn ra rồi hợp lại, bao lấy hai người bên trong, che đi một mảnh ý xuân tràn lan.

Ngày kế, Nam Tầm vừa tỉnh đã nghe Hư Không Thú vui vẻ nói: "Giá trị ác niệm rút xuống 40 rồi."

Nam Tầm chậm rãi xoay người: "Tôi qua con dân xà kia nói với ta, hần bị tộc Đàng Xà mời làm khách, có khả năng phải tốn một thời gian mới có thể trở về, bảo ta tự chơi ở đây. Ôi, ta không nghĩ tới đây, hần đường đường là Yêu Vương vậy mà cũng thèm đi Hồng Môn Yến* này. Đàng Xà sớm đã trục xuất hần khỏi tộc, lần này mời hần làm khách, khẳng định chẳng có ý tốt gì."

*Hồng Môn Yến: ý nói một cái bữa, một bữa ăn vui vẻ nhưng thực ra đầy nguy hiểm

Hur Không Thú không để ý lắm: "Theo bản thân thú đo lường, hần là sự tồn tại lợi hại nhất ở thế giới này, người bình thường không tính kể được hần."

Nam Tầm ồ một tiếng, tiếp tục nằm xuống chuẩn bị ngủ tiếp.

Chợt nhiên nghĩ đến gì, Nam Tầm tung mình bật dậy: "Đm, xong đời! Huyết Minh dặn đi dặn lại không cho ta bước khỏi tẩm cung nửa bước."

Yêu Vương bày kết giới bảo vệ cường đại ngoài tẩm cung, trừ khi nàng chủ động ra ngoài, những người khác đừng hòng bước vào.

Hur Không Thú ngáp một cái: "Vậy người đừng ra ngoài chứ sao."

Nam Tầm co quắp nghiêm mặt nói: "Hần chẳng để lại gì cho ta ăn, ta vẫn ở đây chẳng phải chết đói đến nơi rồi à?"

Đạt đến cảnh giới của Yêu Vương là đã không cần ăn ngũ cốc hoa màu, nhưng Nam Tầm không được, nàng không ăn cơm thật sẽ chết đói.

Hur Không Thú trầm mặc hồi lâu mới nói: "Theo bản thân thú biết, ra cửa điện này, bên ngoài không thiếu yêu thú muốn mạng người đâu."

Nam Tầm đi ra ngoài có thể bị người ám hại chết, mà không đi ra ngoài nhất định sẽ chết đói.

Vì vậy sau khi đói bụng ba ngày, Nam Tầm đầu óc nặng nề rốt cuộc bước ra tẩm cung Yêu Vương.

Nam Tầm thấy xa lạ cực kì với khung cảnh xung quanh đây, bình thường nàng đều được Yêu Vương ôm, thuận di mà vào, vào rồi lại chưa từng ra ngoài.

"Phu nhân! Làm sao ngài lại đi ra đây vậy?"

Nam Tầm mới ra tẩm cung không lâu, liền nghe tiếng thét kinh hãi.

Nam Tầm nhìn người kia, không khỏi vui vẻ: "Hồng Trù? Sao người ở đây? Mấy người Lam Thủy đâu, vì sao chỉ thấy một mình người?"

Hồng Trù nghe xong lời này, tức giận giậm chân: "Ta lo lắng cho ngài, vì vậy mới đến đây ngó xem. Nhưng chúng yêu thú đều biết bên ngoài tẩm cung là cấm địa của Yêu Vương, không có bất kì yêu thú gì được đến gần. Mấy người Lam Thủy thật cứng nhắc, dù nói thế nào cũng không chịu đi cùng ta."

Nam Tầm hơi cảm động, vội khoác tay nàng ta: "Cảm ơn Hồng Trù, nhưng đừng trách Lam Thủy. Toàn bộ Ma Vực nào có ai dám cãi mệnh lệnh của Yêu Vương?"

Hồng Trù nói: "Không phải ta đây đang cãi đây sao, nhưng mấy ngày nay Yêu Vương không ở đây nên không biết ta tới."

Nam Tầm ngượng ngùng nói: "Hồng Trù, ta có chút đói bụng, có thể làm cho ta ít đồ ăn không?"

Đầu tiên Hồng Trù sững sờ, lập tức cười duyên: "Vương cũng thật là, lại quên phu nhân phải ăn ngũ cốc hoa màu, không thể so những yêu thú hóa hình như chúng ta."

Dưới sự giúp đỡ của Hồng Trù, cuối cùng Nam Tầm cũng chưa uất ức tới mức đói chết.

Chỉ là Nam Tầm lại rầu rĩ, Huyết Minh không cho nàng bước khỏi tẩm cung một bước. Bây giờ nàng mới phát hiện ra, không biết còn có thể đạp trở lại hay không?

Đáp án hiển nhiên là, không thể.

"Phu nhân mau mau về tẩm cung đi. Giờ người xuất hiện đã như lao đầu đến trước mũi đao, mấy lão yêu kia đã sớm muốn lấy mạng ngài rồi." Hồng Trù thúc giục.

Nam Tầm lúng túng: "Ta ra rồi còn có thể trở về?"

Hồng Trù cười cười: "Người bình thường thì không được, nhưng phu nhân lại khác. Ngài ân ái triền miên cùng Yêu Vương mấy năm, trên người sớm mang mùi Yêu Vương, chỉ cần chút huyền lực mong manh là có thể xé rách kết giới đi vào."

Nam Tầm nghe được hai chữ "mấy năm", cảm thấy hơi khiếp sợ, nàng vội hỏi Hur Không Thú: "Tiểu Bát, ta chung sống cùng Yêu Vương trong tẩm cung đã mấy năm rồi hả?"

Hur Không Thú nói: "Đúng vậy đó, chứ không người nghĩ sao."

Nam Tầm nhất thời cảm khái không thôi. Nàng nghe Hồng Trù, trực tiếp đi vào kết giới, ai ngờ vừa chạm vào, trán nàng đã sưng thành ngọn núi nhỏ.

Hồng Trù đỡ trán: "Thật xin lỗi phu nhân, ta đã quên ngài chỉ là Huyền sư sơ cấp."

Nam Tầm cảm thấy mình tiến bộ thật mau, nhưng lại nghe ra ý tứ khinh bỉ từ miệng Hồng Trù.

Lúc vừa tới Ma Vực nàng chỉ là một Huyền đồ, mỗi ngày được Huyết Minh cho ăn các loại linh đan diệu dược lúc này mới tu đến Huyền sư sơ cấp như nay.

Từ Huyền đồ đến Huyền sĩ rồi mới tới Huyền sư, nàng cảm thấy nàng tiến bộ tốc độ như thần nha. Hơn nữa Ma Cung ở đỉnh Ma Vực, nơi gần như không có nguyên tố tự nhiên trong không khí, tất cả đều là nguyên tố hắc ám, nàng chỉ có thể cảm huyền tinh tu luyện. Huống chi thời gian nàng tu luyện mỗi ngày ít như vậy, thời gian còn lại dùng để ứng phó con dâm xà nào đó rồi.

Hồng Trù suy nghĩ một chút nói: "Trong lúc vô tình ta có học được chút chút Toàn ảnh thuật. Nếu phu nhân không chê, ta sẽ chui vào bóng của ngài, cùng theo ngài vào."

Nam Tầm sững sờ, nhớ tới trước đây Yêu Vương từng giấu mình trong bóng trăng nhĩ thố. Đây không phải bí pháp sao, Hồng Trù vậy mà cũng biết được?

Lúc này Nam Tầm vỗ tay một cái: "Thật tốt." Lập tức lại nghiêm mặt nói: "Không bằng Hồng Trù cũng thuận tiện mang nhiều chút đồ ăn vào?"

Hồng Trù vung vẩy túi chứa đồ trong tay, cười nói: "Ày, trong này đều là lương khô."

Hai người ăn nháp với nhau, Hồng Trù giấu dưới bóng Nam Tầm, mà Nam Tầm được nàng ta trợ lực, rất dễ dàng phá tan tầng kết giới bảo vệ kia, một lần nữa về tới tẩm cung.

Lần này có lương khô dự trữ, Nam Tầm không cần lo lắng mình sẽ chết đói nữa.

Tiến vào tẩm cung, Hồng Trù liền chui ra từ bóng nàng, sau đó ném bao chứa lương khô trên mặt đất.

"Cảm ơn người Hồng Trù. Chờ Huyết Minh trở về, nhất định ta sẽ nói tốt cho người trước mặt hắn vài câu. Người mau mau rời đi đi. Nếu nơi này có mùi của người, Huyết Minh trở về sẽ không cao hứng." Nam Tầm nhắc nhở.

Hồng Trù không có trả lời, nàng ta khó mà tin nổi nhìn chằm chằm Nam Tầm, giọng cất cao: "Huyết Minh? Người dám gọi thẳng tên húy của vương!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Khóc Mù Mắt, Giá Trị Ác Niệm Bản Ngược Trở Lại

Vừa gào xong, nàng ta lại trừng mắt lườm lò nướng giữa tẩm cung: "Nơi này vì sao lại có thứ này?"

Nam Tầm hơi nhíu mày, nói thầm cùng Hư Không Thú: "Tiểu Bát, hình như ta đánh hơi được mùi đồ kị... Xong đời, ta giống như vừa dẫn sói vào nhà rồi."

Hư Không Thú cười ha ha: "Hiếm thấy có lúc người giác ngộ được như thế."

Nam Tầm: "Người không hiểu. Phụ nữ hiểu phụ nữ nhất. Người nhìn xem, sắc mặt ghen ghét của Hồng Trù đã lộ ra. Chỉ là ta không nghĩ tới, bình thường nàng nguy trang trước mặt ta tốt như vậy, ta ngờ ra là không phát hiện chút nào."

Hư Không Thú hừ hừ: "Người thần kinh thô, đương nhiên không phát hiện, ta đã sớm phát hiện."

"Người phát hiện mà người không nói?" Nam Tầm khinh bỉ nó.

Hư Không Thú quanh co tìm cớ: "Còn không phải vì biến thái Yêu Vương động chút là thích giám thị người nên ta chưa tìm được cơ hội."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Ta sợ nhất Hồng Trù sẽ giết người diệt khẩu." Nam Tầm hơi thấp thòm.

Hư Không Thú lại bắt đầu mách nước: "Nghĩ biện pháp thỏa mãn lòng hư vinh của nàng ta đi, như vậy nàng ta nhiều lắm cũng dè bủ nhục nhã người thôi, sẽ không lập tức giết người."

Nam Tầm:

"Ta hỏi ngươi đây, cái thứ rác rưởi này là ngươi tha vào tẩm cung của vương?" Hồng Trù cau mày.

Nam Tầm gật đầu: "Đúng vậy, vì ta muốn nướng thịt cho vương ăn."

Hồng Trù biến sắc ngay tức khắc, quát lên: "Vương không phải nhân tộc, mới không cần ăn đồ nướng chín! Sau này đừng cho hắn ăn những thứ dơ bẩn này!"

"À nha, được." Nam Tầm vội vã nói hắn là.

Đừng trách nàng tưng, một khi còn chưa độ hóa tiêu trừ hết giá trị ác niệm của Yêu Vương, nàng phải nghĩ cách bảo vệ mạng nhỏ của mình.

Hồng Trù trừng nàng, khóe miệng bỗng cong lên, vươn tay bóp cằm nàng: "Khuôn mặt xác thực đẹp, nhưng ngươi căn bản không có tư cách đứng trước mặt Yêu Vương."

Nam Tầm giả vờ mới phát hiện đáng vẻ lạ lùng của nàng ta, tròn to hai mắt: "Hồng Trù, ngươi, ngươi, vì sao ngươi dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta?"

Hồng Trù hừ lạnh, ngón tay mảnh khảnh bấm cằm Nam Tầm ra vết máu, sau đó đẩy nàng ra.

Nam Tầm thuận thế ngã trên nền đất, để nàng ta có thể nhìn từ trên cao xuống mà làm mưa làm gió, tận lực thỏa mãn lòng hư vinh của nàng ta.

"Túy Ly Huyền, ngươi chỉ là kẻ hèn nhân loại, dựa vào cái gì ngày ngày quán Yêu Vương không tha? Ngươi cái đồ nhân loại đê tiện! Ta từng cho rằng Yêu Vương không thích nữ sắc, vì hắn chán ghét bất kỳ nữ nhân nào đến gần. Nhưng là! Nhưng là Yêu Vương lại có hứng thú với ngươi! Ngươi đến tốt cùng có chỗ nào hơn Hồng Trù ta? Khuôn mặt? Nhưng Hồng Trù ta cũng không kém. Hay kỹ xảo trên giường? Hồng Trù ta biết chín chín tám mười một tư thế, đảm bảo hầu hạ Yêu Vương vui sướng, sao ngươi có thể sánh được ta?"

Nam Tầm thảm cười ra tiếng: "Tiểu Bát, nữ yêu này thật đen tối, không phải nàng ta xem xuân cung đồ nhiều quá đấy chứ?"

Hư Không Thử: "Trước hết nghĩ tới hoàn cảnh của ngươi đi."

Nam Tầm lập tức không cười được.

Hồng Trù hoàn toàn lộ sắc mặt xấu xí, đồ kị Nam Tầm đến muốn chết: "... Ngươi có biết khi ta nhìn người ngươi đầy dấu hôn có bao nhiêu kích động lại có bao nhiêu đồ kị? Kích động vì vương thích nữ nhân, ta cũng có cơ hội, mà đồ kị vì vương mê luyện ngươi. Mấy năm qua, trừ mỗi tháng hiện thân ở đại hội Ma Vực, vương chưa từng bước ra tẩm cung một bước, hùng tâm tráng chí muốn một lần diệt trừ hết nhân tộc cũng bị ngươi mài cho chẳng còn, ngươi thật đáng chết!"

Nam Tầm núp mình ở góc, nói có chút tổn thương: "Hồng Trù, ta đến bây giờ vẫn coi ngươi như chị em. Ngươi nếu thích vương, có thể nói cho ta, ta sẽ nói cho vương."

"Đủ rồi Túy Ly Huyền. Hồng Trù ta không cần ngươi bỏ thí!"

Hồng Trù bễ nghễ nhìn nàng từ trên cao, cười lạnh: "Giờ ngươi có hai lựa chọn. Một là cắt ngay ra tẩm cung của vương, sau khi rời khỏi đây sẽ bị chúng yêu thú phanh thây mà chết. Hai là ở đây hầu hạ ta, không thì ta sẽ lập tức ăn ngươi!"

Nam Tầm vì bảo vệ mạng nhỏ, rất muốn chọn cái thứ hai. Nhưng nàng làm con gái gia chủ tộc Túy Ly, không thể khiến cha già mất mặt.

Thế là Nam Tầm rất có cốt khí ra khỏi tẩm cung Yêu Vương mà nàng đã ở được mấy năm.

Hồng Trù phía sau cười lạnh một tiếng, dường như đã thấy kết cục nàng bị lũ yêu thú chia năm xẻ bảy.

Lúc sắp bước khỏi tẩm cung, Nam Tầm không nhìn được ngoảnh đầu nhìn lại, trùng hợp thấy Hồng Trù nâng tờ lụa tuyết tằm trên giường bị trên miệng mũi, lộ ra dáng vẻ say mê. Sau đó, nàng ta co rúc trong chăn, giãy dụa thân thể, trong miệng rên rỉ a a nha nha.

Nam Tầm: ...

Nam Tầm thật không không biết xấu hổ nói cho nàng ta, Huyết Minh chưa bao giờ đáp tờ tuyết tằm, là nàng thích tằm xong rồi bọc trên người, trên đó dù có mùi gì cũng là của nàng.

Vừa ra tẩm cung, Nam Tầm lập tức móc một đồng bùa mẹ già kín đáo đưa cho nàng, nàng nhớ trong này có Truyền tống phù.

Truyền tống phù mặc dù có thể đưa người đi cách mấy chục dặm, nhưng toàn bộ Ma Vực bày kết giới, nàng nhất định không ra được, chỉ có thể tạm thời rời tẩm cung Yêu Vương ở đình Ma Vực.

Nam Tầm đang chuẩn bị sử dụng Truyền tống phù rời đi nơi này, không ngờ Hư Không Thử trong đầu đột nhiên kêu như quỷ rống: "Đờ mờ Đờ mờ! Vừa xảy ra chuyện gì? Tại sao giá trị hắc hóa của Yêu Vương bỗng nhảy vọt tới 100! Giá trị ác niệm cũng nhảy về 99!"

Trong đầu Nam Tầm như có tiếng vang ầm ầm, biểu tình khiếp sợ không kém Hư Không Thú: "Tiểu Bát ngươi nói gì? Giá trị ác niệm biến về 99? Con mẹ nó vì sao giá trị ác niệm còn có thể đàn hồi! Đây chẳng phải, chẳng phải tâm huyết của ta nhiều năm qua đổ sông đổ bể?"

Nam Tầm thực muốn khóc lớn một hồi.

Hư Không Thú cũng bị đả kích, trong nháy mắt trầm mặc không nói.

"A!" Nam Tầm đang khổ sở bỗng bị người che miệng lại.

Nam Tầm muốn gãy dựa, lại nghe được bên tai một giọng nói quen thuộc: "Đừng sợ, là ta."

Nam Tầm trừng mắt, hình như là tiếng của Lam Thủy.

Không phải chứ, một Hồng Trù, lại tới một Lam Thủy, lẽ nào Lam Thủy cũng trộm ái mộ Yêu Vương nên hận nàng tận xương?

Lam Thủy đưa Nam Tầm một cái ô lụa đen, trầm giọng nói: "Cầm cái ô này rồi đi phía sau ta, bất luận thấy cái gì cũng không được mở miệng nói chuyện."

Nam Tầm cúi đầu nhìn ô lụa đen trong tay, mơ hồ cảm nhận được yêu khí quán quanh nó, không khỏi hỏi: "Lam Thủy, đây là cái gì?"

"Ô liễu tức yêu khí thượng hạng, có thể che giấu khí tức nhân loại của ngươi." Lam Thủy nói, hơi nhíu mày: "Huyền Nhi, việc này không nên chậm trễ, mau chóng rời đi cùng ta."

Nam Tầm ngẩn ra, bốn người Lam Thủy và Lục Tuệ chưa bao giờ kêu nàng Huyền Nhi, Lam Thủy trước mắt không hiểu sao khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Tuy rằng kỳ quái, cũng không có ác ý, vì vậy Nam Tầm không hỏi nhiều nữa, che ô liễu tức theo phía sau nàng.

Lam Thủy dựa vào một viên lệnh bài đi một đường thông suốt.

Dọc theo con đường này, Nam Tầm thấy được không ít yêu thú nhân hình, nửa người nửa thú, còn có yêu thú hung ác không thể hóa hình.

"Lam Thủy, ngươi đang dẫn ta đi đâu vậy?" Nam Tầm nhỏ giọng hỏi.

"Rời Ma Vực." Lam Thủy sắc mặt nặng nề đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bị Tóm, Yêu Vương Thật Thê Thảm Nha

"Lam Thủy, ta không thể rời Ma Vực." Nam Tầm lập tức nói.

Mục đích của nàng là ở bên người Yêu Vương để tiêu trừ giá trị ác niệm của hắn, đương nhiên không thể rời đi Ma Vực.

Lam Thủy cho rằng nàng sợ Yêu Vương truy sát, không khỏi nhẹ giọng giải thích: "Chớ sợ, Yêu Vương đã bị Long thú và Đẳng Xà liên thủ bắt được, việc này chẳng mấy chốc sẽ truyền đến Ma Vực, ngươi cần phải rời đi trước lúc này."

Cái gì?

Về mặt Nam Tầm chấn động.

Huyết Minh bị bắt?

"Tiểu Bát, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Làm sao Yêu Vương bị tóm được?" Nam Tầm vội hỏi Hư Không Thú.

Hư Không Thú: "Ngươi chờ chút, đợi ta nhìn xem."

Nam Tầm đoán rằng Hư Không Thú chắc có thiên lý nhãn hoặc thuận phong nhãn gì đó, hoặc là một pháp bảo có thể nhìn nơi nó muốn.

"Con mẹ nó không tốt, chuyện lớn rồi! Ta thấy Yêu Vương bị giam trong một cái lồng, cả người chảy máu đầm đìa! Chẳng trách giá trị hắc hóa lập tức biến thành 100, giá trị ác niệm cũng bắn ngược về 99!" Hư Không Thú rống như quỷ gào.

Nam Tầm rơi vào trạng thái mộng lung: "Nếu hấn chết rồi, ta làm sao bây giờ?"

Hư Không Thủ nói: "Trước hết thoát thân quan trọng, chờ lũ yêu thú đợi ở Ma Vực biết Yêu Vương xảy ra vấn đề, sợ là muốn bắt ngươi khai đao."

Người Nam Tầm run lên, sau lại yên lặng.

Mắt thấy hai người đã đến lối vào Ma Vực, hai đầu rắn đen to bằng hai thùng nước trần thủ ở cửa Ma Vực bỗng quát khê: "Hoàng kim Cự mãng, ngươi định đi đâu? Phía sau ngươi là yêu thú nào? Vì sao ta không nhìn được thú thể của nàng ta?"

Lam Thủy lấy ra lệnh bài, tức giận nói: "Đại nhân Thiết Dực Hòa sư mệnh ta ra ngoài làm việc. Vị phía sau này là em gái vừa hóa hình, cũng là Cự nhân Miêu đầu ưng mà vương tự mình điểm hóa. Chẳng lẽ các ngươi muốn chặn đường ta?"

Hai đầu rắn đen vừa nghe là thiên địch của mình Cự nhân Miêu đầu ưng, lại có Yêu Vương tự mình điểm hóa, liền không dám nghi vấn thân phận của nàng nữa, vội nói bồi tội: "Đã là đại nhân Thiết Dực Hòa sư có chuyện phải làm, Hoàng kim Cự mãng đương nhiên có thể rời đi."

Nam Tầm ngổn ngang trong gió, nàng chơi với Lam Thủy lâu như vậy, lần đầu tiên biết thân thú của nàng là một con Hoàng kim Cự mãng.

Lam Thủy không xinh đẹp bằng Hồng Trù, làm sao lại là Hoàng kim Cự mãng chứ?

*mãng: mãng xà, rắn

Rời Ma Vực, Lam Thủy lại dẫn Nam Tầm đi rất xa mới dừng lại.

"Lam Thủy, rốt cuộc vì sao ngươi phải giúp ta trốn thoát?" Nam Tầm hỏi.

Ánh mắt Lam Thủy nhìn nàng đầy từ ái, giống ánh mắt trường bối nhìn tiểu bối: "Huyền Nhi, hiện tại Yêu Vương đã bị bắt, giờ ngươi là công thần lớn nhất. Nếu có thể thoát thân thành công, ngươi chính là kiều ngạo của tộc Túy Ly."

Nam Tầm mừng bức, hỏi Tiểu Bát: "Yêu Vương bị bắt thì liên quan gì đến ta?"

Hư Không Thủ nói nó cũng không rõ ràng.

Sau đó Nam Tầm liền rùng mình, nàng luôn cảm thấy mình bị quán vào bẫy rập nào đó. Ở tình huống nàng không biết, dường như đã xảy ra đại sự gì.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Nam Tầm nhú mày nhìn Lam Thủy.

Vành mắt Lam Thủy hơi đỏ lên: "Huyền Nhi có từng nghe cha mẹ ngươi đề cập đến cô cô Lam Tâm của ngươi?"

Về mặt Nam Tầm hơi đổi.

Nàng đương nhiên biết cô cô Lam Tâm trong miệng Lam Thủy. Cha nàng hai trăm tuổi mới có nàng, sau khi sinh nàng lại chưa từng gặp lại vị cô cô này. Có người nói trong trận đại chiến nhân thú trăm năm trước, vị cô cô Lam Tâm này, cũng chính là em gái cùng cha khác mẹ của cha nàng Túy Ly Lam Tâm bỗng mất tích không dấu vết, sau đó chưa từng xuất hiện qua.

Tất cả mọi người đều nói Túy Ly Lam Tâm đã mất mạng trong bụng yêu thú giữa đại chiến, cha mẹ nàng còn vì vậy buồn bã một thời gian dài. "Ngươi rõ ràng là yêu thú, làm sao có thể là cô cô ta. Cô cô ta đã sớm chết rồi." Nam Tầm nói, bởi vừa nãy có khả năng nàng vừa nghe một chuyện cười.

Lam Thủy cười khò: "Huyền Nhi, ngươi đã giác tỉnh truyền thừa đặc thù của Ngự thú tộc chúng ta hay chưa?"

Nam Tầm lắc đầu: "Chưa từng."

Lam Thủy gật đầu: "Vậy thì khó trách. Trong truyền thừa của Ngự thú tộc chúng ta có các loại phương pháp ngự thú tinh túy, còn có rất nhiều bí pháp và cấm thuật tuyệt thế, trong đó có loại cấm thuật lợi hại gọi là Phệ hồn thuật...."

Lúc trước Túy Ly Tâm bị thương trong đại chiến, tinh thần lực cũng bị trọng thương nên không còn cách nào ngự thú, nhưng Túy Ly Lam Tâm lại cực kì có thiên phú trong tu luyện Huyền Vũ. Dù nàng không thể ngự thú cũng là Huyền giả rất lợi hại.

Tuy nhiên ở tình huống như vậy, mấy lão già tộc Túy Ly lại đưa ra một quyết định điên rồ.

Họ sử dụng Trừu hồn thuật, rút ra sinh hồn Túy Ly Lam Tâm còn đang sống sờ sờ, sau đó nhét vào cơ thể một con Hoàng kim Cự mãng.

Túy Ly Lam Tâm bị mạnh mẽ nhét vào cơ thể Hoàng kim Cự mãng, một thể song hồn, vì giữ lấy cơ thể của nó, nàng dựa theo ý mấy vị trưởng lão mà sử dụng cấm thuật Phệ hồn thuật để cắn nuốt nguyên thần Hoàng kim Cự mãng.

Nam Tầm đã sớm kiến thức mấy lão già kia buồn nôn thế nào, nhưng không nghĩ họ còn có thể làm chuyện càng ghê tởm hơn.

Lam Thủy thấy nàng oán giận, không khỏi cười cợt: "Không nên trách các vị trưởng lão. Việc này là ta tự nguyện, ta cam nguyện làm tai mắt của tộc Túy Ly, giúp mọi người sớm ngày tiêu diệt Yêu Vương khát máu tàn bạo, vì một nhân tộc thái bình thịnh thế."

Giờ khắc này Nam Tầm cảm thấy quanh thân Lam Thủy như tỏa hào quang, còn là loại ánh sáng vàng chói mắt, thiếu chút nữa lóa mù mắt nàng.

Nàng vốn thấy bất công thay cho Lam Tâm, nhưng chưa hề nghĩ tất cả do nàng cam tâm tình nguyện.

"Đứa nhỏ, mấy năm qua ngày ngày nguoi bồi tiếp Yêu Vương, thực sự khổ nguoi. Tuy vậy cũng may nguoi hạ vu độc cho Yêu Vương, lúc này mấy vị đại nhân tộc Long thú và Đẳng xà mới đắc thù bắt sống súc sinh kia. Nguoi là nữ anh hùng của cả nhân tộc, tộc Ngự thú chúng ta tự hào vì nguoi."

Nam Tầm sửng sờ.

Chờ chút, vị cô cô này của nàng đang nói gì, tại sao nàng một câu cũng nghe không hiểu?

"Ý của nàng là, vì nguoi hạ vu độc đặc thù của tộc Ngự thú lên Yêu Vương, lúc này mới khiến Yêu Vương không địch lại rồi rơi vào kết cục như thế, bị giam trong lồng, cả ngày bị quất, kết cục thê thảm." Hư Không Thú tốt bụng mà giải thích một câu.

"Mẹ nó ta biết ý của nàng. Ta chỉ không hiểu lúc nào ta hạ vu độc Yêu Vương rồi hả?" Nam Tầm có chút nóng nảy.

"Ta cũng không biết đấy." Hư Không Thú trả lời một câu liền im luôn.

Nam Tầm muốn đánh chết Hư Không Thú.

"Huyền Nhi, trở về đi thôi. Cô cô sẽ không tiễn nguoi." Lam Thủy bỗng nói, ánh mắt nàng nhìn phương xa, vẻ mặt phiền muộn.

Nam Tầm đột nhiên hoàn hồn kinh ngạc: "Cô cô chẳng lẽ không theo ta về tộc Túy Ly?"

Túy Ly Lam Tâm sờ sờ đầu nàng, khoe miệng mỉm cười: "Cô cô đã trở nên người không ra người, thú không ra thú từ lâu, không có mặt mũi nào lại về tộc Túy Ly, càng không có dũng khí đối mặt tất cả tộc nhân tộc Ngự thú. Huyền Nhi, như vậy từ biệt ở đây đi."

Nam Tầm há miệng muốn khuyên bảo nàng, nhưng một câu cũng không thốt lên lời.

"Đi nhanh đi." Túy Ly Lam Tâm thúc giục.

Nam Tầm cứ đi được mười bước lại quay đầu lại, chờ đến lần cuối cùng quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng nữ tử vừa khẽ cười duyên với nàng.

"Đừng xem nữa. Nàng đã sớm có ý muốn chết, bây giờ Yêu Vương bị bắt, nàng đã không còn lý do sống tiếp." Hư Không Thú nói.

"Nguoi đang nói nàng sẽ tự sát?" Nam Tầm cả kinh, tuy nhiên nghĩ đến lại thấu hiểu: "Nàng ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, rõ ràng là một con người, lại phải nghĩ cách trà trộn vào đám yêu thú, trong lòng nàng khẳng định rất khổ đi, bây giờ cũng coi như giải thoát rồi."

Hư Không Thú trầm mặc.

Nam Tầm bỗng cảm thấy bước chân của mình trở nên thật nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Oan Uổng, Bị Cho Là Quyến Rũ Đàn Ông Của Nàng Ta

Không biết đã đi bao lâu nhưng thực sự đã đi mệt, Nam Tầm mới triệu hồi một con Đại bàng Kim Sí. Đại bàng Kim Sí ngày đi hơn ngàn dặm, chẳng mấy chốc đã đưa Nam Tầm về tới gia tộc Túy Ly.

Có người gặp nàng trở về, lập tức kinh ngạc thét lên, rất nhanh một đám người chạy ra đón.

Giữa ánh mắt khác nhau của mọi người, cha già mẹ già của nàng nước mắt ràn rụa mà tiếp nàng về.

Trong mắt người ngoài, Nam Tầm là đại công thần. Đại đa số người kính nể không thôi hành vi "vì nghĩa quên mình" của Nam Tầm, chỉ có số ít người nhìn nàng bằng ánh mắt cổ quái, dù sao nàng ủy thân cho Yêu Vương mấy năm, thân thể đã sớm không sạch sẽ.

Mẹ già ôm nàng khóc rất lâu, khóc không thành tiếng nói: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi..."

Nam Tầm cảm thấy rất mệt mỏi, ôm mẹ nàng nói nhỏ: "Mẹ, con mệt quá."

Mẹ nàng liền dặn nàng nghỉ ngơi cho khỏe, mắt đỏ rồi đi.

Nam Tầm hít một hơi: "Tiểu Bát, xin lỗi nhé. Lãng phí nhiều thời gian như vậy mà ta lại không thể tiêu trừ hết giá trị ác niệm của Yêu Vương, điểm công đức cũng chẳng chiếm được rồi."

Hư Không Thú nói: "Đừng nhụt chí, còn có cơ hội mà. Yêu Vương bị bắt, cũng không phải chết."

Nam Tầm nhảy bật lên từ trên ghế: "Con mẹ nó Tiểu Bát, ngươi có ý gì? Yêu Vương chẳng lẽ còn có thể trốn ra được?"

Hư Không Thú cười khà khà: "Ta chưa nói hết mà. Yêu Vương là nhân vật mạnh mẽ nhất thế giới này, hấn sao có thể chết dễ dàng như vậy, trốn ra là chuyện sớm hay muộn thôi."

Nam Tầm lại chậm rãi ngồi xuống, nói vô cùng dịu dàng với Hư Không Thú: "Ngươi có biết bây giờ bên ngoài ca tụng ta thế nào? Túy Ly Huyền con gái gia chủ Túy Ly một mình vào động ma, liều mình vì thiên hạ, giúp Yêu Vương bị bắt, quả thật là kỳ nữ thiên hạ khó gặp, ha ha."

"Tiểu Bát à, ngươi biết điều này có nghĩa gì không? Điều này có nghĩa là Yêu Vương trốn ra được, người hấn muốn ăn đầu tiên chính là ta."

Nói xong, ngữ điệu dịu dàng của Nam Tầm đột nhiên xoay ngoắt: "Cái quái gì vậy, cuối cùng vẫn bị ăn!"

Hư Không Thú lần đầu tiên dùng giọng điệu thương lượng với nàng: "Ta biết ngươi ở thế giới này ngày ngày run sợ, để bồi thường, mặc kệ nhiệm vụ thế giới này có hoàn thành hay không, thế giới sau ta đều đáp ứng một yêu cầu của ngươi, thế nào?"

Nam Tầm lúc này mới có chút tinh thần: "Còn tạm được."

Sau đó, Nam Tầm bắt đầu ăn no chớ chết ở nhà Túy Ly.

Nam Tầm nghĩ rất đơn giản, nếu nhất định bị Yêu Vương ăn, không bằng nhân dịp này ăn nhiều chút.

Chỉ là, khẩu vị Nam Tầm rõ ràng rất tốt, nhưng ngày càng gầy gò thêm, sắc mặt cũng biến thành màu trắng xám bệnh trạng.

Mẹ nàng phát hiện sắc mặt nàng là lạ, lập tức mời tới thật nhiều vị thầy thuốc có mặt mũi, nhưng mỗi vị đều lắc đầu nói không tra được nguyên nhân sinh bệnh.

Mẹ nàng cũng chỉ có thể kết luận là tâm bệnh, lo lắng không ngớt.

Nam Tầm nói muốn thanh tịnh, mẹ nàng đều nghe theo nàng, chỉ cách dăm ba bữa lại đến xem nàng, mỗi ngày làm đồ ngon cho hạ nhân mang đến. Mẹ nàng lại lo lắng bọn hạ nhân lắm mồm nói lung tung gì đó, liền chuyên môn chọn hai nha đầu yên tĩnh, một hầu hạ rửa mặt, một hầu hạ ẩm thực, còn lại đuổi hết ra ngoài.

Nói chung, mẹ nàng vì nàng đúng là moi hết tim gan.

Nam Tầm thích yên tĩnh, ngoại trừ lúc cần thiết, luôn đuổi đi hai nha đầu, một mình ở lại.

Nam Tầm miễn cưỡng làm mình tỉnh táo, nghe Hư Không Thú tám nhảm cùng nàng chuyện linh tinh phát sinh ở nhà Túy Ly những năm nàng không ở đây.

Ví dụ như, Tàn Nhạc Hiến, biểu ca bà con xa của nàng, lúc trước lòng tràn đầy đều là nàng, còn suýt nữa làm chuyện cảm thú với nàng, không lâu trước đây cưới đã Túy Ly Nguyệt, làm quan hệ nhà Tàn và nhà Túy Ly thân càng thêm thân.

Lại ví dụ như, gia tộc Túy Ly những năm này giữ quan hệ rất tốt với tộc Long thú, Ngũ tỷ của nàng còn kết khế ước bình đẳng cùng một vị đại nhân Long thú.

Nam Tầm uống một chén trà, lão đảo đến trong tiểu viện hóng gió.

"Tiểu Bát, mấy ngày gần đây ta luôn cảm thấy choáng đầu ù tai, ta đây bị sao vậy?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú im lặng một hồi mới nói: "Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, cho ngươi một viên thuốc cường thân kiện thể này."

Nó vừa nói xong, trong miệng Nam Tầm liền thêm một viên thuốc, vào miệng lập tức tan.

"Ta cảm thấy tốt lắm rồi, cảm ơn ngươi nha Tiểu Bát." Nam Tầm cười cợt, nằm trên xích đu.

Hư Không Thú: "Ngươi đừng đột nhiên khách khí với ta như vậy, ta thật không quen."

Nam Tầm:

Xích đu đu đưa kéo kẹt, đầu óc Nam Tầm dần mê man, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Đột nhiên cảm thấy trên mặt hơi ngứa, Nam Tầm giật mình, đột nhiên mở mắt ra.

Vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt phóng to chuẩn bị dán lại đây, Nam Tầm vươn mình tách ra, gầm lớn: "Đặng đồ tử*, ngươi dám phi lễ ta!"

*Đặng đồ tử = đồ sở khanh

Người đàn ông kia cười lạnh một tiếng, âm u nhìn nàng nói: "Túy Ly Huyền, chuyện đến nước này, ngươi còn giả bộ cái gì trinh tiết liệt nữ*? Thân thể của ngươi cũng không biết bị súc sinh kia làm nhục bao lần! Tình nguyện để một súc sinh chà đạp cũng không đồng ý ủy thân cho ta, ngươi cũng thật đủ ti tiện!"

*Trinh tiết liệt nữ = người con gái thà chết bảo vệ trinh tiết

Lúc này Nam Tầm mới phát hiện, người lên lút vào sân của nàng không phải ai khác, chính là Tần Nhạc Hiên lúc trước trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

"Làm càn, ai cho phép ngươi tiến vào! Bây giờ ta là đại công thần tộc Túy Ly, ngươi dám bất kính với ta?" Nam Tầm quát đầy tức giận.

Tần Nhạc Hiên như nghe được chuyện cười, bắt đầu cười ha ha: "Ta nói biểu muội a biểu muội, ngươi chẳng lẽ không biết mọi người ngăm bàn tán ngươi thế nào sao? Thân thể này của ngươi ủy thân cho Yêu Vương đã sớm dơ bẩn không thể tả, theo tính tình mấy ông lão sĩ diện đến chết kia, sớm muộn sẽ âm thầm kết liễu ngươi. Cũng chỉ có cha mẹ ngu xuẩn của ngươi mới thực sự tự hào vì ngươi!"

"Ngươi câm miệng!" Nam Tầm mắng.

Ở gia tộc Túy Ly, cũng chỉ có cha mẹ nàng đối nàng tốt nhất. Nàng không cho phép Tần Nhạc Hiên nói một câu không phải.

"Biểu muội, chẳng lẽ ngươi còn không rõ tình cảnh của mình sao? Biểu ca đã từng làm tổn thương ngươi?"

Nói xong, hắn đột nhiên kéo tay Nam Tầm, đáy mắt xẹt qua vẻ phức tạp, giọng nói cũng hạ thấp: "Huyền Nhi, ta mang nàng rời nơi này có được không? Biểu ca không chê."

Đáy mắt sâu xa dần theo vẻ khẩn cầu, chỉ là Nam Tầm không nhìn thấy.

Nàng hất tay Tần Nhạc Hiên, lạnh lùng nói: "Biểu ca dám nói chưa từng làm tổn thương ta? Nếu lúc trước không có Tiểu Bạch cứu ta, ta cũng đã bị ngươi..... Bây giờ ngươi vừa cưới Tam tỷ, cần thận mà sống cùng nàng, đừng tiếp tục đến nhục nhã ta!"

Một điểm sáng cuối cùng nơi đáy mắt Tần Nhạc Hiên tắt rụi, hắn cười lạnh liên tục: "Hay, hay, ngày sau ta sẽ không quản ngươi nữa."

Nói xong hắn phát tay áo rời đi, có điều mới tới cửa đã thấy Túy Ly Nguyệt đi vào.

Nam Tầm nhìn ánh mắt ác độc của nữ nhân kia, thở dài một hơi trong lòng: "Tiểu Bát, phỏng chừng nàng ta tưởng ta quyến rũ đàn ông của nàng ta, vì vậy mới lộ vẻ mặt như bắt gian tại giường này."

Hư Không Thú lập tức trả lời: "Nàng nghĩ không sai mà, Tần Nhạc Hiên quyến rũ ngươi, với ngươi quyến rũ hắn có khác nhau nhiều sao?"

Nam Tầm

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Phát Sóng Trực Tiếp, Yêu Vương Ăn Thịt Người

Tần Nhạc Hiên vẽ mặt nhàn nhạt nhìn người vừa đến, hơi nhíu mày: "Sao nàng lại đến đây?"

Túy Ly Nguyệt giọng the thé: "Nếu ta không đến, làm sao nhìn thấy các ngươi khanh khanh ta ta*!"

*khanh khanh ta ta = anh anh em em

Tần Nhạc Hiên ôm lấy eo nàng ta: "Nguyệt Nhi ngoan, đừng náo loạn, ta tới nhục nhã nữ nhân này, làm sao khanh khanh ta ta với nàng ta được. Một đóa tàn hoa bại liễu, sao so bằng nửa phần nàng?"

Nam Tầm cảm thán, phụ nữ quả là loại sinh vật kỳ quái. Nàng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Túy Ly Nguyệt lập tức cười rộ lên, thẹn thùng ôm lấy Tần Nhạc Hiên: "Hiên ca ca, chàng nói thật chứ."

"Tự nhiên là thật." Tần Nhạc Hiên cười nâng cằm nàng ta, cúi đầu hôn xuống.

Nam Tầm dôi mắt làm như không thấy, lại không ngờ cách làm này của nàng giống như kích thích hai người kia, động tác của hai người kia càng thêm càn rỡ, rên rỉ không ngừng, thiếu chút nữa trình diễn một hồi xuân cung sống trước mặt nàng.

Nam Tầm không biến sắc, trái lại có tâm sự dờ ra nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Chẳng biết lúc nào, tiếng phóng đăng không còn, lúc Nam Tầm nhìn sang chỉ còn dư lại một mình Túy Ly Nguyệt.

Vốn cũng là mỹ nhân xinh đẹp, nhưng vì căm ghét khiến gương mặt xem ra cực kì dữ tợn.

"Túy Ly Huyền, ta nói cho ngươi biết, cách Hiên biểu ca xa một chút! Bây giờ ngươi xách giày cho chàng cũng không xứng!"

Nam Tầm hít một hơi: "Nhìn ta giống người cần ôm đùi gấp sao?"

Hư Không Thú trả lời: "Tần Nhạc Hiên này không quá mấy năm liền thăng từ Huyền sư sơ cấp đến Huyền vương trung cấp, đúng là kỳ tài ngút trời!"

Nam Tầm ồ một tiếng, nhìn bầu trời đêm lại trở nên buồn ngủ.

Nàng rút cuộc bị làm sao vậy, tại sao lại cảm giác cơ thể càng ngày càng suy yếu?

Thoáng cái đã trôi qua hai tháng, nghe nói hai tháng này Ma Vực xảy ra nội loạn, Ngũ đại gia tộc nhân tộc và Thanh Long cầm đầu chúng thần thú nhân cơ hội này tấn công Ma Vực. Chúng yêu thú như rắn mất đầu bị đánh tan tác, cuối cùng bị bức ép đến đỉnh Ma Vực, mở ra đại trận phòng ngự Yêu Vương bố trí, lúc này mới ngăn trở nhân tộc cùng thần thú tiến thêm một bước công kích.

Lũ yêu thú giết mình nhận ra sơ đồ bố trí trận phòng vệ ở Ma Vực bị trộm, giữa họ có kẻ trộm!

Rất nhanh, chúng yêu thú liền liên tưởng đến nữ nhân nhân tộc Yêu Vương cưới kia, trong khoảng thời gian ngắn mọi mũi tên đều chỉ về Túy Ly Huyền con gái gia chủ Túy Ly.

Nam Tầm nghe Hư Không Thú đưa tin tình hình thực tế, uất ức đến suýt phun một ngụm máu.

Cái quái gì vậy, tại sao cái gì cũng đổ hết lên đầu nàng?

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, sơ đồ bày trận phòng vệ này sợ là bị cô cô Túy Ly Lam Tâm của nàng trộm được rồi đưa tộc Túy Ly, cho tới kịch độc trên người Yêu Vương, nàng suy nghĩ nát óc cũng không biết ai làm. Bằng tính cảnh giác của Huyết Minh, căn bản không ai có thể đến gần hắn.

"Tính đi tính lại, kiểu gì cũng bị Yêu Vương ăn, cớ gì rồi thì cớ đi." Nam Tầm nhìn rất thoáng.

Hư Không Thú chợt hỏi một câu: "Ngươi biết lúc trước vì sao bản thần thú nhìn trúng ngươi không?"

Nam Tầm ngáp đầy biếng nhác: "Chẳng lẽ vì ta xinh đẹp như hoa?"

Hư Không Thú yên lặng chốc lát, giọng điệu nghiêm túc chưa từng có: "Ngươi người này nhìn như tùy tính, sống thật phóng khoáng, có vẻ ở chung với ai cũng được, nhưng thật ra là kẻ không tìm không phối chưa bao giờ để giao phó cảm tình, trời sập xuống cũng có thể ngủ như lợn chết. Tuy nhiên, một khi ngươi đã để tâm chuyện gì thì sẽ làm hết toàn lực, chấp nhất đến đáng sợ, người như vậy làm nhiệm vụ tỷ lệ thành công thường rất cao."

"Ai ya làm sao ngươi bỗng nhiên khen ta, ta thật ngượng ngùng." Nam Tầm che mặt e thẹn.

Hư Không Thú:

Tóm lại thì những câu nó nói phía trước bị đối phương tự động xem nhẹ?

"Tiểu Bát, ta có phải bị ung thư không hả? Ta cảm thấy cơ thể như bị vết sạch, lập tức thành đèn cạn dầu rồi." Nam Tầm ôm lồng ngực mình nói.

Nàng hơi nghiêng mình, dùng tay chống đầu, gương mặt xuất trần thoát tục đã mất hết sắc máu, trắng bệch như tờ giấy.

Lần này, Hư Không Thú trầm mặc rất lâu: "Thực ra, ta nghi ngờ ngươi bị trúng ----"

Còn chưa hết lời, Hư Không Thú như nhận thấy gì, ngữ điệu đột nhiên thay đổi: "Đờ mờ, Yêu Vương phá vỡ nhà giam Chín tâm trói ma chí bảo của Long tộc, hiện đã trốn ra ngoài rồi!"

Nam Tầm nhất thời tim không đau, đầu cũng không đau, sợ đến run rẩy hỏi: "Có người nói lúc Yêu Vương bị giam ở đó bị tộc Long thú hành hạ rất thảm. Tiểu Bát, có cách nào thấy tình huống của Yêu Vương bây giờ không?"

Ngừ khí Hư Không Thú có chút quái lạ: "Ngươi thật muốn nhìn?"

Nam Tầm gật đầu mãnh liệt, sau khi xem cũng có thể chuẩn bị tâm lý.

"Yêu Vương đang trên đường về tẩm cung, ta phát sóng trực tiếp cho ngươi ngay đây."

Hư Không Thú vừa dứt lời, Nam Tầm liền cảm thấy hai mắt nóng lên, sau đó nàng liền "xem" được tẩm cung Yêu Vương.

"Tại sao lại có một nữ nhân giống ta như đúc ngồi giữa tẩm cung?" Nam Tầm cả kinh, nhưng rất nhanh nàng đã hiểu.

Kết giới của Yêu Vương không phải người nào cũng có thể phá tan đi vào, vì vậy nữ nhân bên trong rất có thể là Hồng Trù, có điều không biết Hồng Trù dùng bí pháp gì khiến nàng ta giống nàng như đúc.

Nhưng chẳng lẽ Hồng Trù không biết Ma Vực đã trời đất xoay vần sao? Hay là nàng ta sợ ra ngoài tẩm cung không đi vào được nữa, hai tháng qua nàng ta chưa từng rời tẩm cung nên cũng không biết ngoài điện xảy ra chuyện gì?

Nam Tầm chưa kịp nghĩ sâu, bởi tẩm cung bỗng rung chuyển một trận, hư không bỗng vặn vẹo, một người đàn ông cao to mặc áo ào đen trực tiếp xuất hiện trong tẩm cung.

Nam Tầm bị giật mình.

Người đàn ông dù có mặc một thân áo bào đen cũng không che nổi vết thương đầy rẫy trên người hắn. Khắp mình hắn đầy máu me, đặc biệt là trên khuôn mặt vốn đẹp trai vô đúc có vài vết roi sâu tận xương, máu thịt tràn ra ngoài, mơ hồ có thể thấy được xương trắng, lại thêm đôi mắt màu máu tản ra thù hận khắc cốt kia, cả người như ác quỷ tẩm áo mà ra.

‘Túy Ly Huyền’ trong tẩm cung bị dọa đến hoa dung thất sắc, lao đảo lùi lại mấy bước, nói có chút hoảng sợ: "Vương, vương ngài làm sao có thể biến thành bộ dạng này?"

Đôi mắt máu tràn đầy thù hận của Yêu Vương thẳng tắp nhìn chằm chằm ‘Túy Ly Huyền’, bỗng nhiên sau một khắc đã biến thành một đôi đồng tử dựng đứng màu máu!

Hắn đột nhiên há miệng, trên lợi lộ ra hai viên răng ngọc sắc bén, sau đó miệng càng ngoác càng lớn, không quá một lúc đã biến thành một đầu rắn khổng lồ!

Lưỡi rắn thật dài xèo một tiếng quăn "Túy Ly Huyền" vào miệng lớn như chậu máu, đầu người đẹp đi vào miệng rắn, tiếp theo là cơ thể, cuối cùng là hai chân mất một chiếc giày, hoàn toàn bị nuốt vào miệng rắn.

Tất cả xảy ra trong một hai giây ngắn ngủn.

Hình ảnh gián đoạn, Nam Tầm tỳ vào bàn bên cạnh, khom lưng, há mồm.

Nôn, nôn hết sức.

Lần đầu tiên tận mắt thấy hình ảnh Yêu Vương ăn thịt người, dạ dày Nam Tầm không ngừng quay cuồng, bữa cơm cách đây một đêm cũng bị nôn ra.

"Bình tĩnh, bình tĩnh, bị ăn cũng không phải ngươi" Hư Không Thú an ủi như thế.

Nam Tầm che lại dạ dày, muốn khóc không khóc được nói: "Hắn muốn ăn chính là ta, chính là ta!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tầm Tầm, Coi Như Tìm Được Ngươi

Nam Tầm hối hận, nàng không nên bắt Tiểu Bát mở Thiên lý nhãn. Nàng rõ ràng đã chuẩn bị tốt tinh thần bị ăn, nhưng vừa tận mắt thấy Yêu Vương ăn thịt người, nàng tình nguyện tự dùng đao kết quả cho sớm ngày lên trời, cũng không muốn bị Yêu Vương nuốt vào bụng.

Đỉnh linh linh, đỉnh linh linh.

Trắc yêu linh* ngoài nhà Túy Ly đột nhiên vang lên giữa bóng đêm tĩnh mịch.

*Trắc yêu linh = chuông cảm ứng yêu quái

Mọi người bị dọa tỉnh, các loại linh thú hí vang đầy sợ hãi.

"Không xong, có yêu thú lợi hại vừa xông vào -- " Không biết là trưởng lão nào hét lớn, ngay sau đó liền vang lên những tiếng bước chân giòn vang, những tiếng kêu hoảng loạn.

Nam Tầm bỗng thẳng lưng: "Đồ mờ Tiểu Bát! Đừng nói với ta là Yêu Vương tìm tới cửa. Không phải hắn đang ở tẩm cung Ma Vực sao?"

Hư Không Thủ giải thích: "Có một loại Huyền kỹ gọi là thuận di, ý là trong chớp mắt có thể xé rách hư không đến bất kỳ nơi nào hắn muốn."

*thuận di: dịch chuyển tức thời

Nam Tầm ...

Hư Không Thủ nói xong câu đó thì không hề hé răng nữa, Nam Tầm đoán Yêu Vương đã đến rồi.

Trong nháy mắt, đầu nàng xẹt qua vô số hình ảnh, cuối cùng dừng lại ở cảnh tượng 'Túy Ly Huyền' bị hắn ăn tươi nuốt sống.

Hai chân nặng như chì, thực sự là muốn động cũng không động được.

Vậy là nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn phía trước, chớp đôi mắt to đen láy ngậm đầy nước...

Bị dọa.

Bóng đêm trước mắt nhẹ khuấy lên, một người mặc áo bào đen máu me be bét xuất hiện trước mặt Nam Tầm.

Môi mỏng hắn khẽ nhếch, dịu dàng nói với nàng: "Tầm Tầm, coi như tìm được nàng rồi."

Nước mắt Nam Tầm chảy càng dữ dội, nàng nhìn hắn, khẽ lắp bắp: "Huyết Minh... Rốt cuộc chàng đã tới."

Hai người chậm rãi đi về hướng người còn lại, thâm tình nhìn nhau chăm chú, sau đó cùng giang tay ra.

Một đôi tay run rẩy muốn đụng vào vết roi trên mặt đối phương, một phe khác lại trực tiếp bóp lấy cái cổ trắng nõn tinh tế.

Nam Tầm bị siết đến không nói được một câu, cổ họng bị chặn lại, chỉ cần đối phương lại dùng thêm chút sức, cái cổ này cũng sẽ cằn rứt mà gãy.

"Tầm Tầm, bốn vương đối ngời không tốt sao? Vì sao phải phản bội bốn vương, há?" Huyết Minh ghé sát bên tai nàng, giọng trầm thấp mang lạnh lẽo thấu xương.

Nam Tầm muốn giải thích, nhưng cổ nàng sắp bị bóp vụn: "Minh.... Không có..... Phản bội....."

"Tầm Tầm, có nhớ bốn vương từng nói gì không? Nếu ngời không nghe lời, bốn vương sẽ ăn ngời từng miếng, từng miếng vào bụng." Huyết Minh ôn nhu nói, bàn tay bóp cổ nàng chậm rãi buông ra.

Nam Tầm có thể thờ dốt, ho khan kịch liệt, nhưng ngay khi người kia vừa buông tay mấy giây, hắn đột nhiên cúi đầu cắn lên bả vai nàng vô cùng tàn nhẫn, xé rách một mảnh da thịt.

Nam Tầm đau đến nước mắt chảy ròng, nhưng vẫn cứ thế nhẫn nhịn không ho một tiếng.

Huyết Minh nhai miếng thịt trong miệng, môi mỏng bị máu nhuộm đậm, chói mắt đến cực điểm.

"Minh, ta chưa từng phản bội chàng, tại sao chàng không tin ta..." Nam Tầm khóc không ra tiếng, giọng tràn đầy oan ức.

Nàng oan ức thật sự, rõ ràng cái gì cũng chưa làm, kết quả cái gì cũng bắt nàng gánh.

Huyết Minh há mồm, hai viên răng ngọc sắc bén đâm thật sâu vào máu thịt chuẩn bị lại cắn một ngụm, nghe được nàng biện giải, hắn khinh thường xì một tiếng, lạnh giọng trào phúng: "Tầm Tầm, ngời và ta cùng ở chung ngày ngày đêm đêm, kẻ có thể hạ vu độc cho ta đến thần không biết quỷ không hay chỉ có thể là tộc nhân Ngự thú ngời. Vu độc này thật đúng là lợi hại a, có thể đông lại hơn nửa tu vi của bốn vương. Bốn vương bị nhốt trong nhà giam Chín tâm trời ma, ngày ngốc ở đó hai tháng có thừa, ngời có biết hai tháng này bốn vương bị hành hạ thế nào?"

Nói xong, giọng hắn đột nhiên trầm xuống: "Mà hết thấy, đều bá Túy Ly Huyền ngời ban tặng!"

"Tầm Tầm, bốn vương thật sự thích ngời, nhưng ngời lại tính kế bốn vương, khó thoát cái chết. Bốn vương nghĩ tới nghĩ lui, không bằng nuốt ngời vào bụng, như vậy chúng ta có thể hợp hai làm một. Tầm Tầm, ngời nói xem có được không?"

Cơ thể Nam Tầm không ngừng run khê, cảm giác suy yếu lúc trước lại vây đến, lúc này càng thêm mãnh liệt.

Nàng biết mình sắp bất tỉnh, liền dùng một tay ra sức bóp cánh tay hắn, một tay khác nắm chặt vạt áo trước ngực hắn, thờ hồn hèn giải thích: "Huyết Minh, ta không biết vì sao chàng trúng độc, càng không hề tiết lộ sơ đồ trận phòng ngự Ma Vực. Ta ngày ngày ở chung một chỗ với chàng, chưa từng

bước khỏi tâm cung một bước, thì làm sao biết bỏ trận phòng ngự Ma Vực thế nào được? Minh, lúc biết chàng bị bắt ta rất lo cho chàng, thật sự rất lo cho chàng... Ta thật sợ chàng đã chết, thật sợ..."

Nói lời cuối cùng, nàng không nhịn được khóc rung rức lên: "Ta không phải kỳ nữ hiền ngang lẫn liệt trong miệng nhân tộc, ta không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì... Ta chẳng muốn gì cả, chỉ muốn chàng sống sót trở về, Minh, chàng tin ta, tin ta đi mà..."

Ánh mắt Huyết Minh nhìn nàng đầu tiên là trào phúng xem thường, tiếp theo hồ hững, cuối cùng hẩn chậm rãi trợn to mắt, trong mắt hiện vẻ hoảng sợ.

Nam Tầm cảm thấy vẻ mặt hẩn rất kỳ quái, chẳng lẽ vừa nãy nàng diễn quá xuất sắc, Huyết Minh rốt cuộc tin tưởng nàng?

Đầu óc có chút trầm, có thứ chất lỏng chảy xuống từ miệng mũi, Nam Tầm ngẩn ra, không khỏi đưa tay lên sờ.

Máu.

Mũi và miệng nàng đều đang chảy máu.

Tầm mắt dần dần nhòe đi, khóe mắt cũng chảy ra hai hàng huyết lệ.

"Ta, ta đây làm sao vậy?" Nam Tầm không hiểu hỏi.

"Huyết Minh, Huyết Minh, đầu ta thật choáng, mắt cũng không thấy rõ chàng nữa, ta mệt mỏi quá, rất muốn ngủ a..."

Bàn tay Nam Tầm nắm chặt vạt áo Huyết Minh không biết buông ra từ lúc nào, cơ thể cũng chậm chậm ngã xuống phía sau.

Huyết Minh đột nhiên duỗi tay bắt lấy eo nàng, hung hăng ôm nàng về trong ngực hẩn, giọng nói mang theo tia sợ hãi chính hẩn cũng không nhận ra được: "Tầm Tầm! Tầm Tầm..."

Huyết Minh ôm ngang Nam Tầm vừa muốn rời đi, đã thấy ánh lửa sáng rực ngoài sân.

Khứu giác nhạy bén của linh thú đánh hơi được mùi vị đại yêu, dẫn tộc nhân Túy Ly vây quanh chỗ sân này.

Mọi người chỉ nghĩ là tướng lĩnh yêu thú Ma Vực nào đó, không nghĩ được lại là Yêu Vương!

"Yêu Vương không phải bị nhốt tại nhà giam Chín tâm trối ma của đại nhân Thanh Long sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây!" Trưởng lão cầm đầu vừa hãi vừa sợ.

Phải biết nhà giam Chín tâm trối ma này được đúc bằng xương rồng và gân rồng đã ngoài hai trăm ngàn năm, còn dùng Thiên Hỏa cực kỳ hiếm thấy chế tác, đúc ra lại đánh thêm mấy đạo cấm chế Thượng cổ, chính là bảo khí Thánh giai Long tộc! Yêu Vương liền chạy thoát dễ dàng như vậy?

"Huyền Nhi!" Trong đám người có một phụ nhân xinh đẹp kêu lên sợ hãi.

Người con gái trong ngực Yêu Vương sống chết không rõ, thất khiếu đổ máu, trên vai lại be bét máu thịt, máu tươi chảy ròng ròng nhuộm đỏ quần áo trắng, xem ra vô cùng thảm.

"Đồ nghiệt súc! Ngươi làm gì con gái ta?" Gia chủ Túy Ly, Túy Ly Khánh Thạch biến sắc quát lớn.

Mẹ của Túy Ly Huyền nhìn thấy Túy Ly Huyền đã bị Yêu Vương ăn vài miếng, trực tiếp trợn trắng mắt ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ai Ya, Kỹ Thuật Diễn Không Tội Nha

Huyết Minh vốn muốn dùng một ngọn đuốc thiêu hết tòa phủ đệ Túy Ly đến không còn một mống, nhưng hẩn nhìn thấy gã đàn ông trung niên vẻ ngoài giống mấy phần người con gái trong ngực mình liền hạ thủ lưu tình, bàn tay vung lên, một trận khói đen đánh tới mấy lão già cầm đầu kia.

Khói đen bao vây không mồi lửa tự cháy, mấy lão rít gào không ngừng.

Mọi người vội vã dập lửa, lại trong lúc lơ đãng, Yêu Vương máu me đầy mình đã mang thiếu nữ sống chết không rõ rời đi.

"Gia chủ! Mấy vị trưởng lão đã, đã..." Một người bị thống kêu lên.

Mọi người phẫn hận gần chết nhìn đồng tro đen trước mắt, mấy vị trưởng lão đã bị khói đen của Yêu Vương trực tiếp thiêu thành tro tàn!

Cha Túy Ly Huyền Túy Ly Khánh Thạch siết chặt nắm đấm, gần từng chữ: "Yêu Vương giết hại con gái ta, còn đốt chết năm vị trưởng lão tộc Túy Ly ta, thù này không báo, ta thẹn với liệt tổ liệt tông! Càng thẹn với tất cả tộc nhân Ngự thú! Từ đây Yêu Vương chính là kẻ thù không đội trời chung của tộc nhân Ngự thú, ta Túy Ly Khánh Thạch không tiếc bất kì giá nào cũng phải diệt trừ con nghiệt súc này!"

Khi Nam Tầm tỉnh lại, nàng đang nằm trong ngực Yêu Vương.

Đôi huyết đồng của người kia không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm nàng, mỗi thủ thấu xương hận không thể nuốt nàng vào bụng đã tiêu tan không thấy, thay vào đó là tình yêu nồng nặc nóng rực như dung nham cùng với nỗi hối hận nặng nề.

Nam Tầm chậm rãi giơ tay lên đụng vào vết thương trên cả máu thịt trên mặt hắn, có chút đau lòng nói: "Mấy ngày không gặp chàng, chàng liền biến thành đáng yêu chẳng ra người chẳng ra quỷ này. Nhưng không sao cả, trong mắt ta, chàng vẫn đẹp tựa lần đầu chúng ta gặp gỡ."

Giọng nàng rất nhẹ, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ ngủ thiếp đi, nhưng khóe miệng hơi cong khiến gò má tái nhợt gầy gò bỗng có thêm chút sức sống.

Huyết Minh cũng kéo khóe môi: "Là ta đã quên, Tầm Tầm thích nhất khuôn mặt của ta, ta không nên mang đáng yêu quỷ quái này dọa nàng."

Nói xong, bàn tay hắn tích tụ một đám khói đen che lên mặt, chờ khói đen tan đi, khuôn mặt tràn đầy vết thương lại trở nên đẹp trai như yêu thần.

Nam Tầm khẽ cười, dùng đầu ngón tay đâm mặt hắn: "Chàng a, ta chưa có chê chàng, chàng nên xử lý vết thương trên người trước đi."

"Được, đều nghe nàng." Huyết Minh nói, giọng nói dịu dàng hiếm thấy.

Hắn làm lành toàn bộ vết thương trên người, chỉ là miệng vết thương nơi ngực dường như có hơi sâu, thời gian chữa trị lâu hơn chút.

Nam Tầm liền nhận ra được là lạ, lập tức kéo mở áo hắn, thấy được một hồ máu gai mắt ở đó.

"Huyết Minh, nơi này là đan điền, chẳng lẽ bọn họ móc... Thủ đan của chàng?" Nam Tầm đau lòng rơi xuống hai hàng nước mắt, nhìn không được vuốt ve hồ máu đó: "Bọn họ làm sao có thể, làm sao có thể..."

Huyết Minh sờ đầu nàng, nhẹ hôn trên chóp mũi không chút sắc máu của nàng, thấp giọng nói: "Tầm Tầm đừng lo lắng. Mặc dù trong người bốn vương có vu độc, bọn chúng cũng đừng hòng làm bốn vương trọng thương. Thủ đan bốn vương không có thất lạc, chỉ là tạm thời đặt ở nơi khác."

Hơi ngừng lại, ánh mắt của hắn thâm trầm nhìn chăm chăm Nam Tầm: "Tầm Tầm, nàng có biết nàng trúng vu độc, mà thời gian đã lâu?"

Nam Tầm kinh ngạc tròn to mắt: "Minh, chàng nói gì? Ta trúng vu độc ư? Ta trúng vu độc lúc nào chứ?"

Huyết Minh nhẹ nhàng vỗ về cái cổ mảnh khảnh của nàng, nơi yếu ớt này hắn chỉ cần dùng chút lực là có thể bẻ gãy, nhưng người con gái trong ngực hắn không để ý chút nào, bại lộ hết thấy nhược điểm trí mạng của nàng trước mặt hắn.

Người con gái này a... Tại sao lại muốn trêu chọc hắn chứ, hắn sẽ không bỏ qua cho nàng, hắn chắc chắn sẽ không buông tha nàng, cả đời này nàng đừng hòng rời đi hắn.

"Minh, ta đang nói chuyện với chàng á, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?" Nam Tầm lắc lắc cánh tay hắn.

Huyết Minh nhìn nàng, động tác dịu dàng gạt mấy sợi tóc rối ra phía sau tai nàng, lạnh nhạt nói: "Ta vẫn một mực nghĩ, đến tận cùng nàng đã hạ vu độc cho ta khi nào, tuy rằng không nhớ nổi nhưng tóm lại người làm chuyện này là nàng. Vì vậy ta cho là nàng hận muốn ta đi chết, lúc ấy ta rất tức giận, tức giận đến nỗi muốn nuốt nàng vào bụng, như vậy nàng không bao giờ có thể gạt ta nữa. Nhưng khi phát hiện vu độc trong người nàng, ta mới hiểu được.... Tầm Tầm, trước khi nàng đến Ma Vực đã bị hạ một loại vu độc lợi hại, ta ngày đêm hoan hảo* cùng nàng, vu độc trên người nàng mới truyền cho ta."

*hoan hảo: làm chuyện ấy

Nói đến đoạn sau, đôi huyết đồng của Huyết Minh trào lên sát khí khát máu, quanh thân cũng quấn quanh khí hung ác tối tăm.

Nam Tầm nghe nói như thế, khẽ chửi dờ mờ trong lòng: "Tiểu Bát, ta muốn ngươi có ích lợi gì? Ta trúng vu độc quái đản gì ngươi cũng không biết!"

Hư Không Thú cười khan: "Bản thân thú tuy rằng thần thông quảng đại, nhưng cũng không phải toàn năng. Thầy thuốc nhà Túy Ly còn không tra được đây."

"Ngươi lại dám nói chuyện rồi hả?" Nam Tầm kinh ngạc.

Hư Không Thú hừ một tiếng: "Yêu Vương bị thương thành cầu, ngay cả viên thủ đan bá đạo kia cũng cho ngươi nuốt vào, bây giờ dù hắn có bốn con

mất bốn lỗ tai cũng không phát hiện được ta."

Nam Tầm ngẩn ra.

Huyết Minh cho nàng thú đàn của hần?

Tiểu Bát từ trước đến nay sợ Yêu Vương sợ muốn chết lại không sợ hần, vậy hần phải bị thương nghiêm trọng đến cỡ nào?

Nam Tầm nhìn người trước mắt, bỗng hỏi: "Minh, vậy vu độc trên người chàng..."

Huyết Minh khẽ cười cười: "Tầm Tầm yên tâm, đã giải."

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt khẽ biến, lập tức hỏi: "Thú đàn thì sao, thú đàn của chàng rốt cuộc ở nơi nào?"

Huyết Minh mím miệng, nói có vẻ không dễ tâm: "Cái này không cần Tầm Tầm lo lắng, nói chung ta sẽ không có chuyện gì."

Nam Tầm đột nhiên đỏ cả mặt, hỏi: "Có phải đặt trong người ta không, có đúng hay không? Chàng nói đi?"

Huyết Minh trầm mặc.

"Chàng lấy về đi, ta không cần! Ta không cần thú đàn của chàng, chàng cho ta, chàng làm sao bây giờ? Rõ ràng chàng bị thương nặng như vậy... Ta không muốn, chàng lấy đi, chàng lấy nhanh đi..." Nam Tầm không ngừng lặp đi lặp lại câu này, thái độ quyết tuyệt, ánh mắt nhìn Huyết Minh tràn đầy đau lòng.

Hư Không Thú nhỏ giọng thì thầm một câu: "Kỹ thuật diễn tiến bộ nhanh như thần nha, sau này sẽ cho ngươi giải thưởng tân nữ diễn viên."

Về mặt đau lòng của Nam Tầm thiếu chút nữa vỡ tan, cũng may nhìn được.

Huyết Minh thu hết vào đáy mắt vẻ đau lòng trong mắt nàng, cánh tay ôm nàng bỗng siết chặt, cúi đầu xuống liền mạnh mẽ mút bờ môi nàng, tham lam đòi lấy không biết thỏa mãn.

"A.....a a a" Nam Tầm dùng hết sức đẩy hần ra, thật vất vả có thể thở dốc, vội quát khẽ một câu: "Nếu chàng không lấy lại thú đàn, lần sau đừng hòng lên giường của ta!"

Cũng không biết câu này lấy lòng Yêu Vương nơi nào, càng làm hần sung sướng cười trầm thấp, tiếng cười nặng nề khiến khoang ngực chấn động, truyền qua da thịt tới trong tai Nam Tầm, tâm tình cũng bị cảm nhiễm tốt hơn nhiều.

"Chàng cười cái gì, ta nói thật đấy!" Nam Tầm có chút xấu hổ.

Huyết Minh vừa cười vừa chấn vỡ xiêm y của nàng, không nói hai lời liền ôm ngang nàng đến bên giường, sau đó xoay người đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mở Khóa Chín Chín Tám Mười Một Thức

Không chờ hần lại gần, Nam Tầm bỗng nổi giận đẩy hần ra: "Chàng không muốn sống nữa à? Vu độc trong người ta còn chưa giải đấy!"

Huyết Minh cười nói: "Vu độc trên người trên người ta đã trừ bỏ hết rồi, mà vu độc trong cơ thể Tầm Tầm đã có thú đàn của ta khống chế, tạm thời sẽ không truyền tới trên người ta."

Nói xong, hần kiên định từng chút từng chút hợp hai làm một cùng nàng, bắt đầu lặp đi lặp lại nhắm nháp mỹ vị dưới thân.

Khi Nam * bãi bùn * Tầm mở mắt, đã không thấy bóng dáng người bên cạnh.

"Tiểu Bát, Yêu Vương đi đâu vậy?" Nam Tầm ngáp một cái hỏi.

Lão dân xà khai trai lần nữa thật đáng sợ, nàng cảm thấy cơ thể của nàng đã không phải của nàng, toàn thân đau nhức vô lực.

Ngữ điệu của Hư Không Thú như bay lên: "Yêu Vương đi sửa trị những con yêu thú không an phận ở Ma Vực á~"

Nam Tầm cười ha ha: "Tâm tình tốt ha, Tiểu Bát?"

Hur Không Thú khả khả nói: "Chỉ một đêm hôm qua, giá trị ác niệm của Yêu Vương liền giảm từ 99 xuống còn 10, sao tâm tình ta có thể không tốt được chứ? Sức mạnh của tình yêu thật là lớn nha, là do ngươi đã khiến Yêu Vương một lần nữa nhận thấy thế giới này ngoại trừ giết giết giết ăn ăn ăn còn có chuyện càng tốt đẹp hơn, ta tính 10 điểm giá trị ác niệm này chờ hần báo thù xong sẽ tiêu tan hết, mua ha ha..."

Nhưng Nam Tầm không cao hứng như nó, trầm mặc chốc lát, nàng bỗng hỏi: "Hần không còn thú đàn mà có thể đánh thắng nhân tộc và Thanh Long cầm đầu Thần thú sao?"

Hur Không Thú thốt lên kinh ngạc: "Ngươi đang lo lắng cho Yêu Vương ư? Ngươi, ngươi ngươi ngươi... Không phải ngươi cũng yêu Yêu Vương rồi đấy chứ?"

Nam Tầm lườm một cái: "Ta vẫn nhớ rõ Yêu Vương cắn một miếng thịt trên vai ta đấy, cảm giác kia chưa xót thoải mái làm ta muốn chết đến nơi rồi."

Hur Không Thú ồ một tiếng.

Nam Tầm tiếp tục: "Ta càng nhớ rõ hình ảnh Yêu Vương nuốt sống Túy Ly Huyền giả kia, cảnh tượng quá tốt đẹp ta không dám nhìn, nhưng mỗi đêm nó đều phải xuất hiện trong mơ một lần, ha ha."

Hur Không Thú lại ồ một tiếng.

Nam Tầm hừ lạnh nói: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta là M*? Yêu một con dâm xà hờ chút sẽ ăn ta? Nếu không phải ta thông minh nhanh trí, kỹ thuật diễn hạng nhất, ta đã sớm bị biến thái này nuốt sống rồi!"

*M: masochist

Hur Không Thú: "Ai nha, không có là tốt rồi, ta không phải sợ ngươi sa vào mả. Ngươi phải biết tất cả những thứ này đối với ngươi mà nói đều là giả, mục tiêu của ngươi là trở lại thế giới của ngươi, đừng quên sơ tâm ơ ~"

Nam Tầm nhìn viên dạ minh châu khảm trên tường, đôi mắt đen nhánh bị ánh sáng mờ ảo phản chiếu đặc biệt sáng sủa.

Nàng vẫn rất tỉnh táo.

Có lẽ một lúc nào đó Huyết Minh đối nàng tốt nhất, nàng cũng từng rung động trong nháy mắt, nhưng xưa nay nàng luôn là một kẻ vô tình lý trí đến gần như lạnh nhạt, vẫn luôn nhớ rõ mục đích của chính mình.

Lại nói, nếu không phải nàng may mắn, EQ cao, nàng con mẹ nó thật sự đã bị Huyết Minh ăn rồi! Là thật không phải giả.

.

Yêu Vương mỗi ngày sẽ biến mất trong chốc lát, thời gian còn lại thì ở tắm cung, không biết xấu hổ mà đè nặng Nam Tầm lăn lộn lộn.

Vừa bắt đầu chỉ là đơn thuần đè ép, sau đó không biết Yêu Vương được ai chỉ điểm thế nhưng đột nhiên thông suốt, thay đổi vô số chiến trường, trên bàn trang điểm, trên bàn đá, trên sàn nhà, thậm chí trên tường.

Tư thế cũng giải khóa chín chín tám mươi một thức tùy theo sân, chơi đến vui vẻ vô cùng.

Nam Tầm rất muốn nắn người, nhưng mỗi lần ngay cả sức lực nắn người nàng cũng không còn.

"Tầm Tầm, ta đã cho người đưa chiến thư đến nhân tộc và tộc thần thú, ước định một trận chiến mười năm sau, đến lúc đó mặc kệ kết quả thế nào, hai bên sẽ ngừng khai chiến vạn năm, bảo đảm đại lục Ngân Xuyên vạn năm hòa bình." Bàn tay Huyết Minh hạnh kiểm xấu vuốt ve nơi thịt mềm bên hông Nam Tầm, theo động tác lưu manh như vậy là khẩu khí vô cùng đứng đắn.

Nam Tầm ử oải ừ một tiếng, gờ ngón tay mềm nhũn chỉ lồng ngực mình, nói: "Minh, vu độc trên người ta đã không còn nữa, chàng thu hồi thú đàn đi thôi."

Huyết Minh yêu thương duỗi lười rần liếm bờ môi nàng, trong mắt mang cười: "Tầm Tầm có biết thiên hạ này có bao nhiêu kẻ muốn lấy thú đàn của ta, thứ người khác luôn mơ tưởng sao nàng luôn khinh thường như thế?"

Đối với lười rần làm loạn trên mặt nàng, Nam Tầm thấy nhiều đã không cảm giác quái lạ nữa, nghe vậy trả lời khá nghiêm túc một câu: "Ta chỉ không muốn chàng có chuyện, thời gian mười năm đối với chàng như trong nháy mắt, chàng phải nắm chặt thời gian khôi phục thực lực mới được."

Nói xong lời này Nam Tầm quay ra nói với Tiểu Bát: "Ta cảm giác mình thật cận bã nha, các loại lời âu yếm đều có thể hạ bút thành văn, tuy nhiên cũng phải nhờ 'tình thoại bảo điển' Tiểu Bát ngươi tặng cho ta."

Cũng không biết có phải gần đây Yêu Vương khôi phục không sai biệt lắm, số lần Tiểu Bát đáp lời càng ngày càng ít, lần này không đáp lại nữa.

Lời âu yếm của Nam Tầm quả nhiên khiến Huyết Minh động lòng, hần nhéo mũi Nam Tầm, cưng chiều trong ánh mắt như muốn tràn ra: "Được, đều nghe Tầm Tầm, ta sẽ mau chóng kết thúc tất cả những chuyện này. Không phải nàng nói muốn đi du sơn ngoạn thủy sao? Chờ trận đại chiến này kết thúc, ta sẽ đi cùng nàng."

Nam Tầm vui vẻ vòng lấy cổ hân: "Đây là chàng tự nói đấy."

Nói xong liền chủ động hôn lên môi hân, nói dứt quãng: "Mau tới lấy thú đàn."

Huyết Minh cười ra tiếng, lưỡi dài treu đùa một trận, mới vuron vào cơ thể nàng lấy ra viên thú đàn màu máu.

Mười năm ở Ma Vực thấm thoát thoi đưa. Mười năm này, Huyết Minh và Nam Tầm sống như đôi vợ chồng già, Nam Tầm mỗi ngày sẽ nấu cơm chờ Huyết Minh, Huyết Minh ban ngày xử lý xong chính vụ sẽ chạy về ăn cơm cùng nàng.

Dù là ai cũng không nghĩ đến, Huyết Minh đã từng là một con yêu thú khát máu thích ăn thịt sống uống máu tươi nay đã biết thuần thực cảm đùa, gắp một đồng rau xanh vào trong bát Nam Tầm, vẻ mặt cưng chiều nói: "Suốt ngày ăn thịt làm sao được, mau ăn chút rau cải đi."

Nam Tầm không thịt không vui, vừa nhìn thấy một đồng rau trong bát lập tức biến sắc, hừ hừ một tiếng, gắp một dưa củ cải thái sợi vào bát Huyết Minh, cười đến mặt mày cong cong: "Minh, ăn nhiều củ rốt có lợi cho cơ thể nha."

Thuận lợi nhìn thấy mặt Huyết Minh đổi sắc, Nam Tầm cười ha hả.

Trong lúc vô tình nàng phát hiện Huyết Minh cực kì căm ghét ăn củ rốt, thực ra loại rau củ này cũng không tính là củ rốt, chỉ là vị và màu sắc rất giống củ rốt, nàng coi nó như củ rốt.

Một khi Huyết Minh bắt nạt Nam Tầm, Nam Tầm liền làm củ rốt ăn. Mấy ngày nay bị người nọ chơi đùa quá mức, trong lòng nàng khó chịu, gần như ngày ngày đều làm một bàn toàn củ rốt thái sợi.

Tuy Huyết Minh biến sắc, nhưng vẫn nghe lời ăn hết củ rốt Nam Tầm gắp cho hân, sau đó nghiêm mặt nhìn nàng: "Được rồi, nàng cũng mau ăn hết rau trong bát đi, không được chừa một cọng."

Nam Tầm chỉ có thể mang về mặt đau khổ ăn củ cải xanh.

Đội hai người đã no nê, không biết cùng nghĩ đến cái gì, cùng nhau im lặng.

"Minh, ba ngày nữa chính là ngày đại chiến." Nam Tầm mở miệng nói.

Huyết Minh ừ một tiếng: "Nàng yên tâm, ta sẽ không sao cả. Đội cho trận chiến này kết thúc, mặc kệ kết quả thế nào, hai phe phải tuân thủ ước định đình chiến vạn năm."

Nam Tầm đưa tay đàn mười ngón tay cùng hân: "Chàng nhất định phải trở về bình an, chàng hứa với ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Xo, Mỹ Nam Hóa Rắn

"Được, ta hứa nhất định sẽ không rút cọng lông nào về gắp nàng." Huyết Minh cười nhạt nói.

Nói xong, Huyết Minh bỗng biến ra một vòng tay râu từ chuỗi hạt châu đỏ như máu, sau đó đeo lên cổ tay nàng, trầm giọng dặn dò: "Vòng tay này làm từ vảy cứng rắn nhất trên người ta, trừ ta ra, bất luận kẻ nào cũng không thể tháo xuống. Nếu nàng gặp chuyện gì, cứ lắc nó rồi kêu tên ta ba tiếng, dù xảy ra chuyện gì ta cũng lập tức chạy đến tìm nàng."

Nam Tầm tò mò nhìn vòng tay chăm chú, lung lay mấy cái, sau đó kêu Huyết Minh ba tiếng, cười híp nháy hỏi: "Là như vậy sao?"

Huyết Minh bóp nhẹ mũi nàng, môi mòng cong lên: "Đúng, chính là như vậy."

Đội Huyết Minh rời đi, Nam Tầm lưỡi biếng ngáp dài: "Tiểu Bát, mười năm nay ta chưa từng ra cổng một bước, sắp quên mặt trời ngoài kia ra sao rồi."

Ôi, nàng đây có tính là bị bao nuôi?

Năm nó nàng bị Yêu Vương dùng cổ kiệu trắng khênh về Ma Vực, chưa từng bái thiên địa nên không được coi là vợ hân, mà nàng cứ như tình nhân Yêu Vương nuôi, cả ngày giấu giấu diếm diếm.

Nam Tầm ngây ngốc ở Ma Vực lâu như vậy, yêu thú gặp qua diện mạo của nàng cũng không có mấy.

Còn về cổ kiệu màu trắng, Nam Tầm từng hỏi Huyết Minh lý do, kẻ này mặt vô tội nói, vì hắn cảm thấy màu trắng rất hợp nàng nên cố ý sai người nhất định phải làm cổ kiệu trắng, còn dùng tơ tằm tuyệt vạn năm.

Nam Tầm nghe xong dở khóc dở cười.

Hư Không Thú cũng ngáp theo nói: "Mỗi ngày xem các ngươi tình tứ sắp lóe mù mắt ta rồi. Tin tức tốt đây, giá trị Yêu Vương chỉ còn 5 điểm."

Nam Tầm chống cằm hỏi: "Chờ ta tiêu trừ hết giá trị ác niệm của Yêu Vương, có phải ta sẽ phải lập tức rời khỏi thế giới này?"

Hư Không Thú nói: "Là như vậy không sai, cho ngươi nhiều lắm hai ba ngày dừng lại."

Nam Tầm đột nhiên im lặng không nói gì nữa.

Trận chiến này nhất định quy mô chưa từng có. Vì tránh gây họa tới dân chúng vô tội và sinh linh bốn bề, yêu thú cùng nhân tộc và Thần thú định địa điểm chiến tranh ở một mảnh cánh đồng hoang vu, cánh đồng hoang này chiếm diện tích mấy trăm dặm, cho dù là Đại năng giả Đế giai đối chiến, kích thước chiến trường cũng coi như đủ.

Buổi tối trước ngày khai chiến, Huyết Minh theo thường lệ ôm Nam Tầm áp chảo bánh nướng.

Nam Tầm rằm rì dưới thân hắn, nàng lại chẳng muốn động, toàn bộ tùy đối phương dẫn dắt.

Thời điểm đang áp chảo bánh nướng hăng say, Huyết Minh bỗng hôn vành tai nàng, giọng ôn hòa nói gì đó.

Đầu óc Nam Tầm đang quay mòng đây, không nghe rõ hắn nói gì, chỉ cho là hắn vừa nói lời âu yếm, liền mơ màng ừ một tiếng.

Trong phút chốc, đôi huyết đồng của Huyết Minh sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng.

Nam Tầm thấy mà sợ hãi, yếu ớt hỏi Hư Không Thú: "Tiểu Bát, hình như vừa nãy ta vừa đáp ứng chuyện gì đó không nên đáp ứng."

Hư Không Thú đương nhiên không trả lời nàng.

Có điều Nam Tầm loáng thoáng nghe được Tiểu Bát cười trên sự đau khổ của người khác, trong lòng càng run rẩy.

Bỗng nhiên một khắc đó, con ngươi của Nam Tầm đột ngột co rút lại, trái tim như muốn păng một tiếng nổ tung.

Yêu Vương một giây trước còn là mỹ nam tuyệt sắc, trong nháy mắt đã biến ra thú thể hoàn chỉnh -- Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà!

Nam Tầm bị sợ choáng váng, ánh mắt ngây ngốc nhìn đầu rắn khổng lồ trên đỉnh đầu, thân rắn màu đỏ thô to quấn quanh cơ thể trần truồng của nàng một vòng lại một vòng chỉ chừa cổ và đầu, hai chân trước như móng rồng chống hai bên nàng, đôi cánh đỏ đậm to lớn che đầy một người một thú bên trong.

Cái lưỡi rắn màu hồng liếm liếm khuôn mặt nhỏ của Nam Tầm, đôi huyết đồng như xích điểm trùng trùng nhìn nàng. Nam Tầm đã sớm thầm rơi lệ đầy mặt, nhưng mặt ngoài không tỏ vẻ chút nào, một lần nữa an ủi trái tim cuồng dại trong lồng ngực, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy đầu rắn kia, hơi ngửa đầu hôn lên miệng rắn.

.....

Ngày hôm sau, Yêu Vương đã lao tới chiến trường, Nam Tầm chôn mặt trong gối không muốn gặp người.

Hư Không Thú ho nhẹ: "Ngoan, ác mộng tối qua đã đi rồi, giá trị ác niệm của Yêu Vương chỉ còn 1 điểm nha, chúng ta rất nhanh có thể rời khỏi thế giới quái đản này ~"

Nam Tầm nhấc đầu lên, con mắt đỏ ngầu: "Tiểu Bát, ta có thể tin ngươi sao?"

"Đương, đương nhiên! Ngươi không tin ta còn có thể tin ai?"

Trận đại chiến nhân thú này chưa ngoài ba năm là chưa thể kết thúc. Có Nam Tầm nhắc nhở, lần này Huyết Minh không lại bỏ rơi Nam Tầm, trực tiếp tặng nàng một nhẫn trữ vật có thể chứa cả đồ sống. Đây chính là bảo khí Đế giai, trâu bò không thể tả, Nam Tầm đeo lên liền yêu thích không muốn tháo ra.

Trong nhẫn trữ vật nuôi không ít linh thảo linh quả linh thú, Nam Tầm đói bụng có thể lôi một con linh thú ra nướng ăn, hoặc hái chút rau ăn.

Nam Tầm ăn no liền ngủ, ngủ no liền ăn, cuộc sống trôi qua không khác gì sâu gạo.

Cuộc sống như thế chẳng mấy chốc đã qua năm tháng, Nam Tầm nhéo hông mình, hơi thương cảm nói: "Tiểu Bát, ngươi có thấy ta mập lên một chút hay

không?"

Hư Không Thú xì một tiếng: "Cả ngày ăn không ngồi rồi, chỉ mập một chút mà không phải hai chút là nguoi nên vui mừng khôn xiết rồi."

Nam Tầm than thở: "Không phải vậy thì ta còn có thể làm gì? Mấy cuốn sách Huyết Minh tìm cho ta, ta đã xem xong rồi."

"Nếu không, ta phát sóng trực tiếp cho nguoi Yêu Vương đại chiến với nhân tộc, thần thú?" Hư Không Thú chọt đề nghị.

Nam Tầm hơi do dự: "Có phải rất đẫm máu hay không?"

Hư Không Thú liền nói: "Ngay cả cảnh Yêu Vương ăn thịt người người cũng thấy, còn sợ càng máu me?"

Nam Tầm ngẫm lại cũng đúng, liền đồng ý.

Bởi sớm chuẩn bị tâm lý, Nam Tầm nhìn tới cảnh tượng cụt tay gãy chân cũng có thể mặt bình tĩnh xem tiếp.

"Đồ mờ Tiểu Bát! Nguoi mau nhìn, giữa chiến trường có một con rồng dài màu xanh thật đẹp thật uy vũ! Lẽ nào đây chính là Thanh Long đứng đầu Thần thú trong miệng mọi người?" Nam Tầm kích động nói.

"Còn có nơi đó, nguoi nhìn kia, mấy con rắn đen mọc cánh kia có phải Thần thú Đằng Xà?" Nam Tầm vội vã chỉ về một nơi khác.

Trước đây không lâu Nam Tầm mới thấy qua thú thể của Huyết Minh nên liếc qua cũng biết thứ kia là Đằng Xà.

So sánh với nhau, thú thể của Huyết Minh Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà chẳng qua là có thêm bốn cái móng đỏ như móng rồng, vây quanh thân càng sắc bén, gai nhọn trên lưng càng sắc nhọn dọa người, màu sắc cũng không đen như mực mà đỏ đậm như máu, ngoài ra cũng chẳng khác nhau nhiều.

Theo lý thuyết, Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà tuy là Đằng Xà biến dị, tính cách hơi khát máu, nhưng không thể phủ nhận một điều, trên người hắn cũng chảy huyết mạch Đằng Xà, hắn đã từng là tộc nhân Thần thú Đằng Xà.

Nhưng những Đằng Xà này vì sao lạnh lùng vô tình như vậy, nhất định phải gài Huyết Minh vào chỗ chết?

Huyết Minh từng nói, khi bé hắn sinh ra không giống anh chị em, nhận hết mọi loại bắt nạt. Hắn vẫn nhẫn nhịn thiên tính khát máu trong xương, yên lặng mà thừa nhận tất cả, chưa từng đáp trả, nhưng dù có thế, hắn cũng không thích không được tán thành.

Mãi đến một lần, hắn thực sự không nhịn được ăn sống một con lợn hoang da hồng có răng nanh.

Cách hắn ăn quá đẫm máu, hắn trực tiếp đâm móng vuốt vào trong bụng con lợn này, lôi hết nội tạng của nó bắt đầu gặm, ăn đến máu me đầy mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Kinh Sợ, Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà

Một màn đẫm máu này trùng hợp bị anh cùng cha khác mẹ của Huyết Minh nhìn thấy, lúc đó Đằng Xà vẫn tuổi nhỏ đã bị Huyết Minh dọa sợ rồi, nhưng hắn nhẫn nhịn nỗi sợ hãi bày ra một mưu lớn.

Hắn đánh ngất một ấu tể* Đằng Xà vừa bị yêu thú làm trọng thương rồi mang tới địa bàn săn mồi của Huyết Minh, sau đó làm thuật pháp che mắt lên ấu tể.

*ấu tể: động vật còn nhỏ hoặc mới sinh

Lúc này Huyết Minh thấy không phải một ấu tể Đằng Xà, mà là một con lợn hoang da hồng, hắn cắn từng miếng con lợn hoang da hồng này vào bụng.

Hắn không biết tất cả những chuyện này đều do anh cùng cha khác mẹ bày ra, hắn tàn nhẫn ăn đồng tộc của mình, hơn nữa còn là một ấu tể bị thương.

Tất cả bị các trưởng lão tộc Đằng Xà tận mắt nhìn thấy, bị sự khát máu tàn nhẫn của hắn dọa đến.

Huyết Minh đã từng giải thích, chỉ là bất kể hắn giải thích thế nào, những Đằng Xà kia cũng không chịu tin, chúng chỉ tin tưởng đôi mắt mình nhìn thấy, ngay cả cha mẹ ruột của Huyết Minh cũng thấy sợ hắn tàn bạo, lấy hắn làm hổ thẹn.

Huyết Minh cứ như vậy vị tử hình tại chỗ, không một ai tin hắn, tất cả mọi người đều muốn hắn chết.

Vì hòa vào tộc nhân, hắn cố nén thiên tính khát máu, quay đầu nhìn lại thứ gì cũng không đạt được, vậy là hắn hắc hóa, đánh đổi nửa mạng sống trốn ra

tộc Đàng Xà, từ đây bắt đầu bắt cháp tất cả tự do phóng thích thiên tính của mình, muốn ăn linh thú gì cứ há mồm mà nuốt, cách ăn muốn bao nhiêu tàn bạo có bấy nhiêu tàn bạo.

Hắn không ngừng cắn nuốt, năng lực càng ngày càng cường đại, sau lại ăn tươi nuốt sống Yêu Vương tiền nhiệm rồi trở thành Yêu Vương mới, tiếp tục tự do tùy tính.

Cứ như vậy, hung danh Tử Trao Xích Huyết Đàng Xà truyền xa, nhân tộc và Thần thú nghe đến thì biến sắc, tộc Đàng Xà coi hắn làm hổ thẹn, vì diệt trừ tên bại hoại này thậm chí hợp tác cùng đối thủ một mất một còn- tộc Long Thú.

Lúc Huyết Minh nói tới những chuyện này, sắc mặt bình tĩnh đến đáng sợ, Nam Tầm lại đau lòng hắn.

Huyết Minh cũng từng là một đứa trẻ, cũng từng đơn thuần, chỉ tiếc ông trời nhất định phải biến hắn thành một con hung thần chỉ thú khát máu.

Nam Tầm nghĩ tới đây, lập tức chẳng còn hảo cảm với những con Đàng Xà giữa chiến trường kia, ngay cả Thanh Long uy vũ nàng cũng cảm thấy khinh thường.

"Tiểu Bát, ngươi có thấy Huyết Minh không? Sao ta lại không thấy hắn?" Nam Tầm hỏi.

"Cái điểm đen nhỏ kia không phải hắn sao." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm hí mắt xem xét hồi lâu, mới nhìn thấy một điểm đen nhỏ trên đầu một con Hắc Cự Mãng hai đuôi, con cự mãng này vốn màu đen, mà hắn cũng mặc một thân áo bào đen, thực sự khó có thể nhận ra.

Nam Tầm nhìn tới Huyết Minh, ánh mắt vẫn luôn dõi theo hắn, nhìn hắn đứng trên hắc mãng phóng đại chiêu, khối đen xích huyết lợi hại bị hắn tùy tay vung lên liền quần thẳng về hướng mục tiêu, thiếu đến cả thần thú cả Đại năng Đế giai nhân tộc kêu thảm thiết không ngớt, rất nhanh đã hóa thành đồng tro tàn.

"Biến thái nhà ta thật lợi hại quá a...." Nam Tầm cảm thán.

Mắt thấy Thanh Long dẫn dắt vài con tạp long* ập tới từ chính diện, mà mấy con Đàng Xà vây lại từ phía sau, Nam Tầm hít thở căng thẳng, bực tức nói: "Cây nhiều đánh ít, quá không biết xấu hổ!"

*tạp long: rồng không chính thống, sinh ra do Thanh Long tạp giao.

Hư Không Thú nói: "Đừng nóng vội, biến thái nhà ngươi có khả năng lắm, chờ xem đi."

Từ từ, biến thái thì biến thái, nó còn thêm hai chữ "nhà ngươi" vào làm gì?

Ngay lúc Hư Không Thú vừa dứt lời, điểm đen trên đầu hắc mãng bay xèo ra ngoài.

Một luồng khói đen nồng nặc nhanh chóng hội tụ xung quanh điểm đen, hình thành một đám mây đen lớn.

Thời khắc này, hết thảy yêu thú, nhân tộc cùng thần thú đang ác chiến đều dừng lại, đồng loạt nhìn trân trân về đám mây đen lớn này, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi hoặc kiêng kỵ.

Nam Tầm cũng tròn to mắt nhìn phía này.

Chờ mây đen tản đi, một quái vật khổng lồ che kín bầu trời hiện hình.

Thấy rõ dáng vẻ quái vật khổng lồ, miệng Nam Tầm ngoác thành chữ O. Thân thú của Yêu Vương lần trước nàng nhìn thấy quả thật nhỏ hơn bây giờ gấp bội lần! Hơn nữa lúc đó ánh sáng tầm cung mập mờ, hai người lại đang làm chuyện đáng xấu hổ, cho nên nàng căn bản không nhìn kỹ thân thú Yêu Vương.

Nhưng hôm nay...

Hung thú này chỉ hiện ra thú thể đã khiến vạn vật sinh lòng sợ hãi muốn lui bước.

Đôi cánh xương xẩu to lớn giãn mở cơ hồ che đầy hơn nửa bầu trời. Trên thân rắn khổng lồ cứng rắn là vảy đỏ xích huyết rậm rạp phủ kín. Bốn trảo trước sau, đầu móng sắc nhọn. Trên đầu rắn, một đôi mắt rắn đỏ sẫm có hàn khí khát máu tràn ra. Dọc từ đỉnh đầu xuống sau lưng mọc lên hàng loạt gai sắc bén nhìn như bị cắm vô vàn mũi dao nhỏ máu. Cái miệng lớn như chậu máu há ra, có thể thấy được đôi răng nọc lóc ánh bạc dọa người!

Nam Tầm sờ lồng ngực mình, trái tim của nàng thật quá mạnh mẽ, trước đây không lâu còn ôm ấp hôn hít với con hung thú như thế.

Tử Trao Xích Huyết Đàng Xà hiện ra thú thân đơn giản thô bạo, trong nháy mắt đã nuốt hết một đám Đại năng giả nhân tộc, những Đại năng giả kia đều là những kẻ phấn khởi chiến đấu mở đường trên tiền tuyến, trình độ ít nhất cũng là Hoàng cấp trở lên, vậy mà ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có liền bị Yêu Vương nuốt sống.

Nam Tầm rung mình.

Tuy rằng nàng đã xem qua cảnh Huyết Minh ăn thịt người, nhưng hôm nay vẫn có chút... Những người này vẫn đang sống sờ sờ a, trong chớp mắt đã tiến vào bụng Yêu Vương.

"Không xem được không cần miễn cưỡng." Hư Không Thú hiểu ý nói, sau đó tắt đi phát sóng trực tiếp.

Nam Tầm khá tiếc, nhưng nghĩ đến những hình ảnh vừa này, vẫn ngoan ngoan tiếp thu ý kiến của Hư Không Thú.

Vừa chuẩn bị nằm xuống, Nam Tầm đột nhiên cảm giác được toàn bộ tâm cung chấn động.

"Là kết giới, có người động kết giới ngoài tâm cung." Về mặt Nam Tầm biến đổi.

Người và yêu thú bên ngoài muốn nàng chết nhiều lắm, bây giờ Yêu Vương lại đang ở chiến trường cánh đồng hoang, cách Ma Vực quá xa, kết giới này mặc dù có hấn không chế, thực lực lại không mạnh mẽ bị kịp lúc hấn ở Ma Vực. Nếu thật có nhân vật lợi hại nhất quyết muốn phá tan kết giới này, cũng không phải không thể.

Nam Tầm nghe tiếng rầm rầm, tim cũng nhảy theo thành thịch.

"Đang phá kết giới là một con Đẳng Xà, bên cạnh còn có vị biểu ca cầm thú của người." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm hơi thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất không phải những yêu thú một lời chưa nói liền ăn thịt người kia.

"Đúng rồi, còn có cha người nữa." Hư Không Thú do dự bổ sung.

Nam Tầm lập tức vui vẻ: "Ông ấy cho là ta bị Yêu Vương nhốt nên đến cứu ta?"

Hư Không Thú trầm mặc một hồi, trả lời: "Có lẽ vậy."

Nam Tầm nghe khẩu khí của nó có cái gì không đúng, nhưng lúc này chưa nghĩ nhiều.

Đã có cha già của nàng ở, Đẳng Xà và biểu ca cầm thú hẳn sẽ không gây bất lợi cho nàng.

Những tiếng rầm rầm nghe khiến lòng người run sợ, nhưng những người bên ngoài kia còn đang không biết một mồi phá hư kết giới.

"Cha người dùng bí pháp nghịch thiên mượn lực, hơn nữa có một con Thần thú Đẳng Xà, kết giới này sợ rằng chẳng mấy chốc sẽ bị phá tan." Hư Không Thú nhắc nhở.

Cái gì? Nghịch thiên mượn lực?

Nam Tầm hô khẽ: "Ông ấy điên rồi? Đây chính là một trong những loại cấm thuật phản phệ lợi hại nhất, ông ấy dám sử dụng bí thuật bậc này, cũng không sợ Thiên Đạo bắt dung!"

Nhưng nghe được bên ngoài tâm cung oàng một tiếng kịch liệt, sau một khắc cửa lớn tâm cung bị một chương vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bị Chém Một Nhát Đau Phát Khóc

Nam Tầm vừa liếc thấy cha hờ của nàng, trong lòng lo lắng chạy nhanh đến đón: "Cha, làm sao cha lại đến ---"

Chát!

Nam Tầm còn chưa dứt lời, Túy Ly Khánh Thạch đã tát vào mặt nàng làm nàng ngã lăn ra đất, khoe miệng chảy máu, mắt nổ đom đóm.

Nam Tầm ôm khuôn mặt bị đánh sưng, khó tin nhìn cha hờ, rít gào với Tiểu Bát: "Ta con mẹ nó lo ông ấy gặp chuyện, vậy mà ông ấy bay thẳng tới tát ta? Đây con mẹ nó là cha đẻ của Túy Ly Huyền sao?"

Hư Không Thú trả lời: "Thật là."

Cha nàng Túy Ly Khánh Thạch chỉ vào nàng, tức giận mắng ra tiếng: "Con bất hiếu, bất hiếu a! Còn một cha người tưởng người chết thảm trong tay Yêu Vương, nhưng không nghĩ người cầu kết làm việc xấu cùng súc sinh kia! Toàn bộ tộc nhân Ngự thú đang ở ngoài kia chống lại Yêu Vương, người lại sống nhón nhơ trong tâm cung của hấn! Nếu không có đại nhân Hắc Trạch nhìn thấy tận mắt, cha còn không dám tin tưởng, người người... người thật

thẹn với người nhà Túy Ly!"

Gã đàn ông mặc áo màu xanh đen bên cạnh duy trì vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Gia chủ Túy Ly, những lời răn dạy để sau hãy nói, bây giờ chính sự quan trọng."

"Đúng vậy, nhưng. Chúng ta nên nghe đại nhân Hắc Trạch làm chính sự trước đi, ta tin biểu muội chỉ bị ma quỷ ám ảnh nhất thời, trở về khuyên nhủ là có thể hồi cải làm lại từ đầu." Tần Nhạc Hiền theo sau phụ họa.

Nam Tầm nghe ba người này, trực giác có chuyện không ổn sắp xảy ra.

Nàng không muốn rời đi nơi này, nhưng trước mặt ba người này, nàng căn bản vô lực phản kháng.

Nam Tầm bị cha hờ đánh ngất rồi vác đi.

Vào thời khắc kết giới ngoài tầm cung bị phá vỡ, đồng tử dừng đứng của Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà giữa chiến trường chợt co rút lại, bắn huyết quang bốn phía. Hắc muốn trở về tầm cung, không ngờ bị mấy con rồng thổi và Đằng Xà cuốn lấy không thể phân tâm chút nào. Thanh Long còn thừa lúc hắc thất thần mà phá một miệng máu trên lưng hắc, bây giờ hắc muốn xé rách hư không rời chiến trường đơn giản là chuyện xa vời.

Huyết Minh nôn nóng không thôi, cuối cùng càng lúc càng giết chóc tàn bạo.

.

Nam Tầm vừa tỉnh lại đã thấy vài người đứng xung quanh: cha nàng, mẹ nàng, biểu ca cảm thụ, còn có vị kia gọi Đằng Xà Hắc Trạch.

Mẹ nàng vừa kéo tay nàng vừa khóc không ngừng: "Huyền Nhi, tại sao con có thể làm chuyện hồ đồ này? Yêu Vương là ai chứ, hắc ăn thịt người, khát máu tàn bạo, mười năm trước còn giết mấy vị trưởng lão tộc ta! Con làm sao có thể bị hắc đầu độc? Lẽ nào con đã quên mình là tộc nhân Ngự Thủ, là con gái gia chủ Túy Ly!"

Nam Tầm biết cha mẹ hờ của nàng thật thương nàng, nhưng nghe xong những lời này trái tim của nàng lại rét lạnh.

Lúc trước họ đưa nàng đi Ma Vực hòa thân, có từng vì nàng mà cân nhắc nhiều như vậy? Lẽ nào vì đại nghĩa chôn xác trong bụng Yêu Vương mới là chết có tôn nghiêm, mà bây giờ nàng sống thật tốt là sai rồi?

Nàng tự nhận chưa làm bất cứ việc gì đáng xin lỗi nhân tộc, chẳng qua chỉ "yêu" phải Yêu Vương mà thôi, chẳng lẽ cứ như vậy bị thế nhân bắt dung?

Nam Tầm bỗng cười giễu cợt, giương mắt nhìn cha mẹ hờ của nàng, nhẹ giọng nói: "Cha và mẹ có biết năm đó mấy vị trưởng lão hạ vu độc cho con? Từ giờ khắc tuyên con đi hòa thân, con chỉ là quân cờ tên gọi hy sinh vì đại nghĩa của họ thôi, trong mắt họ con đã sớm là người chết."

Túy Ly Khánh Thạch nghe nói vậy, ánh mắt lấp lóe chút xấu hổ: "Huyền Nhi, chuyện đó sau này cha mới biết. Có thể mấy vị trưởng lão hồ thẹn với con, nhưng nhiều năm qua họ cúc cung tận tụy vì nhà Túy Ly, tất cả quyết đoán cũng vì gia tộc này, cũng vì muôn dân trăm họ khắp thiên hạ. Yêu Vương một ngày chưa bị diệt, thiên hạ khó được thái bình."

Nam Tầm hơi nhếch miệng rù rì: "Vì vậy nên con đáng chết sao?"

Túy Ly Khánh Thạch tái xanh mặt: "Đừng nói nữa! Ngươi ở bên Yêu Vương đã là bôi nhọ cửa nhà, cha cũng tình nguyện ngươi chết dưới vu độc!"

Mẹ nàng ôm nàng khóc: "Huyền Nhi, đừng cãi cha con, con cứ ngoan ngoãn nhận sai đi, mẹ van con đấy."

Nam Tầm trầm giọng: "Ta không sai. Các người bắt ta tới không phải muốn lấy mạng ta sao? Nếu là vậy thì ra tay đi."

Hư Không Thủ bị thái độ bất khuất của nàng dọa sợ, tán thưởng tự đáy lòng: "Nhìn ngươi bây giờ rất giống nữ anh hùng sắp chịu chết, đẹp trai cực kỳ."

Nam Tầm lập tức trả lời: "Tiểu Bát, lẽ nào ngươi không nhìn ra ta đang câu giờ sao? Ai nha, biến thái nhà ta làm sao chưa tới cứu ta, còn không tới nữa thì ta sắp không giữ được tư thái bất khuất thề sống thề chết này rồi."

Hư Không Thủ:

Vừa nãy mắt nó mù, thật sự.

Nam Tầm cố nén không nhận sai, giả vờ triệt để thái độ bất khuất thề sống chết, khiến cha của nàng hạ quyết tâm, trực tiếp nói với Đằng Xà kia: "Đại nhân Hắc Trạch động thủ đi, ta đành coi như chưa từng sinh một đứa con gái như thế."

Mẹ nàng nước mắt đầm đìa quỳ xuống đất: "Cầu xin đại nhân Hắc Trạch tha cho con gái ta một mạng, nàng chỉ bị Yêu Vương đầu độc, nhất thời lạc lối mà thôi."

Nam Tầm há miệng kinh ngạc, không nghĩ tới mẹ của Túy Ly Huyền có thể vì bảo đảm một cái mạng nhỏ của nàng mà quỳ xuống cầu xin Đằng Xà.

Đằng Xà Hắc Trạch lạnh nhạt nói: "Xin phu nhân đứng lên, ta có thể không lấy tính mạng của nàng, chỉ muốn tạm thời niêm phong huyết khế Huyết Minh

in ở nguyên thần của nàng, sau đó..."

Nghe xong chủ ý của Đẳng xà, người mỹ phụ ôm chặt Nam Tầm vào ngực, nói dịu dàng: "Huyền Nhi không sợ, không sợ. Đại nhân Đẳng Xà chỉ muốn một cánh tay của con mà thôi."

Cái gì? Một cánh tay?

Hai mắt Nam Tầm trừng lớn nhìn Đẳng Xà đi tới trước mặt nàng đặt phong ấn giữa trán nàng. Nàng trơ mắt mà nhìn cánh tay đeo vòng huyết châu bị mẹ nàng nâng lên, sau đó Đẳng Xà Hắc Trạch nhẹ nhàng vung một đạo Huyền nhận*.

*Huyền nhận: Huyền trong Huyền vũ, mọi người ở thế giới này tu luyện Huyền vũ, kiểu như linh lực; nhận là đao.

"A ----- "

Trong nháy mắt, Nam Tầm kêu lên thảm thiết, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bọn họ thế nhưng, thế nhưng chém một bàn tay của nàng!

Nam Tầm nhìn cánh tay ngọc tinh tể máu me be bét trên nền đất, nước mắt chảy xuống ào ào.

Hư Không Thú khó hiểu: "Có đau đến nổi đấy không? Rõ ràng ta vừa giúp ngươi che chắn 90% cảm giác đau."

Nam Tầm nói: "Cảm ơn Tiểu Bát, chẳng trách vừa rồi ta không đau lắm. Cơ mà ta khóc không phải vì đau, mà vì ta không còn tay, trở nên khuyết tật dị dạng. Đối với một nhan không thâm niên, này không phải muốn mạng ta sao."

Hư Không Thú: "Ồ, vậy à, vậy vừa nãy nên để ngươi đau chết đi."

Nam Tầm cho rằng sau này nàng luôn phải mang dáng vẻ quỷ quái này, ai ngờ một giây sau mẹ nàng liền cho nàng ăn một viên đan dược, dịu dàng dỗ dành: "Huyền Nhi đừng khóc, đừng khóc. Đây là Ngân khoái trường cốt đan*, ăn vào là có thể mọc tay nhanh thôi."

*Ngân khoái trường cốt đan: Thuốc mọc xương

Nam Tầm thâm mừng rỡ. Tuy nhiên do đã trải qua đại bi đại hỷ, trên mặt nàng biểu hiện vô cùng hồ hững, trái lại như dáng vẻ chẳng gì đáng buồn hơn.

Đẳng Xà Hắc Trạch đi rồi, lúc đi cầm theo chuỗi vòng tay Huyết Minh tự mình đeo cho Nam Tầm, trên đó còn dính máu, mặt khác còn lấy đi áo ngoài của Nam Tầm, phía trên cũng dính lung tung toàn máu của nàng.

Nam Tầm có chút lơ mơ, liền vội vàng hỏi Hư Không Thú: "Tiểu Bát, con Đẳng Xà nhìn chẳng có vẻ gì tốt lành này cầm vòng tay và quần áo dính máu của ta chạy lấy người, người nói xem hắn đang muốn làm gì đấy?"

*Đẳng Xà: rắn có cánh

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thú Đan Nổ Tung

Hư Không Thú hít một hơi, giọng điệu thâm trầm: "Bọn chúng muốn tìm đường chết đây mà, dám dùng ngươi kích thích Yêu Vương. Lẽ nào chúng không biết Yêu Vương mà tức giận thì hậu quả rất đáng sợ?"

Mà lúc này, biểu ca cầm thú Tân Nhạc Hiên của Túy Ly Huyền vừa khéo trả lời nghi vấn này, hắn cười với Túy Ly Khánh Thạch: "Mời dưỡng yên tâm, Yêu Vương đối biểu muội có tình, một khi hắn thấy di vật của biểu muội lòng tất sẽ loạn. Phụ thân cháu có một con Dệt mộng thú cường đại, sẽ nhân cơ hội này dắt hắn vào giác mộng rồi nhốt hắn trong đó. Đến lúc đó Yêu Vương sẽ tùy chúng ta xử lý." "

Túy Ly Khánh Thạch gạt gù qua loa, nói có vẻ mệt mỏi: "Gần nửa tộc nhân Ngự Thú ta đều lao tới chiến trường, ta cũng tận khả năng giúp đại nhân Hắc Trạch đạt được thứ hắn muốn, thậm chí dùng tới bí thuật nghịch thiên. Chuyện tộc Ngự Thú chúng ta nên làm đều đã làm..."

Nam Tầm nghe được mà hết hồn, vội hỏi Hư Không Thú: "Tiểu Bát, Huyết Minh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Có phải hắn sẽ cho là ta chết thật rồi, sau đó rơi vào bẫy rập của bọn chúng?"

Hư Không Thú liên tục bảo đảm: "Tuyệt đối sẽ không, ngươi cho rằng mặt ngươi lớn đến nỗi nào chứ. Biến thái này dù có thích ngươi cũng chưa thể vì

ngươi chịu chết."

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm "Có câu này của ngươi là ta yên tâm." Hơi ngừng lại, lại giải thích: "Còn 1 điểm giá trị ác niệm chưa tiêu trừ, Huyết Minh không thể xảy ra chuyện lúc này được."

Hư Không Thú ồ lên: "Ta cần ngươi giải thích sao?"

Nam Tầm nói không có, liền an tâm nằm trên giường dưỡng thương.

Chợp mắt không bao lâu, trong đầu vang lên tiếng rít chói tai lập tức đánh thức Nam Tầm.

Nam Tầm tung mình bật dậy, xoa trán nói: "Tiểu Bát, ngươi con mẹ nó thấy quý sao? Sao lại rít chói tai như thế."

Hư Không Thú khóc lớn: "A a a a! Còn đáng sợ hơn chuyện ma quỷ 1000 lần, hu hu, ngươi biết vừa nãy xảy ra chuyện gì không? Mẹ nó giá trị ác niệm của Yêu Vương lại nhảy vọt về 100 rồi! Không phải 99, là 100!"

Nam Tầm ...

"Tiểu Bát, ngươi đừng nói giỡn, chuyện này chẳng buồn cười chút nào đâu."

Hư Không Thú tiếp tục khóc lớn: "Ta nào có giỡn."

Nam Tầm lão đảo đi tới trước cửa sổ, sắc trời giờ đã tối, giữa bầu trời không có những vì sao, chỉ có một mảnh âm u.

Nam Tầm nhìn màn đêm, mặt không thay đổi nói: "Vòng đi vòng lại, kết quả ra công dã tràng. Tiểu Bát, lòng ta khổ a."

Hư Không Thú nức nở: "Lòng ta càng khổ. Nếu là giá trị ác niệm Yêu Vương biến thành 0, chỉ riêng thế giới này ta có thể được rất nhiều công đức. Vừa thấy đã sắp thành công, nhưng hôm nay lại mất trắng hu hu..."

Nam Tầm không có tâm tình an ủi nó, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nàng đột nhiên biến sắc, quát khê: "Tiểu Bát, nhanh lên! Nhanh cho ta xem tình huống chiến trường!"

Trong chiến trường máu chảy thành sông, Thanh Long và Đằng Xà ở cùng một phe giằng co cùng phe còn lại Tử Trào Xích Huyết Đằng Xà.

Nam Tầm từng thấy con Đằng Xà kia, tên gọi Hắc Trạch.

Hắc Trạch nắm trong tay một cái áo dính đầy vết máu, khoe môi nhếch lên cười gằn tàn khốc: "Huyết Minh, lâu rồi không thấy, có khỏe hay không..." Nói đến đây, hơi dừng một chút, sau đó lại cong môi: "... Em trai của ta."

Ánh mắt Huyết Minh gắt gao rơi trên mảnh áo dính máu, lạnh lẽo thấu xương: "Lời vừa rồi của ngươi bốn vương không tin một chữ."

Hắc Trạch cười ha ha, vẻ mặt trào phúng: "Nhưng ngươi đã tin không phải sao? Kết giới ngoài tầm cung đã rách, kẻ bắt tiêu tâm can của ngươi chính là ta."

Nói xong, hắn ném mảnh áo tới trước mặt Huyết Minh, lại mở lòng bàn tay, lộ ra vòng tay nhuộm máu: "Vòng tay này làm từ vảy cứng rắn nhất trên người ngươi, bị ngươi làm cầm chú, trừ khi bản thân nàng, bất luận kẻ nào cũng không thể lấy xuống. À đúng rồi, còn có huyết khế ở nguyên thần của nàng ta, ngươi đã không cảm ứng được nữa chứ gì? Huyết Minh, đừng tự lừa mình dối người, nữ tử nhân loại ngươi vẫn che chở đã... Chết rồi."

"Không, không thể! Tầm Tầm sẽ không chết, nàng không thể chết được! Ta đã hứa với nàng xong việc sẽ đi du sơn ngoạn thủy, ta còn chưa thực hiện tâm nguyện của nàng, nàng chưa thể chết được, không thể chết..." Huyết Minh ôm lấy vạt áo dính máu tự lẩm bảm, biểu tình điên cuồng.

Hắc Trạch khê gật đầu với Thanh Long, hai người không dấu vết ra hiệu cho phía sau.

Những người phía sau lui lại lặng lẽ không tiếng động.

Hiện tại Yêu Vương tâm thần bất định, chính là thời cơ tốt nhất để mở ra đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ.

Từ lúc chiến trường được xác định, Thanh Long và Hắc Trạch đã hỏi muốn bí pháp hung trận của tộc Ngự Thú, bày ra đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ giữa chiến trường này. Đại trận này cần lấy máu hiến tế, triệu hồi oán linh khắp thế gian, mượn sức mạnh đông đảo của chúng để tiêu diệt sinh linh trong trận.

Trận này không cách giải, đến khi vật sống cuối cùng trong trận bị thôn phệ*, trận mới mới có thể tự động giải trừ.

*thôn phệ: hấp thu

Chỉ cần mọi người cùng lui khỏi khu vực pháp trận, tiếp đó gia chủ Tần gia thả Dệt mộng thú dẫn Yêu Vương vào trận. Đến lúc đấy chờ pháp trận này mở ra, dù là Yêu Vương có bản lĩnh lớn bằng trời cũng đừng hòng đi ra từ đại trận Thượng cổ này!

Chỉ là pháp trận còn chưa kịp mở, mọi người liền thấy Yêu Vương bỗng ngửa đầu cười ha ha. Hắn gất gao nắm lấy mảnh áo dính máu của nữ tử nhân tộc kia, hai mắt đỏ đậm nhỏ máu, tiếng cười còn bi thương hơn khóc.

"Nếu Tầm Tầm chết rồi, các ngươi còn sống làm cái gì? Thế giới này còn giữ làm gì? Không bằng hủy diệt! Hủy diệt hết thảy, ha ha ha ..."

Người đàn ông một thân áo bào đen đẹp như yêu thần cười to điên cuồng, huyết sát lệ khí quanh thân tăng vọt, Huyền giả Hoàng giai xung quanh đã miệng mũi đỏ máu, quỳ rạp xuống đất.

Hai mắt Hắc Trạch trừng lớn, sợ hãi hét to: "Huyết Minh, ngươi, ngươi muốn làm gì ---"

Huyết Minh nghiêng đầu nhìn hắn, một đôi mắt đỏ sẫm hung ác lạnh lẽo, hơi nhếch mép nhưng không trả lời hắn. Huyết đồng của hắn xoay quanh rơi vào trên người Thanh Long, giọng nói lãnh trầm như băng: "Thanh Long, bốn vương và ngươi không thù không oán, nhưng ngươi lại mấy lần tính kế bốn vương, thậm chí liên hợp với Hắc Trạch đối phó bốn vương. Ngoại trừ Hắc Trạch, bốn vương cũng hận thấu ngươi. Hôm nay, bốn vương lấy Tử Trảo Xích Huyết Đằng Xà chỉ danh nguyên rủa long tộc ngày sau nhất định đi hướng diệt vong!"

Thanh Long trợn trừng, cả giận nói: "Huyết Minh, ngươi dám!"

Hắc Trạch hét lớn với Thanh Long: "Đừng tranh luận với hắn, mau rời đi nơi này để mở đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ!"

Yêu Vương khễ cong khoe miệng, lộ tiếng cười gằn khát máu: "Chậm, các ngươi cũng đừng nghĩ chạy, đều đến chôn cùng bốn vương và Tầm Tầm đi!"

Nhìn thấy tình hình trận chiến, lúc này Nam Tầm đột nhiên mở to hai mắt: "Tiểu Bát, Tiểu Bát! Huyết Minh hắn muốn làm gì vậy?"

Hư Không Thú cũng bị hóa đá: "Ta nghĩ hắn muốn tự bạo thú đan, dờ mờ! Thượng cổ hung thú mấy chục ngàn năm, nếu thú đan mà bạo, toàn bộ ---"

Tiểu Bát còn chưa nói xong, hình ảnh gián đoạn, toàn bộ mặt đất đột nhiên rung lên kịch liệt.

Màn đêm đen nhánh bị huyết quang chói mắt rọi sáng, trong chớp mắt này, cả bầu trời đêm bỗng rực sáng như ban ngày.

Không lâu lắm, một tiếng nổ vang ầm ầm truyền đến từ nơi xa xôi, chấn động khiến màng tai người đau đớn.

Chân Nam Tầm mềm nhũn ngã phịch ra đất, nàng ngậy ngốc nhìn chăm chăm bầu trời sáng choang kia, nhìn huyết quang dần tàn đi, nhìn bầu trời dần dần tối lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Điều Chết Hết, Sao Ngươi Còn Chưa Chết

"Tiểu Bát... Vừa xảy ra chuyện gì?" Nam Tầm ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời.

Hư Không Thú hít sâu: "Yêu Vương tự bạo thú đan, uy lực quá lớn làm toàn bộ chiến trường, tất cả nhân tộc, yêu thú, thần thú, cùng theo hắn nổ thành tro. Nếu không phải ngoài chiến trường kia được Nhân tộc dựng kết giới cách ly, e là hơn một nửa đại lục Ngăn Xuyên này đều bị hắn phá hủy."

Nam Tầm bỗng ôm chặt đầu, sau một trận đau đớn khôn tả, trong đầu nàng xuất hiện rất nhiều thứ, rất nhiều tình hoa ngự thú, còn có những vụ thuật, bí pháp và trận pháp cổ xưa.

Nàng vừa thức tỉnh truyền thừa đặc thù của tộc nhân Ngự Thú.

Các tổ tiên tộc Ngự Thú, hay nói bản thân tộc Ngự Thú là một bộ tộc vô cùng thông minh. Bọn họ bắt chước phương thức truyền thừa ký ức qua huyết mạch của Đại yêu và Thần thú, dùng một loại bí thuật thượng cổ phong ấn kết tinh trí tuệ trong huyết mạch của chính họ, rồi truyền cho hậu thế.

Thời cơ đã chín, truyền thừa sẽ giác tỉnh, mà hậu nhân tộc Ngự Thú tư chất càng tốt, giác tỉnh truyền thừa sẽ càng nhiều.

Nam Tầm không nghĩ tới nàng sẽ giác tỉnh truyền thừa vào lúc này.

Yêu Vương đã chết rồi, giờ nàng thức tỉnh truyền thừa thì có ích gì chứ?

Nam Tầm qua loa lật xem những thứ trong đầu, phát hiện một hạng thuật phục sinh thì mắt sáng lên. Nếu có thuật phục sinh, nàng có phải có thể khiến thần không biết quỷ không hay mà phục sinh Yêu Vương?

Ngay khi Nam Tầm nhìn thấy thuật phục sinh này cần những điều kiện gì, trái tim nàng run lên, lập tức buông tha ý niệm này.

Bí thuật này cần dùng tới hàng trăm oán linh có quan hệ huyết thống để triệu tập mảnh vụn hồn phách, lại dùng tới máu thịt của trăm thuộc hạ trung thành để ngưng tụ thân thể mới, vân vân. Một cái thôi cũng khiến lưng Nam Tầm phát lạnh.

Nam Tầm thi triển một quyết pháp phá tan cửa bị Túy Ly Khánh Thạch dùng bí thuật đóng lại, rồi nhanh chóng xông ra ngoài.

"Huyền Nhi! Huyền Nhi, con muốn đi đâu?" Mẹ nàng vẫn canh giữ ở cửa, về mặt cả kinh nhìn Nam Tầm phá cửa mà ra.

"Mẹ, con muốn đến chiến trường. Lần này mẹ đừng cản con, mẹ cũng không ngăn được con đâu." Nam Tầm nói, về mặt kiên định.

Dứt lời, Nam Tầm bỗng nhắm hai mắt, trong khoảnh khắc, tinh thần lực to lớn được thả ra ngoài.

"Chư phương linh thú, xin cho ta mượn sức." Nam Tầm nhìn phương xa nói.

Thời điểm mặt đất rung chuyển trời sinh dị tượng, tất cả tộc nhân Ngự Thú đều ồn ào lao ra phòng, tụ lại ở nhà chính.

Nhưng vào lúc này, xa xa đột nhiên truyền đến tiếng Phi cầm Tẩu thú.

*Phi cầm Tẩu thú: chim bay, thú chạy

Một con Đại bàng Kim Sí háng hái bay tới, chim Thanh Loan, chim lớn Hắc Vũ, vô số loài chim màu sắc sặc sỡ theo phía sau. Tất cả các loài chim mang thuộc tính tốt, huyền quang quanh thân vô văn sắc màu nhuộm bầu trời thành một mảnh xán lạn.

Tẩu thú cũng chạy như điên tới. Mọi người lập tức nhường ra một con đường, nhìn các loại Hắc ban Liệp báo, Thiết dực Hùng sư xòe móng vuốt chạy về phía này.

Trong lòng mọi người chấn động mạnh.

Bọn họ đều là tộc nhân Ngự Thú, đương nhiên có thể nhận ra những linh thú này là được người triệu hoán tới. Nhưng những tộc nhân có bản lĩnh, bao gồm cả những người trẻ tuổi như Túy Ly Nguyệt, Tần Nhạc Hiên đều theo đuôi đại nhân Thần Thú lên chiến trường, linh thú mấy dặm xung quanh cũng bị bọn họ mang đi chiến trường tác chiến, vì vậy những sống linh thú này lại từ đâu mà tới?

Nếu từ nơi xa xôi, Ngự thú sư triệu hoán những linh thú này phải có tinh thần lực cường đại cỡ nào mới có thể làm được!

Mọi người tận mắt thấy một đám Phi cầm Tẩu thú này tiến vào phủ đệ nhà Túy Ly, không lâu lắm, Đại bàng Kim Sí cầm đầu bay ra, trên lưng nó có thêm một thiếu nữ áo trắng.

Vạt áo trắng tung bay, không nhiễm một hạt bụi, linh cầm vờn quanh, tẩu thú đi theo, thật giống với Cửu Thiên thần nữ.

"Huyền Nhi! Huyền Nhi, đừng đi ---" Mẹ của Túy Ly Huyền lao đảo chạy ra, nhìn người đi xa mà lệ rơi đầy mặt.

Tất cả mọi người đều nói con gái nàng sinh không có chí tiến thủ, không có nửa phần tư chất Ngự Thú, nhưng là... Người vừa triệu hoán bách thú là ai?

Sớm biết ngày này, lúc trước mấy vị trưởng lão có chết cũng sẽ không hy sinh nàng.

Nàng đây là đi tìm nghiệt súc, đi chịu chết cùng nghiệt súc này a!

Mọi người còn không biết một mảnh chiến trường vừa mới thành tro bụi, đều cho rằng Nam Tầm phải đi chịu chết. Nhưng Nam Tầm thực ra chỉ đi nhặt xác mà thôi.

Đại bàng Kim Sí mang theo Nam Tầm bay thẳng tới chiến trường. Quân thú theo tới đánh hơi được mùi của vô số đồng bạn, rên rỉ không ngớt.

Huyết sát chi khí thấu xương trong chiến trường còn chưa tan đi khiến quân thú sợ hãi, chỉ dám loang quanh bên ngoài. Đại bàng Kim Sí là một nhánh của Thần thú Côn Bằng, có thể chống lại Huyết sát chi khí, lao thẳng đưa Nam Tầm tới giữa chiến trường.

Nam Tầm nhìn khắp bốn phía, không có một bóng người, chỉ có máu tươi chảy ào ạt trên đất, mùi tanh nồng mũi.

"Cái gì cũng không còn..." Nam Tầm nỉ non, chợt cảm thấy lồng ngực hơi đau.

Đại bàng Kim Sí bên cạnh dùng đầu thân mật cọ nàng, tựa như đang an ủi nàng.

"Ta không sao, cảm ơn ngươi." Nam Tầm chải vuốt những sợi lông vàng trên đỉnh đầu Đại bàng Kim Sí.

Một người một thú bước qua sông máu trên đất, phóng tầm mắt nhìn, trăm dặm xung quanh một mảnh vắng lặng xám xịt.

Nam Tầm nắm tay, không khỏi lâm lâm ra tiếng: "Tiểu Bát, ngươi nói thế giới này hết thảy đều như trò chơi, trong trò chơi không thể coi là thật. Nhưng rõ ràng là những người sống sờ sờ, sống sờ sờ..."

Hư Không Thủ trầm mặc chốc lát mới đáp: "Sống chết có số, người không nên quá để trong lòng."

Kỳ thực khổ sở nhất chính là nó. Mất thấy suất độ hóa Yêu Vương thành công, cuối cùng lại bị Đằng Xà Hắc Trạch làm hỏng chuyện, thật là con mẹ nó tức chết thú.

Cũng không biết đã đi bao lâu, Nam Tầm rút cuộc phát hiện vài miếng vảy xích huyết ở một vùng máu.

"... Huyết Minh."

Ánh mắt Nam Tầm hơi lóe, sau đó ngồi xổm người xuống, cẩn thận nhặt vảy để trong lòng bàn tay.

Đại bàng Kim Sí thấy vảy của Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà, bỗng rít lên thăm thiết.

Nam Tầm vội an ủi nó: "Đừng sợ, ta chỉ muốn an táng Yêu Vương. Bây giờ sát khí oán khí trong chiến trường này không tiêu tan, chỉ có an táng Yêu Vương mới có thể lắng lại lửa giận của hắn."

"Người sai rồi, những sát khí oán khí này không chỉ của Yêu Vương, còn của hơn mấy vạn nhân tộc và Thần thú!" Tiếng nói bao hàm thù hận truyền đến từ phía trước.

Nam Tầm đột nhiên ngừng đầu, nhìn thấy Hắc Trạch máu thịt be bét đứng trước mặt nàng.

"Tiểu Bát, vì sao Hắc Trạch chưa chết? Hắn cách Huyết Minh gần như vậy, mà Huyết Minh tự bạo thú đan uy lực cỡ nào chứ, sao hắn còn chưa tan thành mây khói?" Nam Tầm nhủ mảy.

Hư Không Thủ giải thích: "Trên tay hắn có bùa hộ mệnh Yêu Vương đưa người, chính là cái vòng tay kia."

Hắc Trạch bước chân tập tễnh đi tới. Hai mắt hắn gắt gao trừng Nam Tầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta biết hắn có tâm với người, cũng không ngờ đã để ý đến độ này! Lập huyết khế trên người người chưa nói, còn tự bạo thú đan! Tộc Đằng Xà ta vì tiêu diệt tên dị loại kia mà toàn bộ đến chiến trường, bây giờ a, toàn bộ chôn cùng nghiệt súc kia, toàn bộ chết rồi ha ha ha..."

Hơi ngừng lại, âm điệu hắn đột ngột chuyển biến: "Nhân tộc, Thần thú, yêu thú nơi đây đều táng cùng nghiệt súc, mà người... nhân loại đệ tiện nhất vẫn chưa có chết!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Người Con Mẹ Nó Mang Thai

Nam Tầm nhìn thù hận và sát ý nồng nặc trong mắt hắn, không hề cười lạnh: "Người hận ta? Đại nhân Hắc Trạch, người kỳ quá nha. Nếu không phải người tự cho là thông minh đi chọc giận Huyết Minh, mọi người cũng sẽ không đến mức như thế. Kẻ đầu sỏ là người, đáng chết nhất là người!"

Nam Tầm đứng lên, áp sát hắn từng bước: "Cầm vòng tay Huyết Minh đưa ta để bảo đảm mạng mình, người không thấy xấu hổ sao?"

Hắc Trạch lao đảo lui vài bước, phịch mông ngã ngồi trên vũng máu. Hắn mở tay phải, thần thờ mà nhìn vòng tay xuyên huyết châu đã nát bấy.

Nam Tầm đi tới trước mặt hắn, không chút lưu tình đập một cước vào ngực hắn, đập đến hắn ói ra máu.

Nữ tử quan sát hắn từ trên cao, ngữ điệu lạnh như băng: "Thật muốn thọc một đao đâm - chết - người. Nhưng đáng về chẳng ra người chẳng ra quỷ này của người đoán chừng sống không lâu, ta cũng không muốn ô uế tay của ta."

Nam Tầm liếc hắn lần cuối cùng, rồi rời đi cùng Đại bàng Kim Sí, bỏ lại một kẻ sống dở chết dở giữa vũng máu.

"Người như vậy thật giống biến thành người khác, ta thật không quen nha." Hư Không Thủ đột nhiên nói.

Mặt Nam Tầm không cảm xúc, nói lạnh nhạt: "Mười mấy năm, khó tránh khỏi gần mực thì đen, nhiễm phải thật xấu hổ vô thường của Huyết Minh."

Hư Không Thủ:

Nó vẫn còn sờ sờ. Có một giây nào đó, nó cảm thấy Nam Tầm không tìm không phải nó biết vốn là đồ giả, Nam Tầm hay cãi nhau âm ỉ với nó cũng là đồ giả, thật giống như trong lòng nàng có một Nam Tầm khác, kia mới thật sự là nàng.

Thật đáng sợ nha.

"Tiểu Bát, huyết khê Hắc Trạch nhắc tới là vật gì?" Nam Tầm bỗng hỏi.

Hư Không Thú đột nhiên hoàn hồn, trả lời: "Hắc là một loại khê ước. Không phải thể giới này lưu hành khê ước bình đẳng giữa người và thú sao. Chẳng qua một bên vừa chết, những khê ước róm này sẽ hóa thành hư vô. Người không cần lo lắng."

.

Nam Tầm rời đi chiến trường tìm đến một nơi non xanh nước biếc. Nàng tự tay đào cái hố, chôn vùi Huyết Minh vào đó, sau đó lập một bia mộ không tên.

Một người một thú dọc đường hàn huyên không ít, cuối cùng Tiểu Bát cũng coi như tìm về Nam Tầm quen thuộc kia, trong lòng cũng không hốt hoảng như vậy nữa.

"Tiểu Bát, người nói xem, Huyết Minh cuối cùng tự bạo thú đan là bởi vì ta sao?" Nam Tầm nhìn bia mộ không tên hỏi.

Hư Không Thú xì một tiếng: "Người ngốc à. Yêu Vương là kẻ sẽ si tình đến độ tuấn tình sao?"

*tuấn tình: tự sát vì tình yêu.

Nam Tầm trầm mặc một hồi, nói: "Rất giống mà. Lúc Hắc Trạch ném áo dính máu của ta cho hắn, hắn liền tự bạo thú đan. Không phải vì ta thì vì sao?"

Hư Không Thú khinh bỉ mà nói: "Hắn tự bạo thú đan không phải vì người, mà bởi vì Hắc Trạch và Thanh Long bày ra đại trận Huyết sát oán linh Thượng cổ. Trận pháp này do cha hồ của người tự mình bày cho họ, uy lực cực lớn, một khi mở ra, ngay cả Yêu Vương cũng cửu tử nhất sinh. Tình tình tên biến thái này người không phải không biết, cho dù hắn có chết cũng phải kéo người khác chết cùng, vậy là tự bạo thú đan thôi."

"Thật không phải vì ta?" Nam Tầm chần chờ.

"Mặt người lớn bao nhiêu a? Người quên rồi sao, lúc đó giá trị ác niệm của Yêu Vương bắn trở về 100, đầu hắn tràn đầy ý nghĩ muốn hủy diệt thế giới, có quý mới nghĩ đến người."

Nam Tầm ô lên, không lại truy hỏi việc này.

"Thời gian không sớm, chúng ta nên lên đường." Hư Không Thú nhắc nhở.

Nam Tầm sững sờ: "Đi đâu?"

"Ngốc à, đi thế giới kế tiếp."

"Chờ chút, để ta rửa mặt thay quần áo một phen."

Hư Không Thú quả thực muốn quý: "Đều phải chết đi thế giới tiếp, người còn rửa mặt thay quần áo làm cái quý gì a!"

"Người không hiểu. Nếu muốn chết, phải chết đẹp một chút."

Hư Không Thú ha ha, tùy theo nàng. Nó có thể cảm nhận được tâm trạng Nam Tầm không tốt.

Nam Tầm tắm rửa sạch sẽ trong bồn tắm đầy cánh hoa, rửa hết mùi máu tanh trên người, mái tóc đen nhánh sáng loáng cũng được xử lý gọn gàng.

Soi mình trên mặt hồ hồi lâu, Nam Tầm hỏi Tiểu Bát: "Bây giờ đáng vẻ của ta thế nào?"

"Đẹp, hoàn mỹ!" Hư Không Thú trong vòng tay lên lút tròn trắng mắt.

Nam Tầm tìm được một biển hoa đẹp như mộng ảo, nằm xuống bày tư thế ngồn ngang xinh đẹp, đợi cho cánh hoa đỏ rơi tán loạn trên váy trắng mới nói với Hư Không Thú: "Được rồi Tiểu Bát, xuất phát đi thế giới sau thôi."

Hư Không Thú thâm nghĩ: Tô tông coi như dẫn vật xong.

Hư Không Thú bắt đầu phát công.

Ồ? Đờ mờ chuyện gì thế này!

Nam Tầm thấy Tiểu Bát không động tĩnh gì nửa ngày, không khỏi kinh ngạc. Nàng duy trì tư thế có vẻ rất đẹp này lâu như vậy, tay chân sắp cũng sắp cứng rồi đấy.

"Tiểu Bát, người nhanh lên đi." Nam Tầm giục.

Hur Không Thú nói đầy cảm xúc: "Ta cũng muốn nhanh đấy, nhưng vấn đề là không rút được linh hồn của ngươi!"

Nam Tầm a lên, lơ mơ hỏi: "Đây là vì sao?"

Hur Không Thú cười gằn: "Cái này phải hỏi chính ngươi, ngươi con mẹ nó có phải đang cảm thấy gì không nên cảm không? Ta đã sớm nói lúc gần đi trên người ngươi không thể mang bất cứ thứ gì của thế giới này. Ngươi con mẹ nó coi lời lão tử như gió thoảng bên tai à?"

Nam Tầm suy nghĩ một hồi, bỗng "A" lên, giơ tay của mình: "Chẳng lẽ bởi vì nhẫn trữ vật trên ngón tay ta?"

Hur Không Thú rút gào: "Còn không mau ném xuống!"

Nam Tầm có chút không nề: "Thật sự không thể mang đi chết sao? Linh hồn ta cũng không mang đi được mà."

Hur Không Thú nghiêng răng nghiêng lợi: "Không được!"

Nam Tầm tiếc hận hít một hơi, sau đó tháo xuống nhẫn trữ vật Huyết Minh đưa nàng.

"Xảy ra chuyện gì? Tại sao ta còn không thể rút linh hồn ngươi!" Hur Không Thú cả kinh, không khỏi hoài nghi: "Không phải ngươi lại cảm cái gì đấy chứ?"

Nam Tầm nói: "Thật không có." Hơi ngừng: "Quần áo có tính không?"

Hur Không Thú thoáng nghĩ ngợi: "Ta cũng không rõ. Hay là... Ngươi cởi ra thử xem?"

Nam Tầm:

Cuối cùng đương nhiên Nam Tầm không thực sự cởi sạch. Ở lúc chưa tìm ra nguyên nhân, Nam Tầm tạm thời trở về gia tộc Túy Ly.

Vào lúc này, tình huống bị thảm trên chiến trường đã truyền khắp đại lục Ngân Xuyên, cảm xúc bi thương bao phủ toàn bộ đại lục.

Thời điểm Nam Tầm trở lại nhà Túy Ly, nàng nghe được tiếng khóc của mọi người.

Vì tiêu diệt mối thù chung của nhân tộc và Thần thú là Yêu Vương, những người có chút năng lực đều lên chiến trường. Nhà Túy Ly đứng đầu Ngũ đại gia tộc càng phải lấy mình làm gương, những người tuổi trẻ phạm là có chút bản lĩnh cũng đều lên chiến trường giết địch, mà bây giờ, tất cả người và thú đều biến thành tro tàn.

Nam Tầm trở về tiểu viện của mình, sắp đặt cấm chế, ngoại trừ mẹ nàng, bất luận người nào cũng không được đến gần.

Nam Tầm cả ngày vui trong tiểu viện, nghiên cứu nguyên nhân không thể rời đi thế giới này cùng Tiểu Bát.

Đợi hơn một tháng sau, Hur Không Thú đột nhiên chửi đờ mờ: "Lão tử cuối cùng biết vì sao rồi!"

Nam Tầm đang ăn quả chua bị nó làm cho sợ hết hồn: "Tại sao?"

Hur Không Thú gần như gầm lên: "Ngươi mẹ nó còn hỏi ta tại sao, tự cúi đầu nhìn cái eo sắp mấp thành thùng nước của ngươi đi!"

Nam Tầm sững sờ: "Không phải mấp hai chút sao, ngươi giận gì a?"

Hur Không Thú khóc lóc: "Béo than bần*, ngươi đây là mang thai! Hơn nữa đã hơn sáu tháng rồi! Ngươi có con ở thế giới này, có thể rời đi mới là lạ!"

*Béo cái cuccuc =)))

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sinh Trúng Xong Là Có Thể Chạy Lấy Người

Sáu tháng trước là lúc Huyết Minh rời đi, lúc đại chiến mới bắt đầu.

Nam Tầm ngơ ngẩn: "Chẳng trách gần đây ta thấy cơ thể khá nặng nề, đặc biệt chỗ bụng dưới."

Hur Không Thú quả thực muốn vỗ tay hoan hô cho phản ứng bình tĩnh của nàng.

"Tiểu Bát, ta có thể sinh đứa bé này chứ?" Nam Tầm bỗng hỏi, trong đôi mắt đen kịt chợt lóe lên tia sáng.

Hur Không Thú thốt lên kinh ngạc: "Ngươi điên rồi à? Ngươi là người phải rời đi!"

Nam Tầm vượt bụng mình, nói nhẹ nhàng: "Ta cảm thấy đây là đứa bé đầu tiên quay lại tìm ta. Lần thứ nhất ta không muốn nó, lần thứ hai ta không thể không muốn nữa. Tiểu Bát, chẳng phải ngươi nói ta tùy tiện quá mức, lo rằng ta không thể tập trung làm nhiệm vụ sao? Nếu ta sinh đứa bé này, sau này ta lại có thêm một mục tiêu, đó chính là hoàn thành tất cả nhiệm vụ xong trở về xem nó."

Nếu Hur Không Thú có khả năng xuyên tới đây một lần, chắc chắn có thể xuyên lại lần nữa.

Lần này Hur Không Thú trầm mặc rất lâu, cuối cùng vẫn ừ một tiếng.

Nam Tầm đoán rằng nếu tộc nhân biết trong bụng nàng có cốt nhục của Yêu Vương, nhất định sẽ đánh gãy chân nàng, rồi giết chết đứa trẻ trong bụng nàng. Vì vậy Nam Tầm để lại một phong thư liền lên lút rồi đi gia tộc Túy Ly.

Đại bàng Kim Sí mang Nam Tầm bay về một rặng núi linh khí nồng đậm ở phương Bắc dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Bát.

Nam Tầm tạm thời nghỉ chân ở đây, mà Đại bàng Kim Sí kia không muốn rời đi nên cũng ở lại cùng nàng, thành linh thú trông núi.

Nam Tầm nhìn cái bụng rỗng cuộc hiện ra đáng về mang thai của mình, có chút lo lắng hỏi Tiểu Bát: "Bụng ta bảy tháng mới lộ ra, thẳng nhóc này không phải sẽ ở trong bụng ta ba đến bốn năm gì chứ?"

Hur Không Thú: "An tâm chờ đi, ba tháng sau là có thể sinh rồi."

Còn chưa tới ba tháng, Đại bàng Kim Sí trông núi đột nhiên đến chào từ biệt, nói là nó tìm được nửa kia. Hai con đại bàng dự định ngao du bầu trời, chơi đủ rồi sẽ sinh một tổ nhãi con.

Nam Tầm nhìn theo Đại bàng Kim Sí đi xa, trong lòng có chút không nở.

"Nếu ngươi cô đơn thì có thể gọi một đám linh thú đến chơi mà. Bây giờ ngươi đã là Ngự thú sư chính hiệu rồi." Tiểu Bát nhắc nhở.

Nam Tầm cảm thấy ý kiến này hay, nàng quyết định gọi những người bạn nhỏ.

Phi cầm Tẩu thú suốt ngày đến chơi đùa tại rặng núi này. Cũng không biết có phải chịu linh thú ảnh hưởng, linh khí nơi đây càng ngày càng dày đặc.

Nam Tầm vượt bụng mình, nhìn khuôn mặt dần dần trở nên trắng xám gầy gò trong gương đồng, cảm khái nói: "Trước đây Huyết Minh nói với ta, nếu nhân loại mang thai con của yêu thú thì thân thể sẽ không chịu nổi, nghiêm trọng có thể chết. Ta cho là hấn dọa ta, bây giờ nhìn lại có vẻ rất đúng đấy."

Hur Không Thú xì một tiếng: "Đương nhiên là thật. Huyết thống của yêu thú bá đạo cường hãn, chó nói là hung sát chi thú Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà. Nếu không phải ngươi từng liên tục uống máu Yêu Vương khiến cơ thể được cải thiện, không chừng bụng ngươi vừa được ba tháng, ngươi đã bị vật nhỏ trong bụng hút thành xác khô rồi."

Nam Tầm rùng mình, nhưng vẫn trêu mếu vuốt ve bụng: "Đứa nhỏ này khác mà, ngươi xem nó chưa bao giờ dẫn vật ta. Trừ việc ta thấy cơ thể suy yếu chút, lại không thai nghén không đau bụng. Nó ngoan cực kì."

Sự thực chứng minh, đứa trẻ trong bụng Nam Tầm thực biết điều. Lúc sinh con nàng chỉ đau một hồi như vậy.

Chẳng qua khi Nam Tầm nhìn thấy... quả trứng kia, cả người bỗng ngốc lảng.

Con mẹ nó, nàng đã quên cha đứa bé là một con rắn, còn là Tứ Trảo Xích Huyết Đằng Xà huyết thống cường hãn!

Nàng nóng lòng chờ ôm một em bé trắng trẻo mập mạp, lại chưa ngờ tới chỉ ôm được một viên trứng rắn nhẵn nhụi bóng lờng.

Hur Không Thú cười trên sự đau khổ của người khác, hi hi ha ha nói: "Nhìn ngươi mỗi ngày vui mừng như điên, ta không nhẫn tâm nói cho ngươi biết, ta đã biết ngươi mang thai một quả trứng từ lâu rồi, hừ ~"

Nam Tầm không phản ứng Tiểu Bát. Nàng vuốt ve quả trứng trong tay, hôn chụt một cái lên vỏ, rồi cẩn thận nhẹ nhàng đặt nó vào rổ, đắp một tấm khăn nhỏ cho nó.

Ngày hôm sau Nam Tầm gấp gấp chế tạo mười cái giỏ trứng, mỗi cái giỏ đều dùng vải vóc tốt nhất làm thành.

Nam Tầm đặt Đản Đản* vào trong giỏ, chỉ để lộ ra non nửa trứng.

*Đản là trứng, gọi Đản Đản như Huyết Minh gọi Tầm Tầm ấy

Thấy đầu trứng quá mức bóng loáng đơn điệu, Nam Tầm nổi hứng nghịch ngợm, dùng bút vẽ một đôi mắt hoạt hình to tròn, còn có mũi miệng, miệng le lưỡi, đáng yêu cực kì.

Hư Không Thú: ...

"Bây giờ sinh xong trứng rồi, chúng ta cần phải đi." Hư Không Thú nhắc nhở.

Nam Tầm a lên: "Nhưng nó còn chưa nở mà."

Hư Không Thú cười lạnh: "Người còn muốn chờ nó nở? Đứa con trai này của Yêu Vương thông minh lắm đấy, nó phỏng chừng nhận ra người muốn rồi đi nên không định phá xác. Nếu mấy trăm năm nó không phá xác, người còn chuẩn bị chờ mấy trăm năm?"

Nam Tầm sửng sốt, con mắt long lanh: "Tiểu Bát, người nói quả trứng có ý thức? Còn có còn có, Tiểu Bát, làm sao người biết trong trứng là bé trai?"

Tiểu Bát bắt đầu giả chết, tâm mệt không muốn nói chuyện.

Từ đó, Nam Tầm bắt đầu cuộc sống với quả trứng. Ban ngày nàng treo giỏ đựng Đản Đản bên hông, không có việc gì thì ra ngoài đi dạo, buổi tối ôm Đản Đản vào ngực kể chuyện cho nó nghe.

Đến lúc sau Nam Tầm cũng phát hiện, Đản Đản nhà nàng rất thông minh, thích nhất nằm trong giỏ trứng bằng tơ tằm tuyết, thích nhất tắm nước linh tuyền. Nó không thích Nam Tầm vẽ mặt lên trứng, có thời gian liền nghĩ cách cọ cho trôi mất.

Như vậy qua một năm, Đản Đản vẫn không có dấu hiệu phá xác, Nam Tầm liền hít một hơi nói: "Tiểu Bát, ta tin người. Đản Đản quả nhiên có ý. Ta nghĩ rồi, chờ ta làm xong chuyện cuối cùng, chúng ta sẽ rời đi."

"Người muốn làm gì?" Hư Không Thú hỏi.

Nam Tầm nói: "Cha Đản Đản phạm sát nghiệt quá nặng, ta muốn tích đức cho Đản Đản nhà ta. Trước mắt, sát khí trong chiến trường kia chưa tiêu tan, cứ theo đà này, tất sẽ sinh ra oán linh, ta muốn đi niệm phong chiến trường kia."

Hư Không Thú quát to: "Người thật vĩ đại đấy. Người có biết chiến trường kia lớn thế nào không? Chẳng phải chỉ bằng người nghĩ phong là có thể phong!"

Nam Tầm cười khà khà: "Trong truyền thừa của tộc Ngự Thú có loại bí pháp này, có thể phong ấn một vùng không gian thành bí cảnh."

Vậy là Nam Tầm một người một ngựa lao tới ngoài chiến trường kia.

Dùng ròng rã ba ngày ba đêm, Nam Tầm rốt cuộc thành công phong ấn toàn bộ chiến trường, mà chỗ hồng duy nhất thì dùng một viên đá ngọc khóa kín.

Suy nghĩ một lát, Nam Tầm bẻ đá ngọc thành hai nửa, chính mình giữ một khối nhỏ, còn lại gửi về nhà Túy Ly.

Nàng nghĩ, trứng gà tốt nhất không nên đặt trong một rổ*, chẳng may đá ngọc bị người mang ý đồ xấu thấy được, muốn dùng nó mở ra bí cảnh này thì hậu quả khó mà lường được.

*Ý là nếu có tài sản để hết ở một chỗ, lúc bị cướp sẽ mất hết nên phải phân tán lung tung thì mới còn của cải.

Nhưng khi Nam Tầm nghe Tiểu Bát kể lại, nàng suýt phun ra máu.

Cũng không biết vì sao, nửa khối đá ngọc giao cho mẹ nàng lại biến thành hai nửa, sau đó mỗi nửa lưu lạc đến trong tay tộc Long thú và Đẳng Xà Hắc Trạch.

"Không sao, Hắc Trạch kia bị trọng thương đã gần đất xa trời, muốn vào cũng vô dụng, chớ nói gì Long thú. Lão tổ tông Thanh Long của chúng đã chết rồi, còn dư lại cũng chẳng ra thể thống gì, hơn nữa bọn chúng bị Yêu Vương nguyên rửa, một ngày nào đó sẽ sớm diệt vong." Hư Không Thú nói như thế.

Lúc này Nam Tầm mới gật gù, cảm thấy mình đã có thể yên tâm đi chết.

_Tác giả Lỏa Bôn Man Đầu trước khi viết bộ này có viết một bộ tên "Phê sài nghịch thiên: Tà vương bá sủng cuồng phi" kể về con của Nam Tầm và Huyết Minh ở thế giới thứ nhất, chính là viên trứng kia, tên Túy Ly Phong.

_Viên đá ngọc kia là thứ Túy Ly Phong tìm từ đầu đến cuối truyện ở bộ trước để mở phong ấn bí cảnh tìm hiểu chuyện xưa của cha mẹ hắn.

_Bộ này là Huyết Minh x Nam Tầm từ đầu đến cuối (1x1), lúc đọc convert chắc có nhiều bạn thắc mắc bộ này có 1x1 thì mình spoil trước là 1x1 nhé. Mọi người hãy để ý những chi tiết Nam Tầm phát hiện Huyết Minh nhé (từ thế giới 2 trở đi)

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đặt Tên, Quả Trứng Kêu Túy Ly Phong

Editor: PaduC

"Ta đã thêm gần trăm cấm chế lên Đan Đan, có thể duy trì ít nhất 500 năm. Bây giờ chúng ta có thể rời đi bất cứ lúc nào." Nam Tầm nói.

Hư Không Thú tức giận: "Nhìn bộ dạng như ma ốm của ngươi đi. Linh hồn yếu ớt như thế, nếu giờ mang ngươi xé rách hư không, ngươi chờ hồn phi phách tán là vừa."

Nam Tầm vừa phong ấn chiến trường khiến sắc mặt nàng tái nhợt như quý, người gầy gò như thân cây.

Nam Tầm hơi ngượng ngùng mà nói: "Ta từng cho rằng bí thuật này rất dễ dàng, không ngờ ta đã đánh giá cao năng lực của mình rồi."

Trầm mặc chốc lát, Hư Không Thú nói: "Thôi, ta lại cho ngươi thêm hai mươi năm dưỡng nguyên thân. Nhưng ngươi phải biết, thế giới này ta rộng rãi với ngươi như vậy tất cả vì sai lầm của ta khiến ngươi có con với Yêu Vương. Sau này sẽ không có chuyện tiện nghi như vậy nữa đâu."

Nam Tầm rất muốn ôm Tiểu Bát hôn mấy cái: "Tiểu Bát, cảm ơn ngươi. Có điều hai mươi năm dài quá, mười chín năm là đủ rồi."

Hư Không Thú: ...

Con mẹ nó khác nhau sao?

Còn dư lại mười chín năm, Nam Tầm vừa dưỡng thân thể của mình, vừa tranh thủ trò chuyện cùng Đan Đan.

"Tiểu Bát, ta nghĩ ta nên đặt tên cho Đan Đan."

"Ồ."

"Ta có thể dùng họ Nam của ta không?"

"Không thể, thế giới này không có Nam Tầm, chỉ có Túy Ly Huyền."

Nam Tầm đành phải từ bỏ.

Một ngày, Nam Tầm nhìn cây phong lá đỏ bao phủ khắp đồi núi, bỗng vỗ tay cái bốp: "Có rồi!" Ngay sau đó nhấc giỏ trứng bên hông, cười tủm tỉm hỏi: "Con trai, sau này con tên Túy Ly Phong được không?"

Hư Không Thú hừ một tiếng: "Nghe giống tên nữ nhân, không hay."

Nam Tầm không quan tâm ý kiến của nó.

Sợ Đan Đan không biết chữ, Nam Tầm liền khắc dưới đáy vỏ trứng ba chữ "Túy Ly Phong".

Lại một ngày, Nam Tầm nghĩ tới nghĩ lui rồi quyết định đi đào mộ Yêu Vương, lấy ra vài miếng vải xích huyết năm đó nàng tự tay chôn, mang về núi Phiêu Miêu đặt cùng viên đá ngọc không trọn vẹn này ở căn nguyên linh mạch của núi.

"Tiểu Bát, trước đây ngươi nói thế giới sau sẽ đáp ứng ta một điều kiện, bây giờ còn giữ lời chứ?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú hừ hừ: "Giữ lời."

Nam Tầm nghĩ nghĩ: "Ta hy vọng thế giới sau, đại boss phản diện thích ta từ đầu, như vậy công lược dễ dàng hơn nhiều."

Hư Không Thú: ...

Nam Tầm thấy nó bị dọa ngốc, không khỏi cười ha ha: "Chỉ đùa thôi, ngươi đừng coi là thật."

Hư Không Thú khà khà nói: "Ta vừa tưởng thật đấy, ta có thể thỏa mãn yêu cầu này của ngươi a."

Lần này đổi thành Nam Tầm tròn tròn mắt. Nàng hơi cảm động nói: "Tiểu Bát, ngươi đúng là yêu ta."

Năm cuối cùng Nam Tầm ở đây, núi Phiêu Miêu có vài Huyền giả tán tu tìm đến. Dù sao nàng cũng phải rời khỏi, nên không ngại thu lưu mấy người.

Mấy Huyền giả này ở lại liền không muốn đi, dò hỏi Nam Tầm có thể khai sơn lập tông ở đây hay không, còn nói đồng ý tôn nàng làm sư phụ.

Nam Tầm gật đầu, tiện tay vung lên: "Có thể, cứ gọi Phiêu Miểu Tông là được rồi."

Sau khi thu xếp con trai Đản Đản Túy Ly Phong vào một hang núi được thiết lập cấm chế, Nam Tầm dự định đi tự tử. Ngày nàng chết đó, Phiêu Miểu Tông đã có trăm tên đệ tử, chúng đệ tử bái hành đại lễ.

Nam Tầm đứng trên đỉnh núi, hai tay chấp sau lưng, một bộ dáng như cao nhân.

Quan sát núi sông đẹp đẽ dưới chân, Nam Tầm vẻ mặt thỏa mãn nói: "Không nghĩ tới trước khi ta chết còn sáng lập một tông phái. Ta có linh cảm, ngày sau Phiêu Miểu Tông nhất định sẽ trở thành một đại tông phái trâu bò."

Hư Không Thú: "Bớt nói nhảm, mau rời cái thế giới quái quỷ này thôi."

Linh hồn Nam Tầm rút ra từ trong cơ thể, được Hư Không Thú mang theo rời khỏi thế giới này.

Trước lúc ngất đi, Nam Tầm mơ hồ nghe được tiếng Tiểu Bát chữ đồ mờ: "Thật giống như có vật gì đó bám theo lão tử!"

... ..

Khi Nam Tầm tỉnh lại, cô đang nằm trên một giường đơn. Giường này vừa cứng rắn vừa cộm cộm làm cả người cô không thoải mái, lại mở mắt nhìn, ai u, làm sao lại thấy một gian phòng nát thế này. Trong phòng ngoại trừ một giường nhỏ một bàn nhỏ thì không còn gì khác. Trên bàn chất một xấp sách dày gần như chiếm hết toàn bộ diện tích bàn.

Đồ dùng trong nhà rách nát hiện đại hóa khiến Nam Tầm bỗng sinh cảm giác thân thiết. Chẳng qua khi nhìn thấy cánh tay cẳng chân teo nhỏ của mình, Nam Tầm kinh ngạc tròn to mắt: "Tiểu Bát, người mẹ nó tìm cho ta thân thể non nớt thế này, làm sao ta đi tiếp cận đại vai ác giá trị ác niệm 100 được?"

Hư Không Thú tròn trắng mắt: "Non nớt chỗ nào, mười ba tuổi rồi được chứ?"

Nói xong lời này, giọng điệu Hư Không Thú chợt trở nên nghiêm túc: "Giữa đường xuyên tới thế giới này xảy ra chút bất ngờ."

Nam Tầm bị giọng điệu của nó làm sốt sắng: "Cái gì bất ngờ?"

"Ta cảm thấy có thứ gì đi theo sau ta, nhưng điều này không có khả năng mà. Xé rách hư không cần sức mạnh vô cùng to lớn, ngoại trừ bộ tộc Hư Không Thú chúng ta trời sinh là không chế giả của không gian và thời gian, người bình thường đừng hòng xé rách hư không dễ dàng như vậy."

Nam Tầm nghe khẩu khí nó, biết nó cũng không xác định, liền an ủi: "Có thể do người nghĩ nhiều."

Không biết Hư Không Thú nhớ ra cái gì, đột nhiên chột dạ ho lên: "Trong lúc... xuyên qua thế giới ta có chút không chế sai thời gian. Lúc này giá trị ác niệm của đại boss phản diện vẫn chưa đầy vạch, cần phải chờ mười năm nữa."

Nam Tầm:

"Bảo bối, cho nên người muốn nói gì?"

"Linh khí ở thế giới này mỏng manh, trong thời gian ngắn ta chưa thể mang người xuyên qua mười năm sau, vì vậy người chờ ta chút ha, chờ ta nghỉ ngơi nghỉ ngơi, sau đó sẽ mang người xuyên thẳng mười năm nữa."

Nam Tầm hối hận, sớm biết thế cô nên nán lại thế giới trước thêm mấy năm.

Thế giới trước có con trai Đản Đản, thế giới này chỉ có một đống chuyện rắc rối cùng bài tập làm mãi không xong.

Thân thể này tên Bạch Mạt, có ba là một con sâu rượu kiêm chức ma bài bạc, về sau lại cuốn hết tiền trong nhà bỏ trốn. Mẹ cô mang cô trải qua tháng ngày gian khổ ngày ngày ăn dưa muối củ cải, dù vậy Bạch Mạt cũng không có đói đến xanh xao vàng vọt, mà lại trở mã càng ngày càng tích cực.

Sau này cậu của Bạch Mạt có ý đồ muốn gả cô cho một ông chú bốn mươi tuổi mất chốt trấn trên.

Nhưng Bạch Mạt lại không chịu thua kém mà thi đậu trường trung học trọng điểm trong thành phố. Mẹ của cô liều mạng che chở, cậu cô lúc này mới bỏ ý kia.

Ba năm trung học cơ sở, Bạch Mạt lòng tự ái mạnh, vì vậy cũng không quen thân bạn học nào. Hơn nữa vì để không trở lại trấn lấy chồng, cô khổ học ngày đêm, cuối cùng lại thi đậu trường cấp ba tốt nhất trong thành phố.

Chỉ là lên cấp ba, cuộc sống cũng không như ý. Lớp 11 năm ấy, mẹ của cô kiểm tra ra bệnh ung thư dạ dày. Cô vừa làm công dưới tuổi quy định vừa đi học, mỗi ngày còn phải chạy đến bệnh viện, sinh hoạt quá mệt mỏi khiến cô sớm sụp đổ. Lớp 12 năm ấy, mẹ cô qua đời, cô cũng bỏ lỡ thi đại học.

Bạch Mạt đành nhận mệnh, cô bị cậu gả cho ông chú mất chốt xấu xí, cả ngày bị bạo hành gia đình, cuối cùng không chịu nổi gánh nặng, ở tuổi 30 uống thuốc tự sát.

Nam Tầm: "Ôi..."

Hư Không Thứ: "Than cái gì, ta đã siêu độ linh hồn Bạch Mạt để trung dụng cơ thể cô ấy, đưa người đến lúc cô ấy mười ba tuổi."

Lúc này Bạch Mạt vừa thi đậu trường trung học cơ sở trọng điểm, ngày mai sẽ rời trấn nhỏ vào thành phố trải nghiệm cuộc sống học sinh cấp hai.

Vừa nghĩ tới chính mình phải đi học cùng một đám em trai em gái nhỏ, Nam Tầm liền thấy đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thế Giới 2, Tôi Có Một Cuộc Hẹn Với Lệ Quỷ

Ngày thứ hai, Nam Tầm tạm biệt người mẹ gầy như que củi kia của cô, ôm bà nói: "Mẹ, con sẽ học hành chăm chỉ, lúc con không ở đây mẹ phải chăm sóc bản thân thật tốt."

Về mặt của mẹ cô vui mừng, nói: "Mạt Mạt, chuyện học phí và sinh hoạt phí con đều không cần quan tâm, cho dù mẹ đập nồi bán sắt vụn cũng sẽ cho con đi."

Nam Tầm gật đầu, một người mất đồ ừng bước lên đường đi thành phố.

Con nhà người ta đều được ba mẹ đưa đi, chỉ có cô là tự mình xách túi hành lý đã cũ, tự mình đi báo danh, tự mình đi làm thủ tục nội trú.

"Ta cảm nhận được tâm tình của người xuống rất thấp." Hư Không Thứ bỗng nhiên nói.

Nam Tầm nhếch miệng cười cười: "Không có gì, chỉ là nhớ đến mẹ ta thôi. Đại khái bà là nhớ thương duy nhất của ta ở trong cuộc sống thực tế."

Mẹ cô hao tổn rất nhiều tâm huyết ở trên người cô, nhưng mẹ cô lại không ép cô học cái gì. Chơi piano hay violon cao nhã như vậy cũng không phải là cô không học không được, nhưng mẹ thích, cho nên cô học, còn học đến cấp mười. Cô thích Taekwondo, thích Tán đả, sau khi mẹ cô biết cũng không phản đối, còn khuyến khích cô làm bất kỳ chuyện gì mà mình muốn làm.

Hai người vừa là thầy vừa là bạn, mẹ khoan dung đối với cô nuôi dưỡng tính cách cô trở nên vừa lạc quan vừa tùy tính, nhưng có lẽ là nguyên do bởi người ba cận bã, trong xương cốt cô lại là vô cùng lạnh nhạt.

"Tiểu Bát này, phục hồi nhanh lên đi. Mặc dù trước kia ta chính là một học bá, nhưng ta thật sự không muốn lại đi học lần nữa đâu."

Hư Không Thứ: "Ây da, chẳng lẽ người không biết thế giới huyền vũ trước là thế giới cao cấp sao, đưa người xuyên đến xuyên đi rất tiêu hao linh lực có được không? Một lần nữa trải nghiệm thời kỳ học sinh là chuyện mà bao nhiêu người trông mong cũng mong không được, người phải biết đủ đi, hừ~"

Được Hư Không Thứ khuyên nhủ, Nam Tầm bắt đầu tự mình thả lỏng, dù sao trong trường học này không có người quen biết Bạch Mạt, cô cũng không sợ OOC (làm hỏng thiết lập nhân vật).

Bạch Mạt có vẻ ngoài đẹp thành tích tốt, người vui tươi nhiệt tình còn lấy giúp người làm niềm vui, rất nhanh đã lôi kéo được một đám em trai em gái, cuộc sống trôi qua khỏi phải nói thoải mái bao nhiêu.

Vì để mẹ của Bạch Mạt giảm bớt gánh nặng, Nam Tầm không biết lòng tự trọng là cái gì, gặp trường học có trợ cấp cho người có hoàn cảnh khó khăn liền xin, viết đơn xin trợ cấp có bao nhiêu thì thăm liền bấy nhiêu thì thăm. Mấy vị thầy cô giáo của cô xem đến vành mắt ửng đỏ, sau đó đặc biệt nhiệt tình giúp cô đề ý, một khi có trợ cấp gì có thể xin, người thứ nhất nghĩ đến đều là cô.

Lúc thi tốt nghiệp trung học cơ sở, Nam Tầm không phụ sự mong đợi của mọi người mà thi được hạng nhất thành phố, đi trường trung học phổ thông trọng điểm, đem vinh dự cho trường học cũ, thuận lợi mà lấy được một số tiền giúp đỡ lớn. Trần trường của thị trấn trên biết cũng giúp đỡ một khoản, học phí ba năm trung học đều gom đủ.

Cô làm mẹ hồ vui mừng mà lau nước mắt, người cậu bụng dạ độc ác vẫn mong đợi cô thôi học lập gia đình kia cũng tạm thời dừng suy nghĩ không nên có.

Nhưng mà, Nam Tầm cuối cùng vẫn chờ tới một kiếp đã định trước trong sinh mệnh của Bạch Mạt, mẹ của Bạch Mạt té xỉu vào bệnh viện, được chẩn đoán ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Mỗi ngày Nam Tầm chạy hai bên, mệt mỏi đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều gầy đi.

Vậy mà trước khi thi đại học một ngày, mẹ cô vẫn đi, ngày hôm sau cô không thể tham gia thi đại học.

Nam Tầm co quắp trên mặt đất, khóc lóc kể lể với Tiểu Bát: “Ta cảm thấy cả người ta đều đã bị đào rỗng rồi.”

Hư Không Thú hơi áy náy: “Chờ một chút, linh lực của ta sắp tràn đầy rồi, lâu nhất chưa đến một tháng.”

Nam Tầm an táng cho mẹ của Bạch Mạt xong, sau đó bán nhà ở đi, một mình rời đi thị trấn nhỏ.

Nam Tầm chỉ có bằng tốt nghiệp trung học phổ thông đang suy nghĩ phải kiếm tiền nuôi sống bản thân như thế nào, bỗng nhiên Tiểu Bát nhà cô vui mừng nói: “Ta phục hồi rồi, bây giờ ta liền đưa người đến bốn năm sau!”

Nam Tầm còn chưa kịp phát biểu ý kiến, trước mắt liền tối đen.

Bốn năm sau, Nam Tầm thuê chung một căn nhà có hai phòng ngủ một phòng khách với người khác, không gian nhà cô ở này không lớn nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ, trên ban công trồng mấy chậu cây mầu tử, đặt một xích đu làm bằng trúc, thoát nhìn vô cùng thoải mái, đúng là phong cách cô thích.

“Tiểu Bát, bây giờ ta làm gì?” Nam Tầm hỏi.

“Ca sĩ quán rượu.” Hư Không Thú ưỡn oai mà trả lời.

Nam Tầm cá kinh: “Ta lại có thể lưu lạc đến mức đi ca hát kiếm tiền sao? Thảm như vậy! Nhưng mà Tiểu Bát, người đây là làm sao? Nghe rất không có tinh thần.”

Hư Không Thú tủi thân kéo giọng nói: “Linh khí của thể giới này quá mỏng manh, ta thật vất vả tập hợp toàn bộ linh khí lại dùng hết rồi, e rằng phải ngồi say một khoảng thời gian.”

Nam Tầm vội vàng nói: “Không được đâu Tiểu Bát, người không có ở đây ta làm sao mà tìm được boss lớn có giá trị ác niệm 100 chứ?”

Giọng nói của Hư Không Thú càng ngày càng nhỏ: “Không phải là lúc trước người yêu cầu mục tiêu tiến công chiếm đóng của thể giới này thích người sao, hẳn nhất định sẽ chủ động tìm đến cửa, ngoan, ta đi ngủ đây~”

Nam Tầm:

“Tiểu Bát? Tiểu Bát! Tiểu Bát...” Nam Tầm tình cảm nồng nàn kêu gọi rất nhiều lần, Hư Không Thú đều không có lên tiếng nữa.

Tiểu Bát không có ở đây, trong khoảng thời gian ngắn Nam Tầm vẫn rất không quen. Tuy nhiên khi cô nằm ở trên xích đu kia, ánh mặt trời ngoài cửa sổ ảm áp mà chiếu vào trên người, nghe tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi trong điện thoại di động, buổi chiều nghỉ ngơi thoải mái như vậy làm cho Nam Tầm rất nhanh liền quên đi hết thảy.

Nhạc nhẹ trong điện thoại di động bị tiếng chuông cắt ngang, Nam Tầm mơ mơ màng màng mà cầm điện thoại lên, giọng mũi có hơi nặng mà trả lời một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại thấp thoáng truyền đến một tiếng cười trầm thấp, đợi Nam Tầm nghe kỹ thì không còn nữa.

Nam Tầm buồn ngủ lập tức tỉnh hơn phân nửa, nhưng nhìn số điện thoại lại hiện trên điện thoại, trực giác của cô là quảng cáo chào hàng gì gì đó, nên lại trở về bộ dáng lười biếng như cũ nghiêng cơ thể, ngáp một hơi: “A lô, ai vậy?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi, sau đó, giọng nói không nhanh không chậm của người đàn ông truyền đến: “Xin chào, là Bạch Mạt sao?”

Trong giọng nói trầm thấp kia xen lẫn một chút dịu dàng, làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái, chỉ là, dường như giọng nói này mang theo sự lạnh lẽo, làm cho Nam Tầm không nhận được che kín chắn trên người.

Nam Tầm vội vàng nói phải, hỏi: “Đúng, là tôi. Xin hỏi anh là ai, tìm tôi có việc sao?”

“Minh là Phó Vũ, cậu còn nhớ rõ mình không?” Người nọ không nhanh không chậm hỏi, chỉ là nghe giọng nói của anh cũng rất dễ làm cho người khác nảy sinh thiện cảm.

Nam Tầm cảm thấy tên Phó Vũ này rất quen tai, giống như là một người bạn học trung học của mình.

May Nam Tầm là trực tiếp xuyên đến từ bốn năm trước, cuộc sống trung học vừa mới trôi qua, nếu không thì cô thật đúng là không nhớ nổi người tên là Phó Vũ này.

Nam Tầm có chút mơ hồ, không biết sao đối phương có thể có số điện thoại của mình, hơn nữa ba năm trung học, tổng cộng số câu nói giữa cô và Phó Vũ cũng không vượt quá mười câu.

Xét thấy đầu bên kia điện thoại còn đang chờ câu trả lời của cô, Nam Tầm không có suy nghĩ nhiều, cô cười trả lời: “Đương nhiên mình nhớ rõ, Phó Vũ sao, cậu đưa con trai nhỏ nhất, nhưng lúc nào cũng ngồi ở hàng cuối cùng, còn có, cậu không thích nói chuyện, nhưng mà thành tích của cậu tốt cực kỳ.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khê của người đàn ông, dường như tâm trạng của anh bởi vì một câu nói này mà trở nên rất vui vẻ.

“Bạch Mạt, bây giờ cậu đang ở đâu?” Phó Vũ hỏi.

Dường như tiếng hít thở của anh rất nhẹ, nói chuyện không có một chút tạm dừng âm cuối nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Hộp Lốp, Rơi Xuống Nước

Editor: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm thờ dài một tiếng: "Mình bây giờ à, đang làm công ở quán rượu tên Văn Hương, nói dễ nghe là ca sĩ, nói khó nghe chút là hát rong. Sau khi tốt nghiệp trung học mình không có tin tức của mọi người nữa, cũng không biết mọi người thế nào rồi. Đúng rồi Phó Vũ, cậu thì sao, bây giờ đang làm gì?"

Thực ra Nam Tầm cũng không ấn tượng lắm với Phó Vũ. Anh có vẻ không thích nói chuyện, lúc nào cũng ngồi im một mình ở góc lớp, lên lớp chưa bao giờ nghe giảng, sau giờ học cũng không đi chơi cùng bất kì ai, cả người tản ra luồng khí tối tăm u ám nồng đậm.

Tuy rằng như vậy, kết quả học tập của anh lại cực kì tốt.

Qua hết ba năm cấp ba, có phần mềm hack Tiểu Bát ở đây, Nam Tầm vụt một cái nhảy đến bốn năm sau, cũng không rõ tình trạng gần đây của Phó Vũ. Có điều trước khi đi cô nghe nói Phó Vũ đã thi đậu trường đại học tốt nhất thành phố. Rõ ràng anh có thể đi đại học số một số hai cả nước, vậy mà lại lựa chọn ở lại đây.

Đầu bên kia im lặng trong chốc lát, giọng nói của người đàn ông vang lên trầm trầm: "Sau khi tốt nghiệp mình mở công ty riêng, gọi là tập đoàn Tư Mạt."

*Tư trong tương tư, Mạt trong Bạch Mạt, tương tư Mạt

Bởi vì đối phương nói xong lời này liền dừng lại, Nam Tầm không khỏi ngẩn ra, đầu kia hình như đang chờ cô phản ứng. Cô vội vàng hô lên kinh ngạc, thờ dài nói: "Oa, vậy à, Phó Vũ cậu lợi hại thật á!"

Người đầu bên kia không nói gì, bầu không khí trong lúc nhất thời có chút lúng túng.

Nam Tầm cười khan một tiếng phá vỡ bầu không khí căng thẳng này, dí dỏm nói: "Nếu lúc nào cậu thiếu nhân viên thì cứ để mình đến làm cho cậu. Nói trước là mình không làm được việc gì yêu cầu kỹ thuật cao đâu, nhưng việc như bung trà rót nước cho cậu thì hoàn toàn không vấn đề."

Đầu bên kia điện thoại lúc này mới truyền đến tiếng của người đàn ông, pha thêm ý cười nhàn nhạt, còn có vẻ hoài niệm như có như không: "Bạch Mạt, cậu vẫn như trước đây vậy."

Nam Tầm không rõ ý tứ của những lời này.

Nhưng đối phương hiển nhiên không tiếp tục đề tài này, anh chỉ ra mục đích của cuộc điện thoại: "Ngày kia lớp cấp ba có hộp lốp, tất cả mọi người sẽ đi, cậu có đến không?"

Nam Tầm không có hứng thú, mục đích của cô chính là chờ boss lớn chủ động tìm đến cửa, mau mau tiêu trừ hết giá trị ác niệm rồi đi thế giới sau.

"Phó Vũ, xin lỗi nha, gần đây mình rất bận, sẽ không tới được. Hơn nữa cậu nên biết, mình ngay cả đại học cũng không vào, nếu tới có bao nhiêu mất mặt a."

Phó Vũ bên kia điện thoại im lặng một hồi, đột nhiên nói: "Không đến thật sao? Tất cả mọi người rất nhớ cậu..."

Nam Tầm nghe được mùi vị cô đơn từ lời của anh, cô nghĩ mình cũng không thiếu gì một ngày như thế, liền sửa lời: "Vậy mình đi là được rồi."

Nói xong, cô cười xảo quyệt: "Nếu ông chủ như cậu tự mình mời mình đi, đương nhiên mình phải cho cậu mặt mũi chứ. Có điều đến lúc đó cậu cần che chở cho mình, đừng để người khác bắt nạt mình."

Phó Vũ nở nụ cười: "Được."

Nam Tầm hỏi: "Hộp lốp ở đâu vậy? Có xa hay không?"

"Không xa, ở ngay trong thành phố." Người đầu kia thấp giọng nói: "Đợi lát nữa mình gửi địa chỉ cho cậu." Hơi ngừng lại, giọng nói bỗng trở nên trầm thấp: "Bạch Mạt, mình chờ cậu tới..."

Nam Tầm nghe lời này luôn cảm thấy là lạ, nhưng lại không nói được là chỗ nào. Đối phương cố ý gọi điện, thái độ lại thành khẩn như vậy, cô tự nhiên vỗ ngực thề thốt một lần nữa, nói ngày đó nhất định sẽ đi.

Người đầu kia cúp điện thoại.

Định! Đối phương đã gửi địa chỉ hộp lớp tới đây.

Nam Tầm nhìn địa chỉ, quả thật không xa, ở ngay vùng ngoại thành, một nhà Nông Gia Nhạc rất nổi tiếng. Nam Tầm cảm thấy thú vị, cô còn tưởng lớp trưởng sẽ chọn sẽ chọn quán cơm xa xỉ nào cơ đấy, ai ngờ một nơi có hơi thở tự nhiên như thế.

Nhưng Nam Tầm vẫn luôn khó hiểu, rốt cuộc sao Phó Vũ biết được số điện thoại của cô?

Hồi cấp ba trừ người có tiền, người bình thường còn chưa có điện thoại di động. Hơn nữa dù có mua được điện thoại di động, trường học cũng không cho mang theo, vì vậy hồi đó cô căn bản không để lại bất kì phương thức liên lạc nào.

Không nghĩ ra điều này, Nam Tầm cũng không muốn nghĩ tiếp. Có lẽ người ta là ông chủ lớn, vì vậy tùy tiện tra một chút là được.

Nằm trên ghế nghỉ ngơi trong chốc lát, Nam Tầm bắt đầu lục tung tủ quần áo, cố gắng tìm một bộ khá thể diện. Hết cách rồi, ai kêu cô nghèo, mà quần áo tham gia sự kiện thể này cũng không thể quá khó coi.

Bạn cùng phòng Lâm Tĩnh Uyên dường như nghe được tiếng cô lục xục, không khỏi vừa ngáp vừa hỏi: "Mạt Mạt, giữa trưa cậu không đi nghỉ mà lại làm cái gì đây?"

Nam Tầm cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục sờ loạn: "Ngày mốt có hộp lớp cấp ba, không phải mình không có quần áo thích hợp sao."

Lâm Tĩnh Uyên còn tưởng chuyện gì lớn, lúc này liền nói: "Đừng tìm đừng tìm, chỗ chị đây nhiều quần áo lắm, có vài bộ cực kì hợp với cậu."

Nam Tầm hơi ngưng ngưng, cười cười nói: "Vậy thì cảm ơn bạn Tĩnh Uyên, chờ mình đi về sẽ làm một bàn đồ ăn khao cậu."

Lâm Tĩnh Uyên người này tính cách cười toe toét, rất hợp Nam Tầm, làm người cũng rất trọng nghĩa. Thế nhưng có chút khiến Nam Tầm không chịu được, đó chính là cuộc sống riêng của Lâm Tĩnh Uyên quá loạn, còn là người theo chủ nghĩa hưởng thụ, không riêng vật chất, còn có hưởng thụ ham muốn xác thịt.

Ở lần thứ nhất gặp được con bé này mang trai lạ về mây mưa trên ghế sofa, mắt Nam Tầm cay mù, cô mãnh liệt biểu đạt sự phản đối của mình. Con bé kia còn cười nhạo cô không hiểu phong tình, nhưng từ đó cũng rất ít khi mang trai lạ về nhà rồi.

Nam Tầm không phải không nghĩ đi tìm nhà mới, nhưng cô là đứa lười, một khi yên ổn liền chẳng muốn nhúc nhích nữa, nên cô vẫn cứ ở như vậy.

Chủ nhật Nam Tầm xin nghỉ, bắt xe thẳng đến địa chỉ hộp lớp.

Vừa xuống xe, Nam Tầm nhìn thấy thật xa phía trước đã có không ít người ở đó, đếm cẩn thận có ít nhất ba mươi người.

"Ồ, nhìn ai tới kìa, đại mỹ nữ Bạch Mạt của chúng ta!"

Một cô gái trang điểm đẹp để niềm nở vô cùng tiến lên ôm Nam Tầm kéo vào bên trong: "Bạch lão đại, cậu còn nhớ mình chứ, mình là Trương Văn Văn."

Nam Tầm phụt một tiếng bật cười. Khi còn đi học cô quả thực có thu một tiểu mê muội*, không nghĩ tới cô gái nhỏ mập mạp ngày nào giờ đã trở thành đại mỹ nữ rồi.

*Tiểu mê muội: muội là em gái, mê là say mê, tóm lại là fangirl

Năm tháng thực sự là nhà điều khiển.

Thời học sinh dường như là ngày tháng đơn thuần nhất đời người, đặc biệt là thời cấp ba tình tình mê mê. Tuy rằng mọi người đã không gặp mấy năm, nhưng rất nhanh đã hòa vào với nhau.

Mọi người phân công công tác, nữ nấu nước rửa rau, nam bắt gà bắt cá. Nam Tầm xem như là một trong bộ phận nhỏ dư thừa.

Cô đi dạo với Trương Văn Văn trên đường nhỏ, thuận tiện nhắc tới tình trạng gần đây của từng người.

Trong lúc lơ đãng Nam Tầm liếc nhìn hướng nào đó, cũng không biết thấy gì, hai mắt cô đột nhiên trừng lớn, nhanh chóng chạy về hướng đó.

Bùm, cô đã nhảy vào ao nước.

Nam Tầm thấy được một cậu bé rơi xuống nước đang liều mạng giãy dụa.

Nam Tầm bơi về hướng cậu bé, rõ ràng đã sắp với tới, lại đột nhiên cảm giác được có vật gì dưới nước cuốn lấy chân cô, không ngừng lôi cô xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Cậu Ấy Chết Rồi, Ngay Ba Ngày Trước

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Ừng ục...

Nam Tầm giãy giụa vài cái, lực lượng kỳ quái kia kéo cả người cô vào trong nước cho đến khi cả đầu cô cũng chìm xuống hoàn toàn.

Hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn, trong miệng không ngừng phun ra bong bóng nước.

Nam Tầm loáng thoáng nghe được trên bờ có người kêu lớn tiếng, kêu tên của Bạch Mạt.

Ngay lúc ý thức của cô dần trở nên hỗn loạn không rõ, dường như có người ôm hông cô, trên môi truyền đến cảm giác lạnh lẽo, sau đó một luồng khí được truyền cho cô.

Nam Tầm ôm lấy đôi phương theo bản năng, tham lam hút khí mà đôi phương đưa đến.

Dường như cô nghe thấy một tiếng than nhẹ bất đắc dĩ, mang theo bao dung và cung chiêu vô tận, chiếm lấy một chút ý thức cuối cùng của cô.

Khi Nam Tầm tỉnh lại, cô đang nằm trong ngực một người đàn ông xa lạ.

“Tỉnh rồi tỉnh rồi, Bạch Mạt cậu không sao chứ?” Những người bên cạnh vội vàng hỏi han.

Nam Tầm lắc đầu một cái, có hơi mơ hồ mà nhìn người đàn ông ôm cô: “Anh đã cứu tôi à?”

Người này lớn lên rất tuấn tú, nghe vậy anh khẽ gật đầu, về mặt quan tâm nói: “Bây giờ em cảm thấy thế nào? Anh là Bạch Câu Duyên anh trai của Bạch Khê Diệp. Vừa rồi em bị rơi xuống nước làm mọi người sợ hết hồn.”

Nam Tầm vội vàng nhìn về hướng cái ao phía xa: “Bé trai vừa rồi rơi xuống nước đâu?”

Về mặt Tưởng Văn Văn có hơi kỳ quặc: “Bạch lão đại, cậu đang nói gì vậy, trong cái ao kia có bé trai nào chứ. Mình chỉ nhìn thấy cậu chạy vọt như điên ra đằng kia, bùm một tiếng đã nhảy xuống rồi.”

Nam Tầm kinh ngạc mà nói: “Nhưng mà mình thật sự thấy một bé trai rơi xuống, mình nhảy vào chính là để cứu nó.”

Mọi người xung quanh im lặng trong nháy mắt, ngay sau đó cười rộ lên.

Bạch Khê Diệp trực tiếp dùng tay sờ trán cô, quan tâm nói: “Có phải cậu bị cảm hay không, cho nên nhìn hoa mắt?”

Nam Tầm được mọi người đưa đến nông trại nghỉ ngơi. Tất cả mọi người đều nói cô nhìn hoa mắt, cô tự mình suy nghĩ một lát, có thể thật sự là cô... nhìn hoa mắt rồi?

Nam Tầm nghĩ mà sợ, phần mềm hack Tiểu Bát của cô giờ vẫn đang ngủ say, nếu như cô thật sự xảy ra chuyện gì trong thời gian này, vậy thì chơi xong rồi.

Ngồi trong chốc lát, Nam Tầm liền đi phòng bếp giúp đỡ.

Bỗng nhiên nhớ đến cái gì, Nam Tầm liền vội vàng hỏi Tưởng Văn Văn bên cạnh: “Đã lúc này rồi, Phó Vũ còn chưa đến sao?”

Đầu tiên Tưởng Văn Văn cố nhớ một chút, ngay sau đó hơi kinh ngạc: “Cậu đang nói quái thai kia à?”

Cô ấy vừa mới nói xong liền che kín miệng mình, cười hi hi nói: “Mình sai rồi, mình không nên tùy tiện đặt biệt danh cho người khác. Chẳng qua mấy năm nay mình không có tin tức của người tặng hình này, không rõ tình hình gần đây của cậu ấy lắm. Chỉ là loại người như vậy, cho dù lớp trưởng hạ thấp mặt

mỗi gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy cũng không nhất định đến đâu.”

Nam Tầm hơi nhủu mày, cô lại hỏi thêm vài người, lại phát hiện tất cả đều không biết Phó Vũ sẽ đến. Ngay cả lớp trưởng cũng hơi kinh ngạc, nói anh ta căn bản không có liên lạc với Phó Vũ, không chỉ có như vậy, ngay cả hôm nay Nam Tầm đến anh ta cũng có hơi không ngờ đến.

“Mình tưởng là những bạn học khác thông báo cho cậu, dù sao mình hỏi thăm hỏi lâu cũng không có hỏi thăm được tin tức của cậu, về phần Phó Vũ _____,”

Lớp trưởng dừng một chút, trong ánh mắt thoáng qua vẻ hâm mộ: “Nói ra chắc mọi người không tin, Phó Vũ lúc trước còn mang bộ dáng nhút nhát vậy mà giờ đây đã là ông chủ lớn của tập đoàn Tư Mạt. Mình còn nghe nói năm thứ hai đại học cậu ấy đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp rồi, cho đến sau tốt nghiệp, công ty đã được cậu ấy kinh doanh phong sinh thủy khởi (*).”

(*) Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. Có thể hiểu như thuận buồm xuôi gió.

Người ở chỗ này không nhận được tầm tắc thành tiếng, cảm thấy rất khó tin.

Ở trong ấn tượng của bọn họ, Phó Vũ giống như một quái thai, anh cũng không nói chuyện với bất kỳ ai, một mình ngồi ở trong góc, dường như cách ly cả thế giới với mình.

Trên thực tế, rất nhiều người đều thầm nghi ngờ Phó Vũ có thể có bệnh tự bế nặng, nghe nói loại người như vậy đáng sợ nhất, ngàn vạn lần không nên chọc.

“Lớp trưởng, bây giờ Phó Vũ lẫn lộn tốt như vậy, sao cậu không mời cậu ấy đến tụ họp một chút chứ?” Tưởng Văn Văn vội vàng hỏi.

Lớp trưởng cười mĩa một tiếng: “Lúc học trung học mình cũng không để ý đến cậu ấy chút nào, bây giờ bỗng nhiên gọi điện thoại cho người ta, có phải không được tốt hay không?”

Người bên cạnh không nhận được giễu cợt anh ta: “Nhìn bộ dạng sợ sệt bây giờ của cậu xem, chỗ nào còn có chút đáng vẻ của lớp trưởng năm xưa.”

Mọi người cười đùa đùa, Nam Tầm kéo kéo khóe miệng, lại không cười được.

Cuộc điện thoại lần trước kia, cô biết được một tin tức chính xác, đó chính là Phó Vũ nhất định sẽ đến họp lớp, nhưng bây giờ cũng đã qua lâu như vậy, vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Nam Tầm không ngờ, mọi người không đợi được Phó Vũ, lại đợi được Tần Giai.

Cô nàng lái BMW mà đến, mặc một bộ váy dài màu đen, lớp trang điểm trên mặt rất nhạt, cũng rất tinh tế.

Trong lòng Nam Tầm còn biết ơn Tần Giai.

Lúc học trung học, cuộc sống của Nam Tầm khó khăn, cho nên không có việc gì thì đi khu vực lân cận thu xếp làm công, nhưng bởi vì tuổi cô không đủ, người ta cũng không dám nhận. Sau này vẫn là cô bé trước mặt này giúp cô, cho cô bung mâm ở quán cà phê phòng cơm Tây gì đó.

Cho dù bung mâm, tính chất công việc của cô cũng đề cao nhiều.

Nghe nói quan hệ trong nhà của Tần Giai với Phó Vũ không tệ, hai nhà thường xuyên qua lại với nhau.

Tần Giai tháo mắt kính, ánh mắt lướt một vòng, cuối cùng kinh ngạc dừng trên người Nam Tầm.

“Bạch Mạt, vậy mà cậu cũng đến à?” Tần Giai nhìn cô chằm chằm thật lâu.

Nam Tầm bị cô nàng nhìn có hơi hoảng sợ, giải thích: “Mình nhận được điện thoại của Phó Vũ, cậu ấy nói cho mình biết địa chỉ, cho nên mình đến đây.”

Nhưng không ngờ Tần Giai nghe xong lời này của cô, đôi mắt bỗng mở to, thoáng lộ vẻ sợ hãi.

Chỉ có điều lúc này cô nàng cũng không có nói gì, bởi vì mọi người đã vây lại đây.

Tính cả Tần Giai, không tính Phó Vũ, bạn học trung học không sai biệt lắm đều đến đông đủ.

Ông chủ của Nông Gia Nhạc đưa lên món ăn đầy bàn, mọi người bắt đầu ăn uống uống, vừa nói vừa cười.

Tần Giai không nói gì, mãi đến khi bữa tiệc kết thúc, bỗng nhiên cô ấy gọi Nam Tầm qua một bên tán gẫu.

“Bạch Mạt, bọn mình tìm cậu thật lâu.”

Cô ấy nói là bọn mình.

Trước khi Tần Giai đến, Nam Tầm cũng hỏi thăm được gần hết tình hình gần đây của mọi người.

Nghe nói Tần Giai vốn học chung trường đại học với Phó Vũ, chỉ là Phó Vũ thi đậu vào với thành tích đứng đầu toàn tỉnh, mà Tần Giai là trong nhà đập tiền đưa đi vào.

“Lúc trước cậu nói đi là đi, thật sự một chút tin tức cũng không để lại cho bọn mình, biến người mệnh mông, bọn mình có thể đi tìm chỗ nào...” Tần Giai bình thản nói.

Không biết có phải Nam Tầm nhìn nhầm hay không, cô cảm thấy thái độ của Tần Giai đối với cô có chút kỳ quặc, giống như có hơi oán hận phần nộ.

Nhưng mấy năm nay bọn họ không có tiếp xúc với nhau, một chút oán hận phần nộ này lại đến từ đâu chứ?

Bỗng nhiên Tần Giai nhìn cô chằm chằm, ánh mắt lộ ra chút lạnh lẽo: “Bạch Mạt, cậu biết không?” Cô ấy hỏi, sau đó cứ bất ngờ làm người không kịp đề phòng mà vứt một quả bom xuống nước: “Phó Vũ chết rồi.”

“Ngay ba ngày trước, xảy ra tai nạn giao thông mà chết.” Cô ấy lạnh nhạt mà bổ sung.

Đôi mắt Nam Tầm chợt mở to, cảm giác mình có lẽ vừa nghe được chuyện cười nào đó.

Rõ ràng ngày hôm kia, Phó Vũ còn gọi điện thoại cho cô, vừa nói vừa cười mà tán gẫu với cô lâu như vậy.

Chẳng lẽ... Có người đang chơi trò đùa dai sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đứa Bé Trai, Môi Lạnh Như Băng

Tần Giai nói xong câu này, ánh mắt lại trở nên âm trầm: “Quan hệ của hai nhà bọn mình tốt, ba mẹ cậu ấy còn từng muốn cho mình gả qua nhà cậu ấy làm con dâu. Ban đầu mình chứng mất cậu ấy, cảm thấy cậu ấy có bệnh, nhưng mà tiếp xúc bốn năm đại học, mình dần dần thích cậu ấy, mình thấy đề nghị này thật không tệ, tiếc là... cậu ấy đã sớm có người trong lòng rồi.”

Nói đến đây, ánh mắt cô ấy phức tạp mà nhìn thoáng qua Nam Tầm.

Nam Tầm bị cô nhìn đến hoảng sợ, giọng nói khô khốc: “Tần Giai, cậu nên bi thương.”

Tần Giai thở dài một tiếng: “Cậu nói xem, cậu ấy còn trẻ như vậy, đang lúc sự nghiệp thành công, sao nói đi thì đi chứ?”

Nam Tầm trong nhất thời cũng có chút cảm thán, thật là quá trẻ tuổi.

“Tiểu Bát, tại sao kỳ tài ngút trời trên đời này đều là xảy ra tai nạn giao thông mà chết chứ? Người xem ta, khi còn sống cũng là không cần thận xảy ra tai nạn giao thông, haizz... Ta với Phó Vũ thật đúng là đồng bệnh tương liên (*).”

(*) Đồng bệnh tương liên: người cùng cảnh ngộ bất hạnh thương xót giúp đỡ lẫn nhau. [Nguồn: hvdic.thivien.net]

Tiểu Bát ngủ, bằng không nghe nói như vậy nhất định muốn cãi lại một câu: “Người con mẹ nó kỳ tài ngút trời cái gì hả?”

“Bạch Mạt, rốt cuộc làm sao cậu nhận được tin tức? Cậu biến mất nhiều năm như vậy, thành phố A lại lớn như vậy, tìm cậu cũng không dễ. Chẳng lẽ cậu vẫn luôn giữ liên lạc với những bạn học khác mấy năm nay?” Tần Giai bỗng hỏi.

Nam Tầm ngẩn ra, nói đúng sự thật: “Thật là có người gọi điện thoại cho mình tự xưng là Phó Vũ. Nhưng nếu Phó Vũ đã mất rồi, chắc người nào đó đùa dai thôi.”

Tần Giai hơi nhíu mày: “Trò đùa dai à? Cho dù có người muốn đùa dai, vậy thì đầu tiên phải biết phương thức liên lạc của cậu, mình và Phó... Mấy năm nay mình vẫn luôn hỏi thăm tin tức của cậu mà cũng không biết, một người chơi trò đùa dai sẽ biết dễ dàng như vậy à?”

Nam Tầm im lặng, cân nhắc nói: “Có thể không phải là Phó Vũ, là chính mình nghe nhầm.”

Tần Giai nhìn chằm chằm cô hồi lâu, không có lại tiếp tục đề tài này.

Cô ấy cầm điện thoại lên, mở ra danh bạ xóa số điện thoại của Phó Vũ, có hơi thương cảm nói: “Sau này số điện thoại này cũng không gọi được nữa...”

Nam Tầm nhìn dãy số kia, bỗng cảm thấy hơi quen mắt, liền tìm trong điện thoại mình nhật ký cuộc gọi mấy ngày trước.

Này vừa nhìn, Nam Tầm sợ đến lạnh cả sống lưng, số đuôi của người gọi điện thoại đó lại giống số đuôi mà Tần Giai xóa đi như đúc!

Sao lại là số điện thoại của Phó Vũ?

“Bạch Mạt, sao vậy?” Tần Giai thấy vẻ mặt cô có gì đó không đúng, hỏi một câu.

Nam Tầm lắc đầu nói không sao.

Có thể là người chơi trò đùa dai đó dùng số điện thoại của Phó Vũ để gọi cho cô... nhỉ?

Nam Tầm có trực giác không thể nghĩ sâu chuyện này, vì vậy cô vội vàng dừng lại, nên làm gì thì làm.

Họp lớp kết thúc, mọi người lần lượt rời đi.

Đội đến còn lại một mình Nam Tầm, cô không nhận được mắng một tiếng. Lúc cô đến là bắt xe đến, bây giờ giữa rừng cây hoang vắng này, cô đi đâu mà bắt xe!

Cuối cùng Nam Tầm hỏi mượn bà chủ của Nông Gia Nhạc một chiếc xe đạp, chuẩn bị đạp xe đi về.

Đường dài mười mấy cây số, con mẹ nó phải đạp đến trời tối đen.

Nam Tầm đẩy xe vội vàng ra ngoài, kết quả không chú ý đụng phải một bé trai.

Đứa bé trai này mặc một áo phông nhỏ màu trắng, một quần đùi jeans, đôi mắt to trắng đen rõ ràng, đôi môi có hơi mỏng, hơi mím môi, giống như một búp bê tinh xảo.

Trên tay cậu bé nắm một bó hoa cúc dại, đang ngược đầu, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Nam Tầm.

Nam Tầm từng gặp, đây là con trai nhỏ của bà chủ, chỉ là lúc trước cô nhìn thấy tên nhóc kia, nhìn thấy cậu vẫn bắt đẽ với một đám nhóc thôn quê, rất hoạt bát, không im lặng giống như bây giờ.

Khuôn mặt tinh tế của đứa bé không có chút biểu cảm nào, đôi mắt to kia cũng không có cảm xúc gì, một mảng yên lặng vắng vẻ bên trong.

Nam Tầm lúng túng cười cười, liền vội vàng hỏi: “Em trai, mới vừa rồi có bị chị đụng đau hay không? Chị xin lỗi em có được hay không?”

Đứa bé trai không nói gì.

Nam Tầm không nhận được ngời xồm người xuống ngang với cậu, cười híp mắt nói: “Chị làm một trò ảo thuật cho em, em xem, biến biến biến, một viên chocolate!”

Nam Tầm đưa chocolate biến ra đến trong tay nhỏ bụ bẫm của đứa bé trai kia.

Cậu cúi đầu nhìn thoáng qua chocolate trong tay, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn cô, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng kia lại làm cho Nam Tầm đọc được vài phần thâm trầm.

Nam Tầm xác định cậu không có bị mình đụng đau, đưa tay vuốt vuốt đầu tóc mềm mại của cậu, sau đó đẩy xe đi.

Đi ra vài bước, Nam Tầm vẫn là không nhận được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Cậu vẫn là lẳng lặng nhìn cô như vậy, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi hơi nhếch lên một độ cong.

Nam Tầm cũng cong khóe môi theo, còn không quên nhắc ý với Tiểu Bát ở trong lòng: “Ta biết mà, ta vừa ra tay, đứa bé có khó chăm sóc thế nào cũng sẽ bị ta thu phục.”

Dĩ nhiên là Tiểu Bát đang ngủ mê không có trả lời.

Đứa bé trai chậm chậm đi đến, từng bước từng bước một, đi rất ổn định, một chút cũng không giống như đứa bé hoạt bát bình thường.

Cậu đưa hoa cúc dại trong tay cho Nam Tầm.

Nam Tầm nói: “Hoa này là tặng cho chị sao? Cảm ơn em nha.”

Đứa bé trai không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Nam Tầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế kia, khẽ cười cười, ngồi xổm người xuống hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Đứa bé trai lại hơi nghiêng đầu đi, cô liền hôn một ở trên cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi kia.

Một cảm giác lạnh lẽo từ trên môi truyền thẳng đến đầu trái tim trong nháy mắt, lạnh đến Nam Tầm bắt giác rung mình một.

Nam Tầm sờ sờ đầu củ cải nhỏ: “Sao trời nóng mà trên người lại lạnh như vậy? Đừng ham chơi, nhớ về nhà sớm một chút, nếu như bị cảm, ba mẹ sẽ lo lắng.”

Nam Tầm bỏ hoa đầu củ cải tặng vào trong giỏ xe, sau đó đạp xe xiêu xiêu vẹo vẹo rời đi, đường núi này thật sự không dễ đi.

Mới đạp đến nửa giờ, sắc trời liền tối xuống.

Nam Tầm nghiêng đầu nhìn thoáng qua, bỗng nhiên liền thấy được ruộng hoang trong mấy chỗ ngôi mộ, lúc này đúng lúc gặp phải một cơn gió lạnh thổi qua.

Nam Tầm rung mình một, có hơi hoảng sợ.

Cũng không biết có phải ảo giác không, Nam Tầm đạp xe đạp, lại có loại cảm giác càng đạp càng nặng, giống như chỗ ngồi phía sau trên xe đạp bỗng có thêm... sức nặng của một người.

Nam Tầm bị so sánh bất thành linh của mình dọa hết hồn, cô vội vàng tăng thêm sức lực, tốc độ đạp xe nhanh hơn một chút.

Dường như gió buổi tối hơi lớn, còn có hơi lạnh, luôn có một luồng khí lạnh quấn xung quanh người cô không đi, chỉ có điều may mà bây giờ là trời mùa hè, gió lạnh như vậy ngược lại làm cả người thoải mái.

“Này —— ”

“Này —— ”

Nam Tầm bỗng nghe thấy phía xa ở sau lưng có từng tiếng kêu như vậy, dường như đang gọi cô.

Nam Tầm muốn quay đầu lại theo bản năng, nhưng một giọng nói cô lại chợt quay đầu về.

Không thể quay đầu lại không thể quay đầu lại.

Nam Tầm đỏ mồ hôi lạnh đầy trán, cứ hoảng sợ như vậy mà đạp xe hồi lâu, một đường nghe thấy tiếng kêu của ếch và dế, cuối cùng về tới nội thành.

Nam Tầm vội đi tắm rửa, nằm ở trên giường thành hình chữ đại (大).

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, Nam Tầm lại đi xuống lầu một chuyến, lấy hoa cúc đại trong giỏ xe đạp ra.

Nói thế nào cũng là một đứa bé dễ thương tặng cô, cứ vứt đi như vậy không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Sau Đây, Tìm Người Đàn Ông Biết Nấu Ăn

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm cắm hoa cúc đại vào một lọ thủy tinh đẹp đẽ.

Hoa cúc trắng tỏa hương thơm nhàn nhạt, Nam Tầm cảm thấy mùi hương dễ chịu liền đặt trên tủ đầu giường. Buổi tối ngủ mùi hoa, đúng lúc có thể mơ một giấc mộng đẹp.

Quả nhiên đêm này Nam Tầm ngủ rất ngon.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Nam Tầm theo thường lệ đến quán rượu.

Quán rượu cô ca hát ở trung tâm thành phố, cách chỗ cô thuê nhà có hơi xa, đi xe buýt mất hơn một giờ.

Nói thật Nam Tầm cảm thấy công việc này thật không tệ, cô chỉ gây ngốc một đoạn thời gian ở thế giới này, cũng không cần làm việc nhiều, tiền lương đủ dùng là được. Bây giờ cô hát bảy đến tám bài một ngày ở quán rượu này, hưởng ứng tốt có thể được hai ba trăm một ngày, đối với một người chỉ có bằng trung học, thật sự là không tệ.

Hát liên tục mấy ngày, Nam Tầm còn hát ra cảm giác. Cô vốn có chút thiên phú ở phương diện âm nhạc, cộng thêm Bạch Mạt lại có giọng hát hay, cho nên ăn chén cơm này ăn đến rất vui vẻ.

Tuy nhiên mấy ngày nay, quán rượu có một thiếu gia nhà giàu đến cổ vũ cho cô mỗi ngày. Thiếu gia nhà giàu này tên là Triệu Kỳ Lâm, tên nghe thật uy vũ, chính là lớn lên có hơi... Ừm, một lời khó nói hết.

Nghe nói ba của gã là ông chủ mỏ khoáng, coi như là một nhà giàu mới nổi.

Nam Tầm lặp lại nhiều lần câu nói trước khi ngủ say của Tiểu Bát, phỏng đoán vị thiếu gia nhà giàu Triệu Kỳ Lâm này có phải là mục tiêu boss lớn cần độ hóa của cô hay không, cho nên người ta chủ động tìm đến cửa.

Nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng nhút nhát bụng phệ của Triệu Kỳ Lâm, Nam Tầm lập tức loại bỏ suy nghĩ này. Tiểu Bát với cô đều là nhan không, sao bộ dạng boss lớn được chọn lại tai to mặt lớn như vậy?

Thiếu gia nhà giàu Triệu Kỳ Lâm đang hoảng vài ngày liền không nhìn được nữa, ngày này trực tiếp ngăn cản cô bày tỏ suy nghĩ muốn một đêm phong lưu với cô.

Về mặt Nam Tầm thoáng cái liền đen, chịu đựng lửa giận mà khéo léo tỏ ý từ chối.

Triệu Kỳ Lâm gạt bay ly rượu trên bàn, không ngừng nói từ ngữ tục tĩu: “Chẳng qua là một xx hát rong mà thôi. Ông đây để mắt đến cô là may mắn của cô, đừng mẹ nó không biết xấu hổ! Không phải là cô muốn tiền sao, đêm nay ông cho cô hai mươi vạn, mua một đêm của cô. Nếu như cô để cho ông x đến thoải mái, ông lại thêm hai mươi vạn...”

Nam Tầm nghe đến tức giận, trực tiếp cầm chai rượu lên đập xuống ót gã.

Một tiếng choang, cả quán rượu im lặng.

Nam Tầm ngoáy ngoáy lỗ tai của mình, cười lạnh: “Rốt cuộc thế giới này lại yên tĩnh rồi.”

Sau đó ông chủ quán rượu hòa nhã đưa Triệu Kỳ Lâm này ra ngoài, sắc mặt rất đen nhìn về phía Nam Tầm.

Cũng may Nam Tầm đi đâu cũng có nhân duyên không tệ. Những người khác trong quán rượu rồi rít nói giúp cô, ông chủ mới không trực tiếp đuổi việc cô, chỉ trừ tiền lương một tháng.

Nếu ông chủ không có đuổi Nam Tầm, Nam Tầm liền mặt dày tiếp tục ngây ngốc.

Không bao lâu, Nam Tầm liền nghe nói vị phú nhị đại (*) Triệu Kỳ Lâm này chết rồi, là xảy ra tai nạn giao thông mà chết.

(*) Phú nhị đại: thế hệ giàu có thứ hai, con của các tài phiệt, tỷ phú (con ông cháu cha).

Nghe nói cái chết của Triệu Kỳ Lâm có hơi tà.

Gã thật sự là tự chết, nhưng mà lúc xe đến, gã như bị thứ gì đẩy ngay ra ngoài. Vì sao nói là thứ gì, bởi vì ngay lúc đó không có ai bên cạnh gã, ngay cả camera giám sát chỗ đó cũng cho thấy như vậy. Gã cứ bất ngờ mà vọt ra ngoài, kết quả đụng vào một chiếc xe ô tô, chết ngay tại chỗ.

Sau khi Nam Tầm nghe xong cũng không quá để ý, một ít lời đồn một truyền mười mười truyền trăm, cuối cùng liền truyền đến thay đổi hoàn toàn. Chắc hẳn chỉ là tai nạn giao thông thông thường, Nam Tầm nghĩ.

Buổi tối quán rượu làm ăn không tệ, khách cũng khá nhiều, Nam Tầm hát thêm hai bài mới trở về.

Khi Nam Tầm về nhà liền thấy một bàn thức ăn, đôi mắt không nhìn được sáng lên, nước miếng đều sắp chảy ra: “Mình nói Tĩnh Uyên, hôm nay là ngày vui gì, sao cậu trở nên hiền thực như vậy?”

Giọng nói của Lâm Tĩnh Uyên truyền ra từ phòng bếp: “Hôm nay tâm trạng vui, cho nên mời cậu ăn bữa tiệc lớn.”

Vừa lúc Nam Tầm đói không chịu nổi, vui tươi hơn hờ mà đến phòng bếp cầm bát đĩa. Chờ Lâm Tĩnh Uyên đặt một đĩa đồ ăn cuối cùng lên bàn, cô không thể chờ đợi mà gấp ngay một miếng thịt gà kho cho vào miệng: “Úm! Tay nghề thật không tệ, sau này ai lấy được cậu thật là có phúc ba đời!”

Lâm Tĩnh Uyên khinh thường nói: “Cậu cũng dễ bị mua chuộc quá rồi đấy, chỉ là một bàn đồ ăn mà thôi.”

Nam Tầm cười ha ha nói: “Sau này mình muốn tìm một người đàn ông biết nấu ăn, một ngày ba bữa đều giao cho anh ấy.”

Nam Tầm nói xong lời này, bỗng cảm thấy một cơn gió xẹt qua cổ, có hơi ngứa, cô không nhìn được mà rụt cổ lại.

Cơm nước xong, Nam Tầm rất tự giác mà nhận việc rửa bát. Mặc dù cô ghét nhất rửa những thứ dầu mỡ như thế này, nhưng cô không thích ăn cơm không.

“Mặt Mạt, mình nhớ hoa cúc cậu để đã lâu rồi, sao còn nở đẹp như vậy?” Lâm Tĩnh Uyên vào phòng Nam Tầm mượn cục sạc, liếc mắt thấy một lọ hoa cúc trắng nở vẫn nở rộ trên tủ đầu giường.

Nam Tầm cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ: “Mình cũng không biết, có lẽ sức sống của hoa này tương đối ngoan cường (bền bỉ và kiên cường)?”

Lâm Tĩnh Uyên nói: “Mặt Mạt này, mình thấy hoa này có hơi tà, hay là mình vứt nó đi?”

“Vậy không được!” Nam Tầm ôm cả hoa cả lọ vào trong ngực: “Đây là hoa một đầu củ cái tặng mình. Mình đồng ý với nó phải chăm sóc tốt rồi, dù sao vẫn để ở trong phòng, cậu lại không thấy được.”

Lâm Tĩnh Uyên lập tức trợn trắng mặt: “Nhìn đáng vẻ cậu che chở kia, không biết còn tưởng cậu ôm chính là sinh mạng của cậu đấy.”

Một tiếng đĩnh.

Điện thoại Nam Tầm bỗng vang lên một tiếng, màn hình sáng lên.

Lâm Tĩnh Uyên nhìn nhìn, khóe mắt phát hiện một tin nhắn ngắn, sau đó thấy được nội dung bên trong.

“Mặt Mạt! Cậu, cậu cậu cậu có bạn trai lại không nói cho mình biết, cậu được lắm! Cậu xem, bằng chứng ở chỗ này, soái ca Bạch Khê Diệp này hẹn cậu đi xem phim!” Lâm Tĩnh Uyên cầm điện thoại lên lắc qua lắc lại với cô, về mặt “bắt gian tại giường”.

Nam Tầm cướp lại điện thoại của mình, giải thích: “Không phải là lần trước tham gia họp lớp sao, mình không cẩn thận rơi xuống nước, là anh ấy đã cứu mình. Anh ấy là anh trai của bạn học trung học của mình, ngày đó cũng đi theo cậu ấy.”

Lâm Tĩnh Uyên chặc chặc hai tiếng: “Bạn học Bạch Mạt, giải thích chính là che giấu. Không cần nói nữa, cậu đi hẹn hò đi, mình cũng sẽ không nói gì.”

Nam Tầm quả thật muốn đồng ý cuộc hẹn, một là Bạch Khê Diệp này có ơn cứu mạng với cô, hai là, cô hơi nghi ngờ Bạch Khê Diệp này là boss lớn phản diện mình phải đối.

Tiểu Bát nói, boss lớn phản diện đã sớm thích cô, mà cô cũng có chút tin tức từ chỗ Bạch Khê Diệp, họp lớp lần trước cũng không phải là lần đầu tiên họ gặp mặt.

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, dính đến một chuyện rất cầu huyết. Lúc Nam Tầm tản bộ bị một tên trộm trộm ví tiền giữa ban ngày, sau đó lúc này một soái ca bỗng nhiên xuất hiện, giúp cô lấy ví tiền về.

Mà người này chính là Bạch Khê Diệp.

Dường như Bạch Khê Diệp vừa gặp đã yêu cô ngay lần đó.

Tiểu Bát là một nhan khổng, tìm người tương mạo ít nhất sẽ không kém, mà Bạch Khê Diệp xem như là một soái ca, anh còn thích cô. Nam Tầm không thể không nghi ngờ Bạch Khê Diệp chính là boss lớn cô phải đối.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Ngạc Nhiên Nghi Ngờ, Người Đàn Ông Ngồi Bên Ghế Trống

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Bởi vì biểu hiện bên ngoài của Bạch Khê Diệp nhìn qua không giống người vô cùng xấu, Nam Tầm còn có ý hỏi thăm một chút về bối cảnh của anh, bối cảnh rất trong sạch, trong nhà khá có tiền.

Hơi bất ngờ, nhưng Nam Tầm đoán rằng có thể là Bạch Khê Diệp này giả bộ như người tốt, thực ra trong đầu một đồng ác niệm.

Xác định xong mục tiêu tiến công chiếm đóng, Nam Tầm vực tinh thần lên mười phần. Sau khi đối phương chủ động hẹn cô, cô vui vẻ đồng ý.

Lúc Nam Tầm xuống lầu, xe của Bạch Khê Diệp đã đỗ dưới tầng. Hai người đi thẳng đến rạp chiếu phim có hiệu quả âm thanh hình ảnh tốt nhất ở trung tâm thành phố.

“Bạch Khê Diệp, anh, anh đặt hai vé phim kinh dị sao?” Nam Tầm giật giật khoe miệng nhìn poster làm người sơn gai ốc trước cổng rạp chiếu phim.

Bạch Khê Diệp cười cười: “Không phải nữ sinh bọn em đều thích xem thể loại này à?”

Trong lòng Nam Tầm cười ha ha, đừng tưởng là tôi không biết ý đồ của anh.

Chủ nhật nhiều người, khu này lại là trung tâm thương mại sầm uất, vừa nhìn gần như kín hết chỗ, cho nên lúc Nam Tầm phát hiện chỗ ngồi bên trái trống thì hơi kinh ngạc.

Có thể là người nào đó mua vé kết quả bỗng có việc không đến được, Nam Tầm nghĩ.

Nam Tầm đoán là Bạch Khê Diệp tưởng lúc cô xem được một nửa sẽ sợ hãi rồi chủ động rúc vào trong ngực anh. Cô vốn cũng tính phối hợp một chút, ai biết hiệu ứng của bộ phim này làm rất tệ, cô xem rồi xem liền ngủ gật.

Mơ mơ màng màng, dường như đầu cô nghiêng sang một bên, rơi xuống trên bả vai người bên cạnh.

Bả vai rất rộng, cô cọ hai cái, yên tâm mà ngủ.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, tiếng thét chói tai a a a xung quanh làm Nam Tầm chột bưng tỉnh.

Lúc này bộ phim đã đến đoạn cao trào, người xung quanh đều sợ hãi đến hét ầm lên.

Bạch Khê Diệp bên cạnh hơi bất đắc dĩ nhìn cô: “Mặt Mạt, em xem phim kinh dị mà còn có thể ngủ được.”

Nam Tầm về mặt hơi ngây ngốc nhìn anh.

Vừa rồi ngủ mơ mơ màng màng không có suy nghĩ, bây giờ nghĩ lại, hình như đầu cô nghiêng về phía bên trái, nhưng Bạch Khê Diệp lại ngồi ở... phía bên phải của cô.

Nam Tầm không nhịn được nuốt nước bọt, có hơi khó khăn hỏi: “Vừa rồi ghé bên trái em có người đến sao?”

Bạch Khê Diệp nói: “Không có, vẫn luôn trống.”

Nam Tầm bỗng cảm thấy cả người hơi lạnh, bộ phim kinh dị chẳng kinh dị chút nào vừa xem cũng làm cho cô hơi sợ hãi.

“Chúng ta có thể đổi chỗ ngồi hay không?” Nam Tầm hỏi.

Bạch Khê Diệp trêu ghẹo: “Mặt Mạt, có phải em sợ hay không?”

Chờ hai người đổi chỗ ngồi xong, sau khi hai bên trái phải đều có người, cuối cùng Nam Tầm không còn sợ như vậy nữa.

Thật không dễ gì chịu đựng đến lúc bộ phim chiếu xong, xung quanh sáng lên, trong lòng Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Khê Diệp kiên trì muốn lái xe đưa Nam Tầm về. Nam Tầm lại nghĩ đến vài chuyện kỳ lạ hôm nay gặp phải, liền gật đầu đồng ý.

Bạch Khê Diệp đưa cô một mạch lên tầng, trước khi đi ánh mắt anh sáng quắc nhìn Nam Tầm chăm chú.

Nam Tầm nghĩ dù sao anh cũng là mục tiêu cần tiến công chiếm đóng, cho anh một chút ngon ngọt cũng được, vì vậy liền nhón chân lên khẽ hôn lên gò má anh.

Vừa mới hôn xong, Nam Tầm liền hắt hơi một cái, nói lầm bầm: “Hình như mấy ngày nay trời chuyển lạnh rồi.”

Bạch Khê Diệp cũng ôm cánh tay, nhìn cô cười: “Có vẻ hơi lạnh thật.”

Đợi Bạch Khê Diệp đi xa, Nam Tầm vội vàng mở cửa vào nhà.

Chỉ là vừa mới vào cửa, Nam Tầm liền nghe thấy từng đợt âm thanh không hài hòa.

Âm thanh này còn phát ra từ trong phòng cô.

“A... A... Nhanh lên một chút, lại nhanh hơn một chút...”

“A... Honey, em quá tuyệt vời...”

Hình như là tiếng của Lâm Tĩnh Uyển và một người đàn ông.

Sắc mặt Nam Tầm thoáng cái liền đen lại. Cô kiên nhẫn cẩn thận lắng nghe hồi lâu, xác định không có nghe nhầm, bên trong thật sự có hai người, ở ngay trên giường cô mà lén ga giường!

Nam Tầm bịch một tiếng đá văng cánh cửa, nổi giận thét lên với một đôi lả thể trên giường: “Lâm Tĩnh Uyên! Con nhóc thối này —— ”

Sau nửa giờ, người đàn ông lạ đã không thấy, Lâm Tĩnh Uyên cũng đã tỉnh rượu.

“Mặt Mạt, thật xin lỗi, lần này mình thật sự uống quá nhiều. Mình không phải cố ý, mình nhầm phòng của cậu thành phòng của mình.”

Thái độ nhận lỗi của Lâm Tĩnh Uyên coi như thành khẩn, nhưng Nam Tầm vẫn còn rất tức giận.

Mặc dù cô không có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng nghĩ đến giường mình luôn ngủ vừa mới có hai người làm vận động kịch liệt, trên giường còn có thể để lại một ít gì đó không ổn, cô liền có hơi...

Một đêm này, Nam Tầm là trôi qua trên ghế sofa.

Ngày hôm sau, Nam Tầm mang quyết tâm kiên định ra đi.

Lâm Tĩnh Uyên hơi áy náy: “Thật xin lỗi Mặt Mạt, mình chó không sửa được tật ăn phân, nhưng mà lần này mình là nghiêm túc. Mình đã cân nhắc chuyện này rất lâu, cho nên... Mình cũng đang muốn chuyển ra ngoài ở.”

Nam Tầm lắc đầu: “Mình chuyển ra ngoài thôi, dù sao mình cũng không ở lâu. Bây giờ tìm nhà cũng không khó, tiền lương của mình cũng nhiều hơn trước kia.”

Lâm Tĩnh Uyên cũng biết tính tình của cô, liền để tùy cô đi.

Nhưng mà ngày hôm sau, Nam Tầm thậm chí có ý nghĩ muốn đập chết Lâm Tĩnh Uyên. Cô còn chưa có chuyển ra ngoài, Lâm Tĩnh Uyên đã đưa người đàn ông ngày hôm qua về.

Nam Tầm tiếp tục tức giận chuyển đến quán rượu ở.

Bạch Khê Diệp nghe nói cô ở quán rượu, lập tức nói mình có một biệt thự để trống, vừa lúc cô có thể vào ở.

Nếu Bạch Khê Diệp là người không liên quan, Nam Tầm chắc chắn sẽ không đồng ý. Nhưng anh ta là boss lớn giá trị ác niệm 100 cần độ hóa, một khi cô đi qua ở, hai người vừa lúc có nhiều dịp tiếp xúc nhau hơn. Chỉ khi nào biết được nguồn gốc giá trị ác niệm của Bạch Khê Diệp, cô mới có thể nghĩ cách giúp anh tiêu trừ giá trị ác niệm.

Hơn nữa đúng lúc Nam Tầm cũng không muốn quay về căn nhà đang ở, liền đồng ý, hẹn ngày mai dọn đồ đi qua.

Bạch Khê Diệp mừng rỡ đến giúp cô dọn nhà, đồ đạc của Nam Tầm cũng không nhiều, cho nên thu dọn rất nhanh liền xong. Máy chậu cô mẫu từ trên ban công cô không cần, bình hoa cúc trắng kia cũng không mang đi, bây giờ tâm trạng cô có hơi đi xuống, sợ rằng không có thời gian chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ gì đó.

Một tiếng choang. Sau khi hai người đi, lọ hoa kia rơi trên mặt đất vỡ thành nhiều mảnh, hoa cúc trắng cũng rơi là tả trên đất dính vài giọt nước, thoát nhìn vô cùng... diêm lệ.

Hai người thu dọn qua loa biệt thự cùng nhau. Biệt thự này có hai tầng, Nam Tầm thích ban công rất lớn ở tầng hai, cho nên đồ đạc đều chuyển đến phòng ngủ tầng hai.

Bạch Khê Diệp thu xếp ổn thỏa cho cô liền rời đi, vừa bước vài bước lại có hơi lưu luyến không muốn đi mà nhìn cô.

Nam Tầm tặng cho anh một nụ hôn gió, cười nói: “Cảm ơn anh Khê Diệp nha, cảm ơn anh vẫn luôn chính nhân quân tử như vậy.”

Bạch Khê Diệp cười khổ: “Mặt Mạt, em cho là anh không muốn ở lại sao, chỉ là anh sợ hù dọa em.”

Trong lòng Nam Tầm phẫn nộ, vậy sao anh lại không chính thức hỏi tôi có bằng lòng làm bạn gái anh không. Nếu như anh hỏi, tôi cam đoan đồng ý ngay.

Cô cảm thấy bây giờ cô giống như là tình nhân nhỏ bé mà Bạch Khê Diệp bao nuôi, không thể thấy được ánh sáng.

Nhưng mà những điều này đều không quan trọng, chỉ cần có thời gian tiếp xúc nhau, cô còn có cơ hội tiêu trừ giá trị ác niệm của Bạch Khê Diệp.

Tuy nhiên khi bọn họ đã tiếp xúc với nhau bảy tám ngày, Nam Tầm vẫn không hề nhìn ra rốt cuộc nguồn gốc ác niệm ẩn sâu dưới đáy lòng Bạch Khê Diệp ở đâu. Điều kiện gia đình anh tốt, hoàn cảnh trưởng thành tốt, bây giờ vừa gặp hái được tình yêu lần sự nghiệp, cuộc đời ổn thỏa.

Nam Tầm cũng có hơi nghi ngờ có phải mình tìm nhầm người hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tiếng Vỗ Tay Phía Sau Lưng

Sau khi tiễn Bạch Khê Diệp đi, Nam Tầm cả người toàn mồ hôi chuẩn bị đi tắm nước nóng.

Cô đưa tay kéo khóa sau lưng, với hồi lâu mới tới, kéo xuống một mạch.

Đột nhiên, lưng Nam Tầm cứng đờ.

Cô cảm thấy hình như sau lưng có người nào đang nhìn cô. Cô chợt xoay người, kết quả phía sau trống rỗng không có gì cả.

Cánh cửa sổ sát đất để một khe hở, gió thổi vào từ khe hở kia mang vào luồng khí mát lạnh, thổi vào làm tấm rèm màu trang nhã bay lên lại hạ xuống.

Nam Tầm vội vàng đóng cửa sổ lại, sau đó tiếp tục cởi quần.

Cởi được một nửa, cảm giác bị thứ gì nhìn chăm chăm càng rõ hơn.

Nam Tầm xoay người nhìn hồi lâu, chắc chắn không có gì cả mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Gần đây cô giống như hơi căng thẳng đến sắp bệnh thần kinh.

Nam Tầm cởi quần áo thật nhanh, sau đó dùng tốc độ như tên bắn vọt vào phòng tắm.

“Ha ha.” Một tràng tiếng cười trầm thấp vang lên, chỉ là trong nháy mắt đã hòa tan trong gió.

Tuy là vào ở biệt thự để trông của Bạch Khê Diệp, Bạch Khê Diệp cũng uyển chuyển bày tỏ ý nghĩ anh bằng lòng nuôi cô. Nhưng Nam Tầm là một người phụ nữ vô cùng độc lập, vẫn luôn kiên trì đi làm việc ở quán rượu.

Ngày này quán rượu làm ăn có hơi vắng vẻ, lúc cô đi hát tới, chỉ có lác đác vài người.

Nam Tầm ngồi xuống trên sân khấu, bình thần hát vào micro một bản tình ca nhẹ nhàng “Theo đuổi”.

Giọng hát như ni non buồn triền miên hát về tình yêu cầu mà không được, khi hát xong, những người bên dưới đồng loạt vỗ tay.

Quán rượu mà Nam Tầm ca hát là một quán yên tĩnh, hoàn cảnh rất tốt, phần lớn người đến chỗ này là để thả lỏng tâm tình, uống một ly rượu, nghe thêm một bản tình ca nhẹ nhàng, một mối cả ngày có thể được giảm bớt không ít.

Nam Tầm quét mắt qua, trên mặt mấy vị khách trong quán rượu mang theo ý cười, rất là hưởng thụ.

Hết thấy đều rất bình thường, nhưng không biết sao cô lại nảy sinh một ít cảm giác kỳ quặc.

Bỗng nhiên một ngọn gió thổi đến bên tai, làm cho Nam Tầm không nhận được rung mình.

Trong quán rượu kín thế này thì gió ở đâu ra?

Nam Tầm càng nắm chặt micro, cô hơi nghi ngờ có phải gần đây cô bị bệnh hay không, sao cứ có ảo giác hoặc là ảo tưởng.

Một mình Nam Tầm ngồi trên sân khấu, cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo bao quanh cô, làm cho cô không có chỗ trốn.

Cô cố gắng vứt bỏ cảm giác không bình thường kia, cầm micro hát lên ca khúc thứ hai “Yêu thầm”.

Tình yêu cầu mà không được, đau khổ thầm kín, một ca khúc được cô hát lên truyền cảm mười phần.

Bởi vì không có nhiều người, cho nên khi cô hát xong ca khúc thứ hai, tiếng vỗ tay cũng thưa thớt.

Nhưng cũng vào lúc này, Nam Tầm bỗng nắm chặt micro trong tay.

Cô nghe thấy tiếng vỗ tay của một người, phát ra từ phía sau cô, vô cùng rõ ràng, từng tiếng từng tiếng một.

Nam Tầm từ từ quay đầu lại, nhìn thoáng qua phía sau mình.

... Không có ai.

Nam Tầm bỗng cảm thấy sự lạnh lẽo lan từ bàn chân lên, lan thẳng đến lòng cô.

Không có ai, vậy tiếng vỗ tay kia truyền đến từ chỗ nào?

Cô không có nghe nhầm, vừa rồi thật sự có người vỗ tay ở phía sau cô.

Đến lúc này, cuối cùng Nam Tầm cũng nhìn thẳng vào suy đoán trong lòng mình.

Cô cảm thấy suy đoán này có hơi tức cười, nhưng mà lúc này cô thật sự không cười nổi.

Nam Tầm đắm tiểu nhân ở trong lòng, cười lạnh với Tiểu Bát: “Tiểu Bát à, có phải ngươi đã sớm biết ta muốn đánh chết ngươi, cho nên liền giấu đi không nói? Vốn tưởng rằng là một thể giới thanh tân, nhưng không ngờ là một thể giới có khẩu vị nặng như vậy. Này tốt nhất là ảo giác của ta, bằng không... Ha ha, ta tìm được cơ hội nhất định phải đánh nát đầu ngươi.”

Cô không biết lúc nào thì mình trên chộc thứ này.

Cô tự nhận mình chưa từng làm chuyện gì trái lương tâm, Bạch Mạt lại càng không làm chuyện trái lương tâm, cho dù thể giới này thật sự có quỷ, cũng không nên tìm đến cô.

Nam Tầm bị suy đoán trong lòng ép đến khó thở, dù ở thể giới trước nhìn thấy Yêu Vương ăn thịt người, cô cũng không có hoảng sợ như vậy.

Bởi vì, thứ không biết được là đáng sợ nhất.

Vội vàng hát xong hai khúc, Nam Tầm nhanh chóng xuống sân khấu.

Cô muốn lập tức rời khỏi chỗ này.

Lúc này đúng lúc có một đôi tình nhân rời đi, Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm, không dám nhìn mặt của những người khác, chào hỏi với người pha chế quen, theo sát sau lưng hai người rời đi ngay.

Rất nhanh, Nam Tầm đã trở về trong đám người, chỗ này có một phố xá sầm uất, rất náo nhiệt.

Nghe thấy tiếng rao bán náo nhiệt xung quanh, còn có đèn neon đẹp mắt, tâm trạng căng thẳng của Nam Tầm thoáng thả lỏng.

Nam Tầm đi đến trạm chờ xe buýt mình đi mỗi ngày, lên một chuyến có nhiều người. Bởi vì quán rượu ở trung tâm thương mại, cách đó không xa lại là phố xá sầm uất, cho nên người lên xe không tính là ít, có khoảng mười người.

Nhưng mà ngay sau đó, Nam Tầm bỗng nghĩ đến gì đó, có hơi hoảng sợ.

Cô vừa mới chuyển đến biệt thự của Bạch Khê Diệp, chỗ đó là khu biệt thự, khu vực không tính là rất vắng vẻ, nhưng mà hoàn toàn không sầm uất, cho nên sau khi cô xuống xe còn phải đi thêm một chuyến xe buýt nữa.

Nam Tầm muốn gọi điện thoại cho Bạch Khê Diệp, để cho boss lớn đến đón mình. Dù nói quý sợ kẻ ác, Bạch Khê Diệp giá trị ác niệm 100, quý gì gì đó chắc chắn không dám đến gần.

Nhưng mà Nam Tầm gọi vài cuộc, đều không có người nghe.

Lúc này xe đã đến điểm cuối, Nam Tầm không thể không xuống xe.

Mấy người vừa rồi xuống xe nhanh chóng rời đi từng người một, cuối cùng chỉ còn một mình cô đợi xe buýt ở trạm xe.

Gió đêm mùa hè có hơi lạnh, Nam Tầm không khỏi co mình lại, siết chặt điện thoại trong tay.

Nam Tầm không nhận được lại gọi một cuộc điện thoại, đầu bên kia điện thoại vẫn luôn bận, cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Cũng may Nam Tầm không phải đợi xe đến quá lâu, Nam Tầm vội vã lên xe.

Bác tài xé nhìn thoáng qua cô, cười nói: “Cô bé à, sau này vẫn nên ít ra ngoài trễ thế này.”

Nam Tầm nâng khóe môi: “Cảm ơn bác, sau này cháu sẽ chú ý ạ.”

Nam Tầm nhìn lướt qua bên trong xe, có một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi ở hàng cuối cùng.

Bây giờ Nam Tầm rất muốn tìm một người nói chuyện, nên cô đi đến bên cạnh người nọ, chủ động chào hỏi người nọ.

Người đàn ông bên cạnh vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi nghe thấy giọng nói của cô thì không nhận được quay đầu lại nhìn cô.

Bộ dạng người đàn ông này rất tuấn tú, đôi mắt vô cùng sâu, áo sơ mi quần tây giày da, hoàn toàn là trang phục của tinh anh tầng lớp trên xã hội.

Nam Tầm thấy hơi quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Nam Tầm cười với anh, hỏi: "Tôi đi khu biệt thự ở phía trước, không biết anh đi đâu?"

Người đàn ông nhìn cô nói: "Tôi cũng vậy."

Giọng nói anh rất êm tai, trong trong lành lạnh, tốc độ chậm mà trầm ổn.

Có người cùng nói chuyện, cảm xúc sợ hãi lúc trước của Nam Tầm giảm bớt không ít.

Người đàn ông bên cạnh không phải là người hay nói, nhưng nói chuyện với anh rất thoải mái, cho dù nói gì, anh cũng có thể tiếp chuyện, sau đó nói một đề tài mới.

Sau khi đến trạm, hai người xuống xe cùng nhau, Nam Tầm đã khôi phục tâm trạng bình thường vui vẻ tạm biệt bác tài xế.

Bác tài xế kia có hơi khó khăn nâng khóe miệng với cô, cười đến mức có chút khó coi.

Đợi đến lúc Nam Tầm đi xa, tài xế vội vàng quay đầu lại nhìn xem bên trong xe, rõ ràng không có một bóng người nào, cũng không biết cô bé vừa rồi thì thầm nói chuyện với ai...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Người Đàn Ông Không Có Bóng

Edit: PaduC / Beta: Norah

Người mặc áo sơ mi trắng này cùng đi vào khu biệt thự với Nam Tầm, hai người vừa đi vừa trò chuyện, tiếng cười vang không ngừng. Nói chính xác thì chỉ có một mình Nam Tầm cười, người bên cạnh dường như bị đơ cơ mặt, không thích cười. Nhưng lúc tâm tình anh tốt, có thể nhìn thấy ý cười trong đôi mắt thâm thúy đó, như vô vàn ánh sao sáng lấp lánh rất mê người.

Người đàn ông đưa Nam Tầm đến trước cửa biệt thự.

Nam Tầm rất cảm kích: "Nói thật, ngày hôm nay vừa xảy ra một chuyện khiến tôi khá sợ hãi, vì vậy cảm ơn anh đi cùng tôi tới tận đây. Đúng rồi, anh ở đâu, chắc phải ở gần đây chứ?"

Anh ta gật gù: "Tôi cũng ở đây. Cô vào đi thôi, chờ cô vào nhà rồi tôi sẽ rời đi."

Nam Tầm mở cửa, bỗng nhiên đầu óc như bị đập mạch, hỏi: "Anh có muốn vào uống chén trà hay không?"

Đầu tiên người đàn ông ngăn ra, sau đó trong mắt chậm rãi chảy xuôi ý cười: "Cô không sợ sau khi tôi vào rồi giật tiền cướp sắc à?"

Nam Tầm cười ha ha thành tiếng: "Người dám giật tiền cướp sắc tôi còn chưa sinh ra đâu. Anh đừng nhìn bộ dạng tôi có vẻ thực nữ, thật ra tôi đánh nhau rất lợi hại đó." Taekwondo cấp mười, Tân đã cấp mười không phải nói khoác.

Nghe xong lời này, ý cười trong mắt người kia càng nồng: "Tôi tin cô. Vậy tôi liền vào xin cốc nước."

Nam Tầm vốn cũng chỉ khách sáo, ai ngờ người này đúng là không khách khí chút nào.

Nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, cô không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt mời người đi vào.

Quả nhiên người này chỉ uống chén trà thì đi ngay, làm cho Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm.

Đèn tầng hai biệt thự sáng lên, người đàn ông vốn đã đi xa lại trở về trước cửa, ánh đèn đường âm áp chiếu vào trên người đó, trên đất không có... bóng.

Mấy ngày tiếp theo không xảy ra chuyện kì quái gì nữa, rốt cuộc trái tim căng thẳng của Nam Tầm có thể được thả lỏng.

Sau khi Nam Tầm chuyển vào biệt thự, ngày nào Bạch Khê Diệp cũng đến ăn cơm, nói là cơm cô nấu có mùi vị gia đình.

Trên thực tế việc Bạch Khê Diệp mỗi ngày đều đến làm cho Nam Tầm sắp phiền chết. Anh ta vừa đến, Nam Tầm vì tăng độ thiện cảm, ngày nào cũng phải làm một bàn đồ ăn phong phú, hơn nữa người này không hề có một chút tự giác chủ động rửa chén nào, cơm nước xong liền nghỉ ngơi. Một chồng chén đĩa cao như vậy nhìn mà phát mệt.

Nam Tầm nhớ tới chuyện lần trước, trong lúc vô tình mở miệng đùa: "Bạch Khê Diệp, lần trước em gọi nhiều cuộc cho anh như vậy, sao mấy anh luôn bận vậy. Thành thật thú tội, có phải anh nấu cháo điện thoại với tình nhân nào đó sau lưng em không đấy?"

Bạch Khê Diệp có chút lơ mơ, anh vội vàng bật điện thoại nhưng cũng chưa nhìn thấy lịch sử cuộc gọi nào.

"Mặt Mạt, em không nên đổ oan cho anh nha. Khi nào thì anh không tiếp điện thoại của em rồi hả? Dù anh có đang nói chuyện với người khác, nhận được điện thoại của em, anh khẳng định sẽ kết thúc ngay."

Lần này đến phiên Nam Tầm bối rối.

Qua hồi lâu, Nam Tầm chợt nhảy ra một câu: "Bạch Khê Diệp, anh tìm bác sĩ tâm lý cho em đi."

Câu nói này khiến Bạch Khê Diệp bị dọa sặc, anh vội vàng hỏi: "Mặt Mạt, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nam Tầm liền kể hết những chuyện kì quái mấy ngày trước cho anh nghe.

Bạch Khê Diệp nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, chế nhạo chắc cô xem nhiều phim kinh dị quá. Nhưng vì để cô yên tâm, anh vẫn liên hệ với một bác sĩ tâm lý.

Bác sĩ tâm lý tên là Lý Mạc, là bạn học cũ của Bạch Khê Diệp.

Bác sĩ Lý hơi đẩy mắt kính gọng vàng trên mũi, cười rất chuyên môn hóa: "Cô Bạch không cần lo lắng, chắc do cô nghỉ ngơi không đủ nên dẫn đến tâm lý rối loạn, nghỉ ngơi vài ngày thì ổn thôi."

Nam Tầm yên lặng trợn trắng mắt: "Bác sĩ Lý, anh cảm thấy một ngày ngủ hơn chín tiếng, trong đó không hề giật mình thức giấc thì chất lượng giấc ngủ thế nào?"

Dường như bác sĩ Lý đã hiểu ý của cô, anh ta bảo cô nằm trên ghế sofa.

"Cô Bạch, cô nghe theo lệnh của tôi, thả lỏng." Nam Tầm thả đến rất lỏng, muốn nghe xem anh ta có thể hót cái gì.

"Cô Bạch, bây giờ cô đang đứng trên một đồng cỏ xanh ngát, cô nghe thấy tiếng gió thổi động lá cây, tiếng sông chảy róc rách, tiếng chim bay ngang bầu trời, sau đó cô đi một lúc thấy được ba cánh cửa. Một trong số đó là cửa gỗ, trên cửa có dây leo màu xanh quấn quanh, cánh cửa thứ hai làm bằng sắt lạnh lẽo, cánh cửa thứ ba là cửa lớn một căn nhà nông thôn cũ. Bây giờ cô hãy chọn một cánh cửa."

Nam Tầm chọn cánh cửa thứ ba, cửa lớn nhà cũ.

Vừa mới bắt đầu Nam Tầm còn có thể phân rõ giấc mộng và hiện thực, sau đó cô thực sự có cảm giác mình đang đứng trước cửa một căn nhà lớn.

Không biết vì sao, căn nhà này nhìn có chút quen mắt.

Giọng bác sĩ Lý thoi miên trầm thấp: "Sau khi cô đẩy cửa đi vào rồi cô thấy gì sau cửa?"

Nam Tầm mở cửa lớn đi vào, nhìn thấy hoa cỏ xanh um trong sân, lại mở tiếp cửa nhà, cô không khỏi ngẩn ra.

Con mẹ nó cô thấy trên bàn cơm trong phòng khách tràn đầy đồ ăn thơm nức mũi, đều là món cô thích nhất!

Nam Tầm nhịn không được ngồi xuống nếm hai món, mùi vị cũng cực kỳ đáng khen, hoàn toàn bắt kịp đồ ăn khách sạn năm sao.

Đang lúc này, cô nghe thấy tiếng xắt rau chặt thịt truyền ra từ trong phòng bếp.

Nam Tầm thả dũa xuống, chậm rãi đi tới.

Cô lặng lẽ gõ đầu vào phòng bếp.

Trong phòng bếp có một người đàn ông, người đó mặc áo sơ mi trắng phau, quần tây đen, giày còn chưa kịp thay, vẫn là giày da đen bóng.

Bóng lưng người đàn ông cúi đầu làm cơm thực hấp dẫn người.

Vóc người của anh ta rất đẹp, hai chân thẳng tắp, cơ bắp tay nâng lên hạ xuống theo động tác xắt rau, ống tay áo cuộn lên nhẹ nhàng lay động.

Anh ta đang chú tâm việc trong tay, rồi dường như nhận thấy phía sau có người, động tác hơi dừng lại, sau đó chậm rãi quay đầu.

Giờ khắc này, Nam Tầm lại có chút chò mòng nhìn thấy gương mặt đó.

Nhưng lúc chờ được người đàn ông kia quay đầu, hai mắt Nam Tầm bỗng nhiên trừng lớn.

Người này không có mặt!

"A ---"

Nam Tầm hét toáng lên, giật mình mở mắt tỉnh lại.

Bác sĩ Lý bị cô làm sợ hết hồn, vội vàng hỏi cô: "Cô Bạch, đến cùng thì cô thấy gì sau cánh cửa cô chọn?"

Nam Tầm nuốt ngụm nước bọt, thấp giọng nói: "Tôi thấy trên bàn có rất nhiều món ăn, đều là món tôi thích nhất. Sau đó tôi nghe thấy tiếng người xát rau trong bếp, vậy là tôi đi vào, kết quả... Tôi thấy được một người đàn ông, người đó không có mặt."

Bác sĩ Lý vừa bắt đầu vẫn còn cười, nhưng nghe xong lời này có hơi mất hứng. Anh cảm thấy có thể Nam Tầm đang chơi mình.

Trải qua anh thôi miên, những thứ người bệnh bình thường thấy đều do anh bố trí kỹ càng, sau những cánh cửa kia có tiền tài, có trai đẹp gái đẹp. Nhìn thấy những thứ này chứng tỏ gần đây áp lực quá lớn, vì từng quần vật chất hay tình cảm khó khăn. Sao cô Bạch đây lại có thể nhìn thấy người đàn ông không có mặt chứ.

Cô không phải đang chơi anh thì là gì?

Nếu không phải cô gái trước mặt do Bạch Khê Diệp tự mình giới thiệu, có thể anh đã đuổi người ngay rồi.

Nam Tầm cũng nhìn ra bác sĩ Lý không vui, cô cũng không muốn gây phiền toái cho boss, liền cười cười nói: "Có thể do gần đây xem phim kinh dị quá nhiều, cho nên sinh ra loại ảo giác này."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thôi Miên, Người Trong Giác Mơ

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Bác sĩ Lý nói: "Chúng ta thử lại lần nữa, lần này cô nhất định phải phối hợp đấy."

Nam Tầm nhanh chóng nói được.

Lần này bác sĩ Lý không để cô nhắm mắt ngay, anh lấy đồng hồ quả vọt từ trong túi, đứng đưa nhẹ nhàng trên đỉnh đầu cô.

Đôi mắt Nam Tầm nhìn chăm chăm vào đồng hồ đang không ngừng lắc lư kia, nhìn lại nhìn, mí mắt càng ngày càng nặng cho đến khi từ từ sụp xuống.

Xung quanh cô là một mảng trắng xóa. Đến khi phía chân trời đằng xa truyền đến âm thanh tích tắc, lúc này sương mù dày đặc ở xung quanh mới từ từ tản đi, cô cũng từ từ thấy rõ cảnh xung quanh.

Cô đang đứng ở trên một con đường, xung quanh có xe cộ qua lại không ngừng, người đi đường ngang dọc đội đèn xanh để đi qua.

Cô nhìn về phía đường đối diện, thấy được một người đàn ông.

Người nọ mặc áo sơ mi trắng, quần tây dài màu đen, giống như mới đi ra từ công ty.

Cao lớn, đỉnh đặc, đẹp trai, vừa liếc mắt trong đám người là có thể nhìn thấy anh.

Nam Tầm cảm thấy rất khó hiểu, rõ ràng cô có thể thấy rõ mặt anh, nhưng làm thế nào cũng không nhớ được mặt anh ra sao.

Người nọ không hề có biểu cảm mà đứng ở bên đường, thoạt nhìn có hơi lạnh nhạt. Bỗng nhiên anh nhìn về phía cô, đôi mắt sâu không đáy nhìn thẳng cô, sau đó về mặt chợt biến đổi, trong mắt xẹt qua vui mừng không rõ.

Nam Tầm không nhận được nhìn nhìn hai bên trái phải của mình, bên cạnh không có ai.

Anh chính là nhìn... mình.

Trong phút chốc, người đàn ông kia chạy vọt qua bên này, dường như ánh mắt anh chỉ còn lại điều anh thấy, hoàn toàn quên mất hết thảy mọi thứ.

Sau đó, Nam Tầm nghe thấy tiếng thắng xe chói tai vang lên, rồi đến tiếng va chạm mạnh.

Người đàn ông ngã xuống đất, cả người toàn là máu.

Nam Tầm ngơ ngẩn nhìn người đàn ông bị xe đụng bay, bỗng nhiên cảm thấy khó thở, có chút thờ không nổi.

Miệng người đàn ông nằm ở trong vũng máu khe khẽ mấp máy, dường như đang gọi: “Bạch Mạt...”

Trong giây lát Nam Tầm bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy, hung hăng thở hỗn hển.

Cô kinh ngạc nhìn một vòng xung quanh, thấy bác sĩ Lý đang nhú mảy.

“Cô Bạch, vừa rồi cô nhìn thấy gì?”

Nam Tầm kể cảnh trong mơ vừa rồi, chân mảy bác sĩ Lý càng nhú chặt hơn.

“Cô Bạch, tình hình của cô còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của tôi. Nếu như không phải là cô đang chơi tôi, tôi cảm thấy rất có thể tinh thần cô có chút vấn đề.”

Nam Tầm...

Cô cảm thấy đôi phương đang biểu đạt uyển chuyển, cô bị bệnh thần kinh rồi.

Thật tức giận, lại có người nói cô bị bệnh thần kinh.

Bác sĩ Lý cắt đồng hồ quả quýt của mình, viết hai hàng chữ trên sổ khám bệnh, sau đó kê cho cô vài loại thuốc.

“Cô Bạch, nếu như cô uống thuốc này mà còn không chuyển biến tốt, tôi đề nghị cô ——” Nói đến đây, anh dừng một chút, đưa tay đẩy mắt kính trên sống mũi: “Có thể đi khoa tâm thần xem thử. Xin cô đừng tức giận, tôi chỉ là đề xuất kiến nghị khách quan của tôi mà thôi, cô có thể giữ lại ý nghĩ của mình.”

Nói xong, anh nhìn đồng hồ trên tường theo thói quen.

Nhưng chính vì vừa nhìn như vậy, tầm mắt anh giống như bỗng bị cố định lại.

Nam Tầm gọi hai tiếng: “Bác sĩ Lý? Bác sĩ Lý?”

Cô cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng quan sát ánh mắt người này, lại phát hiện ánh mắt anh trở nên tan rã, đáng vẻ nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường lại giống như bị thôi miên.

Không bao lâu sau, anh chợt hoảng sợ trừng mắt, mũi miệng chảy máu, cả người cũng bắt đầu co giật, có hơi giống phát bệnh động kinh.

Nam Tầm bị giật mình, vội vàng xông ra bên ngoài hét to lên.

Bác sĩ Lý được đưa đi cấp cứu, Nam Tầm không rõ sau đó anh ta ra sao, chỉ nghe nói giống như có chút rối loạn thần kinh, tạm thời bị đưa đến khoa thần kinh để điều trị.

Từ đó về sau, Bạch Khê Diệp đều không có nhắc lại chuyện bác sĩ tâm lý nữa.

Nam Tầm càng khẳng định mình bị thứ dơ bẩn gì đó bám theo, nhưng mà có boss lớn giá trị ác niệm 100 Bạch Khê Diệp ở đây, lá gan Nam Tầm liền lớn hơn chút. Dù nói quý sợ kẻ ác, giá trị ác niệm của Bạch Khê Diệp đầy 100, cô chỉ cần đi theo bên cạnh anh, chắc là thứ kia không thể làm gì cô.

Ban đầu thần kinh hai người đều căng thẳng, sau đó Nam Tầm nói hình như gần đây không nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào nữa, lúc này Bạch Khê Diệp mới thở phào nhẹ nhõm.

Tâm trạng mấy ngày này của Nam Tầm không tốt, Bạch Khê Diệp lại ở cùng cô thêm chốc lát, nhưng anh đối xử với Nam Tầm rất cẩn thận, chưa từng yêu cầu ngủ lại.

Nhưng mà lần này, bên ngoài có mưa to.

“Mạt Mạt, bên ngoài đang mưa, hôm nay anh có thể nghỉ một đêm ở đây hay không?” Bạch Khê Diệp hỏi.

Nam Tầm không nhận được nở nụ cười: “Chỗ này là biệt thự của anh, anh muốn nghỉ thì nghỉ đi, có điều anh chỉ có thể ngủ ở phòng ngủ tầng một.”

Bạch Khê Diệp vui vẻ đồng ý.

Hai người com nước xong, Nam Tầm thu dọn chén đĩa xong, rồi cùng ngồi trên ghế sofa xem phim.

Xem một lúc, Bạch Khê Diệp bỗng nâng mặt Nam Tầm lên, cúi đầu định hôn xuống.

Nam Tầm sợ hết hồn, vội vàng đưa tay ngăn mặt anh lại, cười khan ha ha nói: “Khê Diệp, có phải chúng ta tiến triển quá nhanh hay không?”

Bạch Khê Diệp quả thật là một chính nhân quân tử, cô vừa từ chối, anh liền từ bỏ, chỉ là vẻ mặt có hơi thất vọng.

Nam Tầm hơi kinh ngạc. Dễ bị đuổi như vậy à? Đây thật sự là boss lớn phản diện giá trị ác niệm 100 sao?

“Mặt Mạt, em thật sự thích anh sao?” Bạch Khê Diệp bỗng hỏi.

Nam Tầm ngần ra, nhanh chóng nói: “Thích chứ, anh nhìn anh xem, bộ dạng đẹp trai, lại có tiền, còn đối xử với em tốt như vậy, em đi đâu mà tìm bạn trai tốt như vậy được, đúng không?”

Bạch Khê Diệp nghe xong thấy buồn cười: “Mặt Mạt, em thật sự là một người thẳng tính, chỉ là anh lại thích em như vậy. Em biết không, vào lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, hôm đó có một tên trộm trộm đồ của em, em cầm giày cao gót lên, nhanh chân đuổi theo ngay, khi đó anh đã cảm thấy con gái như vậy thật là hiếm thấy, vô cùng ngẫu.”

Khỏe miệng Nam Tầm co rút, thầm nghĩ: Đây thật sự không xem là gì cả, anh chỉ chưa từng thấy bộ dạng xấn tay áo đánh nhau của tôi thôi, đó mới thật sự đẹp trai.

Thời gian không còn sớm, Nam Tầm ngáp một cái, chuẩn bị lên tầng đi ngủ.

Bạch Khê Diệp nhìn cô hồi lâu, trong lòng có phần rục rịch.

Anh nhìn không được, nhân lúc Nam Tầm vừa đứng dậy, nắm tay cô lại, trộm hôn lên môi cô một cái.

Nam Tầm vội vàng đẩy móng vuốt anh ra: “Đừng làm loạn, đã khuya lắm rồi.”

Lúc này Bạch Khê Diệp mới buông lỏng tay ra.

Nam Tầm ngủ một đêm không mộng mị đến hừng sáng. Cô duỗi thắt lưng tê mỏi, mở rèm cửa sổ sát đất, nhìn ánh mắt trời màu vàng chiếu lên sàn nhà, chiếu lên người vô cùng ấm áp.

Nam Tầm đi xuống lầu, phát hiện Bạch Khê Diệp đã đi rồi. Cô tự đi đến phòng bếp hâm nóng một ly sữa tươi, sau đó chiên một quả trứng gà.

Vừa mới ăn xong bữa sáng, Nam Tầm đã nhận được tin nhắn của Bạch Khê Diệp, nói là có chuyện tìm cô, bảo cô đến một nhà hàng Tây bên cạnh chờ anh.

Vì có thể giữ ấn tượng tốt nhất mọi lúc, Nam Tầm cố ý thay bộ váy trắng mình thích nhất.

Vẫn chưa đến nơi, Nam Tầm đã thấy Bạch Khê Diệp ở đường đối diện, anh đang cầm một bó hoa hồng Mân Côi, đang cười vẫy tay với cô.

Nhưng một giây sau đó, anh liền hoảng sợ trừng mắt, cả người không chịu khống chế mà bay ra ngoài, rơi vào ngay chính giữa đường cái.

Ngay lúc này, một chiếc xe tải lớn lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Gì Cơ? Ta Đã Thấy Boss?

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Bạch Khê Diệp bò lên muông nhào sang bên, nhưng anh lại phát hiện cơ thể của mình như bị thứ gì túm chặt, không cách nào nhúc nhích.

Ngay sau đó, tiếng va chạm kịch liệt vang lên, xung quanh đầy những tiếng thét chói tai sợ hãi, rồi đến các loại tiếng ồn ào khác.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Nam Tầm đứng sững sờ tại chỗ, đã quên làm bất kì phản ứng nào. Trong đôi mắt tròn lớn của cô chỉ còn một vũng máu, và cánh tay căng chân vung vãi lung tung.

Nam Tầm đang run lên, toàn thân đều đang run.

Sau đó cô khom người, ọc một tiếng phun ra ngoài.

Tại sao lại như vậy, rõ ràng Bạch Khê Diệp là boss lớn giá trị ác niệm 100 mà, sao có thể chết được, sao lại thế...

"Đờ mờ! Sao mà ông đây vừa tỉnh đã thấy hiện trường máu me be bét thế này!" Trong đầu bỗng vang lên giọng nói quen thuộc.

Nam Tầm sửng sốt, tiếp theo mừng đến phát khóc: "Tiểu Bát, cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại, hu hu... Ta rất nhớ ngươi đây Tiểu Bát, ngươi không biết trong khoảng thời gian này ta gặp cái gì đâu, ta thật sự rất sợ hu hu... May mà tỷ không phải nữ sinh bình thường, nếu không đã sớm bị hù chết nhiều lần..."

Hư Không Thú trực tiếp phản một câu: "Lúc ta không có mặt ngươi không có cố gắng sao, sao mà ta vừa tỉnh lại, ngược lại ngươi lại trở nên ngu xuẩn?"

Nam Tầm ...

"Rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói." Hư Không Thú nói.

Nam Tầm ngây ngốc đồng ý, sau đó về mặt như sắp khóc: "Ngươi nói xem sao Bạch Khê Diệp, Bạch Khê Diệp có thể chết được? Một người tội qua còn êm đẹp, sao nói không còn liên không còn."

Tuy rằng thời gian hai người ở chung rất ngắn, nhưng Bạch Khê Diệp thực sự đối xử với cô rất tốt. Tất cả những thứ này xảy ra quá đột ngột, cô chưa từng nghĩ tới Bạch Khê Diệp sẽ chết, anh ta không phải boss phản diện giá trị ác niệm 100 sao?

Hư Không Thú an ủi một câu: "Sống chết có số, khổ sở cũng vô dụng."

Nam Tầm dùng hồi lâu tỉnh lại, bỗng nhiên nói: "Tiểu Bát, ta luôn cảm thấy có ngươi ở đây, ta làm cái gì cũng không sợ nữa."

Hư Không Thú kiêu ngạo hừ một tiếng: "Đừng vậy đấy. Cho dù ngươi xảy ra chuyện gì, ông đây trực tiếp mang ngươi xé rách hư không rồi đi là được rồi. Vì vậy đừng sợ hãi, lớn mật mà đi độ hóa boss phản diện đi, có ta ở đây. Chờ một chút, để ta tính toán tiến độ."

Nam Tầm đang muốn nói với nó có thể boss phản diện đã bị một con quỷ giết chết, chỉ là Nam Tầm còn chưa kịp mở miệng đã nghe Tiểu Bát quát to.

"Nam Tầm! Ngươi đã làm gì đấy hả? Ta nhớ lúc mới mang ngươi tới, giá trị hắc hóa của mục tiêu chỉ có 50, sao bây giờ lại biến thành 100 rồi! Còn có giá trị ác niệm 100 này, con mẹ nó một điểm cũng không rớt! Nhiều ngày như vậy ngươi dùng để làm gì?"

Nam Tầm về mặt mờ mịt, ngây ngốc hỏi: "Tiểu Bát, chẳng lẽ boss phản diện không phải Bạch Khê Diệp sao?"

Hư Không Thú ha ha: "Không phải đâu."

"Vậy là ai chứ?" Nam Tầm vội vã truy hỏi.

Hư Không Thú im lặng một hồi, nói quanh co: "Ngươi còn chưa phát hiện thì thôi quên đi, rất nhanh ngươi sẽ biết."

Nam Tầm ...

Một người một thú trò chuyện câu được câu không, vừa nãy Nam Tầm tận mắt nhìn thấy cảnh người sống bị xe cán nát, trong lòng còn chút khủng hoảng, sợ sệt và buồn nôn. Nhưng bây giờ những cảm xúc này đã từ từ lắng xuống, tuy nhiên cô còn chưa dám quay đầu lại liếc một cái.

Cảnh sát giao thông nhận được báo án chạy tới nhanh chóng, phong tỏa hiện trường.

Về mặt Nam Tầm chết lặng đi trên đường, trong đầu nghĩ về lời Tiểu Bát vừa nói với cô.

"Tiểu Bát, có phải ta trêu vào thứ gì không nên chọc rồi không?"

Hư Không Thú im lặng một lúc, ừ một tiếng.

"Bạch Khê Diệp chết có phải nó làm không?"

Hư Không Thú hơi dừng, lại ừ một tiếng.

Nam Tầm bỗng thấy tức giận, có cái gì cứ nhắm vào cô, tại sao phải tổn thương người vô tội!

Quý thì sao chứ, quý có thể giết người lung tung sao?

Sau khi Nam Tầm tức giận lại cảm thấy hổ thẹn và ăn năn không thôi.

Cô vốn tưởng Bạch Khê Diệp là boss lớn cô phải chờ nên cô mới có thể để mặc anh tới gần, còn vui vẻ tiếp nhận hết thấy trợ giúp từ anh.

Sớm biết thế, sớm biết có hậu quả như thế, nói thế nào thì cô cũng sẽ không tiếp xúc với người này...

"Tiểu Bát à, người nói người chết đi có thể gặp một con Hư Không Thú như ta gặp người, sau đó được cơ hội sống lại một lần nữa không?" Nam Tầm nhìn đám người đi lại không ngớt xung quanh, tâm tình đột nhiên xuống rất thấp.

Hư Không Thú: "... Có lẽ vậy."

Ánh mắt lạnh nhạt của Nam Tầm mềm mại hơn chút, nói nù nì: "... Vậy thì tốt rồi."

Hư Không Thú an ủi cô: "Người không thể chỉ phôi sống chết của họ. Dù không phải do người, bọn họ cũng sẽ chết đi theo cách khác. Hãy tin ta, sống chết của mỗi người trong mỗi thế giới đều được định sẵn, chúng ta chỉ có thể can thiệp lại không thể phá hoại sự cân bằng đã định trước của nó."

Nam Tầm trầm thấp ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Có Tiểu Bát nói liên miên cần nhẩn ở một bên, Nam Tầm rất nhanh lại trở về thành Nam Tầm không tìm không phôi mà Tiểu Bát quen thuộc.

Biệt thự không ở được nữa, Nam Tầm gói ghém đồ của mình, lăn về quán bar ngủ ở đó.

Nhưng đây không phải kế sách lâu dài, Nam Tầm bắt đầu lên mạng tìm phòng cho thuê gần đó.

Tìm hồi lâu, không phải quá đắt thì là quá xa.

Nam Tầm ngáp dài, trực tiếp nằm liệt trên ghế sofa.

"Tiểu Bát, người cũng thấy đấy, người tìm cho ta cơ thể rách nát luôn trên chộc ác quỷ. Bác sĩ Lý từng tiếp xúc với ta biến thành bệnh thần kinh, còn dư lại Triệu Kỳ Lân và Bạch Khê Diệp đều chết hết, còn đều bị xe đâm chết. Người đã thấy ai tự bay ra ngoài cho xe đâm bao giờ chưa?"

"Ừ, người muốn nói gì?"

"Ta phải đi tiếp cận vị boss phản diện giá trị ác niệm 100 kia, ai biết đâu được hắn còn chưa được ta độ hóa thì đã bị ta khắc chết rồi. Tuy rằng ta rất muốn đem thứ kia ra công lý, thay người đã chết lấy lại công đạo, nhưng ta là người rất biết điều, không làm gì được nó, đành phải chạy thoát. Bây giờ chúng ta đã lãng phí thời gian dài ở thế giới này lâu như vậy, không thể lại sống uống thời gian, không bằng... Trực tiếp đi thế giới sau?" Về mặt Nam Tầm thật thà phân tích.

Hư Không Thú dừng một chút, nói: "Người nghĩ nhiều rồi, thật đấy. Thế giới trước người làm rất tốt, về sau giá trị ác niệm của Yêu Vương từ 1 bán ngược về 100 chỉ do bất ngờ, vì vậy thế giới này ta cũng coi trọng người nha~"

Nam Tầm không hiểu sao bị kỳ vọng cao: ...

"Nhưng bây giờ ta còn chưa gặp boss phản diện, tiêu trừ giá trị ác niệm thật xa vời."

Hư Không Thú nói: "Người gặp rồi."

Nam Tầm hóa đá: "Lúc nào, sao ta không nhớ rõ?"

Hư Không Thú khụ khụ: "Người suy nghĩ kỹ đi, chỉ số đẹp trai tương đối cao, dù sao ta là nhan không mà, cho nên tìm boss phản diện cho người đều là những anh chàng đẹp trai chân dài."

Nam Tầm thực sự không nhớ ra được. Mỗi ngày cô đi hát ở quán bar, gặp không ít anh chàng đẹp trai, nhưng cô không nhớ được ai cả.

"Chờ chút! Tiểu Bát, làm sao người biết ta gặp rồi? Lúc trước không phải người vẫn chưa tỉnh sao?" Nam Tầm nói đầy nghi ngờ.

Hư Không Thú cười khan ha ha: "Thình thoàng ta lại tỉnh một lúc. Lúc ấy trùng hợp thấy được, ta vốn muốn nhắc nhở người, nhưng ta thấy các người trò chuyện với nhau thật vui, nên lại đi ngủ tiếp."

Nam Tầm: ...

Cô vẫn không nhớ rõ là người nào, người trò chuyện với cô thật vui không ít đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đen Tối Quá Đấy, Cũng Không Phải Là Ta Đi Hẹn Hò

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm cho rằng bây giờ cô đã xui xẻo lắm rồi, nhưng không ngờ ngày hôm sau còn xui xẻo hơn.

Cũng không biết ông chủ quán rượu nghe lời đồn từ đâu, nói cô là sao chổi chuyên khắc người xung quanh, nên trực tiếp đuổi việc cô.

Trong hai vụ tai nạn gần đây, cách nạn nhân chết đều thật kỳ lạ. Bọn họ giống như là bỗng bị lực lượng kỳ quái nào đó ném ra ngoài, sau đó bị cố định ở giữa đường cái, tro mắt nhìn mình bị xe cán nát.

Xác suất xảy ra tai nạn giao thông cũng không lớn, mà hai người đã chết kia đều từng tiếp xúc cùng một người, vậy nên có phần khiến người khác chỉ trích.

“Tiểu Bát, nhìn ta rất giống sao chổi gì đó sao?” Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú cười khà khà nói: “Cũng không phải, người là sao may mắn của ta, giá trị công đức của ta đều dựa cả vào người.”

Trong cùng một ngày, không có chỗ ở, cũng mất luôn công việc, càng chưa thấy bóng dáng boss phản diện cần tiền công chiếm đóng đâu, Nam Tầm cảm thấy đây đúng là một thế giới chết tiệt.

Nam Tầm xem mấy quảng cáo thuê phòng có vẻ đáng tin hôm trước, liên lạc với một nhà tiện nghi nhất trong số đó.

Sau khi chủ nhà nhận được điện thoại thì rất nhiệt tình đề cử nhà của mình với cô, hai phòng ngủ một phòng khách, còn nhanh chóng gửi hai tấm ảnh đến.

Nam Tầm xem xong có hơi ngạc nhiên.

Căn nhà kia trông không tồi, thiết kế cũng rất tuyệt, chủ nhà để lại toàn bộ đồ dùng mà không mang đi, thậm chí bên trong còn có đàn piano quý giá, tại sao chỗ tốt như vậy mà có thể rẻ vậy chứ?

Chủ nhà ấp úng giải thích vài câu, nói thẳng là vì lý do cá nhân nên muốn cho thuê nhanh.

Bây giờ Nam Tầm có Tiểu Bát ở đây, cũng không sợ nguy hiểm gì nữa, vì vậy sau khi rời khỏi quán rượu thì trực tiếp mang hành lý đến nhà mới ở.

Căn nhà này đúng là tốt như lời chủ nhà nói, đầy đủ mọi đồ gia dụng.

Nhưng rất nhanh, Nam Tầm đã phát hiện có chút không đúng.

Cả căn nhà cô đang ở dường như chỉ có mỗi cô.

Cho dù là khu chung cư cũ, những căn phòng khác cũng không nên bỏ trống chứ? Đây không phải là quá lãng phí sao?

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát có biết nguyên nhân hay không.

Tiểu Bát phán thẳng một câu: “Nếu như người sợ thì có thể tìm bạn cùng phòng mà.”

Nam Tầm nói: “Ta mới không sợ, một người ở tự do biết bao, có thể tùy ý buông thả.”

Tiểu Bát suy nghĩ một chút, lại trả lời cô: “Ta cảm thấy người ở một mình vô cùng tốt.”

Nam Tầm: “Không không, ta chợt cảm thấy, ở một mình đúng là có hơi yên lặng vắng vẻ, ta vẫn nên tìm một người thuê chung, còn có thể chia tiền với ta.”

Tiểu Bát: ...

Thật là một người phụ nữ thay đổi thất thường.

Nam Tầm lập tức đăng quảng cáo thuê chung lên mạng, bởi vì mỗi phòng trong này đều có khóa, cô còn ghi rõ không hạn chế nam hay nữ trên đó.

Nam Tầm vốn tưởng rằng phải đợi vài ngày mới có tin tức, nào ngờ đêm đó đã có cuộc gọi đến.

Dường như đã thấy số điện thoại gọi đến ở đâu đó, nhưng nhất thời Nam Tầm không nhớ ra.

“A lô, xin chào, là cô Bạch đúng không? Tôi nhìn thấy quảng cáo thuê nhà của cô trên mạng, cô có để ý thuê chung ngắn hạn không?”

Là một người đàn ông, giọng nói trầm thấp, nói chuyện không nhanh không chậm, làm cho người ta cảm thấy rất lịch sự.

Nam Tầm nhanh chóng nói không ngại, có thể mang đồ vào ở bất cứ lúc nào, tiền thuê nhà trả theo tháng hay theo ngày đều được.

Bởi vì căn phòng Nam Tầm thuê nằm trong một xó của khu nhà nên không dễ tìm lắm, Nam Tầm rất nhiệt tình bày tỏ với đối phương, nếu như đến khu nhà mà không tìm được đường thì gọi điện thoại cho cô, tự cô đi đón.

Hư Không Thú bỗng nói: “Có phải người đã quên bản thân giới tính nữ hay không, có phải nên rụt rè một chút?”

Nam Tầm đảo mắt khinh thường: “Tiểu Bát, không phải ta nói người, suy nghĩ của người thật sự quá đen tối. Ta cũng không phải đi hẹn hò, nếu như thái độ của ta không tốt hơn, thì ai chịu thuê chung với ta chứ?”

Lúc đúng chín giờ, Nam Tầm nhận được cuộc gọi, vội vàng đi ra đón bạn cùng phòng mới.

Cô tìm một vòng, rốt cuộc phát hiện một người đàn ông ở chỗ cổng sau khu nhà.

Lưng người đó thẳng tắp đứng dưới một cây cổ thụ, nửa bên mặt bị khuất trong bóng cây, mà nửa bên mặt còn lại bị ánh đèn đường vàng nhạt che phủ, trắng nõn trong suốt.

“Cô là cô Bạch Mạt sao?” Bỗng nhiên người đó mở miệng hỏi, giọng nói của anh hơi trầm hơn so với trong điện thoại, lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái thanh thản.

Nam Tầm nghe thấy câu này, cảm thấy có chỗ nào hơi kỳ lạ, nhưng đầu óc cô giống như bị thứ gì dán lại, chính là nghĩ không ra.

Người đó nói xong, đi về phía trước một bước, hoàn toàn đi ra từ trong bóng tối.

Là một anh chàng rất tuấn tú.

Anh để kiểu tóc ngắn gọn gàng, toàn bộ tóc trước mặt đều chải lên, lộ ra cái trán cao và đôi mắt đen nhánh, ánh mắt rất thâm trầm, nhìn không thấy đáy. Sống mũi anh cao thẳng, môi mỏng hơi mỉm, vẻ mặt không biểu cảm.

Nam Tầm nhìn thấy anh hơi quen lại nhất thời không nghĩ ra.

Nam Tầm người này, trí nhớ luôn không tốt, hoặc có thể nói cô không để tâm mọi thứ, là cái loại không tìm không phải.

Nam Tầm không nhớ nổi nên không nghĩ nữa, rất nhiệt tình trò chuyện với người vừa đến: “... Tuy là vị trí căn nhà này của tôi hơi lệch, nhưng tốt ở chỗ hoàn cảnh yên tĩnh. Vệ sinh trong nhà tôi dọn, anh không cần bận tâm, chỉ cần anh đừng vứt cho tôi một đồng tất thối quần lót bốc mùi là được rồi.”

Người bên cạnh lẳng lặng nghe, lúc nghe đến đó bỗng phát ra tiếng ha nhẹ, giống như là đang cười, nhưng lúc Nam Tầm nhìn sang, trên mặt anh không tỏ vẻ gì cả.

Cô phát hiện, từ lúc bắt đầu trò chuyện thì hình như người này chưa từng cười. Nam Tầm cảm thấy có thể anh là mặt than, không biết cười, có điều lúc anh nhìn Nam Tầm, trong mắt luôn chứa ý cười, làm cho người ta rất dễ nảy sinh thiện cảm.

Đôi mắt kia rất thâm thúy, nhìn chăm chú vào đó hồi lâu là có thể thấy lòng trắng hơi đỏ nhạt, không phải là đỏ tia máu, mà giống như một giọt máu loãng nhỏ vào rồi hòa tan.

Tóc của anh rất đen, giống như màu của màn đêm.

Môi khá mỏng, màu da nhạt.

Tất cả tôn lên làn da trắng hơn người thường, anh càng giống người bước ra từ tranh thủy mặc.

Rất đẹp, là một anh chàng đẹp trai.

Tuy nhiên càng nhìn lâu, Nam Tầm lại càng cảm thấy quen mắt. Chắc chắn cô đã gặp người này ở đâu rồi.

Đối phương thấy cô vẫn luôn nhìn mình chăm chú thì hỏi cô nhìn gì.

Nam Tầm cười cười nói: “Cảm thấy bộ dạng anh đẹp.”

Người đàn ông nhìn cô, ý cười trong mắt càng đậm hơn.

“Đúng rồi, tôi tên là Bạch Mạt, anh tên gì? Sau này tôi xưng hô với anh như thế nào?”

Người đàn ông dừng một chút, nói: “Tôi tên là Phó Mặc.”

Nam Tầm có hơi bất ngờ, nhanh chóng nói: “Phó trong phó thủy đông lưu sao? Tôi có một người bạn cùng lớp trung học cũng họ Phó.” Nói xong, cô có chút thương tiếc nói: “Nhưng mà hai tháng trước cậu ấy đã mất rồi.”

Phó Mặc nghe thấy vậy cũng không có xúc động lớn, chỉ là bình thản nói một câu: “Cô nên bi thương.”

Nam Tầm thở dài nói: “Chắc chắn bác trai bác gái rất khổ sở, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cho dù ai cũng không chịu nổi.”

“Vậy còn cô?” Người đàn ông bên cạnh bỗng hỏi một câu.

Nam Tầm ngẩn ra, nói sự thật: “Tôi chỉ cảm thấy đáng tiếc, cậu ấy còn trẻ như vậy, lại còn xuất sắc như thế. Nói thật, tôi hoàn toàn không nhớ nổi dáng vẻ của cậu ấy, hoặc có thể nói tôi chưa từng thấy rõ cậu ấy trông thế nào.”

“Ồ, phải không...” Phó Mặc nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy thoáng qua tia u ám.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Không Sao, Tôi Thích Bóng Tối

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Hai người không tiếp tục đề tài này mà đổi sang nói những chuyện khác.

Cảm giác tán gẫu với Phó Mặc thật thoải mái. Kiến thức anh rộng rãi, cho dù đề cập tới bất kì chuyện gì anh đều có thể chậm rãi tiếp lời.

"Tôi vẫn luôn cảm thấy hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi?" Nam Tầm không nhận được, chủ động hỏi vấn đề này.

Đôi mắt Phó Mặc dưới ánh đèn đường trở nên lập lờ, thâm trầm nhìn cô: "Tôi cũng có cảm giác này, tôi cảm giác dường như tôi và cô đã biết nhau lâu lắm rồi."

Nếu không phải mặt người nói chẳng có cảm xúc gì, thiếu chút nữa Nam Tầm cho rằng đối phương đang tán tỉnh mình, còn dùng lời kịch khuôn sáo cũ để tán.

Nam Tầm đánh giá sùnn mặt của anh, cảm thấy người này thật sự rất đẹp trai, tuy da dẻ có hơi trắng, nhìn có vẻ ốm yếu.

"A!" Nam Tầm bỗng kêu lên, chỉ vào anh nói: "Tôi biết anh là ai rồi!"

Phó Mặc nghe xong lời này, đôi mắt hơi nheo lại, sâu trong đáy mắt như nổi lên cái gì.

"Ồ? Vậy cô nói xem tôi là ai?" Anh nói.

Nam Tầm vui mừng mà nói: "Có phải anh đã nhận ra tôi rồi không? Lần trước trên xe buýt, tôi ngồi cạnh anh, sau đó anh còn đưa tôi về nhà."

Phó Mặc nhìn cô, khóe miệng càng cong lên, lặng lẽ nở nụ cười: "Không sai, là tôi."

Hai người hàn huyên hồi lâu, cuối cùng đã tới phía sau khu nhà, trước một nhà cao tầng.

Đèn đường trước cửa hình như hỏng rồi, cả căn nhà vùi lấp trong bóng đêm dày đặc.

Nam Tầm hơi hối hận, lúc đi cô không nên tắt đèn vì tiết kiệm điện, khiến cho cả toà nhà đen sì sì, làm người ta có cảm giác thật u ám.

Nam Tầm vội vã hét thật lớn về phía tầng trên, phụt một tiếng, đèn cảm ứng ở cửa cả sáu tầng đều sáng lên.

Mới vừa hết xong, Nam Tầm hơi xấu hổ mà ho nhẹ hai tiếng, giải thích với người bên cạnh: "Đèn ở đây cũ quá rồi, đi qua đi lại nó cũng chưa chắc cảm ứng được. Lúc vào đây anh hét một tiếng là được rồi."

Ý cười trong mắt Phó Mặc chưa tan: "Không sao, tôi thích bóng tối, không có đèn tôi cũng có thể lên tầng."

Hai người đi lên, Nam Tầm vội vã dẫn anh đến xem một gian phòng khác: "Căn phòng này còn lớn hơn phòng của tôi, nhưng ánh sáng không tốt bằng phòng tôi. Nếu anh thích, tôi có thể đổi với anh."

Phó Mặc lắc đầu, nói: "Không cần, tôi rất thích phòng này, tôi không thích ánh nắng quá gắt."

Nam Tầm nghe lời này thì biết anh chuẩn bị ở lại. Nhưng cô cho rằng tối nay đối phương chỉ đến xem nhà, ngày mai mới chuyển vào, dù sao anh cũng chẳng mang gì theo. Sau đó cô không ngờ Phó Mặc đã ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách.

"Tối nay anh muốn ở đây luôn sao?" Nam Tầm hơi ngạc nhiên: "Nhưng hình như anh không mang theo đồ gì cả."

Phó Mặc nhìn cô, trong mắt lại xẹt qua vẻ hài hước: "Không phải có thể vào ở bất cứ lúc nào sao?"

Nam Tầm đăng quảng cáo trên mạng đúng là nói có thể vào ở bất cứ lúc nào, nhưng dù gì cũng phải mang đồ xách tay mà không phải tay không vào ở chứ?

Nam Tầm ồ lên: "Vậy anh cứ ở lại đi. Đúng rồi, anh ăn cơm tối chưa, có muốn tôi nấu cho anh bát mì trứng không?"

Thật ra câu hỏi này chỉ do thuận miệng, vì vậy lúc nhìn Phó Mặc gật đầu, Nam Tầm có loại cảm giác dở khóc dở cười.

Cô không ngờ Phó Mặc là người không khách sáo thế này.

Có điều, cô luôn yêu thích người thẳng thắn.

Trong bếp truyền đến tiếng nấu ăn, Nam Tầm rán một quả trứng, sau đó thái sợi cà rốt và hành hoa thả vào, cuối cùng đã nấu xong bát mì thơm ngào ngạt.

Nam Tầm bung thẳng tới bàn trà trong phòng khách, thái độ phục vụ cực kỳ tốt, còn chuẩn bị xong cả đĩa cho Phó Mặc.

Bỗng nghĩ đến cái gì, Nam Tầm vội vàng hỏi: "Đây là bát đĩa tôi đã dùng, anh không chê chứ."

Phó Mặc nói: "Nếu là của cô, tôi không ngại."

Nói xong thì nhận lấy bát mì trứng và đĩa, bắt đầu ăn ung dung thong thả.

Nam Tầm bị câu nói này của anh làm đứng hình. Vậy nếu của người khác, anh sẽ để ý à?

Sao mà lời này nghe giống lời âu yếm vậy?

Nam Tầm quan sát anh một lúc, anh ăn có vẻ rất ngon, chỉ là cà rốt thái sợi trong bát đều bị anh gạt qua một bên, dường như là không thích ăn. Nam Tầm còn chú ý, mỗi lúc anh ăn xong một ngụm, liền đặt đĩa trong miệng mút một hồi.

Đôi môi mỏng kia nhấp đầu đĩa nhẹ nhàng như đang thưởng thức mùi vị gì, mùi vị nào đó không phải mì trứng, mùi vị mà cần thưởng thức rất lâu mới có thể nếm được.

Không biết sao, mặt Nam Tầm đỏ bừng lên.

Bát mì rất nhanh đã thấy đáy, Phó Mặc ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt là vẻ cười nhạt thỏa mãn.

"Cảm ơn mì của cô, ăn ngon thật. Ngày mai tôi sẽ nấu cơm cho cô ăn." Phó Mặc nói.

Nam Tầm liền vội vàng trả lời: "Không cần khách sáo như thế, chỉ là một bát mì mà thôi."

Nam Tầm vẫn chưa coi lời Phó Mặc nói là thật.

Nhưng ngày hôm sau, khi Nam Tầm đã ngủ một giấc thỏa mãn thức dậy, nghe được tiếng xắt rau truyền đến từ phòng bếp.

Nam Tầm thò đầu vào bếp nhìn, một anh chàng đẹp trai vóc người cao gầy đang xắt rau ở đó.

Anh làm việc rất chăm chú, đầu hơi cúi, áo sơ mi trắng xắn lên lộ ra cánh tay hơi trắng xanh.

Nam Tầm bỗng cảm thấy đã thấy cảnh tượng này ở đâu đó.

Người nọ nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn cô. Một khuôn mặt đẹp trai, sống mũi cao, mày kiếm, đôi mắt tối tăm mà hẹp dài vốn không gọn sóng lúc nhìn thấy cô lại gọn lên ý cười dập dờn, khiến anh trông có vẻ sinh động hơn.

"Dậy rồi à? Cô đi phòng khách xem ti vi đi, tôi sắp nấu xong rồi." Phó Mặc nói.

Nam Tầm trừng mắt: "Phó Mặc, anh thật sự nấu cơm cho tôi à? Nếu vậy tôi ngại lắm nha."

Lúc này Tiểu Bát lập tức chen vào một câu: "Người còn có lúc biết ngại à?"

Nam Tầm không trả lời nó.

Phó Mặc nói: "Không sao, nấu cho một người hay hai người cũng là nấu, huống hồ tôi dùng nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, cô có để ý tôi chực cơm hay không?"

Rõ ràng là Nam Tầm được hỏi, mà bị người này nói lại như đối phương được hỏi, tiền món ăn ít như vậy sao bù đắp được công sức làm một bữa cơm.

Nam Tầm nhìn anh đã làm xong một nửa, cũng không khách sáo nữa mà mặt dày chờ ăn.

"Phó Mặc, hay là để tôi giúp anh?"

Nam Tầm xắn tay áo, làm bộ muốn đi vào.

"Không cần cô giúp, cô đi phòng khách xem ti vi đi. Giờ này chắc nhà dài đang chiếu một bộ cung đấu rất nổi gần đây đây." Phó Mặc đứng ở cửa, mặt mày mỉm cười nhìn cô.

Không biết sao, Nam Tầm cảm thấy Phó Mặc như vậy... thật sự đẹp trai đến đứng tim!

"Vậy tôi... đi nhé?"

Phó Mặc khẽ gật đầu, giọng nói vốn lạnh lẽo giờ phút này lại khiến người ta thấy thật ấm áp: "Đi thôi, chờ cô xem xong thì cơm nấu xong rồi."

Nam Tầm bay đi rồi. Cô thấy rất kì quái, rõ ràng cô và người đàn ông này mới gặp nhau một buổi tối, à, thêm lần trước anh ta đưa cô về nhà, tổng cộng hai lần, nhưng cô cảm giác như hai người đã quen biết thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Thích, Người Đàn Ông Đảm Đang

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Gần đây trên TV chiếu bộ phim cung đấu rất hot. Nam Tầm ngồi trên ghế sofa, ôm gấu bông nhỏ trong tay, nghe tiếng động truyền đến từ phòng bếp, khóe môi không nhịn được mà thoáng hiện lên ý cười hường thụ.

"Tiểu Bát, ngươi biết không? Ta vẫn luôn cảm thấy sinh vật đàn ông không đáng tin cậy. Ban đầu mẹ ta rất ân ái với người đàn ông kia, nào là thề non hẹn biển, kết quả..."

A, ngươi có biết người đàn ông kia là một kẻ cặn bã hay không. Lão ta đã có vợ có con rồi, mẹ ta còn ngốc nghếch hồ đồ mà chẳng hay biết gì. Về sau biết được bà khóc đến nổi mắt sắp mù, sau đó dứt khoát cắt đứt quan hệ với lão ta, khi đó đã biết là có ta rồi. Cho nên ta nghĩ, sau này ta không cần tình yêu. Nếu như nhất định phải kết hôn, nửa kia của ta sẽ giống như vậy, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, còn ta có thể ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình."

Nam Tầm nhếch môi, trong đôi mắt đen nhánh lại là một mảnh lạnh nhạt.

Hư Không Thú: "... Có phải ngươi nhảm vai rồi hay không? Kiếm tiền chính là đàn ông, nấu cơm chính là ngươi."

Nam Tầm bĩu môi: "Muốn ta nấu cơm cũng được thôi, nhưng phía nam phải phụ trách việc rửa chén bát. Việc nhà phải mỗi người một nửa."

Hư Không Thú ho nhẹ một tiếng: "... Cái kia, có chuyện không biết có nên nói hay không?"

"Áy da Tiểu Bát, chúng ta đều là người một nhà, có gì cứ nói."

Hư Không Thú nói: "Người đàn ông bây giờ đang nấu cơm ở trong phòng bếp kia, chính là mục tiêu tiến công chiếm đóng... lần này của ngươi, ngoài ra còn nói cho ngươi một tin tốt, sau khi ở chung tới hôm qua và hôm nay, giá trị ác niệm của hắn đã giảm xuống còn 90 rồi."

"Cái gì? Phó Mặc là boss lớn giá trị ác niệm 100!" Nam Tầm cảm thấy rất khó tin: "Nhưng mà ta cảm thấy anh ta không giống người có giá trị ác niệm 100 chút nào, tim của anh ta rất đen sao?"

Hư Không Thú nói: "Giá trị hắc hóa đã biến thành 100 rồi, còn có thể không đen sao? Về phần tại sao giá trị ác niệm lại cao như vậy... Khả khả, về sau ngươi sẽ biết."

"Tiểu Bát, ngươi có thể đừng cười như vậy không, ta rất hoảng sợ." Nam Tầm hoàn toàn chắc chắn Tiểu Bát biết chút gì đó, nhưng nó chính là thừa nước đục thả câu mà không nói.

"Nhưng mà Tiểu Bát, ta vẫn muốn cảm ơn ngươi, lần này tìm cho ta một người rất hợp khẩu vị."

Hư Không Thú ồ một tiếng: "Khách sáo rồi, không cần cảm ơn, thật sự muốn cảm ơn thì chờ ngươi tiêu trừ toàn bộ giá trị ác niệm lại cảm ơn."

“Tiểu Bát, Phó Mặc thích ta sao?” Nam Tầm có hơi ngượng ngùng mà bụm mặt hỏi. Người đàn ông chân thành lại thật lòng là đồ ăn của cô.

Hur Không Thú nhanh chóng trả lời: “Thích, rất thích người, sau này thì người có thể cảm nhận được sâu sắc rốt cuộc hẳn thích người nhiều bao nhiêu.”

Mùi thơm của thức ăn đã bay ra từ trong phòng bếp, Nam Tầm vốn không đói lắm, ngửi thấy mùi thơm này lại cảm thấy đói bụng.

“Phó Mặc, thơm quá, có phải sắp xong rồi không?” Nam Tầm đi đến cửa phòng bếp, lộ ra đầu nhỏ, cười híp mắt hỏi người đàn ông đang nấu ăn.

Phó Mặc quay đầu lại nhìn thoáng qua cô, trong mắt có ý cười dịu dàng: “Sắp xong rồi, có phải đề cô chờ lâu quá hay không?”

Nam Tầm nhanh chóng lắc đầu ngay, vui mừng mà nói: “Chỉ vì đồ ăn anh nấu quá thơm, cho nên tôi mới kiên cố để lại đây ngửi ngửi.” Nói xong, cô hít mạnh một hơi: “Thơm quá đi.”

Ý cười trong mắt Phó Mặc càng đậm: “Cô có thể thu dọn sắp xếp bàn ở phòng khách trước, chúng ta có thể ăn cơm ngay rồi.”

Nam Tầm khom người với anh, cười nói: “Tuân lệnh, anh Phó Mặc đảm đang.”

Phó Mặc lắc đầu, trong đôi mắt tràn đầy ý cười mang theo nồng đậm cưng chiều và dung túng.

Nam Tầm dọn dẹp hết đồ vật lung tung trên bàn qua một bên, lại cầm khăn lau qua một lần, cũng chỉnh ghế ngay ngắn lại.

Nam Tầm ngồi ở trên ghế, tập trung chờ ăn.

“Tiểu Bát, ta thật vui, Phó Mặc thật sự quá tốt. Sau này người cho ta tiền công chiếm đóng nhiều boss lớn đảm đang như vậy đi, ta sẽ yêu người muốn chết!”

Giọng nói Hur Không Thú cao lên: “Người chắc chắn chứ?”

Nam Tầm nghe được một chút không đúng, vội vàng sửa lời lại: “Chúng ta nói chuyện này sau đi, sau này hãy nói ha ha.”

Nhưng mà Nam Tầm không hiểu, tại sao người đàn ông tốt như Phó Mặc lại là boss lớn giá trị ác niệm 100, phản ứng của Tiểu Bát cũng rất không bình thường, chẳng lẽ Phó Mặc còn có một mặt không muốn cho người khác biết sao?

Nam Tầm không còn nghĩ tiếp vấn đề này nữa, bởi vì Phó Mặc đã nấu xong đồ ăn rồi.

Nam Tầm vội vàng giúp đỡ bụng đồ ăn.

Nhìn ba món ăn một canh trên bàn, đều là món cô thích ăn, Nam Tầm cảm thấy mình quá hạnh phúc. Boss lớn phản diện không chỉ thích cô, tay nghề còn tốt như vậy, Tiểu Bát đối xử với cô thật sự quá tốt.

Nam Tầm không khách sáo nhận bát cơm Phó Mặc đưa cho cô, cầm đũa lên và miếng lớn mà ăn.

Nam Tầm khẩu vị tốt ăn liền hai bát cơm, ba món ăn đều bị cô càn quét gần hết, sức ăn này hoàn toàn không thua một người đàn ông.

Nam Tầm vừa ngừng đầu đã đối diện với ánh mắt mang cười của Phó Mặc, không nhận được đồ mặt.

“Cái này... Thật ra bình thường tôi không ăn nhiều như vậy, đồ ăn anh nấu thật sự là quá ngon.” Nam Tầm ho nhẹ một tiếng, giải thích.

Đôi mắt Phó Mặc hơi cong lên, thoát nhìn tâm trạng rất vui: “Cô thích là được rồi.”

“Sau này ai làm bạn gái anh chắc chắn rất hạnh phúc.” Nam Tầm thuận miệng nói một câu, sau đó lại nghĩ người bạn gái này chắc chắn là mình, ha ha.

Phó Mặc nhìn cô, ánh mắt sáng rực: “Vậy em có bằng lòng làm bạn gái anh không?”

Nam Tầm suýt nữa phun ngụm nước trong miệng.

Cô không ngờ boss lớn chủ động trực tiếp như vậy, thật là làm cho cô thụ sủng nhược kinh (*).

(*) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Nhưng mà, tuy rằng lúc ấy cô còn chưa xác định quan hệ với Bạch Khê Diệp, người ngoài đều biết bạn trai cô vừa mất, cô cứ thuận miệng đồng ý như thế, có thể bị cho là lăng lơ hay không?

Cân nhắc một hồi như vậy, ánh mắt Nam Tầm ảm đạm trong nháy mắt, cô hơi cúi đầu, cười khổ nói: “Xin lỗi, Phó Mặc, bây giờ tôi còn chưa thích người khác được, bạn trai tôi vừa mới mất.”

“... Hình như em rất thích anh ta?”

Nam Tầm lắc đầu: “Không thể nói là rất thích. Dù sao thì thời gian chúng tôi chung đụng không lâu, nhưng anh ấy thật sự rất tốt, đối xử với tôi cũng vô cùng tốt, chỉ sợ trong thời gian ngắn tôi không quên anh ấy được.”

Phó Mặc hơi rủ mắt: “... Ồ, phải không.”

Hai người cũng không nói thêm gì nữa, trong thời gian ngắn không khí có chút căng thẳng.

Trong đầu Nam Tầm bỗng nhảy ra giọng nói của Tiểu Bát: “Tại sao người lại nói như vậy? Người quên hẳn là mục tiêu người cần tiến công chiếm đóng rồi à?”

Nam Tầm lập tức nói: “Nếu như ta đồng ý ngay lập tức, chẳng phải có vẻ ta rất không dè dặt sao?”

Hư Không Thú cười ha hả: “Vậy chúc người may mắn nha ~”

Nam Tầm không hiểu ý tứ những lời này của Tiểu Bát.

Cơm nước xong, Nam Tầm còn chưa kịp mở miệng, Phó Mặc đã đi rửa chén bát.

Nam Tầm ngồi ở phòng khách xem TV, ăn táo mà Phó Mặc đã gọt cho cô trên bàn trà, cảm thấy Phó Mặc là một người đàn ông tốt nhất trên đời.

Phó Mặc lau khô tay trở về phòng khách, toàn thân anh vẫn như vậy, áo sơ mi trắng quần tây đen giày da, trên làn da trắng nõn không hề có chút mồ hôi nào, điều này làm cho Nam Tầm cảm thấy rất kỳ lạ.

Lần trước lúc Nam Tầm gặp anh, toàn thân anh cũng như vậy, áo sơ mi trắng giống như luôn không dính hạt bụi nào, dường như sẽ không bao giờ bẩn.

Hơn nữa, từ lúc anh dọn vào ở, anh vẫn mang đôi giày da sáng bóng kia, cho dù là ở trong phòng, cũng chưa từng cởi ra.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ta Khẳng Định, Anh Ấy Đang Tán Ta

Editor: Norah

Nam Tầm hỏi nghi vấn của bản thân.

Ánh mắt Phó Mặc hơi thay đổi, không đáp mà hỏi lại: “Vậy em có để ý hay không?”

Nam Tầm nói không để ý, ai mà không có một hai sở thích kỳ quặc.

Phó Mặc liền cười, không nói gì.

Cơm nước xong, Nam Tầm ngồi ở ghế sofa tiếp tục xem phim cung đấu, Phó Mặc đi lau nhà, sau đó cũng ngồi xuống sofa.

Nam Tầm có loại ảo giác, anh vừa đến đây, khoảng không xung quanh mình đều trở nên mát mẻ, không còn khí khô hanh ngày hè, rất thoải mái.

Nam Tầm đưa điều khiển TV cho anh, để anh chuyển kênh mình thích.

Phó Mặc lắc đầu: “Anh không thích xem TV lắm, em tìm kênh mình thích mà xem, anh tùy em.”

Lúc này Nam Tầm mới xem tiếp.

Xem một lát, Nam Tầm bỗng hơi mệt mỏi.

Phó Mặc cười nói: “Mệt thì ngủ trên ghế sofa một lát đi, chút nữa anh gọi em.”

Khóe môi Nam Tầm cong lên: “Vậy chút nữa anh nhớ gọi tôi nha.”

Phó Mặc chỉnh âm thanh TV nhỏ lại, đôi mắt nhìn người phụ nữ nằm ở bên cạnh anh, trong đôi mắt lạnh lẽo thoáng qua tia điện cuồng.

Sau đó, khóe môi anh nâng lên một chút, tôn lên tia điện cuồng cố chấp trong mắt, nhưng lại lộ ra vẻ xảo quyệt.

“A ——” Nam Tầm thét lên một tiếng, chợt bừng tỉnh từ trong mộng.

Phó Mặc vẫn ngồi ở bên cạnh cô, anh vội vàng quan tâm hỏi cô: “Sao vậy? Nhìn sắc mặt em hơi khó coi.”

Sắc mặt Nam Tầm trắng bệch, cô nhìn Phó Mặc, vẻ mặt muốn khóc mà không khóc được: “Tôi, vừa rồi tôi thấy ác mộng! Quá đáng sợ!”

Phó Mặc nói: “Không cần sợ, chỉ là nằm mơ mà thôi.”

Nam Tầm không ngờ ban ngày mình cũng có thể mơ thấy ác mộng, nhưng sau khi thấy Phó Mặc ở bên cạnh, loại cảm giác rợn cả tóc gáy trong mộng vừa rồi thoáng bớt đi một chút.

“Tôi mơ thấy Bạch Khê Diệp, chính là bạn trai tôi, anh ấy hỏi tôi anh có đẹp trai không, tôi nói dĩ nhiên là đẹp, sau đó mặt anh ấy bỗng chốc thay đổi, là bộ dạng anh ấy khi chết, bị xe cán máu thịt lẫn lộn, tất cả đều là máu, đáng sợ nhất là anh ấy vẫn không ngừng hỏi tôi mặt anh có đẹp hay không, tôi bị sự sống động này làm bừng tỉnh!”

Phó Mặc vỗ lưng cô an ủi: “Đừng sợ, đây chỉ là ngày nghỉ đêm mơ thôi, sau này đừng nhớ anh ta nữa sẽ không sao.”

Nam Tầm có miệng mà nói không rõ được, cho dù thỉnh thoảng cô nhớ đến Bạch Khê Diệp cũng là bởi vì trong lòng áy náy, cảm thấy là bản thân làm liên lụy đến anh, nhưng cũng không phải là sự nhớ nhung mà Phó Mặc tưởng.

Nhưng bây giờ, cô không dám nhớ đến Bạch Khê Diệp nữa, cho dù có tình cảm gì với Bạch Khê Diệp, cô đều không dám nhớ đến nữa.

“Ngủ thêm một chút đi, anh ở bên cạnh.” Phó Mặc nói.

Nam Tầm lắc đầu, cô vừa mới mơ thấy ác mộng, không dám ngủ tiếp.

Phó Mặc cũng rất kiên trì: “Tin anh, sẽ không thấy ác mộng nữa.”

Cũng không biết có phải do lời này của đối phương có tác dụng thôi miên hay không, sau khi cô nghe xong thì cảm thấy lại bắt đầu buồn ngủ.

“Vậy tôi chỉ ngủ một lát thôi, anh nhớ gọi tôi.” Sau khi Nam Tầm lẩm bẩm một câu, lại nằm ngủ trên ghế sofa.

Lần này cô ngủ rất ngon.

Nam Tầm xin thề với trời, cô thật sự chỉ muốn ngủ nửa giờ, kết quả ngủ như heo, khi thức dậy cũng đã là chạng vạng tối.

Cô vừa mở mắt thì thấy gương mặt phóng to của Phó Mặc, trắng nõn nhẵn bóng, tinh xảo đẹp trai. “Em ngủ rất ngon, nước bọt đều chảy đến trên đùi anh rồi.” Phó Mặc nói.

Dường như ý cười trong mắt anh chứa một loại ma lực, rất dễ làm cho người ta lún sâu vào trong đó.

Nam Tầm nghe lời này, bỗng chốc đứng dậy, vội vàng lau miệng, lại phát hiện không có gì cả.

Chết tiệt, vậy mà người này lại nghiêm túc nói đùa!

“Có phải tôi ngủ rất lâu hay không, tại sao anh không gọi tôi chứ?” Nam Tầm nói, rất nhẹ nhàng chuyển đề tài.

Ánh mắt Phó Mặc dịu dàng dừng ở trên khuôn mặt hồng hào của cô, nói: “Anh thấy em ngủ rất ngon, cho nên không nỡ đánh thức em.”

Hỏi dừng lại, anh lại thêm một câu: “Đáng vẻ em ngủ rất dễ thương.”

Nam Tầm bị anh đùa đến đỏ mặt, lần đầu tiên cô nghe thấy có người khen cô dễ thương, rất xấu hổ.

Chết tiệt chết tiệt chết tiệt, boss lớn đang đùa giỡn cô đúng không?

Nhưng mà có thể đùa nghiêm túc mà đùa giỡn cô như vậy hay không? Nếu như về mặt hơi bi ối một chút, cô tuyệt đối sẽ đập lên mặt anh một đập, nhưng về mặt bây giờ của Phó Mặc đứng đắn như vậy, cô thật sự không xuống tay được!

Nam Tầm cảm thấy mình cần tỉnh táo một chút, đầu óc vừa mới tỉnh ngủ của cô có hơi mơ hồ, không thể suy nghĩ vấn đề rõ ràng.

Chờ sau khi Nam Tầm rửa mặt bằng nước lạnh rồi đi ra, thấy Phó Mặc đứng ở trước cây đàn piano trắng trong phòng khách.

Một cây đàn piano rất lộng lẫy, ánh mặt trời chiếu vào xuyên qua cửa sổ, đúng lúc dừng ở trên phím đàn đen trắng đan xen nhau, làm cho cảm giác lạnh lẽo ấm áp hơn một chút.

Nam Tầm đi đến trước mặt Phó Mặc, giải thích: “Đây là chủ nhà để lại, nói đến cũng kỳ lạ, mấy thứ quý giá như piano, bà cũng nên mang đi một cái, không biết tại sao lại để lại. Hơn nữa piano này rất nặng, tôi vốn muốn chuyển nó sang chỗ khác, nhưng mà tôi lại chuyển không nổi.”

Phó Mặc nghe xong lời này, đôi mắt hơi híp lại, tầm mắt dừng ở trên ghế ngồi trước piano, dường như đang nhìn gì đó.

“Thật ra thì piano này để ở đây cũng vô cùng tốt, chỉ là tôi cảm thấy có hơi chói ánh sáng, làm cho phòng khách hơi tối.” Nam Tầm nói.

Phó Mặc nghe xong lời này, lập tức nói: “Em muốn chuyển đến chỗ nào, anh giúp em.”

Nam Tầm cười cười nói: “Có bạn cùng phòng như anh, thật sự là em được hời to rồi.”

Phó Mặc dễ dàng nâng piano lên, chuyển đến chỗ Nam Tầm chỉ, vẫn là ở trong phòng khách, chỉ là cho cửa sổ hiện ra hoàn toàn, ánh mắt trời chiếu xiên vào từ cửa sổ lớn, mặt đất đầy ánh nắng.

Tuy là vẫn là trời mùa hạ, nhưng căn nhà bên này nhận được rất ít ánh nắng mặt trời, cho nên ánh nắng chiếu vào cũng không gắt, ngược lại ấm áp.

Nam Tầm lại vội vàng chuyển ghế sofa đến phía trước, vậy thì lúc ngủ, ánh nắng có thể chiếu lên người với mặt cô, nghĩ cũng thấy thoải mái.

Sau khi Phó Mặc chuyển piano, anh liền cúi đầu nhìn chỗ đó, Nam Tầm cho là anh có hứng thú với piano, không nhận được đi đến bên cạnh anh, cùng anh nhìn về phía piano trước mặt, cười hỏi: “Anh có biết đàn piano hay không?”

Phó Mặc gật đầu: “Nhưng mà, đã lâu chưa đàn.”

Trong lòng Nam Tầm nói, tôi cũng vậy, chỉ còn là cấp mười piano đó, không biết hai ta kỹ thuật của ai cao hơn một bậc.

Nhưng mà Nam Tầm không dám làm hỏng thiết lập nhân vật, biết đàn piano là Nam Tầm, không phải Bạch Mạt, vì vậy lúc Phó Mặc hỏi cô, cô lắc đầu.

“Thứ này đối với tôi mà nói thì quá xa xỉ.” Nam Tầm cảm thán một câu, vẻ mặt có hơi mất mát.

Tiểu Bát vỗ tay theo thường lệ: “Thân ái, kỹ thuật biểu diễn càng ngày càng tốt, nhìn xem vẻ mặt mất mát này, hoàn toàn diễn ra hình ảnh một người phụ nữ nhà nghèo không dám mơ ước xa vời.”

Nam Tầm trực tiếp xem lời của Tiểu Bát thành ngọn gió, thối một chút là đi qua.

“Mạt Mạt, muốn học không? Anh có thể dạy em.” Đôi mắt Phó Mặc nhìn về phía Nam Tầm, giọng nói vào lúc này trở nên đặc biệt trầm thấp, giống như chứa một ít cảm giác mê hoặc lòng người.

Nam Tầm giương mắt nhìn anh, bỗng chốc liền rơi vào đôi mắt sâu thẳm như lỗ đen.

Trái tim Nam Tầm nhảy thịch lên một cái, lập tức nói với Tiểu Bát: “Ta càng khẳng định, Phó Mặc đang tán ta!”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mạt Mạt, Hãy Cảm Nhận Theo Anh

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Con mẹ nó gọi Mạt Mạt tự nhiên như thế, đơn giản chính là một cao thủ tán gái.

Tiểu Bát cười hi hi: “Ngốc ạ, đây không phải chuyện tốt sao, không cần ngại chủ động, boss lớn đã chủ động đưa đến cửa.”

Hạnh phúc đến quá nhanh, Nam Tầm suýt nữa không kiềm chế được cong khóe miệng, cảm giác boss lớn chủ động dụ dỗ cô như này mà không phải cô phí hết công sức tăng thiện cảm của đối phương thật là vô cùng tốt.

Không được không được, cô phải rụt rè một chút, ngàn vạn lần không thể bật cười.

“Phó Mặc, bây giờ em học thì có quá muộn hay không?” Nam Tầm hỏi.

Đôi mắt tăm tối của Phó Mặc lộ ra ý cười nhạt đơn thuần, giọng nói cũng trở nên vô cùng dịu dàng: “Không muộn, em là một cô gái thông minh.”

Mặt Nam Tầm lại đỏ lên.

Chết tiệt chết tiệt, cứ bị Phó Mặc chọc ghẹo nữa, sớm muộn gì cô cũng sẽ nứt mặt nạ mặt.

Phó Mặc không nói thêm gì nữa, trực tiếp ngồi xuống trên ghế piano, sau đó vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Nam Tầm ngồi xuống bên cạnh anh.

Nam Tầm căng thẳng ngồi xuống, hai tay không biết nên để ở đâu mới tốt.

Không có chuẩn bị chút nào, Phó Mặc giơ tay lên, ấn xuống trên phím đàn piano.

Nam Tầm chú ý ngón tay anh thon dài đẹp mắt, đôi tay kia linh hoạt nhảy múa trên phím đàn, nơi đi qua giống như nở một đường hoa tươi, hương thơm say lòng người, tiếng đàn từ thấp đến cao, lại từ cao từ từ hạ xuống, giai điệu tuyệt đẹp, du dương trầm bổng.

Nam Tầm nghe đến say mê, cô không ngờ kỹ năng đánh đàn của Phó Mặc lại tốt như vậy.

Kết thúc một khúc, Nam Tầm vẫn đắm chìm không dứt ra được.

“Quá tuyệt vời.” Nam Tầm khen.

“Đến, Mạt Mạt, đưa tay cho anh.” Phó Mặc chọt đuôi tay về phía cô.

Nam Tầm sững sốt một chút, chỉ ngây ngốc mà đưa tay trái qua.

“Cả hai tay.” Phó Mặc dịu dàng nhắc nhở.

Sau đó Nam Tầm lại ngây ngô mà đưa tay kia đến.

Cánh tay phải của Phó Mặc xuyên qua dưới nách cô, như vô tình bao cô ở trong ngực mình, rất lịch sự mà không đụng phải cô.

Sau đó, anh cẩn thận tách từng ngón tay Nam Tầm ra, chậm rãi để từng ngón tay phủ lên bàn tay anh, cẩn thận từng ngón từng ngón một, cho đến khi mười ngón chồng lên nhau.

Nhiệt độ cơ thể anh thấp hơn so với người bình thường, hoặc có thể nói có hơi lạnh.

Một chút cảm giác lạnh lẽo theo mười ngón tay hai người chạm nhau vẫn luôn lan vào trong cơ thể cô, làm cô không khỏi run rẩy.

“Mạt Mạt, hãy cảm nhận theo anh.” Phó Mặc thấp giọng nói.

Nam Tầm nói được, ngay sau đó, cô đã cảm nhận được mười ngón tay của mình từ từ nhảy lên theo mười ngón tay của Phó Mặc.

Anh cố ý thả chậm tốc độ, tiếng đàn cũng từ vui vẻ như vừa rồi trở nên trầm thấp hơn.

Hai người đàn một hồi, Nam Tầm chợt nhận thấy ánh mắt nóng bỏng chiếu thẳng trên gò má mình.

Cô nghiêng đầu nhìn, không biết từ khi nào thì Phó Mặc quay đầu sang nhìn cô, trong ánh mắt phức tạp chứa chút âm u lạnh lẽo điên cuồng làm cho lòng người kinh sợ.

Nam Tầm sợ hết hồn, nhưng chờ khi cô nhìn kỹ lại, trong đôi mắt kia chỉ có ý cười thản nhiên, làm cho người ta thấy rất thoải mái, dường như ánh nhìn vừa rồi là ảo giác của cô.

Nam Tầm nhớ lại ánh mắt vừa mới nhìn thấy kia, bỗng hơi hoảng sợ. Cô bỗng đứng phắt dậy từ trên ghế piano, cười khan nói với Phó Mặc: “Phó Mặc, thời gian không còn sớm, em đi nấu cơm. Anh, anh muốn ăn cháo không, em nấu ít cháo.”

Nói xong liền vội vàng chạy vào phòng bếp.

Vừa mới chạy vào phòng bếp, tiếng Hư Không Thú lại vang lên: “Chúc mừng nha, giá trị ác niệm xuống đến 80 rồi.”

“Cái gì? Nhanh như vậy? So với thể giới của Yêu Vương, tốc độ này đơn giản chính là tốc độ ngồi tên lửa!” Nam Tầm vô cùng phấn chấn.

Xem ra, đối phương quả thực thích cô.

“Tiểu Bát, mấy tiếng ta ngủ kia, boss lớn làm gì thế?” Nam Tầm hỏi.

Câu trả lời của Hư Không Thú làm cho cô rất hài lòng: “Hắn luôn nhìn ngươi, tình yêu trong mắt, chắc, nồng đậm đến hận không thể ăn ngươi vào trong bụng ngay tại chỗ.”

Ngữ khí khoa trương của Tiểu Bát lấy lòng Nam Tầm.

Chờ sau khi người đi rồi, Phó Mặc lẳng lặng ngồi một mình trước đàn piano, ánh mắt âm trầm, quanh người từ từ tản ra hơi thở lạnh lẽo âm u.

“Đứng rồi Phó Mặc!” Bỗng nhiên cửa phòng bếp lộ ra đầu nhỏ của Nam Tầm, cô nhìn về phía người đàn ông dường như vẫn chưa hề nhúc nhích, nhắc

nhờ một câu: “Trong tủ lạnh có rất nhiều hoa quả, nếu như anh đói bụng thì ăn lót dạ trước.”

“Được.” Phó Mặc trả lời, từ từ thu lại hơi thở lạnh lẽo u ám quanh người.

Anh bỗng hơi cong khốe miệng nở nụ cười.

Dường như đôi môi màu hồng nhạt kia đỏ hơn trước không ít, hòa với nụ cười đó, có vẻ yêu mị lạ thường, giống như là hoa bỉ ngạn đỏ như máu nở ở nấm mồ, tỏa ra hương thơm nồng liệt giữa một vùng thối nát hủ bại...

Bóng đêm nặng nề, đúng là thời điểm đi vào giấc mộng say.

Lúc Nam Tầm ngủ đến mơ mơ màng màng, bỗng nghe thấy phòng khách truyền đến tiếng kết kết, giống như là có người đang dùng sức kéo thứ gì nhưng thứ đó quá nặng, cho nên ma sát mạnh với sàn.

Chỉ chốc lát sau lại vang lên tiếng đàn, nhưng mà tiếng đàn này lại khó nghe, thậm chí có hơi chói tai.

Nam Tầm nhíu mày, thầm nghĩ Phó Mặc đây là làm gì vậy, khuya rồi không ngủ mà âm ỉ cái gì.

Sau khi lắng bầm hai tiếng, Nam Tầm chuẩn bị ngồi dậy xem thử. Nhưng mà lúc cô đang muốn ngồi dậy, tiếng đàn khó nghe kia đã ngưng lại, phòng khách lại trở nên yên lặng như lúc đầu.

Vì vậy, Nam Tầm không quản nữa, tiếp tục ngủ.

Trong phòng khách tối đen, Phó Mặc âm u nhìn chăm chăm cô bé đang ngồi trên ghế piano, piano đã bị cô bé dời về chỗ cũ.

Bộ dạng cô bé rất dễ thương, cô bé ngồi ở trên ghế khóc hu hu, đôi mắt chảy xuống hai hàng huyết lệ: “Mẹ, con sai rồi, con sẽ chăm chỉ luyện đánh đàn, con sẽ không ham chơi nữa.”

Khóc lóc, cô bé chợt thay đổi sắc mặt, gương mặt trở nên trắng bệch nhợt nhạt, nhẹ rặng trợn mắt với Phó Mặc, hung ác nói: “Tại sao không cho tôi đánh đàn, tại sao không cho tôi đánh đàn, tôi đàn không hay sao? Tôi nào tôi cũng đều luyện tập mấy tiếng, càng ngày tôi sẽ càng đàn hay hơn, chờ tôi đàn hay rồi, mẹ sẽ không tức giận...”

Phó Mặc hơi híp mắt lại, ngắt lời cô bé: “Mi quá ồn.”

“Xen vào việc của người khác, đây là địa bàn của tôi, anh dám chọc tôi!” Cô bé tức giận nói, bỗng nhào về phía Phó Mặc.

Phó Mặc hoảng một cái đã bóp cổ của cô bé, lạnh lùng nói: “Muốn chết.”

Cô bé kia hoảng sợ kêu gào: “Đại nhân tha mạng, tôi không dám nữa.”

“Muộn rồi.” Phó Mặc thu bàn tay lại.

Cô bé đỏ thét lên một tiếng, cơ thể nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó cứ như vậy bị anh ném thẳng vào trong miệng, yết hầu lên xuống một chút, nuốt xuống.

Cánh tay Phó Mặc vung lên, cả đàn piano và ghế đều bay lên, nhẹ nhàng trở về vị trí ban đầu.

Nhìn đàn piano trắng lạnh lẽo trong phòng khách, Phó Mặc bỗng nghĩ đến cảnh ban ngày hai người ngồi ở đó đánh đàn.

Trong lòng vừa nghĩ, anh đến ngồi xuống trước đàn piano.

Nam Tầm lại nghe thấy tiếng đàn trong giấc mơ, nhưng mà lần này nhẹ nhàng êm tai, đối với thính giác mà nói là một bữa tiệc thịnh soạn.

Nam Tầm tập trung lắng nghe hồi lâu, cuối cùng khẳng định không phải là mình nằm mơ, trong phòng khách có người đang đánh đàn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hồng Loan Tinh Động, Lão Thụ Nở Hoa

*Hồng Loan tinh động: mệnh có sao Hồng Loan, chỉ may mắn và tính việc cưới hỏi (ngắn gọn là: tình yêu đích thực đến rồi.)

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Vừa nghe đã biết là Phó Mặc.

Nam Tầm ngáp một cái, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Những đầu ngón tay nhảy múa linh hoạt trên phím đàn xen kẽ trắng đen, tiếng nhạc rung động lòng người vang lên trầm bổng dưới những đầu ngón tay ấy. Ánh trăng ngoài cửa sổ đã lên cao, chiếu vào gò má tinh xảo của người đàn ông, trắng nõn đến trong suốt, phảng phất như có thể hòa tan dưới ánh trăng bất cứ lúc nào.

Nam Tầm đứng yên tĩnh bên cạnh, không có quấy rầy anh.

Mãi đến nốt nhạc cuối cùng đã kết thúc, Phó Mặc mới nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng nói: "Có phải làm phiền em rồi không?"

Nam Tầm lắc đầu, cười cười: "Ban ngày đã ngủ rất nhiều, cũng không mệt lắm. Anh thì sao, không ngủ được à?"

Phó Mặc ừ một tiếng: "Đến buổi tối lại mất ngủ."

"Vậy à, vậy em và anh nói chuyện một lúc đi." Nam Tầm nói.

Phó Mặc hơi dịch sang bên, vỗ vị trí đã trống không bên cạnh: "Mặt Mạt, em ngồi xuống đây."

Nam Tầm ngồi bên cạnh anh, nghiêng đầu nhìn anh. Đôi mắt của cô đen láy sáng sủa, chứa đầy nước, ánh trăng chiếu vào như sóng nước dập dờn lấp lánh ánh sao. Mái tóc đen xõa ra, nhìn có vẻ rất mềm, khiến người ta muốn xoa một cái.

"Mặt Mạt, còn muốn học piano không?" Phó Mặc hỏi.

"Còn." Nam Tầm cười nói.

Phó Mặc bỗng giang tay vòng lấy cô, là thật chạm vào.

Anh kéo nửa người Nam Tầm vào lòng, cánh tay luồn dưới cánh tay cô, mu bàn tay anh chạy dọc từ cánh tay tới bàn tay cô, nâng bàn tay cô lên.

Khi anh vòng lấy mình, cơ thể Nam Tầm không khỏi cứng đờ.

Dù cho có cách một lớp quần áo cũng có thể phát hiện cơ thể người đàn ông này lạnh lẽo cỡ nào. Đặc biệt khi bàn tay anh xẹt qua nhẹ nhàng dưới cánh tay cô, cho tới lúc này nâng tay cô lên, loại cảm giác lạnh lẽo kia còn lưu lại khắp tay chân.

Lúc ngửa đầu nhìn anh, càng cảm thấy sắc mặt của anh trắng xám đến gần như trong suốt.

"Mặt Mạt, tập trung một chút." Phó Mặc đột nhiên mở miệng, tiếng của anh khẽ vang lên ngay bên tai cô, ở trong bóng đêm nồng đậm có vẻ như có như không.

Nam Tầm vội vã ồ lên, tập trung theo tiết tấu của anh.

Nam Tầm vui mừng vì cả căn nhà này có mỗi hai người họ, nếu không hàng xóm nghe có người nửa đêm không ngủ còn hứng lên đánh đàn, nhất định sẽ tìm đến cửa.

Thực ra vấn đề Nam Tầm lo lắng là có thật trước đây, chỉ có điều khi hai nhà bên cạnh phát hiện trong phòng này không có người ở, mà mỗi buổi tối vẫn có tiếng đàn chói tai phát ra, bọn họ sợ quá chừng, vì vậy liền nói đuổi nhau rời khỏi nơi này.

Một bài đánh ba lần, Nam Tầm đã thuộc nhưng cô không dám biểu hiện ra. Lúc Phó Mặc để cô tự đàn, cô sẽ tùy ý gõ mấy cái.

"Mặt Mạt." Phó Mặc bỗng gọi cô.

"Hả?" Nam Tầm đáp, nghiêng đầu nhìn anh.

Ngay lập tức, hai mắt cô chột trợn to.

Mặt Phó Mặc phồng to trước mắt cô, sau đó trên môi truyền đến cảm giác lạnh lẽo, khóe miệng còn bị đầu lưỡi đối phương liếm một hồi.

Lòng Nam Tầm run lên, gương mặt đã đỏ thành đất khi.

"Anh, anh anh anh..." Nam Tầm chỉ vào người sầm sỡ cô, chưa nói được một câu đầy đủ đã nhanh chân chạy.

Nam Tầm chạy về phòng mình, mặt đỏ hồng đờ ra. Cô vội vã hô hoán Tiểu Bát: "Tiểu Bát Tiểu Bát, ta mới vừa bị boss khinh bạc. Vấn đề là ta lại không tức giận, người nói xem có phải ta đã động sao Hồng Loan, cây già nở hoa rồi?"

Phó Mặc này quá hút người, cô sắp không chịu nổi.

Hư Không Thú ngáp, nói: "Đây là chuyện tốt mà. Chẳng qua ta phải nói cho người, sao Hồng Loan động chút là được rồi, đừng để nó rớt xuống."

Nam Tầm có hơi bất ngờ: "Tiểu Bát, người vẫn là Tiểu Bát mà ta biết kia sao, không phải chết sống bảo ta động gì cũng không nên động tình sao?"

Hư Không Thú cười hi hi: "Bởi vì ta biết người chỉ động được bây giờ, nhưng rất nhanh sẽ không động được nữa."

Nam Tầm...

Nam Tầm cảm thấy Tiểu Bát rất có thâm ý, thế nhưng viên cầu nào đó chết sống không nói nó giấu diếm ý gì.

Nam Tầm cứ phui mông mà đi như vậy, Phó Mặc trong phòng khách kinh ngạc nhìn ôm ấp thất bại, trong mắt chợt trở nên hung ác nham hiểm, bàn tay đặt trên phím đàn nắm chặt lại.

"Vẫn không được sao. Nhưng Mạt Mạt, anh sắp không nhìn được..." Anh khẽ lẩm bẩm, từng hàng máu đỏ sẫm đột nhiên chảy xuống từ trán, càng ngày càng nhiều, cuối cùng đã chảy đầy cả khuôn mặt.

Lại ngẩng đầu lên, máu tươi trên khuôn mặt đẹp trai tinh tế kia nhễ nhệ khắp nơi, trên trán có một hố máu bị đâm thủng, máu tươi tràn ra từ bên trong, chảy dọc theo viền cằm nhỏ xuống từng giọt từng giọt rơi trên phím đàn đen trắng, vang lên tiếng tí tách lạnh lạnh...

Cây già suýt nở hoa Nam Tầm cảm thấy mặt còn có chút nóng, cô mở cửa sổ phòng ngủ ra thêm chút nữa. Gió mát từ cửa sổ thổi vào, mang theo cả hương hoa trong khu nhà.

Gió lạnh thổi vào, lại ngửi hương hoa ngoài cửa sổ, mặt Nam Tầm cuối cùng cũng coi như chẳng nóng như vậy nữa.

Cô lại lẩn về ổ chăn, dự định làm một giấc tới hừng đông.

Trong mơ mơ màng màng, Nam Tầm chợt cảm giác được một luồng mát mẽ đánh úp lại đây, sau đó từ từ lan lên theo lòng bàn chân tới đùi dưới lớp chăn ấm áp mềm mại.

Cảm giác lạnh lẽo làm toàn thân Nam Tầm đều phát run.

Cơ thể cô bỗng căng thẳng, hô hấp dường như dừng lại tại thời khắc này.

Cô muốn động đây, lại phát hiện mình không nhúc nhích được, cũng không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể thờ dốc trầm thấp, bị động chịu đựng vui thích vật kia mang đến.

Trái tim Nam Tầm nhảy lên kịch liệt, cô há to miệng, đến một phút cuối rốt cuộc kêu to thành tiếng.

"A ----"

Nam Tầm bật người dậy, thở hổn hển dồn dập, đầu đầy mồ hôi.

Nam Tầm nhìn xung quanh, ở đây không có thứ gì, vừa nãy chỉ là một giấc mơ.

Cô dờ khóc dờ cười, không biết nên gọi đây là ác mộng, hay là.... mộng xuân.

Ngày hôm sau, ánh mắt Nam Tầm nhìn Phó Mặc rất mơ hồ.

Người mấy trăm năm sẽ không mộng xuân như Nam Tầm ở lúc quen biết Phó Mặc chưa đến ngày thứ hai đã mộng xuân. Cô cảm thấy chắc chắn là cô đã nổi ý đồ không thể nói nào đó với Phó Mặc.

Hai người ở cùng nhau ba ngày. Mỗi ngày đều là Nam Tầm mua nguyên liệu, Phó Mặc nấu cơm, Nam Tầm có thể toàn tâm toàn ý trải nghiệm cuộc sống sâu gạo. Tuy rằng chỉ có ba ngày, bọn họ ăn ý như từ lúc sinh ra đã thế.

Phó Mặc thực nhân nhượng cô, chưa bao giờ tức giận với cô, Nam Tầm có loại cảm giác mình được anh cưng chiều.

Nam Tầm cho rằng nếu hai người cứ tiếp tục ở chung như thế, quan hệ giữa cô và boss lớn sẽ càng ngày càng thân mật. Chờ lại qua một đoạn thời gian, boss lớn có nhắc lại chuyện muốn hẹn hò, cô có thể thuận miệng đáp ứng.

Đến khi trở thành người thân cận nhất của boss, tiêu trừ hết giá trị ác niệm của anh là việc trong tầm tay. Vì vậy khi ngày thứ tư Phó Mặc nói muốn đi, Nam Tầm hoàn toàn ngơ ngác.

"Trong nhà cũ có một số việc, anh có thể phải rời đi một quãng thời gian." Phó Mặc nhìn cô nói, nơi sâu trong đáy mắt có thứ gì đó như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động mà Nam Tầm xem không hiểu.

Nam Tầm đột nhiên nói: "Anh đi rồi, em làm sao bây giờ?"

Phó Mặc nghe xong, nhìn cô chốc lát. Anh bỗng nở nụ cười, khóe miệng cong lên, trong mắt cũng tràn đầy ý cười: "Mặt Mạt, anh sẽ không để em rời khỏi anh, vĩnh viễn sẽ không."

Nam Tầm nghe lời này, cũng không biết sao mà thấy sợ quá.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tiếng Chuông, Tiếng Hát Của Cô

“Vậy khi nào anh quay lại?” Nam Tầm hỏi.

Phó Mặc hơi nghiêng đầu, cười nói: “Em cũng có thể đến tìm anh mà.”

Sau đó Nam Tầm nhận được một địa chỉ, mà Phó Mặc nói đi là đi, không mang theo một áng mây trời (*).

(*) Trích từ bài thơ Tạm biệt Khang Kiều của Từ Chí Ma:

...

Tôi lặng lẽ ra đi

Cũng như tôi từng lặng lẽ đến

Tôi vẫy vẫy cánh tay áo

Không mang theo một áng mây trời

(Tác giả bộc bạch tình cảm lưu luyến của mình đối với Khang Kiều cũng như quãng ngày lưu học tại Anh. Mặc dù lưu luyến nhưng ông vẫn quyết định tạm biệt Khang Kiều trở về nước.)

[Bản dịch của Ngọc Ánh, Ánh nắng và màu trắng, NXB Văn học, 2014]

“Tiểu Bát, bỗng dưng ta phát hiện, từ khi ta ở chung một chỗ với boss lớn thì không còn gặp lại thứ kia nữa. Phó Mặc quả nhiên là boss lớn giá trị ác niệm 100, ngay cả quỷ cũng sợ anh ấy.”

Nghĩ đến đây, Nam Tầm hơi hoảng hốt nói: “Bây giờ Phó Mặc đi rồi, ta sẽ không gặp phải thứ kia nữa chứ?”

Tiểu Bát ho khan, nói: “Chuyện này không dễ sao, người nghĩ cách luôn luôn ở gần đại boss, có hấn thì bất kỳ thứ dơ bẩn gì đó đều không dám lại gần người người.”

Nam Tầm thở dài, mệt mỏi ngồi ở trên ghế sofa, nhìn căn phòng trống vắng yên tĩnh, đột nhiên thấy hơi vắng lặng.

Nếu ngay từ lúc bắt đầu ở một mình, Nam Tầm cũng sẽ không cảm thấy loại cảm giác này. Nhưng lúc ở chung, Nam Tầm chỉ cần ngồi một bên chờ ăn, ngày tháng trôi qua thật sự nhàn nhả, cảm giác tồn tại của Phó Mặc quá lớn rồi, bây giờ cô thật sự không quen.

Nam Tầm cầm tiền phòng ba ngày Phó Mặc đưa cho cô trước khi đi, đi dạo một vòng siêu thị, mua chút thực phẩm dự trữ.

Tối hôm đó, nhân viên thu ngân siêu thị tính toán số tiền như mọi ngày, kết quả phát hiện ở bên trong có hai tờ tiền âm phủ, suýt nữa bị dọa chết. Người đó khóc thút thút nói với những người khác mình thu hai tờ tiền âm phủ, quản lý nhắc cô không có mắt, không phân biệt được tiền âm phủ với tiền thật. Cô gái kia rất tủi thân, ban ngày lúc cô thu tiền rõ ràng thấy là tiền thật.

Nam Tầm lại nhét đầy túi lạnh, rồi lau sàn phòng khách.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, chợt phát hiện phòng Phó Mặc chưa đóng cửa, để lại một khe hở.

Trong khe hở kia là một mảnh tối đen.

Nam Tầm nhìn chằm chằm khe hở kia, trái tim lại không chịu khống chế mà đập thật mạnh.

Đây là phòng Phó Mặc vừa ở, hẳn phải tràn đầy sức sống, nhưng mà lúc này Nam Tầm chỉ nhìn thấy một khe cửa tối đen, còn có cảm giác từ khí thâm

trầm bên trong.

Cô đứng ở cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Khi cửa bị đẩy ra thì phát ra âm thanh rất nhỏ, vào giây phút này bị phóng to gấp mấy lần.

Nam Tầm bỗng thấy hơi hoảng sợ: “Tiểu Bát, người nói xem Phó Mặc có thể để lại thứ gì không thể cho người khác thấy hay không? Ta bỗng cảm thấy tim đập thật nhanh.”

Hư Không Thú nói: “Yên tâm đi, có gia che chở người, nếu như có thứ không thể cho người thấy, gia sẽ che chắn tất cả các giác quan của người ngay.”

Vì vậy, Nam Tầm an tâm đi vào phòng.

Hình như Phó Mặc không thích môi trường quá sáng. Ánh sáng trong phòng ngủ lờ mờ, rèm cửa sổ bị kéo kín lại, không hề có ánh nắng chiếu vào.

Căn phòng rất ngăn nắp, ngay cả chăn cũng gấp gọn gàng, giống như đáng về ban đầu, nhưng mà...

Nam Tầm đưa tay sờ qua bàn, lại sờ thấy một lớp bụi mỏng.

Nam Tầm có loại ảo giác, thật giống như từ sau khi Phó Mặc vào ở, anh chưa hề động vào đồ vật trong phòng.

Nhưng sao có thể có chuyện này chứ?

“Tiểu Bát, ba ngày nay ta không có nằm mơ, có một người tên là Phó Mặc ở cùng ta ba ngày đúng không?” Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát.

Hư Không Thú nói: “Không phải là nằm mơ đâu.”

Lúc này Nam Tầm mới yên tâm, về phần tại sao trong phòng Phó Mặc có bụi, Nam Tầm nghĩ có lẽ bụi ở bên này khá nhiều.

Mặc dù boss lớn đi rồi, nhưng Nam Tầm luôn luôn tưởng nhớ đến giá trị ác niệm trên người anh, suy nghĩ có muốn lúc nào đó tìm cơ chủ động đưa đến cửa hay không.

Đúng lúc này, chủ nhà gọi điện đến đây, nói có một cô gái muốn thuê chung với cô, tiền thuê nhà của cô giảm một nửa, hỏi Nam Tầm có đồng ý hay không.

Nam Tầm đã hiểu, tuy nói là hỏi cô có đồng ý hay không, thật ra thì chủ nhà đã quyết định cho thuê rồi. Đây vốn là nhà của chủ nhà, cũng không cần phải hỏi cô.

Lúc này Nam Tầm thấy may mắn boss lớn vừa mới chuyển đi, nếu không việc cô lên cho người khác thuê phòng bị chủ nhà biết thì không tốt lắm.

“Tiểu Bát, sau này ta phải thuê chung với người khác, hình như ta không còn cơ hội ở riêng với boss lớn nữa.” Nam Tầm nói.

Hồi lâu sau Hư Không Thú mới đáp: “Yên tâm đi, hần sẽ chủ động tìm đến cửa.”

Nam Tầm suy nghĩ một lúc, nói: “Ta cảm thấy ta vẫn nên gọi cho Phó Mặc, nói với anh ấy phòng của anh có người khác vào ở rồi.”

Hư Không Thú nói: “Không cần thiết.” Hần biết mọi chuyện của người.

Nam Tầm hừ hừ: “Ngốc thế, ta đang tìm cơ hội bồi dưỡng tình cảm với Phó Mặc.”

Hư Không Thú: “... Thật thông minh nha, chắc chắn hần sẽ rất vui mừng.”

Nam Tầm tìm số boss lớn trong danh bạ điện thoại.

Vừa mới bấm xong, Nam Tầm đã bị giọng hát chột xuất hiện làm hoảng sợ. Đó là cô đang hát, bài hát "Yêu thầm" cô thích nhất lúc cô ở quán rượu. Tiếng nhạc vang lên từ phía sau cửa phòng, là tiếng chuông điện thoại.

Bài hát kia chắc là người khác ghi âm ngay lúc đó, thậm chí cô còn nghe thấy xung quanh có tiếng vỗ tay bốp bốp khi hát xong.

Nam Tầm từ từ quay đầu, nhìn về phía phòng ngủ mình vừa mới đi ra.

“Tiểu Bát, vừa nãy ta đi vào không thấy có điện thoại ở bên trong mà, sao lại có tiếng chuông di động truyền ra từ trong đó? Tiếng chuông này còn là bài ta hát ở quán rượu.” Nam Tầm cảm thấy có chỗ nào đó hơi kỳ lạ.

Hư Không Thú nói: “Không phải người vào xem thì biết à.”

Nam Tầm đẩy cửa vào ngay sau đó, cô vừa nhìn đã thấy điện thoại nằm ở góc bàn.

Chuông điện thoại di động vẫn đang vang lên, màn hình sáng lên, điện thoại hiện lên hai chữ “Mặt Mặt”. Hình nền vậy mà là hình cô đang ngồi ở trên ghế cao của quán rượu, cầm micro biểu diễn đầy tình cảm nồng nàn.

Nam Tầm ngẩn ra. Phó Mặc từng đến quán rượu cô hát sao?

Tiểu Bát nói boss lớn phản diện thích cô trước, có phải nói lúc anh gặp cô ở quán rượu thì vừa gặp đã yêu cô rồi?

Nam Tầm hơi ngượng ngùng, vừa nghĩ đến không biết lúc nào boss lớn ngồi ở một góc nghe cô ca hát, còn thầm thích cô, cô lập tức cảm thấy mình thật có sức hấp dẫn.

Nam Tầm cúp điện thoại, màn hình điện thoại của Phó Mặc dần tối lại. Cô cẩn thận cất điện thoại của Phó Mặc vào trong túi, quyết định bây giờ đi đưa cho anh.

Đưa điện thoại là một cơ rất hay, hơn nữa Phó Mặc phát hiện điện thoại mất rồi, chắc chắn rất sốt ruột.

Nam Tầm tìm địa chỉ nhà cũ nhà họ Phó mà Phó Mặc để lại cho cô. Sau khi thấy rõ địa chỉ, Nam Tầm hơi kinh ngạc, cô không ngờ nhà cũ mà Phó Mặc nói ở ngay trên trần nhà cô sống lúc nhỏ.

Cô nhớ hồi đi học, nghỉ hè cô hay đạp một chiếc xe đạp cũ đi quanh, thường đi qua một căn biệt thự. Biệt thự kia rất xa hoa, còn có sân rộng rãi, trồng các loại hoa cỏ.

Khi đó cô không thể nào nhìn được nhìn thêm vài lần. Có đôi khi cô cũng sẽ thấy một bóng dáng thấp bé đứng trên ban công tầng hai. Cô đứng ngược sáng, nên không nhìn rõ dáng vẻ cậu bé sau bóng rèm cửa sổ, nhưng mà lúc tâm trạng cô tốt thì sẽ vẫy tay với cậu bé, sau đó đạp xe đạp cũ đi xa.

Chẳng lẽ cậu bé đó chính là Phó Mặc?

Đột nhiên Nam Tầm cảm thấy, đây chính là duyên phận.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Được, Coi Như Bồi Thường

Nam Tầm về tới trần nhà ly biệt đã lâu dựa theo con đường trong ký ức, sau đó tìm được nhà họ Phó cách trần nhà không xa.

Biệt thự hai tầng trước mắt vẫn giống như trong ấn tượng cũ, trong sân mọc đầy hoa cỏ. Tầng hai có cửa sổ sát đất thật lớn, rèm vàng nhạt gần như trắng nhẹ nhàng buông rủ, chỉ là lần này không nhìn thấy cậu bé đứng sau rèm cửa nữa.

Biệt thự này cách thôn trần phía sau một đoạn, bình thường cũng không có người đi về hướng bên này. Nó nằm sâu kín ở nơi đây, dường như ngăn cách với mọi thứ xung quanh.

Nam Tầm gõ vang cửa lớn, mới vang lên một lúc, cô đã nghe được tiếng cọt kẹt.

Cửa mở, người đàn ông cao ngất đứng sau cửa, ẩn trong bóng tối. Anh vẫn trước sau như một mặc một thân áo sơ mi trắng quần tây đen, vừa nhìn thấy Nam Tầm, trong mắt lập tức xôn lên ý cười.

"Mặt Mặt, sao em lại tới đây?" Phó Mặc hỏi.

Nam Tầm quơ quơ di động trong tay, cười nói: "Lúc đi anh lơ đãng quá, điện thoại di động cũng không mang. Em đành phải đảm nhận nhiệm vụ chuyển phát nhanh đưa điện thoại tới cho anh đây."

"Mau vào đi, bên ngoài nóng." Phó Mặc nói.

Nam Tầm đi theo Phó Mặc vào phòng, cô nhìn cách sắp xếp phòng khách, lại chợt sinh ra một loại cảm giác như từng quen biết.

Phó Mặc đi phòng bếp rót nước cho cô. Nam Tầm không nhìn được đi theo, cô xem bóng lưng Phó Mặc, nhìn một hồi, trên trán liền chảy ra một lớp mồ hôi lạnh.

Cô đã nhớ ra thấy ở đâu, đó là lúc bác sĩ tâm lý họ Lý thôi miên cô. Cánh cửa cô thấy trong giấc mơ chính là cửa lớn căn nhà này, khung cảnh sau cánh cửa cũng là những thứ cô nhìn thấy như hiện tại, giống như đức.

Mà bây giờ...

Nam Tầm nhìn bóng lưng người đàn ông kia, vừa lúc thấy anh rót nước xong chậm rãi xoay người.

Nam Tầm chợt ngừng thở.

"Mặt Mạt, em làm sao vậy, sao ra nhiều mồ hôi thế này?" Phó Mặc đi tới trước mặt cô, vươn tay muốn lau giúp cô.

Không phải người không có khuôn mặt, mà là Phó Mặc.

Nam Tầm thâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi Phó Mặc đến gần, cô vẫn lùi một bước theo bản năng, tránh anh đụng vào.

Phó Mặc thấy cô né mình, ánh mắt trở nên hơi tối tăm trong nháy mắt, nhưng rất nhanh anh đã khôi phục đáng vẻ ban đầu.

"Mặt Mạt, anh chỉ lo cho em." Phó Mặc thở dài.

Nam Tầm dần hoàn hồn, không khỏi chửi mình bị thần kinh trong lòng.

"Em không sao, có thể là do bên ngoài quá nóng." Nam Tầm vội vàng nói, rồi nhận lấy nước trong tay anh, tu ừng ực.

Người nọ nhìn cô rót từng ngụm lớn vào miệng, cũng không có bất kì biểu hiện kinh ngạc gì với cách uống hào hùng như thế, ngược lại trong mắt chứa ý cười.

Nam Tầm không về ngay, mà mặt dày ngồi một lúc. Phó Mặc mở ti vi, chuyển kênh cô thích, xem cùng cô.

Mãi đến khi sắc trời hơi tối, Nam Tầm mới tạm biệt rồi đi.

"Phó Mặc, em đi đây."

Phó Mặc nhìn cô không nói gì, qua hồi lâu mới nói: "Mặt Mạt, anh thật muốn nuốt em vào bụng, như vậy chúng ta sẽ vĩnh viễn không tách ra."

Lúc anh nói lời này, ý cười trong mắt thật đậm.

Nam Tầm tròn trắng mắt: "Anh còn trêu em nữa, em sẽ tức giận đấy."

Phó Mặc cười ha ha.

Phó Mặc đưa Nam Tầm đến cửa liền dừng lại. Anh nhìn Nam Tầm, nói giọng dịu dàng: "Mặt Mạt, liên lạc bằng điện thoại bất cứ lúc nào nhé."

Nam Tầm ho nhẹ: "Được."

Mới vừa ra cửa biệt thự, Hư Không Thú liền tới báo tin vui: "Chúc mừng, giá trị ác niệm lại giảm rồi, bây giờ là 75."

Nam Tầm nghe xong rất vui vẻ. Đã đi rất xa, nhưng cô vẫn không nhịn được quay đầu ngoái nhìn.

Ngoài cửa đã không có bóng người, Nam Tầm vốn cảm thấy hụt hẫng, lại bỗng phát hiện sau cửa sổ tầng hai, một người đàn ông đang đứng sau rèm cửa màu trắng bị gió thổi tung đưa.

Là Phó Mặc.

Nam Tầm nhếch miệng, những tia nắng ấm áp còn sót lại của ánh trời chiều chiếu vào trên mặt cô. Cô vẫy tay với người đàn ông sau cửa sổ, cười đến vô cùng xán lạn.

Cơ thể Phó Mặc né trong bóng tối của rèm cửa, đôi môi mỏng đỏ hơn ngày thường hơi cong lên.

Trở lại nhà mình, Nam Tầm phát hiện trong phòng đột nhiên có thêm một người.

Nghe được tiếng động, cô gái ngồi trên ghế sofa quay đầu lại nhìn cô, khẽ gật đầu: "Chào cô, tôi tên Tô Hàm, là bạn cùng phòng mới của cô."

Cô gái trước mặt tầm khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, để kiểu tóc ngắn giả dợn, ngũ quan đoan chính, ánh mắt sắc bén, de de màu lúa mạch.

Nam Tầm không ngờ đối phương hành động nhanh như vậy. Chẳng qua cô chỉ đi ra ngoài một chuyến, bạn cùng phòng mới này đã chuyển vào rồi.

"Chào cô, tôi là Bạch Mạt." Nam Tầm thoáng ngẩn ra sau đó đuổi tay về phía cô ấy: "Rất hân hạnh được biết cô."

Rất nhanh Nam Tầm đã biết, nghề nghiệp của Tô Hàm là cảnh sát, chẳng trách nhìn như người biết võ.

Nam Tầm không biết sao Tô Hàm lại nghĩ tới nơi này thuê phòng, gần đây cô ấy có vẻ đang điều tra thứ gì.

Tô Hàm giống như người không quá biết gánh vác cuộc sống, cơ bản ba bữa cơm của cô ấy đều gọi thức ăn ngoài, ngay cả dọn nhà vệ sinh cũng kêu

người giúp việc tới cửa.

Nam Tầm rất ngạc nhiên, hỏi Tiểu Bát: "Cảnh sát bây giờ đều có tiền như vậy à?"

Hư Không Thú: "Tùy thôi. Họ Tô nhà bọn họ là thế gia trừ tà, ông của cô ấy là đại sư trừ tà có tiếng. Thế nhưng Tô Hàm là ngoại lệ, dương khí trên người cô ấy quá thịnh, không thể mở Quỷ nhãn."

Nam Tầm vừa nghe, ánh mắt nhìn Tô Hàm trở nên lóng lánh trong chớp lát.

Thầy trừ tà đó, nghe thật trâu bò. Tuy rằng Tô Hàm không phải, nhưng ông nội cô ấy phải, nhà bọn họ có rất nhiều người đều như vậy.

Mất thấy Tô Hàm lại muốn gọi thức ăn ngoài, Nam Tầm có chút không nhìn nổi, chủ động nói: "Một ngày ba bữa giao cho tôi được rồi, có điều cô rửa chén."

Tô Hàm vội vàng gật đầu: "Được, chờ chút nữa tôi đi mua máy rửa bát."

Nam Tầm

Người có tiền thật tùy hứng.

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát: "Thế giới sau có thể cho ta xuyên thành con nhà giàu không?"

Hư Không Thú suy nghĩ một lúc nói: "Được, coi như bồi thường."

Nam Tầm vào lúc này còn không quá hiểu hai chữ "bồi thường" Tiểu Bát nói có ý gì.

Không lâu sau đó, khi cô đã nhìn ra được sự tinh túy của hai chữ này, ý nghĩ duy nhất chính là đập Tiểu Bát từ bánh bao thành bánh.

Nam Tầm ở chung với Tô Hàm vô cùng hài hòa. Vừa bắt đầu, thái độ của Tô Hàm còn chưa cởi mở, sau đó đã nhận Nam Tầm làm em gái.

Nam Tầm cũng cảm thấy Tô Hàm làm người không tệ, mãi đến tận khi cô phát hiện gần đây Tô Hàm đang điều tra cô.

Tô Hàm bị cô phát hiện cũng không lúng túng, chỉ nghiêm túc giải thích: "Mạt Mạt, em có nghe nói chứ? Cái chết của Triệu Kỳ Lân và Bạch Khê Diệp nhìn bên ngoài như tai nạn giao thông, thực ra rất kì quái. Càng không cần nói Lý Mặc, một bác sĩ tâm lý đang yên đang lành bỗng biến thành bệnh thần kinh."

Nam Tầm nhớ tới cái gì, vẻ mặt hơi đỏ, trề miệng ra không nói.

"Mạt Mạt, em hãy nói thật cho chị, có phải em đã tiếp xúc với nó rồi không?" Ánh mắt Tô Hàm đột nhiên trở nên sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Gương Trừ Tà, Quỷ Khí Trên Người

Nam Tầm mấp máy miệng, hỏi Tiểu Bát ở trong lòng: "Ta có nên nói cho Tô Hàm những chuyện không thể tưởng tượng nổi kia không, nếu như nói cho cô ấy biết thì có thể chọc nó tức giận hay không? Tuy rằng mấy ngày qua thứ kia không đi theo ta nữa, nhưng ta vẫn sợ quá, lúc nào cũng lo nó lại chọt xuất hiện."

Hư Không Thú vô cùng bình tĩnh trả lời một câu: "Tô Hàm là khí vận tử của thế giới này, sao có thể chết dễ dàng như vậy được."

Nam Tầm không nén nổi tò mò: "Khí vận tử? Ta có thể hiểu thành nhân vật chính trong một quyển tiểu thuyết không?"

"Có thể hiểu như vậy."

"Vậy sao ta không nhìn thấy khí vận tử của thế giới trước?"

"Thân mệnh, khí vận tử của thế giới trước là ai đã không còn quan trọng. Dù sao toàn bộ đều chết trong trận đại chiến kia."

"... Không phải người nói khí vận tử không chết dễ dàng như vậy sao?"

“Đó không phải là tình huống đặc biệt à. Ai có thể ngờ bùm cái thì Yêu Vương đã bạo thủ đần, ngay cả khí vận tử cũng bị nổ chết.”

Nam Tầm: ...

“Tiểu Bát, nếu ta không đến thế giới này, cuối cùng boss phản diện sẽ ra sao?” Nam Tầm bỗng hỏi.

Hư Không Thú nói: “Đương nhiên là bị khí vận tử giết chết.”

Nam Tầm ồ lên đầy hàm ý sâu xa: “Ta hiểu rồi, người đây là đang giành giá trị công đức với khí vận tử.”

Hư Không Thú áp ứng giải thích ngay tức khắc: “Ta đây đang làm chuyện tốt mà. Người nghĩ đi, nếu như khí vận tử chống lại boss phản diện, cuối cùng chắc chắn boss phản diện sẽ bị giết chết, mà ta thì chỉ cần tiêu trừ giá trị ác niệm trên người boss phản diện. Một khi giá trị ác niệm của đại boss phản diện bị tiêu trừ, Thiên Đạo cũng sẽ không để cho khí vận tử tiêu diệt hắn, ta đây là đang cứu mạng hắn, hừ~”

Biết Tô Hàm là khí vận tử có khí vận thêm thân, Nam Tầm cũng không dỗi gặt, nói cho cô ấy biết chuyện kỳ lạ gặp phải trong khoảng thời gian này.

Sau khi Tô Hàm nghe xong thì im lặng thật lâu.

Cô đã vô cùng chắc chắn, thứ kia có loại dục vọng chiếm hữu mãnh liệt gần như vận vẹo với Bạch Mạt. Nó không chấp nhận được bất luận kẻ nào xỉ vả bôi nhọ cô ấy, càng không cách nào tha thứ dằn ông đến gần cô ấy.

“Tô Hàm, tại sao chị muốn tra những thứ này?” Nam Tầm hỏi.

Tô Hàm lạnh lùng nói: “Chị không cho phép bất kỳ tên tội phạm nào nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, cho dù nó là gì đi nữa.”

Nam Tầm thầm nghĩ: Tô Hàm đúng thật là một cảnh sát tốt chính trực vì dân phục vụ, thảo nào lại là khí vận tử.

Tô Hàm đeo một lục lạc lên tay Nam Tầm, nói: “Đây là lục lạc trừ tà. Nếu như có tà ám gần người, nó sẽ vang.”

Nam Tầm hoảng sợ, vội vàng nói không cần.

Chết tiệt, nếu như thứ này luôn vang không ngừng, cô sẽ bị dọa chết tươi. Thay vì biết mà bắt lục, còn không bằng không biết gì cả.

Tô Hàm thấy cô sống chết không cần, đành phải đổi một bùa hộ mệnh cho cô: “Quý kia có chấp niệm quá sâu với em, chắc chắn nó vẫn sẽ tìm đến cửa. Bùa hộ mệnh này là lúc ông nội chị còn sống làm, có tất cả hai cái, tặng em một này. Em nhớ cất kỹ ở bên người, ngàn vạn lần không thể để rời khỏi người. Hôm nay chị quay về nhà chính lấy vài món đồ trừ tà. Nhớ kỹ, cho dù xảy ra chuyện gì thì em cũng đừng ra khỏi căn nhà này, chờ chị quay về.”

Nam Tầm thấy cô ấy nói rất nghiêm túc nên cô cũng nghiêm túc gật đầu ngay. Nhưng cô hơi tò mò: “Tô Hàm, nếu em không ra khỏi căn nhà này thì quý kia không tìm đến cửa sao?”

Tô Hàm nói: “Chị còn không rõ đạo hạnh của quý này lắm, nhưng nó đã dám giết người, vậy chắc chắn không đơn giản. Cho dù là quý gì, một khi rời khỏi nơi căn nguyên của nó, đạo hạnh của nó sẽ yếu dần, quý lợi hại hơn nữa cũng như vậy. Nếu như nó có thể rời khỏi nơi căn nguyên mà ngây ngốc ở chỗ khác thời gian lâu, vậy chắc chắn là bám vào vật trung gian nào đó.”

“Nơi căn nguyên là gì?” Nam Tầm hỏi.

“Chính là nơi nó vẫn luôn ở lúc còn sống, nơi đó có hơi thở lúc sinh thời, cho nên âm khí quý khí mạnh nhất.” “Mạt Mạt, ngoại trừ Bạch Khê Diệp, trước kia em có bạn trai nào không? Hoặc là nói, em có biết ai thích em, kiểu rất thích không?” Tô Hàm bỗng hỏi.

Về mặt Nam Tầm vô tội nói: “Trước kia chưa từng yêu đương, nhưng nhận được không ít lời tỏ tình với thư tình, khoảng hai mươi ba mươi, nhưng cụ thể là ai thì em không nhớ.”

Tô Hàm: ...

Tô Hàm đi rồi, trước khi đi còn dán hai lá bùa trước cửa. Nam Tầm nghe lời cô ấy nói, cả ngày đều không ra khỏi cửa, ngồi trên ghế sofa xem TV một mình.

Di động vang lên, Nam Tầm thấy trên điện thoại hiển thị “Boss lớn”, khóe miệng không nhịn được mà cong lên, vội vàng nhận điện thoại: “A lô, Phó Mạt.”

“Mạt Mạt, em đang làm gì vậy?” Giọng nói đầu bên kia điện thoại hơi trầm thấp, cũng rất dịu dàng.

Gần như Nam Tầm đã tưởng tượng ra dáng vẻ đôi mắt thâm thúy của anh chứa đầy ý cười, thật sự vô cùng hấp dẫn người khác.

“Em đang ở nhà, Tô Hàm không cho em ra khỏi cửa. Đúng rồi, Tô Hàm chính là bạn cùng phòng mới của em. Anh biết không, cô ấy rất lợi hại, tổ tiên nhà họ Tô bọn họ đều là thầy trừ tà!”

Người ở đầu bên kia điện thoại ngừng hỏi lâu rồi mới ừ một tiếng, sau đó hỏi: “Tại sao cô ta không cho em ra khỏi cửa?”

Nam Tầm liền giải thích: “Tô Hàm nói có thứ gì đó bám theo em, nếu như em không ra khỏi cửa thì không sao.”

“Mặt Mạt, vậy em sợ không?”

Nam Tầm nói: “Đương nhiên sợ, nếu người bình thường gặp phải chuyện như vậy đều sẽ sợ đúng không?” Nhưng cô chỉ sợ những thứ không biết, mà không phải là sợ làm chuyện trái lương tâm nên sợ quý gõ cửa.

Lần này người ở đầu bên kia điện thoại im lặng thật lâu, lâu đến nỗi Nam Tầm cho là anh đã không còn nghe máy nữa.

“Phó Mặc? Phó Mặc?” Nam Tầm vội vàng gọi hai tiếng.

“Anh đây.” Người đàn ông nói.

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, Nam Tầm thấy giọng nói Phó Mặc trở nên hơi lạnh, thậm chí ý lạnh kia còn xuyên qua điện thoại truyền đến đầu bên này của cô, làm cho lỗ tai cô hơi run lên.

Hai người lại trò chuyện hồi lâu rồi mới cúp điện thoại.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: “Ta vừa nói gì làm cho Phó Mặc không vui sao, tại sao ta cảm thấy anh ấy hơi mất tập trung?”

Tiểu Bát nói: “Ta cũng không biết.”

Lúc Tô Hàm trở lại, mang theo một ít đồ vật nhìn rất kỳ lạ, ví dụ một gương đồng, một túi gạo nếp nhỏ, một thanh kiếm gỗ đào, còn có tro hương và lá bùa vân vân.

Tô Hàm rắc gạo ở khe cửa và trên cửa sổ, rắc tro hương đầy sàn nhà, gương đồng đặt ở trên bàn đối diện cửa.

“Chẳng lẽ gương này là gương chiếu yêu trong truyền thuyết?” Nam Tầm hỏi.

Tô Hàm quét mắt nhìn cô, giải thích: “Là gương trừ tà gia truyền của nhà họ Tô chị, sau khi ông nội chị qua đời thì thứ này truyền lại cho ba chị. Tiếc là ba chị là một thương gia, căn bản không có hứng thú với đồ ông nội truyền lại. Mà mặc dù chị có hứng thú nhưng không có thiên phú như ông nội, chị không mở được Quý nhãn.”

Nam Tầm nghe ra được một chút tiếc nuối từ lời của cô ấy.

Bởi vì tò mò, Nam Tầm đứng trước gương trừ tà quan sát một hồi: “Lạ thật, sao em cảm thấy trên người em tỏa ra khí đen?”

Tô Hàm vừa nghe thấy lời này, mặt bỗng biến sắc, vội vàng nhìn trong gương, quả nhiên thấy quanh người Nam Tầm bao phủ một lớp quý khí nhàn nhạt.

“Mặt Mạt, có phải gần đây em tiếp xúc với thứ kia không?” Giọng Tô Hàm trầm lại.

Về mặt Nam Tầm mơ hồ: “Không có mà, không phải mấy ngày gần đây chị luôn ở cùng em sao, hôm nay em cũng nghe lời chị không đi đâu cả.”

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nhà Hoang, Cô Bé Trong Ảnh

Về mặt Tô Hàm rất nghiêm túc: "Gương trừ tà sẽ không sai, mấy ngày nay chắc chắn em có tiếp xúc với con quý kia!"

Suy nghĩ một chút, cô ấy bỗng nhiên hỏi: "Mặt Mạt, mấy ngày nay hình như ngày nào em cũng gọi điện thoại cho một người. Người kia là ai?"

Nam Tầm lập tức hiểu ý của Tô Hàm, sắc mặt cô thoát cái trở nên trắng bệch: "Là Phó Mặc, người mấy hôm trước em mới quen, là người cực kỳ tốt."

Tô Hàm cười lạnh: "Khó trách chị vừa vào ở đã cảm giác được quý khí rất nặng trong phòng."

Nam Tầm ...

"Mặt Mạt, đưa điện thoại cho chị." Tô Hàm nói.

Tay Nam Tầm run run mở điện thoại trong túi.

Tô Hàm giờ điện thoại trước gương trừ trà, quả nhiên thấy quý khí vô cùng nồng nặc quán quanh điện thoại kia.

Nam Tầm cũng nhìn thấy, trên điện thoại di động có rất nhiều khí đen.

Tô Hàm hỏi Nam Tầm số điện thoại của Phó Mặc là số nào, Nam Tầm liền chỉ cho cô ấy xem.

Tô Hàm lập tức gọi điện, dường như đang tìm người tra giúp số điện thoại.

Quá trình này cũng không lâu, rất nhanh, phía bên kia đã gửi tên người tương ứng, còn có ảnh chụp người nọ lại đây.

Tô Hàm ngẩng đầu nhìn Nam Tầm, đưa bức ảnh trên điện thoại cho cô xem: "Phó Mặc em nói có phải người này không?"

Nam Tầm đến gần xem xét, khi nhìn rõ bức ảnh trên giấy chứng minh, sợ đến lão đảo: "Chuyện này sao có thể?"

Tô Hàm nói nhàn nhạt: "Người tương ứng số điện thoại này gọi Phó Vũ, là CEO tập đoàn mới nổi Tư Mạt, một tháng trước bất hạnh qua đời do tai nạn giao thông."

Hai mắt Nam Tầm đột nhiên trừng lớn: "Ai? Chị nói ai? Phó Vũ!"

Tô Hàm nghe kể Phó Vũ là bạn học cấp ba của Bạch Mạt, nhìn cô đầy ý tứ sâu xa: "Người chết tên Phó Vũ là bạn học cấp ba của em? Nếu là bạn học cấp ba, tại sao bây giờ em mới biết cậu ta trông ra sao?"

Nam Tầm trắng mặt nói: "Hồi cấp ba anh ta còn để tóc dài che hết cả trán và mắt, em thực sự không biết anh ta trông thế nào."

"Mạt Mạt, dựa theo lời giải thích của em, em ở chung cùng một con quý rông rã ba ngày mà không tự biết?"

Nam Tầm khó khăn nuốt nước miếng: "Em cảm thấy bọn họ không thể là một người. Phó Mặc hoàn toàn khác với Phó Vũ trong ấn tượng của em."

Tô Hàm bật cười ha ha: "Chị tin em, nói không chừng bọn họ là sinh đôi."

Nam Tầm: ...

Tô Hàm nói nghiêm nghị: "Mạt Mạt, nếu em đã tin chắc bọn họ không phải một người, vậy chúng ta cùng đi chào hỏi Phó Mặc trong miệng em ngay bây giờ thử xem."

Trong lòng Nam Tầm hồi hộp: "Em, chúng ta? Em cũng phải đi sao? À... Tô Hàm, chị xem trời đã tối rồi, không bằng ngày mai mình lại đi chứ? Hay là, chị tự đi một mình?"

Tô Hàm liếc cô: "Mạt Mạt, chị cần em dẫn đường."

Nam Tầm nhận mệnh dẫn cô ấy đi căn nhà cũ mới đến không lâu trước đây.

Mà khi Nam Tầm thấy dáng vẻ căn nhà một lần nữa, kinh ngạc há to miệng.

Nhà cũ bây giờ hoàn toàn khác lúc ban ngày, hoa cỏ trong sân vì lâu không người chăm sóc đã úa tàn, rèm cửa màu trắng tầng hai không hề lay động, không nổi lên được nửa phần gọn sóng, nhìn cả căn nhà không có chút sinh khí nào.

Nam Tầm nuốt nước miếng, tiến lên gõ vang cửa lớn.

Bốn bề yên tĩnh, trừ tiếng gõ cửa của cô vang vọng trong màn đêm, không có tiếng gì khác.

"Phó Mặc, là em, Bạch Mạt. Anh có ở nhà không?" Nam Tầm kêu to ngoài cửa.

Vẫn không có người nào lên tiếng.

Tô Hàm đợi không kịp, trực tiếp chạy lấy đà nhảy tới hàng rào, thành công nhảy qua, sau đó mở cửa cho Nam Tầm.

Nam Tầm: ...

Tô Hàm mở cửa lớn cho Nam Tầm từ bên trong, hai người một trước một sau đi vào trong.

Tô Hàm bật đèn cửa, khung cảnh bên trong khiến Nam Tầm ngẩn người.

Vẫn là nơi quen thuộc, chỉ là trong phòng bốc lên mùi bụi bặm, tùy ý quét qua là có thể thấy lớp bụi trên bàn.

Dáng vẻ kia ít nhất đã có một tháng không ai ở.

Lá gan Tô Hàm rất lớn, cô ấy đi trước, Nam Tầm bám sát sau lưng.

Cũng không biết có phải do thần kinh quá căng thẳng hay không, Nam Tầm cảm giác có người đi theo sau mình, tiếng bước chân kia chùng lên tiếng bước chân của cô.

Nam Tầm không dám quay đầu lại nhìn.

Hai người lên tầng hai, vào phòng ngủ của Phó Vũ.

Trong phòng có vẻ như không thay đổi kể từ khi Phó Vũ qua đời, trừ một lớp bụi mỏng bên trên. Phó Vũ dường như có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, đồ vật trong phòng đều bày đến mức rất chỉnh tề.

Tầm mắt Nam Tầm rơi vào khung ảnh trên tủ đầu giường.

Trong ảnh có một cô bé. Cô bé cột tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục cấp ba rộng rãi, đang nằm trên bãi cỏ. Đầu cô bé gối lên hai tay đan phía sau, chân phải gác lên chân trái, dáng vẻ thực thoải mái lười biếng. Quyển sách ngữ văn cấp ba che trên mặt cô, ánh mặt trời xuyên qua cành lá sum suê của cây to phía sau lưng làm bóng lá loang lổ rơi vào trên người cô.

Tấm hình này chụp rất có cảm giác nghệ thuật, cảm giác rất đẹp dễ duy mỹ.

Nhưng Nam Tầm vừa nhìn đồng phục học sinh xấu kinh người kia, liền biết cô bé này là bạn cùng trường cấp ba của cô.

Đang nhìn bức ảnh đến xuất thần, Tô Hàm đột nhiên vỗ vai Nam Tầm khiến cô sợ quá chùng.

"Mặt Mạt, đi thôi, về rồi hãy nói." Tô Hàm nói vẻ nghiêm túc.

Trong đầu Nam Tầm bây giờ rất loạn, nên Tô Hàm nói cái gì, cô làm theo cái đấy.

Lúc hai người rời đi, Nam Tầm không nhận được ngoài đầu liếc nhìn.

Vừa nhìn, hai mắt Nam Tầm bỗng trừng lớn.

Đằng sau cửa sổ lớn tầng hai, đằng sau rèm cửa trắng bị gió thổi nhộn nhạo có một người đàn ông đang đứng.

Sắc mặt Nam Tầm trắng bệch.

Nhưng đợi Nam Tầm nhìn kỹ, lại không thấy bóng người kia nữa.

Bước chân Nam Tầm lao đảo, kéo chặt Tô Hàm đang đi phía trước.

Trong giây lát, Nam Tầm chợt nghĩ đến rất nhiều thứ. Ví dụ như cô bé trong bức ảnh ở phòng của Phó Vũ là ai, con mẹ nó đó chính là cô hời cấp ba. Bởi vì đó là xác của Bạch Mạt, mặt cũng bị che lại rồi, vì vậy cô mới không nhận ra ngay.

Phó Mặc và Phó Vũ giống nhau như đúc. Người Phó Vũ thăm mẩn là cô, Phó Mặc thích cô, còn hỏi cô có muốn làm bạn gái anh hay không. Tô Hàm nói người tên Phó Mặc không tồn tại, Tiểu Bát nói Phó Mặc là boss phản diện, giá trị hắc hóa và giá trị ác niệm của anh đều 100, mà boss phản diện thích cô...

Tất cả những điều này đều nói rõ đáp án Nam Tầm thăm muốn.

Sau khi trở về hai người ngồi trên ghế sofa, bởi vì đều có tâm sự nên ai cũng trầm mặc.

Nam Tầm không ngờ, người cô hiếm khi có ấn tượng tốt lại không phải người, mà là quỷ.

Đây thực sự là... Ha ha.

Tô Hàm bỗng nhiên đứng lên: "Mặt Mạt, chị phải đi chùa Linh Ân một chuyến để mời đại sư Vô Trần xuống núi. Gần đây ác quỷ hoành hành, âm khí đại thịnh, không thể để mặc những thứ này làm bừa được."

Nam Tầm há miệng, khô cần nói: "Chị muốn đại sư Vô Trần gì đó đối phó Phó Vũ? Nhưng, nhưng mà Phó Vũ có thể không phải một con quỷ xấu..."

"Bạch Mạt! Em đang cầu xin vì một con quỷ sao?" Sắc mặt Tô Hàm trầm xuống trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Nghi Vấn, Chấn Của Ai

Nam Tầm không nói nữa, cô hỏi Tiểu Bát trong lòng: “Nếu như khí vận từ chống lại boss phản diện, boss có thể bị cô ấy giết chết hay không?”

Hur Không Thú bình tĩnh đáp lại một câu: “Yên tâm đi, bởi vì người tham gia, boss lớn lệ quý lợi hại hơn Phó Vũ ở quỹ đạo ban đầu gấp bội lần, cho dù đại sư Vô Trần đến đây hẳn cũng không sợ.”

Có được lời này, Nam Tầm hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô nhanh chóng nghĩ đến gì đó, sắc mặt đen lại: “Tiểu Bát, người thật khó công giá điểm ta nha.” Hơi dừng, giọng nói bỗng cất cao lên: “Người con mẹ nó để ta đi độ hóa một con quý?!”

Nam Tầm suýt nữa khóc thành tiếng: “Người lại có thể để cho một con quý yêu ta? Ta cảm ơn người, con mẹ nó ta không cần!”

Hur Không Thú giả chết hồi lâu rồi cuộc đã lên tiếng: “Sao người lại không hiểu dụng tâm lương khổ (*) của gia chứ, để tìm được thế giới thỏa mãn điều kiện của người, gia rất không dễ dàng. Tuy là quý, nhưng con quý này thích người, thích đến vô cùng ~ còn có, hắc đẹp trai chân dài, còn biết nấu ăn, không phải loại hình người thích sao~”

(*) Dụng tâm lương khổ: dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

Nam Tầm mặc kệ nó giải thích như thế nào đều rất muốn một phát tát chết nó.

Sáng sớm ngày hôm sau Tô Hàm đã đi rồi, Nam Tầm ngáp một đến phòng tắm rửa mặt.

“Chết tiệt đây là gì vậy?!” Nam Tầm trừng mắt nhìn chỗ cổ mình trong gương, phát hiện một dấu hôn đỏ.

Cô chẳng quen thuộc gì hơn loại dấu vết này, thế giới trước mỗi ngày đều bị Yêu Vương lăn qua lộn lại ra dấu vết bánh nướng áp chảo, cô thấy thứ này quá nhiều rồi.

“Tiểu Bát, có phải tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Nam Tầm run giọng hỏi.

Hur Không Thú nói: “Không có đâu, người không nên nghĩ quá nhiều.”

“Nhưng mà cánh tay ta hơi tê mỏi, chắc không phải ta bị quý đè chứ? Tiểu Bát, người thành thật nói cho ta biết, có phải boss lớn lệ quý theo vào hay không?”

Hur Không Thú dùng một lát mới nói: “... Không có.”

“Tại sao người phải ngừng lại một lúc?”

“Chỉ là ta đang suy nghĩ chuyện khác.”

“Thật sao?”

“... Thật sự.”

Tuy là Tiểu Bát nói như vậy, nhưng Nam Tầm vẫn không yên tâm quan sát hồi lâu. Gạo nếp trên cửa sổ và trong khe cửa đều không có dấu vết bị động chạm, tro hương trên mặt đất cũng không xuất hiện dấu chân kỳ lạ nào, lúc này Nam Tầm mới yên tâm.

Hiện tại biết boss lớn sẽ không gặp phải chuyện không may, trong phòng lại chỉ có một mình, Nam Tầm bắt đầu phóng thích bản thân.

Piano trắng kia còn đặt ở vị trí cũ trong phòng khách. Nam Tầm rất thích ca khúc mà Phó Mặc, à không, phải nói là Phó Vũ dạy cô. Cô đã sớm ngửa tay đến muốn đàn một ca khúc hoàn chỉnh, nhưng bởi vì Tô Hàm luôn ở đây, để không phá hỏng thiết lập nhân vật, cô vẫn luôn chịu đựng không động vào.

Bây giờ, cô ngồi trên ghế piano, ngón tay thon dài trắng nõn di chuyển linh hoạt trên phím đàn đen trắng, làm gì có nửa phần mới lạ như lúc Phó Vũ dạy cô. Tiếng đàn êm tai và tiếng hát của Nam Tầm bay lượn lưu loát trong phòng, cực kỳ khoan khoái.

Hur Không Thú: “Người... haizzz, bỏ đi.”

“Ở đây lại không có người ngoài, thiết lập nhân vật có phá thì phá thôi.” Nam Tầm không bận tâm nói.

Hur Không Thú: ...

Người thì không có, nhưng mẹ nó lệ quý lại có một con. Lão tử không nói cho người biết, đó là sợ dọa người.

Chỉ là Hur Không Thú không ngờ, lúc Nam Tầm lộ ra loại “tính cách thật” này, giá trị ác niệm của quý bên cạnh ngược lại giảm xuống là tả.

Nam Tầm đàn đến mệt mỏi, nằm nghỉ ngơi trên ghế sofa, bất tri bất giác liền ngủ.

Lúc tỉnh lại đã đến giờ cơm tối, Nam Tầm ngáp một, sau đó nhìn chằm trên người, cả người đều mơ hồ.

“Tiểu Bát, lúc ta sắp ngủ tự đắp chăn cho mình sao?”

Hur Không Thú trả lời: “Trong mơ màng người cảm thấy hơi lạnh nên bò dậy đắp chăn cho mình.”

Nam Tầm hơi hoài nghi: “Thật sự?”

Hur Không Thú nói như chém đinh chặt sắt: “Thật sự.”

Nam Tầm ồ một tiếng, đứng lên nấu cơm tối.

Cả ngày hôm nay không ra khỏi cửa, trong tủ lạnh cũng không mua thêm gì, Nam Tầm định ngày mai đi dạo siêu thị.

Nam Tầm ăn xong cơm tối ngồi ở trên ghế sofa xem TV một lúc, sau đó đến phòng tắm tắm rửa.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, lúc cô đi vào phòng tắm, cảm giác được một cơn gió lạnh thổi vào.

“Tiểu Bát, sao vừa rồi có một cơn gió lạnh vậy?”

“Bởi vì thời tiết sắp thay đổi thôi. Tắm rửa sạch sẽ đi, ta che chắn năm giác quan ngay đây.”

Lúc Nam Tầm cởi quần áo, loại cảm giác bị gió lạnh vờn quanh càng rõ ràng hơn.

Thật sự do cô nghĩ nhiều rồi sao?

Nam Tầm cảm thấy hơi lạnh, không nhịn được bật máy nước nóng lên hai nấc.

Lúc gội đầu, Nam Tầm bỗng phát hiện mình quên cầm khăn lông qua đây, bọt dầu gội làm mắt cay cay, Nam Tầm vội vàng đưa tay đi mò khăn lông trên giá.

Quá trình lấy khăn lông thuận lợi hơn tưởng tượng của cô, tay vừa mới tìm được giá bên cạnh, cô đã mò đến khăn lông, thật giống như có người đặc biệt đưa cho cô.

Buổi tối hôm đó, Nam Tầm mơ một giấc mơ.

Chắc là lúc lớp 11, gương mặt cô vẫn còn non nớt, sau khi tan học cô mang cặp sách tính đi thẳng đến bệnh viện chăm sóc mẹ của Bạch Mạt.

"Thằng nhóc thối, lấy toàn bộ tiền ra biếu mấy ông trẻ đi!"

Nam Tầm nghe tiếng nhìn lại, thấy vài tên du côn đang ngăn một cậu nam sinh lại đòi tiền.

Nam Tầm vốn vội vã đến bệnh viện không muốn xen vào, nhưng cô thấy được người nọ mặc đồng phục giống bọn cô, mà cậu nhóc để tóc mái dài làm cho cô nhanh chóng nghĩ đến "người tàng hình" trong lớp.

Cậu nam sinh kia cúi đầu, lấy tiền trong túi ra.

Tên côn đồ kia cười vang ồm ồm: "Thật sự là một đứa cháu trai ngoan, như vậy là đúng rồi. Chỉ có điều, ông đã sớm nhìn mây không vừa mắt, đáng về nhút nhát này của mây dựa vào gì mà sinh trong gia đình có tiền! Đánh, đánh chết nó cho tao!"

Không bao lâu thì cậu nam sinh đã bị đánh vô cùng thảm.

Nam Tầm nhìn đến nóng nảy, trực tiếp xắn tay áo lao vào đánh nhau.

Mấy tên côn đồ tròn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ người đẹp trước mặt còn hung hãn hơn nam sinh, chân thon dài quét ngang, chẻ dọc, vung một quyền qua lại đánh cho tên côn đồ ngã xuống đất.

"Chết tiệt!" Tên côn đồ cầm đầu phun nước bọt ra đất, không rảnh lo thương hương tiếc ngọc, kêu mấy người anh em bao vây lại.

Nam Tầm chỉ bị đánh trúng một quyền trên mặt, trên hông bị đập một, thế nhưng ba tên côn đồ lại bị cô đánh cho mặt mũi bầm dập.

"Bà đây đã dùng di động chụp lại cảnh vừa rồi bọn mi cướp bóc, nếu như không muốn ăn cơm tù thì sau này thấy bà phải đi đường vòng!" Nam Tầm hung dữ trừng mắt nhìn mấy tên côn đồ.

Đương nhiên, lời này là dọa người, sao lúc đó Bạch Mạt nghèo như vậy có thể mua nổi điện thoại di động.

Nhưng mấy tên côn đồ tin, bỏ dậy bỏ chạy.

Nam Tầm xoa mặt mình, đau đến rít một tiếng, cô quay đầu nhìn thoáng qua cậu nam sinh kia, đi qua vỗ vỗ bả vai cậu, nói: "Đừng sợ, sau này chị che chở cậu."

...

Khi đó nói muốn che chở cậu chỉ vì để cho cậu không sợ hãi, căn bản Nam Tầm không để trong lòng. Nhưng cậu nam sinh này, có phải cậu luôn ghi ở trong lòng hay không?

Ngủ một giấc dậy, Nam Tầm vẫn đau eo mỗi tay như cũ, cô nhìn xem gương, nhìn đến mấy dấu đỏ tím trên cổ.

Nam Tầm dừng một chút, sau đó như không có việc gì mà tiếp tục đánh răng rửa mặt.

Hư Không Thú vừa mới bịa tốt lý do lừa bịp cho qua: ...

Cô đây là biết rồi sao? Hay vẫn là... không biết?

Hư Không Thú hoảng hốt. Này, này quá bình tĩnh rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Năm Liệt, Bị Quỷ Dâm Loạn

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm bình tĩnh pha cốc sữa đậu nành ăn bánh rán, sau đó bình tĩnh mà đi dạo siêu thị, sau đó bình tĩnh mà chọn một đồng đồ ăn đi quầy thu ngân tính tiền.

Sau khi phát hiện những đồ ăn vặt vô bổ vừa bỏ vào không thấy đâu, Nam Tầm chỉ hơi sùng sốt lại tiếp tục bình tĩnh.

Nam Tầm mang một túi đồ ăn đi trên đường lớn. Dù đi dưới ánh nắng chói chang, cô không có chút cảm giác nóng bức nào, một luồng gió mát mẽ theo sát phía sau như hình với bóng.

Tâm tình Nam Tầm có chút phức tạp.

Trong mơ cô mơ thấy rất nhiều thứ, tất cả đều là chuyện hồi cấp ba, một cậu bé dùng ánh mắt nóng bỏng như thế nào nhìn trộm cô.

Cô chưa bao giờ biết một người sẽ có chấp niệm sâu đến vậy với đối tượng yêu thầm, nồng nhiệt đến gần như bệnh hoạn.

Cảm giác được người yêu quý hẳn phải rất hạnh phúc, nhưng bị người như Phó Vũ yêu lại làm cô cảm thấy hơi đáng sợ.

Nam Tầm mở TV, chuyển kênh cô thích nhất. Vốn nghĩ xem chương trình mình thích có thể lên tinh thần, nhưng không ngờ sâu ngủ vẫn tới.

Nam Tầm biết, cô trở nên thích ngủ như thế là không bình thường.

Cô lại mơ một giấc mơ, lần này không phải thời cấp ba nữa.

Trong mơ cô mặc váy liền áo trắng, đứng một mình trên đường lớn, xung quanh không có bất kì ai.

Đi rất lâu, rốt cuộc cô nhìn thấy một người, sau đó cô chạy tới hướng người đó.

Đó là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, dáng người cao to, chỉ là không thấy rõ mặt. Người đó đưa một bó cúc trắng như tuyết cho cô.

Nam Tầm sững sờ, đưa tay nhận lấy theo bản năng, rồi nói cảm ơn.

Mặt của người kia bỗng trở nên rõ ràng, Nam Tầm sợ đến lùi lại một bước.

Là Phó Vũ!

Khóe miệng Phó Vũ hơi cong, ánh mắt nhìn cô dịu dàng mà cứng chiều. Anh nói nhẹ nhàng: "Mặt Mạt, đây là lần thứ hai em nhận hoa của anh, nhận lấy

nó đồng nghĩa em đồng ý làm bạn gái anh. Mạt Mạt, anh muốn em..."

Nói xong, anh cúi đầu xuống hôn lên Nam Tầm, đồng thời hai tay vừa kéo đã xé nát quần áo của cô.

Nam Tầm cá kinh. Đờ mờ cô thật sự không biết nhận lấy hoa có nghĩa đồng ý làm bạn gái nha! Còn có đây là trước mặt mọi người, tuy rằng không có bất kì ai, nhưng đây là trên đường nha trên đường, anh lại lột sạch cô như vậy!

Tâm trạng hoảng hốt, Nam Tầm mạnh mẽ cắn miệng của anh, đẩy anh ra.

Hai mắt đột nhiên mở to, Nam Tầm bừng tỉnh, duỗi tay khê sờ trán thấy đầy mồ hôi lạnh.

Nam Tầm cảm thấy boss lệ quý hơi quá đáng, vậy mà đâm loạn cô trong mơ.

Nam Tầm nghĩ đến trong mơ, con sắc quý này táy máy tay chân với cô ngay trên đường lớn, cảm thấy thật căm tức.

Cô đi lấy tấm bùa hộ mệnh Tô Hàm đưa nhét dưới gối, như thế vẫn chưa đủ, cô còn đặt cả kiếm trừ tà của Tô Hàm dưới gối.

Tô Hàm nói, nếu như phát hiện gió lạnh không bình thường, cứ đâm thẳng kiếm trừ tà này, đảm bảo vật kia hồn phi phách tán. Nếu không hồn phi phách tán cũng sẽ giảm rất nhiều quý lực.

Nam Tầm đương nhiên không muốn đối phó boss lệ quý, cô còn muốn giá trị ác niệm trên người boss đây. Thế nhưng lần này boss lớn hơi quá đáng, còn chẳng để cô có một giấc ngủ ngon.

Nhưng vốn tưởng có thể ngủ một giấc ngon lành, Nam Tầm vẫn lại nằm mơ.

Lần này, cô mặc váy cưới trắng tinh nằm trên giường King size.

Nam Tầm liền vội vàng đứng lên ra cửa, phát hiện nơi này là một lâu đài phong cách châu Âu xa hoa, bên trong không có bất kì ai.

Cô kéo lần váy thật dài, một mình chạy trốn trên hành lang không bóng người, tiếng giày cao gót đập trên đất lộp cộp lộp cộp, nghe mà lòng phát hoảng.

Khi cuối cùng cũng chạy khỏi lâu đài, cô phát hiện trên ngón áp út của mình có buộc một sợi chỉ đỏ.

Sợi chỉ đỏ kia dẫn cô đi về phía trước, cô đi theo phía sau. Sau khi vòng qua mấy ngọn núi giả, cuối cùng sợi chỉ đã tới điểm cuối. Một chiếc nhẫn kim cương từ đâu kia chỉ đỏ lướt đến ngón áp út của cô, vũng vàng mà vòng vào.

Sau đó, một người đàn ông đi ra từ phía sau ngọn núi giả.

Người nọ mặc áo sơ mi trắng như tuyết, hai mắt chứa ý cười mà nhìn Nam Tầm, nói dịu dàng: "Mạt Mạt, gả cho anh nhé?"

Nam Tầm nhìn Phó Vũ, bật thốt lên: "Nhưng anh đã chết, sao em gả cho anh được?"

Nam Tầm vừa dứt lời, liền nhìn thấy ý cười trong mắt Phó Vũ biến mất không thấy tăm hơi, đôi mắt trở nên âm trầm u ám, khuôn mặt đẹp trai tinh tế thay đổi đáng sợ trong nháy mắt, trên trán có một hố máu lớn, máu tươi chảy xuống từ trán.

Nam Tầm biến sắc hoàn toàn, quay đầu bỏ chạy.

"Mạt Mạt, Mạt Mạt..." Người kia vẫn một mực gọi sau cô.

"A ---"

Kêu to một tiếng, Nam Tầm đột ngột mở to mắt.

Con mẹ nó còn mấy lần như vậy nữa, chắc chắn cô sẽ bị boss lệ quý làm cho suy nhược thần kinh!

May mà, may mà chỉ là nằm mơ.

Nam Tầm há miệng thở hồn hên, muốn duỗi tay lau mồ hôi trên trán.

Nhưng đúng vào lúc này, cô chợt phát hiện cả người không thể động đậy!

Váy ngủ trên người không biết đã rơi xuống đất từ lúc nào, cô đã bị lột sạch bong.

Ngay lập tức, Nam Tầm hoảng sợ trừng lớn mắt, cô nhận ra được trong chăn có thêm một người.

Cảm giác mát mẻ ẩm ướt rơi trên đùi cô.

Đờ mờ lần này là thật! Không phải nằm mơ a a a!

Nam Tầm muốn mở miệng nói chuyện, lại phát hiện cổ họng như bị ngăn chặn, không nói được câu nào.

Trong đêm tối, một bàn tay che lên hai mắt cô.

Trước mắt vừa tối sầm lại, Nam Tầm liền cảm thấy trên môi chột lạnh, nụ hôn lạnh lẽo lại mãnh liệt làm cô hít thở không thông.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng nước chảy và tiếng thở dốc tinh tế đan xen vào nhau, bị phóng to mấy lần trong căn phòng lạnh lẽo.

Trời đã sáng, Nam Tầm nằm liệt trên giường.

Qua hồi lâu, cô mới hờn phi phách lạc đứng dậy mặc quần áo từ tã đi rửa mặt.

Kiểm trừ tà và bùa hộ mệnh quái gở gì đó đã nát, còn là cái loại nát thành bột phấn.

Chẳng dùng được cái lông gì! Không chỉ không dùng được, còn chọc giận anh. Tối ngày hôm qua, hết thấy đều là sự trừng phạt của anh. Cả người cô đầy dấu vết xanh tím, cô nhìn mà cũng phải sợ.

Anh nghĩ chính cô muốn dùng những thứ đồ kia đối phó anh, vì vậy tức rồi?

"Tiểu Bát, ta không thể tin được mình vừa bị một con quỷ dâm loạn." Nam Tầm ha ha trong lòng.

Cô có nên vui mừng rằng boss lệ quỷ chưa làm bước cuối cùng?

Hư Không Thú thở phào nhẹ nhõm: "Thân mến, rốt cuộc ngươi chịu để ý ta rồi, chụt chụt ~"

"Tiểu Bát... à"

Hư Không Thú tràn đầy chột dạ: "Đừng như vậy, ta thật không có ý giấu ngươi. Nếu ta nói khoảng thời gian này ngày nào hần cũng theo ngươi, ngươi còn không bị dọa chết à?"

"Khụ khụ, tin tức tốt nha. Trải qua những ngày ở chung này, giá trị ác niệm của boss lệ quỷ đã giảm xuống 45 rồi ~"

Nam Tầm lập tức sửa đúng: "Không phải ở chung, mẹ nó là rình coi!"

Hư Không Thú nói quanh co: "Mặc kệ hần nhìn trộm hay cái gì, giá trị ác niệm giảm là chuyện tốt mà."

"Tiểu Bát, ta rất muốn giả như ngươi thành bánh nhân thịt, thật đấy."

Hư Không Thú...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Không Ổn, Là Trận Tự Quỷ

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm phát tiết xong bắt đầu bàn bạc việc chính: "Giá trị ác niệm vẫn còn lại 45, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Cũng không biết lúc Phó Vũ còn sống có nguyện vọng gì, nếu ta thay anh ấy hoàn thành, có phải giá trị ác niệm có thể tiêu trừ hay không?"

Hư Không Thú nói: "Sở dĩ người sau khi chết biến thành lệ quỷ, hoặc là oán khí quá nặng, hoặc là chấp niệm quá nặng. Oán khí nặng thì giúp hần báo thù sẽ bình ôn oán khí, chấp niệm nặng thì đương nhiên là giúp hần hoàn thành tâm nguyện chưa hoàn thành lúc còn sống. Không biết đại boss lệ quỷ là loại nào. Dù sao hần cũng đã ở trước mặt, chỉ bằng chính miệng ngươi hỏi hần đi?"

Nam Tầm suy nghĩ một lát, cảm thấy khả thi. Tuy rằng giữa cô và boss lớn biết rõ ràng trong lòng, nhưng lớp cửa sổ kia vẫn chưa đâm thủng. Bây giờ, là lúc ngả bài. Hơn nữa, lại bị anh làm như vậy nữa, sẽ chết người.

Sau khi Nam Tầm chuẩn bị sẵn tinh thần thì đến phòng khách.

Nam Tầm ngồi ở trên ghế sofa, nhìn xung quanh một vòng, vẻ mặt hơi phức tạp nói: "Phó Vũ, em biết anh đang ở đây. Em muốn nói chuyện với anh."

Trong phòng thổi qua một cơn gió lạnh.

Nam Tầm cảm thấy nhiệt độ quanh người xuống thấp rất nhiều.

Con quý kia, ở ngay trong căn phòng này.

"Phó Vũ, em, bây giờ em mới biết anh thích em, cảm ơn anh thích em, thật sự.

Cả đời này em sống rất khổ cực, ba em là sâu rọu, sau đó lại cuốn tiền trong nhà đi, rồi thì mẹ cũng mất, còn lại một mình em lẻ loi hiu quạnh... Em chưa từng hưởng thụ cảm giác được người khác cưng chiều, nhưng mà anh đã cho em. Nếu, nếu như anh có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, anh có thể nói với em, cho dù em phải lên núi đao xuống chảo dầu cũng sẽ giúp anh thực hiện."

Nam Tầm vừa nói xong lời này, trong phòng liền có một cơn gió lạnh thổi qua, mạnh mẽ cuốn những vật nhỏ trên bàn bay lên, sau đó nện xuống mặt đất lạch cạch.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Đây là làm sao vậy? Ta nói lời nào không đúng chọc giận anh ấy sao?"

Hư Không Thú nói: "Người đừng đoán suy nghĩ của biến thái, đoán tới đoán lui cũng không hiểu rõ được."

Nam Tầm vuốt một nắm nước bọt, tận mắt nhìn lớp tro hương trên mặt đất có thêm hai dấu giày, đang nhanh chóng kéo đến phía cô bên này, mãi cho đến trước mặt cô mới ngừng lại.

Cho dù không nhìn thấy, cô cũng cảm nhận được tầm mắt của anh, lạnh lẽo nóng bỏng, mâu thuẫn như thể lại trộn lẫn với nhau, rơi thẳng trên người cô, làm cho cô không có chỗ nào ẩn tránh.

Trái tim Nam Tầm đập mạnh, cô cảm giác rõ ràng vành tai của mình bị thứ lạnh lạnh ẩm ướt ngấm lấy, sau đó giọng nói dịu dàng của người nợ vang lên ở bên tai.

"Mạt Mạt, anh không cần gì cả, anh chỉ cần em. Tám giờ tối nay, anh ở nhà chờ em... Mạt Mạt, em nhất định phải đến."

Nói xong lời này, cơn gió lạnh kia liền biến mất.

Trong lòng Nam Tầm rất hoảng hốt, hỏi Tiểu Bát: "Boss lệ quỷ đang hẹn ta sao?"

Hư Không Thú nói: "Đúng vậy."

"Vậy người nói ta có nên đi hay không?"

"Đi chứ, tại sao lại không đi?"

"Nhưng mà ta sợ."

"Đừng sợ, có ta ở đây."

Hư Không Thú tiếp tục khuyên nhủ: "Người đã quên mục đích của chúng ta rồi sao? Không phải chúng ta muốn tiêu trừ giá trị ác niệm trên người boss lớn lệ quỷ sao. Người ta cũng nói rồi, chỉ cần người thôi."

Trong lòng Nam Tầm thấy thật bị kích: "Vì sao lần nào cũng bắt ta hy sinh tiết tháo để tiêu trừ giá trị ác niệm chứ?"

Hư Không Thú an ủi cô: "Hy sinh một mình người là có thể độ hóa đại boss phản diện tràn đầy ác niệm trên thế giới này, vì vậy cứu vớt nghìn nghìn vạn vạn con dân. Wow, đây là một hành động vĩ đại và đáng ca tụng biết bao!"

Nam Tầm không bị nó ca ngợi làm úng não, hoàn toàn lý trí mà phân tích: "Ta đang suy nghĩ, độ hóa boss lớn phản diện không nhất định phải làm người yêu của anh ta nha, người thân cũng có thể. Tiểu Bát à, lần sau cứ cho ta làm mẹ hoặc bà, con gái hoặc là chị em của boss cũng được."

Hư Không Thú suy nghĩ một lát, nói: "Nếu như hoàn thành nhiệm vụ lần này, thế giới sau chắc chắn ta sẽ thỏa mãn yêu cầu của người."

Vì hạnh phúc ở thế giới sau, Nam Tầm lấy hết can đảm, một mình đến nhà cũ của nhà họ Phó.

Hoàng hôn buông xuống, bóng tối đang dần dần nuốt căn nhà cũ trơ trọi kia.

Đến trước nhà cũ, Nam Tầm vẫn hơi sợ: "Tiểu Bát, người hát đi, người không hát thì ta sẽ không đi vào."

Hư Không Thú lặng lẽ tròn trắng mắt, cam chịu cất tiếng hát: "Hãy đứng lên, những người không muốn làm nhân dân nô lệ! Với máu thịt của chúng ta..."*

*Quốc ca Trung Quốc: Nghĩa dũng quân tiến hành khúc

Nam Tàn...

Lúc Tô Hàm đến chùa Linh Ẩn tìm đại sư Vô Trần thì đại sư đang bế quan, cô đợi hai ngày mới đợi đến lúc ông ra ngoài. Sau khi đại sư Vô Trần biết mục đích cô đến, ông lắc lắc đầu, chỉ nói một câu: "Lệ khí và chấp niệm của quý này quá nặng, chỉ có thể tránh, không thể trừ chọc."

Tô Hàm thuyết phục nhưng không có kết quả, chỉ có thể quay về trước. Nhưng sau khi phát hiện không thấy Bạch Mạt đâu, mặt Tô Hàm đột nhiên biến sắc.

Cô biết, chắc chắn Bạch Mạt đã đến nhà cũ của nhà họ Phó, nhưng căn bản lúc này đến nhà cũ của nhà họ Phó chính là tự chui đầu vào lưới!

Rốt cuộc cô ấy có biết hay không, Phó Vũ đã không còn là người nữa, mà là lệ quý!

Một con lệ quý điên cuồng đến biến thái!

Tô Hàm càng nghĩ càng lo lắng, đi suốt đêm đến chùa Linh Ẩn.

"Đại sư Vô Trần, mạng người liên quan với trời, xin người giúp đỡ con!"

Đại sư Vô Trần im lặng hồi lâu, cuối cùng than một tiếng: "Đi đi. Mọi việc có nhân đều có quả, lão tăng nợ ông nội con một ân huệ, bây giờ cũng là lúc hoàn trả rồi."

...

Buổi tối nhà cũ ẩn trong bóng đêm, không nhìn thấy chút ánh sáng nào.

Đại sư Vô Trần nhìn căn nhà trước mặt, vẻ mặt nặng nề: "Ở đây sát khí ngập trời, quý này còn lợi hại hơn so với tướng tượng của lão tăng."

"Vậy, vậy đại sư có thể đối phó không?" Tô Hàm vội vàng hỏi. Cô đến là để cứu người, đương nhiên cũng không thể để cho đại sư Vô Trần xảy ra chuyện gì.

Đại sư Vô Trần lần Phật châu trong tay, thản nhiên nói: "Có thể thử một lần."

Nhà họ Phó vẫn là đáng vẻ cũ kĩ như lần trước, bên trong im ắng, không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào.

"Tô Hàm, lấy bùa hộ mệnh theo sát lão tăng." Đại sư Vô Trần dặn dò.

Hai người từ từ bước lên bậc thang lên tầng hai.

Trong yên tĩnh vắng vẻ, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân hai người lên tầng, tự dưng làm cho người ta cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Đại sư Vô Trần cứ đi hai bước thì dán một lá bùa lên hai bên cầu thang. Sau khi dán năm tấm như vậy, bước chân của ông chợt dừng lại.

Chính vào lúc này, xung quanh hai người nổi cơn gió lạnh.

Tô Hàm thấp thoáng nghe thấy tiếng cười và tiếng khóc, từng hồi từng hồi, đan xen lẫn nhau, mạnh mẽ kích thích màng nhĩ của cô.

Đại sư Vô Trần biến sắc, bỗng quát khẽ một tiếng: "Không ổn, chỗ này có một trận tụ quý!"

Ông vừa dứt lời, Tô Hàm theo sát phía sau liền kêu lên sợ hãi.

Một bàn tay chợt vươn ra từ trong bóng tối, liên tục tóm lấy chân Tô Hàm mà kéo xuống.

Đại sư Vô Trần đột nhiên ném lá bùa trong tay tới phía sau Tô Hàm, một tiếng thét chói tai vang lên, quý kéo tóm lấy Tô Hàm kia lập tức biến thành tro bụi.

Tô Hàm lắc lắc đầu hơi choáng váng, đứng lên lần nữa.

Đại sư Vô Trần trầm giọng nói: "Ở đây có một trận tụ quý, ác quỷ và quỷ chết oan trong phạm vi vài dặm đều bị tập hợp lại, nhưng tạm thời lão tăng chưa tìm ra mặt trận. Con cầm chắc bùa hộ mệnh, nếu như thấy ác quỷ đánh lên thì dán bùa hộ mệnh lên người ác quỷ."

Tô Hàm gật đầu, vịn vào thang bò trở về.

Lệ quý kia đang ngăn cản bọn họ lên tầng. Bây giờ cô vô cùng chắc chắn, Bạch Mạt đang ở trên tầng.

Cô ấy gặp nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Nghi Thức, Tôi Rất Tức Giận

Đại sư Vô Trần tiếp tục đi lên phía trên, chỗ cầu thang ông đi qua bị dán đầy bùa chú. Tô Hàm thì nắm chặt bùa hộ mệnh trong tay, càng đi càng thận trọng.

Mắt thấy sắp đến tầng hai, âm khí vừa mới bị trấn áp lại bùng lên mãnh liệt gấp bội, xung quanh tiếng quỷ khóc không ngừng.

Tô Hàm nghe cẩn thận có thể nghe rõ vài câu.

"Tôi không muốn chết, không muốn chết, cho tôi mạng của cô, tôi muốn mạng cô..."

"Hu hu hu, tại sao không cứu tôi, tại sao không cứu tôi. Tôi chết rồi, các người cũng phải chết..."

"Tao muốn giết mày, tại sao cánh sát không bắt mày, tại sao! Rõ ràng mày đừng chết tao..."

Đột nhiên trên đỉnh đầu hai người có vô số mặt quỷ xuất hiện, tản ra mùi mực rửa hôi thối, đang hung tợn trừng bọn họ.

Tô Hàm nhìn mà sờn cả tóc gáy, vậy mà thấy được Triệu Kỳ Lân và Bạch Khê Diệp giữa vài mặt quỷ lớn nhất.

Vô số mặt quỷ tụ lại cùng nhau ngay trên trần nhà, giống như hợp thành một trận pháp to lớn.

Đại sư Vô Trần bình tĩnh nói: "Không cần sợ, những lá bùa vừa này tạo thành một trận bát quái chống lại quỷ, những ác quỷ và quỷ chết oan còn chưa phá được trận của lão tăng."

Nhưng ngay lúc đại sư Vô Trần vừa dứt lời, những ác quỷ trong trận tụ quỷ như bị cái gì kích thích, càng không sợ chết thì nhau đáp xuống, toàn bộ há to miệng muốn cắn xé hai người.

Đại sư Vô Trần biến sắc, trong miệng đọc thầm kinh Phật.

Ngay tức khắc, những lá bùa xung quanh không gió tự cháy, tự động bay lên bỏ nhào vào những ác quỷ kia.

Bùa chú nện trên mặt ác quỷ, lập tức bùng lên ngọn lửa ngút trời. Ánh lửa kia càng dữ dội hơn ngọn lửa bình thường, ngọn lửa hùng hực vây lại đốt cháy hết ác quỷ trên trần nhà.

Ác quỷ kêu lên tiếng thét chói tai thảm thiết, tiếng sau còn thê thảm hơn tiếng trước.

Tô Hàm tận mắt thấy những ác quỷ này bị thiêu thành tro trong lửa lớn.

Đợi đến khi tất cả ác quỷ đều tan thành mây khói, những lá bùa đang cháy cũng biến thành bụi đen rơi xuống.

Tô Hàm thở phào một hơi: "Đại sư, những ác quỷ này đã tan thành tro bụi rồi sao?"

Đại sư Vô Trần gật đầu, khoe miệng bỗng tràn ra hàng máu tươi.

Tô Hàm sợ đến hét to: "Đại sư!"

Đại sư Vô Trần phát tay: "Không ngại, lão tăng chỉ không ngờ trận tụ quỷ này lợi hại như vậy, vì vậy hao phí không ít tâm sức của lão tăng."

Tô Hàm cảm thấy hồ thẹn, trầm ngâm nửa ngày, nói có chút khó khăn: "Đại sư, nếu không thể thì... Chúng ta từ, từ bỏ đi."

Nhưng đại sư Vô Trần lại lắc đầu: "Chưa tới thì thôi, bây giờ lão tăng đã đến nơi này rồi, nhất định phải cứu người từ trong tay con lệ quỷ kia."

Cuối cùng hai người đã lên tới tầng hai, đi tới trước cánh cửa cuối cùng.

Đại sư Vô Trần cắn ngón tay, viết một chữ Phật lên cửa, sau đó dùng chưởng vỗ bỏ cánh cửa kia.

Tô Hàm theo sát phía sau đại sư Vô Trần vọt vào.

Trong phòng không tối tăm như cô tưởng tượng, đêm nay ánh trăng rất đẹp. Ánh sáng màu bạc chiếu vào từ ngoài cửa sổ, làm tất cả mọi thứ trong phòng đều như được phủ một tấm lụa mỏng mờ ảo.

Bên giường có một người đàn ông đang ngồi, anh đưa lưng về phía hai người, vẫn luôn cúi đầu nhìn cô gái trên giường.

Mà trên giường lớn kia, một cô gái đang nằm ở giữa, xung quanh cô là những lá bùa vẽ đầy các ký tự bằng máu quỷ quái. Một hàng nếp bập bùng ngọn lửa xanh biếc xếp thành vòng tròn quanh người cô, chiếu sáng lấp lờ lên mặt cô, khiến gương mặt xinh đẹp càng nổi lên vẻ trắng xanh.

Cô gái nhìn thật bình thản mà cũng... tỉnh mạch như chết.

Ánh mắt Tô Hàm đột nhiên trầm xuống.

Là Bạch Mạt!

Đại sư Vô Trần kéo lại Tô Hàm đang muốn tiến lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mắt, hoặc phải nói là... Nam quỷ.

Vào lúc này, người nọ chậm rãi quay đầu.

Anh mặc áo sơ mi trắng như tuyết, sắc mặt tuy có hơi trắng xanh nhưng vẫn cứ đẹp trai tinh tế như trước. Khóe miệng anh xuất hiện ý cười, ánh mắt tỉnh mạch không gọn sóng, lạnh trầm sâu thẳm: "Thực là một đám rác rưởi, nhanh như vậy đã để các người lên đây."

"Phó Vũ! Rốt cuộc anh đã làm gì với Mạt Mạt?" Tô Hàm cá giận nói.

Khóe môi Phó Vũ khê cong, cười đến rất vui vẻ: "Bây giờ Mạt Mạt rất tốt. Rất nhanh cô ấy có thể vĩnh viễn ở bên tôi rồi."

"Làm sao bên nhau? Lẽ nào anh muốn biến cô ấy thành lệ quỷ giống anh!" Tô Hàm siết chặt nắm đấm.

Phó Vũ hơi nghiêng đầu, có chút mất hứng nói: "Lệ quỷ? Không, làm sao tôi đành lòng, tôi chỉ muốn biến Mạt Mạt thành con rối sinh động sẽ không chết cũng không mục nát. Không phải con rối chết, cô ấy sẽ là con rối sinh động có ý thức của chính mình. Có điều ---

Đầu tiên tôi cần giết chết cô ấy, sau đó phong ấn linh hồn cô ấy lại trong thi thể. Như vậy, cô ấy có thể ở bên tôi vĩnh viễn, thật tốt."

Tô Hàm cá kinh: "Vĩnh viễn? Thực là nực cười! Anh có nghĩ tới hay không, Bạch Mạt đã biến thành con rối còn là Bạch Mạt trước đây sao? Dù cô ấy có ý thức của mình, nhưng cô ấy sẽ cười sao? Sẽ nhảy sao? Cô ấy sẽ không cảm giác được tim đập nữa, không chạm được nhiệt độ, cô ấy sẽ không vui vẻ, mà chỉ có thể hận anh!"

Tô Hàm đã ngửi thấy mùi máu tanh gay mũi. Cô nhìn thấy hai cổ tay của Bạch Mạt đều đang chảy máu!

Con ma quỷ này muốn giết Bạch Mạt!

Ánh mắt Phó Vũ trở nên hung ác, nhưng khóe miệng anh lại cong lên lần nữa.

Anh tham lam nhìn cô gái trong huyết trận, nói dịu dàng: "Thì có sao, chỉ cần cô ấy có thể vĩnh viễn làm bạn với tôi. Dù cho có hận tôi thì cũng chẳng sao cả." Trong lời nói còn chứa chan vẻ thỏa mãn ngọt ngào.

Nói xong, anh lại cao hứng nói: "Trước đây cảm thấy cứ chết như vậy rất không cam lòng, nhưng bây giờ tôi lại rất sung sướng. Bây giờ mỗi ngày tôi có thể ở bên cạnh Mạt Mạt, nhìn cô ấy cười, không kiêng kị mà thưởng thức không gian riêng của cô ấy. Cô có biết cô ấy đáng yêu cỡ nào không, trước đây tôi vẫn luôn không biết."

"Cảm giác này thật quá kỳ diệu, tôi chưa từng thỏa mãn như thế. Thế nhưng --- "

Ngữ điệu của anh bỗng xoay ngoắt, lạnh lẽo thấu xương: "Sao trên đời này lại có nhiều kẻ đáng ghét như vậy? Điều không nên nói thì đừng nói, thứ không nên vọng tưởng càng không nên mơ tưởng, bằng không, tôi sẽ rất tức giận."

Trong lòng Tô Hàm phát lạnh: "Vì lẽ đó, cũng bởi lý do buồn cười này mà anh giết hai người vô tội, còn biến một thầy thuốc tâm lý thành bệnh thần kinh?"

Mà bây giờ, ngay cả người phụ nữ anh yêu nhất, anh cũng muốn giết chết!

"Tô Hàm, ngày hôm nay cô mang lão lừa trọc này đến cắt đứt nghi thức của Mạt Mạt, tôi cũng rất không hài lòng đấy." Ngữ khí của Phó Vũ rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt anh lại càng lúc càng lạnh lẽo âm trầm.

Lúc Tô Hàm tranh cãi cùng Phó Vũ, đại sư Vô Trần đã khôi phục gần đủ. Ông chặn trước Tô Hàm, nhìn lệ quỷ trước mặt, rồi chấp tay trước ngực: "A di đà Phật, thí chủ quý, lão tăng vẫn khuyên cậu buông xuống chấp niệm, trở về với trời đất đi."

Phó Vũ cười lạnh, anh cúi người hôn lên trán Bạch Mạt, sau đó đứng dậy đi tới hướng đại sư Vô Trần.

"Lão lừa trọc, không phải ông chuẩn bị sẵn sàng đến thu phục tôi sao. Đã như vậy, bớt giả vờ giả vịt đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Phó Vũ, Em Sẽ Luôn Ở Bên Anh

Ánh mắt đại sư Vô Trần tối sầm lại: "Nếu như vậy, cũng đừng trách lão tăng không khách khí!"

Đại sư Vô Trần nhân lúc bất ngờ, đánh ra năm sáu lá bùa trong nháy mắt.

Lá bùa lập tức tự cháy, ánh lửa đỏ rực vây Phó Vũ lại.

Tô Hàm thấy hai người đánh nhau, vội vàng vòng qua bọn họ đi cứu Bạch Mạt.

Bạch Mạt sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, nhìn qua có vẻ đã mất quá nhiều máu. Tô Hàm xé hai mảnh vải từ trên giường băng tay Bạch Mạt lại, cầm máu tạm thời.

Nhưng vẫn chưa đủ, nhất định phải nhanh chóng đưa Bạch Mạt đến bệnh viện, nếu không cô ấy sẽ chết.

Tô Hàm vội vàng nhìn về phía sau, vừa nhìn, đôi mắt cô bởi vì hoảng sợ mà chột trợn trừng.

Rõ ràng lá bùa của đại sư Vô Trần đã thiêu đốt cơ thể Phó Vũ, cô cũng thấy cơ thể lệ quỷ này bắt đầu cháy đen, nhưng ngay sau đó, quanh người lệ quỷ lại tản ra một loại sương đen kỳ dị.

Âm thanh sột soạt sột soạt vang lên, sương đen này đã cắn nuốt sạch sẽ toàn bộ ngọn lửa trên bùa, không chỉ vậy, sương đen còn khôi phục cơ thể cháy đen của lệ quỷ như lúc ban đầu.

"Lão lừa trọc, ông chộc giận tôi rồi." Lệ quỷ kia âm trầm nhìn đại sư Vô Trần, đôi mắt thoáng ánh lên sắc đỏ đậm, anh đi mấy bước đã đến gần ông.

Đại sư Vô Trần vội vàng nện từng viên Phật châu qua.

Phật châu vốn mang theo niệm lực tối cao nhưng khi chạm vào lệ quỷ, toàn bộ đều bị sương đen ăn mòn, xem ra lại không có chút tác dụng nào.

Đôi mắt lão của đại sư Vô Trần càng trừng lớn hơn, loại cảm giác áp bức chưa bao giờ có bao vây lấy ông.

Phó Vũ dùng một chương đã đánh đại sư Vô Trần nhào ra sàn, đang muốn lại dùng một quyền đánh nát đầu ông, cơ thể anh bỗng cứng đờ.

Tô Hàm dán lá bùa hộ mệnh kia lên lưng anh.

Phó Vũ chỉ dùng lại một chút liền từ từ quay đầu.

Tô Hàm mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh.

Phó Vũ cười lạnh: "Ngay cả Phật châu của lão lừa trọc cũng vô dụng với tôi, cô còn muốn dựa vào một lá bùa hộ mệnh để đối phó với tôi? Thật sự là ý nghĩ viên vông."

Nói xong, anh duỗi tay bóp cổ Tô Hàm, nâng cô lên cao sau đó quăng mạnh cô xuống đất.

Một tiếng bịch, cả người Tô Hàm nện xuống mặt đất. Một vũng máu lớn từ từ tràn ra rồi lan rộng từ sau ót cô, ánh mắt cô dần mất đi tiêu cự, giây phút này không hề có sức phản kháng.

Phó Vũ giơ tay, định dùng một chiêu cuối giết chết cô.

Nhưng mà đúng vào lúc này, eo anh bỗng bị người ôm lấy từ phía sau.

"Phó Vũ, đừng tổn thương người vô tội nữa! Em ở lại cùng anh được không, em ở cùng anh, cả đời đều sẽ không rời khỏi anh, anh đừng tổn thương những người khác, em xin anh..." Cô gái khóc cầu xin.

Cả người Phó Vũ run lên.

Mạt Mạt... tỉnh rồi sao? Tỉnh từ khi nào?

Cô đều đã nhìn thấy nghe thấy toàn bộ rồi sao?

Sau khi nhìn thấy mặt tàn nhẫn khát máu của anh, còn nói ra lời như vậy sao?

Hay là nói... cô chỉ đang lừa gạt anh?

Đại sư Vô Trần chỉ ngắt đi, nhưng Tô Hàm trên sàn đã nằm trong vũng máu rất lâu, còn không cấp cứu kịp thời thì rất có thể sẽ chết vì mất quá nhiều máu, Nam Tầm thật gấp gáp.

Trong lòng cô lúc này rất muốn bùng nổ một câu nói tục.

Chết tiết, lúc cô đến thật sự ô mị thái độ hy sinh chính mình mà đến, nhưng chỉ định hy sinh tiết tháo của bản thân, thật không phải đi tìm chết. Cô không ngờ mình gặp Phó Vũ còn chưa kịp nói câu nào thì đã té xỉu trong nụ cười quý quyết của người đàn ông kia.

Nếu không phải vừa rồi Tô Hàm cầm máu kịp thời cho cô, Tiểu Bát cũng cho cô dùng Hộ Tâm Hoàn để cô tỉnh lại kịp lúc, mạng nhỏ của cô thật sự sẽ để lại đây rồi.

Phó Vũ tên biến thái này!

Nam Tầm ôm chặt người đàn ông trước mặt, mặc dù trên người anh lạnh như băng, cô cũng không dám buông lỏng chút nào.

"Phó Vũ, em sẽ ở lại cùng anh, sẽ không rời khỏi anh nữa." Nam Tầm không ngừng nói, ý đồ thuyết phục người đàn ông trước mặt.

Phó Vũ từ từ gỡ tay, bàn tay to lạnh lẽo đặt ở trên tay bên hông, anh có phần khó có thể tin: "Mạt Mạt, em nói đều là thật sao, em thật sự sẽ ở lại cùng anh sao? Luôn luôn ở cùng anh?"

Nam Tầm gật đầu thật mạnh: "Ừ!"

Phó Vũ rất vui mừng, anh vẫn cho là Mạt Mạt sợ anh chán ghét anh, cho nên anh mới muốn giết cô biến cô thành con rối, để cô mãi mãi ở lại bên cạnh mình. Nhưng bây giờ Mạt Mạt của anh lại nói... sẽ cam tâm tình nguyện luôn luôn ở bên anh.

Vui sướng đến bất ngờ cũng không làm cho Phó Vũ đánh mất lý trí.

Anh liếc mắt xem thường người phụ nữ nằm trong vũng máu kia, khoe miệng hơi cong lên, giọng điệu dịu dàng nói: "Mạt Mạt, chờ anh giết người đàn bà này và lão lừa trọc trước, anh bảo đảm với em, đây nhất định là hai người cuối cùng."

Ý nghĩ dùng kiếm chọc chết boss lớn lệ quý Nam Tầm cũng có.

Hư Không Thủ cảm nhận được cảm xúc dao động trong cô, vội vàng xoa dịu: "Nhìn đi bảo bối, câu nói vừa rồi của ngươi làm giá trị ác niệm rớt 20 đó! Còn lại 25, sắp thành công rồi!"

Nam Tầm nghe xong lời Tiểu Bát nói, tuy vẫn rất muốn đâm tiểu nhân nhưng quả thực được nó xoa dịu lại.

"Phó Vũ, em chỉ có một yêu cầu này, đừng giết Tô Hàm và đại sư Vô Trần. Buông tha họ đi, chẳng lẽ anh không muốn ở cùng với em sao?" Nam Tầm khẩn cầu.

Ánh mắt của Phó Vũ đang đưa lưng về phía cô hơi híp lại, sau đó chậm rãi nở nụ cười, dịu dàng nói: "Được, nghe Mạt Mạt."

Nam Tầm nghe thấy lời này, vội vàng nâng Tô Hàm trên sàn dậy, nói với boss lớn lệ quý trước mặt: "Anh.. ném đại sư Vô Trần đang hôn mê ra khỏi nhà, em đưa Tô Hàm đến bệnh viện, sẽ trở lại nhanh thôi."

Phó Vũ lạnh lùng nhìn cô không nói gì, nhìn mãi khiến cho trong lòng Nam Tầm sợ hãi.

"Phó Vũ, em đồng ý với anh, em sẽ trở về." Nam Tầm vội vàng cho boss đại nhân thuốc an thần.

Qua một lúc lâu, trong mắt Phó Vũ mới hiện lên ý cười: "Được, anh chờ em."

Nam Tầm tự mình đưa Tô Hàm đến bệnh viện, nhìn cô ấy được đẩy vào phòng cấp cứu. Đợi đến mấy tiếng sau khi phẫu thuật xong, xác định với bác sĩ Tô Hàm đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, cô mới yên tâm rời khỏi.

Nam Tầm len lén hỏi Tiểu Bát một tiếng: "Boss lớn lệ quý vẫn đi theo ta sao?"

Tiểu Bát nói: "Nói nhảm, dựa vào dục vọng không chế và chiếm hữu đến biến thái của con quỷ này, chắc chắn hẳn muốn theo sát người không rời bước nào."

"Đại sư Vô Trần đâu?"

"À, lão lừa trọc kia bị đại boss lệ quý kéo thẳng ra nhà cũ, sau đó ném vào trong nghĩa trang gần đây."

Nam Tầm: ...

Được rồi, không chết là được.

"Tiểu Bát à may mắn có phần mềm hack như người ở đây, nếu không thì ta rất muốn ba chân bốn cẳng chạy đi." Nam Tầm hơi vui mừng nói.

Tiểu Bát cười hi hi nói: "Không cần cảm ơn, tiêu trừ tất cả giá trị ác niệm là được."

Nam Tầm không có quay về ngay, cô đi bộ một vòng thật lớn ở trên đường cái, nghĩ rằng chờ cô vào nhà cũ của nhà họ Phó âm âm u u kia, sau này cũng đừng mong nhìn thấy mặt trời bên ngoài rồi.

Sáng sớm, cơ bản trên đường phố không có người nào, Nam Tầm cũng không sợ gặp phải ăn trộm gì, dù sao có sẵn vệ sĩ boss lớn lệ quý.

Đi loang quanh đến lúc siêu thị mở cửa, Nam Tầm liền đi siêu thị mua rất nhiều thức ăn, còn có rất nhiều trái cây và rau, túi lớn túi nhỏ, cô xách đến gần như một thành chó.

Hư Không Thú khó hiểu hỏi: "Người đang làm gì đấy? Sao người không mua toàn bộ đồ trong siêu thị luôn đi?"

Nam Tầm trả lời: "Ta cũng muốn vậy đấy, nhưng không phải không có tiền sao, với lại ta cũng chuyển không được. Người đã quên, ta sắp ở chung với một con quỷ biến thái cố chấp, quý đại nhân không cần ăn cơm, nhưng mà ta cần, nếu không ta sẽ chết đói."

Hư Không Thú: ...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ngủ Xuẩn, Con Quỷ Yêu Đường

Nam Tầm ha ha nói: "Ta chưa bao giờ mắc sai lầm hai lần cùng một việc."

Nam Tầm gọi xe về nhà cũ. Bác tài xế đó rất nhiệt tình, còn tính giúp cô xách đồ vào nhà, dọa đến cô vội vàng lắc đầu xua tay.

Xe taxi vừa đi xa, cửa nhà liền mở ra. Phó Vũ vẫn mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, cứ như vậy đứng ở cửa nhìn cô, trong mắt chứa ý cười mà nhìn cô.

Nam Tầm hơi cong khoe miệng, hỏi: "Không phải anh vẫn luôn chờ em ở cửa chứ? Em chỉ đi siêu thị mua ít thức ăn, vậy nên về trễ một chút."

Nói xong, giờ túi lớn túi nhỏ trong tay, quở trách: "Còn ngăn người gì nữa. Làm bạn trai của em, chẳng lẽ không nên giúp em cầm đồ à?"

Con quỷ trước mắt sững sờ một hồi, sau đó đưa tay nhận lấy túi trên tay cô, đôi mắt lạnh lẽo nhưng lại lóe... ánh sáng cực nóng bỏng. Anh còn có chút không tin, cho rằng vừa nãy nghe lầm.

"Mặt Mặt, em vừa nói với anh cái gì? Anh là bạn trai em?" Phó Vũ gắt gao nhìn người con gái trước mắt.

Rõ ràng đã chết không cảm nhận được tim đập, nhưng giờ phút này anh lại cảm thấy anh có cảm giác hạnh phúc đến nghẹt thở.

Nam Tầm huých ngực anh: "Tiên sinh Phó Vũ, bên ngoài rất nóng, chúng ta có thể vào nhà trước rồi nói không? Há?"

Phó Vũ đàn độn mà mặc cô đẩy chính mình, dưới chân không chú ý lao đảo một.

Nam Tầm liền vội vàng kéo anh về đằng trước, bởi vì quán tính, gương mặt tuần tú của anh phóng to ngay trước mặt cô. Da thịt mặc dù có hơi trắng xanh, nhưng cũng bóng loáng như sứ, đẹp dễ tình xảo khiến người ta không nhận được muốn sờ thử.

Lá gan Nam Tầm lúc này lớn đến mức khó tin nổi.

Cô giờ tay sờ mặt Phó Vũ, nhẹ giọng nói: "Có hơi lạnh."

Phó Vũ nghe lời này, ánh mắt tối lại, cũng ấm đạm hơn, nhưng rất nhanh anh nghe được người trước mắt nói: "Nhưng mà không sao, sau này em có thể làm ấm anh."

Sau đó, cô dán mặt cô lại gần.

Bọn họ mặt dán mặt, nhiệt độ lan truyền lẫn nhau, làm ấm lên gương mặt lạnh lẽo và trái tim sẽ không bao giờ nhảy lên kia.

Sau mười phút.

Nam Tầm vui trên ghế sofa trong phòng khách, vừa xem phim truyền hình vừa gặm táo.

Răng rắc rắc rắc, quả táo này thật giòn, mùi vị thật không tệ.

Hur Không Thú đột nhiên ứa ra một câu: "Lá gan ngươi thật mập nha. Ngươi dám để đại boss lệ quỷ nấu com cho ngươi, ngươi đã quên trước đây không lâu hần còn muốn mạng của ngươi à?"

Nam Tầm cười ha ha: "Tiểu Bát, một con thú như ngươi không hiểu được sinh vật nhân loại phức tạp. Phó Vũ anh ta thích ta như vậy, ta mà khách khí, anh ta ngược lại cảm thấy ta có ý đồ gì khác."

Nói xong, Nam Tầm có chút thương cảm mà than thở: "Làm cái nghề này của ta, đầu lúc nào cũng treo ở thất lưng quần, hưởng chi ta còn toàn tiếp xúc với biến thái tâm lý vận vẹo. Mặc kệ là ba năm cấp ba, hay là mấy ngày nay, đại biến thái Phó Vũ đã sớm nhìn thấu tính tình của ta. Nếu ta mà che giấu ngượng ngùng xoắn xít hùa theo yêu thích của biến thái, không chỉ kết quả phản lại, mà chính ta cũng sống uất ức."

Hur Không Thú ô lên: "Ngươi vui vẻ là được rồi, nhưng đừng quên giá trị ác niệm."

Vừa nãy giá trị ác niệm lại giảm rồi, nhưng lúc này nó không muốn nói cho Nam Tầm, miễn cho cô khoe khoang.

Trong phòng bếp bay ra mùi đồ ăn thơm phức mê người. Nam Tầm hít thật sâu, thực sự thèm ăn không nhịn được, liền len lén úp sấp ở cửa phòng bếp thò đầu vào thăm dò.

"Wow, wow, tiền sinh Phó Vũ, anh thực là quá đảm đang, em làm bạn gái anh quả thực là có phúc ba đời!" Nam Tầm cười híp mắt nói.

Người đang xào rau quay đầu lại nhìn cô, trong mắt đầy ý cười.

"Đi phòng khách chờ, sắp xong rồi." Người nọ nói.

"Tiền sinh Phó Vũ yêu quý, em muốn ăn cà rốt thái sợi xào thịt, anh đừng quên ơ ~"

"Biết rồi, nấu cho em ngay đây." Người đàn ông cười nói, sau đó xoay người tiếp tục xào rau.

Nam Tầm vui vẻ về phòng khách, tiếp tục trò chuyện cùng Tiểu Bát trong lòng: "Phó Vũ thật là một người đàn ông nội trợ tốt."

Hur Không Thú khà khà nhắc nhở: "Hần không phải người, mà là con lệ quỷ nha ~"

Nam Tầm lập tức ịu xui, không khỏi cảm khái: "Chấp niệm của anh ấy quá nặng, căn bản là ta không đáng để anh ấy nhớ mãi không quên nhiều năm như vậy."

Hur Không Thú gật đầu: "Đúng vậy đấy, ngươi chính là cặn bã."

Nam Tầm: ...

Trên bàn có ba món một canh, màu sắc hương vị đầy đủ. Nam Tầm ăn đến rất thỏa mãn, còn không quên gấp rau cho boss đại nhân.

Phó Vũ nhìn cà rốt thái sợi đầy trong bát, vẻ mặt thoáng biến hóa vi diệu, bỗng nhiên nói: "Mặt Mạt, anh không cần ăn com."

Nam Tầm à một tiếng, biểu đạt chút cảm giác tiếc nuối, sau đó ăn luôn cả bát trước mặt Phó Vũ.

Hur Không Thú: "Ngươi là heo à? Ăn nhiều như vậy."

Nam Tầm: "Com Phó Vũ nấu thật sự là ăn quá ngon, cứ như chuyên môn học vì ta vậy."

Com nước xong, Phó Vũ chủ động thu dọn bát đĩa. Chờ anh cọ rửa xong đi ra từ bếp, Nam Tầm đã ngủ trên ghế sofa rồi.

Phó Vũ ngồi bên người cô, cúi đầu đánh giá cô, vẻ dịu dàng trong mắt tràn đầy mà ra, tràn ngập cả căn phòng.

Nhìn một chút, đôi mắt Phó Vũ không khỏi hơi nheo lại.

Rõ ràng đã rất thỏa mãn, nhưng tại sao vẫn cảm thấy không đủ chứ. Anh muốn càng nhiều, càng nhiều...

Nam Tầm vừa ngủ một giấc thỏa thuê, không biết cô được Phó Vũ ôm lên giường của anh từ lúc nào. Ôm chặt trên người, cô có chút mơ hồ nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trước bàn đọc sách, ngáp một hơi: "Phó Vũ, anh đang làm gì thế?"

Phó Vũ nghiêng đầu nhìn cô: "Dậy rồi à?"

Nam Tầm đứng lên đi đến phía sau anh, nhìn thấy một bức vẽ trên bàn, không khỏi kinh ngạc há miệng: "Anh vẽ em?"

Trên bàn đọc sách là một bức phác họa chân dung, vẽ đáng vẽ Nam Tầm nằm trên ghế sofa ngủ say. Gương mặt đó vẽ rất tinh tế, thậm chí có thể đếm rõ được từng sợi lông mi vênh cong, vừa đen vừa dày. Đường vân trên môi và ánh nước do lúc đó mơ thấy gì mà liếm môi cũng được khắc họa rất tỉ mỉ. Môi hé mở, lộ ra miệng bên trong, mơ hồ có thấy hai cái răng cửa nhỏ.

Nam Tầm có hơi thẹn thùng. Cũng may lúc ngủ cô không chảy nước miếng, nếu không theo tính tình của Phó Vũ, phỏng chừng cả vệt nước miếng cũng ra về được.

"Phó Vũ, sau này không được vẽ dáng ngủ của em nữa." Nam Tầm nói.

Phó Vũ không rõ: "Tại sao?"

"Em sợ em có động tác bất nhã gì anh cũng vẽ ra, như vậy em sẽ rất tức giận và xấu hổ muốn chui xuống đất."

Sau đó anh liền nở nụ cười, nói: "Em thế nào cũng đẹp."

Nam Tầm búng cái đồ thẩm mặt: "Tiểu Bát, ta được một con quý khen dễ nhìn, vậy mà ta có chút thẹn thùng là sao?"

Hư Không Thú đã biết rõ tính Nam Tầm yên lặng tròn mắt: "Đó là bởi vì con quý trước mặt là một con quý rất đẹp trai. Có điều người thẹn thùng cái gì chứ. Dù sao túi da này không phải của người, hần khen cũng không phải người."

Nam Tầm lập tức hỏi Phó Vũ: "Phó Vũ, anh cảm thấy vẻ ngoài em đẹp, hay là linh hồn đẹp?"

Phó Vũ sững sờ, dường như không ngờ cô sẽ hỏi vấn đề này. Suy nghĩ một chút, anh khẽ mỉm cười: "Mặt Mạt rất xinh đẹp, nhưng linh hồn càng đẹp hơn."

Nam Tầm đắc ý, Hư Không Thú già chết.

Quý đang yêu đương đều ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chúng Ta Đi Hẹn Hò Đi

Nam Tầm tính đi tắm nước nóng, nhưng nghĩ đến trong phòng còn có một con quý giới tính nam nào đấy thì vội vàng chui vào phòng tắm, khóa chặt cửa lại.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười rầu rĩ của boss lớn lệ quý: "Mặt Mạt, cửa và tường đối với anh đều vô dụng thôi."

Ý là anh muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, muốn nhìn thấy gì thì đều có thể nhìn thấy được.

Nam Tầm lớn tiếng cảnh cáo: "Họ Phó kia, nếu anh dám đi vào, em dùng chân đá bay anh!"

Quý ngoài cửa lại cười khề một tiếng: "Mặt Mạt, thực ra anh đã sớm nhìn qua rồi, ừm, em... rất tuyệt."

"Mẹ nó cút xa một chút cho em——" Bên trong phòng tắm truyền ra tiếng rống giận dữ của Nam Tầm.

Ý cười trong mắt Phó Vũ lại nồng thêm, sau khi đứng ở trước cửa phòng tắm một lúc lâu mới rời khỏi như cô mong muốn.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Quý đại nhân đi xa chưa?"

Tiểu Bát không trả lời.

Nam Tầm chợt nhớ ra, Tiểu Bát đã che chắn tất cả giác quan rồi, bây giờ không nhìn thấy cũng không nghe thấy gì cả.

Cảm thấy boss lớn lệ quý đã đi xa, cuối cùng Nam Tầm mới thoải mái tắm nước nóng.

Nam Tầm dùng khăn lông quấn quanh thân thành bánh chưng lớn, sau đó chui vào trong chăn mặc đồ ngủ một cách lưu loát, rồi dùng chăn che kín bản thân lại.

Phó Vũ thấy toàn bộ quá trình, anh ngồi ở bên giường, trong mắt chứa ý cười.

"Mặt Mạt, ngủ đi, yên tâm, anh sẽ không đối với em như vậy."

Nam Tầm không tin liếc nhìn anh: "Lúc ở trong nhà Tô Hàm, chẳng lẽ người hai lần ba lượt giờ trò lưu manh với em không phải là anh?"

Phó Vũ ghen hòng, dừng một chút rồi chột cúi đầu xuống, đáng vẻ biết lỗi, nói: "Mặt Mạt, sau này nếu em không muốn, anh sẽ không chạm vào em."

Nam Tầm lập tức hỏi Tiểu Bát ở trong lòng: "Người tin không?"

Tiểu Bát vô cùng dứt khoát trả lời một câu: "Không tin."

Tuy boss lớn lệ quý nói sẽ không chạm vào Nam Tầm, nhưng quý không cần đi ngủ, cho nên lúc Nam Tầm ngủ, anh liền chuyển ghế đến ngồi bên giường, đôi mắt nhìn chòng chọc vào ót cổ.

Nam Tầm: "Tiểu Bát, gáy ta lạnh quá. Anh ấy lại nhìn chăm chăm ta như vậy nữa thì ta cảm thấy đầu ta có thể sẽ nở hoa mất."

Hur Không Thú vội vàng đưa ra kiến nghị: "Không phải người đến dâng hiến tiết tháo à, còn không mau mời tiên sinh lệ quý lên giường?"

Nam Tầm: "Được rồi bảo bối, người vẫn tiếp tục giả chết đi."

Gan Nam Tầm rất lớn, mặc dù sau lưng có con quý vẫn nhìn như hồ rình mồi, nhưng dù cô lo lắng không yên thì vẫn ngủ như chết được.

Trước khi ý thức mơ hồ thì cô nghĩ, nếu tiên sinh lệ quý muốn giả làm quân tử, cô để cho anh giả đủ.

Nhưng mà đến nửa đêm, Nam Tầm mơ mơ màng màng cảm thấy có con gió lạnh chui vào trong chăn, bao chặt lấy cô.

Nam Tầm thăm trợn trắng mắt trong lòng, quay người lại ôm cộc gỗ lạnh buốt bên cạnh.

Sáng sớm hôm sau, một mình Nam Tầm nằm ở trong chăn, quý đại nhân trong phòng cũng không thấy đâu.

Chờ đi xuống tầng, Nam Tầm mới phát hiện trên bàn có thêm một ly sữa nóng hổi và bánh mì nướng.

"Phó Vũ? Phó Vũ?" Nam Tầm gọi hai tiếng, không có ai đáp lại.

Nam Tầm ăn xong bữa sáng, một mình đến trong sân nhỏ cỏ. Ngày hôm qua lúc cô mua đồ đã tiện thể mua luôn ít hạt giống hoa, chột muốn xới đất, trồng một vài loài hoa mới.

Việc cu li này vốn nên để Phó Vũ làm, nhưng lại không biết con quý này đã chạy đi đâu rồi.

Lúc nhỏ được một nửa cô đại, bên tai chột truyền đến giọng nói của Phó Vũ: "Mặt Mạt, em đang làm gì vậy?"

Nam Tầm bị anh dọa sợ, rất muốn trách mắng một câu sao anh đi đường lại không có tiếng động, sau đó nhớ đến anh là quý, quý đi đường vốn dĩ chính là không có tiếng động.

"Em muốn trồng hoa, vốn định tìm anh giúp em nhỏ cỏ, nhưng mà anh không ở nhà."

Phó Vũ nghe vậy, ánh mắt nhìn cô trở nên vô cùng dịu dàng, anh đưa bó hoa cúc trắng trong tay cho cô, cười nhạt nói: "Đây là anh vừa hái trong đồng ruộng."

"Sáng sớm đã không thấy bóng dáng anh đâu, thì ra đi hái hoa cho em sao?" Nam Tầm hơi bất ngờ, cô nhận hoa đặt ở chóp mũi ngửi ngửi.

Hương thơm hoa cúc trắng nhàn nhạt, ngửi cực kỳ khoan khoái.

"Em rất thích, cảm ơn tiên sinh Phó Vũ." Nam Tầm cười nói, cho anh một ôm nồng nhiệt.

Phó Vũ ôm lấy cô, nghiêng đầu hôn một nụ hôn lên sườn mặt cô: "Anh biết em sẽ thích mà."

Nam Tầm lặng lẽ giật giật khóe miệng.

Nếu như tôi nói không thích thì anh muốn như thế nào?

Đến khi ôm đủ rồi, Phó Vũ xoa đầu cô, chủ động nhận cái xẻng trên tay cô bắt đầu xới đất trong sân, Nam Tầm thì gieo hạt trên đất đã xới xong.

Sau giữa trưa, Nam Tầm ngồi ở trên ban công ngắm phong cảnh, Phó Vũ bỗng ôm lấy eo cô từ phía sau: "Mặt Mạt, chính là con đường nhỏ trước mặt này, trước kia mỗi ngày mùa hè anh đều có thể thấy em đạp một chiếc xe đạp cũ kỹ đi qua từ chỗ này, có đôi khi em còn vẫy tay với anh, thậm chí cười với anh nữa."

Trong lòng Nam Tầm im lặng trả lời một câu: Nếu như tôi biết sau này anh sẽ biến thành một con lệ quý như vậy, lúc trước tôi chỉ biết khóc với anh.

"Lúc trước em cho là một đứa trẻ đứng trên ban công, tiên sinh Phó Vũ, em thật không ngờ đó chính là anh." Nam Tầm nói.

Ánh mắt Phó Vũ hơi nheo lại, nhấn mạnh: "Mặt Mặt, bây giờ anh cao 1m86, một bàn tay cũng có thể nâng em lên."

Nam Tầm còn chưa kịp phản ứng có chuyện gì xảy ra thì cô đã cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, cả người được một cánh tay có lực mạnh mẽ nâng lên, không nhận được hô một tiếng hoảng sợ.

Nam Tầm vội vàng bám vào đầu anh, để phòng chính mình ngã xuống. Bây giờ cô giống như một đứa trẻ ngồi ở trên cánh tay trái của anh, cô sững sờ ngồi tít trên cao nhìn xuống lệ quý đang ngửa đầu nhìn cô.

Cô chưa từng trải nghiệm qua cảm giác này, chưa bao giờ có một cánh tay mạnh mẽ như vậy có thể cho cô dựa vào, chưa từng có.

Tại sao Phó Vũ lại là một con lệ quý chứ, nếu như không phải thì thật tốt.

Đầu óc Nam Tầm nhất thời chập mạch, bỗng nhiên thốt ra một câu: "Phó Vũ, chúng ta đi hẹn hò đi."

Ánh mắt Phó Vũ ngớ ngàng nhìn cô gái ngồi ở trên bả vai, thì thào lặp lại: "Hẹn hò?"

"Hôm nay có hơi muộn rồi, chúng ta chỉ có thể xem một bộ điện ảnh. Ngày mai thì chúng ta đi dạo phố đi khu vui chơi đi công viên chèo thuyền, chúng ta có thể làm rất nhiều rất nhiều chuyện mà các cặp đôi hay làm..." Nam Tầm không ngừng nói một tràng.

Ánh mắt Phó Vũ càng lúc càng mờ mịt, cuối cùng lại trở nên hơi thương cảm.

"Mặt Mặt, có phải em đã quên... anh đã chết rồi không?"

Nam Tầm nói: "Em biết chứ, nhưng vậy thì có liên quan gì, chúng ta vẫn có thể hẹn hò."

Tính Nam Tầm nói làm là làm. Số tiền cô gửi trong ngân hàng còn một ít, đủ để mua một váy đẹp, sau đó buổi tối lại đi xem một bộ điện ảnh.

Lôi kéo tiền sinh quỹ của mình, Nam Tầm hấp tấp đi dạo một trung tâm thương mại, thử đồ cho tiền sinh quỹ xem thử. Lúc đầu cô còn mong đợi anh cho chút ý kiến, kết quả tiền sinh quỹ nhìn cô mặc gì cũng gật đầu nói đẹp.

Cuối cùng khi cô thay một bộ váy trắng đi ra, tiền sinh quỹ nhìn đến hai mắt đều dính trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Đừng Khóc, Anh Sẽ Thật Nhẹ Thật Nhẹ

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Vóc người khô quắt khi còn bé của Bạch Mặt được Nam Tầm nuôi rất tốt, bây giờ trước lời sau lưng còn có vòng eo thon nhỏ. Cái váy liền áo màu trắng bó eo kiểu dáng đơn giản phóng khoáng, còn tôn lên đường cong này cực kỳ hợp với cô.

Phó Vũ tiến lên ôm eo cô, nói: "Mặt Mặt, anh muốn tự mình mua cái váy này cho em."

Nam Tầm nghiêng đầu liếc anh, khinh bỉ không chút lưu tình: "Mua kiểu gì, dùng tiền âm phủ mua à?"

Tiền sinh quỹ nhất thời nín thinh.

Tiền của anh bây giờ thực sự đều là tiền âm phủ.

Nam Tầm thay váy mới đi trên đường lớn, ti lệ hấp dẫn người khác ngoại đầu lại là trăm phần trăm. Phó Vũ có chút không vui, ánh mắt anh thâm trầm nhìn chằm chằm những giới tính nam nhìn về phía Nam Tầm, sát khí trong mắt nhảy loạn lên: "Mặt Mặt, anh thật muốn móc sạch mắt bọn họ."

Nam Tầm đầu đầu, vội vã nắm chặt tay anh: "Tiền sinh Phó Vũ, bây giờ em là của anh. Người khác chỉ có thể nhìn, mà anh không giống vậy."

Vốn tưởng phải tốn công sức một phen mới có thể bình ổn lửa giận của Phó Vũ, kết quả cũng không biết anh nghĩ tới gì, hơi cúi đầu, khóe miệng cũng cong lên: "Mặt Mặt, anh hiểu."

Nam Tầm có chút mờ mịt.

Đại nhân quý, đến cùng thì anh hiểu cái gì? Sao tôi chẳng hiểu gì hết?

Lúc xem phim, Nam Tầm mua hai tấm vé. Mặc dù người ngoài nhìn vào thấy bên cạnh Nam Tầm trống không, nhưng chỉ có cô biết ngồi bên cạnh cô là

một con quỷ cô chấp.

Suốt quá trình xem phim, bàn tay lạnh lẽo kia gắt gao nắm chặt tay cô. Anh không xem phim, ngược lại liên tục nhìn chăm chăm cô.

May mà gan Nam Tầm lớn, dù cho đại nhân quỷ vẫn luôn nhìn cô với đôi mắt sáng quắc, cô cũng có thể mặt không đổi sắc tiếp tục xem phim của mình, còn xem đến say mê.

Đến cuối phim, nữ chính mắc bệnh ung thư chết rồi, nam chính cảm thấy không còn nữ chính thì không sống nổi, liền đi tông xe, hai người đều chết hết.

Nội dung phim rất câu huyết, nhưng thắng ở diễn viên có thực lực, sắp xếp khung cảnh cũng rất xa hoa đẹp đẽ.

Xung quanh một tràng tiếng nghẹn ngào, mọi người đều bị tình yêu kinh thiên động địa này làm cảm động đến nước mắt chảy ròng ròng, nhưng Nam Tầm lại không rơi một giọt nước mắt nào, cô cảm thấy tình cảm này quá giả.

Phó Vũ vẫn luôn không để tâm xem phim chỉ thấy được một màn cuối cùng, anh bỗng hỏi Nam Tầm: "Mạt Mạt, nếu em là nam chính, em sẽ chết theo sao?"

Nam Tầm chậm rãi xoay người, thuận miệng trả lời: "Đương nhiên sẽ không. Cõi đời này nào có nhiều tình yêu muốn chết muốn sống như vậy. Nam chính kia cứ như vậy buông tay đi rồi, cũng chẳng thêm để ý những người lo lắng cho anh ta, đặc biệt là ba mẹ. Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh hẳn rất đau lòng nha. Nói cho cùng người đàn ông này là kẻ ích kỷ lại bất hiếu."

Bàn tay Phó Vũ nắm tay cô bỗng nhiên siết chặt, anh chợt lạnh lùng hỏi một câu: "Nếu như người chết là anh, em sẽ đi theo anh sao?"

Nam Tầm đột nhiên có chút kinh sợ, dờ mờ cô vừa nói gì khiến boss đại nhân rất không hài lòng à?

"Tiểu Bát Tiểu Bát, ta sợ quá. Ta nên trả lời câu hỏi này thế nào đây?"

Hư Không Thứ: "... Chúc người nhiều may mắn."

Nam Tầm chuẩn bị tâm lý một hồi, nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt rất kiên định: "Phó Vũ, anh muốn em chết theo anh à? Nếu như anh muốn, em sẽ đi chết, dù sao mẹ thương em nhất đã mất, cõi đời này cũng không còn người để em vương bận nữa."

Phó Vũ trầm mặc một hồi, lắc đầu: "Nếu Mạt Mạt mà chết rồi, sẽ không còn nhiệt độ như bây giờ nữa. Dù có luyện em thành con rồi, em cũng không phải Mạt Mạt ban đầu. Anh thích em còn sống."

Nam Tầm nắm chặt tay anh kéo tới bên môi hôn một cái, nói: "Phó Vũ, anh muốn thế nào cũng được, dù cho có làm sai điều gì, em cũng không trách anh..."

Phim điện ảnh còn chưa chào bế mạc, con lệ quỷ Phó Vũ này đã vội vàng vàng kéo Nam Tầm rời đi.

Dọc đường đi Phó Vũ trầm mặc không nói, chỉ luôn gắt gao nắm tay Nam Tầm.

Đến nhà cũ, cửa không gió tự mở, Phó Vũ nâng Nam Tầm chống trên cửa, nụ hôn hùng hực kịch liệt đánh úp xuống.

Đôi mắt Nam Tầm tròn trĩnh.

Dờ mờ, lời vừa nãy của cô chẳng tính là lời âu yếm gì lại kích thích boss lớn lệ quỷ?

"Tiểu Bát Tiểu Bát, xong rồi xong rồi, ta cảm thấy có thể boss đại nhân muốn lẫn lộn với ta!"

Hư Không Thứ ồ một tiếng: "Ngày này sớm muộn cũng tới, có câu nói chết sớm siêu sinh sớm, người nhìn thoáng chút... Ta che chắn giác quan ngay đây, bye bye~"

"Tiểu Bát! Tiểu Bát chết tiệt!"

Nam Tầm bị đại nhân quỷ hôn đến không thở nổi, thật vất vả tìm được chút khe hở, vội vàng nói: "Đi... Đi phòng ngủ..."

Sau đó đại nhân quỷ liền ôm cô đi lên tầng, Nam Tầm sợ ngã xuống, vội vã nhấc chân quần quanh eo anh.

Đại nhân quỷ nở nụ cười rầu rĩ, tiếng cười vang vọng giữa rừng môi hai người, chân động đến mức đầu lưỡi cô hơi tê tê.

Bỗng cảm thấy trên người hơi lạnh, cô cúi đầu nhìn, quần áo đã bị bóc ra, sau đó là giày linh tinh bị nện lung tung trên sàn gỗ phòng khách.

Sau đó là quần lót, áo lót... rơi xuống một đường.

Rầm rầm, cửa phòng ngủ đã bị đóng sầm lại rồi.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng truyền đến tiếng khóc thê thảm của Nam Tầm.

Đại nhân quý liếm khô nước mắt cô, giọng nói đặc biệt dịu dàng: "Mặt Mặt đừng khóc, anh sẽ thật nhẹ thật nhẹ..."

Nhưng tiếng gào của Nam Tầm vẫn vang lên cả đêm.

"Phó Vũ, anh con mẹ nó lừa quỷ à ---"

"Mặt Mặt, lần này thực sự sẽ rất nhẹ."

"Anh con mẹ nó rút xa một chút cho em, không có lần sau ---"

Sáng ngày hôm sau, Nam Tầm bọc mình thành tấm cung, chỉ lộ ra cái đầu, hai mắt thần thờ mà nhìn ngoài cửa sổ.

Đại nhân quý thỏa mãn đã đi mất, có vẻ như đang làm bữa sáng dưới nhà.

Hư Không Thú: "Thân ái, ngươi không sao chứ? Hì hì, tin tức tốt đây, trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt đêm qua, giá trị ác niệm của boss lệ quỷ đã giảm liên tục 20 điểm rồi nha, 20 nha! Còn sót lại 5 điểm chúng ta sẽ lập tức thành công!"

Nam Tầm ừ xù mà ồ lên: "... Ta đang truy điệu tiết tháo hôm qua ta đánh mất."

Hư Không Thú khụ khụ: "Thân ái, làm cái nghề như chúng ta, chỉ có ném mất tiết tháo mới có thể đổi lấy một mảnh tươi sáng, nhìn thoáng chút ha~"

Nam Tầm ha ha: "Tiểu Bát, ném tiết tháo chính là ta, không phải ngươi."

Hư Không Thú bắt đầu già chết.

Nam Tầm ôm chần ngồi dậy, không biết nghĩ đến cái gì, vội gọi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, ngươi đừng vội già vờ chết, ta hỏi ngươi chuyện nghiêm túc này."

Hư Không Thú đầy máu phục sinh: "Thân ái, ngươi cứ hỏi."

"Buổi tối hôm qua, lúc ta lăn lộn lộn cùng đại nhân quý, ta chợt có cảm giác linh hồn giao thoa quen thuộc, ngươi nói xem vì sao ta lại sinh ra loại cảm giác quen thuộc này?" Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú ôi chao một tiếng: "Thân ái, ngươi thật đen tối nha, còn linh hồn giao hòa nữa chứ. Ngươi nói thẳng thân thể giao hòa là được rồi mà ~"

Nam Tầm đỡ trán: "Tiểu Bát, ta đang rất nghiêm túc hỏi ngươi vấn đề này."

Hư Không Thú hơi dừng, nói: "Hắn là ngươi... nghĩ nhiều rồi?"

Nam Tầm ừ một tiếng, không nói gì thêm, chỉ hơi đỡ ra nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt sáng sáng tối tối, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Từ Bỏ, Cơ Hội Cuối Cùng

Nam Tầm bọc chần nằm liệt ở trên giường, đến khi ngửi thấy hương thơm ngào ngạt của thức ăn, cô mới xoay đầu lại. Tuy nhiên khi phát hiện là đại nhân quý bung đồ ăn lại đây, cô lại vội vàng quay đầu về, tỏ vẻ hờn dỗi.

Phó Vũ hơi bất đắc dĩ, anh xới đầy com đến trước mặt Nam Tầm, dỗ dành: "Mặt Mặt, ăn com đi, đều là đồ ăn em thích nhất."

Nói xong, anh đưa tay ôm toàn bộ tấm cung trên giường lên, trực tiếp bung bát com, múc một thìa lớn đút cho cô.

Nam Tầm vốn còn không muốn ăn, kết quả ngay lúc này bụng lại kêu lên ọt ọt.

Cmn, ngày hôm qua nướng bánh cả đêm, hôm nay trời vừa sáng lại nướng bánh áp chảo, cô liền ngủ thẳng đến giữa trưa, không đói bụng mới là lạ.

Nam Tầm ngoan ngoãn ăn thìa com kia, sau đó há miệng, chờ được đút tiếp.

Phó Vũ cười khế, đút cô ăn từng thìa từng thìa một, đến khi thấy đầy bát, anh lại đi xới thêm một bát nữa.

Nam Tầm ăn được nửa bát nữa, lúc thật sự ăn không vào nữa liền lắc đầu, vỗ vỗ bụng phình lên của mình: "No rồi."

Phó Vũ xoa đầu cô, lại gần đặt một nụ hôn lên đôi môi đầy dầu của cô, sau đó thu dọn bát đĩa rồi đi.

Nam Tầm hạnh phúc nằm liệt ở trên giường, thuận tiện tán gẫu với Tiểu Bát: “Phó Vũ thật là một con quý nội trợ tốt, tay nghề nấu ăn đặc biệt hợp khẩu vị của ta.”

Hư Không Thú lập tức chọc phá bong bóng hạnh phúc của cô: “Ngươi đã quên đại nhân quý từng giết chết hai người, còn có một người bị hấn chính thành bệnh thần kinh à?”

Nam Tầm: “... Bảo bối à, đang yên đang lành ngươi lại nhắc đến cái này để làm gì?”

Hư Không Thú hừ một tiếng: “Mặc kệ là thế giới nào, tình cảm không nên động thì ngươi cũng đừng động.”

Nam Tầm bị lời nó nói dọa sợ: “Tiểu Bát, ngươi, ngươi ngươi ngươi có ý gì, ngươi cho rằng ta thích đại nhân quý sao? Chết tiệt khẩu vị của ngươi quá nặng rồi, cho dù đàn ông trên thế giới đều chết hết thì ta cũng không thể nào thích anh ta, anh ta là con lệ quý đó! Còn nữa có phải ngươi quên rồi không, suýt nữa thì anh ta đã giết ta rồi?”

Hư Không Thú lại hừ hừ: “Ngươi biết thì tốt.”

Đồ ăn trong nhà đã ăn gần hết, Nam Tầm không thể trông cậy vào một con quý đi mua đồ ăn cho cô, vì thế cô vội về xong đại nhân quý thì mang tiền tự mình đi ra ngoài.

Lúc đi đến cửa, cô thấy Phó Vũ nhìn chăm chăm vào cô, vẫn luôn nhìn chăm chăm.

Nam Tầm bất đắc dĩ than một tiếng, tiến lên ôm cổ anh, chủ động dâng lên một nụ hôn nóng bỏng, Phó Vũ vội vàng ôm chặt cô mà hôn lại.

“Ngaoan, em đi siêu thị rồi về, nếu anh không có việc gì thì tưới hoa nhỏ cỏ đi.” Nam Tầm sờ sờ khuôn mặt đẹp trai của anh nói.

Phó Vũ khẽ cười: “Được, anh ở nhà đợi em.”

Nam Tầm ngượng ngùng nói với Tiểu Bát: “Áy da, loại cảm giác cô vợ đang ở nhà chờ chồng về quen thuộc này là thế nào?”

Hư Không Thú: “... Chồng, ngươi nên cút đi mua đồ đi.”

Nam Tầm đi dạo siêu thị một vòng, xe đẩy đã nhét đầy đủ loại thức ăn, cô nhân viên ở quầy thu ngân còn nhìn cô thêm vài lần.

“Tiểu Bát, boss lớn lệ quý thật sự không đi theo sao?” Nam Tầm còn có phần không tin.

Hư Không Thú: “Thật sự, lần này hẳn không đi theo.”

Nam Tầm nghĩ có muốn nhân lúc đại nhân quý không có ở đây mà đi lêu lổng ở chỗ khác hay không, nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn là thôi đi, không thể để đại nhân quý chờ quá lâu, lỡ như thẹn quá hóa giận thì không ổn.

Nam Tầm đang xách túi lớn túi nhỏ đón xe thì một người bất thành linh xông lên từ đằng sau, che miệng cô lại rồi kéo cô đến phía sau.

Về mặt Nam Tầm tối lại, nhắc chân đạp lại về hướng người nọ.

Người phía sau né tránh khó khăn, thấp giọng nói: “Bạch Mạt, là chị!”

Nam Tầm ngẩn ra.

Tô Hàm?

Trên đầu Tô Hàm còn quấn dải băng, cô ấy kéo Nam Tầm đến góc khuất, về mặt nặng nề nhìn cô: “Từ khi em rời khỏi trấn nhỏ chị liền đi theo, chị đã quan sát rất lâu, khẳng định chỉ có mình em.”

Nam Tầm hiểu ý cô, gật đầu nói: “Anh ấy không đi theo.”

Về mặt Tô Hàm hơi phức tạp: “Mạt Mạt, là em đã cứu chị và đại sư Vô Trần sao?”

Nam Tầm lại gật đầu, dáng vẻ không hề gì: “Đây vốn là chuyện giữa em và anh ấy, không nên liên lụy đến người khác.”

“Bạch Mạt!” Tô Hàm thấy dáng vẻ này của cô, thương tiếc và tức giận vì cô không đấu tranh nên quát đầy tức giận: “Có phải em điên rồi không, đó chính là một con lệ quý! Rốt cuộc em có hiểu hay không, ngay mấy ngày trước, anh ta suýt nữa đã lấy mạng em!”

Nam Tầm trầm nghĩ: Dĩ nhiên tôi biết chứ, nhưng tôi đây không phải còn chưa tiêu trừ giá trị ác niệm của đại nhân quý sao, không thể rời khỏi anh được.

Tô Hàm lấy một túi bột đen và một lá bùa từ trong túi tiền, nhét vào trong tay Nam Tầm, có chút vội vàng mà nói: “Mạt Mạt, em nghe đây, đây là cơ hội cuối cùng. Đại sư Vô Trần đã viên tịch vào đêm qua, trước khi ông đi đã dùng máu trong tim vẽ lá bùa này, còn có túi bột Đào Mộc Tâm nghìn năm này,

đổi phó lệ quý càng có tác dụng.

Em chờ cơ hội cho lệ quý kia uống bột Đào Mộc Tâm, lại dán lá bùa vào ngực anh ta, đến lúc đó chắc chắn anh ta sẽ tan thành mây khói. Chị tính rồi, ngày mai dương khí nồng nhất, là cơ hội tốt nhất để ra tay...”

Nam Tầm ngây ngốc tiếp nhận hai loại đồ vật kia, nhìn miệng Tô Hàm khấp khểnh mở mở, bỗng hỏi Tiểu Bát: “Người nói xem lần trước Tô Hàm suýt nữa chết thẳng căng, sao cô ấy còn chưa từ bỏ ý định?”

Hur Không Thú nói: “Khí vận từ mà, Thiên Đạo ưu ái, khí vận thêm thân, hầu hết rất khó chết.”

“Mặt Mạt, em nghe hiểu hết lời của chị chưa?”

Nam Tầm vội vàng gật đầu: “Ừm, em hiểu hết rồi.”

Tô Hàm lại lặp lại lời dặn dò thêm mấy lần mới rời khỏi.

Chờ người đi rồi, Nam Tầm ngửi ngửi bột đen trong tay, hơi ghét bỏ mà nhăn mũi: “Thối thật, có phải đại sư Vô Trần cho thêm máu chó mực vào trong hay không?”

Hur Không Thú hơi ngạc nhiên: “Vậy mà người còn biết máu chó mực? Giỏi lắm.”

Nam Tầm hừ một tiếng: “Xem thường ta phải không, ta còn biết Ma Thôi Đèn đấy. Trên người có ba ngọn lửa dương, một ở trên đỉnh đầu, hai cái ở trên bả vai, lúc đi đường ban đêm, nghìn vạn lần không nên quay đầu lại, nếu như bị quỷ thừa cơ thổi tắt ngọn lửa dương, sẽ bị quỷ câu hồn đi.”

Hur Không Thú nghe xong lời này lại có vẻ đâm chiều.

Nam Tầm nghiền cứu bột đen và lá bùa trong tay một hồi, nghĩ dù sao đây cũng là tâm huyết của đại sư Vô Trần trước khi lâm chung, cứ vứt đi như vậy thì rất đáng tiếc, vì thế liền hỏi Tiểu Bát ở gần đây có chỗ nào có âm khí nặng.

Tiểu Bát chỉ một hẻm nhỏ âm khí khá nồng, Nam Tầm liền rắc bột Đào Mộc Tâm dọc đường, sau đó dán lá bùa kia ở trên đường đi qua.

Đến khi làm xong tất cả, Nam Tầm vỗ vỗ tay mình, tiếp tục xách theo mấy túi đồ ăn lên đường.

Còn chưa đến nhà cũ họ Phó, từ xa Nam Tầm đã thấy người đứng ở cửa.

Phó Vũ ra đón từ sau cửa, chủ động tiếp nhận đồ trong tay cô, nhưng anh vẫn đứng rất lâu mà không hề nhúc nhích.

Đôi mắt anh không xê dịch mà nhìn chằm chằm Nam Tầm, dường như đáy mắt có thứ gì đó đang điên cuồng tụ lại.

Nam Tầm hỏi: “Phó Vũ, anh sao vậy?”

Phó Vũ không nói gì, trực tiếp hành động vác cô lên, xoay người, lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chết Thẳng Căng, Nhân Quỷ Thù Đồ*

(*) Nhân quỷ thù đồ: Người và quỷ không thể chung một con đường

"Đờ mờ Tiểu Bát, đại nhân quỷ bị cái gì kích thích à, sao ban ngày ban mặt còn muốn áp chảo bánh nướng hả?" Nam Tầm cá kinh nói.

Tiểu Bát ho một tiếng: "Trong lúc hoảng hốt ta nhớ ra, tuy rằng đại nhân quỷ không đi theo người, nhưng tiểu quỷ trong bán kính mấy trăm dặm đều bị hấp dẫn động. Người đã làm gì, tiểu quỷ khẳng định sớm bám báo cho đại nhân quỷ rồi."

Nam Tầm: ...

Thật nghĩ mà sợ. Nếu cô mang lá bùa kia và bột Đào Mộc Tâm về, ngênh đón cô có phải là lửa giận của boss lớn lệ quý?

Nói không chừng dưới con nóng giận anh sẽ ăn cô luôn, là cái loại ăn thật kia.

Lần này, Phó Vũ áp chảo bánh nướng thật hưng phấn, Nam Tầm thể nghiệm sâu sắc một phen cảm giác linh hồn thiếu chút nữa lìa khỏi xác.

Từ sau ngày đó, con quỷ nào đó biết ăn mặn đã không thể ngăn cản. Con quỷ này khinh người quá đáng, hờ chút liền dè Nam Tầm áp chảo bánh nướng.

Con quỷ này còn đọc nhiều sách vở, tinh thông chín chín tám mươi mốt tư thế, mỗi ngày không bao giờ lặp lại tư thế nào.

Cứ như vậy qua gần một tháng, một ngày Nam Tầm soi gương đột nhiên sợ hết hồn.

"Đờ mờ trong gương là ai vậy, sao sắc mặt lại trắng bệch như quỷ thế kia?"

Hur Không Thú: "Nhân quỷ thù đồ, người cho rằng đây chỉ là tiểu thuyết tùy tiện viết sao? Người cùng con quỷ này, hơn nữa còn là con lệ quỷ cả ngày lẫn lộn không tiết tháo, dương khí trên người người sắp bị hấn hút sạch rồi. Cũng may giá trị ác niệm chỉ còn sót lại 1 điểm cuối cùng."

Nam Tầm nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy trong gương, bỗng hỏi: "Phó Vũ có biết chuyện này không?"

Hur Không Thú nói: "Theo lý thuyết thì hẳn là biết, nhưng may mà bản thân thủ thông minh, đã sớm làm pháp thuật che mắt. Ở trong mắt hẳn, người vẫn là một bộ dáng đáp sắc mặt hồng hào, khả khả, có thể gần đây hẳn đã quên chuyện quỷ sẽ hút dương khí."

Nam Tầm nhếch khóe môi, cô sờ mó mặt mình, hỏi: "Sau khi nhiệm vụ lần này hoàn thành, ta có thời gian ngưng lại bao lâu?"

Hur Không Thú: "Thế giới trước ngưng lại quá lâu, thế giới này cũng vì sai lầm của ta mà ngưng lại đến mấy năm. Vì vậy một khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta nhất định phải mau rời đi."

Nam Tầm à lên, sau đó quay đầu về gương, gương mặt trắng bệch được cô trang điểm có mấy phần hồng hào.

Hur Không Thú không rõ: "Người làm gì vậy? Phó Vũ cũng không nhìn được sắc mặt người tái nhợt."

"Ta muốn hẹn hò với Phó Vũ một lần cuối cùng."

.

Ngày đó, suốt hành trình Phó Vũ như mở cờ trong bụng, Mạt Mạt lại hẹn hò với anh.

Một người một quỷ đi chơi tàu lượn siêu tốc và phi thuyền vũ trụ, rít gào một đường. Buổi tối hai người xem phim điện ảnh, Nam Tầm cùng những người khác khóc lớn hu hu. Phó Vũ có chút bất đắc dĩ, vỗ đầu cô âu yếm, lặng lẽ an ủi cô.

Trở lại nhà cũ, cửa vừa mở ra, Nam Tầm liền nhiệt tình đến không giống bình thường, cả người nhảy bật lên treo trên người đại nhân quỷ như bạch tuộc, ôm đầu của anh bắt đầu gặm.

Nam Tầm nhiệt tình khiến Phó Vũ gần như không chống đỡ được, một đường ôm cô tiến vào tổ ấm tình yêu của hai người.

Cái kia thiên lôi dẫn ra địa hỏa, kịch liệt a, giường suýt chút nữa sụp mất.

Giọng Hur Không Thú bỗng vang lên ở giây phút nào đó: "Thân ái, nói trước nhé, ta đã che chắn giác quan, không nghe cũng không thấy gì cả. Ta chỉ đến truyền lời ha, giá trị ác niệm của đại boss lệ quỷ đã tiêu trừ toàn bộ, nhiệm vụ hoàn thành! Bây giờ cho người hai tiếng đồng hồ ngưng lại. Thời gian vừa đến, chúng ta lập tức rời đi."

Nam Tầm và đại nhân quỷ đang cho yêu tinh đánh nhau, đang đánh tới cao trào, nghe được câu này thiếu chút nữa té chổng vó từ trên đỉnh mây.

Nam Tầm ôm chặt Phó Vũ, càng nhiệt tình hơn, yêu tinh đánh nhau càng kịch liệt càng đặc sắc hơn vừa nãy, các loại chiêu thức luân phiên trình diễn.

Đội Nam Tầm dần vật mình thành bãi bùn, cô mới vui trong ngực Phó Vũ, đầu chà sát cằm anh, nói có chút mệt mỏi: "Phó Vũ, em buồn ngủ, muốn ngủ một lúc."

Đôi mắt Phó Vũ chứa đầy tình cảm dịu dàng, anh cười cười, cúi đầu hôn trán cô: "Được, anh ngủ cùng em."

Quỷ quái không cần ngủ, nhưng giờ khắc này hai tay anh bao lấy Nam Tầm vào trong ngực, cầm chống lên đầu cô, nhắm hai mắt lại như cô.

Ngay giây phút anh nhắm mắt lại đó, linh hồn Nam Tầm bị Tiểu Bát rút ra từ trong cơ thể.

Cô nhìn chính mình trong ngực người đàn ông, sắc mặt thậm chí còn trắng xám hơn anh, cả người đầy từ khí âm u, nhìn qua dù có hơi xấu, nhưng khiến người ta có cảm giác rất thanh thần.

"Được rồi, đừng nhìn, chúng ta đi thôi." Trong đầu bỗng vang lên tiếng của Hur Không Thú.

Nam Tầm hít một hơi, hỏi: "Nếu Phó Vũ tỉnh lại thấy ta không còn hơi thở, còn bởi vì bị anh ấy hút hết dương khí mà chết, anh ấy có thể suy sụp đến muốn chết hay không?"

Hur Không Thú ha ha nói: "Nói đùa à, người chết một lần làm sao có thể chết lại? Hơn nữa người nghĩ nhiều rồi, lúc trước khi chưa có được người, không phải hẳn muốn giết chết người luyện thành con rối làm bạn hẳn sao, bây giờ cũng coi như thực hiện nguyện vọng ban đầu của hẳn rồi."

Nam Tầm ồ một tiếng: "... Vậy đi thôi."

Linh hồn Nam Tầm dần trở nên vụn vẹo, mắt thấy sắp rời đi thế giới này, đại nhân quý đang nhắm mắt đột nhiên nhận ra cái gì, bỗng mở mắt ra, một đôi mắt màu đen đã biến thành đỏ đậm như máu! Sát khí trong đôi mắt tản ra bốn phía, nhìn chăm chăm phương hướng của cô.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cặp mắt kia lại khôi phục bình thường. Người nọ bối rối một lúc, sau đó ôm lấy người trong ngực, tiếp tục nhắm hai mắt lại, ngủ thật yên ổn.

Nam Tầm bị dọa nhảy một, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, ngay lập tức mắt cô tối sầm lại, rời đi thế giới này.

.

Lúc mở mắt lần nữa, đầu óc Nam Tầm hơi mờ mịt. Vừa nãy có phải ảo giác của cô hay không, sao cô lại thấy hình như chính mình nhìn thấy được một đôi mắt đỏ ngòm?

Nhưng Nam Tầm rất nhanh đã không có hơi sức nghĩ chuyện khác, bởi cô nhận ra mình bị người ôm trong ngực.

Người ôm cô khá mạnh tay, tư thế cũng không đúng, làm cho cô không hít thở được.

Nam Tầm cố ngửa đầu ra một cách khó khăn, ngẩng đầu ngắm, sờ sờ, gương mặt thật lớn đang lác trước mắt cô. Dưới sự kinh hãi, Nam Tầm giờ tay tát một vào gương mặt to kia.

Bộp bộp, tiếng vang có hơi nhỏ, còn giòn tan..

Nam Tầm hơi ngẩn ra.

Cô giờ tay để trước mặt ngắm thật lâu, thịt thịt, nho nhỏ, trắng nõn mịn màng.

Nam Tầm đen cả mặt, vội hô hoán Hư Không Thú trong lòng: "Tiểu Bát, không phải ngươi nên giải thích với ta chuyện gì thế này sao?"

Hư Không Thú nói rất vui sướng: "Không phải gia vì thỏa mãn yêu cầu của ngươi sao. Ngươi nói ngươi muốn thân phận sinh trong gia đình giàu có, còn muốn liên hệ máu mủ với mục tiêu công lược, ày, bây giờ như thế đó. Trong nhà cha ngươi Lệ Sâm có rất nhiều tiền, thật đấy. Tổ tiên nguyên gốc làm xã hội đen, sau đó đến đời ông nội thì tẩy trắng sạch sẽ, rồi lập ra tập đoàn Lệ thị trâu bò, liên quan đến các ngành nghề như nhà đất, giải trí, ăn uống, vận tải, không thể trâu bò hơn. Sau này ngươi có thể ăn ngon mặc đẹp rồi."

Nam Tầm: "Mục tiêu công lược là..."

Hư không Thú: "Cha ngươi, cực kỳ đẹp trai!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Thế Giới 3, Cục Cung Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc Xã Hội Đen

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Nam Tầm ồ một tiếng: "Tiểu Bát ngươi thật là có tâm, nhưng vì sao ngươi đưa ta đến lúc còn nhỏ như vậy, đưa thẳng đến lúc trưởng thành rồi tiến công chiếm đóng mục tiêu không được sao?"

Hư Không Thú nói: "Ngươi ngốc à, tình thân lại không giống với tình yêu. Nếu ngươi muốn dùng tình thân cảm hóa đại boss bụng dạ hiểm độc thì chắc chắn phải bắt đầu từ nhỏ, bây giờ một tuổi, thật đúng thời điểm."

Nam Tầm cảm thấy rất có lý.

Cô cố gắng rướn cổ lên quan sát người phụ nữ đang ôm cô, hoặc là nói cô gái thì càng chính xác hơn, bộ dạng rất xinh đẹp, buộc bím tóc đuôi ngựa lớn, nhìn cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi.

Nam Tầm hơi tò mò hỏi: "Tiểu Bát, cô gái này là ——"

"Mẹ người." Hư Không Thú trả lời thật nhanh.

Nam Tầm: "Ta hỏi người đang hoảng, sao người lại mắng người?"

Hư Không Thú: "Không có mắng người mà, cô nàng là mẹ của người."

Nam Tầm...

"Bảo bối, người có chắc không có nói đùa chứ? Nhìn cô gái này cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, vậy mười bốn mười lăm tuổi cô ấy đã mang thai ta rồi sao?"

Hư Không Thú bắt đầu giải thích: "Năm nay mẹ người mười bảy tuổi, cha người còn nhỏ hơn nha, mười bốn tuổi."

Nam Tầm cảm thấy có thể tam quan* của mình tan nát cả rồi. Nếu như cô không hiểu sai ý của Tiểu Bát thì, mục tiêu boss lớn phản diện cần tiến công chiếm đóng lần này thân là ba của cô, lúc mười hai tuổi đã làm lớn bụng phụ nữ, còn có cô nữa?

*Tam quan: nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan. Quan - quan điểm

Chết tiệt, quả thực không phải người mà!

Hư Không Thú tiếp tục giải thích: "Không phải cha người là đại boss phản diện sao, trưởng thành sớm là điều rất bình thường. Lúc cha người mười hai tuổi đã lên lớp 9, thành bạn cùng lớp với mẹ người. Mẹ người là hoa hậu giảng đường, chủ động quyến rũ cha người, kết quả cha người quá cao ngạo lạnh lùng, cô ta dùng hết tất cả vốn liếng cũng không quyến rũ được. Sau đó vào một đêm nguyệt hắc phong cao, mẹ người chuốc cha người say, cưỡng ép hắn, rồi thành chuyện tốt. Sau đó bụng càng ngày càng lớn, một mình bỏ học, lén lút sinh người ra, bây giờ đang ôm người đứng ở trước vài mẫu biệt thự của nhà họ Lê."

Sau khi Nam Tầm nghe được trọng điểm, cả người cô đều thấy không khỏe.

Chết tiệt lá gan của cô nàng này cũng quá lớn rồi, còn dám cưỡng bức boss lớn phản diện giá trị ác niệm 100 cơ đấy!

Hư Không Thú: "Giá trị con người của cha người quá mê người, bao nhiêu người phụ nữ thâm nhập ghé cha người, nhưng cuối cùng người hoàn thành chuyện này chỉ có cái cô đang ôm người, người ta rất lợi hại đó."

Nam Tầm ngẫmдум thẳng ngón cái, không ngờ được không ngờ được, cũng có lúc boss lớn phản diện lợi hại như vậy lại bị tính kế.

Có điều Nam Tầm nghĩ lại, thấy không ổn, đứa trẻ được sinh ra dưới loại tình huống cưỡng ép này tuyệt đối không làm người yêu thích nha, cô có thể thuận lợi bước vào làm thiên kim tiểu thư nhà họ Lê hay không thì vẫn là một vấn đề lớn đấy.

Hư Không Thú biết điều cô lo lắng thì lập tức nói: "Yên tâm đi, cuối cùng nguyên chủ được vào nhà họ Lê, bởi vì ông Lê không cho phép con cháu nhà họ Lê lưu lạc bên ngoài. Nhưng mà nguyên chủ của cơ thể này của người quá biết gây chuyện, cả ngày sống phóng túng còn cưỡng ép con trai nhà lành, hơn nữa lão cha phong lưu kia của người lại sinh một ổ em trai em gái cho cô ấy. Một ổ nhóc con này được cha người nuôi thả, không có con chim nào tốt, tất cả đều nhìn chăm chăm cô ấy như sói như hổ, cùng nhau hợp sức đối phó một mình cô ấy. Sau đó càng ngày cô ấy càng gây chuyện, cuối cùng tự đưa bản thân vào chỗ chết."

Khỏe miệng Nam Tầm giật giật, sao cô cảm thấy cô gặp phải một người ba ngựa đực.

Một ổ nhóc con? Thật mẹ nó rất có năng lực sinh nhi.

Bỗng nhiên Nam Tầm hơi khó hiểu: "Nguyên chủ là một cô bé trong nhà, mấy đứa oắt con kia nhìn chăm chăm cô ấy để làm gì?"

Hư Không Thú giải thích: "Ông Lê đời trước, cũng chính là ông nội của Lê Sâm, hồi đó chính là mẹ ông ấy quản lý gia đình. Nhà họ Lê chỉ xem dòng chính không xem nam nữ, nếu như nguyên chủ thật sự có bản lĩnh, vậy thì rất có thể tập đoàn Lê thị sẽ được giao cho cô ấy."

Khó trách.

Cô gái ôm cô đứng yên thật lâu ở công, chờ mãi đến khi một chiếc xe sang trọng bản mở rộng lái đến từ phía xa.

Cô gái ôm cô lập tức chặn trước chiếc xe màu đen kia.

Xe từ từ ngừng lại, một người đàn ông mặc đồ Tây đi xuống từ trên xe, bộ dạng vô cùng cao lớn.

Nam Tầm rướn cổ lên ngó, có vài phần ghét bỏ mà nói: "Bộ dạng ba ta cũng quá cường tráng rồi, còn là mặt chữ Quốc (mặt vuông) nữa chứ, sau khi lớn lên có phải ta cũng có bộ dạng cường tráng như vậy?"

Hư Không Thú: "Đồ ngốc, vừa mới nói cha người mới mười bốn tuổi, đây chỉ là vệ sĩ."

Vệ sĩ áo đen ngũ đại tam thô (*) đã đi đến xách người mẹ tâm cơ của cô lên ném sang một bên.

(*) Ngũ đại tam thô: chỉ những người có vóc dáng tráng kiện cao to. Ngũ đại: hai bàn tay lớn, hai bàn chân lớn, đầu lớn. Tam thô: bắp chân thô, eo thô, cổ thô. [Nguồn: bachhoacac.wordpress.com]

Người mẹ tâm cơ của cô ngã trên mặt đất, khóc lớn hướng về phía bên trong xe: "Lệ Sâm, em là Nhu Nhu, đứa nhỏ trong ngực em là của anh, anh còn nhớ rõ tối hôm đó không..."

Lúc này, cửa xe được mở ra, hai người một trước một sau đi xuống từ trên xe. Người đàn ông đi đầu có vẻ hơn năm mươi tuổi, là một ông bác đẹp trai, mà bên cạnh ông...

Nam Tầm cố gắng duỗi thẳng cổ, rất không dễ dàng mới nhìn rõ bộ dạng của người nọ, trong lòng bị làm cho sững sờ hồi lâu trước vẻ đẹp này.

Một tiểu thị tươi vô cùng đẹp trai.

Khuôn mặt người nọ còn chưa mất hết vẻ trẻ con, nhưng đã có thể nhìn thấy đường nét khuôn mặt đẹp trai cool ngầu, sống mũi vô cùng thẳng, ánh mắt hơi lạnh, rất thâm thúy, môi hơi mỏng, càng nhìn có vẻ lạnh lùng vô tình.

Tuy là mặt còn chưa phát triển hoàn toàn, nhưng đồ Tây cắt may vừa người sang quý làm anh nhìn có vẻ càng trưởng thành chừng chạc không hợp tuổi, khiến người khác không hiểu sao có loại cảm giác bị đe dọa.

Còn có dáng người anh cao, bây giờ mới mười bốn tuổi mà đã cao 1m76, sau này lớn hơn thì còn cao đến đâu.

Nam Tầm nhìn lên chốc lát khiến cái cổ hơi mỏi, còn hơi buồn ngủ, không nhìn được mà ngáp một cái.

Lệ Sâm vốn lạnh lùng bề ngoài nhìn đáng vẻ người phụ nữ nhếch nhác, nhưng khi nhìn thấy em bé trong ngực cô ả, cũng chính là Nam Tầm lại bỗng ngẩn ra một lúc.

Nam Tầm phun bong bóng nước trong miệng mà đối mặt với anh, sau đó cười đến sáng lạn, đôi mắt đen như mực hí thành một đường chỉ nhỏ, còn vẩy vẩy móng vuốt nhỏ bụ bẫm với anh.

"Lệ Sâm, đây là chuyện gì?" Ông bác đẹp trai bên cạnh người thiếu niên lạnh lùng xem xét Nam Tầm và người phụ nữ ôm cô.

Tầm mắt thiếu niên khẽ động, bỗng nín thở, vẻ mặt hồ hững nói: "Thời trẻ phong lưu rước lấy nợ hoa đào, chỉ là con không biết người phụ nữ này lại dám lên lút có con sau lưng con."

Lời này của thiếu niên làm cho ông bác đẹp trai nở nụ cười: "Bây giờ con mới mười bốn tuổi, ba xem đứa bé này còn chưa đến một tuổi. Nhóc con, con đã lợi hại hơn ông đây nhiều rồi, mười hai tuổi đã dám làm phụ nữ."

Nam Tầm nghe xong lời này, miệng nhỏ lặng lẽ giật giật, loại giọng điệu tự hào này là có chuyện gì? Nhỏ như vậy đã làm phụ nữ rất giỏi sao?

Ờ mà, tam quan của hai cha con này đều mẹ nó có vấn đề!

Ánh mắt ông bác đẹp trai dừng ở trên người Nam Tầm.

Nam Tầm vội vàng vẩy vẩy móng vuốt mập mập nhỏ với ông.

Sau đó ông bác đẹp trai liền lên tiếng: "Đứa nhỏ ở lại, dù sao cũng là con cháu nhà họ Lệ ta. Về phần người phụ nữ này, nhà họ Lệ ta tuyệt đối không cho phép loại đàn bà tự cho là thông minh này vào cửa."

Nói xong ông lấy ra một tấm chỉ phiếu trắng ném đến trước mặt cô nàng: "Cầm cái này rồi rời đi đi."

Nam Tầm tinh tường thấy mắt cô ả ôm cô thoáng sáng rực lên, nhưng lại nhanh chóng ảm đạm, khúc thúc thúc nói: "Ông Lệ, con thật sự yêu Lệ Sâm, không thì con đã không trăm cay nghìn đắng sinh đứa nhỏ này ra, con..."

Về mặt ông bác đẹp trai tối lại: "Tôi không muốn lặp lại lời nói lần thứ hai, cầm chỉ phiếu này biến đi, hoặc là không nhận được gì mà cút đi."

Sau đó người mẹ tâm cơ của cô cân nhắc hết lần này đến lần khác, liền bỏ lại Nam Tầm mà đi rồi, đương nhiên, cô ả lấy tờ chỉ phiếu trên mặt đất kia vô cùng dứt khoát.

Nam Tầm: ...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thật Buồn, Ta Là Món Đồ Chơi Yêu Thích Của Anh Ta

Nam Tầm đứng lẻ loi trên mặt đất, đôi mắt đen lúng liếng nhìn một già một trẻ trước mặt. Cô đoán chừng Lê Sâm là con hiếm muộn của ông Lê, bọn họ đều trông thật đẹp trai, một bác đẹp trai, một anh đẹp trai.

Anh đẹp trai đi tới, động tác bé cô lên có chút vụng về.

"Anh, anh..." Tiểu Nam Tầm quơ móng vuốt nhỏ, mồm miệng kêu không rõ, sau đó bẹp một ngụm trên mặt tiểu thịt tươi, nước miếng dính đầy mặt anh.

Thiếu niên Lê Sâm mím môi không nói lời nào, nhưng ánh mắt vốn lạnh lùng của anh trở nên mềm mại hơn chút, sửa đúng cho cô: "Gọi ba."

Bác đẹp trai hơi kinh ngạc nhìn chằm chằm con trai mình, ông chưa từng thấy con trai có vẻ mặt dịu dàng như thế, chẳng lẽ thật là cha con liền tâm?

"Ba ba..." Nam Tầm vừa kêu vừa thổi bong bóng, bàn tay nhỏ bé vỗ bộp một vào mặt anh.

Móng vuốt nhỏ bụ bẫm, mềm nhũn, đánh trên mặt không đau chút nào.

Lê Sâm không có biểu cảm gì. Anh duỗi một đầu ngón tay, chọc chọc gò má trắng trẻo non nớt căng phồng của Nam Tầm, chọc một hồi lại một hồi, sau đó bình luận một chữ: "Mềm."

Nam Tầm...

Nam Tầm căng khuôn mặt nhỏ nhắn, làm như không thấy cái tay liên tục chọc mặt cô.

Chọc, còn chọc!

Mẹ nó tôi cũng không phải bánh bao trắng, cứ chọc như vậy vui lắm hả?

Lại chọc nữa tôi cần chết anh.

Lê Sâm ôm bé gái lên xe, xe bắt đầu lăn bánh tiến vào cổng, đi dọc đường lớn điền trang một lúc lâu mới dừng lại.

Nam Tầm đi ra từ trong xe, đôi mắt đen bóng suýt chút nữa bị kiến trúc trước mặt lóa mù.

Căn biệt thự to như lâu đài này chính là nhà họ Lê?

Ờ ờ ờ ờ, quá xa hoa!

Ngoài cửa biệt thự có hai hàng vệ sĩ áo đen cao to khỏe mạnh đang đứng, vừa nhìn thấy Lê Sâm và ông Lê, họ đồng loạt khom lưng 90 độ: "Chào ông chủ, chào cậu chủ."

Ít ra Ông Lê còn ừ một tiếng, nhưng Lê Sâm vẫn lạnh mặt ôm bé gái trong ngực đi thẳng vào cửa chính.

"Ông chủ, trong ngực cậu chủ là..." Quân gia già họ Vương nhìn về phía ông Lê.

Ông Lê cười ha ha: "Đây là con gái mới của con trai tôi, cháu gái tôi."

Lúc còn trẻ ông Lê đi theo cha ông gặp qua không ít gió tanh mưa máu, có thể là dính quá nhiều máu, nên vẫn luôn không có con. Mãi đến tận bốn mươi tuổi ông mới có Lê Sâm, sau đó trực tiếp bồi dưỡng anh thành người nối nghiệp. Lê Sâm cũng không phụ kỳ vọng của cha, tuổi còn trẻ đã tiếp nhận vài phần sản nghiệp của ông, chỉ là quá ông cụ non.

Đương nhiên ông Lê hy vọng con cháu đầy đàn, vì vậy con trai mới mười bốn tuổi đã có con gái một tuổi, ông không hề tức giận chút nào, trái lại cực kỳ vui vẻ.

Cứ theo đà này, ngày sau nhà họ Lê nhất định sẽ con cháu đầy sảnh đường.

Nam Tầm mở to đôi mắt tròn vo, nỗ lực đánh giá thiếu niên đang ôm cô, sau đó bàn tay nhỏ đập đập trên mặt anh.

Tiếng Hư Không Thú đột nhiên vang lên: "Thân ái, cơ thể ngươi chỉ bị nhỏ đi, chẳng lẽ trí thông minh cũng bị ảnh hưởng?"

Nam Tầm: "... Ta chỉ muốn nhân lúc này đánh anh ta thêm mấy cái, sau này chờ anh ta hắc hóa ta sẽ không còn cơ hội đánh nữa."

Hư Không Thú khá kinh ngạc: "Làm sao ngươi biết giá trị hắc hóa của Tiểu Lê Sâm còn chưa tới 100? Giá trị hắc hóa của Tiểu Lê Sâm bây giờ mới có

40, còn chưa biến thái." Nam Tầm: "Hắc hóa hoàn toàn rồi thì sao có thể lộ ra ánh mắt kiểu này với ta. Thật không hổ là người vừa làm ba, trong lòng xen lẫn đố kỵ thật là quyền rũ chết người."

Lệ Sâm dặn dò một câu, rất nhanh đã có người làm sắp xếp một căn phòng công chúa đẹp đẽ.

Trong phòng công chúa bày đầy gấu bông lông mềm như nhung, quả thực sắp thành thế giới động vật, còn có cái gì mà tã giấy, sữa bột, quần áo cỡ nhỏ, mỗi một cỡ đều chuẩn bị hơn trăm bộ.

Cùng ngày Tiểu Nam Tầm còn có thêm một tên mới: Lệ Tiểu Nam.

Nam Tầm còn rất thích, bởi vì trong đó có một chữ Nam.

Sau đó không lâu, tin tức được truyền ra, bất kể là người trong vòng luẩn quẩn hay ở ngoài vòng đều biết cậu chủ nhà họ Lệ có một đứa con gái.

Lệ Sâm mới mười bốn tuổi còn là một thiếu niên, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lệ Tiểu Nam đã cực kỳ thích cô. Lệ Sâm bị gọi là tiểu diêm vương mặt lạnh từ đây tràn lan tình thương của cha, thăng cấp thành vú em siêu cấp, mấy năm liên tiếp đều không hề ra vào chốn mua vui.

Nam Tầm thì mỗi ngày trải qua cuộc sống quần áo tới duỗi tay, cơm tới há mồm, thuận tiện bán manh*, cứ như vậy trôi qua bốn năm. Năm tuổi, Tiểu Nam Tầm đã lớn lên như được đúc từ ngọc, quả thực là người gặp người thích.

*Manh: xuất phát từ Moe trong tiếng Nhật, nghĩa là dễ thương. Bán manh có nghĩa là cố tỏ vẻ dễ thương.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm bao nhiêu rồi?" Nam Tầm chống đầu nhỏ, vẻ mặt u buồn nhìn truyện tranh cho thiếu nhi.

Giọng Hư Không Thú hơi ỉu xiu: "Rõ ràng Lệ Sâm cung người như cung trứng, vì cái lông gì mà giá trị ác niệm không giảm chút nào đây, vẫn là 100, tức chết già rồi!"

Nam Tầm cảm thấy kỳ quái hỏi: "Người nói ba ta còn trẻ tuổi, làm sao có giá trị ác niệm 100 chứ, chẳng lẽ lúc còn bé trải qua chuyện gì?"

Hư Không Thú ừ một tiếng: "Người biết lúc cha người cảm sung là mấy tuổi không? Là năm tuổi!"

Có một lần kẻ thù của nhà họ Lệ bắt cóc cha người. Kết quả trên đường bắt cóc, cha người nhân lúc đối phương không chú ý, trực tiếp móc một khẩu súng từ túi quần, pằng pằng vài tiếng đã tiễn người đi rồi. Buồn cười mấy người kia... Bọn bắt cóc kia còn tưởng súng đây là súng đồ chơi, cũng chẳng thêm trốn, hừ ~"

Nam Tầm...

"Trước đây còn không hiểu, bây giờ ta cũng coi như rõ rồi. Cái gì mà Lệ Sâm tràn lan tình thương của cha, ha ha, thực ra anh ta chính là coi ta như món đồ chơi yêu thích vậy."

Nam Tầm càng nghĩ càng thấy bản thân là món đồ chơi cao cấp biết nhảy biết cười mà Lệ Sâm nuôi.

Lệ Sâm quá già dặn, anh không có thời thơ ấu, không biết đồ chơi là vật gì. Vì vậy sự xuất hiện của Nam Tầm đã bổ khuyết thời thơ ấu anh thiếu hụt.

Nam Tầm hít một hơi, có chút buồn bã: "Thực sự là ta đã phí bốn năm rồi, bốn năm nay ta lại như kẻ ngu si bị anh ta chơi đùa..."

Hư Không Thú suy nghĩ một hồi, đề nghị: "Không bằng chúng ta xuyên thẳng đến mười năm sau?"

Nam Tầm: "Có ích gì à? Bây giờ anh ta coi ta như món đồ chơi yêu thích, lẽ nào mười năm sau sẽ khác?"

Hư Không Thú ngẫm lại cũng đúng, đột nhiên giọng điệu nó cá kinh: "Đờ mờ, nhất định không thể phải mong một đi thẳng đến mười năm sau! Nếu như chúng ta đi rồi, ai tới ngăn cản ba phong lưu của người tạo một ổ anh chị em?"

Ta cảnh cáo người nha, nếu người muốn dùng tình thân độ hóa đại boss, thì chắc chắn không thể để bất luận kẻ nào làm phân tán sự chú ý của Lệ Sâm, vì vậy người phải ngăn cản một ổ anh chị em sinh ra!"

Nam Tầm nghe xong lời này chợt cảm thấy nghẹn lòng, nếu giá trị ác niệm của Lệ Sâm không giảm đi, chẳng phải cô phải phí thời gian đến lúc Lệ Sâm không thể tạo trẻ con?

Hư Không Thú cũng cân nhắc đến điều này: "À, chúng ta cứ chờ đến khi người mười tám tuổi đi. Nếu nhiều năm như vậy, người làm con gái duy nhất của hắn cũng không thể tiêu trừ giá trị ác niệm của hắn, vậy chúng ta nhân lúc còn sớm chạy lấy người đi."

Nam Tầm: "Bảo bối, ta bỗng thấy thật hối hận nha. Dùng tình thân độ hóa boss lớn vốn phải bồi dưỡng tình cảm sâu nặng trước, sau đó mới có thể độ hóa anh ta, thế giới này nhất định sẽ phí rất nhiều năm."

Hư Không Thú nói: "Ngoan, người biết là tốt rồi. Thế giới sau chúng ta vẫn nên ngoan ngoãn dùng thân thể tình lọc đại boss đi."

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Không Bản, Vậy Ba Hôn Một Đi

Hiện tại, ba Lê Sâm đã mười tám tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học trâu bò nhất cả nước, còn là vừa đi học vừa làm CEO của tập đoàn Lê thị. Nam Tầm thấy anh quả thực không giống con người, mà là yêu quái.

Ba Lê Sâm mười tám tuổi đẹp trai vô đối, cơ thể có cơ bụng tám múi, vóc người cũng vô cùng đẹp.

Ba đẹp trai tắm rửa xong thì quần khăn tắm ngang hông đi ra, sau đó bế Tiểu Nam Tầm lên, thuần thực lột sạch cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Tầm tối lại, xấu hổ và giận dữ mà giãy dụa muốn thoát khỏi bàn tay anh: "Ba, người ta đã năm tuổi rồi, muốn tự mình tắm."

Lê Sâm hơi nhướng mày: "Cục cưng, con muốn tự tắm thật sao?" Nói xong, xem xét đôi tay đôi chân nhỏ bé của Nam Tầm.

Nam Tầm bĩu môi nhỏ nhen nà hồng hào, không nhéo: "Người ta lớn rồi, đã biết ngượng ngùng xấu hổ."

Nhưng kháng nghị không có hiệu quả, Lê Sâm vẫn giống như thường ngày, ôm Nam Tầm đến thẳng bồn nhỏ của cô, tự mình lau cơ thể cô.

Nam Tầm: "Tiểu Bát, xấu hổ quá đi. Ta đã lớn như vậy rồi, biến thái chết tiệt này lại vẫn muốn tắm cho ta."

Hừ Không Thù ừ một tiếng: "Năm tuổi, thật là lớn đó."

Nam Tầm ...

Nam Tầm bỗng cam chịu, mặc sức hưởng thụ phục vụ thân mật từ boss lớn.

"Ba, móng chân của con quá dài, ba nên cắt cho con nha." Nam Tầm giơ bàn chân nhỏ ướt đẫm của mình lên vươn đến bờ môi anh, ngón cái mướt mà đưa qua đưa lại ở trước mặt anh, cho anh xem móng chân của mình.

Lê Sâm thoáng nhìn cô, lấy khăn lông khô lau bàn chân cho cô, sau đó gãi gãi lòng bàn chân nhỏ kia: "Được, lau khô bàn chân của cục cưng trước, rồi ba sẽ cắt móng chân cho con ngay."

Nam Tầm đảo đôi mắt to đen láy, hỏi: "Ba, bàn chân của con có thú vị không?"

Lê Sâm hơi nhướng mày: "Không thú vị, ba vừa mới dùng xà phòng thơm rửa cho cục cưng rồi."

Nam Tầm chu môi, nũng nịu nói: "Nếu như không bản, vậy ba hôn một đi."

Ba Lê Sâm cầm đôi chân trần kia, thoáng dừng, sau đó liền thực sự nâng đến bên môi hôn một.

Nam Tầm ...

Nam Tầm có cảm giác thành tựu khó tả. Ai bảo anh không giảm giá trị ác niệm cho tôi, xem tôi dày vò chết anh!

Sau khi tắm rửa xong lại cắt móng chân xong, Lê Sâm dùng khăn tắm bọc cơ thể nhỏ bé trắng nõn của Nam Tầm lại, búng lên trán cô một: "Nghịch ngợm."

Nam Tầm hít một hơi, làm bộ nói: "Ba, ba gõ đau con rồi."

Lê Sâm liếc nhìn cô, ôm cô lên giường, sau đó cũng nằm xuống bên cạnh.

Đúng, là cùng giường.

Nam Tầm ngại ngùng nói ra, từ một tuổi đến năm tuổi, Lê Sâm biến thái đều cùng giường chung gối với cô.

Nam Tầm nghi ngờ đối phương coi cô như gối ôm di động.

"Ba, ba, ba nên kể chuyện cổ tích cho con rồi." Nam Tầm lấy ra mười quyển truyện cổ tích từ trong ngăn kéo, đưa đến trước mặt Lê Sâm.

Lệ Sâm cầm lấy một xấp truyện con gái che trước mặt mình, rút ra quyển truyện con vịt xấu xí và thiên nga trắng, giọng nói lạnh lạnh cứng ngắt trực tiếp bắt đầu kể chuyện: "Ngày xưa ngày xưa có con..."

Giương mặt Nam Tầm suy sụp ngay lập tức: "Ba, ba đã kể câu chuyện này không dưới 50 lần rồi."

Lệ Sâm ngừng một lát, trực tiếp đổi một quyển truyện khác.

Lúc này Nam Tầm mới hài lòng, đưa bàn chân nhỏ bé vươn đến cơ bụng tám múi của anh, tay nhỏ lần mò yết hầu anh, thỏa mãn mà ngủ.

Vừa ngủ đã ngủ đến sáng, Nam Tầm ngồi dậy, vẻ mặt mờ mịt nhìn vị trí còn ấm ở bên cạnh.

Ba Lệ Sâm đâu?

Đang mờ mịt thì một bóng người đã che phủ cô.

Lệ Sâm sờ sờ hai cọng tóc ngổ trên đầu cô, mặc cho cô váy công chúa trắng điểm xuyết hoa hồng nhạt.

Nam Tầm xoay một vòng trước gương, nhìn cô bé như được đúc từ ngọc trong gương, vô cùng vừa ý.

"Ba, ba, ba buộc hai bím tóc công chúa cho con đi." Nam Tầm trực tiếp đưa lược đến trước mặt Lệ Sâm, rồi đưa đầu nhỏ qua.

Sau nửa giờ.

Nam Tầm nhìn bím tóc xiêu xiêu vẹo vẹo ở trong gương, suýt nữa bực đến phát khóc.

Lệ Sâm mấp máy miệng: "Ba thật sự không biết bện tóc, đợi lát nữa để thím Lý chải lại cho con."

Nam Tầm tui thân méo miệng nhỏ, lắc đầu nói: "Không cần, mặc dù xấu nhưng đây là ba chải cho con."

Lệ Sâm lại bất chợt bị nhét đường, ngọt vô cùng, khoe miệng hơi nhếch lên.

Nam Tầm khoe khoang với Tiểu Bát trong lòng: "Tiểu Bát Tiểu Bát, cảm ơn người cho ta "Tình thoại bảo điển", ta phát hiện sau khi sửa đổi một chút lời âu yếm trong này, hoàn toàn có thể áp dụng trên người ba Lệ Sâm."

Bây giờ Lệ Sâm còn chưa hắc hóa, thật dễ gat, Nam Tầm cảm thấy kỹ năng nói lời âu yếm của mình lại tăng thêm một bậc.

Hư Không Thử: "Ôi chào... Dừng được cái lòng, giá trị ác niệm lại không giảm chút nào."

Nam Tầm cũng hơi héo.

Chẳng lẽ tình thân không đủ để tiêu trừ giá trị ác niệm? Hay là nói, đối với anh thì mình vẫn chưa đủ quan trọng?

Lệ Sâm ôm công chúa nhỏ đang ngán người đi xuống lầu.

Trên bàn cơm thật dài thật xa hoa, Nam Tầm ngồi bên cạnh Lệ Sâm, ông Lệ ngồi ở phía đối diện.

"Hôm nay dậy muộn." Ông Lệ liếc nhìn hai người một lớn một nhỏ kia.

Nam Tầm lập tức nói giúp ba: "Ông nội, ông nội, ngày hôm qua còn nằng nặc đòi ba kể chuyện cổ tích cho con, cho nên hôm nay dậy muộn, ông đừng trách ba nha~"

Ông Lệ bị cô chọc cười: "Ồ, ba kể chuyện cổ tích gì cho Nam Nam hả?"

Nam Tầm bắt đầu đếm số trên đầu ngón tay.

Ông Lệ vô cùng mừng rỡ, lại lườm Lệ Sâm: "Nể mặt Tiểu Nam, ba sẽ không tính toán với con. Hôm nay có mở cuộc họp cổ đông, con vục đủ tinh thần cho ba."

Lệ Sâm bình thản dạ một tiếng, gấp ít rau xanh cho con gái cưng ở bên cạnh.

Nam Tầm nhìn thấy rau xanh thì biến sắc mặt ngay, sau đó đôi mắt cô đảo quanh, bay thẳng đến ông Lệ nói: "Ông nội, buổi tối con muốn ăn cháo cà rốt, chúng ta cùng ăn có được không?"

Ông Lệ liếc nhìn vẻ mặt tối đen của Lệ Sâm, tâm trạng tốt mà nói: "Được, đều nghe theo cục cưng Nam Nam."

Nam Tầm đắc ý nhướn mày, thừa dịp trên miệng nhỏ dính đầy mỡ, hôn chụt một lên mặt anh, còn hôn lên hai chỗ khác nhau ở hai bên trái phải.

Nhìn vẻ mặt đẹp trai của Lệ Sâm dính đầy mỡ cộng thêm nước bọt của mình, Nam Tầm vui vẻ thích thú.

Lúc trời tối, trong nhà có hai vị khách đến đây, một ông cụ dẫn theo cháu gái mười bảy mười tám tuổi xinh đẹp của mình.

Trong đầu Nam Tầm bỗng vang lên tiếng của Tiểu Bát: "Cảnh báo, cảnh báo, cái cô này là một trong số tình nhân của cha phong lưu của người, chú ý đề phòng."

Nam Tầm đang đọc truyện tranh, nghe nói như thế thì mắt thoáng mở to ngắm cô gái kia.

Ngực lớn eo thon, trang điểm nhẹ nhàng, trên người xịt nước hoa, nhưng không nồng, sẽ không khiến người khác phản cảm, quả thực có thể là đồ ăn ba Lê Sâm thích.

Ông cụ và ông Lê nói chuyện trong thư phòng, mà cô gái xinh đẹp này lại quán lấy ba Lê Sâm của cô, tuy rằng ba Lê Sâm của cô không phản ứng lại cô ta, nhưng trong mắt anh cũng không lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Không xong rồi, cứ tiếp tục như vậy nữa, cái cô này tuyệt đối sẽ dụ dỗ được ba Lê Sâm của cô.

Đàn ông đã có phụ nữ rồi thì sao còn nhớ được con gái nơi xó xỉnh nào cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Ba Ba, Con Muốn Chơi Cưới Ngựa

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm giật mình, để chân trần liền chạy lạch bạch tới, cố gắng trèo lên đùi Lê Sâm. Sau đó cô thành công đứng trên đùi Lê Sâm, hai tay ôm lấy cổ anh, quay cái mông nhỏ ngay phía cô gái còn đang cười.

"Ba ba, ba ba, ba chơi với con đi mà, đừng nói chuyện với cô này."

Khuôn mặt nhỏ trang điểm tinh xảo của Dư Mạn San thoáng cứng lại, nhưng rất nhanh cô lại nở nụ cười lần nữa: "Đây chắc là Nam Nam nhi, lớn lên thật đáng yêu."

Nam Tầm quay đầu lại nhìn quét qua cô trong chốc lát: "Đương nhiên con đáng yêu, chờ con lớn rồi, khẳng định còn dễ nhìn hơn cô."

Khuôn mặt tươi cười của Dư Mạn San lại cứng một hồi: "Ha ha, đó là đương nhiên, sao cô thể so với công chúa nhỏ Nam Nam chứ."

Lê Sâm bế Nam Tầm lên, nói một câu xin lỗi không tiếp được, liền mang con gái quý hóa đi phòng ngủ chơi đóng vai gia đình.

Dư Mạn San ngồi một mình trong phòng khách lớn, sắc mặt rất khó coi.

Buổi tối có hai người ở lại ăn cơm, cho nên không có cháo cà rốt Nam Tầm mưu tính từ trước, thay bằng bữa cơm phong phú cũng rất dưỡng sinh, không có thịt cá gì. Thím Lý nấu cháo trứng muối thịt nạc với ninh canh sườn củ cải, xào mấy món chay khá thanh đạm.

Lê Sâm gấp một đĩa cải xanh cho Nam Tầm.

Mắt Nam Tầm trừng to.

Ba Lê Sâm của cô cố ý đúng không? Rõ ràng biết cô không thích ăn rau, cô muốn ăn thịt, muốn ăn xương sườn!

Lê Sâm múc một muỗng cháo trứng muối thịt nạc từ bát của mình, thổi thổi, sau đó đút cho Nam Tầm.

Nam Tầm vốn tức giận không muốn ăn, nhưng cô vừa lúc liếc trộm thấy vẻ mặt khiếp sợ của cái cô tên Dư Mạn San kia, trong lòng liền thư thái, lập tức há cái miệng nhỏ, a một cái nuốt cháo vào.

Lê Sâm nhìn con gái phồng má, không nhịn được vươn ngón tay chọc chọc, thiếu chút nữa khiến Nam Tầm phụt hết ra ngoài.

Nam Tầm lườm anh một cái, vừa vặn thấy anh đang cười trộm, nhìn khoe miệng kia còn chưa hết cong đầu.

"Anh Lê Sâm, anh không thể nuông chiều Nam Nam như thế." Dư Mạn San mỉm cười ghé sát người Lê Sâm: "Anh mà nuông chiều con bé như vậy, sau này đi học làm sao bây giờ? Nếu không biết tự lập, sẽ bị giáo viên và bạn học chế giễu."

Ông Lê và ông của Dư Mạn San là bạn bè lâu năm. Mặc dù bây giờ Lê Sâm có con gái, nhưng anh vẫn độc thân, vừa lúc Dư Mạn San thích Lê Sâm

đến không thể thích hơn. Nếu như hai người thành đôi, đương nhiên người hai nhà đều thấy vui mừng.

Vì vậy, hai ông liếc mắt nhìn nhau, trên mặt chứa ý cười.

Đối với Dư Mạn San ghé sát, Lê Sâm không từ chối rõ ràng, nhưng anh cũng không đáp lại Dư Mạn San.

Dư Mạn San hơi lúng túng, tuy nhiên còn chưa từ bỏ ý định mà nói tiếp: "Anh Lê Sâm, anh phải tin em. Em đã trông con giúp chị em rất nhiều lần rồi, em có kinh nghiệm hơn anh nhiều."

Nam Tầm nhìn khuôn mặt nhỏ, xin Tiểu Bát chỉ bảo: "Cái cô này đang ám chỉ mình đủ kinh nghiệm làm mẹ kế của ta đấy ư?"

Hư Không Thú lập tức trả lời: "Xem ra cái cô này rất khôn khéo, khó đối phó. Người nhất định phải bóp chết gian tình của cha Lê Sâm và cái cô này từ trong trứng!"

Nam Tầm nghe Tiểu Bát nói xong, lập tức chu cái miệng nhỏ: "Ba ba, người khác sẽ chế nhạo con thật sao? Con sợ quá đi~"

Sắc mặt Lê Sâm lạnh xuống, anh nhìn lướt qua Dư Mạn San, thốt lên lạnh lùng: "Không ai dám chế nhạo cục cưng của tôi. Con gái Lê Sâm tôi muốn nuông chiều thế nào thì nuông chiều thế đấy."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt người đẹp Dư Mạn San lập tức trở nên trắng bệch. Nam Tầm thì đắc ý nhếch miệng cười, lộ ra vài cái răng nanh nhỏ, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu.

Về mặt ông Dư cũng hơi khó coi, ông Lê lúng túng ho một tiếng: "Đều ăn cơm đi, đừng ngồi nữa." Lê Sâm thấy con gái cưng ăn đến miệng đầy mỡ, không khỏi cau mày, cầm khăn ướt trên bàn lau miệng nhỏ cho cô.

Nam Tầm còn rất phối hợp, chu miệng để anh lau thuận tiện hơn.

"Cục cưng, đừng chỉ ăn mỗi thịt, con phải ăn những thứ khác nữa." Lê Sâm thấy tay nhỏ của Nam Tầm mò hương xương sườn, không khỏi nhíu mày lại.

Nam Tầm nhìn khuôn mặt bánh bao đáng yêu vô đối, cô ngoan ngoãn vâng dạ, buông tha cho xương sườn đang chuẩn bị gấp, cam chịu mà ăn cháo.

Nam Tầm ăn một nửa thì no rồi, cô đẩy nửa bát cháo bị cô quấy dính nhom nhóp đến trước mặt Lê Sâm, khuôn mặt cau có lập tức nở hoa xán lạn, nói giọng ngọt ngào: "Ba ba, hình như ba chưa ăn no, con cho ba ăn cháo của con có được hay không?"

Mặt Lê Sâm không đổi sắc nhìn bát cháo bị cô chọc cho nát bét, duỗi tay xoa đầu cô: "Cục cưng thật hiếu thảo."

Dư Mạn San, ông Dư và ông Lê...

Nam Tầm...

Tiểu Bát nói sau này Lê Sâm sẽ tạo một ổ anh chị em cho cô. Nam Tầm vốn còn chưa tin, bởi vì nhìn Lê Sâm có vẻ quá đứng đắn, quá nghiêm túc. Nhưng bây giờ... Con mẹ nó bản lĩnh trợn mắt nói dối thật quá mạnh, chẳng trách trêu ra nhiều đóa hoa đào nát như vậy, còn sinh một ổ nhóc con.

Nam Tầm nghĩ sau này còn muốn chặn nhiều hoa đào cho Lê Sâm như vậy, trong lòng có hơi dè dặt, mặc kệ vừa nãy Lê Sâm khuyên can, cầm đũa lên đi gấp xương sườn.

Nhưng cánh tay nhỏ bé của Nam Tầm còn chưa phát triển cứng rắn, không không chế được đũa, gấp khối xương sườn một lúc lâu cũng không gấp được.

Lê Sâm nhướn mày, ngồi một bên nhìn cũng không hỗ trợ.

Ông Lê muốn gấp giúp, lại bị con trai của mình cho một ánh mắt sắc bén ngăn trở.

Nam Tầm vốn tức giận, bây giờ lại bị một miếng sườn trêu đùa, gấp không được cô liền chọc xuống.

Choang một tiếng.

Bát canh sườn lớn cứ như vậy bị cô chọc đổ, nước canh chảy đầy bàn, còn chảy về phía Dư Mạn San, bắn đầy ra quần áo đẹp đẽ của cô ta.

Dư Mạn San kêu a một tiếng, vội vã đứng lên.

Một thân váy màu hồng nhạt, đường may rất cao cấp, sợ là tốn không ít tiền.

Nam Tầm có chút chột dạ dùng cẳng chân nhỏ mò về phía mặt đất, ôm ghế lớn dưới mông dịch dịch rồi xa hướng Lê Sâm. Đáng tiếc còn chưa dịch được nửa bước thì đã bị ba Lê Sâm một phát ôm lấy ghế, kéo cả ghế cả người đến trước mặt mình.

Lê Sâm nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt rất lạnh.

Nam Tầm chu miệng: "Ba ba, người ta không có ý mà, nếu không thì ba đánh con đi?"

Nói xong, Nam Tầm vênh mũi nhỏ hướng phía anh, ra hiệu anh có thể đánh đòn.

Lệ Sâm lập tức hết giận, chỉ là có hơi đau đầu. Anh xoa trán, ôm con gái nghịch ngợm thích gây sự vào ngực: "Cục cưng, ăn cơm no vào. Hình như vừa nãy con chưa ăn được bao nhiêu."

Nam Tầm chớp chớp đôi mắt to long lanh nước. Hóa ra ba Lệ Sâm của cô không định trách phạt cô, mà lo lắng cô vừa rồi còn chưa ăn no?

Về mặt Dư Mạn San rất khó coi, ông Dư cũng không khá hơn chút nào, mà suốt quá trình ông Lệ đều mang khuôn mặt lúng túng.

Chờ hai người chào tạm biệt rồi đi, Nam Tầm đắc ý bò đến trên người Lệ Sâm, cười lên cổ anh, hai tay ôm đầu anh, cười hi hi nói: "Ba ba, vừa mới ăn cơm xong, chúng ta vận động chút đi. Cha! cha! Con ngựa đi mau, mau mau đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Cục Cưng, Xoay Một Vòng Xem Nào

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Cho dù cô nhóc cười ở trên cổ, động tác cầm khăn ướt lau miệng của Lệ Sâm vẫn thật tao nhã, sau đó mới nắm hai chân của cô mà đứng lên, dặn dò một câu: "Bám cho chắc."

Sau đó, hai người một lớn một nhỏ đi căng gió ở phòng khách, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười khanh khách của cô bé.

Ông Lệ ngồi một mình trên bàn cơm, lặng lẽ ghen lòng.

"Ông Vương này, có phải năm đó tôi làm sai rồi hay không?" Ông Lệ than thở.

Quản gia già họ Vương cười rất nghiêm túc: "Ông chủ, ngài không cảm thấy cậu chủ có sức sống hơn trước kia nhiều sao. Một khi đã như vậy, cách làm lúc trước của ông chủ là không sai."

Ông Lệ lại vẫn hơi lo lắng: "Nhưng mà, ông xem hôm nay nó làm gì đi. Ông Dư là bạn bè lâu năm của tôi, tôi thấy cháu gái của ông ấy cũng không tồi, thằng nhóc Lệ Sâm này lại chẳng giữ chút mặt mũi nào cho người ta. Sau này sớm muộn gì nó cũng phải cưới vợ, không thể vì Nam Nam mà không cưới vợ được đúng không? Huống hồ Nam Nam cũng không phải ruột thịt của nó ——"

Nói đến đây, ông Lệ bần khoản đến cái gì rồi không nói tiếp nữa, mà quản gia họ Vương ở bên cạnh cũng trở nên im lặng.

Ai cũng không ngờ năm đó người phụ nữ kia lại lớn gan như vậy. Nếu không phải ông Lệ làm việc tỉ mỉ cẩn thận, làm kiểm tra DNA theo thói quen thì ai có thể biết được cô bé đang vừa cười vừa làm loạn ở trong phòng kia lại không có tí quan hệ máu mủ gì với Lệ Sâm..

Trải qua chuyện của Dư Mạn San, Nam Tầm tự giác ý thức được nhiệm vụ quan trọng và khó nhằn, ba Lệ Sâm làm gì cô cũng phải đi theo, miễn cho dưới tình huống chính mình không biết gì lại cấu kết với những người phụ nữ khác.

Vì thế tất cả mọi người đều biết phía sau Lệ Sâm có một cái đuôi nhỏ, Lệ Sâm làm gì đều phải đi theo. Dù sao trước kia ít ra Lệ Sâm cũng tụ họp với vài người trong vòng luẩn quẩn một lần mỗi tháng, bây giờ lại không đi lần nào nữa.

Lần này là sinh nhật của người bạn nói khổ Triệu Minh Hạo. Anh ta mở một party kín, bao trọn một quán bar tên Mộ Sắc ở địa bàn nhà mình, mời bạn tốt trong vòng luẩn quẩn tụ họp.

Lệ Sâm suy xét đến trong nhà có con gái cần chăm sóc, lập tức từ chối ngay, nhưng không đỡ nổi người bạn nói khổ này quần quít làm phiền, cuối cùng đành phải đồng ý.

"Ba, ba, con mặc chán hết váy trong tủ rồi, chúng ta đi ra ngoài dạo phố đi." Nam Tầm leo lên trên người ba Lệ Sâm đang làm việc, hôn chụt chụt đầy nước vào khuôn mặt đẹp trai của anh.

Lệ Sâm đề kế hoạch thu mua trong tay xuống, cẩn thận ôm cục cưng nhỏ vào trong lòng, chọc chọc khuôn mặt bánh bao của cô, nói: "Váy công chúa trong tủ quần áo đều được ba mời nhà thiết kế nước ngoài Java may riêng, hơn một trăm bộ, cục cưng còn chưa mặc hết một nửa đấy."

Lời nói dối bị lật tẩy, Nam Tầm liền chớp đôi mắt to, đầu miệng nhỏ nói: "Con chỉ là muốn để ba đi chơi với con thôi, ba bận rộn như vậy, con không

muốn ba quá mệt mỏi. Tiền trong nhà chúng ta nhiều lắm rồi, tại sao ba còn vất vả như vậy?"

Lời này nói ngọt không chịu nổi, Nam Tầm cảm thấy chính mình thật sự là áo bông tri kỷ của ba Lê Sâm, rất ấm áp đấy.

Ánh mắt Lê Sâm nhìn cô trở nên cực kỳ dịu dàng, anh đưa tay xoa đầu cô bé.

Nam Tầm: "Ày da, ba đừng xoa nữa, kiểu tóc của con bị ba vò rối hết rồi."

Lê Sâm cười khẽ, tiếng cười trầm lắng, vô cùng êm tai.

"Ba, ba, vậy rốt cuộc ba có đi ra ngoài chơi với con hay không?" Đôi tay mập mạp của Nam Tầm nhào nặn mặt ba Lê Sâm, xoa gương mặt đẹp trai kia đến mức thay hình đổi dạng.

Hình tượng của Lê Sâm bị hủy cũng không tức giận, ôm cô, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, cười nói: "Được, bây giờ đi ngay."

Lê Sâm chưa bao giờ tự mình mua quần áo cho con gái, đều là giao thẳng cho nhà thiết kế riêng của anh. Nếu không phải cô bé chủ động nói ra, anh còn chưa ý thức được điều này. Đúng lúc đêm nay muốn đi party sinh nhật của Triệu Minh Hạo, vậy thì nhân tiện mua đồng hồ đeo tay luôn.

Nếu Triệu Minh Hạo biết quà sinh nhật của bản thân chỉ là nhân tiện, có lẽ anh ta sẽ khóc đến mù mắt.

Hai người đi khu thương mại sầm uất nhất thành phố.

Bởi vì nơi này không cho phép lái xe đi vào, cho nên ông Triệu tài xế dừng chiếc xe hơi phiên bản mở rộng sang trọng ở bên ngoài, Lê Sâm kéo Nam Tầm đi dạo.

Lê Sâm là người có mục đích rõ ràng, đại khái là anh nhìn lướt qua, rồi đưa Nam Tầm đến thẳng một tòa nhà cao tầng cao cấp, sau đó đến thẳng khu thời trang trẻ em tầng ba.

Thiết kế bên trong tòa nhà cao tầng này cực kỳ xa hoa, sản phẩm bày bán cũng đều là hàng hiệu của các hãng lớn, đa số người đến chỗ này tiêu tiền đều là những người bản thân có chút giá trị.

Lúc này người đến dạo xem thời trang trẻ em rất ít, cho dù ngẫu nhiên có hai ba người cũng đều là phụ nữ, cho nên Lê Sâm cao phủ soái kéo Nam Tầm như hoa như ngọc rất là bắt mắt.

Tuy rằng cả con đường này đều là sản nghiệp của Lê Sâm, nhưng bản thân anh chưa từng tới, cũng không hề quen thuộc với chỗ này.

Nam Tầm vừa ý một cái váy bông trắng đính đá quý bên trong tủ kính, đang muốn lôi kéo ba Lê Sâm đi qua xem, nào ngờ lúc này Tiểu Bát đột nhiên kêu lên: "Cảnh báo cảnh báo, chính là trong cửa tiệm người xem kia, bên trong có một nhân vật trong vô số tình nhân nhỏ của ba Lê Sâm của người, còn là người lợi hại nhất."

Nam Tầm...

"Ba, ba, chúng ta không đi tiệm này nữa, chúng ta đổi sang tiệm khác đi." Nam Tầm vội vàng nói.

Lê Sâm nhướn mày: "Rõ ràng cục cưng nhìn trúng váy bông bên trong tủ kính kia, sao lại không muốn mua nữa?"

"Người ta bỗng nhiên không muốn đi nữa." Nam Tầm chu miệng nói.

Nam Tầm vội vàng lôi kéo bàn tay to của Lê Sâm đi, đến lúc ngấm đến trong cửa tiệm phía trước có một nhân viên lớn tuổi, cô mới túm Lê Sâm đi vào.

Độ chuyên nghiệp của nhân viên bán hàng trong cả tòa nhà cao tầng này đều rất cao, nhân viên bán hàng trong tiệm không có đến hỏi ngay Lê Sâm cần gì, mà là mỗi lúc Lê Sâm chọn ra một cái váy, bà ở bên cạnh giới thiệu sơ qua, thái độ không có quá mức niềm nở.

Lê Sâm liếc nhìn bà một cái, vừa lòng gật gật đầu. Trở về có thể bảo quản lí tòa nhà cao tầng này tăng lương.

Không bao lâu, Lê Sâm chọn được một cái váy ôm mỏng cắt may đơn giản nhưng không mất đường nét tinh tế, hỏi: "Cục cưng, có thích cái váy này không?"

Nam Tầm vội vàng nói thích, sau đó mang theo cái váy nhỏ vào trong phòng thay đồ.

Lúc nhân viên bán hàng đang muốn vào giúp đỡ, lại không ngờ Lê Sâm bên cạnh đã đi vào trước bà một bước.

Nhân viên bán hàng thoáng sửng sốt, thầm nghĩ người ba này đối với con gái thật tốt. Người đến nơi giống như thế này đều là người ở tầng lớp trên của xã hội, cho dù là phụ nữ dẫn theo con nhỏ cũng không nhất định sẽ tự mình thay quần áo cho đứa bé.

Một lát sau, Lê Sâm dắt Nam Tầm ra.

Hai người đứng ở trước gương lớn, Lê Sâm nói: "Nào, cục cưng, xoay một vòng cho ba nhìn xem."

Nam Tầm cầm cái váy nhỏ xoay một vòng trước gương, nói ngọt ngào: "Ba, ánh mắt ba thật tốt, con rất thích, ba thấy con có đẹp không?"

"Cục cưng của ba rất đẹp." Lê Sâm sờ sờ đầu cô.

Nhân viên bán hàng bên cạnh cười nói: "Con gái ngài vốn dĩ rất đẹp rồi, cái váy này rất xứng với cô bé."

Lê Sâm hơi nhướng mày, vui vẻ tiếp nhận khen ngợi của bà.

"Cục cưng, cái này cũng không tồi, có muốn thử tiếp hay không?" Lê Sâm lại nhanh chóng chọn được một bộ khác.

Nam Tầm lắc đầu, nói ngọt ngào: "Ba, con rất thích cái váy này, con tiết kiệm tiền cho ba, chỉ mua một cái thôi."

Lê Sâm không kịp đề phòng đột nhiên bị nhét đường đầy miệng, hơi bất đắc dĩ mà nuốt trấm, khóe miệng lại hơi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ba, Con Yêu Ba Nhất

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lúc tỉnh tiền, Lê Sâm trực tiếp rút ra một tấm thẻ hạng kim cương. Nhân viên bán hàng cung kính tiếp nhận, tay nhỏ còn run lên.

Thẻ hạng kim cương!

Bà đoán được đối phương là nhân vật lớn, nhưng không nghĩ lại là nhân vật lớn đến trâu như vậy. Người có thẻ vàng của khu thương mại bọn họ đã rất xa xỉ, không ngờ người này còn là THÊ, KIM, CUÔNG!

Nhân viên bán hàng càng không ngờ được rằng, ngày hôm sau, cấp trên của bà thông báo tăng lương, còn không phải tăng khoản nhỏ.

Hai cha con Lê Sâm Nam Tầm thật vui vẻ ra khỏi tòa nhà cao tầng, Lê Sâm tự mình xách váy nhỏ cô mới mua.

Hai người còn chưa đi bao xa, trong đầu Nam Tầm lại vang lên tiếng của Tiểu Bát: "Cảnh báo cảnh báo! Cái cô đứng phát tờ roi ở trước cửa hàng kia là một trong mấy tình nhân nhỏ của ba người, hơn nữa là hoa giải ngữ hấn thích nhất!"

Nam Tầm...

Hiện tại cô rất muốn giết chết Tiểu Bát, càng muốn giết chết ba Lê Sâm của cô hơn.

Nam Tầm còn chưa kịp nghĩ biện pháp để cho Lê Sâm đi đường vòng, vì vậy hai người đã đến gần cô gái phát tờ roi này.

Cô gái này có vẻ ngoài rất xinh đẹp, mặc váy liền áo màu vàng, đi giày cao gót nhọn màu đen. Dù có phát tờ roi nhưng cũng thành một phong cảnh xinh đẹp.

"Chào tiên sinh, ngài có thể ủng hộ đôi chút cho hoạt động quyên giúp trẻ khuyết tật không?" Cô gái kia đã đưa một tờ quảng cáo tới trong tay Lê Sâm.

Giáo dưỡng tốt đẹp khiến Lê Sâm đưa tay nhận tờ roi. Anh nhìn lướt qua nội dung trên tờ quảng cáo, không khỏi nhướng mày.

Nam Tầm: "Xong rồi xong rồi, ta đã tưởng tượng ra rất nhiều kịch bản máu chó, nào là con gái nhà nghèo thiện lương có lòng cảm thông gả vào nhà giàu, từ đây Lê thiếu vung tiền như rác."

Hư Không Thú vội vàng nói: "Đừng chỉ đứng tưởng tượng, người mau ngăn cản đi!"

Vì vậy Nam Tầm liền vội vã ôm lấy đùi Lê Sâm: "Ba, chúng ta mau trở về đi thôi, con muốn về nhà."

Nam Tầm len lén liếc một cái, vậy mà thấy sau khi cô gái kia nghe cô gọi ba ba, nụ cười trên mặt cứng lại.

Cho nên mới nói, cái cô này nhìn thấy ba Lê Sâm của cô, quả nhiên đã động tâm tư không nên động?

Nhưng cô gái kia chỉ cứng mặt một hồi liền tiếp tục nở nụ cười: "Tiên sinh, hy vọng ngài có thể ủng hộ hoạt động của chúng tôi. Tổ chức lúc bốn giờ chiều thứ bảy này, sẽ không làm ngài mất quá nhiều thời gian."

Hư Không Thủ sờ sờ một tiếng: "Có nghe thấy không, bây giờ đã bắt đầu hẹn thời gian. Hoạt động kia xong vừa đúng lúc vào buổi tối, nếu hai người này nhìn vừa mắt lại đột nhiên nhảy đến tỉnh một đêm phải làm sao bây giờ?"

"Phụ nữ bây giờ đều khó đối phó như vậy sao?" Nam Tầm hít một hơi.

Hư Không Thủ: "Cha ngươi là người đàn ông độc thân hoàng kim nha, phụ nữ đều muốn bắt lại. Nếu có thể làm mẹ kế của ngươi, người ta còn mừng chẳng được đâu. Ngươi mau hành động đi, thờ dài có ích lợi gì!"

Nói đúng. Con mẹ nó cô đều gọi ba ba rồi, cái cô này còn chưa hết mơ tưởng, còn quyến rũ ba cô ngay trước mặt cô con gái này, coi cô là người chết à?

Nam Tầm lập tức kéo Lệ Sâm lui lại một bước, trợn mắt nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt: "Cô hư, ba con mới không đi đâu. Cô cười xán lạn với ba con như thế làm gì, chẳng lẽ cô muốn làm mẹ kế của con?"

Nói xong Nam Tầm nhào tới trên đùi Lệ Sâm, oa một tiếng liền khóc ra nước mắt: "Con không muốn mẹ kế, không muốn mẹ kế. Ba ơi ba đừng thích cái cô này..."

Ánh mắt Lệ Sâm đột nhiên tối lại, lạnh lùng nhìn cô gái kia, sau đó vò tờ quảng cáo trong tay thành một cục ngay trước mặt cô ta, rồi ném vào... thùng rác.

Làm xong những thứ này, anh xoa đầu Nam Tầm dỗ dành: "Cục cưng đừng tức giận, ba ba không thích cô kia, chỉ thích con."

Nam Tầm dụi dụi đôi mắt, mắt to ướt át, khóe mắt còn dính hạt nước mắt to như hạt đậu vàng: "Ba ba thực sự sẽ không bị mấy cô khác cướp đi sao?"

Lệ Sâm ôm con gái nhỏ đang tui thân vào trong ngực, hôn khuôn mặt béo mập nhỏ bé này một cái: "Chỉ cần cục cưng luôn yêu ba ba như thế, thì ba ba sẽ không bị người khác cướp đi."

Nam Tầm: "Đờ mờ Tiểu Bát, anh ta thật âm hiểm, đây là đang đào bẫy cho ta đây. Ý là nếu ta không yêu anh ta như hiện tại, anh ta sẽ tạo một ổ anh chị em cho ta á!"

Hư Không Thủ liền vội vã nói: "Chuyện này đơn giản mà, ngươi luôn yêu hần như thế là được rồi đúng không?"

Nam Tầm đâm tiểu nhân trong lòng: "Nhưng ta đã yêu anh ta như thế, vì cái lông gì mà giá trị ác niệm chẳng thêm bớt một 1 điểm?"

Hư Không Thủ trầm mặc trong chớp lát, suy nghĩ rồi nói: "Đây là thế giới cấp thấp, linh khí quá mỏng manh, vì vậy chúng ta không thể tồn tại thời gian ở đây quá lâu. Dự định mười tám tuổi trước đây phải sửa lại thôi, nếu qua năm năm nữa vẫn cứ không tiến triển gì, chúng tôi con đường dùng tinh thần độ hóa boss lớn không thể thực hiện được, chúng ta liền trực tiếp đi thế giới sau ném tiết tháo đi."

Nam Tầm...

Tiểu Bát kiến nghị thật khoa học thật có lý, cô thật không có gì để nói.

Nam Tầm vội ôm lấy cổ ba Lệ Sâm, thân mật dán mặt với anh, nói ngọt ngào: "Ba, ba, con chính là cục cưng bảo bối của ba, con yêu ba nhất. Ba cũng phải yêu con nhất, chỉ có thể yêu một mình con."

Lệ Sâm cười khê: "Ba ba đảm bảo với con, ba ba chỉ yêu một mình con."

"Thật ả?" Nam Tầm mở to đôi mắt đen láy đối diện anh.

Lệ Sâm nhìn con ngươi đen nhánh sáng ngời phản chiếu rõ ràng bóng dáng của mình, ánh mắt không nhìn được mềm đi vài phần: "Thật."

Hai người vốn đang không coi ai ra gì mà 'show' tình yêu cha con, Tiểu Bát bỗng hoan hô trong đầu Nam Tầm "Giá trị ác niệm của ba Lệ Sâm ngươi vừa rồi giảm 2 điểm, hu hu, quá khó khăn rồi!"

Nam Tầm thăm bữu môi. Mỗi ngày cô nhét đường đầy miệng cho ba Lệ Sâm, nhét từ lúc cô một tuổi tới khi cô năm tuổi, nhét nhiều năm như vậy chỉ giảm được 2 điểm? Cô quả thực đến quỳ với Lệ Sâm.

Cái cô trộm gà không xong còn mắt nhắm gao trực tiếp đi đường vòng rồi.

Đôi mắt hẹp dài sắc bén của Lệ Sâm lập tức híp lại, lạnh lùng nói: "Đứng lại, ai cho phép cô phát tờ rơi ở đây? Sau này lăn xa chút."

Cô gái xinh đẹp kia trợn tròn mắt, hoàn toàn không biết người đàn ông đẹp trai "cool ngầu" vô cùng này lại có thể nói lời chanh chua như vậy. Hơn nữa, hơn nữa vừa rồi cô cũng không nói gì mà, dù cô có nghĩ cái gì cũng biểu hiện cực kì mơ hồ, sao người đàn ông này có thể không phong độ như thế!

Không bao lâu sau, giám đốc cửa hàng vội vàng vàng chạy đến, ông khúm núm lấy lòng Lệ Sâm, tỏ vẻ sau này sẽ không để những người này tùy tiện đến khu thương mại phát tờ rơi.

Sau đó cô gái xinh đẹp kia liền bị hai bảo vệ mà giám đốc gọi tới... khiêng đi rồi.

Cô gái bị đối xử như thế, hoàn toàn mất vẻ tao nhã lúc đầu, mắng chửi một đường.

Nam Tầm được Lệ Sâm mặt lạnh ôm đi, trong lòng thấy rất vui sướng, hôm nay một lúc bóp nát hai đóa hoa đào của ba Lệ Sâm.

Chờ sau khi về đến nhà, Tiểu Nam Tầm bò đến trên bàn chờ ăn cơm.

Bỗng nghĩ đến cái gì, Nam Tầm lập tức nói: "Ba ba, con muốn ăn đầu cá."

Cô cảm thấy về sau phải đối phó nhiều hoa đào nát của Lệ Sâm như vậy, khẳng định rất tốn chất xám, cô nên bồi bổ cho chính mình.

Lệ Sâm xoa đầu nhỏ của cô, lập tức dặn dò người làm

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ba, Ba Hun Con Say Rồi

Buổi tối, hai cha con đùa giỡn trên giường một hồi lâu, Nam Tầm chơi cười ngửa đến vô cùng vui vẻ.

Chắc chắn, cái cảm giác cười trên người boss lớn thật quá sáng khoái, nhất định phải tranh thủ hưởng thụ phúc lợi tốt như vậy ở thế giới này.

Chơi đùa đủ rồi, Lệ Sâm bắt đầu kể chuyện cổ tích cho Nam Tầm, Nam Tầm nằm bò trên bụng bằng phẳng rắn chắc của ba, thỉnh thoảng đá chân nhỏ.

"... Sau đó heo mẹ và heo ba sống hạnh phúc bên nhau."

Lệ Sâm kể xong câu chuyện thứ hai mươi, hơi bất đắc dĩ xoa đầu tóc xù của cô nhóc: "Cục cưng, ba đã kể hai mươi câu chuyện rồi, con còn chưa buồn ngủ à?"

Vốn định dỗ cục cưng nhỏ ngủ rồi chạy lấy người, thế nhưng cô nhóc nghịch ngợm này lanh lợi ghê gớm, dường như nhìn ra anh có chuyện muốn ra ngoài, đã kể hai mươi câu chuyện cổ tích cũng không thấy ngáp cái nào, đôi mắt to long lanh nước giảo hoạt nhìn chăm chăm theo anh.

Lệ Sâm suy nghĩ một lát, đặt cuốn truyện cổ tích thứ hai mươi mốt cô nhóc nghịch ngợm đưa đến trong tay sang bên, dỗ dành: "Cục cưng, ba phải đi ra ngoài một chuyến, tự con đi ngủ trước đi, chờ ba quay về sẽ mang quà cho con."

Nam Tầm bĩu môi: "Hôm nay lúc mưa vấy cho con, con thấy ba tiện mưa luôn một cái đồng hồ, ba muốn bỏ lại con ra ngoài hẹn hò người yêu à?"

Lệ Sâm dở khóc dở cười: "Cục cưng, ai dạy con những thứ này hả? Không phải ba đi hẹn hò, ba cũng không có tình nhân nhỏ nào."

Nam Tầm dùng bàn tay nhỏ ôm mặt anh: "Ai nói ba không có tình nhân nhỏ, con chính là tình nhân nhỏ của ba, con gái chính là người yêu kiếp trước của ba."

Lệ Sâm nhướn mày, tâm trạng rất tốt mà nói: "Được, tình nhân nhỏ của ba, ba chỉ đi tham gia tiệc sinh nhật của một người bạn, đi qua đó một lát rồi sẽ về ngay, rất nhanh thôi."

Nam Tầm mặc kệ: "Con mặc kệ, ba không thể bỏ con lại, ba đi đâu con cũng đi đó!"

...

Mộ Sắc là một quán bar cao cấp bậc nhất, nằm ở trên con đường sầm uất nhất. Người đến đây tiêu tiền chia làm hai loại cơ bản, một là người có máu mặt và Phú Nhị Đại, hai là một vài nhà giàu mới nổi và con của nhà giàu mới nổi.

Mà Mộ Sắc có tiếng này là do ba của người bạn nổi khố Triệu Minh Hạo của Lệ Sâm mở.

Sau khi Lệ Sâm đưa con gái vào phòng bao, phòng bao vốn đang hò hét nhốn nháo liền yên tĩnh lại trong nháy mắt.

Tất cả mọi người mở to mắt nhìn đứa bé xinh đẹp trong lòng Lệ thiếu.

Giống như làm từ nước, mềm mại mịn màng, đôi mắt long lanh nước tò mò xem xét họ, miệng mồm mím hơi dẩu lên, ghé vào bên tai Lệ thiếu nói thầm gì đó.

Mà mọi người trong vòng luẩn quẩn đều biết Tiểu Diêm Vương mặt lạnh lạnh lùng thế nào, vậy mà đường nét gương mặt kia lại lập tức trở nên dịu dàng.

Đờ mờ, gặp quý rồi!

Đây, đây thật sự là Lê Sâm sao?

Không bị quý nhập vào đấy chứ?

"Ba, ba, tại sao chú đẹp trai kia lại thò tay vào trong quần áo của cô xinh đẹp vậy?" Nam Tầm chớp chớp mắt, chỉ vào người đàn ông ở chính giữa phòng, hoặc là nói người thanh niên, bởi vì nhìn như mới mười tám mười chín tuổi.

Lê Sâm nhìn theo ngón tay mềm mại nhỏ nhắn của cô về phía Triệu Minh Hạo, về mặt nhất thời đen lại, bàn tay to lập tức che tầm mắt Nam Tầm.

Triệu Minh Hạo hơi lúng túng, vội vàng rút tay ra khỏi váy cô gái nhìn có vẻ trong sáng bên cạnh.

"Triệu Minh Hạo, hình như trước khi tôi tới đã nói với anh rồi, trong phòng bao không được xuất hiện người linh tinh, anh xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai à?" Giọng nói Lê Sâm trầm lạnh như băng.

Những người khác ở trong phòng bao im thin thít, không dám nói tiếng nào.

Đừng nhìn đám người đang ngồi là Phú Nhị Đại có chút giá trị con người, nhưng nếu so sánh với nhà Lê Sâm thì thật đúng là chả là gì cả. Hơn nữa vị trước mặt này lại là cậu Lê từ mười hai tuổi đã bắt đầu đi theo ông Lê làm chuyện lớn, hoàn toàn không giống với bọn họ chỉ biết sống phóng túng ăn chơi trác táng.

Mặc dù Triệu Minh Hạo có chút lẩn lộn với đám người này, nhưng không so được tình cảm tốt giữa anh và Lê Sâm. Anh vội vàng quát mấy người phụ nữ ra ngoài, cười lạnh nói: "Anh Sâm, lần này là anh em tôi không đúng, vốn tưởng anh từng là người ăn mặn, chắc chắn không thêm đề ý loại chuyện này. Tôi thật sự không ngờ công chúa nhỏ cũng đến đây, tôi tự phạt một ly, tự phạt một ly, ha ha."

Về mặt Lê Sâm khá hơn đôi chút, tiện tay ném cho anh ta một cái hộp, nói nhàn nhạt: "Quà sinh nhật."

Triệu Minh Hạo bóc giấy gói hộp, nhìn thấy đồng hồ kim cương cao cấp bên trong, không nhận được mà huyết sáo vang dội một tiếng: "Anh Sâm ra tay thật hào phóng."

Lê Sâm ôm Nam Tầm ngồi ở một góc ghế lô, nhìn lướt qua mọi người: "Mọi người tự nhiên, tôi ngồi một lát rồi đi."

"Đừng mà Lê thiếu, lâu rồi anh không lộ mặt, hôm nay mấy người anh em mời anh đến đây rất không dễ dàng, anh không thể nào uống với chúng tôi thêm vài ly sao?" Triệu Minh Hạo vui vẻ nói.

Có Triệu Minh Hạo đi đầu, không khí trở nên sôi nổi lên, những người khác cũng nhao nhao đùa giỡn.

Triệu Minh Hạo nháy mắt mấy cái với Tiểu Nam Tầm: "Công chúa nhỏ của chú, hôm nay khuyên ba con uống thêm vài ly với bọn chú được không?"

Nam Tầm tặng anh một cái trợn trắng mắt: "Tửu lượng của ba không tốt, không thể uống nhiều, muốn uống thì tự chú uống đi."

Mọi người nghe xong câu trả lời ngọt ngào này đều cười lên ha ha.

"Tôi nói anh Lê này, anh nhặt được đứa bé tri kỷ này từ đâu vậy, thật sự không giống anh chút nào đó, quá dễ thương rồi ha ha ha..."

Lê Sâm liếc mắt nhìn anh: "Con gái ruột của tôi."

Lê Sâm mang con gái nhà mình ngồi một lát liền rời đi, coi như là giữ lại sân chơi cho Triệu Minh Hạo.

Chờ người đi rồi, bên trong phòng bao nhanh chóng bùng nổ.

"Mẹ kiếp đây thật là Lê thiếu đúng không? Tôi cảm thấy có lẽ tôi thấy Lê thiếu giả rồi!"

"Lần trước lúc tôi gặp Lê thiếu thì chân run liên tục, lần này sao tôi cảm thấy Lê thiếu rất hoà nhã dễ gần vậy cơ chứ?"

"Hoà nhã dễ gần cái rắm, có phải anh đã quên chuyện lần trước rồi hay không..."

Mặc dù Lê Sâm chỉ ngồi một lát, nhưng có tên nhóc xấu xa Triệu Minh Hạo ở đây, cũng ép buộc được anh uống một ly rượu, còn là loại rượu có độ cồn rất cao.

Thực ra tửu lượng thân thể của chính Nam Tầm rất tốt, nhưng những thân thể Tiểu Bát tìm cho cô có tửu lượng càng ngày càng kém, đứa bé bây giờ lại càng kém, chỉ ngửi chút mùi rượu trong miệng ba Lê Sâm, cô đã hơi say rồi.

Lê Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của con gái trong lòng, không nhận được chọc chọc, lại nhéo nhéo.

"Cực cực, khó chịu à?" Lê Sâm nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nóng lên kia, không nhận được nhú mày.

Nam Tầm lấy tay nhỏ phẩy phẩy trước mặt, sau đó bịt mũi lại, nói ồm ồm: "Ba, ba hun con say rồi."

"Phụt!" Ông Triệu tài xế ở phía trước không nhịn được phụt cười thành tiếng.

Bỗng nhiên cảm thấy ót mình hơi lạnh, ông Triệu không dám phát ra tiếng nữa.

Lệ Sâm đen mặt, nửa đường xuống xe mua bánh ngọt trái cây, mặt trên còn trang trí một hình trái tim.

"Ba, sao ba chỉ mua một miếng, người ta cũng muốn ăn mà." Nam Tầm bắt mồm.

Lệ Sâm trực tiếp lấy nửa xiên một miếng dứt cho cô: "Cục cưng, chúng ta ăn chung."

Nam Tầm nhìn ngó cái nửa trên tay ba Lệ Sâm, nói cách khác, hai người bọn họ sẽ ăn chung một cái nửa sao?

Nam Tầm ăn một ngụm hết miếng bánh ngọt, miệng nhỏ còn liếm khắp nĩa.

Nước bọt của tôi nhiều như vậy, ba Lệ Sâm chắc sẽ ghét bỏ mà không cần nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Kích Động, Giá Trị Ác Niệm Giảm Rồi

Kết quả, Nam Tầm nhìn thấy ba Lệ Sâm của cô dùng cái nửa kia tự xiên cho mình một miếng, không hề ghét bỏ cái nửa đó vừa bị bôi toàn nước miếng của cô.

Lệ Sâm ăn hai miếng to, sau đó lại xúc một miếng cho Nam Tầm: "Há miệng nào, cục cưng."

Trong lòng Nam Tầm rất xoắn xuýt, ngoài mặt lại rất quyết đoán, trực tiếp há to mồm ngậm cái nửa vào miệng, ăn nhóp nhép rất hưởng thụ.

Hai người ba một miếng con một miếng, miếng bánh ga tô nhỏ rất nhanh đã gần hết.

Còn một miếng nhỏ cuối cùng, Nam Tầm dùng nĩa xiên lên, đưa tới bên miệng ba Lệ Sâm: "Ba ba, ba ăn miếng cuối cùng đi."

Thực ra chỉ do cô ăn không hết, bây giờ cái bụng còn quá nhỏ.

"Cục cưng thật hiếu thảo, ba thật vui. Chi bằng... Chúng ta mỗi người một nửa." Lệ Sâm nói.

Lệ Sâm là người rất nghiêm túc, anh đã nói một nửa thì nhất định là một nửa. Nam Tầm nhìn thấy rõ ràng anh đã ngậm cả miếng bánh ngọt vị mật đào cuối cùng rồi, ai ngờ anh ăn vào lại nhả một nửa ra.

Nam Tầm chửi một tiếng dờ mờ trong lòng: "Tiểu Bát, sao anh ta có thể mất vệ sinh như thế. Đây là anh ta muốn cho ta ăn một nửa còn lại này?"

Hư Không Thú nói lời ý vị sâu xa: "Vì giá trị ác niệm trên người hắn, nhịn chút đi. Không phải chỉ là nước miếng thôi sao, cũng không phải bắt người ăn thuốc độc."

Lệ Sâm xúc nửa miếng bánh ga tô kia tới trước mặt Nam Tầm: "A nào, cục cưng."

Nam Tầm bị anh nhìn chăm chú như thế khiến lòng hơi sợ hãi. Tuy rằng cô không có bệnh thích sạch sẽ đặc biệt nghiêm trọng gì, nhưng con mẹ nó trên này đều là nước miếng của đối phương nha. Bây giờ boss ngồi chờ ngay bên cạnh, nếu để boss cảm thấy cô ghét bỏ anh dơ thì xong đời, tất cả nỗ lực của cô sẽ đổ vỡ ngay trong một ngày.

Nam Tầm a một cái nuốt hết miếng bánh ga tô này, nửa miếng bánh vị mật đào dính nước bọt của Lệ Sâm được cô cắn rất hăng.

Chờ hai người về đến biệt thự, trời đã khuya rồi, Nam Tầm nằm bò hình chữ đại (大) trên giường.

"Ba, ba đè lên con rồi." Nam Tầm xoay đầu, nhìn thấy một cánh tay vắt ngang trên hông nhỏ của mình.

Lệ Sâm mò cô vào lồng ngực, rồi trở mình, hai người người nhỏ đè lên người lớn.

"Ba, ba, con buồn ngủ quá à, nhưng người ta còn chưa đánh răng rửa mặt." Nam Tầm nằm nhoài trên bụng anh, cánh tay nhỏ chống đầu nhìn anh.

"Đi thôi cục cưng, chúng ta cùng đi rửa mặt." Lệ Sâm bế Nam Tầm lên.

Nam Tầm mềm oặt mà kéo cổ anh, ngáp một cái: "Ba, sau này ba đừng ra ngoài vào buổi tối nữa, chúng ta đi ngủ sớm chút."

"Được, đều nghe theo cục cưng."

Đi vào phòng tắm, Nam Tầm rất tự giác bê ghế nhỏ của mình tới trước bồn rửa mặt, đập lên là có thể nhìn thấy gương lớn phía trước.

Lệ Sâm bôi kem đánh răng vị dâu cho cô, một lớn một nhỏ nhìn vào gương đánh răng.

Trái xoạt xoạt, phải xoạt xoạt, động tác giống nhau như đúc.

Đánh răng xong xuôi, Nam Tầm nhe răng về phía gương: "Ba ba, hàm răng của con trắng thật nha."

Lệ Sâm cười khẽ, cầm khăn mặt xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô, rồi cẩn thận rửa sạch bàn chân nhỏ: "Đi thôi cục cưng, ngủ thôi."

.....

Tình cảm giữa Lệ Sâm và con gái càng ngày càng tốt, nhưng ông Lệ lại càng ngày càng phiền não. Mắt thấy Lệ Sâm đi công ty lại muốn mang theo Lệ Tiểu Nam như thường lệ, ông Lệ không nhịn được ho một tiếng: "Lệ Sâm à, hay là để Nam Nam ở nhà đi. Bây giờ con bé đang tuổi không ngồi yên được, con lại bận công việc, không để ý được Nam Nam, một mình con bé chán lắm. Hơn nữa, một hai năm nữa Nam Nam đến tuổi học tiểu học, con bé không muốn đi nhà trẻ, nhưng cũng phải học kiến thức đơn giản, miễn cho không bắt kịp lớp."

Không chờ ba Lệ Sâm lên tiếng, Nam Tầm lập tức nói: "Ông nội, con đã biết làm phép cộng trừ nhân chia lớp một rồi đấy, con mới không cần học làm bài tập đâu, con là thiên tài Lệ Tiểu Nam."

Lệ Sâm xoa đầu cô, nói với ông Lệ: "Cục cưng của con giống con, thông minh."

Sau đó Lệ Sâm không nhiều lời nữa, một tay xách cặp nhỏ hoạt hình của Nam Tầm, một tay ôm lấy Nam Tầm, hai cha con vui vẻ ra cửa.

Ông Lệ thấy lòng thật mệt.

Quần già già cười cười: "Ông chủ lo xa rồi, bây giờ cô chủ nhỏ còn ít tuổi, khó tránh khỏi cậu chủ phải để tâm nhiều đến cô chủ nhỏ. Chờ cô chủ nhỏ lớn rồi, bọn họ sẽ không dính nhau như bây giờ nữa."

"Chỉ mong là thế..." Ông Lệ thở dài.

.....

Lệ Sâm bận công tác trong phòng làm việc, Nam Tầm lặng lẽ tô tô vẽ vẽ ở một bên, nhìn thật ngoan.

Ngày hôm nay, Lệ Sâm muốn mở một hội nghị, Tiểu Nam Tầm cũng vui vẻ theo đuôi. Cô tự mình kéo cái ghế tới cạnh chỗ ngồi của ba Lệ Sâm, leo lên ngồi đến cực kì ngay ngắn, sau đó lôi một cuốn vở từ cặp sách, lại lấy màu sáp của mình ra sắp xếp cẩn thận trên bàn, rồi mới bắt đầu vẽ nguệch ngoạc trên giấy.

Trên bàn họp có hai hàng quản lý các chi nhánh mặc đồ Tây đang ngồi, ánh mắt đồng loạt rơi trên người cô bé như búp bê này.

Mãi đến tận khi ánh mắt Lệ Sâm lạnh lùng đảo qua mọi người, họ mới vội vã dời ánh mắt.

"Tổng giám đốc Lệ, đây là doanh số tháng trước..." Một người khô khan mở miệng, mọi người bắt đầu làm việc chính.

Hội nghị này mở một ngày, cái móng nhỏ của Nam Tầm sắp ngồi cứng cả rồi. Thật hết cách, các bộ ngành ở công ty ba Lệ Sâm của cô quá nhiều, ba Lệ Sâm lại là lãnh đạo thích tự mình làm mọi việc.

Ròng rã một ngày, Nam Tầm nhàn rồi không có việc gì làm đã vẽ đầy một quyển vở, không trang nào trên đó không phải là một người lớn cầm tay một đứa bé. Có điều vẽ rất xấu, tỉ lệ đầu của người lớn bằng với cơ thể, miệng là một đường thẳng, lông mày là hai đường chéo xéch lên.

Tuy có hơi xấu nhưng rất hình tượng, có thể khiến người ta nhìn một chút là ra, người lớn này chính là Lệ Sâm.

"Cục cưng, con chờ lâu rồi hả. Ba đã giải quyết xong công việc, chúng ta có thể về nhà rồi." Lệ Sâm dùng một tay liền bế Nam Tầm lên.

Nam Tầm chu mỏ, giọng nói mềm mại: "Ba, con ngồi cả một ngày, cái móng đau quá à. Con còn vẽ cả ngày, cánh tay cũng tê ỏi là tê."

"Cục cưng vất vả rồi, về nhà ba xoa cho con." Lệ Sâm nói.

"Cám ơn ba, ba thật tốt." Nói xong, Nam Tầm liền vội vàng đưa quyển vở mình vẽ cả ngày cho Lệ Sâm: "Ba, cho ba này. Trong này đều là ba và con, con vẽ ba rất đẹp trai đấy."

Nam Tầm cảm thấy lòng hiếu thảo của mình đã cảm động trời đất. Nếu giá trị ác niệm của Lệ Sâm mà không giảm, vậy thì thiên lý nan dung.

Lệ Sâm nhận lấy quyển vở, về mặt sừng sốt một giây. Anh mở vở ra, nhìn thật cẩn thận.

"Ba thấy con vẽ có được không?" Nam Tầm truy hỏi.

Lệ Sâm trầm mặc không nói xoa đầu cô, ánh mắt sâu thẳm khó dò, tiếng nói có chút trầm thấp: "Đẹp, rất đẹp."

Nam Tầm hơi buồn bực, chẳng lẽ ba Lệ Sâm không nên cảm động đến chảy nước mắt ròng ròng sao, có phải phản ứng này quá bình thường không hả?

Lúc này, Tiểu Bát bỗng nhiên mở miệng, có vẻ khá kích động: "Vừa rồi giá trị ác niệm của ba Lệ Sâm nguoi giảm 10 điểm trong nháy mắt!"

Nam Tầm cũng có chút kích động, thật là con mẹ nó quá khó khăn!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Ba, Con Trưởng Thành Rồi

Nam Tầm cảm thấy có lẽ bản thân đã mở ra một lối đi thênh thang trang khang tiêu trừ giá trị ác niệm hàng loạt. Cô tính sau này không có chuyện gì thì sẽ tặng quà cho ba Lệ Sâm, còn phải là tự mình làm, để cho ba Lệ Sâm của cô cảm động đến rối tinh rối mù.

Thời gian trôi qua thật sự nhanh, chẳng mấy chốc Nam Tầm đã lên tiểu học. Nam Tầm cảm thấy mình học tiểu học với một đám nhóc choai choai thật sự rất đau khổ, liền năn nỉ ba Lệ Sâm đừng cho cô học tiểu học.

Lệ Sâm cũng muốn giữ con gái ở bên cạnh, cho nên liền cho phép. Đương nhiên ông Lệ không đồng ý, cuối cùng hai người bàn bạc, có thể không học tiểu học nhưng nhất định phải học từ cấp hai.

Lúc Lệ Sâm 28 tuổi, phần lớn sản nghiệp của nhà họ Lệ đã chuyển giao hết vào tay anh, dẫn đến ông Lệ trở nên nhàn rỗi. Một năm này, Tiểu Nam Tầm cũng đã là Lệ Tiểu Nam 15 tuổi, học lớp 11, lúc học trung học cơ sở từng nhảy hai lớp.

Nam Tầm đã trở mã thành người đẹp nhỏ nằm úp sấp trên giường, than ngắn thở dài.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm còn bao nhiêu rồi?"

"Giá trị ác niệm 50" Hư Không Thú nói.

"Nếu như ta không nhớ nhầm, năm kia giá trị ác niệm đã giảm xuống còn 50 rồi, vậy mà ba năm này không giảm 1 điểm nào sao?" Nam Tầm thật muốn chết mà.

Hư Không Thú trầm mặc một hồi rồi nói: "Giá trị ác niệm mới giảm xuống 50 điểm đã bão hòa rồi, xem ra thông qua tình thân để độ hóa đại boss thật sự không quá thuận lợi. Thôi, đợi thêm ba năm nữa đi, nếu như thật sự không được thì chúng ta liền chạy lấy người."

Nam Tầm giờ hai tay hai chân đồng ý, khó trách ngay từ lúc đầu Tiểu Bát đã nhắc nhở cô không nên đánh mất chính mình, tùy tiện một thế giới cũng dừng lại mười đến hai mươi năm, giả giả thật thật, một lần không cẩn thận là có thể nhập diễn không thoát ra được.

Mục đích của cô chính là quay về thế giới hiện thực, còn có đi thế giới thứ nhất một lần nữa, tìm con trai Đan Đan của cô.

Mục tiêu xác định rõ ràng.

"Đúng rồi, quên chưa nói với nguoi chuyện này." Hư Không Thú đột nhiên nói: "Giá trị hắc hóa của ba Lệ Sâm nguoi từng bất động rất lâu nay vừa có biến hóa, hôm nay tăng thêm 5 điểm, biến thành 45 rồi."

Nam Tầm à: "Hắn là không có liên quan gì với ta đúng không?"

Chợt nghe thấy tiếng bước chân, Nam Tầm lập tức chui vào chăn. Cô nhìn nửa người trên của người đàn ông còn đang nhỏ nước, chỉ quần một cái khăn tắm quanh hông, sau đó không nhìn được mà nhìn thêm vài lần.

Dáng người này, chắc chắn, nhìn nhiều năm như vậy mà vẫn không chán, còn có khuôn mặt kia nữa, hoàn toàn rút về ngây ngô trước kia đi, trở nên chín chắn mà thu hút. Ba Lệ Sâm của cô đẹp trai đến không có thiên lý, dáng người càng đẹp đến không có thiên lý.

Lệ Sâm trực tiếp ở trần đi tới, Nam Tầm vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, nói ngọt ngào: "Ba, con đã áp ẩm ỏ chăn cho ba rồi."

Nam Tầm có phòng công chúa của mình, nhưng thật sự là cô chưa từng ngủ lần nào, mấy năm nay vẫn ngủ cùng một chỗ với ba Lệ Sâm. Nhưng cmm cô

là bé gái mà, trước kia mỗi lần cô nhắc đến việc chia giường ngủ, về mặt ba Lê Sâm liền đen lại, sau đó cô không dám nói nữa.

Nhưng lúc này đây, chờ Lê Sâm lên giường, Nam Tầm rất cảm thấy xấu hổ mà nói ra lần nữa: "Ba, năm nay con đã 15 tuổi rồi, thật sự trưởng thành, sau này chúng ta không thể ngủ chung nữa."

Cánh tay Lê Sâm duỗi ra ôm cô vào trong lòng, giọng nói trầm xuống: "Cục cưng lại không nghe lời, hử?"

Nam Tầm muốn tránh đi, phát hiện giấy dựa không thoát được, cũng ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, ho nhẹ một tiếng, giọng điệu cố sức làm cho nhẹ nhàng: "Ba, bạn học trong lớp đều tự mình ngủ, con lớn như vậy rồi mà còn ngủ với ba, sẽ bị người khác cười nhạo đó."

"Cục cưng cảm thấy bạn học quan trọng, hay là ba quan trọng?" Lê Sâm hỏi, đôi mắt hơi híp lại.

Nam Tầm vội vàng nói: "Đương nhiên là ba quan trọng! Bạn học chỉ là học cùng nhau mà thôi, nhưng ba là người thân làm bạn lớn lên với con, trong lòng con ba luôn đứng thứ nhất."

Lê Sâm vừa lòng xoa đầu cô: "Ngaoan."

Nam Tầm...

Cho nên, đề tài vừa rồi bị anh tùy tiện lừa dối cho qua sao?

"Ba, còn có một chuyện, con đã lớn như vậy rồi, ba có thể không cần phải người bảo vệ con nữa hay không hả." Nam Tầm nói, tuy nói là bảo vệ, mẹ nó đó chính là theo dõi trả hình, cô đã sớm phát hiện hai người âm thầm nhìn chăm chăm cô rồi.

Người phải đi đã bị con gái phát hiện, Lê Sâm hơi bất ngờ, dù sao anh biết rõ người của anh có bản lĩnh gì, sau khi kinh ngạc, anh trả lời đúng lý hợp tình: "Cục cưng, cho dù ba làm gì đều là vì tốt cho con."

Nam Tầm...

Vì tốt cho con cái gì quả thật là có thông dụng làm cho không ai có thể phản bác.

Nam Tầm không thuyết phục được Lê Sâm, liền dứt khoát nhắm mắt đi ngủ. Thôi, ngày mai lại tiếp tục tranh thủ quyền lợi cho mình, hình như tâm trạng hôm nay của ba Lê Sâm không được tốt thì phải?

Hôm nay cô cũng không làm gì mà, không phải chỉ là nhận được một lá thư tình vào ban ngày thôi sao.

Chẳng lẽ vì vậy nên tức giận?

Nhưng mà cô cũng chưa hề nhìn chút nào đã ném vào trong thùng rác rồi mà. Cho dù cô có xem thì cũng không có gì mà, mười lăm mười sáu tuổi chính là lúc các cô bé cậu bé bắt đầu biết yêu, đặt vào thời cổ đại thì cũng đã tính đến chuyện kết hôn rồi, ba Lê Sâm của cô cũng quá chuyện bé xé to đấy.

Nam Tầm nói thầm trong lòng rồi ngủ thiếp đi.

Chờ Nam Tầm ngủ thiếp đi, người đàn ông bên cạnh quay mặt lại nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, về mặt thâm trầm.

Xem ra cục cưng của anh trưởng thành, biết xấu hổ rồi.

Nhưng đây rõ ràng là chuyện rất bình thường, anh lại hơi mất hứng.

Lê Sâm mất hứng ôm cô bé đang ngủ như heo sát vào ngực hơn.

Nam Tầm ngủ như chết, ngày hôm sau tỉnh lại thì Lê Sâm đã mặc xong quần áo ngồi bên giường, cả người âm thầm nhìn chăm chăm cô, dọa cô giật cả mình.

Lại tập trung nhìn kỹ, ánh mắt ba Lê Sâm rất bình thường, không có gì khác thường.

Lê Sâm đưa váy cho Nam Tầm: "Mặc quần áo tử tế vào rồi đi xuống dưới ăn cơm, thím Lý đã làm xong bữa sáng rồi."

Nam Tầm nhận lấy đồ, dạ một tiếng, chờ anh đi ra ngoài.

Nhưng mà Lê Sâm cứ ngồi trên giường không nhúc nhích, ánh mắt tối tối.

Nam Tầm chống lại đôi mắt âm u kia, không biết sao lại thấy hơi hoảng hốt: "Ba, ba còn không đi xuống, cơm sẽ lạnh hết đó."

"Cục cưng, xa lạ với ba, hử?"

"Ba, không phải con xa lạ với ba, chỉ là con lớn rồi, muốn có chút riêng tư."

"Ba chưa bao giờ có riêng tư với con, bây giờ con lại muốn nói riêng tư với ba sao?" Lệ Sâm trầm giọng nói.

Nam Tầm bĩu môi: "Ba thôi đi, có rất nhiều chuyện về công việc ba chưa từng cho con biết, hừ hừ."

Lệ Sâm nhìn cô đầy ý tứ sâu xa một lúc lâu, bỗng nhiên nói một câu: "Được, ba biết rồi."

Nói xong, xoay người rời đi.

Cửa phòng ngủ bị đóng bịch một tiếng, tiếng động rất lớn.

Nam Tầm hơi mờ mịt, ba Lệ Sâm có ý gì vậy chứ, anh biết gì cơ?

Càng nghĩ càng hoảng hốt, Nam Tầm khóc rống với Tiểu Bát: "Tiểu Bát, có phải anh ta biến thái hay không? Ngươi nói xem có phải biến thái hay không! Con gái anh ta đã lớn như vậy rồi, anh ta còn muốn ngủ chung với ta. Ta muốn chờ anh ta ra ngoài rồi mới thay quần áo, anh ta còn không hài lòng, anh ta dựa vào cái gì mà không hài lòng chứ?"

Hư Không Thú suy nghĩ một lát, trả lời: "Đúng vậy, ta cũng cảm thấy ba Lệ Sâm ngươi là biến thái. Chỉ có điều nói đi phải nói lại, lần nào mà chúng ta không gặp phải biến thái chứ?"

Nam Tầm...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Có Chút Sờ Sợ, Có Chút Kịch Động

Lúc Nam Tầm mặc quần áo chỉnh chu đi xuống, Lệ Sâm và ông Lệ đã bắt đầu ăn sáng.

Nam Tầm ngồi xuống cạnh Lệ Sâm, thỉnh thoảng lại liếc qua anh một hồi.

Tuy rằng gương mặt kia không hề có biểu cảm nào, nhưng cô vẫn có thể thấy ngọn lửa đang bốc lên ngùn ngụt.

Ông Lệ cảm thấy cực kì ngạc nhiên: "Nam Nam, con cãi nhau với ba con rồi hả?"

Hai người này ngày ngày đánh nhau như gì vậy, không ngờ cũng có lúc cãi nhau?

Nam Tầm chọc đũa vào bát cơm, nhỏ giọng nói: "Ông nội, ông phân xử cho con với. Ông nói xem con đã lớn như vậy, có nên có chút riêng tư của mình hay không? Con chỉ muốn chờ ba ba đi rồi thay quần áo, kết quả ba nói con xa lánh ba, sau đó thì nổi giận luôn."

Càng nói, Nam Tầm càng cảm thấy mình có lý, cũng càng cảm thấy Lệ Sâm biến thái.

Ông Lệ nghe xong lời này, nụ cười trên mặt nhạt đi chút. Ông nhìn Lệ Sâm, giải quyết thật dứt khoát: "Theo ông thấy, Nam Nam lớn thật rồi, sau này hai người tách ra ngủ đi."

Lệ Sâm không trả lời, lại quay ra nói với Nam Tầm: "Nam Nam, đợi lát nữa ba phải xử lý chút việc, con đi theo ba."

Nam Tầm ồ lên, yên lặng nhét cơm vào miệng.

Hôm nay là chủ nhật, vừa lúc không có lớp. Nam Tầm thay một bộ váy bông màu trắng thất eo, đi đôi giày thể thao trắng, tóc búi lên, cộng thêm gien tốt của Lệ Sâm, cô trông cực kì xinh đẹp, như được khắc ra từ ngọc, đôi mắt ngấn nước long lanh, đặc biệt sống động có hồn.

Lệ Sâm nhìn con gái cưng mình tự tay nuôi nấng, chủ động duỗi tay ôm eo cô.

Nam Tầm cũng quen rồi, không cảm thấy gì cả.

Chỉ có ông Lệ ở đằng sau nhìn cách hai người ở chung mà trợn đôi mắt lão thật to. Chờ hai cha con đi rồi, ông mới chống gậy, đứng lên run run rẩy rẩy.

Quản gia già bên cạnh vội đỡ lấy ông: "Ông chủ, ông đang..."

Môi ông Lệ mấp máy đến mấy lần mới hỏi: "Ông Vương à, ông nói có phải Lệ Sâm đã sớm biết Nam Nam không phải con gái ruột của nó rồi hay không?"

Dường như quản gia già nhận ra ông Lệ đang lo lắng điều gì, về mặt ông cũng cả kinh theo, ngừng một chút mới nói: "Ông chủ, dù cậu chủ đã sớm biết

thật, nhưng cô chủ nhỏ là do tự tay cậu ấy nuôi lớn, chẳng lẽ cậu ấy còn có thể có ý đồ gì khác hay sao? Lại nói, cô chủ còn nhỏ thế mà, sao cậu chủ có thể..."

"Bây giờ còn nhỏ, lẽ nào sẽ không lớn? Ông có thấy được không, giờ Lê Sâm có ham muốn chiếm hữu Nam Nam lớn đến độ gì! Nó cho là tôi không biết nó sai người giám thị mọi hành động của Nam Nam ở trường sao?"

Ông Lê càng nghĩ càng lo lắng. Dù gì cũng là con của ông, mặc dù có lúc ông cũng không biết trong lòng thẳng thót này suy nghĩ gì, nhưng ông biết, một khi thẳng thót này muốn cái gì, vậy tuyệt đối sẽ đoạt được không chừa thủ đoạn nào. Nó am hiểu nhất chính là để con mồi của mình chậm rãi rơi vào bẫy, cuối cùng sẽ tàn nhẫn mà nuốt chửng.

Nam Nam đã gọi ông là ông nội nhiều năm như thế, sao ông nhẫn tâm nhìn một đóa hoa trắng thuần khiết cứ như vậy bị một con sói đói phá hủy. Dù rất có thể con trai ông đã sớm biết bọn họ không có quan hệ máu mủ, nhưng Nam Nam không biết, trong lòng cô bé, Lê Sâm chính là ba ba!

Ông Lê quyết định tìm thời gian, hai người bọn họ ngồi nói chuyện một chút.

Nam Tầm không biết Lê Sâm muốn dẫn cô đi đâu, bởi đường xe đi càng đi càng lạ, cuối cùng dừng ở một con phố nào đó trong thị trấn.

Lần này có bốn vệ sĩ đi cùng, bọn họ đều mặc đồ đen, cùng khom lưng mở cửa xe. Chờ Lê Sâm ra ngoài trước, Nam Tầm đang muốn ra theo, lại bị Lê Sâm bế ra ngoài, dọa cô sợ đến ôm chặt cổ anh.

"Ba ba, con cũng không còn trẻ con nữa, sao ba vẫn ôm con như thế?" Ra cửa xe, Nam Tầm vội vàng nhảy xuống từ trên người anh.

Lê Sâm không nói gì, mà ôm eo cô đi vào quán ăn trước mặt, bốn vệ sĩ áo đen theo phía sau.

Bên ngoài quán ăn này rất lớn, nhưng bên trong không có một bóng người, cứ như đã bị dọn sạch trước rồi.

Nam Tầm có hơi khó hiểu tại sao Lê Sâm phải dẫn cô tới nơi tồi tàn này. Dựa trên bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng của Lê Sâm, anh rất hiếm khi đến quán ăn vừa nhìn đã biết không sạch sẽ này.

Lê Sâm vừa vào cửa, một người đàn ông trung niên liền cung kính tiến lên đón, nói nhỏ: "Cậu Lê, đã bắt được người, ở ngay phía dưới."

Lúc đang nói chuyện, ông lén lút liếc Nam Tầm. Thấy Lê Sâm ôm eo cô bé này, trong lòng ông có mấy phần kinh ngạc. Nghe nói cậu Lê chưa bao giờ gần nữ sắc, chẳng lẽ lời đồn đại sai lầm?

Nhưng cô bé trước mắt quá non nớt, lẽ nào cậu Lê thích loại này?

Người đàn ông trung niên thầm ghi nhớ trong lòng.

Lê Sâm ừ một tiếng: "Dẫn đường trước đi."

Người đàn ông kia vội vàng gật đầu: "Mời ngài đi theo tôi."

Cậu chủ Lê ôm lấy Nam Tầm, thấp giọng dặn dò: "Cục cưng, đợi lát nữa ngoan ngoãn ở một bên nhìn là được rồi."

Nam Tầm gật đầu, vô cùng ngoan.

Quán ăn có một tầng hầm, có người kia dẫn đường ở trước, đám người cùng đi theo vào.

Khi nhìn rõ cảnh tượng bên trong, Nam Tầm kinh ngạc đến trợn to hai mắt.

Nơi này là một sòng bạc ngăm!

Vài chiếu bạc, trên bàn còn có bộ bài chưa kịp dọn, tất cả đèn đều sáng, chiếu rõ từng góc một.

Ở một chỗ đất trống, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bị dây thừng bó chặt quỳ trên đất, trong miệng bị nhét một miếng vải.

"A a, a a." Người kia thấy cậu chủ Lê, vẻ mặt kích động, cố gắng bò về hướng bên này, lại bị người áo đen đè nặng gã từ đằng sau đá ngã trên mặt đất.

"Cậu Lê, mời tới bên này." Người đàn ông trung niên đi đầu dùng tay làm tư thế mời.

Ngay vị trí phía trước đã đặt một cái ghế da mềm mại, cậu chủ Lê đi qua ngồi ở đó.

Nam Tầm vốn định đứng, nào ngờ Lê Sâm trực tiếp kéo cô vào ngực mình, để cho cô ngồi trên đùi anh.

Nam Tầm xấu hổ ngượng ngùng cơ thể, cuối cùng dứt khoát vùi trong ngực anh, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình.

Lê Sâm hơi nhấc tay phải, bên cạnh lập tức có người giật xuống miếng vải rách bịt mồm người trên đất kia.

Người kia thật vất vả mới có thể nói chuyện, lập tức khóc ròng ròng xin tha: "Cậu Lệ, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, hãy bỏ qua cho tôi một lần này thôi, sau này tôi cũng không dám nữa. Cầu xin cậu Lệ nể tình cha tôi tha cho tôi đi, tôi không dám nữa..."

Nam Tầm không hiểu dò xét nhìn người kia, lại ngó nhìn ba Lệ Sâm của cô.

Con mẹ nó, ba Lệ Sâm cô không hồ có tổ tiên làm xã hội đen. Tình huống hiện tại cực kì giống trên TV, cảnh đại ca xã hội đen bị đàn em phản bội, sau đó chuẩn bị rút súng pằng một phát kết liễu kẻ đó.

Cô có hơi sợ, còn có chút kích động là sao thế này?

Mang tâm thái xem trò hay, một tay Nam Tầm rất tự giác khoác lên cổ Lệ Sâm, điều chỉnh tư thế càng thoải mái hơn.

Cực cung ý lại và thân mật với mình khiến Lệ Sâm cực kì hưởng thụ, chỉ có điều kế tiếp... Không biết cực cung của anh còn có thể thân thiết anh như lúc này nữa hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thái Độ Này, Như Nuôi Tình Nhân Nhỏ

Ánh mắt Lệ Sâm lạnh nhạt nhìn chằm chằm người đang không ngừng xin tha, nói ngữ điệu không nhanh không chậm: "Quả thực thời gian cha mày theo ông già không ngắn, nhưng lẽ nào ông ta không nói cho mày biết, Lệ Sâm tao ghét nhất người khác dùng danh nghĩa nhà họ Lệ làm chuyện xấu? Sản nghiệp nhà họ Lệ đã sớm tẩy trắng, bây giờ tao quản lý nhà họ Lệ, mày lại làm chuyện như vậy, quả thực đang đánh vào mặt tao."

Rõ ràng giọng nói kia bình thản không gợn sóng, lại làm người cảm thấy còn đáng sợ hơn nhìn thấy anh nổi trận lôi đình.

Bộp bộp bộp.

Người kia vừa xin tha, vừa không ngừng đập đầu, đập đến mức đầu vỡ máu chảy.

Lệ Sâm đột nhiên đứng dậy, anh đặt cô bé trong ngực ngồi trên ghế, chính mình không nhanh không chậm dạo bước trước mặt gã kia, từ trên cao nhìn xuống người không nghe lời này.

Người đàn ông trung niên dẫn đường vừa nãy đang đứng cạnh Lệ Sâm. Ông vừa thấy anh nâng tay, lập tức đưa tới một con dao găm dài hai tấc (= 20cm).

Lệ Sâm dùng ngón tay thử lưỡi dao, chỉ là chạm nhẹ một chút đã chảy máu.

Rất sắc bén.

Người trên đất nhìn dao trong tay anh, sợ đến không ngừng lui lại phía sau.

Lệ Sâm chậm rãi đến gần gã, sau đó ngồi xổm xuống, giày da định chế cao cấp sáng bóng phản chiếu tia sáng ánh đèn cứ như vậy dừng trước mặt người kia.

Lệ Sâm nhìn gã, khẽ nói: "Nể tình cha mày, tao sẽ tự mình động thủ, miễn cho người khác tay chân vướng về làm mày đau."

Dừng một chút, anh hơi nheo mắt: "Yên tâm, không lấy mạng mày."

Người đàn ông vùng tay lên, một bóng ánh bạc xoẹt qua không trung.

"A ---" Người kia kêu lên thảm thiết.

Dao găm tàn nhẫn đâm vào giữa lòng bàn tay người nọ, không sai một li, đâm một nhát xuyên lòng bàn tay, còn xoay qua xoay lại mấy lần.

Có thể nghe thấy được tiếng máu thịt bị cắt thật rõ ràng.

Phụt một tiếng, người đàn ông rút dao găm, dao găm dính máu tươi bắn đầy mặt anh.

Anh không để ý chút nào, động tác thuần thục tiếp tục đánh gãy gân tay người nọ, sau đó mới ném dao găm xuống đất.

Dao găm dính đầy máu roi leng keng trên mặt đất còn nảy một hồi.

Bên cạnh lập tức có người dâng khăn gấm sạch sẽ cho anh.

Người đàn ông nhận lấy, lau khô vết máu không cần thận bấn lên mặt, cuối cùng còn cẩn thận lau hai bàn tay không hề dính máu, cả kẽ ngón tay cũng không bỏ qua.

Khăn gấm ô uế bị anh tiện tay ném xuống đất, vừa vắn che trên dao găm nhuộm máu.

Lệ Sâm nhìn cô bé ngồi ở ghế dựa đang ngơ ngác nhìn anh, đi tới dịu dàng xoa đầu cô, giọng điệu cực kì mềm mại: "Cục cưng, sợ rồi?"

Nam Tầm khẽ nuốt ngụm nước miếng: "Vẫn, vẫn ổn."

Còn chưa đến mức bị dọa sợ, dù sao cô là người đã gặp cảnh Yêu Vương ăn thịt người, lệ quý giết người. Cô chỉ có hơi bất ngờ, trong mắt cô, Lệ Sâm luôn là người ba bên ngoài lạnh lùng bên trong rất dịu dàng, nhưng một màn nhanh chuẩn tàn nhẫn vừa nãy hoàn toàn lật đổ ấn tượng về Lệ Sâm trong cô.

Bàn tay to đang thân mật xoa trên đầu cô kia, đúng, chính là bàn tay này, một giây trước còn đâm xuyên tay một người, đánh gãy gân tay người nọ.

Nam Tầm luôn cảm giác mình chỉ thấy một đỉnh nhỏ của tảng băng chìm, nghĩ như vậy, xúc cảm dịu dàng trên đầu này càng làm lòng cô thêm sợ hãi.

Nam Tầm bỗng ôm lấy Lệ Sâm, rầu rĩ mà nói: "Ba, chúng ta về nhà đi, con muốn về nhà."

"Được, nghe cục cưng." Lệ Sâm hơi dờ ra, khóe miệng khẽ cong lên.

Anh có hơi bất ngờ, vì dưới tình huống này, động tác đầu tiên của cục cưng lại không phải đẩy anh ra, mà là chủ động ôm lấy anh.

Có điều cơ thể nhỏ bé kia đang run, không biết có phải sợ hãi hay không.

Lệ Sâm một phen khiêng cô trên lưng, rồi đi ra ngoài.

Nam Tầm kinh ngạc thốt lên một tiếng, vội vàng nói: "Ba ba, không phải con không có chân, sao mà ba cứ ôm con hay khiêng con thế. Ba chiều con như vậy, sau này con sẽ chẳng muốn tự đi bộ nữa."

Lệ Sâm cười nhẹ, lên tiếng: "Ba cho là chân con run. Nếu về sau cục cưng không muốn đi đường, ba có thể ôm con khiêng con cả đời."

"Ba nói ngược, ngày sau chờ ba già, con ôm ba mới đúng." Nam Tầm lập tức nói.

Nam Tầm cảm thấy mình nói lời này thật tri kỉ, nhưng không ngờ Lệ Sâm nghe lời này, khuôn mặt đẹp trai kia phạch một cái đen kịt lại.

Lệ Sâm hỏi rất hiền lành: "Cục cưng, con thấy ba rất già?"

Nam Tầm thấy Lệ Sâm hỏi lời này vô cùng ấu trĩ, nhưng người ta là boss lớn, nói gì đều đúng, vậy là cô vội vã trả lời: "Ba, đương nhiên ba không già. Ba mới 28 tuổi, vẫn được tính là tiểu thịt tươi đấy, hơn nữa ba còn là người đàn ông độc thân hoàng kim tất cả phái nữ đều muốn gả nhất. Ba còn đẹp trai nữa, con chưa từng thấy người nào đẹp trai hơn ba. Người mẫu siêu cấp hay diễn viên đang nổi gì đều không cách nào so với ba được..."

Sắc mặt Lệ Sâm tốt hơn chút, nhưng vẫn xoắn xuýt vấn đề vừa nãy: "Vậy cục cưng cảm thấy ba già hơn con nhiều sao?"

Nam Tầm dùng ánh mắt xem kẻ ngu si nhìn anh, Lệ Sâm không sót chữ? Sao lại có thể hỏi loại vấn đề thiếu não này.

Chẳng lẽ câu nói vừa rồi của cô kích thích anh, anh không muốn lão hóa?

Nam Tầm suy nghĩ một hồi, nói: "Ba à, con người kiểu gì cũng già đi. Ba cũng chỉ lớn hơn con mười ba tuổi, lúc ba già đi, con cũng gần như già rồi..."

Lệ Sâm nhét cô vào trong xe, hai người rất nhanh đã lái xe đi rồi.

Người đàn ông trung niên dẫn đường lúc trước vẫn luôn khom người suốt hành trình, mãi đến khi xe đi xa, ông mới đứng thẳng người lên, sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hôm nay cậu Lệ chỉ cần một cánh tay của người kia, hoàn toàn không giống tác phong của cậu Lệ. Nếu như là trước đây, chắc chắn không chỉ muốn một cái tay đơn giản như vậy.

Người này hơi cau mày, ông cũng nghe cô bé kia gọi ba mới biết thân phận cô bé. Hóa ra đây chính là vị thiên kim bảo bối cậu Lệ ngậm vào miệng sợ tan, chỉ là --

Thái độ này của cậu Lệ đâu giống nuôi con gái, rõ ràng là nuôi một... tình nhân.

Nam Tầm và Lệ Sâm cha hiền con ngoan đùa giỡn trên xe hồi lâu. Bỗng nghĩ đến gì, Nam Tầm vội vồ lấy cánh tay Lệ Sâm, tìm được đầu ngón tay còn có giọt máu vẫn tràn ra ngoài.

"Cực cung, không sao cả, chỉ là vết xước nhỏ ---" Lệ Sâm nói được một nửa chợt dừng lại, bởi vì cực cung của anh bỗng ngậm lấy đầu ngón tay anh vào trong miệng.

Cảm giác ướt át nóng bỏng bao trùm khiến ánh mắt Lệ Sâm nhất thời trở nên sâu thẳm.

Nam Tầm mút mút, sau đó bỏ ngón tay ra, cười tủm tỉm nói: "Được rồi ba, bây giờ đã hết chảy máu rồi."

Lệ Sâm đang nhìn cô, ánh mắt kia khiến lòng tơ trong lòng Nam Tầm dựng đứng.

Nam Tầm liền vội hỏi Tiểu Bát: "Lẽ nào vừa nãy ta làm quá chân chó, bị Lệ Sâm phát hiện ta có hết sức lấy lòng, vì vậy mất hứng?"

Hư Không Thú ngáp một cái: "Nghĩ quá rồi, ta có thể cảm nhận được máu ba Lệ Sâm ngươi đang sôi trào, hẳn là cao hứng đấy."

Nam Tầm hơi ngạc nhiên: "Tiểu Bát, ngươi còn có thể cảm nhận được vui sướng đau buồn của người khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Giật Mình, Tình Cảm Biến Chất

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Tiểu Bát không để ý lắm mà trả lời: "Này không phải phí lời à, ngay cả giá trị hắc hóa và giá trị ác niệm ta cũng đo được, còn không cảm giác được vui sướng đau buồn sao?"

Quả nhiên là Tiểu Bát đúng, Lệ Sâm trở nên rất vui vẻ, vì anh thân mật nhào nấn mặt của Nam Tầm, hiền lành nói một câu: "Thực là bé ngoan của ba."

Lúc nói lời này, môi gợi cảm của anh hơi nhếch lên, mà Nam Tầm nghe lời đoán ý nhiều năm rất rõ ràng, chỉ khi nào tâm trạng Lệ Sâm vô cùng tốt mới xuất hiện nụ cười như thế.

Tâm tình Nam Tầm lập tức bay lượn, vội vàng nói: "Ba ba, con ngoan như vậy, có phải ba nên tốt với con hơn không?"

Lệ Sâm nhướn mày: "Bây giờ ba không tốt với cực cung sao?"

"Tốt, nhưng con còn muốn ba tốt với con hơn chút nữa." Nam Tầm cười tủm tỉm nói. Tốt nhất là tốt đến độ giá trị ác niệm rút phạch một cái hết sạch.

Lệ Sâm sờ đầu cô, vẻ mặt rất dịu dàng: "Được."

Bầu không khí thật hài hòa, nghe được Tiểu Bát ngáp, Nam Tầm cũng bị lây ngáp theo. Lúc đang chuẩn bị nhắm mắt lại chợp mắt một lúc, cô chợt nghe được Lệ Sâm nói một câu: "Cực cung, bây giờ ba đã tốt với con đến không có bất kì riêng tư gì rồi."

Nam Tầm bối rối một giây mới phản ứng được những lời này đáp lời cô từ lúc nào.

Đờ mờ, hóa ra sáng nay cô nói một câu muốn chút không gian riêng, Lệ Sâm vẫn còn nhớ tới bây giờ?

"Cực cung, vì vậy con cũng không thể có riêng tư giấu ba." Lệ Sâm nói, giọng điệu không cho nghi vấn, là khẳng định vắn đã đóng thuyền.

Nam Tầm hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của Lệ Sâm. Cô cũng không phản nghịch nhất định phải có không gian riêng, cô chỉ muốn một mình ngủ một cái giường, mẹ nó yêu cầu như thế tại sao Lệ Sâm không đồng ý?

"Tiểu Bát, chẳng lẽ nhiều năm ta dán anh ta không cho anh ta tìm phụ nữ, vì lẽ đó anh ta bị ta bề thành biến thái thích ngủ cùng con gái?" Nam Tầm cá kinh nói.

Nếu đúng như vậy, tội lỗi của cô thật lớn.

Hư Không Thú suy nghĩ một lát, cũng kinh ngạc thốt lên: "Càng nghĩ càng thấy ón, ngươi đếm xem ba Lệ Sâm của ngươi bao năm rồi chưa tìm phụ nữ? Đờ mờ ngươi đừng nói, ta cảm thấy thật là có khả năng này!"

Nam Tầm nghe nó phân tích, cũng cảm thấy thật khủng bố, vội vã hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Ngươi nói giá trị ác niệm của anh ta vẫn không giảm, có phải cũng vì cuộc sống về đêm bị ta quấy nhiễu hay không?"

Hư Không Thủ rất tán thành: "Người có thể thử tìm hoa giải ngữ cho ba Lệ Sâm của người."

Buổi tối đó, lúc hai người nằm trong chăn trò chuyện, Nam Tầm liền suy nghĩ nên nhanh chóng nói rõ chuyện này.

Một tay Lệ Sâm ôm cô vào ngực, một tay cầm một quyển sách tiếng Anh, đang đọc bài học tiếng Anh cho Nam Tầm.

Khi còn bé là chuyện cổ tích, bây giờ là sách tiếng Anh, Nam Tầm cảm giác mình đã lên tầm cao mới.

Lệ Sâm dùng chất giọng trầm thấp đọc tiếng Anh, Nam Tầm cảm thấy quá êm tai, còn êm tai hơn bài hát ru con nhiều.

Thừa dịp chính mình còn chưa ngủ gà ngủ gật, Nam Tầm dùng ngón tay chọc chọc cơ bụng Lệ Sâm, ý bảo anh dừng lại.

Lệ Sâm quay đầu nhìn cô: "Hửm? Cục cưng sao vậy?"

Nam Tầm có chút xoắn xuýt, nói: "Ba ba, con cảm thấy con rất có lỗi với ba."

"Ồ? Sao cục cưng tự dưng lại nói như vậy?" Lệ Sâm buông sách trong tay, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Nam Tầm biểu hiện càng hồ thẹn: "Ba đang tuổi tinh lực tràn đầy, nhưng vì con, ba chưa bao giờ liếc mắt nhìn những cô gái khác. Những năm này có phải ba nhìn gần chết rồi không?"

Sắc mặt Lệ Sâm dần đen kịt lại.

Nam Tầm chăm chú điều chỉnh vẻ mặt không chú ý đến, tiếp tục tự kiểm điểm: "Trước kia con còn nhỏ không hiểu chuyện, luôn quẩn quít lấy ba. Mỗi khi ba nói thêm một câu với cô nào, con rất không vui, vì sợ ba bị cướp đi. Nhưng bây giờ con lớn rồi, đã hiểu chuyện, dù ba có con thì vẫn có quyền theo đuổi hạnh phúc. Sau này con sẽ không cản ba nữa, nếu ba gặp được cô nào làm ba rung động, cứ cưới về đi!"

Nam Tầm nói xong, ngẩng đầu.

Đờ mờ!

Tại sao mặt Lệ Sâm lại đen thế kia?

Hư Không Thủ đột nhiên kêu lên: "Vừa nãy ta ngủ gật, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao giá trị hắc hóa của ba Lệ Sâm người lại tăng vọt thêm 10 điểm thế!"

Nam Tầm cũng mờ mịt: "Không biết á, không phải ta làm việc dựa theo kết quả thảo luận của chúng ta trước đó sao. Vừa nãy ta đang kiến nghị ba Lệ Sâm đi tìm phụ nữ đấy, kết quả mặt anh ta đã đen rồi."

Lệ Sâm bỗng duỗi tay sờ khuôn mặt nhỏ bé của Nam Tầm: "Cục cưng, con nghĩ vậy thật sao?"

Nam Tầm thầm nghĩ: Chẳng lẽ vừa nãy mình biểu hiện không đủ chân thành?

Nam Tầm liền vội vàng gật đầu, nói rất nghiêm túc: "Ba ba, con thực sự muốn như vậy. Không phải nói chơi, cũng không đùa ba, con không thể để ba vì con mà từ bỏ hạnh phúc nửa đời sau. Tuy rằng con nhất định sẽ chăm sóc ba, nhưng tính chất hai chuyện này khác nhau."

"Khác nhau thế nào?" Lệ Sâm vậy mà hỏi.

Nam Tầm bắt đầu đếm ngón tay: "Bà xã có thể làm ấm chăn, có thể sinh con cho ba, có thể nấu cơm, giặt quần áo cho ba."

Lệ Sâm liền đáp lại lời của cô: "Cục cưng cũng có thể làm ấm chăn cho ba. Còn con cái, ba có một mình con là đủ rồi. Còn những thứ như nấu cơm giặt giũ, thím Lý đều có thể làm."

Nam Tầm...

Con mẹ nó có thể như thế sao? Cô làm con gái làm ấm chăn cho Lệ Sâm và phụ nữ khác làm ấm chăn có thể giống nhau sao!

Thế nhưng Nam Tầm bị Lệ Sâm nuôi đến mức rất đơn thuần ngu ngốc, vấn đề này cô không thể hỏi thành lời được.

Cũng may Lệ Sâm không truy hỏi, anh xoa đầu cô, nói nhàn nhạt: "Ý kiến cục cưng ba tiếp thu, ngủ đi."

Ánh mắt anh ở một giây nào đó chợt trở nên rất thâm thúy, một tia ánh trắng xuyên qua khe cửa sổ, vừa lúc chiếu vào mặt anh, làm đôi mắt u ám của anh như phản chiếu ánh bạc, thoạt nhìn có chút lạnh lẽo.

Nam Tầm vốn còn muốn tiếp tục tỏ thái độ, nhưng lúc này Tiểu Bát đột nhiên hoan hô: "Thân ái! Khả khả khả phát tài phát tài! Ngay lúc này ba Lệ Sâm của người bỗng nhiên giảm 15 điểm giá trị ác niệm, 15 điểm nha! Đây chính là lần đầu tiên giảm nhiều như vậy trong suốt mấy năm qua! Mua ha ha ha..."

Nam Tầm cũng thật cao hứng, xem ra quả nhiên là chuyện này cản trở giá trị ác niệm tiếp tục giảm. Lệ Sâm vì sợ cô tổn thương mà không tìm phụ nữ, bây giờ cô tỏ thái độ, Lệ Sâm có thể yên lòng đi tìm hạnh phúc của mình rồi.

Nam Tầm nhắm mắt lại, thật vui vẻ đi ngủ. Tâm trạng vừa tốt, tư thế ngủ cũng thả lỏng theo, một cẳng chân của cô gác lên đùi Lệ Sâm, cánh tay cũng đặt trước ngực anh, lúc ngủ không biết mơ thấy cái gì, còn chép chép miệng nhỏ.

Lệ Sâm nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt rơi trên bờ môi hồng mềm mại, nhìn hồi lâu.

Anh nhẹ nhàng dời tay và chân của Nam Tầm, một mình đi đến bên cửa sổ thoáng khí.

Ngay vừa nãy, anh chợt hiểu được vì sao mấy ngày gần đây mình không thoải mái rồi.

Lệ Sâm đốt một điếu thuốc, ngồi lê loi bên giường, cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn cô bé trên giường, vừa nhìn đã qua một buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đi Chơi, Ba Sẽ Dành Nhiều Thời Gian Với Con Hơn

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Ngày hôm sau khi Nam Tầm tỉnh lại, cô hít sâu vài hơi, ngửi được mùi thuốc lá thoang thoảng đâu đây.

Lệ Sâm vẫn luôn là người rất khác chế, cho nên lúc Nam Tầm nhìn thấy gạt tàn trên bàn tràn đầy tàn thuốc, trong lòng cô thấy rất kinh ngạc.

Nam Tầm đoán rằng có thể gần đây áp lực công việc của anh rất lớn, dù sao tổng giám đốc gì đó ngoài mặt nghe vẻ vang, nhưng đằng sau phải xử lý không ít chuyện.

Nhân lúc Lệ Sâm không ở đây, Nam Tầm thay quần áo thật nhanh, sau đó đi phòng tắm rửa mặt.

Đội chuẩn bị thỏa đáng rồi xuống nhà, Nam Tầm đã ngửi thấy mùi sữa tươi và mùi bánh mì thơm phức.

Trên bàn ăn lớn đặt hai phần bữa sáng, không có ông nội, không có bác Vương, cũng không có thím Lý.

Nam Tầm nghi hoặc mà nhíu mày, chờ nghe được tiếng động từ phòng bếp thì vội vã chạy tới.

"Ba?" Nam Tầm nhìn người bận việc trong bếp, cảm giác mình gặp quỷ.

Người có mười ngón tay chưa từng dính nước mùa xuân* như Lệ Sâm vậy mà đang rán trứng?

*nước mùa xuân là chỉ nước lạnh, người không phải nhúng tay vào nước lạnh giặt quần áo, nấu cơm là người nhà có điều kiện.

Lệ Sâm quay đầu liếc cô: "Cục cưng, sắp được ăn rồi. Con ăn bánh mì trước đi, ba vừa nướng đây."

Nam Tầm ngạc nhiên nói: "Ba, hóa ra ba biết nấu ăn à? Nhưng sao hôm nay ba lại xuống bếp? Thím Lý đâu ạ?"

"Trong nhà thím Lý có việc, ba cho thím nghỉ một ngày. Cục cưng yên tâm, ba sẽ không để con bị đói."

Nam Tầm lại hỏi: "Nhưng ba, sao con cũng không thấy ông nội với bác Vương, bọn họ đi đâu vậy?"

Lệ Sâm tiếp tục giải thích: "Ông nội hẹn một người bạn đi câu cá, bác Vương cũng đi cùng."

Nam Tầm ồ lên: "Vậy lát nữa ba phải đến công ty à? hôm nay con còn bài tập, sẽ không đi với ba đâu."

Lệ Sâm hơi ngừng động tác, nói: "Hôm nay là chủ nhật, ba không đến công ty, chuẩn bị đưa con đi chơi."

Nam Tầm hơi bất ngờ. Lệ Sâm là người cuồng công việc, trước đây dù chủ nhật cũng đến công ty như thường, hôm nay lại nói đưa cô đi chơi?

Hư Không Thú bỗng nói chen vào: "Cơ hội tốt đấy, ra ngoài chơi là cách bồi dưỡng tình cảm dễ dàng nhất!"

Nam Tầm thấy cũng đúng, sau đó rất vui vẻ ôm Lệ Sâm từ đằng sau: "Ba, cũng coi như ba phát hiện lương tâm. Ba tự nghĩ lại đi, đã bao lâu ba chưa dẫn con đi chơi rồi hả? Hồi con còn bé, ba chỉ dẫn con đi vườn thú một lần, sau đó chẳng còn lần nào nữa!"

Lệ Sâm cầm tay nhỏ bên hông đặt đến bên môi hôn một cái: "Cực cưng, ba sai rồi, sau này ba sẽ dành nhiều thời gian cho con hơn."

Tím gan Nam Tầm run rẩy, cảm thấy hành vi hôn đầu ngón tay cô của Lệ Sâm rất kỳ quái, liền vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Sao Lệ Sâm lại hôn ngón tay ta?"

Hừ Không Thủ nói: "Người quen rồi à, ba Lệ Sâm của người là biến thái. Chuyện biến thái làm không giống người thường, người để tâm tại sao làm chỉ, chỉ cần giá trị ác niệm giảm là được rồi."

Nam Tầm bị Tiểu Bát thuyết phục. Cô vốn muốn tiêu trừ giá trị ác niệm của Lệ Sâm, quan tâm những chuyện khác làm gì.

Trên bàn ăn, Nam Tầm ăn rất sáng khoái, vừa cắn một miếng đã giờ ngón tay cái với Lệ Sâm: "Ba, ba nấu ăn ngon thật, rán trứng cũng cực kì ngon."

Trong mắt Lệ Sâm chứa ý cười: "Nếu cực cưng thích ăn, sau này ba làm bữa sáng cho con ăn."

Nam Tầm liền vội vàng lắc đầu: "Vậy không được, con không nỡ khiến ba mệt mỏi. Mỗi ngày ba phải làm việc mệt như vậy, sáng sớm nên ngủ thêm một lát."

Lệ Sâm nhìn cô, bỗng duỗi tay qua, dùng ngón cái xoa xoa trên môi cô, vẻ mặt cưng chiều mà nói: "Uống sữa bò cũng lan đầy mép."

Nam Tầm a một tiếng, vội lè lưỡi liếm một vòng quanh môi: "Hết chưa ba?"

Ánh mắt Lệ Sâm rơi trên cái lưỡi hồng béo mập, đôi mắt rũ xuống, rồi bỗng dời ánh mắt, mắt tập trung ở một tiếng.

Sau khi ăn xong, Lệ Sâm hỏi nam Tầm muốn đi đâu chơi, Nam Tầm nói muốn leo núi. Vậy là hai người liền đi thay bộ quần áo thoải mái.

Nam Tầm mặc váy ngắn màu trắng kiểu dáng đơn giản cùng giày thể thao. Lệ Sâm mặc áo sơ mi trắng bên trong, bên ngoài là áo khoác màu xanh đen, đi đôi giày leo núi cùng cặp với Nam Tầm, tóc ngắn bình thường hay vuốt lên cũng thả xuống tự nhiên.

Hai người cùng nhìn vào gương, Nam Tầm bị kinh ngạc, không khỏi wow một tiếng: "Ba, trông ba trẻ thật đấy, như mấy anh đẹp trai 20 tuổi ấy, thật sự rất đẹp trai."

Lệ Sâm nhéo mũi cô: "Ba vốn dĩ không già."

Nam Tầm dùng một tay chống vai Lệ Sâm, rồi nhìn về gương tạo dáng, cười tủm tỉm nói: "Ba xem kia, hai ba con mình thực sự là trai tài gái sắc. Bộ quần áo này giống đồ đôi thật, đảm bảo đi trên đường, tỉ lệ hấp dẫn là trăm phần trăm."

Lệ Sâm nhìn mình và cô bé trong gương, khóe miệng hơi cong lên, thấp giọng nói: "Đúng là giống thật."

Bởi chỉ có thời gian một ngày, hai người liền đi đến thắng cảnh nổi tiếng trong thành phố. Đường núi hai bên kéo dài mười dặm, non xanh nước biếc, hoa đại khắp nơi, phong cảnh tuyệt đẹp.

Nam Tầm treo máy ảnh trên cổ, Lệ Sâm thì cầm đồ ăn và nước của hai người cho cả ngày.

Nam Tầm chạy hai bước lại ngoái đầu, đứng chỗ cao cười xán lạn với Lệ Sâm: "Ba, ba có mệt hay không?"

Lệ Sâm đi nhanh vài bước đuổi tới rồi khiêng cô lên, xoay một vòng mới thả xuống.

Nam Tầm vội xin tha: "Con sai rồi con sai rồi, ba vẫn tỉnh lực dồi dào, con không nên nghi ngờ ba."

Một đôi người yêu đi ngang qua nhìn hai người, cô gái che miệng cười trộm, sau đó hơi khều bạn trai bên cạnh: "Nhìn xem bạn trai của người ta thật tốt, còn vác bạn gái leo núi kia. Ôa, vừa cao vừa đẹp trai lại săn sóc."

Bạn trai của cô ấy làm khuôn mặt đau khổ: "Tổ tông của anh ơi, em có thể yên tĩnh một lúc không. Bạn trai người ta lớn lên rắn chắc thế kia, anh có thể so được sao?"

Bạn gái ghét bỏ lườm anh ta một cái, sau đó khó hiểu hỏi: "Hình như vừa nãy em nghe cô bé kia gọi anh kia là ba?"

Bạn trai nhất thời lộ ánh mắt ý tứ sâu xa, thấp giọng nói: "Em đã gặp ông bố nào 20 tuổi có con gái lớn vậy chưa? Hừ, đây là tính thú của người ta, có hiểu hay không? Có người thích chơi như vậy."

Bạn gái lập tức cầu véo cánh tay anh ta một hồi: "Ba, chúng ta bỏ tiếp đi."

Bạn trai cười ha hả nói: "Ai dồ, đi thôi, con gái."

Thính lực của Lệ Sâm tốt cực, nghe rõ ràng đôi người yêu này nói chuyện. Anh hơi nhìn Lệ Tiểu Nam, lại phát hiện cô đang loay hoay với máy ảnh chụp phong cảnh xung quanh, căn bản không để ý đến hai người này vừa nói cái gì.

Lệ Sâm xoa trán, nhận mệnh thở dài.

Bởi hai người có thể lực dồi dào, ngọn núi mà hướng dẫn viên du lịch nói phải leo một ngày, bọn họ bỏ nửa ngày đã xong. Nam Tầm kéo cánh tay Lê Sâm, hỏi: "Ba, ngày hôm nay con rất vui, ba vui không?"

Lê Sâm gạt đầu, gạt sợi tóc dính bên môi cô, cười nhạt nói: "Ba cũng rất vui về."

"Ba, trời còn sớm đây, con chưa muốn về. Chúng ta đi chỗ khác chơi chứ?" Nam Tầm ôm eo anh, ngửa đầu nhìn anh, cười xán lạn như mặt trời nhỏ.

"Ừ, cục cưng còn muốn đi đâu chơi?" Lê Sâm ngoắc ngoắc khuôn mặt cô, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Tiểu Bát, Vì Sao Lê Sâm Hôn Ta

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Ba có biết bắn súng không ạ, con muốn đến trường bắn học bắn súng. Con cảm thấy tư thế lúc bắn súng thật ngẫu." "

Lê Sâm hơi nhú mày: "Hóa ra cục cưng có hứng với cái này."

Lê Sâm đưa Nam Tầm tới trường bắn lớn nhất thành phố. Rõ ràng ông chủ Ngô nơi đó quen biết anh đã lâu, ông tự mình dẫn anh tới sân bắn số năm có vị trí tốt nhất, lấy ra khẩu Desert Eagle anh thường dùng.

Nam Tầm nhìn khẩu súng màu bạc trong tay Lê Sâm, rất ngứa tay muốn sờ thử.

Ông chủ trường bắn nói chuyện phiếm cùng Lê Sâm hai câu, ánh mắt quét đến Nam Tầm đang nóng lòng muốn thử bên cạnh, lộ ra nụ cười thấu hiểu: "Cậu Lê ở lại chơi vui vẻ, tôi còn có việc, không quấy rầy nữa."

Lúc ông chủ Ngô đã đi rất xa, không nhìn được ngoái đầu lại liếc nhìn, vừa vặn thấy cô gái nhỏ vẻ ngoài ngây thơ vui tươi vừa nãy tiến lên ôm cánh tay Lê Sâm, Lê Sâm lại dung túng cô bé. Hai người cười cười nói nói, nhìn từ xa xa cũng có thể cảm nhận được bầu không khí thân mật ngọt ngào giữa hai người.

Chắc, hóa ra tiểu diêm vương mặt lạnh cũng gần nữ sắc, còn thích loại khẩu vị này. Nhìn một thân ăn mặc như thanh niên này, nơi nào còn là cậu Lê mạnh mẽ vang dội trên thương trường. Đúng là vì lấy lòng tình nhân nhỏ, cũng thật hết lòng.

Ông chủ Ngô suy nghĩ, có thời gian ông có thể tìm thêm hai người. Nếu đã bắt đầu ăn mặn, loại thân phận như Lê Sâm sao chỉ có một hai người được. Chỉ là cô bé vừa rồi, vừa nhìn đã biết là vu vật*, trong khoảng thời gian ngắn ông thật đúng là không tìm được người nào tốt hơn cô bé kia...

*Vu vật: chỉ phụ nữ đẹp, tuyệt diệu.

"Cục cưng, con lui ra sau chút, để ba làm mẫu cho con trước." Lê Sâm nói xong thì trực tiếp giơ khẩu Desert Eagle lên bằng một tay.

Cánh tay người đàn ông xoẹt một đường cong tuyệt đẹp giữa không trung, lại về một đường thẳng, pằng pằng pằng ba tiếng không ngừng, đạn bắn vào giữa hồng tâm, toàn bộ đều tụ ở một điểm.

Nam Tầm khóc thét bởi vẻ đẹp trai vô đối của ba Lê Sâm. Không phải người bình thường đều phải ngắm rồi mới bắn sao, ba Lê Sâm của cô lại vừa mới cảm súng đã bắn ra, còn toàn trúng vào giữa hồng tâm, kỹ thuật bắn súng này mẹ nó quá trâu bò!

"Tới đây, cục cưng, tới chỗ ba này." Lê Sâm vươn tay về phía cô.

Lúc này Nam Tầm sùng bái Lê Sâm đến không thể sùng bái hơn, nghe nói vậy liền tung tăng chạy tới, ôm chặt lấy ba Lê Sâm của cô: "Ba, vừa nãy ba quá đẹp trai, con đã thành fan của ba rồi!"

Lê Sâm cười cười, lại nhìn không được, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô.

Nam Tầm ngẩn ra, lập tức chửi dờ mờ trong lòng: "Tiểu Bát, tại sao Lê Sâm hôn ta?"

Hư Không Thú ngáp: "Buồn ngủ quá nha. Hôn thì hôn chứ sao, hần là ba ba người, sao không thể hôn người? Không phải là hôn mũi à, cũng có hôn cái miệng nhỏ của người đâu."

"Là ba thì có thể hôn chóp mũi ta hả?" Âm điệu của Nam Tầm không khỏi cất cao.

"Đúng vậy, cha con mà, hôn có sao đâu. Cha con nhà người khác đều như vậy, chẳng lẽ người không biết?" Hư Không Thủ thực không hề bưng nói.

Nam Tầm mờ mịt: "Ta không biết thật đấy, chị đây từ nhỏ đã là đứa trẻ không cha."

Hư Không Thủ cười hi hi: "Vì vậy á, người nhìn xem ta đối người thật tốt, biết người thiếu hụt tình thương của cha, nên cố ý chọn thế giới này cho người trải nghiệm. Cảm giác có tình thương của cha thế nào?"

Nam Tầm suy nghĩ rồi nói: "Người đừng nói, loại cảm giác được người đau người thương từ nhỏ thật không tệ. Trẻ có cha như khối bảo, trẻ không cha như căn thảo*."

*Căn thảo: Ngọn cỏ (để nguyên cho vần)

Tay phải anh bao lấy tay cầm súng của Nam Tầm, một tay khác nắm eo Nam Tầm, mặt dán mặt cô.

Nam Tầm cảm giác rõ nhiệt độ truyền tới từ trên mặt, còn có bàn tay nắm chặt eo cô. Mặc dù cách một lớp quần áo, cô cũng có thể cảm nhận được lòng bàn tay kia nóng hừng hực.

Nam Tầm bỗng dưng có chút sợ, chuyện này, chuyện này thật sự bình thường sao?

"Cục cưng, đừng mất tập trung, nhìn bìa." Lệ Sâm trầm giọng nói.

"A? Vâng!" Nam Tầm không dám nghĩ linh tinh nữa. Ba Lệ Sâm của cô biểu hiện đường hoàng chính trực như vậy, làm cô cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ vừa lóe lên rồi biến mất trong đầu. Tư tưởng của cô thật quá xấu xa.

"Hai chân tách ra chút, bằng chiều rộng vai. Đúng, chính là như vậy. Chân đừng căng chặt, thả lỏng chút, để mũi chân buông ra tự nhiên. Giờ nhắm súng về phía bìa, bây giờ, nổ súng!"

Đạn bắn ra pằng một tiếng, Nam Tầm cảm giác tay mình hơi chấn động một hồi, có điều có bàn tay kia bao bọc tay cô vững vàng, lúc đạn bắn ra, tay cô không hề run.

"Ba ba, con bắn trúng! Con bắn trúng hồng tâm rồi!" Nam Tầm hưng phấn nhảy một cái, kết quả đằng sau gáy đập phịch vào cằm người phía sau.

Nam Tầm lập tức duỗi tay sờ: "Ba, ba có đau không? Con xoa cho ba nha."

Lệ Sâm kéo cô vào lòng, nâng khuôn mặt nhỏ của cô: "Cục cưng, con thôi cho ba một lát sẽ hết đau."

Nam Tầm nói dạ, sau đó ngửa đầu thoải nhẹ lên cằm anh.

"Ba, ba cong eo đi, con không với tới." Nam Tầm thấy anh bất động nửa ngày, tự mình ôm lấy cổ anh, kéo đầu anh xuống.

Hai tay Lệ Sâm khóa eo cô, nhìn cục cưng nhỏ của mình phồng má thoải cầm cho mình. Hơi thở mang mùi thơm thanh mát, thoáng chui vào mũi, không hiểu sao thật say lòng người.

Hai người chưa phát hiện tư thế của mình có bao nhiêu mập mờ, từ xa nhìn lại, bọn họ giống như đang ôm hôn.

Vì vậy, ông trùm địa ốc tổng giám đốc Mã đang đi về bên này bị làm cho giật mình.

Vừa nãy lão nghe được lão Ngô nói thẳng nhóc họ Lệ kia đang ở đây, cho nên muốn lại đây giao lưu cảm tình, không ngờ nhìn thấy được một màn như thế.

Cô gái được lão ôm vào ngực trang điểm tinh tế, sau khi nhìn thấy cảnh này cũng sững sờ, nhưng lập tức cười một tiếng: "Tổng giám đốc Mã, không phải ngài nói cậu Lệ không gần nữ sắc à. Hôm nay em theo ngài được mở mang tầm mắt đấy, ày, vậy mà đã hôn nhau rồi. Em xem đáng về cô bé kia rất non đấy, không quá mười tám tuổi."

Tổng giám đốc Mã buông cô ra, nói: "Dung Dung, bây giờ em chờ tôi ở đây, không phải ai cũng gặp được cậu Lệ. Đây là một cơ hội."

Lý Dung Dung gật đầu, cười với lão: "Em biết đàn ông thích nói chuyện làm ăn, đi thôi. Hôm khác ngài chơi với em cũng được."

Nam Tầm và ba Lệ Sâm đang bồi dưỡng cảm tình đây, không ngờ tới một ông bác đầu trọc hơn năm mươi tuổi đi tới hướng này.

Cô cảm nhận được Lệ Sâm mất hứng, là do bị người cắt ngang mà không cao hứng.

"Cậu Lệ, đã lâu không gặp." Người kia cười nói.

Lệ Sâm khẽ vỗ lưng Nam Tầm: "Cục cưng, con tập ở đây trước, lát ba sẽ tìm con ngay."

Nam Tầm ngoan ngoãn gật đầu: "Bình tĩnh nói chuyện nha, đừng nổi giận đó."

Lệ Sâm không nhìn được cười, đây là cục cưng của anh nhìn ra anh khó chịu?

"Được, nghe cục cưng." Lệ Sâm nhéo mũi cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Nhìn Thấy Không, Người Đó Là Kim Chủ Của Tôi

Tổng giám đốc Mã bị Lệ Sâm làm chua cả răng, thằng nhóc này mở miệng gọi tiếng cục cưng thực quen miệng đấy, xem ra đã sớm kim ốc tàng kiều rồi.

Lệ Sâm cho ông một ánh mắt, hai người liền thay đổi chỗ nói chuyện, ngay chỗ cách nơi này không xa.

Nam Tầm nhớ lại nội dung chính mà vừa nãy Lệ Sâm nói, tự mình cảm sung chơi đến vô cùng vui vẻ.

"Kỹ thuật bắn súng không tồi." Bên cạnh bỗng nhiên có người lên tiếng.

Nam Tầm vừa quay đầu lại thấy được một cô gái trang điểm đậm, đáng vẻ hơi quen quen.

Trí nhớ Nam Tầm khó có được một lần chạy tốt, công lao này thuộc về bộ phim truyền hình cung đấu mà cô mới xem xong gần đây. Một trong những diễn viên chính, vai hoàng hậu thủ đoạn độc ác chính là người trước mặt này đấy!

"Cô, cô là Lý Dung Dung à?" Nam Tầm kinh ngạc hô thành tiếng, lần đầu tiên cô gặp được ngôi sao thật sự, loại tiếp xúc gần gũi này làm cô cảm thấy rất hiếm lạ.

"Tôi rất thích phim truyền hình cô diễn, tôi cảm thấy cô diễn rất tốt."

Đầu tiên Lý Dung Dung khá sững sốt, sau đó thì che miệng nở nụ cười: "Tôi còn tưởng rằng cô muốn mắng tôi đấy. Cô biết không, bây giờ tôi đi trên đường, nếu như bị người khác nhận ra được thì họ đều muốn ném trứng thối vào tôi."

Nam Tầm cũng nở nụ cười theo: "Đây chứng tỏ kỹ thuật diễn của cô tốt, có vài khán giả xem quá nhập diễn, nên mới nghĩ cô cũng là người phụ nữ hư hỏng."

Nụ cười của Lý Dung Dung lại phai nhạt đi đôi chút: "Vốn dĩ tôi cũng không phải là cô gái tốt."

Nói xong, cô chỉ vào ông bác hỏi đầu đang nói chuyện với Lệ Sâm, tự giễu nói: "Nhìn thấy không, người đó là kim chủ của tôi."

Chống lại ánh mắt kinh ngạc của cô bé, Lý Dung Dung không để bụng nói: "Cô biết không, người trong làng giải trí chỉ có mỗi kỹ thuật diễn và vẻ ngoài là vô dụng. Tôi lăn lộn trong làng giải trí hơn mười năm, phí thời gian từ mười chín tuổi đến bây giờ ba mươi tuổi, rốt cuộc nhận được một bộ xem như diễn vai chính, mà một bộ này là nhờ có tổng giám đốc Mã."

Dừng một chút, cô hỏi: "Có phải cô xem thường tôi không?"

Nam Tầm lắc đầu, có thể bình thản nói chính mình tìm một kim chủ như vậy, cô cảm thấy có lẽ Lý Dung Dung này không giống với những người phụ nữ vì tiền.

Nam Tầm hỏi: "Nếu làng giải trí loạn như vậy, tại sao cô không rút ra khỏi chứ?"

Lý Dung Dung cười nói: "Diễn chính là sinh mạng của tôi, tôi thích diễn. Nếu bắt tôi không diễn, tôi sẽ cảm thấy cuộc đời mình có một thiếu sót lớn."

Nam Tầm do dự một lát, nói: "Nhưng mà đáng vẻ tổng giám đốc Mã có hơi... già." Vốn cô muốn nói vừa già vừa xấu.

Lý Dung Dung phì cười thành tiếng: "Em gái à, em thật thẳng thắn. Em có biết chị em cùng nghề với chị nói thế nào không hả? Các cô ấy nói chị thật tình mắt, vậy mà tìm được chỗ dựa vững chắc như tổng giám đốc Mã này."

Nam Tầm nghe ra vài phần châm biếm trong lời cô nói.

Lý Dung Dung tiếp tục nói: "Tuy chị và ông ta quấn với nhau, nhưng bọn chị chỉ là dựa theo nhu cầu. Ông ta muốn một tình nhân dịu ngoan, chị muốn tài nguyên diễn kịch, không hơn."

Nói xong, cô ấy đưa tay vỗ vỗ bả vai Nam Tầm: "Em gái à, chị nhìn ra được em không phải người thấy người có quyền thế là sáng mắt, nhưng mà ——"

Cô dừng một lát, giọng nói thấp xuống: "Cậu Lệ cũng không phải một lựa chọn tốt, có thể là em vừa vào trong vòng này nên không rõ tính tình cậu Lệ,

anh ta... Tóm lại, em vẫn nên nhanh chóng dứt ra đi."

Nam Tầm há to miệng, có phải cô Lý Dung Dung này đang tự tưởng tượng cái gì không, cô ấy lại cho rằng cô cũng là...

Nhưng mà cô cảm thấy Lê Sâm rất tốt, tại sao theo ý của Lý Dung Dung anh lại không phải người tốt.

"Em gái, bên trên có số điện thoại của chị. Nếu có một ngày em không có chỗ đi thì hãy đến tìm chị." Lý Dung Dung đưa cho cô một tấm danh thiếp đơn giản.

Nam Tầm đang muốn giải thích mình không phải tình nhân nhỏ của Lê Sâm, kết quả người này đã xoay người rời đi.

Lúc này, tổng giám đốc Mã kia đã trò chuyện với Lê Sâm xong. Tổng giám đốc Mã đi qua, ôm bả vai Lý Dung Dung rời đi, Lê Sâm cũng đã đi tới chỗ cô.

"Cục cưng, đang nhìn gì vậy?" Động tác Lê Sâm thuần thục ôm eo cô.

Nam Tầm cho anh xem danh thiếp, rồi đột nhiên nổi hứng, nói: "Ba, không phải chúng ta cũng làm giải trí sao, có thể đào Lý Dung Dung qua không."

Lê Sâm hơi nhú mày: "Cục cưng thích cô ta sao?"

Nam Tầm cười nói: "Đúng vậy, con cảm thấy cô ấy diễn rất tốt, cũng không biết tại sao diễn vai phụ lâu như vậy, cho dù diễn vai chính cũng là người xấu. Đi trên đường người khác đều muốn ném trứng thối vào cô ấy, ba, ba nói xem kỹ thuật diễn phải xuất sắc đến thế nào, mới có thể khiến cho người khác chán ghét cô ấy như vậy chứ?"

Lê Sâm gật đầu nói không chút nghĩ ngợi: "Được, chỉ là một người mà thôi. Thứ cục cưng muốn, ba đều sẽ làm cho con."

Lúc này Lý Dung Dung hoàn toàn không biết, chẳng qua bởi vì cô nói nhiều thêm vài câu với một cô bé, cuộc sống sau này của cô xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Vô số kịch bản chất lượng cao và thông báo kéo nhau đến, hơn nữa chính cô nỗ lực, không lâu sau liền đoạt được vị trí ảnh hậu.

Lê Sâm và Nam Tầm ăn cơm tối ở ngoài rồi mới về nhà. Ông Lê đã trở về từ lâu, ông ngồi yên trong phòng khách, nghiêm mật nhìn hai cha con đang dặt dặt tay nhau đi vào.

"Nam Nam, con đi lên tầng trước đi, ông có chuyện nói với ba con." Về mặt ông Lê cực kỳ nghiêm túc.

Nam Tầm không nhịn được nhìn thoáng qua Lê Sâm.

Lê Sâm vỗ nhẹ sau lưng cô: "Cục cưng lên trước đi, ba lên ngay."

Nam Tầm gật đầu, lặc cộc đi lên tầng, trước khi đi còn không quên nói với ông Lê: "Ông nội, hôm nay là con muốn ba đi chơi với con, ông đừng trách ba tự ý bỏ công việc nhà."

Ông Lê tức giận trừng mắt nhìn cô: "Biết rồi, sẽ không làm gì ba con, làm như ông là cha ghê của nó không bằng."

Nam Tầm cười hai tiếng ha ha, chạy lên phòng tắm tầng hai đi tắm.

Trong phòng khách chỉ còn hai người ông Lê và Lê Sâm.

Đầu tiên ông Lê quan sát quần áo của Lê Sâm một lát, không nhịn được bĩu môi, nói thầm: "Thực cho rằng ăn mặc giống như tên nhóc thì sẽ thật sự là tên nhóc sao, hừ."

Ông Lê gõ gõ gậy trên mặt đất: "Ngồi đi, ba muốn hỏi con vài câu."

Lê Sâm ngồi thẳng xuống đối diện ông, vắt chéo hai chân, một cánh tay tùy ý đặt lên thành ghế sofa, khí thế vô hình bắt đầu xuất hiện cuộn cuộn trong nháy mắt.

"Có phải ba muốn nói chuyện về Nam Nam hay không?" Lê Sâm hỏi thẳng vào vấn đề.

Ông Lê bị thái độ không hề bụng của anh làm tức giận, giọng điệu lập tức cất cao lên một tông: "Thằng nhóc thú, tự con nói xem những việc hôm nay con làm đều là chuyện mà con người làm sao? Ông đây chỉ đi vắng một ngày, con đã làm ra loại chuyện lớn này cho ông. Bây giờ ở trong vòng luẩn quẩn đều biết con kim ốc tàng kiều, tìm một cô bạn gái nhỏ non nớt, ông đây thật sự bị con làm tức chết rồi!"

Lê Sâm nhìn ông một lúc lâu, nhìn đến nỗi ông bắt đầu hoảng hốt.

"Hôm nay ba chỉ muốn lái nhai điều này thôi à?" Lê Sâm thần nhiên nói.

Ông Lê thở dài: "Được rồi, ba cũng không quanh co với con nữa. Ba hỏi con, rốt cuộc con nghĩ thế nào vậy, Nam Nam chính là con gái con, thái độ của con đối với con bé giống thái độ đối với con gái sao?"

Chương 83: Khiếp Sợ, Không Phải Ruột Thịt

Lệ Sâm nhìn ông, nhìn chăm chú hồi lâu, nhìn đến nỗi ông Lệ bỗng dưng chột dạ.

"Thằng nhóc thúì, giỏi lắm, dám tạo áp lực cho ông!" Ông Lệ tức giận nói.

"Ba không cần giả vờ trước mặt con. Lúc trước con có chạm vào người đàn bà kia hay không, con biết rõ hơn bất kì ai." Lệ Sâm nói.

Ông Lệ trợn đôi mắt già nua thật lớn: "Con, thằng nhóc thúì con có ý gì. Căn bản là mười sáu năm trước con không hề chơi một đêm cùng người phụ nữ kia? Từ lúc bắt đầu con đã biết Nam Nam không phải con gái ruột? Con biết rõ còn mang về? Lệ Sâm, đến cùng con đang chơi trò gì vậy?"

Lệ Sâm mở thêm hai cúc áo, lạnh nhạt nói: "Chẳng qua năm đó con thấy mình có duyên cha con với đứa bé kia, nên mới ôm về nuôi. Vốn chỉ nuôi chơi, ai ngờ được không cẩn thận lại nuôi ra tình cảm. Lúc đầu còn nghĩ thêm một đứa con gái cũng vô cùng tốt, nhưng bây giờ... Con đổi ý rồi."

Ông Lệ sợ đến cơ thể cứng lại: "Lệ Sâm, con cần nghĩ cho kỹ. Dù hai đứa không có quan hệ huyết thống, nhưng Nam Nam do con tự tay nuôi lớn. Trong lòng con bé, con chính là người ba hàng thật giá thật. Nếu con cứ khăng khăng làm theo ý mình, sẽ hủy hoại con bé đấy!"

Lệ Sâm đột nhiên kêu một tiếng ba, khiến ông Lệ lại sợ hết hồn. Cứ mỗi khi anh trịnh trọng kêu ông một tiếng ba, ông biết ngay đứa con trai này lại sắp nói đến chuyện mà ngay cả trời cũng đừng mong ngăn cản.

"Chuyện của bọn con, ba đừng quản. Con bé do một tay con nuôi lớn, con hiểu rõ hơn ba." Lệ Sâm nói xong câu này, liền thay giày lên tầng.

Thấy Lệ Sâm sắp biến mất ở cầu thang, ông Lệ nhịn không được vội gọi anh lại, thấp giọng nhắc một câu: "Lệ Sâm, Nam Nam còn nhỏ. Con, con vẫn nên chú ý đúng mực, đừng dọa con bé sợ."

Lệ Sâm ừ một tiếng, không chờ đợi được nữa mà đi lên tầng.

Lệ Sâm khẽ đẩy cửa phòng ngủ, cô bé trên giường đã tắm sạch sẽ, thay đồ ngủ và nằm xuống từ lúc nào.

Nam Tầm nghe thấy tiếng động, liền vội vàng ngồi dậy nhìn sang: "Ba, ba nhanh đi tắm rồi ngủ đi, hôm nay ba đã chơi với con cả ngày rồi."

Lệ Sâm đi tới ngồi xuống bên mép giường, vươn tay nheo khuôn mặt cô: "Cục cưng, ba tưởng con ngủ thiếp đi rồi."

Nam Tầm ngáp một cái, cười nói: "Con đang lo cho ba đấy. Con sợ ông nội mắng ba, vì vậy chưa ngủ được."

"Bé ngoan." Lệ Sâm sờ mặt cô, rồi cúi người, nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên môi cô.

Nam Tầm kinh ngạc đến giật cả mình. Mặc dù chỉ là nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, thế nhưng vừa nãy Lệ Sâm lại hôn cô, lần này không phải môi, là miệng!

"Ha ha, Tiểu Bát à, nguoi ra đây mà xem. Nguoi nói hôn môi rất bình thường, vậy bây giờ thì sao? Đờ mờ Lệ Sâm lại hôn miệng ta!"

Qua một hồi lâu Hư Không Thú mới trả lời một câu vòng vo tam quốc: "Vừa nãy ta nghe trộm ba Lệ Sâm và ông nội nguoi nói chuyện, sau đó phát hiện được bí mật động trời, ta định ngày mai nói tỉ mỉ với nguoi."

"Nói ngay bây giờ!"

"Bây giờ mà nói thì đêm nay nguoi đừng mơ ngủ ngon giấc."

Nam Tầm: "Vậy để mai nói sau đi."

Hư Không Thú...

Thực ra nó đã chuẩn bị để nói rồi.

Lệ Sâm hôn Nam Tầm xong thì xoay người đi tắm như không có chuyện gì xảy ra, còn Nam Tầm bối rối một lúc cũng nằm lại như không có chuyện gì. Cô còn có hứng chọn một quyển truyện tiếng Anh đặt cạnh mình, chờ Lệ Sâm tắm xong sẽ đọc cho cô.

Chỉ là Nam Tầm không đợi được Lệ Sâm đã ngủ thiếp đi.

Trên người Lệ Sâm còn chảy nước chưa khô, anh ngồi bên giường ngắm Nam Tầm, ánh mắt nóng rực chưa từng có. Qua hồi lâu, anh mới lấy ra quyển sách trong tay cô gái nhỏ, sau đó cũng chui vào chăn, động tác quen thuộc ôm cô vào ngực mình.

Nam Tầm lẩm nhẩm hai tiếng, một chân gác lên eo anh, một tay ôm cổ anh, khuôn mặt bé nhỏ dính vào mặt anh.

Hô hấp quấn quanh, hơi thở nóng bỏng.

Lệ Sâm hít một hơi thật sâu, quay đầu lại đây, nói nhỏ: "Cục cưng của ba, mau mau lớn lên đi..."

Ngày hôm sau, Nam Tầm ăn sáng xong chuẩn bị đi học, mà Lệ Sâm cũng chuẩn bị đến công ty.

"Cục cưng, không cần ba đưa con đi thật hả?" Lệ Sâm hỏi.

Nam Tầm vội vàng lắc đầu: "Ba, ba cũng đừng đưa con đi học nữa. Cái xe xa hoa phiên bản mở rộng kia của ba vừa chạy đến cổng trường, là con bị vây quanh như gấu mèo ấy, ba tha cho con đi."

Nói xong, Nam Tầm ngọt ngào chào tạm biệt: "Ba ba, con đi trước đây, bye bye ~"

Lệ Sâm kéo cô lại, hơi cúi người, quay gò má về phía cô: "Cục cưng, có phải con đã quên gì rồi không?"

Nam Tầm tròn mắt kinh ngạc, nhưng vẫn nhón chân lên, ngửa đầu đặt nụ hôn trên mặt anh: "Ba thật là, người đã bao tuổi rồi còn muốn hôn tạm biệt."

Chờ cô bé đi rồi, ông Lệ ở xa xa nhìn về phía cửa mới cười nhạo: "Xi, lớn đầu rồi mà không biết xấu hổ, còn chủ động mời hôn."

Lệ Sâm liếc ông một cái: "Ba nói chính mình à, đã một bó tuổi rồi còn nhìn trộm thanh niên và cô gái nhỏ hôn tạm biệt."

Ông Lệ tức giận đến đứng phắt dậy: "Ba nhỏ vào, thanh niên cơ đấy, vô liêm sỉ."

Lệ Sâm mặc thêm áo khoác, nói hờ hững một câu: "Con đến công ty, nếu ba chán thì đi tìm mấy người bạn già câu cá ngắm hoa đi."

Không nhắc tới chuyện này còn tốt, ông Lệ vừa nghe được, lập tức biến sắc: "Ông đây không bao giờ để con được như ý. Hôm qua con có ý đồ đẩy ba đi rồi quấy rối Nam Nam. Sau này ba không đi đâu nữa!"

Lệ Sâm ồ lên nhàn nhạt: "Ba tùy ý." Nói xong liền bước ra cửa.

Ông Lệ tức không chịu được, quần gia họ Vương đứng bên cạnh vội thuận khí cho ông: "Ngài cần gì phải vậy chứ, cũng không phải ngài không biết tính tình cậu chủ."

Ông Lệ hừ một tiếng: "Tôi không muốn để thằng nhóc này được thuận lợi, tôi đang ngóng trông ngày nó ăn quả đắng vì chuyện này."

Quần gia Vương cảm thán trong lòng: Ngài có phải cha đẻ không, nào có ai ngóng trông con trai mình ăn quả đắng? Có điều cậu Lệ xác thực... Ừm, thực ra ngấm lại, có chút trắc trở cũng cực kì tốt.

Người khổ nhất chính là cô chủ nhỏ. Một tờ giấy trắng thuần cỡ nào, một bông hoa thuần khiết cỡ nào, nhưng không may gặp phải cậu Lệ, tờ giấy có trắng thế nào cũng bị cậu Lệ nhuộm thêm màu sắc.

Trong phòng học, Nam Tầm nhìn chồng chọc sách trên bàn, tâm tư đã bay đi xa.

"Tiểu Bát, người vừa mới nói cái gì? Người nói lại xem nào!"

Hư Không Thú khụ khụ: "Ta nói là ba Lệ Sâm của người căn bản không phải ba ruột của người, hơn nữa hần còn có, có ý đó với người ơ... Người đừng trách ta, chuyện này ta không biết thật! Lần trước lúc ta khảo sát thế giới này, thân phận Lệ Tiểu Nam vẫn luôn là con gái Lệ Sâm, đến chết vẫn là. Ta nghĩ là Lệ Sâm căn bản không quan tâm cô ấy có phải con gái ruột của mình hay không, vì vậy chẳng thèm chọc sâu thân phận của cô ấy."

Nam Tầm: "... Bảo bối, ta thật mẹ nó muốn đánh chết người."

Hư Không Thú: "Đừng hung dữ thế mà, người ta cũng là người bị hại. Có điều ta cảm thấy đây là chuyện tốt nha. Người xem kia, giá trị ác niệm của ba Lệ Sâm người chưa giảm đã lâu rồi, bây giờ người vừa lúc đổi thân phận, dùng tình yêu hừng hực kịch liệt để cảm hóa hần, khả khả."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chết Tiệt, Cầm Thú Này Động Dục Rồi

Nam Tầm trực tiếp vẽ một hình tròn vành vạnh trên giấy, dùng ngòi bút chọc chọc lên hình tròn, chọc thành vô số cái lỗ.

Hur Không Thú lấp bắp: "Ngươi, ngươi vẽ gì vậy?"

Nam Tầm: "Không nhìn thấy à, một hình cầu đó."

Hur Không Thú: "Cmn đừng tưởng rằng ngươi vẽ xấu vậy thì ta không nhìn ra đó là ta nha. Ngươi lại có thể dùng bút chọc ta, thật là độc ác mà, hu hu hu..."

Nam Tầm làm mặt lạnh: "Lòng ta rất hiền, đừng chọc ta."

Hur Không Thú nín khóc, vội vàng hỏi: "Ngươi hiền gì chứ?"

"Ta cmn còn là vị thành niên đấy, vậy mà Lê Sâm lại đã có ý đồ với ta, chờ ta vừa trưởng thành, tiết tháo của ta còn giữ được nữa à? Ngươi nói xem sao anh ta có thể động lòng với con gái mình chứ? Anh ta còn là người không?"

Hur Không Thú lập tức nói: "Ba Lê Sâm ngươi không phải người đâu, là biến thái, trước khi chúng ta đến mỗi thế giới đều chuẩn bị tâm lý rồi mà."

"Đã thỏa thuận dùng tình thân độ hóa boss lớn cơ mà, ngươi là một kẻ lừa gạt!" Nam Tầm giận dữ.

Hur Không Thú áp a áp ứng, chột dạ liên tục: "Có phải người ta có ý đâu. Ta dùng thủ cách của ta đảm bảo, ta thật sự không biết chuyện này."

"Được rồi được rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì, ba Lê Sâm ngươi đối với ngươi rất tốt mà, không phải chỉ là mất tiết tháo thôi sao. Ba Lê Sâm ngươi đẹp trai chân dài, rõ ràng đáng về đẹp trai hơn người mẫu nhiều, hừ hừ, ngươi còn không mau mừng thầm đi?" Hur Không Thú hét chột dạ hừ hai tiếng.

Xoạt một tiếng, Nam Tầm trực tiếp dùng bút vẽ quả cầu thành hai nửa, ấn đến nỗi rách cả giấy.

Hur Không Thú: ... Sợ quá đi.

Sau khi tan học, Nam Tầm đeo cặp sách trên lưng chuẩn bị về nhà, kết quả có một nam sinh lớp bên cạnh đột nhiên nói với cô: "Lê Tiểu Nam, mình có một chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu, chờ lát nữa đến rừng cây nhỏ sau sân thể dục gặp mặt."

Nam Tầm xoắn xuýt một hồi nên đi hay là về nhà, bởi vì về trễ thì cô sợ ba Lê Sâm không vui, nhưng vừa nghĩ đến ba Lê Sâm đã làm cho cô không vui, sao lúc nào cô cũng phải nghĩ đến anh chứ.

Nam Tầm cho rằng cậu học sinh kia muốn nói chuyện lớn gì, kết quả sau khi đi đến lại trực tiếp tỏ tình với cô.

Từ giây phút Nam Tầm đi đến thế giới này trở thành con gái của Lê Sâm, trong sinh mệnh cô chỉ còn lại ba việc: Ăn, ngủ, Lê Sâm.

Cho dù là đi học, cô cũng là ba ngày nghỉ hai ngày đi học, còn không quen biết toàn bộ lớp 1 của mình, chứ đừng nói là lớp bên cạnh. Tuy nhiên cô có chút ấn tượng với cậu học sinh trước mặt này, hình như tên là Quý Thiếu Thanh, bộ dạng rất đẹp trai. Lúc Nam Tầm đi dạo sân bóng rổ luôn có thể nhìn thấy cậu, bởi vì lúc nào bên cạnh cậu cũng vây quanh một đám học sinh nữ háo sắc, cho nên cô nhìn thêm vài lần.

Nhưng mà trong nhà có một người ba còn đẹp trai hơn ngôi sao, cậu nam sinh này đẹp trai thật, nhưng căn bản không thể nào so với Lê Sâm.

Nam Tầm khéo léo từ chối: "Cậu rất tốt, nhưng mình cảm thấy bây giờ chuyện học quan trọng hơn nhiều, hơn nữa mình vẫn còn nhỏ, cho nên..."

Quý Thiếu Thanh lập tức nở nụ cười: "Tiểu Nam, mình biết ngay cậu không giống với nữ sinh khác. Cậu nói đúng, bây giờ nên đặt chuyện học hành lên hàng đầu, thành tích học tập của cậu luôn rất tốt, mình cũng không kém hơn cậu, cho nên năm sau chúng ta thi vào cùng một trường đại học có được hay không?"

Nam Tầm cố nghĩ để tiếp tục từ chối: "Cho dù là lên đại học, mình cũng không tính yêu đương. Đại học càng có thêm nhiều thứ có thể học, mình không muốn sống phí thời gian."

Quý Thiếu Thanh gãi gãi đầu: "Mình có thể đợi cậu. Lê Tiểu Nam, mình thật sự rất thích cậu, từ nhỏ đến lớn có không ít nữ sinh tỏ lộ với mình, nhưng hôm nay là lần đầu tiên mình tỏ lộ với nữ sinh."

Nói xong, cũng không chờ Nam Tầm từ chối, cậu nhanh chóng ôm cô một cái, vui mừng chạy đi, chạy xa rồi còn vẫy tay với cô: "Lê Tiểu Nam, nhất định phải nhớ rõ ước hẹn giữa bọn mình nha!"

Nam Tầm thật cặn lời, rõ ràng cậu bé này không cho cô quyền từ chối mà. Chỉ là học sinh nam bây giờ đều là tuổi trẻ bông bột, phỏng chừng qua một đoạn thời gian ngắn nữa thì sẽ quên thôi.

Nam Tầm đeo cặp sách trên lưng, đi xe điện về nhà, vừa mới tới cửa thì Tiểu Bát bỗng nhiên rống lên: "Giá trị hắc hóa của ba Lê Sâm ngươi đột nhiên tăng thêm 10 điểm!"

Lòng Nam Tầm hồi hộp nhảy dựng lên, cô đã sớm biết Lê Sâm phải người âm thầm "bảo vệ" cô, cho nên chắc chắn Lê Sâm đã biết chuyện hôm nay được tỏ tình trong rừng cây nhỏ.

Sau khi anh biết... Rất tức giận?

Nam Tầm đứng ở cửa một lúc lâu, cửa bỗng được mở ra từ bên trong, bác Vương cười với cô: "Cô chủ nhỏ, mau vào đi, cậu chủ chờ cháu rất lâu rồi đó."

Dừng một chút, ông thấp giọng nhắc nhở một câu: "Hình như tâm trạng cậu Lê không được tốt, cô chủ nhỏ chú ý chút."

Về mặt Nam Tầm thay đổi, khom người bước khễ vào cửa, sau đó lại bước khễ về phía tầng hai.

"Cục cưng, ba ở đây." Trong phòng khách chợt vang lên giọng nói trầm thấp có phần lạnh lẽo của người đàn ông.

Nam Tầm làm bộ như mới nhìn thấy anh, a một tiếng: "Ba, con còn tưởng ba ở trên nhà đó."

Nói xong, cô chạy vội về phía người đàn ông trên sofa, nhảy thẳng lên trên người anh, vô cùng thân thiết ôm cổ anh: "Ba, hôm nay con rất nhớ ba đó, đi học cũng không tập trung nghe giảng."

Lê Sâm tách đùi cô ra, ôm người sát vào cơ thể mình, về mặt lại hơi tối đen: "Ồ? Cục cưng nhớ ba, nếu như nhớ vậy sao hôm nay về trễ thế hả?"

Lòng Nam Tầm run lên, cmn quả nhiên là vì chuyện này.

Nam Tầm suy nghĩ một lát, quyết đoán khai thành thật, bừa môi nói: "Ba, đây đều do một bạn nam ở lớp bên cạnh, sau khi tan học lại nói có chuyện quan trọng tìm con. Con thật sự cho rằng có chuyện quan trọng nên đi gặp cậu ấy, không ngờ cậu ấy đến tỏ tình với con."

Tay Lê Sâm ôm eo cô bỗng siết chặt lại, thân nhiên hỏi: "Vậy à, vậy cục cưng cảm thấy bạn học nam kia thế nào? Thực ra yêu sớm cũng không sao, nếu như cục cưng thích thì ba không phản đối."

Nam Tầm cười ha ha trong lòng: Giả bộ này, anh cứ cố sức giả bộ đi. Nếu không phải Tiểu Bát nói suy nghĩ gì kia của anh cho tôi, tôi cmn thật sự cho rằng anh là người ba tốt luôn suy nghĩ cho tôi!

Nam Tầm lắc lắc cổ Lê Sâm, mở miệng oán trách: "Sao ba có thể nói loại lời nói này, con mới không thích những cậu học sinh nam đó đâu, con thích ba nhất, con muốn ở bên ba mãi mãi."

Ánh mắt Lê Sâm sâu thêm, nhìn chăm chăm thẳng vào cô: "Cục cưng, lời con nói đều là thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi, trong lòng con ba luôn luôn đứng thứ nhất, bất kỳ ai cũng thua ba, ông nội cũng phải đứng sau đó." Nam Tầm kéo cổ anh, vô cùng thân thiết mà cọ mặt anh.

Nam Tầm tiếp tục nhét đường vào miệng anh: "Ba, ngay cả sau này đăng ký vào đại học nào con cũng nghĩ xong rồi, ở ngay đại học B của thành phố này, cách nhà gần nhất, ngày nào con cũng có thể quay về gặp ba."

Bàn tay to của Lê Sâm nhẹ nhàng vuốt ve eo cô, ánh mắt trầm lắng sâu hun hút, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Ba, ba, ba nghĩ gì vậy? Con đang nói chuyện với ba mà." Nam Tầm quơ quơ trước người anh.

Lê Sâm đột nhiên kêu lên, đánh một cái vào mông cô: "Ba nghe thấy rồi, con ngồi yên đi đừng lộn xộn."

Nam Tầm: ...

"Chết tiệt Tiểu Bát này, cảm thú này lại có thể động dục!" Nam Tầm hơi hoảng sợ, cô thật sự không dám động đây chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đồ Lưu Manh, Còn Muốn Ôm Ba Cơ Đây

Hư Không Thử: "Ây da, chuyện này không phải rất bình thường à. Ba Lê Sâm người cũng chưa từng chạm vào phụ nữ nhiều năm như vậy, vậy giờ chỉ động cái tình, người còn không cho người ta động? Người muốn ba người ghen chết sao? Hơn nữa, không phải tự người nhảy lên người hấn à?"

Nam Tầm: "Nhưng ta còn nhỏ như vậy, ta thật sự không ngờ được anh ta có thể nổi hứng với vóc người khô quắt như ta."

Hư Không Thú ôi chào một tiếng: "Đừng coi nhẹ bản thân, ngươi được ba ngươi nuôi rất khá, tuy tuổi nhỏ cũng đã trước lời sau vênh, là người đẹp nhỏ non tươi đây."

Nam Tầm: "Tiểu Bát, ta thật sự muốn đập ngươi thành bánh."

Hư Không Thú không sợ hãi, còn hát lên: "Hãy đến đây, những tạo tác ~" *

*Một câu trong bài <>

Video vietsub của Dạ Yết

Nam Tầm: "... Sao ngươi không lên trời, sánh vai cùng mặt trời luôn đi?"

Hư Không Thú lập tức phản đòn: "Sao ngươi không xuống nước, miệng đối miệng với rùa đen đi?"

Nam Tầm núp trong ngực Lệ Sâm giả chết, qua rất lâu mới buồn buồn kéo tay áo anh: "Ba, chân con tê quá, ba ôm con lên tầng đi."

Lệ Sâm khẽ cười, tiếng cười xuyên qua khoang ngực truyền tới trong tai Nam Tầm đang ghé sát ngực anh, lỗ tai cũng run theo nhẹ nhẹ.

"Đi thôi cục cưng, ba ôm con lên." Lệ Sâm bế cô bé trong ngực, bước chân có vẻ rất nhẹ nhàng.

Nam Tầm liền vội nói: "Ba thật là lợi hại, ôm con lên tầng mà cũng không thờ dốc."

Lệ Sâm cười nói: "Cục cưng quá nhẹ, có ba cục cưng ba cũng ôm được."

Nam Tầm khinh bỉ trong lòng, thầm nói cái đồ lưu manh, một chưa đủ, còn muốn ôm ba cơ đấy.

Có điều, chuyện được cậu học sinh nam kia tỏ tình, chắc là cho qua rồi nhỉ?

Đến buổi tối, Nam Tầm mới phát hiện mình đã đánh giá quá cao độ hào phóng của lão lưu manh này. Trước khi ngủ, đồ lưu manh còn cho cô một nụ hôn ngủ ngon, không phải hôn mặt, mà là hôn môi, hôn xong còn muốn đáp lại.

"Cục cưng, ba đã hôn chúc ngủ ngon con rồi, con không nên hôn trả ba sao?" Lão lưu manh nói.

Nam Tầm nghe xong muốn hôn trả anh, nhưng không ngờ lão lưu manh chỉ thẳng miệng mình nói: "Cục cưng, hôn chỗ này, ngày hôm nay ba dùng kem đánh răng vị dâu của con, rất thơm đấy."

Nam Tầm kéo cổ áo anh run run một hồi, suýt chút nữa bóp chết lão lưu manh này.

"Ba, đây là không đúng. Con xem trên TV, chỉ có người yêu mới có thể hôn môi." Nam Tầm chớp chớp đôi mắt to vô tội kia, rất muốn lột lớp nguy trang của lão lưu manh xuống.

Lệ Sâm tròn mắt nói dối: "Cục cưng, chúng ta cũng có thể. Con thấy ghét lúc ba hôn con sao?"

Nam Tầm lắc đầu: "Không ghét, con thích ba hôn con."

Hừ, cao hứng đi lão lưu manh.

Quả nhiên Lệ Sâm rất vui vẻ, bọc cái miệng nhỏ của Nam Tầm mút mấy lần.

Nam Tầm cũng qua loa chụt chụt ngoài miệng anh, cũng không cần biết anh phản ứng thế nào, tự mình nhắm mắt lại ngủ.

Lệ Sâm ghé sát bên cô, hơi thở nóng rực phả vào tai cô, giọng nói trầm thấp tê dại: "Cục cưng, tuy ba là ông bố rất văn minh, nhưng vẫn cảm thấy yêu sớm là không được. Vì vậy cục cưng phải nghe lời, đừng yêu đương lúc còn đi học."

Nam Tầm thâm trầm mắt, mơ mơ màng màng ừ một tiếng, nói lơ mơ: "Không yêu ai, con chỉ yêu ba. Nhưng mà ba, ba đừng phải vệ sĩ bảo vệ con trong tối nữa. Ba bảo bọn họ rút hết đi, bây giờ chỉ cần con vừa nghĩ tới có người âm thầm nhìn chăm chăm mình, cho dù con biết ba vì bảo vệ con, con vẫn cảm thấy không được tự nhiên."

Một bàn tay Lệ Sâm dịu dàng vuốt ve đầu cô, nghe vậy trầm mặc hồi lâu: "Được, ba đồng ý với con, nhưng con phải nghe lời."

Nam Tầm cao hứng cạo cổ anh, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn ba."

"Ngủ đi, cục cưng của ba."

Tiếng nói trầm thấp tràn đầy dịu dàng của Lệ Sâm tựa như có tác dụng thôi miên, con buồn ngủ của Nam Tầm đã kéo tới ngay lập tức.

Lúc Nam Tầm sắp chìm vào giấc ngủ, Tiểu Bát vui mừng nói: "Vừa này giá trị ác niệm giảm 5 điểm rồi."

Trong giấc mơ của Nam Tầm, khóe miệng cô vẫn luôn cong lên. Cô đếm đếm, giá trị ác niệm chỉ còn 30 điểm.

Ngày hôm sau, Nam Tầm có tâm trạng thật tốt nên ăn thêm hai cái bánh bao nhỏ, đeo cặp sách vui vẻ leo lên xe của ba Lê Sâm. Chờ hai người mỗi người đi một ngã, còn tặng kèm một nụ hôn.

"Cực cưng, đi đường cẩn thận nha." Lê Sâm hạ cửa sổ xe, dặn dò.

Nam Tầm vẫy tay: "Ba yên tâm đi, con sẽ không lạc đâu."

Nói đến chuyện này, Nam Tầm thấy rất mất mặt. Có một lần cô tự ngồi xe buýt đi học, kết quả không cẩn thận ngồi nhầm xe. Cô xin thẻ cô chỉ nhìn nhầm một con số, cũng không phải ngớ ngẩn đến nỗi không biết nên ngồi chuyến nào.

Nhưng ba Lê Sâm của cô luôn thích lôi chuyện này ra nói, chỉ sợ chẳng may cô... không... cẩn thận lại ngồi nhầm xe rồi.

Khi đến phòng học, các bạn cùng lớp đã đến gần đủ, đều đang học thuộc từ hoặc bài văn hoặc là công thức.

Nam Tầm trực tiếp lấy một quyển sách ra che trước mặt, sau đó hai mắt thần thò, bắt đầu tán dóc với Tiểu Bát.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm chỉ còn 30. Người nói xem nếu giờ ta ném tiết tháo đi lẫn lộn cùng ba Lê Sâm, giá trị ác niệm của ba Lê Sâm có thể vụt một cái xuống 0 không?"

Tiểu Bát nghe được lời này có vẻ cực kì kích động, vội vã trả lời: "Ta cảm thấy rất có khả năng! Nếu không đêm nay người về rồi thử xem?"

Nam Tầm ha ha một tiếng: "Cung à, người ném tiết tháo không phải người, người kích động làm cái gì?"

Hư Không Thú hỏi chột dạ: "Chẳng qua người ta thấy kế sách này rất hay, sớm tiêu trừ giá trị ác niệm là có thể đi sớm mà."

Nam Tầm: "Vừa rồi ta chỉ đùa với người, không ngờ người nghĩ vậy thật. Sinh nhật mười sáu tuổi của ta còn chưa đến đấy, người còn gấp gấp cho ta đi hiến thân. Tiểu Bát, người giỏi lắm, không ngờ người là con thú thú không tiết tháo như vậy."

Hư Không Thú hừ hừ: "Tiết tháo là gì? Ăn được không? Trong mắt ta chỉ có giá trị công đức, giá trị ác niệm của boss lớn tiêu tan hết rồi thì ta mới có thể nhận được giá trị công đức. Còn nữa, mười sáu tuổi mà nhỏ á? Nhỏ á? Đặt ở cổ đại là đã lấy chồng sinh con từ lâu rồi!"

Nam Tầm cũng học nó hừ hừ: "Ta nói cho người biết, muốn ta hiến thân trước lúc trưởng thành, không có cửa đâu."

Đúng lúc một người một thú đang cò kè mặc cả thì hai học sinh nữ bàn trên bỗng nhiên cãi cọ ồn ào, trông thật kịch liệt.

Nam Tầm ngồi ở đằng sau hai người, hai người đó cãi nhau đến nỗi nước miếng còn bắn tung tóe đến trên mặt cô.

Suy nghĩ một lát, Nam Tầm đứng lên, định đi hòa giải.

Cô vừa mới kéo tay của cả hai học sinh nữ, còn chưa kịp làm gì thì đã bị hai người cùng đẩy ra.

Móng tay cô bé kia dài thật, nếu không phải Nam Tầm tránh đi đúng lúc, con mẹ nó mắt của cô đã bị chọc mù rồi. Tuy nhiên miệng Nam Tầm vẫn không tránh được bất hạnh, bị rách một đường.

Nam Tầm hít một hơi.

Môi lập tức đỏ máu, đỏ đỏ rợn người, trông thật đáng sợ.

Nam Tầm dùng tay quệt môi, thấy mu bàn tay đầy máu.

Nhìn máu trên mu bàn tay, trong đầu Nam Tầm chỉ còn sót lại một ý nghĩ: Xong rồi xong rồi, Lê Sâm phát hiện sẽ nổi bão.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ba, Ba Làm Con Đau Rồi

Editor: Norah

Beta-er: PaduC

Hai bạn học nữ đều ngẩn ra, không cãi nhau cũng không đánh nhau nữa.

Toàn bộ xảy ra quá nhanh, người xung quanh cũng nhìn đến ngây ngẩn cả người.

"Lệ Tiểu Nam, cậu, cậu không sao chứ?" Hai bạn học nữ sắp khóc đến nơi rồi. Bọn họ nghe nói trong nhà Lệ Tiểu Nam có chút bối cảnh, nếu như trong nhà đối phương truy cứu trách nhiệm, vậy thì bọn họ sẽ gặp phiền toái.

"Không, không sao." Nam Tầm vừa nói câu này, máu trên môi lại chảy ra ngoài, còn đau đến tê dại.

Hai bạn học nữ vội vàng dìu Nam Tầm đến phòng y tế, kết quả nửa đường lại gặp Quý Thiếu Thanh, cũng là tiểu soái ca hôm qua tỏ tình.

Quý Thiếu Thanh còn sốt ruột hơn hai người, cậu vội vàng nhận lấy người, cõng Nam Tầm lên chạy thẳng.

"Thả, thả mình xuống đi..." Nam Tầm vỗ vỗ vai cậu. Cô chỉ bị thương ở miệng thôi cũng không phải bị thương ở chân mà, tiểu soái ca họ Quý này đang làm trò cười sao?

Quý Thiếu Thanh lập tức an ủi: "Lệ Tiểu Nam cậu đừng sợ, bọn mình sắp đến phòng y tế rồi."

Nam Tầm quả thực hết chỗ nói, nhưng miệng cô đau đến mức thật sự không muốn nói nhiều thêm câu nào.

Cô thấy may mắn bây giờ là giờ tự học buổi sáng nên trên đường không có ai, bằng không bị bạn học khác nhìn thấy, còn không biết sẽ truyền ra tin đồn gì.

Quý Thiếu Thanh cõng Nam Tầm một mạch đến phòng y tế của trường. Bác gái ở phòng y tế thấy Nam Tầm chảy máu miệng, lại liếc nhìn thẳng nhóc đẹp trai bên cạnh, thầm nghĩ đôi tình nhân nhỏ này cũng quá to gan đấy, nếu như bị giáo viên chủ nhiệm phát hiện ra thì thế nào cũng sẽ bị đình chỉ học hai tuần.

Bác gái ở phòng y tế cẩn thận xem xét miệng bị rách của Nam Tầm, phát hiện hóa ra không phải bị cắn, vì vậy thái độ tốt lên đôi chút, nói: "Không sao đâu, qua hai ba ngày nữa thì sẽ tự lành thôi."

Nói xong, bác lấy bông thấm ít nước thuốc lau miệng cho Nam Tầm.

"Được rồi được rồi, nhanh đi về lên lớp đi." Bác gái thúc giục, còn nói lời thăm thía với tiểu soái ca họ Quý: "Bây giờ các em còn nhỏ tuổi, quan trọng vẫn là việc học tập."

Bác vừa nhìn liền biết hai người này là một đôi tình nhân nhỏ, tuy nhiên bác đã thấy rất nhiều trường hợp, vì vậy coi như không thấy nữa. Nhưng cũng bởi vì hai người này là trai tài gái sắc, cho nên bác mới nói một câu cảnh tỉnh.

Về mặt Quý Thiếu Thanh lập tức trở nên đỏ rục một phen, vội vàng giải thích: "Bác à bác hiểu lầm rồi, không phải vậy đâu."

Dáng vẻ bác gái như không muốn nghe giải thích, trực tiếp để cho hai người cút đi.

Nam Tầm nói tiếng cảm ơn với Quý Thiếu Thanh, sợ cậu còn muốn cõng mình, tự mình chạy đi trước.

Quý Thiếu Thanh đuổi theo cô ở sau lưng, khóe miệng gần như ngoác đến mang tai.

Miệng Nam Tầm hơi sưng lên, dọc đường đi về nhà đều thấy lòng chột dạ. Dựa vào trình độ cung chiêu vô hạn của Lệ Sâm với cô, cô không dám cho Lệ Sâm biết.

Nhưng mà, con mẹ nó chắc chắn hai người âm thầm nhìn chằm chằm cô đã nói chuyện này cho Lệ Sâm rồi.

Cô vừa mới dừng trước cửa, chuẩn bị ấn dấu vân tay mở cửa, nào ngờ cửa chính đã được mở ra từ bên trong trước cô một bước.

"Cục cưng, vào đi." Không phải bác Vương, cũng không phải thám Lý, người mở cửa chính là Lệ Sâm.

Anh đứng ở cửa, về mặt u u ám ám.

Nam Tầm cúi đầu, tay che nửa miệng, nói không rõ ràng: "Hôm nay ba quay về thật sớm nha."

Lệ Sâm nghe cô nói chuyện như nuốt lưỡi vào trong như vậy, về mặt càng đen thêm. Anh kéo Nam Tầm vào trong lòng, ôm vào nhà.

Nam Tầm vừa thấy điệu bộ này, vội vàng giải thích: "Ba, ba đừng nóng giận nha. Bạn học của con cũng chỉ không cẩn thận thôi, ba đừng buộc người ta nghỉ học chuyển trường gì đó lại càng đừng làm cho nhà người ta phá sản đó."

"Cục cưng, bỏ tay xuống, để ba nhìn xem." Giọng nói Lệ Sâm chưa hề lên xuống biểu lộ cảm xúc gì, nhưng đã ngầm chứa nguy cơ.

Nam Tầm biết lúc ba Lệ Sâm của cô dùng loại giọng điệu này nói chuyện, bất luận kẻ nào cũng đừng có ý đồ cãi lại mệnh lệnh của anh.

Vì vậy, Nam Tầm cực kỳ cam chịu mà buông lỏng móng vuốt ra, để cho anh nhìn xem miệng lạp xường của mình.

Lúc Lệ Sâm thấy đôi môi sưng đỏ kia, đôi mắt bỗng dưng trầm xuống, hơi lạnh từ từ thoát ra ngoài.

Nam Tầm vội vàng nói: "Ba, chuyện này thật sự không liên quan đến bạn học, ba đừng nổi giận mà."

Điều Lệ Sâm chú ý dường như khác với Nam Tầm, anh đột nhiên nâng cằm cô lên, cẩn thận xem xét môi cô hồi lâu, sau đó đưa ngón trỏ ra, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ sưng đỏ, vào giây phút nào đó sức lực trên tay lại không chịu khống chế mà tăng thêm: "Cục cưng, nghe nói hôm nay có một bạn nam công con đến phòng y tế, là bạn nam tỏ tình với con lần trước kia, hả?"

Nam Tầm đau đến rít thành tiếng, tủi thân nói: "Ba, ba làm con đau rồi."

Lệ Sâm lập tức giảm nhẹ lực, nhưng ánh mắt vẫn u ám nhìn cô.

Nam Tầm khóc lóc giải thích nói: "Con cũng không muốn cậu ấy công con đâu. Bờ vai cậu ấy không rắn chắc chút nào, con bị cậu ấy công mà cảm thấy có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Nhưng mà ba ơi, lúc đó không phải miệng con đau sao, chưa kịp từ chối, sau khi bôi thuốc xong con sợ cậu ấy lại công con nữa, con liền chạy trước."

"Ba, lần trước con đồng ý với ba không yêu đương là thật. Con không thích Quý Thiếu Thanh, con cũng không thích bất kỳ ai khác, con chỉ thích ba." Nam Tầm vội vàng nhấn mạnh.

"Cục cưng, tạm thời ba tin lời con nói, cho nên, ngày mai cắt đứt quan hệ với đối phương đi, biết không, hả?"

Nam Tầm muốn khóc rồi.

Này tính là tin cái lông, từ đầu anh đã không tin rồi!

Nam Tầm biết cho dù mình giải thích thế nào, Lệ Sâm đã cho rằng cô lén phỉnh với Quý Thiếu Thanh thì cô cũng chỉ có thể nuốt nước mắt mà gật đầu: "Dạ, ngày mai con sẽ đi nói rõ với người ta."

"Cục cưng phải nghe lời ba, ba yêu con còn không kịp, sao có thể hại con được?" Lệ Sâm nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói lời thăm thía.

Nam Tầm: Lão lưu manh, lão biến thái.

Lúc cơm nước xong, Nam Tầm rầu rĩ không vui, vì chỗ miệng bị xước ăn gì cũng đau, cuối cùng chỉ nuốt được vài ngụm cháo.

Lệ Sâm cho rằng cô bởi vì đồng ý với mình cho nên không vui, nhưng chuyện gì anh cũng có thể dung túng cô, chỉ có chuyện này là không được. Có trời mới biết lúc anh thấy ảnh chụp học sinh nam kia công Lệ Tiểu Nam, trong lòng nóng nảy rất muốn giết người.

Anh thật sự rất muốn một phát súng bắn vào đối phương.

Cục cưng của anh là của anh, toàn thân trên dưới, bất kỳ chỗ nào cũng thuộc về anh, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách động chạm!

Ông Lệ cũng nhìn ra được không khí không thích hợp giữa hai cha con, trong lòng không hiểu sao mà vui mừng, còn muốn hát vài điệu nhạc.

"Nam Nam à, phim truyền hình sắp đến giờ chiếu rồi, xem với ông nội nha?"

Nam Tầm thiếu hào hứng nói: "Ông nội tự ông xem đi, hôm nay con không xem, ngày mai ông nội nói cho con biết nội dung nhé."

Nói xong, Nam Tầm không liếc mắt nhìn Lệ Sâm cái nào, mang cặp sách của mình lộc cộc đi lên tầng.

Lệ Sâm hơi nhíu mày.

Ông Lệ vui vẻ nói: "Ồi chào, lại cãi nhau với Nam Nam rồi hả? Lệ Sâm à, tuổi này của Nam Nam, chắc đang tuổi phản nghịch, con đừng quản thúc con bé, coi chừng phản tác dụng."

Lệ Sâm tiếp tục ăn cơm, nhưng động tác chậm lại.

Ông Lệ quét mắt nhìn anh một cái, hiếm có nha, vậy mà con trai nghe lọt lời ông nói?

Lệ Sâm ăn cơm xong, lên tầng dỗ trẻ nhỏ, nhưng mà khi anh mở cửa phòng ngủ, phát hiện giường vốn nên lộn lên hình dáng tằm cung lại bằng phẳng, phòng tắm cũng không có ai.

Nhìn kỹ thì thấy thiếu một con gấu bông trên giường.

Về mặt Lê Sâm thoáng cái đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Người Ba Tốt, Ninja Rùa

Nam Tầm ôm gối của mình về phòng công chúa mà nhiều năm qua cô chưa từng ở. Tuy rằng cô vẫn luôn không ngủ ở đây, nhưng thím Lý vẫn tự giác quét tước sạch sẽ mỗi ngày.

Cô vừa ôm chăn lăn lộn trên giường, cảm thán một hồi độ thoải mái của giường, đúng lúc này, cửa bị gõ vang.

"Cục cưng, mở cửa."

Cái miệng nhỏ của Nam Tầm cong lên, ai bảo anh cướp đoạt quyền lợi của tôi, hôm nay anh tự ngủ một mình đi.

Nam Tầm nghe tiếng gõ cửa cộp cộp càng lúc càng nặng nề, đã tưởng tượng đến dáng vẻ Lê Sâm mím môi mòng thành đường thẳng, mặt không hề có cảm xúc nào, trong lòng cô càng lúc càng đặc ý. Có điều cô suy nghĩ một lát, vẫn đi ra mở cửa.

Nhìn Lê Sâm đen mặt đứng ở cửa, Nam Tầm cười híp mắt nói: "Ba à, con đã lớn rồi, từ hôm nay trở đi con muốn một mình ngủ một phòng."

Lê Sâm nhìn chân mày cô nhướng cao vì đắc ý, không nhịn được xoa trán. Xem ra ông già nói không sai, cục cưng của anh đến thời kì phản nghịch rồi. Thôi, cứ để cô chơi hai ngày, để cô bớt giận trước đã.

Vậy là Lê Sâm thỏa hiệp: "Được rồi, trước hết cho con tự mình ngủ mấy ngày."

Anh nói chính là mấy ngày.

Nhưng Nam Tầm không chú ý, cô vui vẻ nhào lên giường, sau đó co vào trong chăn, bày dáng ngủ thật ngay ngắn, rồi nhếch miệng cười với Lê Sâm: "Ba, đã muộn rồi, ba cũng đi ngủ đi. Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa cho con nha."

Lê Sâm khe khẽ thở dài, đi tới kéo kín góc chăn giúp cô, cúi đầu hôn nhẹ lên miệng nhỏ của cô: "Cục cưng, ngủ ngon."

"Ba ngủ ngon." Nam Tầm vui vẻ cũng hơi ngửa đầu, chụt vài cái trên môi anh.

Nụ hôn này khiến hai người đều sững sờ.

Lê Sâm kim lòng không được mà cong khóe miệng, dịu dàng nói: "Mơ đẹp, cục cưng của ba."

Lê Sâm cho rằng Lê Tiểu Nam chỉ tức giận chốc lát, nên rất nhanh cô sẽ tự động trở về, dù sao bọn họ đã sớm quen thuộc lẫn nhau.

Mấy ngày nay, không có cô bé để ôm ấp khiến giấc ngủ của Lê Sâm rất bất ổn, vành mắt anh cũng bắt đầu biến đen. Tuy nhiên Lê Tiểu Nam lại hoàn toàn ngược lại, ngày nào thần thái cũng sáng láng, khuôn mặt bé nhỏ hồng hào.

Đối với chuyện này, người cao hứng nhất không ai khác ngoài ông Lê.

Ông Lê ngâm vài khúc hát, tâm tình tốt tự mình đi ra vườn chăm sóc cây cỏ, cuối cùng hái được hai đóa bách hợp cắm vào bình hoa, đặt trên bàn trà trong phòng khách.

Trên bàn cơm mấy bữa cơm tối nay, ông Lê còn ăn nhiều thêm một bát.

Lê Sâm nhìn lướt qua ông Lê, giọng điệu lạnh lạnh: "Tâm trạng của ba tốt thật đấy nhỉ?"

Hỏi còn trẻ ông Lê cũng là kẻ tàn nhẫn, mới không sợ áp thấp quanh người con trai đâu, ông vui vẻ nói: "Sáng mai ba hẹn người bạn già đi câu cá, Nam Nam giao cho con, chăm sóc cho cẩn thận."

Nam Tầm nghe được lời này, vội vã chen vào một câu: "Ông nội, con muốn ăn cá diếc, ông nhớ câu nhiều nhiều nha~"

"Được, Nam Nam chờ ha. Sáng ông nội về sẽ mang một sọt cá diếc tươi cho con."

Lê Sâm nhìn hai ông cháu nói chuyện mà thần nhiên quên mất mình, tâm trạng hơi âm u.

"Ba, ba ăn nhiều một chút, để con gấp rau cho ba." Nam Tầm thấy Lê Sâm không ăn bao nhiêu, vội gấp món rau cô ghét nhất vào bát anh.

Lê Sâm nhìn bát mình tràn đầy đồ ăn, không khỏi nhướn mày.

Cục cưng chủ động nói chuyện với anh, lo anh ăn không đủ còn gấp rau cho anh, vậy rõ ràng đã hết tức giận.

"Ba, con không ăn hết, ba giúp con ăn mấy thứ còn lại đi. Lãng phí đáng xấu hổ, con không muốn làm người đáng xấu hổ." Nam Tầm nói, đẩy nửa bát cơm bị mình chọc nát bét đến trước mặt Lê Sâm.

Lê Sâm ừ một tiếng, mặt không đổi sắc ăn hết nửa bát cơm Nam Tầm đổ vào bát mình.

Hai người cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao Nam Tầm và Lê Sâm thường dùng chung một bát cơm, cùng ăn một quả lê, một miếng bánh ngọt, thậm chí một miếng chocolate cũng có thể ba một miếng con một miếng, đã gián tiếp ăn nước miếng của nhau vô số lần.

Hai người không cảm thấy gì, nhưng ông Lê bị chua đến rồi. Cái loại chua răng ghê gớm kia, lập tức ăn không vào nữa.

"Nam Nam à, con chỉ ăn mỗi tí như thế, đến buổi tối đói thì sao?" Ông Lê quan tâm nói.

Nam Tầm lập tức trả lời: "Không sao ạ, ba biết nấu cơm. Con mà đói bụng sẽ bảo ba nấu bữa khuya cho con ăn."

Lê Sâm nghe xong lời này càng khoan khoái, quả nhiên cục cưng đã bớt giận, xem ra buổi tối hôm nay cô có thể tự động trở về.

"Ba, ông nội, con đi lấy hoa quả cho hai người ăn!"

Nam Tầm vui vẻ chạy vào phòng bếp, cắt các loại trái cây thành miếng nhỏ, rồi xếp thành một bông hoa trong đĩa, sau đó cầm một hộp tăm quay lại.

"Ba, ông nội mau nếm thử hoa quả con cắt." Nam Tầm bung đĩa lên bàn, chia cho hai người mỗi người một cây tăm.

Ông Lê thấy khá buồn cười, chẳng lẽ vị hoa quả con cắt không giống vị hoa quả bình thường sao?

Ông Lê vừa mới nghĩ như thế, liền nghe con trai ông ngồi bên cạnh khen ngợi: "Hoa quả cục cưng cắt không tệ, mùi vị ngon hơn lúc đầu đấy."

Ông Lê:...

Ông Lê cảm thấy rằng càng ê hơn nên đi ra ngoài tản bộ, miễn cho hàm răng chua đến rụng hết xuống.

Bác Vương đi theo, thím Lý dọn dẹp nhà bếp xong cũng đi rồi, trong phòng chỉ còn sót lại Lê Sâm và Nam Tầm.

Một mình Nam Tầm ngồi trên ghế sofa xem ti vi, xem rất hăng say.

Lê Sâm đi tới, bây giờ đã không có những người khác chứng mắt, anh có thể một mình nói chuyện tâm tình với cục cưng.

"Cục cưng, không giận ba nữa rồi hả?" Ngừ khí rất mềm mỏng.

Nam Tầm ngẩn ra, vội vàng hỏi: "Không giận ạ, tại sao phải giận ba?"

Lê Sâm thấy vẻ mặt cô thành khẩn, không giống nói cho có, anh càng thêm khẳng định cô đã bớt giận, liền xoa đầu nhỏ của cô: "Đi thôi cục cưng, đi tắm rồi ngủ."

Nam Tầm đã hiểu được là lạ, lập tức nói: "Chờ chút ba, có phải ba đã hiểu lầm gì không? Tuy con không tức giận, nhưng con vẫn muốn ngủ một mình."

Lê Sâm nhất thời híp mắt lại.

"Ba, con sắp mười sáu tuổi rồi, mấy tháng nữa sẽ phải thi đại học, đã là người lớn, sao có thể vẫn ngủ cùng ba được?"

Lúc Nam Tầm vẫn là đứa bé con, cô sợ Lê Sâm sinh cho cô một ồ anh chị em, sau đó đòi sự chú ý khỏi người cô, rồi đến lúc nào đó lời cô nói sẽ không có trọng lượng, dùng tình thân tiêu trừ giá trị ác niệm gì đó sẽ là chuyện viễn vông. Vì vậy khi Lê Sâm muốn ngủ cùng cô, cô thật vui vẻ, còn đặc biệt dính Lê Sâm.

Nhưng sau đó cô hơi lớn chút, khoảng chín, mười tuổi, cô cảm giác mình đã kinh doanh tình cảm cha con này rất khá, dù Lê Sâm có sinh em trai em gái cho cô thì vị trí của cô trong lòng Lê Sâm cũng tuyệt đối là đứng thứ nhất. Vậy mà lúc Nam Tầm nói muốn ngủ riêng, Lê Sâm ngược lại không vui.

Nam Tầm hỏi anh tại sao, Lê Sâm nói một lý do rất đơn giản: Thói quen.

Sau đó thói quen này vẫn luôn giữ tới bây giờ, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng. Mấy ngày nay không có Nam Tầm, chất lượng giấc ngủ của Lê Sâm tụt dốc không phanh, ban ngày còn phải làm việc với cường độ cao, Nam Tầm nhìn cũng cảm thấy lo lắng không yên.

Lê Sâm vì cô, gần như đã biến thành ninjara, đúng là một "người ba" tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Lão Lưu Manh, Tuyệt Đối Là Cố Ý

Tuy Lê Sâm là "ba" tốt, nhưng mà Nam Tầm sợ.

Nghĩ mà xem, một người đàn ông ghen hơn mười mấy năm, tối nào cũng có người khiến anh đã sớm động tà tâm nằm bên cạnh, thật khó đảm bảo không có một ngày anh đột nhiên hóa thân cảm thú, rồi lăn lộn cô.

Cho dù nhất định rút tiết tháo, vậy ít nhất cũng phải chờ cô trưởng thành chứ?

Lê Sâm không nói gì, trầm mặc mà ôm Nam Tầm về phòng ngủ của mình, kiên định chứng thực ý nghĩ của anh.

Nam Tầm phản kháng không có hiệu quả, đành phải cam chịu.

Thôi, nếu như Lê Sâm nhìn được không chạm vào cô, ngủ cùng nhau thì ngủ cùng nhau đi.

Thật giống như trước mặt Lê Sâm, cô không hề có quyền con người,غمغم lại cũng thấy xót xa trong lòng. Lần trước rất không dễ dàng gì mới nắn nỉ anh buông bỏ ý nghĩ, chuẩn bị trừ bỏ hai "vệ sĩ" kia, nhưng mà còn chưa thực hiện được thì lại xảy ra chuyện Quý Thiểu Thanh công cô kia, khỏi cần phải nghĩ, chắc chắn kế hoạch bị ngâm nước nóng rồi.

Chỉ có điều, Lê Sâm đối với cô thật quá tốt, làm cho Nam Tầm cảm thấy, cho dù đối phương có quá đáng hơn nữa, cô đều có thể nhẫn nhịn được.

Hai người lại ngủ chung, vừa mới bắt đầu thì ông Lê còn hết than lại thở, cuối cùng dứt khoát buông tay, không quản gì hết nữa.

Đến cấp ba, người bình thường đều trở nên rất bận bịu, nhưng Nam Tầm lại là ngoại lệ. Bản thân cô chính là một học bá, sau đó lại còn học lại trung học cơ sở trung học phổ thông một lần ở thế giới thứ hai, bây giờ lại thêm một lần, đã thành chuyên gia thi cử rồi.

Nam Tầm ngồi trong phòng khách, một tay ôm một con gấu bông, một tay cầm một trái táo lớn, cắn kêu lên tiếng vang răng rắc.

"Ông nội, Tiết quý nhân này mù sao, Lý mỹ nhân kia hư như thế, rõ ràng là muốn dùng cô ấy như ván cầu, vậy mà cô ấy lại không nhìn ra được?"

Ông Lê bên cạnh cầm trái chuối tiêu cắn, nghe vậy thì vui vẻ: "Nam Nam, con lại nói quá đơn giản rồi. Thủ đoạn của Lý mỹ nhân này thật sự lợi hại, lại giả vờ giả vịt giỏi như vậy trước mặt mọi người, cộng thêm Tiết quý nhân cùng lớn lên từ thuở nhỏ với Lý mỹ nhân này, Tiết quý nhân không nhìn ra cô ta hư như vậy cũng là điều bình thường. Nếu như con đến hậu cung này, sợ là ngốc không được vài ngày thì đã bị đẩy vào lãnh cung rồi."

Nam Tầm cười hai tiếng ha ha: "Ông nội, ông cũng quá coi thường con đấy. Nếu con ở trong hậu cung này, cuối cùng sẽ thuận lợi ngồi trên bảo tọa hoàng hậu, sau đó nữa là thái hậu. Ha ha, đến lúc đó lại nuôi mấy gã trai lơ, cho tiền hoàng đội nón xanh, ai bảo hậu cung của hần một ỏ phụ nữ, Nhện Tinh hay Bạch Cốt Tinh đều đầy đủ, chỉ cần sơ ý một chút thì sẽ bị nuốt đến không còn mảnh vụn nào."

"Phụt, thái hậu? Trai lơ? Khụ, khụ khụ khụ..." Ông ăn chuối tiêu đến nỗi bị sặc rồi.

Nam Tầm vội vàng giúp ông thuận hơi, oán trách: "Ông nội, ông đang xem thường con sao, nhìn con có ngốc như vậy không?"

Ông Lê còn chưa trả lời, Tiểu Bát đột nhiên chen vào một câu: "Thân ái à, người thật sự cảm thấy người đến hậu cung có thể sống qua ba ngày sao?"

Nam Tầm mất hứng, cho rằng Tiểu Bát đang xem thường chỉ số thông minh của cô: "Đâu chỉ ba ngày, chắc chắn thuận lợi ngồi vào vị trí thái hậu."

Tiểu Bát không hề rầy, có vẻ dăm chiêu.

Đúng lúc bộ phim cung đấu diễn đến đoạn cao trào, hai ông cháu ngồi trên ghế sofa xem không rời mắt, kết quả phim truyền hình chiếu tới đoạn Tiết quý nhân bị Lý mỹ nhân đẩy xuống sông thì hết.

Nam Tầm tức giận đến gặm chân: "Ông nội, đây đang chiếu đến đoạn cao trào thì hết, không phải muốn làm người ta bứt rứt sao?"

Ông Lê cực kỳ bình tĩnh: "Ông nội đã đoán được đoạn tiếp theo rồi, một là Tiết quý nhân bị chết đuối, hậu cung không có chuyện gì, hai là cô ta không chết, cuối cùng một mạch xé rách mặt nạ với Lý mỹ nhân. Nhưng mà con xem rõ ràng Tiết quý nhân này là vai chính, cho nên cô ta tuyệt đối không chết."

Hai ông cháu thảo luận thật sự rất hăng, đột nhiên nghe thấy có tiếng người xuống tầng. Ông Lê nhìn lướt qua người đi xuống tầng kia, vỗ vỗ bả vai Nam Tầm: "Trời không còn sớm, Nam Nam đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi thi đại học đó."

Nam Tầm dạ một tiếng, nhanh chóng chạy vội qua người đang xuống tầng, vui mừng vươn hai tay ra: "Ba, tề chân quá, ba ôm con lên lầu đi."

Lệ Sâm nhìn trả ông Lệ một cái, một tay nghiêng Nam Tầm lên, trở về tổ nhỏ của hai người.

"Vừa rồi cục cưng nói, muốn nuôi một đám trai lơ? Hừm?" Lệ Sâm đột nhiên hỏi một câu, âm cuối nâng lên này thật sự là dọa Nam Tầm phát khóc.

Cmm cô nói một đồng lời nói như vậy, thì ra Lệ Sâm cũng chỉ nghe một câu vậy thôi sao?

Nam Tầm lập tức lên án: "Ba nghe lén người ta nói chuyện là không đúng, hơn nữa câu kia là nói đùa, không thể xem là thật được."

Lệ Sâm cười ha ha: "Trai lơ? Vậy mà con còn biết cái này, cục cưng thật thông minh đó."

Nam Tầm: "... Ba, thật sự là con chỉ nói đùa thôi."

"Ba, ba làm xong việc rồi hả?" Nam Tầm cực kỳ thông minh đổi đề tài.

Lệ Sâm ừ một tiếng: "Ngày mai con thi xong, ba đi đón con."

Nam Tầm ngẩn người: "Ba, thật sao?"

Lệ Sâm xoa xoa đầu cô, cười nói: "Yên tâm, không lái xe."

Nam Tầm cho rằng anh nói không lái xe chỉ là không lái chiếc xe sang trọng phiên bản mở rộng kia, đổi một chiếc xe có vẻ bình thường hơn đến đón cô, cho nên ngày hôm sau lúc cô nhìn thấy người đàn ông ngồi trên xe đạp ở cổng trường, thoáng cái liền ngật dại.

Lệ Sâm mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần thường màu lá cọ đậm và một đôi giày da bóng trắng. Một chân anh đặt trên bàn đạp xe đạp, chân kia dẫm trên mặt đất, chân duỗi thẳng có vẻ vô cùng thon dài.

Lúc này mọi người vừa mới thi xong một môn cuối cùng, trước cổng đều là phụ huynh đến đón đưa, mà cổng trường còn có thí sinh tuôn ra ngoài như ong vỡ tổ. Đáng vẻ Lệ Sâm quá bắt mắt, cho dù già trẻ gái trai đi ngang qua cũng không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Nam Tầm nghe thấy hai nữ sinh bên cạnh nói thầm, nói đây là anh trai nhà ai, bộ dáng quá đẹp trai, còn đẹp trai hơn cả ngôi sao vô cùng nổi gần đây xxx.

Nam Tầm cũng cảm thấy tự hào, lúc đi đường sống lưng đều trở nên thẳng tắp.

Lệ Sâm cũng nhìn thấy Nam Tầm, sau đó vẫy tay với cô: "Cục cưng, ở đây."

Pằng ——

Khuôn mặt Nam Tầm lập tức trở nên đỏ như mông khi.

Lão lưu manh này đang cố ý sao?

Anh cố ý!

Anh tuyệt đối là cố ý!

Cmm một tiếng rống này của anh, còn cười với cô đến rực rỡ như vậy, hút tất cả ánh mắt mọi người về phía anh, sau đó lại theo tầm mắt anh nhìn thấy bản thân, Nam Tầm đã cảm nhận được vài ánh mắt đồng loạt dừng ở trên người cô.

"Hóa ra Lệ Tiểu Nam đã có một anh bạn trai đẹp trai như vậy, thảo nào ngay cả Quý Thiếu Thanh tỏ tình cũng từ chối."

"Wow, thật sự rất tuần tú đó, khí chất cũng rất tốt, đẹp trai hơn Quý Thiếu Thanh, đây có thể là đàn anh đại học của chúng ta hay không?"

Những người có quen biết với Lệ Tiểu Nam bắt đầu thào thì to nhỏ.

Nam Tầm nhanh chóng chạy đến, ngồi vào phía sau xe đạp, hai tay ôm lấy eo Lệ Sâm, cả đầu chôn vào trong, thúc giục: "Ba, ba đi mau đi!"

Lệ Sâm nhường nhường mảy, không vội đi mà hỏi trước: "Cục cưng, thi thế nào rồi?"

Nam Tầm hừ rồi lại hừ, đặc biệt tự tin ưỡn bộ ngực nhỏ: "Thi được đại học B chỉ như một bữa ăn sáng."

Lệ Sâm nhìn đáng vẻ cô khẽ hất cằm kiêu ngạo, không nhịn được khẽ cười một tiếng: "Cục cưng ngồi yên, chúng ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Miệng Sưng Thành Lạp Sườn

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Hai người vòng qua con đường dòng người chen chúc, từ từ đạp xe về một hướng ít người đi. Nam Tầm ngồi đằng sau cười khanh khách: "Ba, con tưởng ba chỉ có thể lái xe hơi đấy, không ngờ ba cũng đạp xe giỏi như vậy."

"Ba còn có thể làm rất nhiều thứ, cục cưng không biết nhiều lắm." Lê Sâm nói.

Nam Tầm đang muốn nói đồ tự luyện, lại phát hiện ba Lê Sâm của cô đạp xe đi một vòng lớn, vòng tới đằng sau trường học.

"Ba, ba con mình không về nhà ạ?"

"Ba muốn đi xem trường học của con, cục cưng không muốn nhìn lại một chút à?"

Nam Tầm ngẩn người, cô có rất nhiều cơ hội xem nha. Bây giờ mới chỉ thi xong, các cô còn có dạ hội tốt nghiệp, chụp ảnh tốt nghiệp nữa.

Giờ vừa thi xong đại học nên trong trường học không có mấy người, Lê Sâm đạp xe đeo Nam Tầm đi chậm rãi trên lối nhỏ trong trường. Hai bên đường trồng cây ngô đồng cao to, xanh um tươi tốt đến che hết cả mặt trời trên đỉnh đầu, rất mát mẻ.

Nam Tầm ôm eo Lê Sâm, nhìn tia nắng mặt trời lọt qua khe lá sum suê, hắt loang lổ xuống mặt đất. Xe đạp đi ngang qua chỗ đó, làm những tia sáng lấp lờ chiếu trên áo sơ mi trắng của Lê Sâm, như tô thêm màu nắng ấm áp cho áo anh.

Nam Tầm khẽ chớp mũi lại gần, dường như gần sát trên lưng người đàn ông, hít một hơi thật sâu.

A, mùi sữa tắm cỏ xanh, còn có... mùi của ánh mặt trời.

"Ba."

"Hả? Cục cưng làm sao vậy?"

"Ba, con rất thích ba." Bất ngờ không kịp chuẩn bị, Nam Tầm đã nhét đầy đường vào miệng anh.

Động tác dầm bàn đạp của Lê Sâm thoáng ngừng, giọng nói lúc này trở nên rất êm ái: "Ba cũng rất thích con, con cũng không biết ba yêu con nhiều đến bao nhiêu."

Nam Tầm ngượng ngùng: Ày da, ngại quá đi. Đây có phải Lê Sâm đang ngẫm tỏ tình với tôi hay không?

Tiểu Bát sát phong cảnh lập tức chui ra: "Không phải người nói ba Lê Sâm người là biến thái à, hừ, bây giờ biết mừng thâm rồi sao?"

Nam Tầm hơi ngượng ngùng: "Tiểu Bát ta trách oan người rồi, ta chợt phát hiện ba Lê Sâm thật tốt, ta sắp yêu anh ấy mất rồi."

Tiểu Bát sợ hết hồn: "Người đừng nghĩ quẩn, những thứ này đều là giả là giả hết, người không thể yêu bất luận ai ở bất kỳ thế giới nào!"

Nam Tầm cười ha ha trong lòng: "Tiểu Bát, nhìn bộ dạng tưng quẩn của người kia. Ta chỉ nói giỡn thôi, ta trên có già dưới có trẻ đấy."

Tiểu Bát:...

Nam Tầm than: "Thật nhớ Đản Đản nhà ta a."

Tiểu Bát: "Vì vậy người phải kiên định quả cảm tiến về phía trước, 'đi qua ngàn bụi hoa không dính một cuống lá'. Mục tiêu của chúng ta chính là giá trị ác niệm, vì giá trị ác niệm có ném tiết tháo, nát tam quan cũng không sao, nhưng tuyệt đối không thể có tình cảm!"

Nam Tầm bủi môi: "Được rồi Tiểu Bát, không cần tẩy não ta, ta luôn hiểu rõ trong lòng."

"Cục cưng, tại sao không nói chuyện?" Lê Sâm bỗng hỏi.

Nam Tầm vội vã ôm chặt anh, thấp giọng hờn dỗi: "Ba, người ta thẹn thùng mà."

Lê Sâm không trả lời, tuy nhiên ở góc khuất cô không nhìn thấy, khóe miệng anh khẽ cong lên, đôi mắt thâm thúy tràn đầy ý cười thấp thoáng.

"Ba xem rừng cây nhỏ kia kìa. Không phải trường học cấm học sinh yêu đương sao, vì vậy những cặp đôi liên lén lút tới rừng cây nhỏ hẹn hò."

Lệ Sâm đột nhiên phanh xe kít lại, anh ừ một tiếng, nói đầy ẩn ý: "Ba biết rồi, học sinh nam kia từng tỏ tình với con ở đây."

Nam Tầm lập tức nghẹn họng. Cô thực sự là lòi hay không nói, toàn nói cái dở, kết quả khiến Lệ Sâm nghĩ tới chuyện này.

Lệ Sâm đỗ xe ở một bên, ôm Nam Tầm trên yên sau xuống.

"Ba, ba muốn vào rừng cây nhỏ à?"

"Ừ, đi xem xem nơi những cặp đôi hẹn hò con nói trông ra sao." Ngữ khí bình thản.

Lệ Sâm kéo cô đi sâu vào rừng. Lúc này không có ai, trong rừng yên tĩnh, trên cỏ xanh lác rắc vài bông hoa dại đỏ đỏ vàng vàng, nhiều loại hương thơm đan xen nhau, thấm ruột thấm gan.

"Ba, đi sâu nữa sẽ hết đường đó." Nam Tầm khẽ nhéo bàn tay nắm chặt tay cô, nhắc nhở.

Bước chân Lệ Sâm dừng lại, rồi đột ngột ngay đầu nhìn cô.

Nam Tầm bị dọa sợ giật cả mình, ánh mắt người đàn ông trước mặt cô thâm trầm đến đáng sợ, thật giống hai vòng xoáy màu đen, hút hết tất cả sự chú ý của cô, rồi kéo cô vào trong, cuối cùng trói buộc, biến cô trở thành tù binh của anh.

"Cục cưng, ba muốn ôm con." Lệ Sâm nói, ánh mắt nhìn chăm chăm cô nóng rực đến có thể đốt lên hai ngọn lửa hùng hục.

Nam Tầm hơi sững sốt, giơ hai tay về phía anh: "Vậy ba ôm đi."

Lệ Sâm nhìn cô, đôi tay buông thõng bỗng nắm chặt rồi lại buông ra, ngay sau đó đột nhiên bế cô lên, tách bắp đùi cô quấn quanh hông anh, sau đó để cô tựa lưng trên một cây đại thụ.

Bất chợt bị nâng lên cao, Nam Tầm sợ hết hồn, vội ôm lấy cổ anh: "Ba, sao ba lại nâng con cao như vậy, con cũng không còn bé nữa mà?"

Lệ Sâm bỗng nhiên lại nói: "Cục cưng, ba còn muốn hôn nhẹ con."

Nam Tầm: Má nó, cái lão lưu manh.

"Con cũng muốn hôn nhẹ ba." Nam Tầm nói ngọt ngào, đến gần mặt anh chụt chụt một hồi.

"Cục cưng, không phải hôn kiểu này." Lệ Sâm nói.

Không đợi Nam Tầm lại mở miệng, anh đột nhiên ngậm lấy môi Nam Tầm, sau đó chính là nụ hôn dài nồng nhiệt chứa đầy cảm xúc mãnh liệt.

Nam Tầm tròn to mắt.

Đờ mờ biến thái chết tiệt, anh còn chưa có chọc phá thân phận của tôi đâu mà đã đối xử với tôi như vậy, nếu chọc thùng rồi, không phải tôi sẽ bị anh giết chết sao!

Nửa giờ sau.

Nam Tầm thở hồng hộc, tim sắp nhảy ra ngoài.

"Cục cưng, cảm giác thế nào?" Lệ Sâm hỏi, giọng hơi khàn khàn.

Nam Tầm trả lời thành thật: "Ba, thở không nổi à, hơi mệt chút."

Lệ Sâm ôm cô như ôm gấu Koala không buông tay, hôn môi cũng do anh chủ đạo:...

"Ba, hình như miệng của con sưng lên rồi, da ba dày thật, vậy mà không sưng."

Lệ Sâm: "... Cục cưng, ghé qua đây chút, để ba nhìn xem."

Nam Tầm đưa miệng đến gần, còn chu ra: "Ày, miệng đều sưng thành lập sùm rồi."

Lệ Sâm nhẹ nhàng mút hôn trên đó hai lần: "Ngoan, chờ lát nữa là đỡ."

Tâm trạng Lệ Sâm có chút phức tạp. Tuy rằng anh đang làm chuyện mà một người đàn ông mới có thể làm với người phụ nữ mình yêu, nhưng cục cưng của anh có vẻ chưa nhận ra được điều đó. Có phải cô vì mệnh lệnh của anh mới không cãi lời, lại có biết chuyện này có ý nghĩa gì hay không?

Tâm trạng Nam Tầm rất tốt, còn khẽ hát trong lòng.

Cái đồ biến thái chết tiệt, tự mình xoắn xuýt đi thôi.

Nam Tầm tuột xuống từ trên người Lệ Sâm, ngáp một cái: "Ba, con buồn ngủ quá."

Lệ Sâm ngồi xuống trên cỏ, vỗ vỗ chân mình: "Đến đây, cục cưng nằm đây nghỉ một lúc."

Nam Tầm gối đầu trên đùi anh, đôi mắt hí hí sau đó đã ngủ thật rồi.

Trong mơ mơ màng màng, bên cạnh gò má cô bỗng có thêm thứ gì cứng cứng, thiếu chút nữa chọc vào miệng cô. Nam Tầm sờ sờ, cảm thấy thật cộm tay, liền ghét bỏ vỗ vỗ vật kia, xoay người ngủ tiếp. Cô nghe loáng thoáng hình như nghe được tiếng ba Lệ Sâm cô rên khẽ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Đợi Chờ, Sói Đói Phá Tan Ràng Buộc

Nam Tầm bị Lệ Sâm hôn tỉnh. Khuấy đảo dữ dội, không tỉnh mới là lạ.

Lệ Sâm thấy cô tỉnh lại, buông lỏng môi cô ra, nở nụ cười trầm thấp: "Cục cưng, không còn sớm nữa, nên về nhà thôi."

Nam Tầm dụi dụi mắt, suýt nữa quên mất mình đang ở đâu. Cô được người đàn ông bế lên, ôm thẳng ra rừng cây nhỏ, sau đó đặt ở ghế sau xe.

Lệ Sâm đạp lên bàn đạp, chậm rì rì đưa cô bé nhà mình ra khỏi trường, đi một mạch về phía thôn trang nhà họ Lệ.

Bởi vì đường đi rất xa, đạp rồi lại đạp, chẳng mấy chốc trời đã tối.

"Ba, sao xuất hiện rồi, thật sáng nha." Nam Tầm nhìn bầu trời đêm, chỉ vào ngôi sao đang từ từ hiện mình, cực kỳ sáng chói.

"Cục cưng, đừng lộn xộn, nếu như con muốn ngắm sao thì sau khi về nhà chúng ta lên tầng thượng ngắm."

Nam Tầm dạ một tiếng, ngoan ngoãn ngồi yên không động đậy, bắt đầu ngâm nga giai điệu: "Fa fi fa, fa fi fa..." *

*Dedication - Vitas (không lời)

Nói muốn ngắm sao, nhưng mà sau khi trở về Nam Tầm lại quên mất, com nước xong liền xem phim cùng đầu với ông Lệ ở phòng khách.

"Ông nội, vậy mà bị ông đoán trúng rồi. Tiết quý nhân kia không chết, sau đó bắt đầu đấu đá với Lý mỹ nhân, vàng sáng nữ chính bắt đầu có tác dụng rồi!" Nam Tầm xem mà hơi kích động.

Ông Lệ vui vẻ nói: "Hãy chờ xem, đây mới là vừa bắt đầu, mấy chục tập sau còn có các loại âm mưu quỷ kế luân phiên trình diễn."

Lệ Sâm đen mặt nhìn hai ông cháu này thảo luận nội dung phim đến vô cùng hăng say, anh đột nhiên có loại xúc động muốn đập nát màn hình TV.

Sau đó chờ Nam Tầm tự đi ngủ trước, ông Lệ gọi Lệ Sâm lại nói chuyện.

Vừa mới đóng cửa lại, ông Lệ đã lập tức ném nghiên mực trên bàn qua.

Lệ Sâm nghiêng đầu, nhẹ nhàng tránh được, lông mày không khỏi nhíu lại: "Ba làm gì vậy?"

Ông Lệ bị anh làm tức chết rồi: "Ba bảo con bớt bớt lại chút, con xem lời ông đây nói thành gió thoảng bên tai đúng không? Con xem miệng nhỏ của Nam Nam đều sắp sưng thành lập xương rồi, con sợ người khác không biết con bé có một người ba biến thái có phải hay không hả?"

Lệ Sâm không để bụng, thản nhiên nói: "Ba nên vui mừng mình sinh ra một đứa con trai tự chủ siêu mạnh, nếu không thì Nam Nam không phải chỉ sưng miệng đơn giản vậy rồi."

Ông Lệ nghe xong lời này thì lòng đầy tức giận. Càng khiến người căm tức chính là bây giờ căn bản ông không làm gì được Lệ Sâm nữa.

Toàn bộ tài sản và thể lực dù ngoài sáng hay trong tối của nhà họ Lệ cơ bản đều đã bị Lệ Sâm nắm chặt trong tay. Trước kia ông mừng rỡ vì được nhân rồi, bây giờ ông đặc biệt muốn thu hồi lại quyền lợi, sau đó chính đốn thẳng nhóc này một trận.

Tiếc là, bây giờ ông có muốn cũng không lấy lại được.

Mọi người trong tập đoàn Lê thị đều biết bọn họ có một chủ tịch vô cùng trẻ tuổi, bộ dạng còn đẹp trai hơn ngôi sao, năng lực làm việc siêu mạnh, nhưng mà ngày nào chủ tịch cũng tan làm đúng giờ, mấy ngày trước lại bắt đầu về sớm, gần đây dứt khoát không thấy bóng dáng đâu nữa, nghe nói là xin một kỳ nghỉ phép dài hạn.

Lê Sâm quả thật xin một kỳ nghỉ phép dài hạn. Cục cưng của anh thi đại học xong rồi nghỉ hè, điền nguyện vọng là điền đại học B ở gần nhà nhất. Vì vậy xem như khen thưởng, đương nhiên anh phải rút thời gian đi du lịch tốt nghiệp thật vui với cục cưng của anh.

Nhớ lúc đó, biết Nam Tầm muốn đăng ký đại học B, mấy vị giáo viên của cô vừa gấp vừa giận. Dựa vào thành tích của cô hoàn toàn có thể đăng ký đại học đứng đầu cả nước, cho dù ở lại thành phố này, cũng có đại học A xếp thứ hai. Nhưng lần gấp nào Nam Tầm vẫn kiên trì, mấy vị giáo viên còn đặc biệt vì chuyện này mà mời phụ huynh đến trường.

Khi thấy Lê Sâm trẻ tuổi, các vị giáo viên còn tưởng rằng chỉ là anh trai, Lê Sâm cũng không phủ nhận, trực tiếp nói ra một câu: "Tôi tôn trọng bất kỳ quyết định nào của Nam Nam, người trong nhà cũng có ý như vậy."

Mấy vị giáo viên khuyên bảo không có kết quả, tiếc hận không thôi.

Kỳ nghỉ hè này, Nam Tầm và Lê Sâm chơi vô cùng điên. Tính Lê Sâm vốn lạnh, nhưng gần như toàn bộ sự dịu dàng của anh đời này đều dành cho Lê Tiểu Nam, Lê Tiểu Nam chơi đến điên cuồng, anh cũng có thể điên theo cô.

Hai người du lịch trở về, Nam Tầm nhào thẳng lên giường, phấn khích lẫn lộn.

Hư Không Thú đã lâu không thấy động tĩnh đột nhiên thốt lên: "Thân ái à, chơi vui không?"

Nam Tầm vội vàng nói vui lắm.

"Giá trị ác niệm của ba Lê Sâm chỉ còn 20 điểm, ngươi thật sự không cân nhắc lập tức quăng tiết tháo sao? Nói không chừng tiết tháo này vừa quăng thì giá trị ác niệm lập tức rút hết về 0. Nếu như hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, thế giới sau ngươi có thể đưa ra hai yêu cầu nha ~"

Nam Tầm không mắc bẫy mật ngọt chết ruồi, cực kỳ kiên quyết nói: "Tuy con gái cô đại mười lăm tuổi đã cập kê, được xem là trưởng thành rồi, nhưng sao có thể giống với thế giới hiện đại? Ta nhất định phải đợi sau khi trưởng thành mới quăng tiết tháo."

Hư Không Thú hừ một tiếng: "Bảo thủ."

Nam Tầm lập tức trả lời: "Ngươi không bảo thủ, vậy ngươi đi lăn lộn lộn với Lê Sâm đi."

Hư Không Thú: ...

Cuộc sống đại học của Nam Tầm nhanh chóng bắt đầu, nhưng dường như cũng không khác mấy so với trung học. Bởi vì cách không xa, ngày nào cô cũng có thể về nhà, sau đó đến buổi tối thì nằm nói chuyện phiếm trong một tấm chăn với Lê Sâm, trước khi đi ngủ còn hôn chúc ngủ ngon môi đối môi.

Mỗi sáng thức dậy, Nam Tầm đều có thể nhìn thấy Lê Sâm đi toilet gần ngor một lúc lâu. Có một ngày cô thấy không thích hợp, liền đi gõ gõ cánh cửa, kết quả nghe thấy Lê Sâm dùng giọng nói hết sức trầm thấp khàn khàn nị hoặc trả lời một câu: "... Cục cưng, ba không sao."

Nam Tầm nghe thấy giọng như thế thì sợ tới mức không dám gõ cửa nữa.

Hư Không Thú nở nụ cười khó hiểu: "Thân ái à, bỗng nhiên ta thật chờ mong nha."

Nam Tầm hơi mờ mịt: "Tiểu Bát, ngươi chờ mong cái gì?"

Hư Không Thú đỏ mặt thò bạo mà trả lời: "Ta chờ mong ngày nào đó sói đói phá tan ràng buộc, đói khát cắn xé con mồi. Ôi chao, ngắm lại thì thấy hình ảnh kia tàn bạo quá đi, nhưng mà ngươi yên tâm, đến lúc đó ta sẽ tự động che chắn năm giác quan, đặc biệt là đôi mắt và tai."

Nam Tầm càng lúc càng muốn đánh Tiểu Bát thành bánh thịt.

Bởi vì cuộc sống của Nam Tầm cơ bản xoay quanh Lê Sâm, cho nên mặc dù đại học phân ký túc xá, cô cũng không ngủ lại, ngày nào cũng về nhà đúng giờ. Về điểm này, dù sao mấy bạn cùng phòng lúc nào cũng giễu cợt cô, nói cô là đứa bé không lớn.

Có điều Lê Tiểu Nam từng nhảy hai lớp, thật sự nhỏ hơn họ hai tuổi, tất cả mọi người rất quan tâm cô.

Lúc giữa trưa, Nam Tầm nghỉ ngơi ở ký túc xá một lúc, lúc này tất cả mọi người đều không ngủ mà bắt đầu nhỏ giọng tán gẫu chuyện mấy ngày qua.

Không biết sao tán gẫu một hồi lại nhắc đến Lê Tiểu Nam.

"Nam Nam à, em thật sự không cân nhắc thử đại học khoa sinh họ Quý khoa bên cạnh sao?" Một người đột nhiên hỏi.

Nam Tầm ngó ra một lúc: "Chị đang nói đến Quý Thiếu Thanh à?"

Người còn lại cười hi hi nói: "Nghe nói Quý Thiếu Thanh là bạn học cấp 3 của em, theo đuổi em từ cấp 3 rồi hả?"

Thực ra Nam Tầm không ngờ Quý Thiếu Thanh cũng sẽ đăng ký đại học này. Lúc trước bởi vì "gia giáo" của Lê Sâm quá nghiêm, sau đó cô lại một mình đi tìm Quý Thiếu Thanh, từ chối cậu rõ ràng.

Cô tin bất kỳ cậu bé nào có lòng tự trọng nghe thấy lời cô nói đều sẽ không đơn phương tình nguyện nữa.

Quý Thiếu Thanh vẫn cho là cô sẽ đăng ký đại học A, cho nên sau đó nhìn thấy cô ở đại học B, cậu cũng rất giật mình.

Lúc đó cậu còn nói một câu: "Nam Nam, trong lòng cậu có mình đúng không, nếu không thì sao cậu có thể đăng ký đại học này?"

Thật cmn đủ tự luyện.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Mẹ Nó, Ta Sợ Quá

Lúc đó, Nam Tầm liền vội vã giải thích: "Mình chỉ cảm thấy đại học này gần nhà thôi."

Ban đầu Quý Thiếu Thanh còn không tin cô, dù sao lý do này nghe quá buồn cười.

Nam Tầm thật không muốn dính dáng đến cậu, bởi ngay cả cô còn phát sợ với ham muốn chiếm hữu của Lê Sâm, cho nên cô lại lần nữa khẳng định mình không muốn yêu đương.

Mặc dù Quý Thiếu Thanh có hơi đau lòng, nhưng bị từ chối liên tiếp, sau này cũng tự giác bớt liên lạc với cô.

"Chuyện đó thì... Các chị cả nghĩ rồi, quan hệ của bọn em chỉ là bạn học bình thường thôi." Nam Tầm làm rõ cho mấy bạn cùng phòng.

Mấy bạn cùng phòng vốn muốn hóng chuyện lập tức ỉu xiu.

Sau đó Nam Tầm lại bổ sung một câu: "Trong lúc học đại học chắc em sẽ không hẹn hò đâu, ba em không cho em yêu đương."

Đầu tiên mấy người sững sờ, ngay sau đó liền cười ha ha thành tiếng.

Một người cười đến nước mắt đều chảy ra: "Nam Nam à, ba em nói rất đúng, em còn nhỏ lắm, đừng tùy tiện mà yêu đương nha."

Nam Tầm cảm thấy rất có khả năng cô ấy đang nói mát.

Nói chung, Nam Tầm cứ như vậy thành tiêu bạch thỏ trong mắt mọi người, là cái loại đặc biệt đơn thuần cực kì ngoan ngoãn kia.

Tiểu bạch thỏ lớn lên từng ngày, cách lúc thành niên càng lúc càng gần.

Nam Tầm khẽ rùng mình: "Tiểu Bát à, sao gần đây tim ta cứ đập nhanh hơn bình thường nhỉ, lúc nào cũng hồi hộp. Ta sẽ không bỗng nhiên đột tử chứ?"

Hư Không Thú an ủi: "Không có chuyện gì không có chuyện gì đâu. Người chỉ khẩn trương quá thôi, đây là phản ứng bình thường, thả lỏng, thả lỏng nào. Chỉ là ném tiết tháo, cũng không mất miếng thịt nào đâu."

Nam Tầm nghe được lời này, nhịp tim càng đập thình thịch dữ dội hơn.

Cô không nên hỏi Tiểu Bát, thật sự.

Những ngày gần đây, Nam Tầm ôm Lê Sâm ngủ luôn cảm nhận được da thịt anh nóng bỏng, thật dọa người.

Má nó, cô thực sự rất sợ hãi.

Hư Không Thú thấy cô cũng có lúc túng như vậy, tâm tình tốt chuyển đề tài: "Thân ái à, đừng quên hôm nay là sinh nhật ba Lê Sâm nha ~"

Nam Tầm hít sâu: "Dù ta có quên sinh nhật mình, cũng không dám quên sinh nhật của anh ta. Người đã thấy năm nào ta quên sinh nhật anh ta chưa?"

Sinh nhật Nam Tầm và Lê Sâm cách nhau rất gần, chỉ chênh nhau năm ngày. Vì vậy qua sinh nhật Lê Sâm, cô sẽ lập tức nghênh đón sinh nhật mười tám tuổi, đây thực sự là một chuyện làm người đau đớn.

Buổi chiều chỉ lên lớp có một tiết, Nam Tầm học xong liền leo lên xe đạp của mình chạy tới một cửa hàng làm gốm sứ mỹ nghệ nổi tiếng gần đó.

Cửa hàng gốm sứ mỹ nghệ này cho phép khách hàng tự mình làm đồ mỹ nghệ. Một ngày trước Nam Tầm dành rảnh rỗi hết một buổi chiều để làm hai cốc sứ dưới sự chỉ đạo của nghệ nhân làm gốm.

Cốc có khắc tên cô và Lê Sâm. Sau khi nung kỹ cốc, cô còn vẽ trên đó hai con mèo hoạt hình đáng yêu, mỗi cốc một con. Chúng còn quay vào nhau hôn gió, dễ thương cực kỳ.

Chủ cửa hàng lấy ra cốc được đóng gói kỹ, Nam Tầm ôm trong ngực như ôm bảo bối, cảm thán nói: "Ta chưa từng để tâm tới ai nhiều như thế, nếu lần này giá trị ác niệm của Lê Sâm mà không giảm nhiều một chút, ta sẽ theo họ anh ta."

Hư Không Thú: "... Thế giới này người tên Lê Tiểu Nam, vốn cùng họ với hần rồi."

Nam Tầm cầm đồ chạy về nhà, muốn trở về sớm một chút cho Lê Sâm một niềm vui bất ngờ, nhưng đúng lúc này cô lại nhận được điện thoại. Nghe máy rồi, sắc mặt cô thay đổi 180 độ.

"Đừng cuống đừng nóng, hình như em có thể khách VIP ở đó, các chị chờ em!"

Nam Tầm bỏ lại xe đạp giữa đường, chặn một chiếc taxi, vội vã nói với tài xế: "Bác tài, đến Mộ Sắc ở trung tâm thương mại."

Về mặt bác tài xế kia vì điều liếc cô một lát.

Không phải người nào cũng có thể đi vào Mộ Sắc, những người có thể vào đều là người có thân phận cao, nhưng chưa từng đi vào không có nghĩa người ngoài không biết. Trên thực tế, rất nhiều người biết tới Mộ Sắc, nhưng phần lớn bọn họ chỉ đi ngang qua nhìn cái cửa lớn trạm trở xa hoa kia, bởi vì bọn họ không có một tấm thẻ VIP để ra vào tự do.

Nam Tầm biết tài xế hiểu lầm, vội giải thích: "Bác tài, một bạn học nữ của cháu bị người lừa đi Mộ Sắc, cháu nhất định phải chạy tới cứu người!"

Bác tài xế vừa nghe thấy lời này, về mặt trở nên nghiêm túc: "Cháu gái, một mình cháu đi như vậy cũng vô dụng, chuyện này phải báo cảnh sát."

"Nếu làm lớn chuyện này sẽ ảnh hưởng xấu đến bạn cháu. Bác yên tâm, cháu sẽ gọi điện cho ba cháu, có ba cháu ở đây, không ai dám bắt nạt cháu."

Bác tài xế thấy cô có vẻ có kế hoạch, cũng không nhiều lời nữa, lập tức lái xe hướng về phía trung tâm thương mại.

Lúc Nam Tầm đến, mấy bạn cùng phòng ở trước cửa đã sốt ruột đến độ sắp khóc.

"Nam Nam, em có thẻ VIP ở đây thật sao?"

Nam Tầm không nói nhiều lời, lúc này lấy điện thoại di động bấm số: "Chú Triệu, con là Nam Nam. Con muốn vào Mộ Sắc nhà chú, chú mau bảo người chặn đường cho con vào."

Ở đầu bên kia điện thoại, thuốc lá Triệu Minh Hạo đang ngậm trong miệng rơi phạch xuống đất.

Anh nhìn thoáng qua Lê Sâm ngồi đối diện, lại liếc nhìn mấy anh em khác, cuối cùng còn nhìn lướt qua người đẹp Dư Mạn San ngồi bên cạnh Lê Sâm, tự nhiên cảm thấy cái di động này có chút phong tay.

Hôm nay là sinh nhật Lê Sâm, bởi người trong vòng đều biết Lê Sâm chưa bao giờ về muộn, vì vậy anh liền kéo toàn bộ đám bạn thân, chọn một buổi chiều, nghĩ nên nào trò như vậy.

Sau khi vị đại tiểu thư nhà họ Dư này biết thì không mời mà tự đến, còn dẫn theo vài cô em, mọi người đều chơi rất sáng khoái, còn có mấy người còn nhìn vừa ý nữa.

Dĩ nhiên nơi anh lựa chọn chính là địa bàn của anh - Mộ Sắc, còn chọn một căn phòng bao xa hoa nhất.

Mọi người thấy về mặt anh sau khi nhận cú điện thoại hơi kỳ lạ nên dừng trò chơi domino trong tay lại, một người hỏi: "Anh Triệu, đây là tình nhân nhỏ của anh gọi đến kiểm tra sao hả?"

Lời này vừa dứt, mọi người đều bật cười thành tiếng.

Lê Sâm cũng hơi giương mắt nhìn qua phía Triệu Minh Hạo.

Tay Triệu Minh Hạo bỗng run lên, không cẩn thận ấn vào... loa ngoài.

Sau đó, bên trong truyền ra giọng nói mềm mại êm tai lại chứa vẻ nôn nóng: "Chú Triệu, chú có đang nghe không đấy? Con muốn đi vào Mộ Sắc, ngay lập tức! Chú mà không để người bên ngoài cho con vào trong, coi chừng lúc về con nói cho ba con biết lần trước chú trêu chọc con, hừ!"

Triệu Minh Hạo thấy thế thì toàn thân phát run, anh quay mặt sang, người đàn ông vốn không có chút biểu cảm nào trên mặt ngồi trên sofa chợt đứng lên, về mặt đen như đáy nồi.

"Alô alô? Chú Triệu? Chú thật sự mặc kệ con sao? Lúc về con sẽ nói luôn chuyện chú lên lút chuốc con uống rượu cho ba biết!"

Triệu Minh Hạo thật sự muốn quỳ với tiểu tổ tông này, vì phòng tiểu tổ tông này lại nói thêm gì nữa, anh vội vã nói: "Nam Nam à, con đợi chú một chút ha, chú đang ở Mộ Sắc, lập tức đi ra ngoài đón con!"

Triệu Minh Hạo bỏ mặc đám người phía sau mà chạy ra ngoài, Lệ Sâm đã nhanh hơn anh, nhìn về mặt u ám kia khiến Triệu Minh Hạo vừa hoảng sợ lại vừa chột dạ.

Anh và Dư Mạn San hợp lại chinh Lệ Sâm một phen, không chỉ lên chuyển đi động anh thành chế độ im lặng, mà vừa rồi còn thêm một ít thứ trợ hứng vào trong rượu. Lệ Sâm không thể rời đi nơi này, một khi rời khỏi, hậu quả không thể tượng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Nỗi Giận, Lệ Sâm Đánh Ngư

Editor: Norah

Dư Mạn San túm chặt lấy tay Lệ Sâm từ phía sau, giọng nói gấp gáp: "Lệ Sâm anh không thể đi, để Triệu Minh Hạo đưa Nam Nam về là được rồi, hôm nay là sinh nhật anh, anh đi rồi thì chẳng phải sẽ làm mọi người mất hứng sao?"

Lệ Sâm gạt tay cô ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Triệu Minh Hạo, mang theo áo khoác của mình đi ra ngoài.

Triệu Minh Hạo vội vàng theo sau, quay đầu nhìn lướt qua Dư Mạn San đang hồn bay phách lạc.

Cô vì Lệ Sâm đã vứt bỏ quá nhiều thứ, cô chỉ nhỏ hơn Lệ Sâm một tuổi, cô ba mươi tuổi còn chưa lấy chồng, vẫn luôn chờ anh nhiều năm như vậy, cô còn chưa làm đủ sao? Cô cũng không ghét bỏ Lệ Sâm có một đứa con gái, cô cam tâm tình nguyện làm mẹ kế, tại sao anh lại không dung được cô?

Hôm nay cô đã không biết xấu hổ không đếm xỉa đến thứ khác, nghĩ ra loại thủ đoạn hạ lưu này, nhưng kết quả, ngay cả người cũng không giữ lại được, không biết cuối cùng sẽ để người phụ nữ nào được hỏi...

Lúc Nam Tầm gọi điện thoại cũng mở loa ngoài, cô chặn đường hai người áo đen vóc dáng cao lớn mà lắc lắc điện thoại, tức giận nói: "Lần này đã rõ quan hệ giữa tôi và ông chủ nhỏ của mấy người chưa? Ngay cả anh ta gặp tôi còn phải gọi một tiếng bà cô, mấy người dám chặn đường tôi sao?"

Người áo đen chặn đường vội vàng nhường đường, Nam Tầm đưa vài người bạn cùng phòng hùng hổ xông vào.

Trang hoàng bên trong Mộ Sắc thật sự xa hoa, nhưng mấy người đã không có tâm tư cảm khái thương thức.

"Lúc Tiểu Hòa thấy đầu choáng váng bất thường, gửi tin nhắn cho chị, ngay ở phòng bao tên là Thủy Thiên Nhất Sắc."

Nam Tầm tìm thấy Thủy Thiên Nhất Sắc, cô nhắc thẳng chân, đạp một cước lên cánh cửa phòng bao.

Lúc nhìn thấy cảnh tượng bên trong, mấy người bạn cùng phòng thiếu kiến thức đã hét chói tai lên.

Nam Tầm không nói hai lời, trực tiếp bước hai bước lớn về phía trước, một cước đá văng người đàn ông đang hành hung kia.

May mà lúc mấy người tới còn kịp, Tiểu Hòa còn không bị tổn thương thực chất, nhưng nhìn dấu vết bị chó gặm trên cổ của Tiểu Hòa tinh thần còn đang mơ hồ, lòng Nam Tầm bốc lên lửa giận, trực tiếp tay đầm chân đá với người đàn ông kia.

Người đàn ông kia muốn đánh trả nhưng lại phát hiện ông không đánh lại cô bé trước mặt này, chỉ chốc lát sau đã bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Mấy người bạn cùng phòng ở phía sau bị Nam Tầm ngoan độc như vậy dọa ngây người.

...

Lệ Sâm bước nhanh về phía trước, Triệu Minh Hạo chạy chậm ở phía sau, vội vàng gọi quản lý lại hỏi: "Có nhìn thấy một cô bé xinh đẹp đi vào phòng bao gì không?"

Quản lý kia nghe thấy từ "một" thì liền nghĩ một lát rồi chỉ về phía một căn phòng: "Vừa rồi quả thực có một cô gái trẻ mặc váy trắng đi vào Thiên Lý Thiên Quyên."

Lệ Sâm vừa nghe thấy mấy chữ mặc váy trắng thì đôi mắt càng trở nên âm u, vọt đến như cuồng phong về phía phòng bao tên là Thiên Lý Thiên Quyên.

Cửa phòng bao lại không khóa, sau khi cánh cửa bị Lê Sâm đá văng ra thì cảnh tượng cực kỳ khó coi bên trong làm cho khóe mắt Lê Sâm muốn nứt ra.

Anh không hề nhìn rõ được dáng dấp người phụ nữ bị người đàn ông kia đè dưới thân như thế nào, nhưng sau khi nhìn thấy phần váy trắng lộ ra của cô, vào giây phút đó anh đã mất đi năng lực phán đoán.

Sắc mặt Lê Sâm thoáng cái liền trở nên tái mét, trong đầu bùm một tiếng, sau đó trở nên trống rỗng, anh nhanh chóng đi về phía đôi nam nữ đang trầm mê trong dục vọng đến nỗi bây giờ vẫn chưa phát hiện ra anh đã đi vào, duỗi cánh tay ra, bàn tay to trực tiếp bóp chặt cổ người đàn ông kia rồi xách anh ta lên, sau đó quăng mạnh xuống đất, đầm một quyền thật nặng xuống.

Khuôn mặt người nọ lập tức chảy máu, ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra tiếng nào thì đã ngất đi.

Triệu Minh Hạo cả kinh, nói lớn tiếng: "Lê Sâm! Anh nhìn cho rõ, cô gái kia không phải là Lê Tiểu Nam!"

Lê Sâm nghe xong lời này mới từ từ quay đầu nhìn về phía khuôn mặt người phụ nữ mà anh vẫn không dám nhìn, lúc phát hiện khuôn mặt xa lạ bởi vì sợ hãi mà vụn vụn kia, anh thoáng ngớ ra.

Bàn tay dính máu của anh còn đang run nhè nhẹ.

"Không phải là cục cưng..." Anh thì thào một câu, từ từ đứng lên.

Tầm mắt Lê Sâm chuyển về phía người quản lý dẫn đường, âm âm u u, trán vị quản lý kia chảy đầy mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Trong khoảng thời gian mà cậu Lê nói, ngoại trừ cô gái này thì chính là một nhóm cô gái trẻ, trong đó cũng có một người mặc váy trắng, họ đi thẳng đến Thủy Thiên Nhất Sắc, hình như đi tìm người."

Lúc mấy người vừa đến cửa phòng bao Thủy Thiên Nhất Sắc, lại nghe thấy tiếng chửi bậy tinh thần phấn chấn của Lê Tiểu Nam.

Triệu Minh Hạo thở phào nhẹ nhõm, muốn vỗ vỗ bả vai Lê Sâm nhưng nào ngờ lại rơi vào khoảng không, người nọ đã đẩy cửa đi vào rồi.

Sau đó Triệu Minh Hạo đi theo vào, một chân vừa mới bước nửa bước vào thì cũng ngậy ra ngay tại chỗ giống Lê Sâm.

Đôi mắt Triệu Minh Hạo tròn thật lớn, chết tiệt cô bé giống như con báo con đang giương nanh múa vuốt hung ác đánh người trước mắt này thật sự là bé Lê Tiểu Nam ngoan ngoãn trong ấn tượng của anh sao?

Lúc trước anh gặp Lê Tiểu Nam, cảm thấy vô cùng kỳ diệu, bởi vì Lê Tiểu Nam quá ngoan quá dễ thương, sao người như Lê Sâm lại có thể sinh ra một cô con gái khéo léo đến không tưởng nổi thế chứ?

Lúc đó anh từng nghĩ ngờ Lê Tiểu Nam không phải là người nhà họ Lê.

Nhưng bây giờ thì, chắc chắn, nhìn xem cô bé đang đánh người ngoan độc hung hăng này, nói cô không phải là người nhà họ Lê thì anh cũng không tin.

"Nam Nam, Nam Nam mau dừng tay! Có người đến đây!" Mấy người bạn cùng phòng bị dọa ngốc kia nhìn thấy Lê Sâm và Triệu Minh Hạo, chột hoàn hồn, vội vàng nhắc nhở Nam Tầm đang đánh người đến quên mất bản thân.

Nam Tầm "Hả?", sau đó lại vung một quyền xuống, sau khi xác định tên đàn ông cận bã biến thành đầu heo rồi mới thu tay.

Cô chột ngắc đầu, tóc mái dính mồ hôi vung lên theo động tác ngắc đầu của cô, một đôi mắt to long lanh chứa vẻ ngoan độc hung hăng chưa từng có cứ như vậy nhìn thẳng về phía cửa.

Đến lúc nhìn thấy khuôn mặt ba Lê Sâm của cô thì Nam Tầm xoạt cái nhảy dựng lên, vội vàng sửa sang lại váy của mình, vuốt vuốt mái tóc rối của mình, hai tay chấp sau lưng, chân nhỏ vẽ vòng tròn trên mặt đất, sau đó ngọt ngào kêu: "Ba, sao ba lại đến nhanh như vậy?"

Nếu Lê Sâm đã phái người âm thầm bảo vệ cô, vậy chắc chắn người theo đuôi kia sẽ báo tin cô đến Mộ Sắc cho Lê Sâm biết, chỉ là Nam Tầm không ngờ đối phương làm nhanh như vậy.

Điều này ngược lại Nam Tầm lại nghĩ sai, quả thực Lê Sâm có phái người lúc nào cũng nhìn chăm chăm động tĩnh của cô, nhưng vừa rồi anh luôn ở phòng bao khách quý tầng hai, mà điện thoại bị người khác động tay chân vào, căn bản là yên tĩnh không nghe được tin tức nào.

Lê Sâm lẳng lẳng nhìn chăm chăm Nam Tầm, vẻ mặt hơi kỳ quái, dường như trong mắt có cảm xúc gì đó đang lên men, ánh mắt kia lại từng chút từng chút trở nên nóng rực.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Nam Tầm không nhìn rõ vẻ mặt anh, cô hơi hoảng hốt.

"Tiểu Bát, ta đột nhiên có loại dự cảm không lành, ngươi nói xem Lê Sâm nhìn thấy mặt đũng mảnh thế này của ta, có thể bị dọa sợ hay không, sau đó giá trị ác niệm vụt cái bắn ngược lên 100 không?"

Chuyện giá trị ác niệm bắn ngược cũng không phải chưa từng xảy ra, Tiểu Bát khóc rống ngay tại chỗ: "Hu hu hu, xin ngươi đừng nói nữa, ta sợ quá."

"Cục cưng, nào, đến chỗ ba này." Lệ Sâm đột nhiên mở miệng, giọng nói vẫn dịu dàng như trước.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Hi Hi, Chắc Chắc Là Trúng Thuốc Rồi

Editor: Norah

Nam Tầm căng da đầu đi qua, không dám ngừng đầu lên, rất nhanh đã nhận sai: "Ba, con sai rồi, con không nên tùy tiện đánh người."

Lệ Sâm không đáp lời, bàn tay to trực tiếp nắm tay nhỏ của cô, kéo cô đi ra ngoài.

Triệu Minh Hạo thấy thế, chợt nghĩ đến gì đó, muốn mở miệng nhắc nhở một câu, không ngờ lại thấy Lệ Sâm bỗng quay đầu lại nhìn anh một cái.

Cái nhìn kia, ý tứ sâu xa.

Trong lòng Triệu Minh Hạo giật thót.

Không phải giống như anh nghĩ đấy chứ?

Lệ Sâm biết Dư Mạn San bỏ thuốc vào trong rượu anh rồi sao?

Biết rượu kia có vấn đề mà anh còn uống?

Triệu Minh Hạo hốt hoảng mà sắp xếp người, bảo đảm an toàn cho mấy người bạn bị đưa đi của Lệ Tiểu Nam, sau đó dọc đường đi đều suy nghĩ vấn đề này.

Nam Tầm bị Lệ Sâm kéo một mạch ra ngoài, tựa như gió đánh sóng cuốn, suýt nữa làm cô ngã sấp xuống.

"Ba, ba, con thật sự sai rồi, xin ba đừng nóng giận nữa..." Nam Tầm liên tiếp nhận sai, tính cứu vãn hình tượng cô bé thực nữ dễ thương của mình.

Nhưng Lệ Sâm giống như không nghe thấy lời cô nói, từ đầu là kéo cô đi, sau đó dứt khoát bế cô lên, vô cùng nóng vội mà chạy ra ngoài.

Mặc dù lúc này ít người, nhưng khó bảo đảm sẽ không có ai nhìn thấy, Nam Tầm giãy dụa trong lòng Lệ Sâm: "Ba, ba vẫn nên thả con xuống đi, bị người khác nhìn thấy thì không hay."

Lệ Sâm đột nhiên ghét sát vào bên tai cô, hô hấp còn nóng hơn nhiều so với trái tim đang nhảy lên của anh, giọng nói trầm thấp mà tràn ngập sự mê hoặc: "Quan tâm người khác làm gì, người ba quan tâm chỉ có mình con mà thôi."

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Ba, ba không tức giận nữa sao?"

Lệ Sâm bỗng nở nụ cười, giọng nói càng trầm thấp khàn khàn: "Tại sao ba phải tức giận? Vừa rồi cục cưng thật sự quá mê người, ba rất thích."

Nam Tầm nghe xong lời này thì toàn thân phát run.

"Tiểu Bát Tiểu Bát, người cảm thấy bây giờ Lệ Sâm có bình thường không?"

Giọng nói Hư Không Thú có vẻ hơi kích động, lập tức nói: "Theo kinh nghiệm nhiều năm của gia, ba Lệ Sâm của người bị trúng thuốc rồi!"

Nam Tầm đang ngây ngốc thì Lệ Sâm đã ôm cô ra khỏi Mộ Sắc, nhân viên niềm nở mở cửa xe thay hai người.

Lệ Sâm vội vàng nhét Nam Tầm vào trong xe, sau đó đóng cửa xe rầm một tiếng, chính mình xoay người đến ghế điều khiển, vừa giẫm chân ga thì xe liền phóng vút đi.

Nam Tầm lập tức nắm chặt vòng treo bên trong xe, nói với vẻ mặt hoảng sợ: "Ba lái xe chậm một chút, có phải ba đã uống rượu hay không? Uống rượu rồi thì không thể lái xe, chúng ta sẽ xảy ra chuyện đó! Bác Triệu đâu, sao bác ấy không lái xe cho ba?"

Sắc mặt Lệ Sâm không thay đổi, tiếp tục nhấn ga: "Cục cưng yên tâm, ba chỉ uống một ly nhỏ, không đáng ngại."

Từ lượng của anh rất tốt, không ai có thể chuốc anh say, trên thực tế anh cũng sẽ không để mình say, không ai có thể tính kế anh ngay dưới mí mắt anh.

Sở dĩ Dư Mạn San có thể thành công, đó là vì anh cho phép.

Vốn dĩ anh thật sự chưa từng nghĩ như vậy, nhưng sau khi phát hiện Dư Mạn San cho thuốc ở trong rượu, anh liền thuận nước đẩy thuyền, anh đủ tự chủ để không mất đi ý thức bởi thuốc, điều anh muốn cũng chỉ là một cái cớ để ăn Lệ Tiểu Nam.

Nhìn xem, cục cưng, không phải toàn bộ là lỗi của ba, cũng do ba bị người khác tính kế.

Anh không đợi được nữa, đã lâu lắm rồi.

Hôm nay là sinh nhật anh, vì có gì mà anh không thể tặng cho mình một bữa tiệc lớn chứ, nếu như anh đạt được toàn vẹn thứ mình hằng mong ước trong ngày này, vậy thật sự là không uống đời này.

Máu trong người Lệ Sâm đang sôi trào, anh có lực tự chủ mạnh mẽ, không ngại thuốc gì đó, nhưng vừa nghĩ đến người anh mơ tưởng đang ở sau lưng mình, anh liền cảm thấy một ngọn lửa đang thiêu đốt trong cơ thể, nhảy thẳng vào bụng dưới của anh.

Có nhiều lần, suýt nữa thì Lệ Sâm lái xe va vào tường, Nam Tầm nhìn mà phát sợ.

"Tiểu Bát, chắc không phải ta chưa hoàn thành nhiệm vụ mà đã chết, còn là chết do tai nạn giao thông đấy chứ?"

Hư Không Thú an ủi cô: "Suy nghĩ nhiều rồi, kỹ thuật lái xe của ba Lệ Sâm nguoi là hạng nhất, đi biểu diễn đua xe quốc tế cũng không thành vấn đề."

Xe chạy một mạch đến biệt trang nhà họ Lệ, Lệ Sâm vội vã mở cửa xe, một tay khiêng Nam Tầm trên vai đi vào nhà.

Dáng vẻ này của Lệ Sâm khiến Nam Tầm cực kỳ sợ hãi, dù rằng đã sớm tính đến ngày này, nhưng trạng thái bây giờ của Lệ Sâm có phần cuồng bạo, cô sợ anh không cẩn thận lỡ tay bẻ hoa.

Lúc vừa rồi bị Lệ Sâm túm đi, cô cảm nhận rõ nhiệt độ lòng bàn tay anh nóng thế nào, cô có thể cảm nhận được dục hòa bùng cháy hừng hực của anh thông qua lòng bàn tay nóng hầm hập kia, còn có ánh mắt của Lệ Sâm, tựa như có thể ngốn sạch cô bất cứ lúc nào.

Nam Tầm đang vô cùng lo lắng lại phát hiện động tác của Lệ Sâm chợt trở nên bình tĩnh lại, anh khiêng Nam Tầm lên tầng, đặt cô ngồi ổn trên giường, ánh mắt hơi đỏ nhìn cô chăm chú, hỏi với giọng điệu cực kỳ dịu dàng: "Cục cưng, con từng lên uống rượu, hả?"

Nam Tầm vội vàng giải thích: "Ba, là lần trước chú Triệu phạt con uống, con không muốn uống, hơn nữa con cũng chỉ uống một hớp nhỏ, thật sự đó! Còn có còn có chuyện lần này, con đến Mộ Sắc là vị một người bạn cùng phòng bị một tên đàn ông cận bã lừa đi vào trong đó, tên đàn ông cận bã đó còn có ý đồ bất chính, cho nên con mới..."

Lệ Sâm hơi nhường nẩy, dường như cũng không quan tâm tại sao cô lại đến Mộ Sắc, anh xoay người đi lấy chai rượu vang đỏ bên trong tủ kính âm tường, còn lấy thêm hai cái ly để cao ra.

Nam Tầm nhìn chăm chăm vào Lệ Sâm, nhìn anh mở nắp chai, rót chai rượu đỏ đất tiền đầy hai ly rượu.

"Không phải cục cưng muốn uống rượu sao? Sắp trưởng thành rồi, ba cho phép con uống." Lệ Sâm nói không nhanh không chậm, đưa cho cô một ly.

Anh cũng không thúc giục, cứ nhìn Nam Tầm như vậy.

"Ba, ba thật sự cho con uống sao?" Nam Tầm hỏi, thực ra cô rất thích uống rượu vang đỏ với rượu trái cây, nhưng mà Lệ Sâm quản lý rất chặt chẽ, trước đây cô cũng chỉ lên theo chú hờ Triệu Minh Hạo kia uống một chút.

Nam Tầm thấy không phải Lệ Sâm nói đùa liền cầm ly rượu, đưa đến gần nhấp một ngụm nhỏ.

Có hơi mạnh, bắt đầu từ khuôn mặt, thoáng chốc liền nóng lên.

Nam Tầm vội vàng đẩy rượu sang bên Lệ Sâm: "Ba, rượu này quá mạnh, con không uống đâu."

Lệ Sâm tiếp nhận ly rượu, lại uống thêm vài ngụm ngay mép ly chỗ Nam Tầm vừa nhấp.

Nam Tầm nhìn đường cong môi tuyệt đẹp của anh ngấm vào chỗ mình từng nhấp vào, bị rượu đỏ nhuộm thành đỏ hồng mịn màng, bỗng cảm thấy lửa nóng trên người càng cháy dữ dội hơn.

"Tiểu Bát à, Lệ Sâm thật sự trúng thuốc sao? Ta cảm thấy không giống mà." Nam Tầm hỏi.

Hư Không Thú bật cười hắc hắc: "Nguoi cảm thấy bộ dáng gấp gấp gấp gấp lúc trên đường vừa nãy giống không?"

Nam Tầm: "... Vừa rồi giống, bây giờ lại không giống, có khi nào tác dụng của thuốc đã biến mất rồi hay không?"

Hư Không Thú lại cười hắc hắc: "Công phu nhìn nhin của ba Lệ Sâm nguoi là hạng nhất, ngoài mặt bình tĩnh như vậy thôi, thực ra bên trong đã sắp bùng nổ rồi, có điều nếu nguoi bằng lòng lừa mình dối nguoi, vậy nguoi cứ tiếp tục như vậy đi ha ~"

Âm cuối kéo dài, tâm trạng tung bay.

Lệ Sâm vừa uống rượu vừa nhìn cô bé trước mặt, cục cưng của anh đã trưởng thành rồi, đáng vẻ tươi đẹp như vậy, trong giây phút nào đó, trong lòng anh hiện lên rất nhiều hình ảnh sẽ xảy ra, còn chưa phát sinh gì cả mà anh đã cảm thấy hít thở không thông.

Bởi vì quá hưng phấn, hưng phấn đến gần như không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Không Tệ, Rất Thoải Mái

Lệ Sâm nhìn chăm chăm Nam Tầm, tầm mắt di chuyển từ trán cô, lông mày, đôi mắt, rồi thẳng đến miệng, đến cần cổ trắng nõn xinh đẹp thanh tú, đến chỗ càng sâu bên trong vạt áo. Anh bỗng uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, một tay tóm lấy eo Nam Tầm, ôm cô đến trên chân mình.

"Đợi đã, ba chờ một chút, con còn có quà tặng cho ba đây." Nam Tầm hơi ngọ nguậy cơ thể.

Lệ Sâm nghe vậy, thở gấp một hơi thật sâu, thả cô xuống.

Nam Tầm liền bóc giấy gói quà của vật trên bàn, lấy hai cái ly bằng gốm từ bên trong ra.

Nam Tầm đặc ý làm cho hai cái ly chạm nhẹ vào nhau, hai con mèo chu môi trên cốc liền hôn môi nhau: "Xem này, đây là do con tự làm, bên dưới cốc còn có tên của chúng ta đó, ba thích không?"

Lệ Sâm nhìn cô bé trước mặt cười đến mức đôi mắt híp lại thành hình trăng khuyết, lại nhìn xem hai con mèo con hoạt hình chu môi hôn nhau.

Đột nhiên, anh nuốt nước bọt ừng ực một tiếng.

"Cục cưng, ba rất thích món quà này, nhưng mà ba có thể đòi món quà khác hay không?" Lệ Sâm hỏi.

Nam Tầm nói: "Chỉ cần con có, cho dù ba muốn gì, con cũng có thể cho ba."

Lệ Sâm nghe xong lời này thì cả người không che giấu chút nào mà bắt đầu phóng thích hơi thở nóng bỏng mà bá đạo, một tay anh bỗng dè chặt gáy Nam Tầm, hưng hăng ấn cô về phía mình.

Ngay sau đó, nụ hôn nồng nhiệt che trời lấp đất không kiêng nể gì mà phóng thích ra.

Mãnh thú bị giam nhiều năm đã sống chuồng, gào thét một tiếng, rung trời động đất.

Rất nhanh thì Nam Tầm đã bị lột sạch như một quả trứng gà không vỏ.

"Nam Nam, ngoan, ba sẽ vô cùng thương con." Lệ Sâm vừa hôn môi vừa nói.

Sau đó, Nam Tầm liền thấy được sao trời nghìn dặm, thấy được Hằng Nga và Thỏ Ngọc, điều khiển phi thuyền vũ trụ bay lên trên đỉnh mây, khó chịu đến khó thở, may mà có Lệ Sâm thường thường chuyển không khí qua, mới không bị chết ngạt.

Xong việc, Lệ Sâm ôm cô vào lòng, hôn lên da thịt cô, ngay cả mũi chân cũng không buông tha.

Nam Tầm thầm mắng một tiếng lão lưu manh, sau đó ngủ như chết.

Lệ Sâm liếm vành tai trắng nõn trong suốt của cô, nói gần như mê say bên tai cô: "Nam Nam, tôi yêu em..."

Ngày hôm sau, lúc Nam Tầm tỉnh lại thì đã không thấy lão lưu manh ở bên cạnh đâu, trên người cô rất thoải mái, hẳn là hôm qua Lệ Sâm đã tắm rửa cơ thể thay cô.

Nam Tầm nằm liệt ở trên giường như cá chết, toàn thân giống như bị xe tải lớn nghiền qua một lần, xương cốt đều như sắp rời ra thành từng khúc.

"Bát Nhi à, ta nói cho ngươi, nếu như giá trị ác niệm của Lệ Sâm mà không giảm xuống, ta muốn đi chết luôn cho rồi."

Nam Tầm chủ động gọi nó, Hư Không Thú lập tức cảm ứng được, giải phóng các giác quan, hơi ngượng ngùng mà nói: "Thân ái à, ta thật xin lỗi ngươi."

Nam Tầm giật mình: "Lẽ nào giá trị ác niệm không giảm chút nào sao?"

Hư Không Thú vội vàng nói: "Không phải không phải, giá trị ác niệm giảm vào xuống còn 2 điểm."

Nam Tầm thở phào nhẹ nhõm: "Hừ chết bé rồi, vậy tại sao vừa rồi người lại xin lỗi ta?"

Hư Không Thủ nhỏ giọng nói: "Hôm qua giá trị ác niệm giảm nhiều như vậy, không phải là ta cao hứng sao, đặc biệt muốn chia sẻ tin tức này với người, sau đó... Ta quên che chắn giác quan tiếp, kết quả liền thấy được hình ảnh các người dây dưa với nhau, ây da xấu hổ quá đi, đáng người ba Lê Sâm thật là tốt nha, hơn nữa còn rất mãnh liệt nha ~"

Nam Tầm: "... Ta cmm muốn băm người thành thịt vụn!"

Hư Không Thủ rất tủi thân: "Không phải người ta cố ý mà, dù sao người cũng ở dưới, ba Lê Sâm che kỹ người rồi, ta không thấy cái gì không nên xem cả mà."

Nam Tầm mặt tím, trực tiếp dùng chân che kín đầu mình lại.

Làm mình chết ngạt luôn đi.

Bây giờ cô vừa nhắm mắt lại là có thể nghĩ đến chuyện tối hôm qua, cô có thể cảm nhận được Lê Sâm có phần quá hưng phấn, bây giờ cô còn yên lành mà nằm ở trên giường, đây quả thực chính là một kỳ tích.

Nam Tầm bỗng nghe thấy tiếng bước chân, không khỏi bao bọc mình chặt hơn, đầu óc cũng vô cùng mơ hồ.

Một bàn tay kéo góc chăn xuống dưới, lộ đầu của cô ra.

Lê Sâm cúi người, hôn trên miên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, dịu dàng nói: "Ba đã xin nghỉ bệnh cho con rồi, hai ngày này nghỉ ngơi thật tốt ở trong nhà. Đã mười giờ, con muốn ăn gì, ba tự mình xuống bếp nấu cho con."

Nam Tầm vật vả lẩm mẩm làm cho đôi mắt mình đỏ lên: "Ba... Con... Tôi hôm qua chúng ta, chúng ta..." Nói như sắp khóc.

Tiểu Bát thăm vổ tay: "Ồi chao, kỹ thuật diễn càng ngày càng tốt rồi đấy."

Nam Tầm: ...

Lê Sâm ôm cả người cả chân vào trong ngực mình, hôn lên chóp mũi Nam Tầm, thương yêu nói: "Nam Nam, con nói cho ba biết trước, con có chán ghét những chuyện hôm qua ba làm với con hay không?"

Nam Tầm suy nghĩ một lát, lắc đầu, trả lời đúng sự thật: "Không tệ, lúc sau rất thoải mái."

Một câu nói làm cho cơ thể Lê Sâm nhòe máu ngay tức khắc.

"Con thật là... Sớm muộn gì ba cũng sẽ bị con hành hạ đến chết." Lê Sâm hít một hơi thật sâu.

Mặt Nam Tầm vô tội hỏi Tiểu Bát: "Ta nói gì sai sao? Ta chỉ là miêu tả cảm nhận của mình theo đúng sự thật thôi mà."

Tiểu Bát: "Không có, là ba Lê Sâm quá đen tối nên suy nghĩ nhiều."

Lê Sâm ôm cô, ấn đo giây lát rồi mới giải thích: "Nam Nam, ba không có quan hệ máu mủ với con, sau này ba muốn làm người yêu của con, không muốn làm ba của con nữa."

Nam Tầm không có vẻ gì là quá giật mình, cô nhìn nhìn người đàn ông trước mặt, lại nhìn nhìn mấy quả kim quất đang lăn xuống.

"Con, thực ra thì con đã sớm biết, nhưng mà con rất sợ ba sẽ đột nhiên không cần con nữa, cho nên vẫn luôn làm bộ như không biết."

Nam Tầm hít hít mũi, nói với âm mũi nặng nề: "Rất lâu về trước, lúc ba nói chuyện với ông nội thì con nghe trộm được, ba, ba có thể vì vậy mà không cần con nữa không?"

Lê Sâm cực kỳ bất ngờ, anh là một người vô cùng cảnh giác, lúc trước khi anh nói chuyện với ông cụ, anh xác định Lê Tiểu Nam không có ở gần đó mới nói, mà bây giờ cục cưng của anh lại nói cô đã sớm biết?

Nhưng bây giờ Lê Sâm không rảnh nghĩ mấy vấn đề này, anh cảm nhận được nỗi sợ sệt bất an của cục cưng.

"Đưa nhỏ ngốc, ba yêu con như vậy, yêu con còn không kịp, sao có thể bỏ mặc không cần con được? Mặc dù không làm cha con, nhưng con sẽ là người phụ nữ mà Lê Sâm ba yêu thương nhất." Lê Sâm mút hôn miệng nhỏ của cô, nói lời nói mà anh tự cho là lời âu yếm cả đời cũng không thể nói ra, dùng lời này để an ủi trái tim bất an của cô.

Nam Tầm vô cùng hài lòng, hai cánh tay trắng nõn thò ra từ trong chăn, quấn lấy cổ anh, vô cùng thân thiết mà dùng chóp mũi cọ xát: "Ba, nhớ kỹ lời ba nói nha."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Phần Nộ, Không Thấy Lê Tiểu Nam Đâu

"Cục cưng, gọi Lê Sâm" Lê Sâm bỗng nói.

Nam Tầm âm ừ hồi lâu, khẽ kêu một tiếng: "Lê... Sâm." Gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng.

Cả người Nam Tầm mềm oặt để mặc cho Lê Sâm mặc quần áo từ tế giúp cô, sau đó Lê Sâm ôm cô đang giống như một bãi bùn đi xuống lầu, đặt cô ngồi ổn trên ghế ăn cơm, bản thân anh đến phòng bếp nấu ăn.

Lê Sâm nhanh chóng bung một nồi canh xương rong biển qua, chăm sóc cẩn thận mà múc một bát cho cô, thậm chí còn bung bát đút cô.

Tiểu Bát: "Loại phục vụ trọn gói này rõ là... Chắc chắn."

Nam Tầm: "Không cần ghen tị ta, có bản lĩnh thì người cũng đến rút tiết tháo đi."

Tiểu Bát: ...

Ngày hôm sau, ông Lê đi ra ngoài du lịch với bạn già đã trở lại, vừa nhìn đã thấy biến hóa nho nhỏ giữa hai người, trong lòng rất phức tạp.

Ông đã sớm đoán sẽ có một ngày như vậy, nhưng lại không ngờ Lê Sâm sẽ cảm thú như vậy, còn vài ngày nữa mới đến sinh nhật mười tám tuổi của Nam Nam, thế mà đã ăn người ta rồi.

Mà điều càng khiến ông xoắn xuyết chính là, cảm thú này là con ruột của ông.

Hôm nay là sinh nhật của Nam Tầm, Lê Sâm chủ động hỏi cô có muốn mời bạn học đến nhà chơi hay không, Nam Tầm vội vàng lắc đầu, nói con chỉ muốn ở chung với ba thôi.

Tiểu Bát mờ mịt, vội vàng hỏi: "Không phải người thích cười thích âm ỉ sao, từ chối dứt khoát đến như vậy có phần không giống người nha."

Nam Tầm hừ một tiếng: "Đã sống chung với nhau lâu như vậy mà người còn không biết tính tình của Lê Sâm à? Anh ta đang đào hố cho ta, nếu như ta mà vui mừng đồng ý thì cho dù mặt ngoài anh ta gật đầu, chắc chắn trong lòng cũng khó chịu, không phải người có thể cảm nhận được vui buồn của người khác sao, có phải bây giờ Lê Sâm đang mừng thầm hay không?"

Tiểu Bát: "... Đúng."

Lê Sâm chuẩn bị cho Nam Tầm một cái bánh ngọt lớn nhiều tầng siêu xa hoa, còn có bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, Nam Tầm ăn đủ, bụng đã căng phình lên.

"Ba, con ăn no rồi." Nam Tầm nói.

Lê Sâm nhìn cô, ánh mắt như sói: "Nhưng mà cục cưng à, ba còn chưa ăn no."

Nam Tầm vội vàng đẩy bánh kem trước người bị gặm đến không ra hình dáng gì đến trước mặt anh: "Cho ba ăn hết mấy thứ này luôn."

Lê Sâm không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào cô: "Cục cưng à, ba không muốn ăn cái này."

Nam Tầm: Cảm thú này!

Sau đó, cảm thú nào đó khiến Nam Tầm lên tầng, đêm này ăn người sạch sành sanh, từ ngoài đến trong, từ trên xuống dưới, từ mặt trước đến mặt sau.

Thời gian không biết xấu hổ như vậy giằng co hơn hai tháng, Nam Tầm ngồi ngăn người trong thư viện trường.

"Tiểu Bát à, giá trị ác niệm của Lê Sâm trong hai tháng này không giảm chút nào sao?" Nam Tầm hỏi Hư Không Thú.

Hư Không Thú hơi nôn nóng mà nói: "Đúng, mẹ nó ngay cả 0.1 cũng không giảm xuống! Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra với ba Lê Sâm của người? Rõ ràng bây giờ cực kỳ hạnh phúc cực kỳ thỏa mãn, tại sao giá trị ác niệm lại không giảm cơ chứ?"

Nam Tầm suy nghĩ rồi nói: "Người nói xem, có thể bởi vì anh ta có được ta quá dễ dàng cho nên mới như vậy hay không?"

Hư Không Thú nghĩ nghĩ: "Rất có thể có khả năng này."

Nam Tầm vỗ tay phát ra tiếng: "Có rồi, chúng ta bỏ trốn một trận đi."

.

Không thấy Lê Tiểu Nam đâu.

Hôm nay, Lê Tiểu Nam luôn luôn về biệt trang của nhà họ Lê đúng giờ không trở về, lúc đầu Lê Sâm cho rằng cục cưng có chuyện gì đó nên về trễ, đến lúc người âm thầm bảo vệ Lê Tiểu Nam nói không thấy tiểu thư đâu.

Hai vệ sĩ mặc đồ đen run lấy bảy quỹ trên mặt đất.

"Ngài Lê, chúng tôi vẫn luôn giám thị mỗi một hành động của tiểu thư theo lời căn dặn của ngài, trên đường trở về thì tiểu thư đi nhà vệ sinh công cộng, chúng tôi chờ ở bên ngoài, nhưng mà đợi một lúc lâu cũng không thấy tiểu thư đi ra, lúc này chúng tôi mới xông vào, kết quả liền phát hiện không thấy tiểu thư đâu."

Lê Sâm xoay xoay nhẫn trên ngón cái, ánh mắt rét lạnh, sắc mặt âm u.

Ai cũng không biết bên ngoài nhìn anh bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng đã dấy lên cơn giận ngút trời.

Anh biết thủ đoạn gần đây của anh hơi cấp tiến, không hề nể mặt mà rút vài lão sâu răng trong tập đoàn ra, có lẽ điều này đã động chạm đến lợi ích của người nào đó, đặc biệt là những ông già từng làm việc với ông Lê, nhưng mà có chuyện gì thì nhắm vào anh là được, nếu như động vào cục thịt trong tim anh, anh sẽ khiến cả đám người này, chết, không, yên!"

Lê Sâm dùng lý trí còn sót lại để sắp xếp việc tìm kiếm, hơn phân nửa nhân lực dùng để theo dõi mấy lão già có xung đột lợi ích với anh, một phần còn lại trông coi chỗ Lê Tiểu Nam hay lui tới.

Giăng co với cường độ cao suốt một tháng.

Trong phòng khách không bật đèn, Lê Sâm ngồi ở một góc sofa, trong miệng phun ra nuốt vào khói mù, mặt đất hiện lên một bóng đen, nhìn có vẻ lẻ loi trợ trợ.

Ông Lê bật đèn vang lên một tiếng cạch, thấy rõ dáng vẻ của Lê Sâm, ban ngày thì anh xử lý mọi việc giống như không sao cả, nhưng vừa đến buổi tối, anh liền trở nên mất tinh thần.

Trong phòng khách tràn ngập mùi khói sắc mùi, Lê Sâm ngồi trên ghế sofa, hơi nheo mắt lại, tựa như đang tự hỏi vấn đề gì đó, trong gạt tàn trước mặt chứa đầy tàn thuốc, ngón tay anh còn kẹp một điếu thuốc, khói thuốc bay lên lượn lờ.

"Lê Sâm à, còn chưa tìm được Nam Nam sao?"

Lê Sâm không nói gì.

Ông Lê chán chừ một lát rồi lại nói: "Hắn là con đã nhìn ra rồi, không phải Nam Nam bị kẻ thù của con bắt đi, mà là... tự nó đi."

Lê Sâm nghe xong lời này, cuối cùng cơ thể khẽ động, anh quay đầu nhìn về phía ông Lê, ánh mắt sắc bén như đuốc, trầm giọng nói: "Nam Nam sẽ không rời khỏi con, con yêu Nam Nam như vậy, tại sao Nam Nam lại rời khỏi con?"

Ông Lê nói: "Tại sao hai con lại ở cùng với nhau, hẳn là con hiểu rõ hơn ai hết, rốt cuộc là Nam Nam thật sự yêu con hay là nhằm tình thương với cha thành tình yêu? Có lẽ con bé nghe ai đó nói linh tinh, cuối cùng phát hiện giữa con và con bé không bình thường, trong khoảng thời gian ngắn không chịu nổi đã kích, cho nên bỏ nhà đi. Cho Nam Nam chút thời gian đi, chờ con bé nghĩ thông thì có lẽ sẽ trở về thôi."

Ông Lê nói xong lời này liền vỗ vỗ bả vai anh rồi rời đi.

Lê Sâm ngẩng đầu, nhìn đèn thủy tinh hơi chói mắt trên trần nhà, đôi mắt đỏ ngầu dường như bị ánh đèn chiếu lóe lên ánh sáng màu đỏ như máu.

Thật sự là như vậy sao?

Lê Tiểu Nam dễ dàng tiếp nhận anh như vậy, chỉ đơn giản là vì xem những thứ này thành mệnh lệnh của ba? Cô nghe theo anh như thói quen, hoặc là muốn anh vui lòng theo thói quen, trong đáy lòng cô, cô càng khát vọng trở lại quan hệ cha con sao?

Nhưng mà, chuyện này không thể nào.

Lê Sâm anh sống đến bây giờ, chưa bao giờ chủ động theo đuổi cô gái nào, Lê Tiểu Nam là cô gái thứ nhất cũng là cô gái cuối cùng.

Không phải là người anh muốn, cho dù có phải để bản thân khó chịu, anh cũng sẽ không ăn, giống như người tự xưng là mẹ của Lê Tiểu Nam kia, lúc trước cô bỏ thuốc, anh thà rằng chịu đựng đau đớn do dục hòa đốt người, để cho bác sĩ riêng của anh đến giải thuốc cho anh, cũng sẽ không cho người phụ nữ tính kế anh lên giường.

Anh đưa người phụ nữ kia cho vệ sĩ bên mình, buồn cười thay người phụ nữ này còn tưởng rằng đã đạt được ước muốn, muốn dựa vào một đứa bé để

làm bà chủ của nhà họ Lê.

Anh nghĩ, trời sinh anh đã có một loại duyên phận không tránh khỏi với Lê Tiểu Nam, từ nhỏ cô đã thuộc về anh!"

Lê Sâm trầm mặc một lúc, đột nhiên thâm trầm cười nhẹ thành tiếng, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh băng.

"Cục cưng à, con muốn quay lại quan hệ cha con lần nữa sao? Ba nói cho con biết, đây là chuyện tuyệt đối không thể. Lần này con thật là không ngoan, chờ ba tìm được con, nhất định phải trừng phạt con thật tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Chậm Một Chút, Con Sợ

"Chết tiệt! Không xong rồi không xong rồi, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì mà giá trị hắc hóa của ba Lê Sâm nguoi nhảy vút cái lên 100 rồi!" Hư Không Thú bỗng kêu gào lên.

Nam Tầm đang ăn bát mì lớn ở ven đường bị nó kêu gào làm sợ tới mức nuốt nửa phun mì trong miệng ra.

"Chuyện bé xé ra to, cũng không phải là giá trị ác niệm bắn ngược lên 100, hắc hóa thì cứ hắc hóa đi, ta chỉ quan tâm đến giá trị ác niệm." Nam Tầm không nhanh không chậm mà rút một tờ khăn giấy, động tác lau miệng tao nhã.

Hư Không Thú chuyện bé xé to:...

Hư Không Thú lại bị nội tâm mạnh mẽ của Nam Tầm chinh phục một lần nữa.

Nó cảm thấy có lẽ Nam Tầm không quá hiểu ý của hai chữ "Hắc hóa", dù sao đến lúc đó người chịu tội là Nam Tầm không phải nó, Nam Tầm không thêm đề ý thì nó còn đề ý cái lông gì?

Trước kia Hư Không Thú cảm thấy Nam Tầm vô cùng ngốc, nhưng mà nếu nói cô ngốc thì lúc cô chạy trốn còn chuẩn bị vài thứ lật vật, cô không dám lấy thẻ vàng mà Lê Sâm cho nên chỉ giấu một trăm đồng rồi chạy lấy người.

Đầu tiên Nam Tầm bỏ cái đuôi lên theo sau, sau đó đi tìm Lý Dung Dung có duyên gặp mặt một lần, bây giờ cô gái này vượt trội rồi, đã là diễn viên xuất sắc, Lý Dung Dung chuẩn bị giấy tờ chứng minh thân phận giả cho Nam Tầm, còn cung cấp một số tiền nhỏ.

Nếu như Nam Tầm không ăn chơi gì thì có thể dùng số tiền này được ít nhất mười năm, nhưng mà Nam Tầm vì tránh Lê Sâm, chuyên ăn ở mấy quán ven đường, sợ là có chết Lê Sâm cũng không ngờ cục cưng bảo bối anh nuôi từ nhỏ, bày của ngon vật lạ cũng không ăn lại đi ăn những món này.

Không chỉ vậy, Nam Tầm còn đổi kiểu tóc, một đầu tóc dài biến thành tóc ngắn ngang vai như học sinh, mặc váy đã cũ, đeo cặp kính đen, nhìn rất là chất phác.

Ai cũng không thể ngờ người lúc này là Lê Tiểu Nam của một tháng trước.

Nam Tầm ăn uống no đủ thì trực tiếp xách túi đi đến đích đến, tỉnh S nổi tiếng với danh lam thắng cảnh.

Hư Không Thú nói: "Tên phá của nhà nguoi, toàn bộ tiền đều bị nguoi dùng để đi du lịch rồi."

Nam Tầm hừ hừ: "Nguoi cho rằng Lê Sâm ngồi không chắc? Kế hoạch của ta có hoàn mỹ thế nào đi nữa thì không quá ba tháng, Lê Sâm sẽ tìm được ta, dù sao cuối cùng kết quả cũng giống nhau, sao ta phải làm mình khó chịu chứ? Hơn nữa nguoi giấu lại đi, một người chạy trốn có thể có tâm trạng đi ngắm phong cảnh non nước sao? Ta đây là làm trái lại lời đi này, chắc chắn Lê Sâm không đoán được bây giờ ta đang đi chơi khắp nơi."

Vậy mà Hư Không Thú lại không phản bác được.

"Đừng quên việc chính là được." Hư Không Thú chán nản nói một câu.

Nam Tầm tự mình cất cánh lại chơi thêm một tháng.

Ngày này, thời tiết quang đăng, nghìn dặm không mây, Nam Tầm nằm ở trên thảo nguyên rộng lớn, đầu gối lên cánh tay, nhìn trời xanh mênh mông bát ngát, đôi mắt thoải mái mà khép hờ.

Xung quanh rất yên tĩnh, cô có thể nghe thấy tiếng gió thổi, làn gió ấm áp phất qua từ trên mặt đất, có hơi ngửa.

Lúc yên tĩnh, người ta luôn dễ dàng nhớ đến một chút chuyện mình giấu dưới đáy lòng.

Cô nghĩ đến Huyết Minh, nam nhân công cô, đi ở trên sườn núi phủ loại hoa cấn Linh Ma. Đó là một loại hoa ma vô cùng đẹp, giữa cánh hoa màu đen điểm tuyết một ít màu máu, Tiểu Linh Trùng bay lượn trong trời đêm với phần đuôi phát sáng, chiếu sáng chấm đỏ trên hoa ma, chấm đỏ chớp lóe theo Linh Trùng trong màn đêm, như là vô số ngôi sao đỏ.

Bóng đêm thật đẹp, bả vai của nam nhân cũng cực kỳ vững chắc.

Cô còn nhớ đến quý cô chấp Phó Vũ, mỗi buổi tối, anh đều ôm chặt cô vào lòng, giống như ôm bảo bối trân quý nhất trên đời này.

Sau đó, cô nghĩ đến Lệ Sâm.

Cô nghĩ, cô nghĩ đến những thứ này đều là tại cảm giác quen thuộc kia —— một loại cảm giác run rẩy đến từ sâu tận linh hồn lúc áp chảo bánh nướng.

Có một số việc cô không muốn nghĩ nhiều, bởi vì càng nghĩ thì sẽ càng ràng buộc hơn.

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc.

Hình như Nam Tầm nghe thấy tiếng ngựa chạy băng băng, cô ngồi dậy, nhìn về phía xa xa, liền nhanh chóng thấy được một chấm nhỏ màu nâu.

Có người cưỡi ngựa tới đây.

Hư Không Thú chợt xen vào một câu: "Chúc người may mắn."

Sau đó Nam Tầm liền thấy rõ người cưỡi ngựa kia.

Cô không ngờ Lệ Sâm sẽ tìm đến đây nhanh như vậy.

Người đàn ông cưỡi ngựa cũng không thay trang phục dùng để cưỡi ngựa, mà mặc bộ đồ Tây như thường đến đây.

Ngựa dừng lại chỗ cách hơn hai mươi mét, người đàn ông sải chân dài, nhảy xuống từ trên ngựa, đến gần phía cô.

Người đàn ông đưa lưng về phía mặt trời, không thấy được khuôn mặt chìm trong bóng râm của anh, nhưng Nam Tầm thấy được bắp tay cuộn tròn, bắp thịt kéo căng của đôi chân dài duỗi thẳng, anh bước đi về phía bên này, bước đi càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng nhanh.

Ừng ực một tiếng.

Nam Tầm nuốt một ngụm nước bọt.

Sau khi đôi mắt đảo quanh một vòng, Nam Tầm kéo khóe miệng lên, lập tức thay bằng khuôn mặt tươi tắn, sau đó chạy vội về phía người đi đến, từ xa đã bắt đầu bày tỏ tình cảm nhớ nhung của mình: "Ba, con rất nhớ ba ——"

Suýt nữa là Hư Không Thú bị sặc nước bọt chết.

Thật sự là một người phụ nữ hay thay đổi. À không đúng, phải nói là năng lực tùy cơ ứng biến của Nam Tầm quá mạnh mẽ rồi. Nhìn xem khuôn mặt tươi cười này, chân thành biết bao.

Nam Tầm chạy lộc cộc lộc cộc về phía Lệ Sâm, lúc sắp nện vào người anh thì hai chân khẽ đạp, thoáng cái nhảy lên người anh, hai chân vòng eo anh, hai tay kéo cô anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trên sườn mặt anh: "Ba, ba con nhớ ba, hai tháng con rồi đi này, ngày nào cũng nhớ ba."

Lúc nói chuyện, Nam Tầm len lén liếc nhìn, sau khi thấy Lệ Sâm hơi nhếch miệng lên, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên thịnh thích.

Thôi xong, khi nào mà ba Lệ Sâm của cô cười như vậy tức là có người gặp xui rồi!

Bây giờ chỉ có hai người ở đây, người xui xẻo ngoài cô ra thì còn có ai chứ?

Nam Tầm ôm chặt Lệ Sâm hơn nữa: "Ba, sao ba lại đến đây vậy? Người ta đang chuẩn bị đi về đó."

Lệ Sâm không nói gì, cũng không có ôm lại cô, qua một lúc lâu, lúc Nam Tầm định trượt xuống người anh thì anh mới đưa tay kéo mũm mĩm của cô lại.

Sau đó, anh liền một tay nâng cô như vậy, trầm mặc mà đi về.

Nam Tầm bị anh ôm lên ngựa, sau đó nghe thấy Lệ Sâm giục ngựa đi, ngựa dưới thân liền tách chân mà chạy, chạy băng băng trong thảo nguyên rộng lớn như biển cả.

Tốc độ có hơi nhanh, vô cùng xóc nảy.

Nam Tầm ôm chặt Lệ Sâm: "Ba cho ngựa chạy chậm một chút đi, con sợ."

Lệ Sâm hơi rũ mắt xuống liếc nhìn cô, cuối cùng cũng mở miệng nói câu đầu tiên: "Cục cưng à, con rất không nghe lời, cho nên bây giờ ba phải trừng phạt con."

Nói xong, anh ôm Nam Tầm lên trên người mình, vén váy cô lên...

Có một con ngựa chạy trên thảo nguyên rộng lớn, chạy vô cùng nhanh, lập tức làm một đóa hoa nở, có người khóc.

Nam Tầm bị Lệ Sâm ôm lên xe, giữa lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cô không biết, thật sự không biết gì hết.

Nam Tầm hỏi Tiểu Bát trên đường có phát sinh chuyện gì hay không, Tiểu Bát a một tiếng rồi nói không biết, nó không nhìn thấy nghe không được gì suốt cả hành trình, trên một đường này ba Lệ Sâm đều áp chảo bánh nướng, mà áp chảo bánh nướng không đơn giản chỉ là áp chảo bánh nướng mà còn là lực độ nê góc độ và tư thế nè.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Nam Nam, Giết Gã Báo Thù

"Cục cưng, dậy rồi hả?" Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói mang theo chút khàn khàn quen thuộc.

Lúc này Nam Tầm mới phát hiện ra mình đang nằm trong lòng ngực anh, liền vội vã ngồi bật dậy, cười khan hai tiếng, bắt đầu nói lảng sang chuyện khác: "Ồi chào, ba, sao ba lại đổi xe ạ, xe nhỏ như vậy thì vệ sĩ ngồi chỗ nào?"

Vốn là một chiếc xe ô tô dài hơn, đằng sau luôn có bốn vệ sĩ áo đen không dờn người ngồi ở đó. Hết cách rồi, leo lên vị trí như Lệ Sâm, tổ tiên còn dính vào xã hội đen, không mang theo vài vệ sĩ thì không yên lòng.

Nhưng lần này Lệ Sâm vì tìm người, mà ngay cả vệ sĩ cận thân cũng không dẫn theo.

"Bọn họ chuyển đến chỗ tối rồi." Lệ Sâm hồ hững đáp một câu.

Nam Tầm nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của anh, biết rõ anh còn đang tức giận. Tuy vừa nãy có cưỡi ngựa chạy vài vòng, nhưng cơn giận của anh vẫn chưa tiêu hết được.

Nam Tầm ngoan ngoãn không nói, định ngã ra ngủ tiếp. Nhưng ngay lúc cô vừa nhắm mắt lại thì Lệ Sâm chợt biến sắc mặt, lập tức đẩy cô ngã xuống ghế ngồi.

Ngay lập tức, Nam Tầm nghe thấy tiếng súng, đôi mắt cô trợn trừng kinh ngạc.

"Lệ Sâm!" Nam Tầm hét to một tiếng.

Lệ Sâm sờ đầu cô: "Cục cưng đừng sợ, ngoan ngoãn nằm ở đây, tuyệt đối không được đứng dậy." Mặc dù có vào lúc này, giọng điệu của anh vẫn không nhanh không chậm.

"Lão Triệu, lái xe tiếp đi." Lệ Sâm trầm giọng nói.

Lão Triệu tài xế hiển nhiên đã trải việc đời, tay đánh vô lăng, xe liền rẽ vào con đường khuất, để những người theo phía sau không cách nào nhắm trúng mục tiêu.

Lệ Sâm móc súng lục cách âm màu đen từ góc khuất, vói ra cửa sổ, sau đó bắn liên tục mấy phát vào một điểm.

Nam Tầm nghe được tiếng thảng xe chói tai phát ra từ phía sau, hình như người lái xe đã bị Lệ Sâm bắn chết, bánh xe cũng nổ theo.

Lúc này, những vệ sĩ ngằm theo sau Lệ Sâm bắt đầu bắn nhau cùng những người trên xe kia, tiếng súng xả ầm ầm một lúc lâu.

Đội tiếng súng rớt cuộc cũng biến mất, Lệ Sâm bỗng nói: "Lão Triệu, quay đầu lại."

Lão Triệu thấp giọng chửi thề: "Lệ gia, nhất định có người tiết lộ hành tung của ngài."

Ánh mắt Lệ Sâm trở nên lạnh lẽo đến cực điểm, nhưng đối mặt với cô bé vẫn ngờ ngác này, liền khẽ kìm nén sát ý trong mắt.

Anh ôm Nam Tầm vào ngực, vỗ nhẹ sau lưng cô: "Cục cưng không sợ, Nam Nam không sợ. Người xấu bị bắt rồi, ba dẫn con đi kết liễu bọn họ."

Hiện trường rất hỗn loạn, một chiếc xe tải nhỏ nổ tung, bảy tám người đàn ông mặc thường phục đã tắt thở, ngực bị đạn bắn thành tổ ong. Người còn

sống duy nhất bị vệ sĩ áo đen đá quỳ trên mặt đất.

"Lệ gia, ngài xem, có cần dẫn người còn sống duy nhất này đi tra hỏi hay không?"

Lệ Sâm bỗng cong khốe môi, ôm chặt Nam Tầm vào sát người mình, sau đó dùng giọng nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô: "Nam Nam, vừa nãy chính là kẻ này muốn giết ba. Con nói xem gã có đáng chết hay không?"

Đầu lưỡi Nam Tầm như lú lại: "Đúng vậy, đáng chết."

Giọng nói như ma quỷ của Lệ Sâm lại vang lên bên tai cô, mang vẻ dụ dỗ đầu độc: "Vậy Nam Nam đến kết liễu gã, coi như báo thù cho ba, có được hay không, hử?"

Mặt Nam Tầm cứng lại, vội vàng nói: "Ba, hay là chúng ta đưa người xấu đến cục cảnh sát đi."

Lệ Sâm nghe xong lời này thì bật cười ha ha, véo khuôn mặt trắng nõn của cô: "Nam Nam thật quá đáng yêu. Tuy nhiên người như chúng ta phải làm theo quy củ cũ, cảnh sát sẽ không nhúng tay vào vũng nước đục này."

Nói xong, anh nhét súng vào tay Nam Tầm, ôm eo cô từ phía sau: "Nào, Nam Nam, giết gã, giết gã báo thù cho ba."

Tay Nam Tầm run lên, thiếu chút nữa không cầm được súng.

Người kia nhìn khẩu súng nhắm ngay đầu mình, sợ đến kêu thất thanh: "Lệ gia, ngài không thể giết tôi, ngài giết tôi rồi sẽ không biết người trong bóng tối muốn giết ngài là ai!"

Lệ Sâm cũng không để ý đến gã, chỉ kiên trì giáo dục cô gái của mình.

"Mau ra tay đi Nam Nam, biểu hiện tốt ba sẽ thưởng cho con." Lệ Sâm dụ dỗ từng bước.

Nam Tầm mẹ nó sắp khóc.

Lệ Sâm bắt đầu hít sâu: "Nam Nam thật không ngoan, chút chuyện này cũng không làm được. Nào, để ba giúp con một tay." Vừa dứt lời, bàn tay anh đột nhiên nắm lấy tay Nam Tầm, bất ngờ không kịp chuẩn bị đã bóp cò.

Tiếp theo chính là ba tiếng pằng pằng pằng, mỗi phát súng đều trúng ngay giữa trán.

Nam Tầm trở mắt nhìn một người sống sờ sờ cứ như vậy mà ngã xuống trước mặt mình, co giật mấy hồi trên đất, sau đó tắt thở. Hô hấp của cô trở nên dồn dập, tim nhảy lên thình thịch.

"Xử lý nơi này đi." Lệ Sâm lạnh lùng ra lệnh một câu.

Đến khi Nam Tầm được Lệ Sâm ôm lên xe, trong đầu cô vẫn trống rỗng.

"Hu hu, Tiểu Bát, ta vừa giết người. Làm sao bây giờ, hu hu..."

Hư Không Thú vội an ủi cô: "Không phải người giết, là ba Lệ Sâm của người giết, là do hắn bóp cò. Đừng nghĩ nhiều, hơn nữa vừa nãy tay người kia cũng dính máu của không ít người, giết hắn cũng coi như vì dân trừ hại."

Nam Tầm vẫn run lên hồi lâu, thêm căng thẳng cao độ vừa nãy làm cả người cô mệt mỏi, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Cũng không biết xe xóc nảy bao lâu, cuối cùng yên tĩnh lại. Trong mơ mơ màng màng, Nam Tầm cảm thấy trên chân mát lạnh, còn nghe được tiếng vang leng keng.

Nam Tầm làm bầm trong miệng, trở mình, ngủ tiếp.

Chờ Nam Tầm tỉnh lại, nhìn thấy trên cổ chân mình có một cái xích vàng thật dài, cả người cô dờ ra.

"Tiểu Bát, vừa nãy lúc ta ngủ đã xảy ra chuyện gì?"

Không biết tại sao, giọng của Hư Không Thú nghe có vẻ rất hưng phấn: "Gia tận mắt chứng kiến trò chơi phòng tối trong truyền thuyết! Người tự mình nhìn xem, dây xích chân này được chế tạo khéo léo cỡ nào, ta đoán ba Lệ Sâm của người đã sai người làm từ một tháng trước. À đúng rồi, hắn có việc đi ra ngoài, sợ người lại chạy, nên buộc một cái xích ở chân người, hi hi."

Nam Tầm giờ đây xích trên chân lên xem xét, sau đó dùng răng nanh cắn thử, bỗng wow một tiếng: "Tiểu Bát, hình như đây là vàng ròng!"

Tiểu Bát...

Đờ mờ, sự chú ý của cô gái này có vấn đề phải không?

"Một cái dây xích dài như vậy, mà toàn vàng, thật nhiều tiền nha. Hơn nữa Tiểu Bát người xem này, cái xích chân này đánh bóng thật tinh tế, nếu như lúc đến thế giới sau có thể mang đi thì tốt rồi."

Tiểu Bát...

Cả đời này chuyện khiến nó "vui mừng" nhất chính là gặp một người thân kinh thô như Nam Tầm.

Độ dài sợi dây xích này cực kỳ thích hợp, mắt thấy còn thiếu hai, ba bước là đến cửa phòng ngủ, nhưng khi Nam Tầm đi tới, còn cổ gấp người 90 độ, vẫn không thể với tới nắm cửa.

Nam Tầm rất mừng vì dây xích này đủ để cô vào phòng tắm.

Bốn phía yên tĩnh, Nam Tầm gào vài tiếng cũng không ai đáp lại.

Trong biệt thự to lớn không bóng người, ông Lê cũng không ở đây, thật giống như tất cả mọi người đều bị Lê Sâm đẩy ra rồi.

Cả căn biệt thự chỉ còn lại một mình cô, à không, còn có... Một con dã thú.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Giỏi, Một Chiêu Này Quá Giỏi

Nam Tầm sờ sờ cái bụng đói meo của mình, nói với Tiểu Bát: "Nếu như Lê Sâm còn chưa về nữa thì có lẽ ta sẽ chết đói mất."

Tiểu Bát nói: "Chỗ ta có Tích Cốc đan, nhưng người ăn rồi thì rất có khả năng không ăn nổi cơm nữa."

Nam Tầm: "Vậy người cho ta ăn một viên đi."

Tiểu Bát trả lời ngay lập tức: "Không được, người ăn xong rồi mà lộ tẩy thì làm sao đây?"

Nam Tầm: "Chắc chắn không đâu, bụng ta lớn lắm, có ăn hai thùng mì cũng không thành vấn đề. Tiểu Bát tốt bụng ơi, người cho ta ăn một viên đi ~"

Tiểu Bát: "... Được rồi."

Phụ nữ làm nũng thật sự khiến thú không thể nào từ chối.

Nam Tầm ăn xong Tích Cốc đan nhàm chán lăn lộn trên giường.

Tiểu Bát hỏi: "Người đang làm gì vậy?"

Nam Tầm nói: "Ta sợ thế giới sau không được ngủ trên giường lớn mềm mại thoải mái như vậy nữa."

Tiểu Bát ồ một tiếng: "Vậy thì nên ngủ nhiều một chút."

Nam Tầm hoảng hốt: "Tiểu Bát, sao ta nghe câu này mà thấy lòng hoảng hoảng."

"Đừng hoảng hốt nha, ta đã nghĩ kỹ thế giới sau rồi, người sẽ sinh trong hoàn cảnh quá tốt không thể tốt hơn đâu." Tiểu Bát nói xong liền ngâm nga hát.

Nam Tầm có dự cảm không lành nhưng Tiểu Bát sống chết không chịu tiết lộ thế giới sau là gì.

Cũng không biết đã qua bao lâu, màn đêm buông xuống, cuối cùng Lê Sâm cũng trở về.

Nam Tầm trông mong nhìn cửa, đợi cửa mở phát ra một tiếng kéo kẹt, có tiếng người đi đến lộc lộc lộc, thật muốn bỏ nhào vào lòng anh.

Kết quả cô quên mất trên cổ chân còn buộc dây xích, vừa nhào đến đã suýt ngã trên mặt đất, may mà Lê Sâm nhanh chóng tiến lên hai bước lớn đón cô vào lòng nên cô mới không bị ngã như chó gặm đồ ăn.

Nam Tầm ôm anh, mặt lộ vẻ cực kỳ tủi thân: "Ba, ba đi đâu vậy, con không gặp ba nguyên một ngày rồi."

Trên mặt Lê Sâm có vài phần mệt mỏi, Nam Tầm suy đoán, có lẽ đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian mình không có ở đây.

Lê Sâm không nói lời nào, trực tiếp ôm cô lên giường, sau đó áp chảo bánh nướng một cách điên cuồng.

Bánh bị nướng đến nổi liên tục thét chói tai.

Mẹ nó sắp chết người rồi.

Cuối cùng, Nam Tầm khóc như cầu, ru rú trong lòng anh mà nói: "Ba ơi con sai rồi, sau này con không chạy đi nữa đâu."

Lệ Sâm ôm cô, hôn lên vành tai cô, trầm giọng nói: "Nam Nam, nếu đã làm sai thì phải chịu phạt, trừng phạt lần này vẫn chưa kết thúc."

Nam Tầm hối hận rồi, hối hận đến xanh cả ruột.

Nhưng cũng chẳng làm được gì, trên đời không có thuốc hối hận.

"Ba ơi, ba có thể tháo xích chân ra trước được hay không, con đau." Hai mắt Nam Tầm đầm lệ nhìn người đàn ông.

Lệ Sâm nâng chân cô lên nhìn xem, quả thực thấy được một vết đỏ chói mắt. Anh hơi nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu mới lấy chìa khóa từ trong túi áo ra, "lạch cạch" vòng chân được mở khóa.

Giờ phút này, Nam Tầm cảm động biết bao nên lập tức ôm lấy Lệ Sâm, "moa moa" anh: "Cảm ơn ba!"

Lệ Sâm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, ánh mắt hết sức dịu dàng, nói: "Lúc ba ở gần con thì có thể gỡ ra nhưng khi ba đi vắng thì Nam Nam vẫn phải ngoan ngoãn đeo vào."

Mẹ nó Nam Tầm còn có thể nói gì đây.

Cô lại gằn cọ cọ lên mặt Lệ Sâm, vô cùng biết điều: "... Dạ, chỉ cần ba vui là được."

Sau đó, Lệ Sâm ôm Nam Tầm đến phòng ăn, tự anh xuống bếp nấu hai bát mì trộn, hai cha con mỗi người bung một bát mà ăn. Tuy hai người đều không nói gì nhưng bầu không khí lại có vẻ rất ấm áp.

Chỉ mới ăn nửa bát mà Nam Tầm đã ăn không nổi, quả nhiên sau khi ăn xong Tích Cốc đan kia thì không đói bụng nữa.

Lệ Sâm nhìn cô với ánh mắt sâu xa: "Không hợp khẩu vị của cục cưng sao?"

Nam Tầm nhìn ánh mắt âm trầm kia, vội vàng lắc đầu, tiếp tục ăn từng ngậm từng ngậm một, trong lòng đã rơi lệ đầy mặt.

Tiểu Bát nhỏ giọng hừ hừ: "Đáng đời."

Nam Tầm: ...

Ăn xong mì, Lệ Sâm đang dọn dẹp bát đĩa thì Nam Tầm bỗng ôm eo anh từ phía sau.

Lệ Sâm thoáng dừng động tác lại.

"Ba ơi, có phải ba còn tức giận chuyện con ra đi mà không từ biệt hay không ạ?"

Chóp mũi Nam Tầm cọ cọ lên áo sơ mi trắng của anh, giọng nói rầu rĩ: "Ba, con có thể giải thích. Con cực kỳ thích ba, không, con yêu ba, nhưng mà con không xác định rõ được loại tình cảm này có bình thường hay không. Con càng lo sợ không phải ba thật sự yêu con, nếu như không thể yêu cả đời, vậy thì con thà rằng làm người thân, ba sẽ không bao giờ vứt bỏ con."

Ba, ba có hiểu hay không? Con chỉ đang lo được lo mất, con quá yêu ba. Ba quá tốt, mà con thì lại chẳng có gì, con sợ có một ngày ba bỗng nhiên không thích con nữa..."

Nói xong câu cuối cùng, Nam Tầm khẽ nức nở.

Dường như Lệ Sâm tốn một lúc mới tiêu hóa được những câu nói này, bởi vì anh vẫn duy trì tư thế lúc trước không hề nhúc nhích hồi lâu.

Bỗng vào một giây, anh đột ngột quay người lại, nhìn về phía cô gái với miệng nhỏ ngọt đến không tưởng nổi ở trước mặt này.

Bùm, trái tim nhảy lên một cái thật mạnh.

Nam Tầm bị đôi mắt màu đỏ tươi của anh dọa cho giật nảy mình!

Đợi đến khi nhìn kỹ, đôi mắt kia không phải là màu đỏ, chỉ là tia máu tương đối nhiều mà thôi, cho nên nhìn đỏ rực lên, không hiểu sao mà cô lại thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lệ Sâm duỗi cánh tay ra, ôm chặt cô vào lòng, có lẽ sức lực kia mà nặng thêm một chút thì sẽ bẻ gãy eo nhỏ của Nam Tầm.

"Giá trị ác niệm giảm xuống còn 1 điểm, cũng chỉ còn 1 điểm cuối cùng!" Giọng nói hung phấn khác thường của Tiểu Bát bỗng chen vào đúng lúc này.

"Mau mau, mau tiếp tục đi, nói đủ loại lời âu yếm đi! Đừng có ngừng, đừng có ngừng!" Tiểu Bát kích động đến mức hận không thể tiếp quản miệng của Nam Tầm, nói tất cả lời tâm tình một lần thay cô.

Nam Tầm nghe thấy giá trị ác niệm giảm bớt, bỗng cảm thấy người mình nhẹ đi, còn có thể đại chiến ba trăm hiệp.

Vì thế, cô không nghe theo Tiểu Bát mà trực tiếp ôm chặt người đàn ông trước mặt, nói có phần ngượng ngùng: "Lệ Sâm, con muốn ba."

Tiểu Bát: ...!

Chết tiệt! Chết con mẹ nó tiệt!

Giỏi, chiều này quá giỏi! Còn mở miệng cái gì nữa, trực tiếp cho yêu tinh đánh nhau luôn nha!

Quả nhiên câu này của Nam Tầm có tác dụng cực kỳ rõ ràng, Lệ Sâm hưng hăng thở hổn hển, vội vã bế cô lên, đi thẳng vào phòng ngủ.

Yêu tinh đánh nhau được một nửa thì Tiểu Bát lại không nhìn được mà tru lên: "Thân ái, giá trị ác niệm về không rồi! Chúng ta thành công rồi!"

Nói xong lời này thì Tiểu Bát lại tiếp tục che chắn ngũ giác, vừa rồi nó chỉ báo một tin, không hề mở thính giác và thị giác, cho nên nó không nghe thấy gì mà cũng không nhìn được gì.

Nhưng cho dù vậy, Tiểu Bát kinh nghiệm phong phú đã đoán được tình hình chiến đấu của hai người đã đến giai đoạn nào, chắc là đang đánh đến lúc kịch liệt nhất lửa nóng nhất khó mà chia lìa, mặt đất rung rung, mây lành đang trôi, chim chóc hót vang liên tiếp.

Biết được giá trị ác niệm của Lệ Sâm đã được tiêu trừ, Nam Tầm hơi bất ngờ, vào giây phút đó, cô ôm chặt cánh tay Lệ Sâm.

Cám ơn anh, Lệ Sâm

Tối đó, Nam Tầm ôm Lệ Sâm hắc hóa bên cạnh mà ngủ vô cùng ngon.

Lệ Sâm không ngủ, anh vẫn luôn nhìn cô gái trong lòng, ánh mắt khi thì dịu dàng như nước, khi thì u ám nặng nề, nhưng không ngoại lệ chính là đều nhiệt tình như lửa.

Hôm sau, lúc Nam Tầm tỉnh lại thì đã không thấy Lệ Sâm đâu.

Nam Tầm giật giật chân, đinh đing đang đang, dây xích vàng kia lại buộc trên chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chấn Súng Đau Chết

Nam Tầm ngáp một cái, cầm lấy sữa nóng và bánh mì bắt đầu ăn, vừa ăn vừa hỏi Tiểu Bát: "Gần đây Lệ Sâm đang bận gì vậy, sao chẳng thấy bóng dáng đâu?"

Tâm trạng Tiểu Bát đang tốt nên biết gì nói nấy không nửa lời gian dối: "Đợt trước ba Lệ Sâm của người không phải tốn rất nhiều công sức tìm người sao, nên không để ý mấy tới thể lực trong bóng tối kia, kết quả bị vài người có ý đồ xấu cấu kết lại chui vào chỗ trống. Có điều người cứ yên tâm, ba Lệ Sâm của người lợi hại lắm, nhiều nhất không quá năm ngày là có thể khiến những người kia không nổi lên sóng gió gì nữa."

Dừng một chút, Tiểu Bát thử hỏi một câu thăm dò: "Vậy bây giờ chúng ta cùng rời thế giới này?"

Động tác của Nam Tầm hơi ngừng, nhỏ giọng nói: "Cho ta thêm hai ngày đi."

Tiểu Bát trầm mặc chốc lát, rồi trả lời một tiếng được.

Tối hôm đó, lúc Lệ Sâm về nhà mang theo bánh ngọt Nam Tầm thích ăn nhất. Còn có thể nhìn ra được vẻ mệt mỏi giữa hai hàng lông mày của anh, nhưng ở khoảnh khắc nhìn thấy Nam Tầm, đã biến mất hầu như không còn.

"Nam Nam, ba đã xử lý xong mọi chuyện, từ mai là có thể ở bên con cả ngày." Lệ Sâm ôm Nam Tầm vào ngực, giọng nói thật dịu dàng triền miên.

Nam Tầm ngoan ngoãn tựa trong ngực anh, bỗng nói: "Lệ Sâm, ngày mai chúng ta ra ngoài chơi đi."

Lệ Sâm cười nói được, hỏi: "Cục cưng muốn đi chơi ở đâu?"

Nam Tầm nói: "Nơi nào cũng được, chỉ cần ba ở bên con là được."

Vậy là ngay hôm sau, Lệ Sâm lại đưa cô tới trường bắn họ thường đi.

Nam Tầm thuần thục lên đạn, nhắm ngay hồng tâm mà bắn mấy phát liên tục.

Ngay chính giữa hồng tâm.

Lệ Sâm ôm cô từ phía sau, bàn tay vuốt ve eo cô, môi mông hôn lấy vành tai cô, khẽ cười nói: "Không hổ là cục cưng do chính tay anh dạy dỗ, kỹ thuật bắn sắp đuổi kịp anh rồi."

Nam Tầm nghỉ ngơi, nếu nơi này không phải trường bắn ngoài trời, Lệ Sâm rất có thể sẽ nảy sinh ý nghĩ xấu xa nào đó.

Chơi đủ rồi, hai người nắm tay nhau đi dạo.

Đúng lúc này, giọng Tiểu Bát bất chợt vang lên: "Đờ mờ không xong rồi! Trong đám người của ba Lệ Sâm ngươi xuất hiện kẻ phản bội, có một tay súng bắn tia đang mai phục trong đó! Hấn đang nổ súng!"

Về mặt Nam Tầm đại biến, vào thời khắc ấy, thân thể của cô phản ứng trước khi kịp suy nghĩ, đột nhiên nhào về phía Lệ Sâm, vững vàng chắn trước người anh.

Một giây sau, cô nghe được tiếng trái tim mình nổ tung.

Cơ thể cô ngã về đằng sau, trong mắt phản chiếu về mặt sững sờ của Lệ Sâm. Tuy nhiên ngay tức khắc, cặp đồng tử trong mắt người kia co lại, kinh hoàng kéo cô vào lòng, kêu to thảm thiết: "Nam Nam! Lệ Tiểu Nam!"

Máu không ngừng tràn ra từ miệng Nam Tầm, hai tay cô nắm chặt áo sơ mi trắng của Lệ Sâm: "Lệ... Sâm..."

Cô vốn muốn nói một câu, "Anh phải cố gắng sống sót", kết quả chỉ kịp nói ra hai chữ đã tắt thở.

Mẹ nó những thứ trên TV đều là lừa đảo, tại sao cô còn chưa nói hết một câu đã tắt thở rồi, trước khi người trên TV chết đều có thể nói rất nhiều lời trần trời cơ mà!

Linh hồn Nam Tầm lìa khỏi xác, cô nhìn thấy người đàn ông đang ôm xác Lệ Tiểu Nam kia, nhìn thấy rõ ánh sáng trong mắt anh vụt tắt, trở nên trống rỗng.

Lệ Sâm mất đi Lệ Tiểu Nam, thật giống như mất đi... Cả thế giới.

Tiểu Bát ở một bên khóc rú rít: "Xin lỗi nhé thân ái, vừa nãy ta quên chấn cảm giác đau cho ngươi, có phải rất đau không?"

Nam Tầm lẳng lặng nhìn Lệ Sâm, ừ một tiếng: "... Rất đau."

Hoi ngừng, ánh mắt cô bỗng dừng rồi khỏi người Lệ Sâm, nói lạnh nhạt: "Vì vậy, thế giới sau ngươi phải bồi thường ta."

Tiểu Bát: "Ngươi yên tâm, từ nhỏ com ngon áo đẹp, không lo ăn mặc. Khụ Khụ, ta biết ngươi chắc chắn không muốn bị áp chảo bánh nướng, vì vậy thế giới sau rất phù hợp điều kiện của ngươi."

Nam Tầm gật đầu: "Vậy chúng ta đi."

Tầm mắt Nam Tầm tối sầm lại, linh hồn vụn vụn. Lần này, một người một thú dường như đi trong bóng tối thời gian khá lâu. Cuối cùng, mọi thứ sáng lên, nàng cùng Tiểu Bát đã đến thế giới tiếp theo.

Chỉ là Nam Tầm còn không biết được mình xuyên qua thế giới thế nào, nàng liền nghe được tiếng chất lạnh lạnh lạ thường.

Sau đó đầu nàng bị tát lệch qua một bên, trên má vừa rất vừa đau, trong miệng lập tức có mùi máu tanh thoang thoang.

Nam Tầm nổi bão trong lòng, nàng vốn không phải là người chịu thiệt thòi. Nhìn được rõ nữ nhân trước mặt vừa tát nàng một cái, nàng liền lật tay tát chạn chát hai cái liên tục, tát đến nỗi nữ nhân kia ngã ngửa trên mặt đất, mắt nổ đom đóm.

"Lớn mật! Tiện nhân ngươi lại dám làm tổn thương ái phi của trẫm!" Một tiếng quát chói tai bỗng vang lên.

Ngay lập tức, Nam Tầm bị một đạo kinh phong đánh bay rất cao, sau đó đập oanh xuống đất, một ngụm máu cứ như vậy phun ra ngoài.

Tiểu Bát vội vàng giúp nàng che chắn cảm giác đau, thế nhưng dù có che chắn cảm giác, thương tích đã tạo thành thật rồi.

Nam Tầm không dám tùy tiện nhúc nhích cơ thể. Đoán rằng xương chỗ nào đó có thể đã gãy, nàng liền giữ nguyên tư thế nằm trên mặt đất, chậm rãi ngẩng đầu nhìn một nam một nữ trước mặt.

Nữ nhân kia áo quần hoa lệ, đầu cài trâm vàng và châu hoa, tai đeo ngọc lưu ly xanh, trên mặt dù có thêm hai dấu bàn tay sưng vù, nhưng không khó nhìn ra gương mặt đó rất tinh tế. Nàng ta trốn trong ngực nam nhân mà khóc rưng rức, có vẻ oan ức lắm.

Mà nam nhân kia, lúc Nam Tầm nhìn đến gương mặt hân, thoáng ngẩn ra.

Người đàn ông này vẻ ngoài cũng thật đẹp, mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao thẳng, mặc trên người một thân ngũ bào màu đỏ, có vẻ khí khái anh hùng hùng hực. Chỉ là trong đôi mắt bề ngoài kia khi nhìn nàng chứa đầy vẻ căm ghét nồng đậm. Nhìn lâu, Nam Tầm hoảng hốt có thể thấy tia sát ý và thù hận lẫn lộn trong đó.

Nam nhân lạnh lùng liếc nàng, lạnh nhạt vô tình nói: "Tần Quý phi thất đức trước vua, tính từ hôm nay, giáng thành Mỹ nhân, đẩy vào lãnh cung đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm. Không có mệnh lệnh của trẫm, bất luận người nào cũng không được đến thăm!"

Sau đó, Nam Tầm vẫn một mặt mờ mịt bị hai tên thái giám nhắc lên thô lỗ kéo tới lãnh cung. Trong lãnh cung, trừ nàng và một tiểu nha đầu thiếp thân kêu Thúy Hoàn, không có người nào khác.

Tiểu Bát không chút lưu tình mà cười nhạo ha ha: "Không phải đã nói sẽ không xong đời trong vòng ba ngày cơ mà? Lúc này liền kích động cho Lý Thực phi hai cái tát, rồi bị đẩy vào lãnh cung?"

Nam Tầm trực tiếp mắng thù: "Tiểu Bát chết tiệt. Ngươi cho ta vừa xuyên tới đã bị cho ăn lòng bàn tay, ta còn chưa tìm người tính sổ đấy! Ngươi biết rõ dựa theo tính tình của ta nhất định sẽ tát chan chất trở về, ngươi lại cho ta xuyên đúng lúc này?"

Còn có, đã nói trước có com ngon áo đẹp đâu? Đã nói trước thân phận cao quý đâu? Vừa đến đã thành phi tử bị vứt bỏ trong lãnh cung, còn có com ngon áo đẹp cái lông gì?"

Nam Tầm càng nói, Tiểu Bát lại càng chột dạ.

"Trong đây... Ngươi đứng là ngậm thìa vàng lớn lên mà, là cháu gái trưởng của Tần lão tướng quân đấy. Biết ông nội ngươi Tần lão tướng quân trâu bò tới mức nào không? Toàn bộ thiên hạ này do ông ta và Tiên hoàng cùng đánh tới!

Lão gia tử trong triều đức cao trọng vọng, không người không kính nể ba phần, Tiên hoàng cũng vậy!"

Nam Tầm lập tức nghe ra vấn đề: "Ngươi cũng biết ngươi đang nói Tiên hoàng đấy nhì, Đương kim Hoàng đế và Tiên hoàng là một người à? Thật hả? Ta hỏi ngươi, bạo quân này có phải cảm thấy Tần lão gia tử công cao trên đầu chủ, nên muốn diệt trừ ông ấy không hả?"

"Ai ya, ngươi bỗng nhiên thông minh như vậy, ta thật là không quen nha."

Nam Tầm: ...

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Ngoại Truyện Lê Sâm, Không Bằng Chết Đi

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Lê Tiểu Nam đã chết tròn năm ngày. Người đàn ông kia cứ ôm xác của cô rờn rã năm ngày như vậy, không ăn không uống. Nếu không phải thỉnh thoảng lòng mị của anh còn chớp lên, có lẽ không ai cho rằng anh còn sống.

Ánh mắt anh đơ ra mà trống rỗng, nhưng vẫn luôn chăm chú vào thi thể trong lòng ngực không hề rời đi -- một thi thể đã sớm không còn nhiệt độ.

Nhìn lâu, sẽ thấy trong đôi mắt trống rỗng của anh thỉnh thoảng xẹt qua vẻ dịu dàng, đây có thể là... về sống động duy nhất của anh suốt cả ngày.

Ngoài xác chết lạnh lẽo trong lòng, anh dường như đã quên hết tất cả. Đây là hết thảy của anh, bảo bối của anh, anh không cho bất kỳ người nào đụng vào.

"Lệ Sâm." Ông Lệ kêu một tiếng trầm trầm.

Nhưng người kia không hề trả lời.

Trải qua chuyện này, ông lão trông như đã già hơn rất nhiều tuổi. Ông nhìn Lệ Sâm như xác chết di động trước mặt, thờ dài.

Lệ Tiểu Nam do ông thương từ nhỏ đến lớn. Trong mắt ông, đây chính là cháu gái ruột của mình, tuy rằng so với Lệ Sâm, một chút yêu thương nhất thời của ông có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Lệ Sâm coi Lệ Tiểu Nam như tìm gan mà thương yêu, dù cho cô muốn những vì sao và ông trăng trên trời, có lẽ anh cũng nghĩ biện pháp hái xuống cho cô.

Anh yêu cô vượt qua yêu sinh mạng của chính mình.

Vậy mà giờ đây người quan trọng hơn cả sinh mạng của Lệ Sâm đã chết, hơn nữa còn vì chấn sủng cho anh mà chết. Anh tận mắt nhìn cô liêu lĩnh nhào về phía mình, chẳng có chút do dự nào, cứ như vậy chặn viên đạn vốn nên bắn thẳng vào lồng ngực anh lại.

Trong miệng cô bé kia tràn ra máu tươi chói mắt, không ngừng học ra ngoài, chỉ kịp gọi tên anh một tiếng cuối cùng, rồi tắt thở như thế, tắt thở ngay trước mặt Lệ Sâm.

Người bình thường sẽ thấy khiếp sợ áy náy mang ơn, nhưng đối với Lệ Sâm mà nói, tận mắt nhìn thấy cảnh này chỉ có thể khiến anh tan vỡ.

Lệ Tiểu Nam xác thật đã cứu Lệ Sâm một mạng, nhưng đối với Lệ Sâm mà nói, đây không phải cứu vớt, mà là trừng phạt.

Anh tình nguyện chính mình chết, cũng không muốn để Lệ Tiểu Nam chết, hoặc là, anh muốn cùng chết với Lệ Tiểu Nam.

Năm ngày năm đêm không ăn không uống, chẳng mấy chốc anh cũng sẽ đi cùng cô rồi.

Trước mặt ông Lệ, Lệ Sâm đã trở thành đáng về tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn mất hết sức sống ngày xưa.

Anh là loại người vui giận không hiện trên mặt, không có thứ gì có thể làm anh lộ vẻ mặt kinh hoàng. Anh là thợ săn, bị ăn một thì sẽ không biến sắc mặt mà chậm rãi giăng lưới, đợi dụ được con mồi vào trong lồng, sẽ tàn nhẫn xé xác con mồi.

Chỉ có Lệ Tiểu Nam khiến anh trực tiếp phát điên.

Ông Lệ nhẹ nhàng vỗ vai anh, ông không dám dùng sức, sợ không cẩn thận sẽ đập ngất người mất.

"Lệ Sâm, nếu Nam Nam nhìn thấy đáng về này của con, nó sẽ đau lòng. Con nhẫn tâm làm con bé đau lòng khổ sở sao?"

Lệ Sâm cũng không thèm chớp mi.

Ông Lệ tức giận nói: "Con muốn để Nam Nam hy sinh vô ích thay con à? Lệ Sâm, con còn không ăn không uống như vậy, con sẽ chết, con thật sự sẽ chết! Con nhìn lại bộ dạng của con bây giờ đi. Nam Nam luôn nói ba nó còn đẹp trai hơn ngôi sao màn bạc, còn khí chất hơn người mẫu. Nhưng giờ con biến thành cái bộ dạng tũn quẩn thế nào rồi!"

Lệ Sâm vẫn chỉ thờ ơ, ánh mắt lảng lảng rơi vào xác chết trong ngực, phảng phất chìm đắm trong thế giới của mình, không nghe được tiếng động bên ngoài nữa.

Ông Lệ ra sức thở hổn hển: "Được, ba nói hai câu cuối cùng, con muốn lãng phí bản thân cùng chết với Nam Nam cũng được, ông đây coi như chưa từng sinh ra đứa con trai này! Nhưng dù con muốn chết, chẳng lẽ không nên báo thù cho Nam Nam rồi hẵng chết? Ba đã tóm được kẻ phản bội tiết lộ hành tung của con, con muốn giết muốn chém gì cũng được!"

Lời này có vẻ lọt tai Lệ Sâm, sóng mắt tịch mịch của anh cuối cùng khẽ dao động.

"Ồ đâu?" Anh hỏi. Bởi mấy ngày chưa uống giọt nước nào, cổ họng đã trở nên khô khan đến khàn cả giọng, tiếng nói có hơi khó nghe.

Ông Lệ hơi thờ phào nhẹ nhõm, vội trả lời: "Kẻ phản bội đang bị nhốt trong tầng hầm tại biệt trang."

Lệ Sâm giật giật cánh tay, thả thi thể cô bé vẫn ôm trong ngực xuống giường, còn cẩn thận thay cô đắp chăn.

Anh vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của cô bé, sau đó cúi người đặt nụ hôn giữa trán cô, nói dịu dàng bên tai cô: "Cục cưng, con ngủ trước nhé. Ba có việc bận, nhưng không mất nhiều thời gian đâu, ba sẽ về rất nhanh thôi. Con ở một mình phải ngoan, đừng có chạy loạn nữa đấy."

Ông Lệ nhìn Lệ Sâm dịu dàng như vậy, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác sồn tóc gáy.

Dường như đây là lần đầu tiên ông biết được mặt này của Lệ Sâm. Thật giống như trước đây trong lòng Lệ Sâm vẫn có một con quỷ, ở khoảnh khắc Lệ Tiểu Nam chết đi đó, con quỷ này mới được Lệ Sâm thả ra. Hay phải nói, linh hồn Lệ Sâm đã sớm bị ma quỷ cắn nuốt, chỉ là ma quỷ này đang ngủ say, bây giờ cuối cùng cũng thức tỉnh...

Ông Lê nói mấy câu rớt cuộc khiến Lê Sâm tỉnh lại. Anh không có mất lý trí mà yêu cầu đi gặp kẻ phản bội ngay, mà ung dung thông thả bắt đầu ăn uống, còn sửa sang bản thân sạch sẽ một phen. Ngoài việc mặt mũi anh vẫn có chút gầy gò, anh lại biến về Lê gia sát phạt quyết đoán trước kia.

Sau đó anh đi tầng hầm.

Ông Lê không đi cùng, nhưng ông có thể nghe thấy loáng thoáng bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết, tiếng sau còn thê thảm hơn tiếng trước. Sau đó vệ sĩ đi cùng Lê Sâm lại ra ngoài, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, mang vẻ sợ hãi cực độ.

Tiếng kêu thảm thiết giăng co bảy ngày, ngoài mấy người vệ sĩ kia, không ai biết đến cùng bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Mãi đến tận ngày thứ tám, hai vệ sĩ sắc mặt trắng bệch mang theo một bao tải phình to đi ra, rớt cuộc nhìn không được, trực tiếp nôn mửa đầy đất.

Cái bao tải này không biết bị vệ sĩ ném đi chỗ nào. Từ ngày hôm sau, trong tầng hầm đã không còn tiếng kêu thảm thiết.

Mà sau lần đó, Lê Sâm khôi phục bình thường. Anh không ôm xác chết Lê Tiểu Nam không buông nữa, mà cùng ông Lê nhìn cô được hỏa táng, rồi táng vào hộp tro.

Ông Lê rất vui mừng, đây mới là con trai của ông. Mặc cho gặp phải sóng to gió lớn gì, anh cũng có thể vượt qua.

Nhưng ngay sau hôm Lê Tiểu Nam được chôn cất, ông Lê chợt phát hiện điều gì đó là lạ, người chưa bao giờ ngủ nướng như Lê Sâm lại vẫn chưa rời giường.

Ông Lê gọi quản gia già họ Vương cùng lên gõ cửa phòng Lê Sâm, đây cũng từng là phòng sinh hoạt chung của Lê Sâm và Lê Tiểu Nam.

Tiếng gõ cửa vang lên rất lâu, bên trong vẫn không có ai đáp lại.

Cơ thể ông Lê lao đảo một hồi, thiếu chút nữa không đứng vững.

Quản gia Vương vội đỡ lấy ông, run rẩy vặn nắm cửa.

Trong phòng tối tăm, rèm cửa sổ bị kéo kín mít, căn phòng này đã lâu rồi chưa u ám như vậy. Trước đây Lê Sâm thích bóng tối, nhưng từ lúc Lê Tiểu Nam xông vào cuộc đời anh, căn phòng liền rơi vào trạng thái phơi nắng quanh năm. Cứ sáng sớm, việc đầu tiên cô nhóc Lê Tiểu Nam làm chính là vén rèm cửa, để ánh mặt trời chiếu vào trong nhà. Mà Lê Sâm dưới ảnh hưởng của cô cũng đã dưỡng thành thói quen này.

Ông Lê nhìn người đàn ông nằm lẳng lẳng trên giường, khẽ gọi một tiếng: "Lê Sâm?"

Người trên giường không trả lời, vẻ mặt anh rất thanh thản. Rõ ràng mang dáng dấp như ngủ say, nhưng lúc quản gia Vương đưa ngón tay trước mũi anh, đã không cảm giác được hơi thở của anh nữa.

Lê Sâm chết rồi.

Trên người anh không có bất kỳ vết thương nào, cũng không có dấu vết dùng thuốc quá liều.

Không ai biết anh chết như thế nào, thật giống như linh hồn anh đột nhiên kéo ra từ cơ thể, mà thân thể này đã biến thành một xác không hồn.

Ông Lê nghĩ rằng mình sẽ đau khổ đến độ ngất đi, nhưng thật sự đến lúc này, ông lại phát hiện mình tỉnh táo hơn tưởng tượng rất nhiều.

Có thể là ông đã sớm liệu trước ngày này, nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Ông không nhìn được nghĩ lại, cả đời này của Lê Sâm, rốt cuộc ông có cho anh tình thương của cha hay không. Từ lúc Lê Sâm sinh ra, đã bị ông coi như người nối nghiệp để bồi dưỡng, đứa trẻ này không có tuổi thơ, không có tình thương của mẹ, ngay cả chính ông làm một người cha cũng không xứng chức.

Vì vậy, khi Lê Tiểu Nam xuất hiện, cô không chỉ cho Lê Sâm tình thân, còn cho anh tình yêu đơn giản thuần túy nhất, đương nhiên xông được vào nơi mềm mại nhất trong lòng Lê Sâm.

Lê Tiểu Nam, chính là toàn bộ thế giới của Lê Sâm.

Khi thế giới của anh đều sụp đổ, có sống sót cũng chỉ là cái xác biết đi.

Không bằng, cứ chết đi như vậy.

Hint: Ma quỷ trong lòng Lê Sâm

Vậy là thế giới này đã kết thúc, chuẩn bị cho một thế giới cầu huyết và ngược nhau đến học máu nào. Mình nói học máu là nghĩa đen, chắc chắn có ai đó

sẽ học máu:")

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thế Giới 4, Bạo Quân Lãnh Cung Khí Phi*

*Phi tử bị vứt bỏ trong lãnh cung của bạo quân

Edit: PaduC/ Beta: Norah

Nam Tầm ở lãnh cung tên là cung Trì Mộ, trì mộ tuổi xế chiều, vừa nghe đã biết không phải tên gì hay.

Tiểu nha đầu Thúy Hoàn vừa dọn dẹp các thứ, vừa khóc chít chít: "Nương nương, sao Hoàng thượng có thể đối xử với người như vậy. Người vừa mới vào cung chưa tới ba tháng, Hoàng thượng chưa bao giờ làm hạnh người thì thôi, hôm nay còn vì nữ nhân hư Lý Thục phi mà đẩy người vào lãnh cung! Hoàng thượng đây là đang làm lạnh lòng Tần gia a."

Nam Tầm lén lút ăn viên đan cường thân kiện thể Tiểu Bát tặng, xương đã nối liền rồi. Nàng từ từ nhích đến nằm xuống trên giường nhỏ, khẽ nói: "Chỉ sợ Hoàng thượng đã sớm muốn ra tay với Tần gia."

Tiểu nha đầu cả kinh: "Cái gì? Hoàng thượng có thể vong ân phụ nghĩa vậy ư? Nếu lúc trước không có lão thái gia, sao bây giờ có nước Đại Yên?"

Nam Tầm liếc tiểu nha đầu này, thầm nghĩ nhà mẹ đẻ của nàng làm sao lại kín đáo đưa cho nàng một nha đầu ngu xuẩn như thế. Câu nói thế này có thể tùy tiện nói lung tung sao?

Nhưng rất nhanh, Nam Tầm đã biết vì sao. Tiểu nha đầu Thúy Hoàn này nhìn vô cùng không đáng chú ý, nhưng nàng ấy lại là cao thủ thâm tàng bất lộ! Đặc biệt một thân khinh công kia, chà chà, có thể vượt nóc nhảy tường trong hoàng cung, muốn đi đâu chỗ nào là có thể đi, trâu bò đến một cảnh giới!

Thúy Hoàn quét dọn xong toàn bộ lãnh cung liền đi tìm thuốc cho Nam Tầm, trong lúc đó đương nhiên bị làm khó dễ không ít, vì lúc trở lại đôi mắt của tiểu nha đầu đã đỏ ửng, nhưng trên tay nàng lại cầm chặt hai túi thuốc.

"Thúy Hoàn, về sau chúng ta không đi cầu xin người khác, ta che chở muội." Nam Tầm xoa đầu tiểu nha đầu, cảm thấy tiểu nha đầu này rất làm người thương.

Thúy Hoàn khóc lóc nói vâng, sau đó đi phòng bếp sắc thuốc.

Nam Tầm chống cằm bắt đầu suy nghĩ một vài vấn đề: "Tiểu Bát à, ta cảm thấy có cái gì không đúng. Vì sao ánh mắt Hoàng đế nhìn ta lại có cảm ghét nồng nặc đến vậy, lẽ nào trước đây Tần Bộ Diêu đã làm chuyện gì khiến hắn căm thù đến tận xương tận tủy?"

Tiểu Bát khụ khụ: "Nhắc đến chuyện này, ta đang định nói với ngươi đây."

Vừa nghe giọng điệu này của Tiểu Bát, Nam Tầm lập tức có dự cảm không ổn.

"Tên Hoàng đế này chính là nhân vật phản diện đại boss giá trị ác niệm 100, mục tiêu độ hóa lần này của ngươi." Tiểu Bát nói.

Nam Tầm không ngạc nhiên chút nào ừ một tiếng: "Cái này ta đoán được rồi."

Tiểu Bát cả kinh: "Ta còn chưa nói, sao ngươi đoán được."

Khóe miệng Nam Tầm cong lên: "Bởi vì Hoàng đế mặt đẹp chân dài, không giống một con chim tốt."

Tiểu Bát hắng giọng, đầu tiên nói một câu 'Ngươi thật thông minh', sau đó bắt đầu áp dụng nói tiếp: "Là thế này, bây giờ tên Hoàng đế này... Trùng sinh."

Nam Tầm vừa nhấp ngụm nước trà rỏ tiền vào miệng đã phun ra ngoài.

"Tiểu Bát, ngươi vừa nói cái gì cơ?" Hai mắt Nam Tầm tròn tròn cả lên.

Tiểu Bát giải thích: "Có vài thế giới thỉnh thoảng sẽ có một hai người đập số chó ngáp phải ruồi, nhân vật phản diện cũng không ngoại lệ, hắn có được cơ duyên sống lại, về tới thời điểm hắn vừa đăng cơ làm vua."

Nam Tầm mặt chết nói: "Tiểu Bát, đừng vòng vo, ngươi nói thẳng đòi trước Tần Bộ Diêu làm chuyện gì khiến hắn căm thù như thế đi."

"À, thực ra cũng không có gì. Đòi trước, không phải Hoàng thượng thi hành chính sách tàn bạo sao. Quân thần bất mãn, đệ đệ của Hoàng thượng - Hiền

vương trực tiếp liên hợp với Tần lão tướng quân soạn vị. Sau khi Hiền vương đăng cơ liền lập người làm hoàng hậu, ngày đại điển sắc phong vừa lúc cùng ngày Hoàng thượng uống thuốc độc chết trong lao."

Nam Tầm ...

"Cung à, đây là cái mà người nói không có gì?"

Tiểu Bát ho hai tiếng, không nói.

Nam Tầm hừ nhẹ: "Nói đi, còn có gì nữa, nói rõ một lần cho ta."

Tiểu Bát thấy nàng chẳng tức giận mấy, lúc này mới tiếp tục nói: "Người và Hiền vương thuở nhỏ thanh mai trúc mã, có điều đời trước Hoàng thượng vì lòng lạc thế lực Tần gia, viết một đạo thánh chỉ bắt người vào cung. Đúng rồi, không phải người hỏi tại sao Hoàng thượng hận người thế hả, là bởi vì đời trước lúc hán còn chưa chết, người đã cùng Hiền vương lăn lộn với nhau rồi, còn bị hán nhìn thấy tận mắt hai người điên loạn đảo phượng*, hơn nữa không chỉ một lần ơ. Nếu không phải Hoàng thượng kiêng kỵ thế lực Tần gia quân, sợ là phải cho đôi gian phu dâm phụ các người máu chảy tại chỗ đầu ~"

*điên loạn đảo phượng: lăn giường

Nam Tầm một mặt mờ mịt.

"Tiểu Bát à." Nam Tầm dịu dàng kêu một tiếng.

"Ôi, sao rồi?" Tiểu Bát hỏi.

"Người cho ta xuyên thành Tần Bộ Điều, đời trước Tần Bộ Điều này lại đội một cái nón xanh mượt* lên đầu Hoàng đế, còn bị Hoàng đế bắt gặp nhiều lần. Người con mẹ nó không phải đang trên ta à? Dùng thân phận như thế bắt ta đi độ hóa đại boss giá trị ác niệm 100, người nghĩ linh hồn ta tự mang thánh quang có thể chiếu khắp thiên hạ?"

*Đội nón xanh: ngoại tình

Tiểu Bát nói: "Ta đây cũng không có cách nào mà. Thực ra Lý Thục phi kia là thích hợp nhất, nhưng đời trước không phải nàng ta bị Tần Bộ Điều đánh chết à. Tuy Hoàng đế sống lại, nhưng khó đảm bảo bị kịch không tái diễn, hơn nữa cơ thể của nàng ta không quá phù hợp với linh hồn người. Tóm lại, ta liền chọn Tần Bộ Điều."

Khóe miệng Nam Tầm co giật: "Người đang nói, đời trước Lý Thục phi này bị Tần Bộ Điều giết chết?"

Tiểu Bát ừ một tiếng, hỏi: "Thế nào, có vấn đề gì sao?"

Nam Tầm trực tiếp nhìn trời: "Người có thể thấy thái độ Hoàng thượng đối xử với Lý Thục phi chứ?"

Tiểu Bát nói: "Nhìn thấy. Bởi vì đời trước khi Hoàng thượng sắp rơi đài, tất cả đám oanh oanh yến yến trong hậu cung đều bắt đầu không an phận, mà chỉ có Lý Thục phi bị người đánh chết trước rồi, nên Hoàng đế vẫn cho rằng nàng ta tốt. Sau khi sống lại tự nhiên đối với nàng ta khác một chút so với tất cả mọi người."

Nam Tầm lạnh lùng chế giễu: "Người để nàng ta sống đến lúc Hoàng đế rớt đài, xem nàng ta còn tốt hay không, không biết chừng lại là kẻ nhảy nhót lợi hại nhất đấy."

Tiểu Bát: "Nhưng không phải Hoàng đế không có cơ hội nhìn thấy sao? Trong ấn tượng của hán, Lý Thục phi rất đơn thuần."

Nam Tầm lập tức nói: "Có phải ánh mắt hán bị thứ gì dán lại rồi không?"

Tiểu Bát ai ya một tiếng: "Nói hàm súc như thế làm gì, người nói thẳng ánh mắt hán bị shit dán là được rồi."

Nam Tầm thực rụt rè: "Ta là Quý phi đoàn trang tao nhã, há có thể nói lời ô uế như vậy?"

Tiểu Bát: ...

Nhập diễn thật nhanh.

Nam Tầm một mặt tiếc hận nói: "Chi tiếc vừa đến đã bị đẩy vào lãnh cung, nếu không còn có thể bùng cái giá của Quý phi chơi mấy ngày."

Tiểu Bát: "Ồ, vậy thật khiến người tiếc nuối nha ~"

Nam Tầm sờ sờ cằm: "Người nói xem, sao bạo quân kia lại không trực tiếp giết chết ta, mà còn nhốt ta vào lãnh cung. Hán đang tính toán cái gì vậy?"

Tiểu Bát xì một tiếng: "Bây giờ tâm lý bạo quân đã trở nên vụn vụn, vào lúc này thấy ai cũng muốn đánh chết, đặc biệt là dâm oa dâm phụ như người. Người cảm thấy đối với người người muốn giết chết nhất, cứ một đao kết liễu là có thể giải mối hận trong lòng hán sao?"

"Chẳng lẽ đẩy ta vào lãnh cung là có thể giải mối hận trong lòng rồi hả?"

Tiểu Bát nói trịnh trọng: "Vì lẽ đó nên ta nghĩ về sau hẳn có thể muốn thả đại chiêu gì đó."

Nam Tầm lười biếng ngáp: "Bình tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, cứ việc phóng đại chiêu đi, ta còn sợ hẳn không tới đấy."

Lúc Nam Tầm sắp ngủ, bỗng nhiên nhớ lại việc Tiểu Bát đáp ứng nàng, liền vội vã hỏi: "Tiểu Bát, người nói thế giới này ta không cần áp chảo bánh nướng, có thật không?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Thanh Thơi, Múa Kiếm Uông Trà Phơi Nắng

Tiểu Bát nghe ra nghi ngờ của Nam Tầm, giọng điệu khẳng định, chỉ thiếu vỗ ngực đảm bảo: "Có khi nào mà gia không thực hiện chuyện gia đã đồng ý hay không hả?"

Nam Tầm ha ha một tiếng, trực tiếp khép mắt lại nghỉ ngơi.

Tiểu Bát cảm thấy tiếng cười ha ha này của Nam Tầm cực kỳ châm biếm và khinh thường.

"Là thật đó, lần này không lừa người, ta biết một bí mật lớn động trời của bạo quân này!" Tiểu Bát vội vàng nói.

Nó là con thú thú cực kỳ đáng tin cậy, tiếng cười ha ha châm biếm này của Nam Tầm quả thực đang làm nhục thú cách của thú thú như nó.

Nam Tầm lười biếng mà nhấc mí mắt lên, nói với vẻ lơ đãng: "Ồ? Không biết là bí mật lớn động trời gì đây?"

Tiểu Bát nhỏ giọng nói: "Ta nói với người nha, bạo quân này, người đừng nhìn đáng vẻ hẳn cao lớn anh tuấn như vậy, thực ra hẳn... Hi hi, không thể giao hợp."

Nam Tầm chợt mở to mắt, ánh mắt phát sáng, một loại cảm xúc hưng phấn không rõ nguyên do xông thẳng lên trong thân thể nàng, chỉ thiếu chút hóa thành đôi cánh đưa nàng bay lên.

"Tiểu Bát, người không lừa ta chứ?"

"Không có đâu, đời trước bạo quân này có thể giao hợp đó, nhưng có lẽ do trong lòng có bóng ma nên đời này không được."

Thế nhưng, mấy ngày kế tiếp, Tiểu Bát liên tục vả vào mặt mình.

Thụy Hoàn đến bẩm báo tin tức như thường, mấy ngày hôm trước Hoàng thượng sủng hạnh vị Tiệp dư nào đó, hôm kia sủng hạnh vị Chiêu dung nào đó, hôm qua lại sủng hạnh vị Lý Thực phi kia.

Tiểu Bát vội vàng nói ta có thể giải thích nhưng Nam Tầm không còn muốn nghe nữa.

Thụy Hoàn vừa dâng trà đã thấy nương nương nhà nàng thoải mái nhàn nhã mà phẩm loại trà rẻ mạt này, tức giận bất bình mà nói: "Nương nương, sao người lại không nóng nảy chút xú nào vậy? Nếu cứ tiếp tục như vậy, nương nương thật sự sẽ ngốc cả đời ở lãnh cung. Hay là, để nô tỳ lên xuất cung mật báo cho lão thái gia và lão gia?"

Nam Tầm dùng tay chọc chọc trán của tiểu nha đầu: "Thụy Hoàn người ngốc à, người cho rằng Hoàng thượng chỉ đẩy ta vào lãnh cung đơn giản vậy thôi sao? Chắc hẳn hẳn còn phải người âm thầm giám thị chúng ta. Nếu như một người sống sờ sờ như người biến mất, chẳng lẽ hẳn lại không biết à?"

Thụy Hoàn càng bức mình hơn: "Vậy chúng ta chỉ có thể bó tay chịu chết sao?"

Nhưng Nam Tầm lại cười cười: "Đây không phải gọi là bó tay chịu chết, đây gọi là nghỉ ngơi dưỡng sức. Trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù Hoàng thượng có ý muốn chặn tin tức thì không quá hai ba ngày, cơ sở ngầm trong cung vẫn có thể truyền việc này cho gia gia và phụ thân họ."

Thụy Hoàn bị nàng làm công tác tư tưởng một phen, cuối cùng cũng buông tha ý nghĩ trèo tường xuất cung đi mách lẻo, nhưng ra ngoài trộm một ít hạt giống hoa gì gì đó thì nàng ấy vẫn làm vô cùng vui vẻ.

"Nương nương, nô tỳ đã trộm được hạt giống hoa và hạt giống rau mà người bảo nô tỳ trộm."

Nam Tầm nhéo mũi nàng, khen ngợi: "Đứa bé ngoan, làm không tệ."

Tiểu Bát không nhịn được mà nói thào một câu: "Người như vậy rất giống bộ dạng ba Lê Sâm cùng chiều người."

Động tác của Nam Tầm cứng đờ lại.

Tiểu Bát lập tức không nói gì. Hình như vừa rồi nó đã nói gì đó không nên nói.

Nam Tầm và Thúy Hoàn cùng đào đất trong viện, Thúy Hoàn đào hố, Nam Tầm rắc hạt giống rau vào bên trong, hết hạt giống rau lại bắt đầu trồng hoa.

Tại sao lại là rau, đó là bởi vì ngày nào Nam Tầm cũng ăn canh cật thịt thừa, ăn đến nỗi muốn ói ra, còn trồng hoa là bởi vì nàng muốn làm chút trà lái để uống, thật sự không nuốt trôi được loại trà rẻ mạt kia.

Tuy cung Trì Mộ này là lãnh cung nhưng cái gì nên có đều có, ví như trong sân có một cái giếng nước, nghe nói trước kia có n cung phi bị nhốt vào nơi này chết đuối ở đây, lại ví như trong sân có một gốc cây hòe cứng cáp, cực kỳ thuận tiện cho người ta thất cổ tự tử.

Nam Tầm lại không sợ nơi đây từng có quá nhiều người chết như vậy, ngay cả lệ quý mà nàng cũng đã gặp, còn sợ mấy con tiểu quý này à? Nàng chỉ hơi quan ngại, nước giếng có nhiều người chết này còn có thể uống được sao?

Sau khi Tiểu Bát biết điều nàng lo lắng thì lập tức tặng nàng một viên Tịnh Thủy Hoàn, ném một viên thuốc nhỏ xuống liền đảm bảo nước này trở nên sạch sẽ, còn có thể hội tụ linh khí.

Vấn đề nước uống đã được giải quyết, vấn đề đồ ăn cũng đã được giải quyết, còn lại chính là tiêu khiển.

Nam Tầm không yêu thích thứ gì, múa kiếm đánh quyền là đủ. Có điều nàng vẫn làm một bàn đu dây dưới gốc cây hòe lớn, còn lót một miếng đệm mềm trên chỗ ngồi.

Bên cạnh bàn đặt thêm một cái xích đu, một cái bàn nhỏ, trên bàn nhỏ lại bày thêm một ít quả hạch và hoa quả, còn có một ấm trà đang bốc hơi nghi ngút.

Nam Tầm lười biếng mà ngã trên ghế dựa, lắc lư theo xích đu, hơn nữa còn phơi dưới ánh nắng ấm áp, thoải mái đến muốn ngủ.

Tiểu Bát trực tiếp nổi giận: "Có phải người đã quên mình tới đây làm gì hay không? Mẹ nó vậy mà người lại bắt đầu hưởng phúc ở lãnh cung!"

Ở trong lãnh cung cũng có thể ở ra cảm giác như khách sạn năm sao, có lẽ khắp thiên hạ này chỉ có mình Nam Tầm.

Nam Tầm ngáp một cái, trấn an: "Không phải ta vì dẫn bạo quân kia qua đây sao, hần muốn ta sống thê thảm bi ai, nhưng hiện tại ta lại sống tiêu dao tự tại như thế này, không như ý nguyện của hần, cho nên người cứ nhìn xem, hần sẽ nhanh chóng có hành động."

Tiểu Bát tạm thời bị nàng vỗ về thành công, nhưng tận đáy lòng nó vẫn cảm thấy Nam Tầm kiếm cớ để mình lười biếng, thế mà cái cớ này lại vô cùng có sức thuyết phục.

Vừa đợi liền đợi đến ba tháng, rau trong sân đã lớn, hoa đang nở rộ đỏ đỏ tím tím xinh đẹp, trên bàn đu dây dưới gốc cây hòe đầy cánh hoa hòe rơi là tả, hương thơm xộc vào mũi.

Nam Tầm đang múa kiếm trong sân.

Nàng vốn đã biết một ít kiếm pháp đơn giản, cộng thêm Tàn Bộ Điều này lại là nữ tử tướng môn, học được không ít chân truyền từ Tàn lão gia tử, nên múa được kiếm pháp tuyệt đẹp.

Nam Tầm mặc một thân váy trắng đơn giản mộc mạc, tóc vấn cao, đuôi tóc thả ra sau lưng.

Dáng người nữ tử áo trắng múa kiếm nhẹ nhàng phóng khoáng, quả thật bay nhanh như rồng bay lượn, uốn lượn như nhận bị kinh động.

Kiểm hoa đẹp để chém thẳng giữa màn hoa hòe rơi là tả, mỹ nhân bạch y múa đến người toàn cánh hoa, cũng nhiễm hương thơm khắp cả người.

Thúy Hoàn đứng cạnh nhìn với vẻ mặt si mê, trong tay bưng ấm trà, lúc nào cũng có thể chuẩn bị dâng trà.

Thấy cuối cùng mỹ nhân cũng múa xong một bộ kiếm pháp, sau đó thu kiếm đi về phía mình, Thúy Hoàn vội vàng chạy chậm qua, vừa lau mồ hôi cho nàng vừa châm trà.

"Nương nương, đây là trà hoa hòe hôm qua nô tỳ mới ủ, người mau ném thử đi." Thúy Hoàn vội vàng thúc giục.

Nam Tầm cười cười mà sờ sờ đầu nàng ấy, nhận trà rồi uống một hơi cạn sạch, chắc chắn hai tiếng: "Trà do Thúy Hoàn nhà chúng ta pha có khác, cực kỳ ngon."

Thúy Hoàn bị nàng khen ngợi đến nỗi khuôn mặt trứng ngỗng đỏ bừng lên: "Bữa khác nô tỳ đổi trà lái cho nương nương, nô tỳ làm rất nhiều loại trà, sau

này mỗi ngày đổi một loại cho nướng nướng."

Nam Tầm cười nói được, sau đó lười biếng nằm trên xích đu.

Thúy Hoàn vội vàng tung tăng dâng một cuốn thoại bản* lên: "Nương nương, hôm qua nô tỳ vừa mới tìm được thoại bản, ít nhất nương nương có thể xem được bảy tám ngày."

*Thoại bản: sách truyện, tiểu thuyết

"Thúy Hoàn nhà ta thật sự quá tri kỷ, cảm ơn bảo bối Thúy Hoàn." Nam Tầm cười tủm tỉm mà ngoéo cảm tiểu nha đầu một cái.

Thúy Hoàn đẩy móng vuốt của Nam Tầm ra, trả lời thẹn thùng: "Nương nương nói cảm ơn gì chứ, thật sự làm nô tỳ ngại chết, những thứ này đều là chuyện nô tỳ phải làm."

Tiểu Bát: ...

Mẹ nó, fan não tàn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Vũ Nhục, Cắt Gốc Rễ Của Ngươi

Tiểu nha đầu Thúy Hoàn đảm vai cho Nam Tầm, báo cáo tất cả tin tức mấy ngày nay nghe ngóng được không sót gì cho Nam Tầm.

Nam Tầm lắng lắng nghe, thỉnh thoảng ừ một tiếng.

Có vẻ Thúy Hoàn không biết chuyện bị bạo quân kia thả rắn độc mấy ngày trước, Nam Tầm cũng không nói cho nàng ấy biết, sợ dọa tiểu nha đầu, nhưng nàng dặn Thúy Hoàn phải tăng cường cảnh giác.

Võ công của Thúy Hoàn tuyệt đối ở cấp cao thủ, nhưng đại boss bạo quân có thể sai người thả nhiều rắn độc như vậy vào cung Trì Mộ đến thần không biết quỷ không hay, hiển nhiên võ công của đối phương cao hơn Thúy Hoàn, hơn nữa rất có khả năng trước khi hành sự đã đánh ngất Thúy Hoàn.

Nếu không phải có phần mềm hack Tiểu Bát ở đây, sợ rằng mấy ngày nay Nam Tầm sẽ không yên lòng rồi không ngủ được, ai biết bạo quân này sẽ nghĩ ra chiêu cay độc gì đến hại nàng.

Tiểu Bát cực kỳ uất ức, ngược lại Nam Tầm ngủ ngon giống như heo, chỉ tội nó đêm nào cũng phải cảnh giác bốn phía.

Một người một thú cho rằng như vậy đã tạm thời an toàn, nhưng bọn họ lại xem thường mức độ mất trí điên cuồng của đại boss.

Ngay lúc Nam Tầm ngồi trên bàn đu dây cắn hạt dưa, Thúy Hoàn pha trà lại cho nàng, Tiểu Bát bỗng rống lên: "Không xong rồi không xong rồi!"

Nam Tầm nói tiếp câu theo bản năng: "Cháy rồi hả?"

"Cháy cái mông! Bên ngoài có bốn người đến đây, tất cả đều là cao thủ! Khí thế hùng hục, sợ là đến theo lời đại boss bạo quân, đến đây lấy mạng chó của ngươi!"

Khóe miệng Nam Tầm giật giật.

... Mạng chó.

Được thôi, hiện tại mạng nhỏ này trong mắt đại boss đại nhân có thể thật sự không sánh bằng một con cún.

Lúc này, Thúy Hoàn cũng đã nhận ra động tĩnh, đôi mắt xuất hiện sát khí, khẽ hô một câu: "Nurong nurong, người về phòng trước đi!"

Nam Tầm nghe xong lời nàng ấy nói, quả quyết về phòng.

Nhưng nàng lại lập tức đi ra ngoài, trong tay có thêm thanh kiếm nàng thường dùng.

Thúy Hoàn sùng sốt, nói to: "Nurong nurong, thân thể người quý giá, không cần góp vui với nô tỳ!"

Nam Tầm làm động tác chó có lên tiếng với nàng ấy, ngẩng đầu nhìn về phía ngoài tường.

Không bao lâu sau, bốn bóng đen liên tiếp bay vào từ ngoài tường, tất cả bọn họ đều che mặt, trong tay cầm một thanh đại đao.

Bốn hắc y nhân không nói nhiều, bay thẳng vây Nam Tầm lại.

Thúy Hoàn che chở Nam Tầm, nghênh tiếp trước một bước.

Rõ ràng đối phương đến có chuẩn bị, hai hắc y nhân trong đó vây chặt Thúy Hoàn ở một bên, mà hai người còn lại nhắm ngay Nam Tầm.

Nam Tầm cũng không sợ hãi, rút kiếm đâm về phía hắc y nhân dẫn đầu.

Một hắc y nhân sợ ý, cuối cùng suýt trúng một kiếm.

Kiểm pháp của nữ tử nhanh chuẩn tàn nhẫn khiến hai hắc y nhân sinh lòng kinh ngạc, hai người trao đổi một ánh mắt, lập tức thay đổi chiến thuật.

Kiểm thuật của Nam Tầm lợi hại nhưng nội lực không đủ, chỉ chốc lát sau liền rơi vào thế bất lợi.

Một tiếng "xoạt" vang lên, thế mà một hắc y nhân lại dùng đao chém qua váy của Nam Tầm.

Lại thêm một tiếng "xoạt", một tay áo cũng bị chém rách rơi xuống hết, lộ ra cánh tay trắng nõn của nàng.

Sau đó trước ngực cũng bị chém một đao, y sam nửa người trên bị chém rơi xuống đất, lộ ra mông lớn yếm đỏ bên trong.

"Nurong nurong! Đám súc sinh các ngươi!" Thúy Hoàn hoảng sợ, liều mạng phá vòng vây nhưng chỉ uổng công.

Nàng tro mắt nhìn hai tên hắc y nhân kia biến đổi phương pháp vũ nhục nurong nurong nhà nàng, khóe mắt muốn nứt ra, hận không thể thiên đao vạn quả toái thi vạn đoạn*!

(*) Lóc từng miếng thịt, băm thây thành vạn khúc

Nam Tầm đã đoán được ý đồ của đại boss bạo quân.

Đây là đặc biệt tìm người đến vũ nhục nàng sao?

Nam Tầm nhìn hai hắc y nhân trước mặt, bĩu môi: "Yến Mạch Hàn kêu các ngươi tới? Rùa đen rút đầu! Có bản lĩnh thì giáp mặt nhìn ta bị vũ nhục."

Hắc y nhân nghe vậy, về mặt biến đổi.

Nữ nhân này dám gọi thẳng tên húy của Hoàng thượng, còn nói loại lời nói này ra, quả thực không muốn sống nữa!

Điều Nam Tầm chờ chính là một giây hai người phân tâm, nàng bỗng phát ổng tay áo, tung ra một nắm thuốc mê.

Hai hắc y nhân trước mặt choáng váng đầu óc, cơ thể lắc lư, cứ vậy mà... Ngã xuống.

Cái yếm nửa người trên của Nam Tầm bị lộ ra, nàng cũng chẳng thèm che, trực tiếp nâng kiếm, tay nâng kiếm hạ xuống, đâm vào giữa hai chân một tên gần nhất.

"A --" Hắc y nhân còn chưa hoàn toàn ngất đi kêu một tiếng thảm thiết.

Ngay lúc Nam Tầm muốn đâm vào một hắc y nhân khác, hai hắc y nhân quần lấy Thúy Hoàn đã vội vàng bay tới, mỗi người khiêng một người rồi xoay người rời đi.

Nam Tầm hơi híp mắt, mắt thấy mấy người này sắp bay ra tường, nàng giơ bảo kiếm trong tay lên, ném vút ra ngoài.

Một hắc y nhân khiêng đồng bọn theo bị đâm trúng bắp đùi, không khỏi kêu rên đau đớn, đập lên tường, rơi xuống bên ngoài viện.

Lúc Nam Tầm và Thúy Hoàn đuổi qua, chỉ còn một bãi máu ở chân tường, mấy hắc y nhân đã biến mất không thấy đâu.

Thúy Hoàn ôm Nam Tầm mà khóc lớn, khóc đến nấc nghẹn: "Nếu không phải hôm nay nương nương cơ trí, nương nương sẽ bị hai tên súc sinh kia vũ nhục rồi!"

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, Thúy Hoàn vội vàng lấy áo choàng trùm Nam Tầm lại, che chở nàng về phòng, đôi mắt sưng thành quả hạch đào.

Nam Tầm cảm thấy không việc gì, dù sao chỉ lộ một cánh tay và bả vai, yếm mặc trên người cũng không được xem là lộ. Có điều cổ nhân mà, phỏng chừng hơi bảo thủ sẽ đi tìm cái chết, ngược lại Thúy Hoàn, vừa rồi quá liều lĩnh, bị chém vài vết thương trên người.

Sau khi vào phòng, Nam Tầm lấy thuốc cầm máu, tự mình rắc thuốc cho Thúy Hoàn, làm tiểu nha đầu cảm động đến rối tinh rối mù.

Lúc sau Yến Mạch Hàn không chờ được tin tức Tần Bộ Diêu bị vũ nhục mà xấu hổ giận dữ muốn chết, ngược lại thấy mấy ảnh vệ đặc lực nhất của hân bay về với dáng vẻ thất tha thất thểu.

Nói chính xác là Ảnh Nhị và Ảnh Tam khiêng Ảnh Tứ và Ảnh Ngũ trốn về một cách chật vật, trên đùi Ảnh Tam còn cầm một thanh bảo kiếm, máu tươi đang chảy ào ạt theo mũi kiếm ra ngoài.

Hân nhận ra, là kiếm của tiện nhân kia.

Ảnh Tứ và Ảnh Ngũ đã hôn mê, mà hạ thân Ảnh Ngũ chảy máu không ngừng, vừa nhìn liền biết bị người khác cắt mất gốc rễ.

Yến Mạch Hàn hơi khiếp sợ.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với tưởng tượng của hân, rốt cuộc tiện nhân kia đã làm gì!

Ảnh Nhị báo cáo toàn bộ đầu đuôi sự việc cho người trước mặt, sau đó Ảnh Tam lại bổ sung thêm một câu to gan lớn mật của Nam Tầm.

Ảnh mất Yến Mạch Hàn bỗng tối sầm, đôi mắt cũng từ từ nhắm lại.

"Tiện nhân này đoán được là trăm phách các người đi vũ nhục nàng ta? Còn nói trăm là rùa đen rút đầu?"

Đột nhiên hân có phần hoài nghi rốt cuộc Tần Bộ Diêu này có phải Tần Bộ Diêu mà hân biết hay không.

Ảnh Nhị và Ảnh Tam quỳ trên mặt đất, đầu luôn cúi thấp xuống, hiếm khi bọn hân nhận nhiệm vụ mà thất bại, nhưng lần này lại thất thủ. Quả thực có liên quan đến yêu cầu chỉ làm nhục không làm hại tính mạng của Hoàng thượng, nhưng chiêu thức của nữ nhân này sắc bén, kiếm pháp cực kỳ lợi hại, so mỗi chiêu thức thì bọn hân không chiếm được thể thượng phong gì.

Đột nhiên Yến Mạch Hàn phát ồng tay áo, nội lực thâm hậu cuốn theo sức gió mạnh mẽ, tát bốp lên mặt Ảnh Nhị và Ảnh Tam.

Hai người bị một cái tát làm cho ngã trên đất, miệng phun máu tươi, nhưng bọn hân không dám phản bác câu nào.

"Phé vật, ngay cả nữ nhân cũng không chinh đốn được!" Yến Mạch Hàn phẫn nộ quát.

Bỗng nghĩ đến gì đó, nam nhân không khỏi dùng ánh mắt tối tăm lạnh lẽo đánh giá ảnh vệ của mình, phỏng đoán: "Hay là nói, các người thấy tiện nhân kia mỹ mạo như hoa, nên cố ý buông tha cho nàng ta?"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Về Sau, Trăm Tự Mình Động Thủ

Ảnh Nhị và Ảnh Tam vừa nghe lời nói âm trầm này của Hoàng thượng, sợ tới mức vội vàng dập đầu.

Ảnh Tam nói: "Chủ tử, cho dù thuộc hạ gan lớn bằng trời, cũng không dám mơ ước người của chủ tử! Xin chủ tử minh xét!"

Ảnh Nhị hơi trấn định một chút, liền giải thích: "Chủ tử bớt giận! Vừa rồi là vì thấy Tần Mỹ nhân cắt mệnh căn của Ảnh Ngũ, Ảnh Tứ thiếu chút nữa bị hạ độc thủ, cho nên dưới tình thế cấp bách, trước tiên cứu ra hai người này. Chủ tử chờ một lát, hai người thuộc hạ lại đi một chuyến, nhất định khiến Tần Mỹ nhân phải khuất nhục!"

Ảnh Nhị nói xong, định lời kéo Ảnh Tam hành động. Không ngờ người trước mặt đột nhiên quát lạnh một tiếng: "Không cần! Không phải tiện nhân này nói trăm là rùa đen rút cổ hay sao, về sau trăm sẽ... Tự, mình, động, thủ."

Ảnh Nhị và Ảnh Tam hai mặt nhìn nhau, có chút không thể hiểu được "tự mình động thủ" trong miệng Hoàng thượng.

Vũ nhục Tần Mỹ nhân sao? Chỉ sợ trong hậu cung này, bị Hoàng thượng “vũ nhục” là chuyện người đàn bà nào cũng ước gì được như thế. Hoàng thượng tự mình đi vũ nhục, há chẳng phải là tiện nghi cho nữ nhân này?

Thật ra, bọn họ càng khó hiểu hơn là, Tần Mỹ nhân này rốt cuộc đã chọc giận Hoàng thượng thế nào, chẳng lẽ vì có quan hệ với Tần gia?

Không giống lắm.

Mấy ngày nay Hoàng thượng ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày đều nhớ tới Tần Mỹ nhân. Đương nhiên, không phải kiểu “nhớ kia”, mà là nghĩ làm thế nào khiến Tần Mỹ nhân sống không bằng chết.

Ở sâu trong nội tâm Ảnh Nhị đã sinh lòng trắc ẩn, hôm nay giờ kiểm chạm tới ánh mắt trong suốt của nữ nhân, thái độ quả cảm, chỗ nào giống "dâm oa đăng phụ" trong miệng Hoàng thượng?

Chờ mấy ánh vệ lui ra, Yến Mạch Hàn khoanh tay đi qua đi lại vài bước, sau đó đi đến cung Tri Mộ.

Lòng bàn chân hần phẳng phát có gió, có loại cảm giác vội vàng không nói nên lời.

Không thích hợp, Tần Bộ Diêu như vậy thật không thích hợp. Kiếp trước tính cách nàng ta cũng có vài phần cương liệt, cương liệt đến sinh ra tính kiêu căng, mặc dù lớn lên kiêu diễm như đào lý cũng khiến người ta không có hảo cảm. Nhưng một đời này, nàng phẳng phát thu liễm vài phần kiêu ngạo, chút cương liệt kia lại có vẻ phá lệ động lòng người.

Yến Mạch Hàn rất nhanh đã đi đến bên ngoài cửa cung Tri Mộ.

Bên ngoài cửa cung lạnh lẽo, treo một cái đèn lồng cũ nát xiêu xiêu vẹo vẹo. Tuy rằng trong bóng đêm thấy không rõ lắm, nhưng kẻ đã vụng trộm tới vô số lần như hần biết rõ, đèn lồng rách nát này được phủi sạch tro bụi, cực kì sạch sẽ.

Vốn là sân viện cũ kĩ, nay đã được dọn dẹp thật ngăn nắp chỉnh tề. Cỏ dại trong viện không thấy nữa, thay vào đó là rau xanh xanh mướt và các loại hoa cỏ tản ra hương thơm, tranh nhau khoe sắc tươi tốt.

Ánh mắt Yến Mạch Hàn trong một chớp mắt hiện lên vẻ mờ mịt, nhưng rất nhanh, thay thế đó là một nỗi hận thấu xương dâng trào. Hần vĩnh viễn sẽ không quên đời trước, vào thời điểm hần bị buộc uống độc được xuyên tràng trong lao, tiếng pháo trúc với tiếng trống bên ngoài vang dội đến cỡ nào.

Ha ha, thật là khắp chốn mừng vui, có ai còn nhớ rõ hần trong tù?

Hần hận Hiền vương Yến Mạch Ngọc, hận càng hận Tần Bộ Diêu, là nàng ta và Yến Mạch Ngọc nội ứng ngoại hợp. Nếu không phải như vậy, hần cũng sẽ không bị thua thế thảm đến thế.

Thật là một đời cầu nam nữ. Nếu hần đã bỏ về từ địa ngục, một đời này hần tuyệt đối sẽ không cho bọn họ sống tốt!

Chợt nghĩ đến gì đó, khóe miệng hần hơi cong lên.

Yến Mạch Hàn không tiếp tục nhìn cung Tri Mộ nữa. Hần chuyển bước chân, trực tiếp đến cung Thần Hi của Lý Thục phi. Bởi vì đến bất ngờ, nên Lý Thục phi cũng không biết Hoàng thượng giá lâm tới cung điện nàng ta.

Trong điện, nữ tử mặc váy lụa Yên La màu hồng nhạt đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế, nha đầu bên cạnh thật cẩn thận mà quạt cho nàng.

“Nương nương, hình như hôm qua Hoàng thượng đi Vương Sung viện.” Một nha đầu thiếp thân khác bưng đến một ly trà, sau đó tức giận bất bình nói: “Vương Sung viện kia là thứ gì, thế nhưng cũng dám tranh sủng với nương nương.”

Mặt hạnh xinh đẹp của Lý Thục phi hơi hơi khép hờ, cười nhạo một tiếng: “Chẳng qua là con gái một quan ngũ phẩm nho nhỏ, cũng vọng tưởng tranh với bản cung? Hoàng thượng cũng chỉ mới mê nhất thời thôi. Ai cũng nói người xinh đẹp nhất trong hậu cung này chính là Tần Bộ Diêu, nàng ta còn là con gái tướng môn. Nhưng vậy thì sao, vào cung mới ba tháng đã bị Hoàng thượng ghét bỏ, ha ha ha...”

Nha đầu bên cạnh cũng cười theo: “Cả cái hậu cung này, ai có thể so với nương nương. Bây giờ chính nhất phẩm tứ đại cung phi, vị trí Hiền phi và Quý phi còn đang bỏ trống, mà Đức phi không đáng khiến chúng ta phải sợ hãi. Nương nương đã là một đại cung phi, chỉ cần Hoàng thượng vẫn ân sủng, nương nương có thể trường thịnh không suy.”

Lý Thục phi nổi hứng thú, cầm kéo cắt tia hoa mẫu đơn một phen. Nghe xong lời này của nha đầu, đột nhiên đường kéo cắt lia cành một đóa hoa đang nở rộ.

Trong nháy mắt ánh mắt nàng ta trở nên âm trầm: “Hoa đẹp rồi cũng tàn, tuổi trẻ qua mau, người thật sự cho rằng Hoàng thượng có thể sủng bản cung cả đời? Hiện tại bản cung tuổi trẻ mỹ mạo, nhưng sớm muộn gì sẽ có ngày tuổi già sắc suy. Lúc này bản cung cần chính là một hải tỳ, một vị hoàng tỳ có thể ngồi lên ngôi vị Thái tử!”

Lời này nói xong, nha hoàn vội vàng nhìn quanh bốn phía, thấp giọng nói: “Nương nương, người nói cẩn thận, chú ý tai vách mạch rừng.”

Lý Thục phi không để bụng: “Cả cái cung Thần Hi này, nha hoàn, thái giám, tất cả đều là người của bản cung, sợ cái gì? Nếu dám phản bội bản cung,

Minh Nguyệt bị đánh chết lần trước chính là kết cục của các người!”

Nha hoàn, thái giám liên can ở đây đều vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ/ nô tài thật không dám!”

Nhưng tâm tình Lý Thục phi vẫn không tốt, không chỉ không tốt, còn phi thường không xong.

Ở trong mắt mọi người, Hoàng thượng đều luôn sùng nể nàng thế này thế kia. Nhưng chỉ có chính nàng biết, Hoàng thượng chưa từng chân chính sùng nể nàng!

Nếu nàng nói với người khác, mấy đêm Hoàng thượng sùng nể kia, chỉ là đơn thuần cùng nàng đắp chăn nói chuyện phiếm, đoán rằng sẽ chẳng có một ai tin tưởng.

Nhưng mà Lý Thục phi rất rõ ràng, không thể vẫn luôn như vậy, nàng nhất định phải có một hoàng tử.

Yến Mạch Hàn đứng ở ngoài điện nghe góc tường thật lâu. Ánh mắt hắn dần trầm xuống, đáy mắt nồng đậm sự chán ghét.

*Nghe góc tường: nghe trộm

Hắn vừa mới trùng sinh, nhìn lại cả đời trước của mình, cũng chỉ phát hiện một nữ nhân không bỏ đá xuống giếng, đó chính là Lý Thục phi.

Tuy rằng sau đó khi hắn trở nên nghèo túng, Lý Thục phi đã bị Tần Bộ Diêu giết chết, nhưng ở trong trí nhớ, lúc nữ nhân này còn sống đã lưu lại ấn tượng tốt trong lòng hắn.

Cho nên ngay từ đầu hắn sùng nể, thậm chí không nỡ nhìn tâm “sùng nể” nàng.

Nhưng đã trải qua lòng người âm lạnh, hắn rất giỏi xem mặt đoán ý. Thời gian dài, hắn phát hiện ra Lý Thục phi sớm đã không còn là Lý Thục Phi đơn thuần trong trí nhớ. Vốn dĩ đời trước cảm thấy nàng đơn thuần, đại khái lúc ấy hắn còn quá non nớt, không nhìn ra nữ nhân này đeo mặt nạ.

Có điều hắn cho rằng, chẳng qua Lý Thục phi chỉ có chút thông minh, không ngờ được nàng ta là một nữ nhân có dã tâm đến vậy.

Vì sao không thể giả bộ lâu hơn chút? Vì sao không thể giống Tần Bộ Diêu, chẳng sợ hắn âm thầm quan sát mấy tháng, cũng không lộ ra chút dấu vết nào?

Tiền nhân kia che giấu tốt quá, tốt đến mức thiếu chút nữa hắn cho rằng những sự việc đời trước chỉ là một con ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Bí Mật Động Trời, Không Thể Làm Chuyện Đó

Edit: Tiểu Meow/ Beta: PaduC

Yến Mạch Hàn thu liễm sự chán ghét trong mắt, tăng mạnh tiếng bước chân đi về phía cung Thần Hi.

Thái giám gác đêm ở cửa cung vừa thấy Hoàng thượng tới, vội vàng quỳ lạy trên mặt đất, giọng oang oang kêu lớn: "Hoàng thượng giá lâm ——"

Khi Yến Mạch Hàn bước vào cung Thần Hi, Lý Thục phi đã thay đổi thành tư thái nàng ta tự cho là mê người nhất tới đón tiếp.

“Thần thiếp kiến quá* Hoàng Thượng.”

*gặp qua

Lý Thục phi hơi hơi hành lễ, đầu cúi xuống lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, y phục bằng vải sa mỏng nhẹ mon tron phác họa ra thân hình đẹp dễ quyến rũ.

Yến Mạch Hàn phát tay liền ngồi vào một bên: “Ái phi đứng dậy đi.”

Lý Thục phi hơi ngẩn ra. Bình thường vào lúc này, khẳng định Hoàng thượng sẽ tự mình đỡ nàng đứng dậy, hôm nay sao không có?

Hôm nay tâm trạng Hoàng thượng được không tốt lắm?

“Hoàng thượng, sao người không phái người báo trước một tiếng để thần thiếp chuẩn bị cho tốt. Nếu lỡ thần thiếp ngự tiền thất nghi* thì phải làm sao?” Lý Thục phi oán trách mà nhìn hắn.

*Ngự tiền thất nghị: Thất lễ trước vua

Nếu như không nghe được lời nói vừa rồi của Lý Thục phi, Yến Mạch Hàn sẽ vui vẻ mà diễn cùng nàng ta. Nhưng hiện tại hấn cũng lười phải ứng phó.

“Thế nào, ái phi không chào đón trẫm?” Yến Mạch Hàn mắt lạnh nhìn nàng ta.

Lý Thục phi vội vàng nói: “Sao lại thế được, Hoàng thượng tới cung Thần Hi, thần thiếp cao hứng còn không kịp nữa là.”

Nói xong, Lý Thục lại dâng trà rồi đắp vai cho hấn.

Chỉ là đôi tay kia nhéo nhéo một chút liền sờ vào vạt áo nam nhân.

Đôi mắt Yến Mạch Hàn hơi hơi nheo lại, trong mắt chợt có hàn quang xẹt qua.

Yến Mạch Hàn cầm cổ tay nàng ta, nắm chặt đến nỗi Lý Thục phi nhú mảy.

“Hoàng thượng, người nắm đau thần thiếp.” Lý Thục phi oán trách nói.

Yến Mạch Hàn nghe được nhưng lực tay vẫn chưa giảm bớt. Trên bờ môi mỏng thoáng qua vẻ cười nhạt: “Ái phi, có phải nàng vẫn luôn muốn trẫm thương nàng phải không?”

Lý Thục phi mặt đỏ hồng, vẻ mặt thẹn thùng mà gọi một tiếng: “Hoàng thượng ~”

“Trước kia sợ làm đau ái phi. Nếu ái phi thích, đêm nay trẫm sẽ thành toàn cho nàng.” Nói xong lời này, tay áo Yến Mạch Hàn vung lên, đèn ở nội điện vụt tắt trong nháy mắt.

Ngay sau đó, Lý Thục phi bị ôm trong lồng ngực một nam nhân cường tráng.

Nam nhân không nói hai lời liền bắt đầu cời xiêm y nàng ta, sau đó đè lên giường, sùng hạnh nàng.

Lý Thục phi bị đau kêu một tiếng. Qua một thời gian sau, tiếng kêu thảm thiết liền thay đổi ý vị.

Nửa canh giờ sau, Lý Thục phi hôn mê ngất đi, mà hắc y nhân đang đè trên người nàng ta vội đứng dậy, bay nhanh ra ngoài cửa sổ.

Hắc ảnh nửa quỳ trên mặt đất, chờ người trước mắt phản phó.

Mà người đứng trước hấn, không phải người khác, lại chính là người vốn nên ở trong điện diên loan đảo phượng cùng Lý Thục phi - Yến Mạch Hàn.

“Ảnh Đại, sự việc này chỉ có ngươi biết, trẫm biết, trời biết, đất biết. Nếu như có người thứ ba biết được, ngươi hấn là biết thủ đoạn của trẫm.” Yến Mạch Hàn mặt vô cảm nói.

Hắc y nhân vội vàng dập đầu nói: “Thuộc hạ không dám!”

Yến Mạch Hàn cười lạnh nói tiếp: “Ta đoán ngươi cũng không có cái gan này. Nếu ngươi ngoan ngoãn nghe trẫm an bài, việc tốt đẹp này ngươi vẫn có thể tiếp tục làm. Nếu...” Hắc y nhân cúi càng thấp xuống, trả lời: “Tính mạng của thuộc hạ sớm đã thuộc về chủ tử. Cho dù Hoàng thượng sai thuộc hạ làm gì, thuộc hạ đều cam tâm tình nguyện đi làm, cho dù là lên núi đao xuống chảo dầu.”

Trên thực tế, so với việc được phân đi làm cái gọi là việc tốt đẹp này, hấn càng tình nguyện cùng Ảnh Nhị và Ảnh Tam đi làm việc mũi dao dính máu.

Từ khi nhận được việc bí mật này, hấn không có một ngày ngon giấc. Hiện tại nữ nhân hấn ngủ đều là của Hoàng thượng, đây chính là tội lớn đáng bị chém đầu. Càng đáng sợ hơn nữa, hấn đã biết một bí mật kinh thiên động địa của Hoàng thượng.

Đó chính là, Hoàng thượng... Không thể giao hợp!

Mỗi ngày Ảnh Đại đều vượt qua trong tâm trạng kinh hãi, run sợ. Nghe nói khi Ảnh Ngũ đi làm nhiệm vụ, mệnh căn* đã bị Tàn Mỹ nhân cắt. Mà hiện tại, hấn tình nguyện người bị cắt mệnh căn là hấn.

*Mệnh căn: chân thứ ba của đàn ông.

“Ảnh Đại, trẫm lại cảnh cáo ngươi, tuy rằng trẫm cho phép ngươi phát sinh quan hệ với nữ nhân trong hậu cung. Nhưng ngươi phải rõ ràng, chung quy các nàng vẫn là nữ nhân của trẫm, cho nên ——”

Yến Mạch Hàn dừng một chút, giọng âm lãnh: “Ngươi đừng bao giờ động lòng với bất kì ai. Nếu bị trẫm phát hiện, trẫm lập tức giết ngươi. Thôi, từ trước đến nay ngươi làm việc hợp tâm ý trẫm, trẫm không thể vì một lần sai lầm liền lấy tính mạng ngươi. Đến lúc đó, trực tiếp sẽ phế mệnh căn của ngươi.”

Ảnh Đại run lên một cái, cực kì muốn nói với Hoàng thượng: Những nữ nhân rắn rết đó trong hậu cung, thuộc hạ tiêu thụ không nổi. Không bằng hiện tại người thật sự phế mệnh căn của thuộc hạ luôn đi.

Nhưng hắn không có gan nói như vậy, cũng chỉ có thể không ngừng biểu đạt lòng trung thành.

Yến Mạch Hàn sâu kín mà liếc mắt nhìn hắn một cái, rồi chấp tay sau lưng rồi đi.

Nói đến thật buồn cười, đời này hắn không thể giao hợp, chính mình tự đội nón xanh cho mình nhưng hắn không hề cảm thấy ghen khuất. Chỉ cần có thể từng bước từng bước giết chết những kẻ đã từng bỏ đá xuống giếng, nhìn tình trạng thê thảm của bọn chúng trước khi chết, hắn lại cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Hôm nay, tâm trạng Yến Mạch Hàn rất tốt. Sau khi hắn đi thăm không dưới hai mươi tâm cung của các phi tần, rốt cuộc hắn đã có được đáp án mà mình hài lòng.

Nữ nhân hậu cung này có nhiều nhất là tâm địa gian xảo*, mà hiểu rõ nữ nhân nhất vẫn là nữ nhân. Cho nên hắn hỏi mấy nữ nhân đó cùng một vấn đề: Làm thế nào mới có thể khiến một nữ nhân sống không bằng chết.

*gian xảo: gian xảo, xảo hoạt

Lúc mới bắt đầu, những nữ nhân đó vì muốn cho hắn thấy tâm tư đơn thuần không rành thế sự của mình, nói thật khiêm tốn. Cái gì mà một ly rượu độc xuống bụng, cái gì mà ban ba trượng lụa trắng, cái gì mà lăng trì xử tử.

Sau đó có một phi tần ngoan độc nói hủy đi sự trong sạch, được Yến Mạch Hàn thưởng rất nhiều đồ trang sức. Lúc này các phi tần mới bắt đầu sôi nổi hiển kế.

Có người nói, hủy dung, khiến ả ta trở thành quái vật xấu xí.

Có người nói, cho tên ả này xấu nhất nước Đại Yên làm nhục ả.

Có người nói, hạ độc được phát tác định kỳ, khiến ả ta đau đớn muốn chết.

Còn có người nói, không gì thống khổ hơn là nữ nhân không được làm mẹ. Trực tiếp ban cho ả một chén canh tuyệt tử, cả đời không thể làm mẹ được.

Biện pháp của các nữ nhân này cái sau càng độc hơn cái trước. Mà Yến Mạch Hàn vừa lòng nhất lại là đáp án của Lý Thục phi.

Khi Lý Thục phi nói, giọng điệu rất ôn nhu: “Cách khiến một nữ nhân đau đớn nhất đến nỗi muốn chết là để nàng ta đào tìm đào phổi mà yêu một người nam nhân. Vào lúc nàng yêu đến nỗi nguyện ý chết vì nam nhân này, hãy dứt khoát mà vứt bỏ, tận tình mà châm chọc, nhục nhã nàng ta.”

Vì muốn thưởng cho Lý Thục phi vì đã dâng lên một biện pháp tốt, đêm đó Yến Mạch Hàn nghỉ ở trong cung nàng ta, để Ảnh Đại hung hăng mà yêu thương.

Nghe nữ nhân kia phóng dăng, rên rỉ ngọt ngào, trong mắt Yến Mạch Hàn tất cả đều là châm chọc cùng chán ghét. Nhưng mà rất nhanh, hai bên khóe miệng của hắn nhoen lên.

Đột nhiên tâm tình thật tốt.

Khó có được tâm tình tốt như vậy nên lúc lâm triều, Yến Mạch Hàn không có làm khó dễ văn võ bá quan.

Văn võ bá quan cảm thấy hôm nay mặt trời có thể mọc ra từ đằng tây, bởi vì Hoàng thượng thế mà không kiểm chuyện.

Đúng là không thích hợp!

Mấy tháng gần đây, tiểu hoàng đế làm việc càng thêm tàn nhẫn lão luyện. Mọi người đều nhìn ra được, Hoàng thượng đang lặng lẽ thay máu. Trên triều đình, vài lão quan viên bị hắn tìm đủ mọi loại nhược điểm thay thế, đổi thành người của chính mình. Đặc biệt là thế lực Tàn gia, hắn đang nhỏ từng chút, từng chút một.

Hoàng thượng đây là muốn Tàn gia suy vong.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Thích Khách, Đứng Vào Lúc Nguyệt Hắc Phong Cao*

*"Nguyệt hắc phong cao" bắt nguồn từ "Nguyệt hắc sát nhân dạ, Phong cao phóng hỏa thiên", có nghĩa là Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa. Khi nói tới Nguyệt hắc phong cao, có ý chỉ thời điểm thích hợp làm việc xấu.

Editor: PaduC

Kết thúc lâm triều, Tần lão tướng quân, cũng chính là Tần thái gia và con trai cũng làm quan trong triều của mình Tần tướng quân cùng đi với nhau, thấp giọng nói chuyện.

"Cha, xem ra Hoàng đế quyết tâm phải đối phó Tần gia ta." Tần tướng quân trầm mặt nói.

Tần lão tướng quân vuốt vuốt chòm râu quai nón của mình, lớn tiếng hô: "Tức chết ông rồi, tiểu hoàng đế có phải đã quên, thiên hạ này do chính ông đây và Tiên hoàng cùng nhau đánh tới! Hắn mới đăng cơ được bao lâu đã nghĩ qua cầu rút ván rồi hả?"

Tần tướng quân làm động khác phải im lặng với ông, thật bất đắc dĩ nói: "Cha, cha già của con ơi, ngài có thể nói bé bé lại chút được không. Nếu bị Hoàng thượng nghe thấy lại tránh không được tội danh phạm thượng."

Tần lão tướng quân tức giận nói: "Ông đây chính là giọng thô thể đấy. Năm đó cha mi chỉ cần dùng cổ họng này rống lên, đảm bảo dọa quân địch sợ đến tề ra quân."

Tần tướng quân đỡ trán: "Ngài cũng biết đó là chuyện bao nhiêu năm trước. Hiện tại thiên hạ thái bình, không có quân địch cho ngài rống."

Nói xong, Tần tướng quân nhỏ giọng: "Cha, cứ để như vậy không phải chuyện tốt. Hoàng thượng đối phó mấy tên đàn ông như chúng ta còn chưa tính, nhưng là Tần Bộ Điều con bé... Ai, là kẻ làm cha như con vô năng, chỉ có thể trơ mắt nhìn khuê nữ bị khổ trong cung."

Nếu Hoàng thượng quang minh chính đại thả ra tin tức Tần Bộ Điều bị đẩy vào lãnh cung, bọn họ còn có thể đối mặt Hoàng thượng đòi một lời giải thích. Nhưng bây giờ Hoàng thượng phong tỏa tin tức, nếu bọn họ chủ động tìm tới cửa, chẳng phải đang nói cho Hoàng thượng là Tần gia bọn họ có cơ sở ngầm trong cung?

Tần tướng quân càng ngày càng hoài nghi, Hoàng thượng chính ý vào điểm này mới bắt nạt con gái của hắn không kiêng nể gì.

Chuyện này hai người cũng không dám đề phu nhân và lão phu nhân trong nhà biết, nếu không hai người họ chắc chắn bị chỉ vào mũi mũi cho uất ức.

Nữ nhân Tần gia bọn họ còn đứng đắn hơn nam nhân.

Tần lão tướng quân nghe lời con trai, không khỏi rơi vào trầm tư. Cháu gái cưng được ông nâng niu trong lòng bàn tay bị Hoàng thượng chà đạp như vậy, ông thật muốn dùng thương đâm chết Hoàng thượng, nhưng ông không thể. Bây giờ Tần gia có nhiều nhân khẩu từ trên xuống dưới, ông không thể để Hoàng đế nắm chặt nhược điểm chỉ vì xúc động nhất thời.

Cũng may tin tức ông nghe được nói, tuy cháu gái cưng bị đẩy vào lãnh cung nhưng cuộc sống rất thoải mái. Hơn nữa có nha đầu Thúy Hoàn ở bên cạnh, ông mới thoáng yên tâm chút.

Tần tướng quân bỗng nhiên nhỏ giọng: "Cha, tiên hoàng cũng không phải chỉ có một người con trai là Hoàng đế."

"Con trai, con đang nói..."

"Xuyt, cha, chuyện này để chúng ta về nhà lại bàn bạc cẩn thận."

.

"Nghe nói mấy ngày nay Hoàng thượng đi hậu cung rất nhiều lần?" Nam Tầm nằm nghiêng trên ghế, tay cầm thoi bàn, trong miệng nhỏ ngâm quả nho.

Thúy Hoàn đưa cái khay nhỏ tới miệng nàng, tiếp được hạt nho nàng phun ra, hừ hừ nói: "Đúng đấy nương nương. Nghe nói gần đây Hoàng thượng hùng phong đại chấn, mỗi đêm đều phải sủng hạnh phi tần."

Nam Tầm hừ một tiếng: "Hoàng thượng cũng không sợ thận hư."

Thúy Hoàn phụt cười: "Nương nương, lời này cũng chỉ có người dám nói."

Nói xong, Thúy Hoàn nhìn hạt nho trong khay, hỏi: "Nương nương, hạt nho này có thể mọc ra dây nho thật sao?"

"Có thể chứ, có điều phải chờ tới sang năm mới gieo được. Trước hết người rửa sạch hong khô cát cẩn thận, chờ đầu xuân sang năm ta lại trồng."

"Ai, vâng." Thúy Hoàn tuân lệnh, tung tăng mà đi rửa hạt nho.

Nam Tầm thanh thoi đứng đưa bàn đu dây, lật tới trang cuối cùng của thoi bàn, đọc nhanh như gió đã xong, không khỏi thở dài: "Cái gì đây, sao toàn là chuyện về thư sinh và hồ ly tinh. Càng buồn cười là trong nhà thư sinh này có vợ có con, hắn còn muốn đi với hồ ly tinh. Mà hồ ly tinh kia cực kì hào phóng tỏ vẻ không để ý những thứ này, sau đó bọn họ liền lộn với nhau rồi."

Thúy Hoàn ngồi một bên vừa phơi hạt nho, vừa nghe nung nung nhà nàng lái nhai, không khỏi nở nụ cười: "Nung nung, không phải trong sách nói rồi sao. Thư sinh kia có bộ dáng ngọc thụ lâm phong, lại tài hoa hơn người, khiến nữ nhân thích là bình thường. Huống hồ là con hồ ly tinh."

Nam Tầm ngáp một cái: "Vấn đề không phải thư sinh, mà là hồ ly tinh kia. Trong sách dùng rất nhiều giấy mực miêu tả hồ ly tinh đẹp biết bao nhiêu, câu hồn biết bao nhiêu. Nếu ta mà là con hồ ly tinh này, chắc chắn sẽ tìm đối tượng tốt hơn. Không cần có bộ dạng đẹp mấy, không cần mấy tài hoa, những thứ này dù tốt đều không tác dụng. Quan trọng là hắn tốt với ta, chiều chuộng một mình ta, chỉ có ta mà thôi."

Nói nói, tiếng của nữ tử càng ngày càng nhỏ, đôi mắt đẹp đề cũng dần nhắm lại.

Thúy Hoàn bước đến nhẹ nhàng, khẽ lấy ra quạt bân nàng nắm trong tay, sau đó tìm chân móng đắp cho nàng.

Nam Tầm ngủ một giấc thẳng đến sập tối, vừa tỉnh lại liền nghe được Tiểu Bát đang căn nhắc: "Ngủ ngủ ngủ, người cứ ngủ như thế sẽ biến thành heo."

Nam Tầm không cho là nhục, ngược lại thấy tự hào: "Cơ thể ta quá gầy nên phải ngủ nhiều dưỡng mỡ. Người có thể tìm thấy người ngủ được như ta không?"

Tiểu Bát:

Nam Tầm ngủ đủ rồi muốn kiểm chuyện để làm, liền vén tay áo lên tự mình xuống bếp.

Mặc dù là lãnh cung nhưng bên trong cũng có bếp nhỏ. Nam Tầm hái chút hoa hòe, chuẩn bị làm bánh hoa hòe.

Mắt Thúy Hoàn lấp lánh nhìn nàng: "Nung nung, sao nô tỳ không biết người có thể làm mấy thứ này nha?"

Nam Tầm một mặt lòng ta chưa xót nói: "Ta cũng không biết, làm bừa thôi. Gần đây không có đồ ăn ngon, miệng thèm rồi."

Thúy Hoàn lập tức nhỏ hai giọt nước mắt: "Điều tại nô tỳ vô dụng, ngay cả bánh ngọt cũng không biết làm. Ngày nào đó để nô tỳ đi Ngự Thiện Phòng lấy hai miếng bánh ngọt."

Nam Tầm: "... Vì mạng nhỏ của ta mà nghĩ, vẫn tạm gác lại ý tưởng này đi, ngoan ~" Nói xong, xoa đầu của nàng.

Thúy Hoàn ồ lên, buông tha cho ý nghĩ này.

Hai chủ tớ ăn xong, Thúy Hoàn đi nấu nước nóng để chuẩn bị hầu hạ nung nung nhà nàng tắm rửa.

Nước tắm trong thùng gỗ rải đầy cánh hoa hòe, cả phòng tràn đầy hương thơm. Mà ngoài cửa sổ, đúng là lúc nguyệt hắc phong cao.

Nam Tầm kéo hai ba cái cời ra cung trang, ngồi xuống trong thùng nước tắm. Nước ấm áp chạm tới da thịt, làm nàng thoải mái than thở.

"Nung nung, nô tỳ đảm lưng cho người."

Thúy Hoàn lấy gáo nước và khăn tắm, đi đến sau lưng Nam Tầm tưới nước, lại xoa bóp nhẹ nhàng.

Bầu không khí đang tốt đẹp, nhưng ngay lúc này, tay Thúy Hoàn đang chà lưng bỗng ngừng lại. Nàng đứng bật dậy, quát lớn về phía cửa sổ: "Ai?"

Đôi mắt nửa khép hờ của Nam Tầm chợt mở to, đi ra thật nhanh khỏi thùng nước tắm, túm lấy áo choàng trên giá khoác lên người.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, gần như trong nháy mắt Nam Tầm vừa bọc kín áo choàng, một người áo đen đột nhiên phá cửa sổ mà vào, một thanh trường kiếm đâm thẳng hướng Nam Tầm.

Về mặt Thúy Hoàn đại biến, lập tức nhào tới che trước người Nam Tầm. Nhưng không ngờ một kiếm của người kia chỉ là ngụy trang, không đợi Thúy Hoàn nhào lên, hắn liền gác kiếm lên cổ Thúy Hoàn.

Từ lúc bắt đầu hắn đã nhắm vào Thúy Hoàn.

"Đúng là một nha đầu trung thành." Người vừa đến cười nhạo một tiếng.

Nam nhân này mặc trường bào đen bó eo, dáng người thon dài rắn rỏi, trên mặt che một chiếc mặt nạ bạc tinh xảo, đôi mắt hẹp dài sắc bén vùi lấp sau mặt nạ. Mà dưới mặt nạ, sống mũi thẳng tắp lộ một nửa, đôi môi mỏng hơi mím lại. Bởi vừa nãy phát ra tiếng cười nhạo, khóe môi hơi cong lên, nhìn qua có chút lạnh, cũng có chút khiêu gợi tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Xem Thường, Dám Lộ Chân Trước Mặt Đàn Ông

Nam Tầm cảnh giác theo dõi hắn, lạnh lùng nói: "Thả Thúy Hoàn ra."

Nam nhân thờ dài một hơi: "Đừng nói chuyện, ta chỉ mượn chỗ ngời trốn một lát. Chỉ cần hai chủ tớ ngời ngoan ngoãn chút, đợi ta tai qua nạn khỏi sẽ thả nha đầu này."

Nam Tầm ngửi được mùi máu tươi nồng nặc, nàng thâm đánh giá đối phương, phát hiện giữa ngực hắn nhiễm một vệt máu lớn. Bởi vì hắn mặc áo đen, nên vừa rồi chưa phát hiện, bây giờ máu còn đang chậm rãi lan ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, ngoài cung Trì Mộ truyền đến tiếng của đại nội hộ vệ.

"Ngươi, ngươi, cả ngươi nữa, mấy người các ngươi chia nhau ra dẫn người về ba hướng khác tìm kiếm. Những người còn lại theo ta tìm xung quanh, chớ để tên tặc này chạy trốn!"

Nam Tầm nhìn lướt qua người trước mặt, chờ đại nội hộ vệ lục soát tới cửa, sau đó nàng dễ tìm có lẽ gạt cho qua.

Nhưng chờ mãi, tiếng động ngoài cung lại càng ngày càng nhỏ, những đại nội hộ vệ đi tìm thích khách kia cũng không định lục soát cung Trì Mộ của nàng.

Nam Tầm ngơ ngác, cứ đi vậy rồi sao? Không phải những đại nội hộ vệ này tới pha trò đấy chứ?

Trùng mắt nhìn nhau, người đàn ông kia bại trận trước. Hắn thở hổn hển, dường như sắp không chịu được nữa rồi.

Nam Tầm nhìn vết máu giữa cổ Thúy Hoàn, không khỏi nhú mày lại, ghét bỏ nói: "Người đi rồi, mau thả Thúy Hoàn nhà ta ra."

Người kia thở hổn hển mới nói: "Ngươi đi tìm cho ta chút thuốc cầm máu, ta sẽ thả nàng ta."

Nam Tầm xòe tay với hắn.

"..." Người đàn ông mang mặt nạ hơi ngần ra.

"Cho ta chút bạc. Ngươi không cho ta bạc, lẽ nào mong tưởng ta bỗng dưng đào cho ngươi một lọ thuốc cầm máu?"

Nam nhân: "Hiện tại ta không mang bạc, sau này sẽ trả ngươi."

Nam Tầm bọc áo choàng trực tiếp áp sát hắn.

Nam nhân kèm hai bên Thúy Hoàn lui về sau: "Đừng tới đây, tới gần nữa ta giết nàng ta!"

Nam Tầm lườm một cái, chạy nhanh vài bước đến gần, trực tiếp vươn tay rút xuống cái trâm ngọc vấn tóc trên đầu hắn.

"Cái trâm này ta nhận trước, xem ra rất đáng tiền." Nam Tầm nhìn chằm chằm cây trâm mà đánh giá.

Nam nhân...

Hắn rút cuộc vẫn không chống đỡ được, cơ thể không khỏi lao đảo một hồi. Thúy Hoàn nhân cơ hội đánh rơi kiếm trong tay hắn, sau đó hung hăng đạp hắn một phát.

Nam nhân rên rỉ ngã trên đất.

Mất thấy Thúy Hoàn còn muốn tay nắm chân đá, Nam Tầm xoa trán: "Được rồi bảo bối, ăn người miệng mềm, bắt người ngắn tay*, một đạp này của ngươi cũng báo thù, đi lấy thuốc cầm máu cho hắn đi."

*Ăn người miệng mềm, bắt người ngắn tay: ăn của người ta, nói năng cũng phải mềm mỏng hơn.

Nam nhân nghe được lời này liền tức giận: "Ngươi có thuốc cầm máu còn đi vơ vét bạc của ta?"

Nam Tầm lười biếng ngáp, rồi giải thích: "Thuốc cầm máu của ta đắt lắm, muốn chút bạc của ngươi là phải. Hơn nữa ngươi vừa mới dọa ta và Thúy Hoàn, nhờ đâu không cần thận dọa ra bệnh cũng cần bạc để khám."

Môi mỏng của nam nhân nhếch lên nhưng không nói được gì, hiển nhiên đã bị choáng váng bởi trình độ vô liêm sỉ của Nam Tầm.

Thúy Hoàn hừ một tiếng, đi lấy cái rương nhỏ ở ngoài điện mang vào, lấy từ bên trong một bình sứ đưa cho Nam Tầm.

Nam Tầm mở bình thuốc, trước tiên đổ một chút lên vết máu giữa cổ Thúy Hoàn, còn dư lại mới như ban ân mà ném cho nam nhân trên đất.

Nam nhân bị thương nặng đưa tay tiếp, nhìn nữ nhân này hơi giương cằm với hắn, trong lòng bùng lên lửa giận.

Mạng của hắn lại không sánh được một nha đầu dê tiện, nữ nhân Tần Bộ Điều này!

"Được rồi, lăn ra ngoài điện bôi thuốc đi. Bồn cung muốn thay y phục đi ngủ rồi." Nam Tầm thò chân trần dưới áo choàng, đạp hai cái trên đùi hắn.

Nhìn bàn chân trắng trẻo non nớt, mỗi ngón đều mượt mà no đủ đang đạp trên chân mình, nam nhân bỗng hơi ngơ ra.

"Một nữ nhân như ngươi lại dám lộ chân với nam nhân?" Đáy mắt nam nhân thoáng qua vẻ khinh bỉ.

Lúc này Nam Tầm mới nhớ tới đây là cổ đại bảo thủ, nữ nhân chưa lấy chồng là không thể tùy tiện lộ da thịt. Nếu như có tiếp xúc da thịt với nam nhân, vậy thì phải gả cho đối phương.

Nam Tầm nở nụ cười hi hi, bỗng dùng chân trần dẫm dẫm lên mu bàn tay hắn: "Này, nam nhân, bây giờ chúng ta đã có quan hệ xác thịt, có phải ngươi sẽ đến cưới ta không?"

Nam nhân há miệng, lập tức thẹn quá hóa giận quát khê: "Ngươi, ngươi, đồ nữ nhân dám dâng!"

Nam Tầm bật cười ha ha, dường như cảm thấy đùa người này vui cực kỳ: "Được rồi được rồi, ngươi rút nhanh ra ngoài điện bôi thuốc đi. Ta cũng không muốn ngày mai đi ra nhìn thấy một xác chết đâu."

Nam nhân lão đảo ra nội điện, đi tới ngoại điện. Thúy Hoàn đóng then cửa bang một tiếng, sau đó quay qua hướng Nam Tầm làm động tác cắt cổ: "Nương nung, không bằng..."

Nam Tầm lắc đầu: "Quên đi, có giết cũng không biết nên quăng xác đi nơi nào, không chiếm được lời còn dễ rước lấy một thân tai ương. Cứ chờ hắn bôi thuốc xong sẽ tự mình rút ngay."

Nhưng Thúy Hoàn vẫn hơi lo lắng: "Kẻ này võ công trên ta. Nếu chờ hắn khôi phục, ta không phải đối thủ của hắn."

"Giết chúng ta cũng không có chỗ nào tốt, vì vậy hắn sẽ không làm như thế." Nam Tầm nói xong lại ngáp: "Ta buồn ngủ, đi ngủ trước đây."

Thúy Hoàn liền vội nói: "Nô tỳ ra cửa gác đêm, thuận tiện nhìn chăm chăm người kia."

Nam Tầm thấy nàng phản chán quá độ, nên để tùy nàng đi.

Chờ mặc áo rồi nằm trên giường, Nam Tầm móc móc lỗ tai, hỏi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, hình như ngươi vừa nói với ta câu gì, ngươi lặp lại lần nữa."

Tiểu Bát có chút hưng phấn nói: "Cái tên đeo mặt nạ đêm nay là đại boss! Là tên bạo quân kia! Thân ái quả nhiên ngươi nói không sai, Hoàng thượng rốt cuộc không nhìn được tự thân xuất mã!"

Nam Tầm một mặt khó hiểu hỏi: "Đêm nay hắn làm cái gì vậy?"

Tiểu Bát cười hắc hắc: "Hoàng thượng dò hỏi cách làm một nữ nhân đau đến không muốn sống, đó chính là khiến nữ nhân này yêu hắn trước, sau đó hắn lại tàn nhẫn bỏ rơi nữ nhân này. Vì vậy hiện tại hắn tự thân xuất mã đến quyến rũ ngươi, mua ha ha ha..."

Nam Tầm...

"Yến Mạch Hàn có đúng là đại boss, mà không phải nào tàn? Sao hắn nghĩ được cái cách ấu trĩ này vậy?"

Nam Tầm bỗng nghĩ đến cái gì, đôi mắt không khỏi cong lên, cười thành hai vầng trăng khuyết, trong hai vầng trăng còn có hai điểm sáng lấp lánh: "Nếu đại boss chủ động đưa tới cửa, còn tự đâm ngực mình một hố máu, diễn có tâm như vậy, ta liền phối hợp một hồi để không cô phụ một phen tâm ý của đại boss."

Tiểu Bát à lên, không hiểu hỏi: "Rõ ràng vừa nãy ngươi nghe được lời của ta, sao ngươi còn đùa giỡn tên bạo quân này? Theo gia biết, bạo quân hắn có thù tất báo, lòng dạ nhỏ nhen cực kỳ, ngươi cẩn thận hắn trả thù ngươi."

Nam Tầm lập tức hỏi ngược một câu: "Chẳng lẽ bây giờ không phải hắn đang trả thù ta? Bạo quân này ở ngôi cao nhiều năm, nếu ta bỗng dưng tẩy trắng cho mình, chẳng lẽ hắn không cảm thấy kì lạ? Nếu trong mắt hắn ta đã là dâm oa đáng phụ, vậy ta liền dâm đáng đến cùng. Đùa giỡn cái gì chứ, sau này ta định trực tiếp cưới hắn."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hay Lắm, Ngồi Chờ Cười Hắn

Editor: PaduC

Tiểu Bát bị lời lẽ hào hùng chí khí của Nam Tầm dọa sợ choáng váng, qua hồi lâu mới thản thờ tiếp một câu: "Hay, hay lắm, ngồi đợi ngươi cười lên hân."

Nam Tầm bật cười phụt ra tiếng, sau đó cười ha ha: "Tiểu Bát, không phải ngươi nói với ta bạo quân này không có khả năng giao hợp à. Ta cũng muốn cười hân lắm, nhưng hân không cứng nổi. A ha ha ha ha..."

Tiểu Bát lập tức nghẹn, trong lòng thầm mắng cha.

Bởi vì Nam Tầm vẫn luôn không tin nó nói, hoài nghi thủ cách của nó, nên có một lần nó giải thích với Nam Tầm một hồi về chân tướng hậu cung đều dính mưa móc. Lúc đó Nam Tầm cả kinh đến độ miệng có thể nhét nguyên một quả trứng gà, nhưng nằng tin, còn khen một câu bạo quân có lòng bao dung thiên hạ*.

*Gốc: "Bạo quân đồ lý năng xanh thuyền" - chế từ câu "Tề tướng đồ lý năng xanh thuyền, đại đồ năng dung thiên hạ nan dung chi sự." - Nghĩa là bụng ông tề tướng chống được thuyền, cái bụng lớn có thể chứa được những điều thiên hạ không thể dung chứa, ý chỉ người có tấm lòng rộng lớn, biết khoan dung độ lượng.

Vậy cho nên, vừa nãy nó bị Nam Tầm chơi!

Tiểu Bát tức giận bưng bưng không muốn nói chuyện, Nam Tầm có đùa hai câu cũng không phản ứng. Thế là Nam Tầm liền tự ôm chăn đi ngủ, ngủ còn rất ngon.

Sáng sớm hôm sau, người mang mặt nạ dưỡng thương ngoài điện đã không thấy. Thúy Hoàn rất vui vẻ, nói đối phương còn tự biết điều, cút đi sớm như vậy.

Nhưng vào buổi tối ngày thứ ba, lúc Nam Tầm đang múa kiếm trong sân, một bóng đen bỗng vượt tường mà vào, trong tay cũng cầm một thanh trường kiếm, nhảy vào giao đấu với Nam Tầm.

Nam nhân có kiếm pháp rất tốt, thế nhưng có thể gặp chiêu nào phá giải chiêu đó của Nam Tầm, cuối cùng trực tiếp dùng một chiêu đánh bay kiếm của nàng. Khi Nam Tầm suất chút nữa ngã chống vó, cánh tay dài của hắn đuổi một cái, đột nhiên ôm Nam Tầm vào ngực.

Đại thụ bên cạnh rơi xuống vô số cánh hoa hộc trắng, mưa hoa dòn dập, hương thơm quấn quanh. Hai mắt đối diện, tầm mắt giao nhau. Nam nhân toàn thân áo đen, nữ tử một thân váy trắng, làn váy bị gió thổi cuốn bay lên, đan xen bập bồng cùng vạt áo bào đen của nam nhân.

Cảnh tượng thật mỹ lệ, nhưng Nam Tầm biết người đàn ông trước mặt không phải một con chim tốt.

Thúy Hoàn vừa rót trà đi tới sợ ngây người, để bình trà xuống ầm một tiếng, hét lớn: "Đăng đồ tử*, mau thả nương nương nhà ta ra!" Sau đó liền vùng quyền đánh tới.

*Đăng đồ tử = đồ sở khanh

Ở trước lúc Thúy Hoàn đánh tới, nam nhân đã buông lỏng tay, còn cực kì quân tử mà ôm quyền: "Tại hạ mạo phạm cô nương."

Nam Tầm nhặt kiếm rơi trên đất, không hồn không giận nhìn hắn: "Ngươi cũng biết ngươi mạo phạm ta? Nói ngoài miệng không thôi có ích lợi gì, có phải ngươi nên bồi tội cho ta hay không?"

Nam nhân lẳng lặng nhìn nàng, có hơi ngạc nhiên hỏi: "Nàng muốn ta bồi tội thế nào?"

Nam Tầm khẽ cười: "Nói giỡn thôi, ngươi còn tưởng thật. Ta nói gan ngươi cũng lớn thật đấy, hoàng cung này là nơi ngươi muốn tới thì tới muốn đi là đi sao? Không sợ bị chó săn nào đó của Hoàng thượng phát hiện, rồi đâm cho ngươi mấy cái lỗ trên người?"

Chó săn...

Ánh mắt nam nhân trầm xuống, xẹt qua vẻ lạnh lẽo.

"Hai ngày nay ta ăn không ngon ngủ không yên, vẫn luôn nhớ tới lời nàng nói." Nam nhân bỗng cúi thấp đầu, dáng dấp có vẻ khá gian nan.

Nam Tầm chớp chớp mắt, làm ra vẻ khó hiểu: "Lời ta nói? Ngoài việc kêu ngươi lẩn, ta còn nói cái gì?"

Nam nhân vừa nghe lời này, bàn tay giấu sau lưng bỗng nắm chặt, như là đang cực lực nhấn nài con tức giận nào đó, nhưng rất nhanh hắn buông nắm đấm.

"Rõ ràng nàng đã nói, chúng ta có tiếp xúc da thịt, còn bảo ta cưới nàng." Nam nhân hơi cúi thấp đầu, ngữ điệu nhanh chóng nói một câu như vậy.

Nam Tầm rất muốn vỗ tay khen ngợi kỹ thuật diễn của đối phương, khóe miệng cũng rất muốn cong lên cười to, nhưng nàng vẫn kiềm chế lại. "Cho nên

ngươi tưởng thật, còn muốn cưới ta?" Nam Tầm cười tủm tỉm nhìn hần, trong lời nói lộ vẻ châm chọc: "Người mà mặt cũng không dám lộ, cũng dám khoác lác không biết ngượng nói muốn cưới ta?"

Nam nhân vội vàng nói: "Bây giờ ta còn không thể lộ mặt, nhưng nếu nàng chịu gả cho ta, ta liền lập tức cho nàng thấy bộ mặt thật của ta."

Nam Tầm liếc hần, nói lạnh nhạt: "Vậy không phải ngươi đã quên, ta là phi tần trong hậu cung, là nữ nhân của Hoàng thượng đấy chứ?"

"Vậy thì sao? Hoàng thượng có hậu cung ba ngàn giai lệ, mà ta muốn, duy chỉ một mình nàng mà thôi." Hai mắt nam nhân vẫn luôn nhìn nữ tử trước mặt không dời mắt.

Trông mặt hần rất đen rất sâu, nên lúc hần cố tình tỏ ra dịu dàng sẽ khiến người ta có loại ảo giác hần rất thâm tình.

Nam Tầm chợt cười ra tiếng: "Ta nói nam nhân à, ngươi là thật lòng? Ngươi đối với ta nhất kiến chung tình, động lòng với ta? Cũng bởi vì lần trước ta chứa chấp ngươi một buổi tối, vứt cho ngươi một bình thuốc cầm máu, ngươi liền động lòng với ta? Nếu như thế, lòng ngươi động cũng quá dễ dàng. Ta cũng không dám tin tưởng một người đàn ông tùy tiện như vậy."

Nói xong, nàng ném thanh kiếm trong tay.

Bảo kiếm choang một tiếng đã rơi chính xác vào trong vỏ.

Nam Tầm phát tay cũng không quay đầu liền đi rồi: "Trở về đi thôi. Lần này nếu đội hộ vệ tuần tra phát hiện, ta sẽ không giúp ngươi nữa."

Rầm một tiếng, Nam Tầm đóng cửa, cũng ngăn cách nam nhân đeo mặt nạ đang nhìn thâm tình chăm chú ở ngoài.

Nam nhân đeo mặt nạ không giải thích gì nhiều, chỉ là buổi tối ngày hôm sau, hần lại đến lần nữa.

Nam nhân dáng người cao ngất đứng dưới tàng cây hòe, không nói gì mà lẳng lặng nhìn nữ tử múa kiếm.

Hoa hòe trắng như tuyết rơi nhẹ trên vai hần rồi lại từ từ trượt xuống, chỉ để lại vài cánh hoa không muốn rời đi. Cánh hoa rơi rì rào, trên vai hần để càng lâu càng nhiều, mãi đến tận khi cả người hần cũng lay động một thân hương hoa say lòng người.

Nam Tầm đã múa xong một bộ kiếm pháp, nhú mày nhìn hần: "Ngươi lại tới làm gì? Đến cùng là ngươi có bản lĩnh ngấp trời có thể đi tới đi lui tự nhiên tại hoàng cung này, hay là ngươi không muốn mạng, vội vã tìm chết?"

Nam nhân mang mặt nạ hơi mím môi, hần trầm mặc chốc lát, thấp giọng nói: "Ta chỉ bỗng nhớ ra, ta đã quên nói cho nàng biết tên của ta."

Nam Tầm dùng ánh mắt nhìn bệnh tâm thần nhìn hần: "Ngươi không cần có ý đi một chuyến để nói cho ta ngươi tên gì, bởi vì ta không có hứng biết."

"Nhưng ta muốn nói cho nàng biết." Nam nhân nói: "Ta tên... Yến Hàn."

Nam Tầm lườm hần: "Rồi, ta biết rồi, ngươi có thể rút."

Nam nhân mang mặt nạ bạc tự xưng Yến Hàn nghe được lời này không rút ngay, cứ như vậy dùng ánh mắt sâu kín nhìn Nam Tầm hồi lâu. Chờ bóng dáng Nam Tầm khuất sau cánh cửa, hần mới xoay người bay vào trong màn đêm.

Nam Tầm vừa đóng cửa lại, trộm nhìn ra từ khe cửa. Nàng cảm thấy kỹ thuật diễn của bạo quân thực quá đáng khen. Nàng đã không ở đó nữa, hần còn muốn đứng diễn một bộ lưu luyến thâm tình ngoài cửa.

"Nương nương, tại sao người không trực tiếp đuổi hần đi, còn nói nhiều lời với hần như vậy?" Thúy Hoàn không hiểu hỏi.

Nam Tầm bung cốc trà trên bàn uống một hớp, nói: "Ta cảm thấy tiểu tử này cũng rất hợp khẩu vị, vì vậy ta đang khảo nghiệm hần. Nếu như hần thật sự có thể cho ta một trái tim chân thành ---"

Hơi ngừng lại, Nam Tầm hí mắt nở nụ cười: "Ta không ngại cảm sùng bạo quân kia."

Thúy Hoàn nghe xong lời này, đôi mắt tròn lớn như chuông đồng, cảm há hốc sắp rớt.

"Nương nương, người, người, người muốn cảm, cảm sùng Hoàng thượng?" Thúy Hoàn lắp bắp nói không ra một câu hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Kỹ Thuật Diễn Quá Tốt, Có Thể Đoạt Ảnh Đế

Nam Tầm nâng cảm Thúy Hoàn, cười tủm tỉm nhìn nàng ấy: "Làm sao, cảm thấy nương nương nhà ngươi quá đậm đắng?"

Thúy Hoàn lắc đầu một trận, vội vàng nói: "Mặc kệ nương nương làm cái gì, ở trong lòng Thúy Hoàn, nương nương vẫn luôn là nương nương tốt nhất!"

Nam Tầm thấy tiểu nha đầu Thúy Hoàn là ngu trung. Nếu như nàng là đại gian phi, Thúy Hoàn chính là loại nha đầu ác độc chuyên giúp đỡ làm chuyện xấu, cuối cùng bị vứt trứng gà kia.

Có điều hiện tại Nam Tầm cũng cần một nha đầu trung thành như Thúy Hoàn, nếu không nàng cũng không dễ làm việc.

Ở lần thứ ba Yến Hân tới, ánh mắt Thúy Hoàn nhìn hắn đã trở nên tế nhị, sau đó lùi ra không dấu vết, để lại tiểu viện cho hai người.

Nam Tầm không để ý đến hắn, mà Yến Hân cũng không quấy rầy.

Cứ như vậy qua hơn mười ngày, Nam Tầm thực sự không nhìn được nữa.

Lần này, nàng luyện xong một bộ kiếm pháp, bay thẳng đến chỗ nam nhân mang mặt nạ.

Nam nhân mang mặt nạ thấy nàng đi tới, hai mắt hơi sáng ngời nhìn thẳng vào nàng.

Nam Tầm nhíu mày, giọng điệu không kiên nhẫn: "Đến cùng ngươi muốn làm gì? Xong vào cung Tri Mộ của ta năm lần bảy lượt, ngươi cũng không sợ rước họa cho ta?"

Yến Hân vội nói: "Nàng đừng lo, ta đã sớm tìm hiểu rõ số lần và canh giờ hộ vệ đi tuần tra bên này. Ta tránh bọn hắn, hướng hồ cung Tri Mộ của nàng ở vị trí hẻo lánh, rất ít người đi tới nơi đây."

Nam Tầm nghe lời này, không khỏi cười lạnh: "Vậy nên ngươi đang giấu cọt ta bây giờ thân ở lãnh cung, kết cục thế thảm không người thăm hỏi đúng không?"

"Nàng biết rõ ý ta không phải như vậy!" Yến Hân hơi tức giận.

"Vậy ý ngươi là gì?" Nam Tầm không thay đổi sắc mặt nhìn hắn: "Nếu như vì ân cứu mạng lần trước, ta không cần. Nếu không phải ngươi dùng tính mạng Thúy Hoàn để uy hiếp, ta sẽ không cứu ngươi. Lúc sau cứu ngươi cũng coi như ta đã lấy thù lao, giữa chúng ta thanh toán xong rồi. Nếu như vì câu kia của ta bảo ngươi phụ trách, vậy thì càng không cần để ý, bởi vì ta cũng chỉ đùa ngươi mà thôi."

"Đây chỉ là cái nhìn đơn phương của nàng. Nàng cho rằng đã thanh toán xong, nhưng ta cảm thấy không phải vậy." Nam nhân nói.

"Yến Hân!" Nam Tầm buồn bực kẻ kiếm lên cổ hắn: "Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi!"

Yến Hân không có bị dọa lui bởi kiếm Nam Tầm gác bên cổ hắn. Hắn hơi nắm chặt nắm đấm, hạ giọng nói: "Cái trâm ngọc kia là vật tổ truyền của Yến gia. Nếu nàng nhận, chính là ngầm thừa nhận làm đầu Yến gia ta rồi."

Nam Tầm tức giận đến độ lập tức móc cái trâm ngọc trong ngực, vứt trả lại cho hắn.

Nhưng Yến Hân không vươn tay ra đón, cái trâm ngọc tình xảo cứ như vậy rơi trên mặt đất, gãy thành hai nửa.

"Nát." Yến Hân lạnh nhạt nói: "Nàng có biết cái trâm ngọc này giá trị bao nhiêu tiền?"

Nam Tầm bực bội không thôi: "Là do ngươi không tiếp được, liên quan gì đến ta?"

Yến Hân tiếp tục nhìn chằm chằm nàng, dừng hồi lâu mới nói: "Ta không cần nàng đền, ta chỉ hy vọng nàng không đuổi ta đi."

"Tùy ngươi!" Nam Tầm ném một câu như vậy liền chạy lấy người.

Chờ người đi xa, khóe miệng nam nhân hơi cong lên, có chút lạnh, có chút bạc bẽo, có chút châm biếm, chỉ không có thâm tình như hắn vừa biểu hiện. Đôi mắt hẹp dài đen kịt lộ ra trên mặt nạ tinh xảo màu bạc lóe lên tia sáng, có vẻ càng thêm âm trầm lạnh lẽo.

Nam nhân xoay người nhảy lên, bóng dáng cao to cứng cỏi rất nhanh đã biến mất ở cung Tri Mộ.

Từ ngày đó, vào mỗi buổi tối, nam nhân tự xưng Yến Hân đều sẽ đến thăm cung Tri Mộ của Nam Tầm.

Nam Tầm múa kiếm, hắn liền đứng bình tĩnh ở một bên xem nàng, không nói một lời. Nam Tầm chơi đu dây, hắn sẽ đi tới phía sau nàng, thỉnh thoảng khẽ đẩy một cái, không để nàng dùng sức mà có thể đu đến rất cao rất cao.

Ngày tháng như thế trôi qua ròng rã một tháng, ánh mắt nam nhân nhìn về phía nữ nhân càng ngày càng nóng rực, sâu trong đáy mắt giấu điểm tình cảm sôi trào mãnh liệt.

Nam Tầm đang luyện kiếm pháp Tàn gia như mọi lần, nhưng lúc này đây, nàng càng luyện càng sai chiêu thức. Một chiêu sai, chiêu nào chiêu nấy sai. Nàng bối rối nhìn chăm chú kiếm trong tay, thanh kiếm bị ném leng keng xuống đất.

"Điều Điều." Yến Hàn có chút lo lắng nhìn nàng, muốn tới gần nàng.

"Ngươi không nên tới!" Nam Tầm hét lớn với hắn, ánh mắt thác loạn phức tạp.

Yến Hàn thấy dáng dấp luống cuống rõ ràng của nàng, đáy mắt thoáng qua tia sáng. Hắn có chút bất đắc dĩ thở dài: "Điều Điều, nếu nàng thật không muốn nhìn thấy ta. Ta... Sau này ta sẽ không đến quấy rầy nàng nữa."

Nói xong câu đó, hắn rời đi hồn bay phách lạc, bóng lưng xem ra thật cô đơn hiu quạnh.

Thúy Hoàn vẫn chứng kiến tiến trình tình cảm của hai người thấy hơi không đành lòng, tiến đến bên người Nam Tầm nhỏ giọng nói: "Nương nương, Yến công tử thật đáng thương nha. Người cứ đuổi hắn đi vậy à?"

Nam Tầm giật giật khóe miệng. Tiểu nha đầu nàng nuôi lâu như vậy lại hướng về người ngoài.

Hư Không Thú khóc hu hu thành tiếng: "Hắn liếc mắt đưa tình chăm chú nhìn ngươi, tầm mắt nóng rực như lửa, hận không thể nuốt ngươi vào bụng. Nhưng là... Nhưng mẹ nó vì cái lòng gì mà giá trị ác niệm không giảm điểm nào!"

Nam Tầm nói hững hờ: "Trong dự đoán, bởi vì cho đến nay, tất cả những việc hắn làm chỉ là giả vờ."

Hư Không Thú tiếp tục khóc chít chít: "Vậy thì kỹ thuật diễn của hắn tốt quá, có thể đi đoạt Ảnh đế rồi."

Thực ra nó không hiểu ở chỗ, rõ ràng nó cảm nhận được tâm trạng đối phương đang chấn động, mà cơn sóng càng lúc càng lớn. Một lúc vui một lúc giận, không lý nào không giảm giá trị ác niệm nha.

Nam Tầm sờ đầu Thúy Hoàn, tiếp tục triển khai kỹ thuật diễn ngang tầm Ảnh hậu của mình, ánh mắt phức tạp nói: "Thúy Hoàn, ngươi không hiểu, ta với hắn là không thể."

Thúy Hoàn tức giận đến giậm chân: "Tại sao không thể? Lần trước nương nương nói với nô tỳ, nếu gặp được một nam nhân chân thành với người, người sẽ không sợ mà cảm ứng Hoàng thượng. Bây giờ một nam nhân tốt đẹp đặt ngay trước mắt, nương nương lại muốn phụ lòng hắn!"

Nam Tầm: ...

"Ta thật từng nói như vậy. Nhưng mà Thúy Hoàn, ngươi đã từng nghĩ hay chưa, nếu chuyện ta đi cùng hắn bị Hoàng thượng phát hiện, chẳng phải vừa vặn để bạo quân này tìm được cớ đối phó Tần gia? Hơn nữa dựa trên tính tình có thù tất báo của bạo quân, hắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Yến Hàn căn bản không phải đối thủ của hắn." Nam Tầm nói.

Thúy Hoàn nghe được lời này không khỏi khóc ra tiếng: "Hóa ra trong lòng nương nương đè nén nhiều chuyện như vậy. Nương nương, nô tỳ lại không biết, hu hu..."

Mấy ngày liên tiếp Yến Hàn đều không quay lại, Thúy Hoàn cảm nhận được tâm trạng nương nương nhà nàng xuống rất thấp.

Nương nương nhà nàng quả nhiên đã... Động lòng. Nhưng vì Tần gia, vì Yến công tử, một mình nàng yên lặng nuốt những điều này vào trong bụng.

"Nương nương, nô tỳ thấy hoa sen trắng trong hồ ngoài cung Trì Mộ đáng đáp không tệ, nô tỳ đi hái một ít cho nương nương bày trên bệ cửa sổ có được không?"

Nam Tầm vốn đang chống cằm chờ ra, nghe vậy chỉ không hào hứng lắm ừ một tiếng.

Qua không bao lâu, Thúy Hoàn liền vọt vào với vẻ mặt hốt hoảng: "Nương nương, không ổn! Không ổn! Nô tỳ nghe nói, nghe nói tối hôm qua đội hộ vệ tuần tra bắt được một tên thích khách áo đen!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Trêu Chọc, Hai Ta Là Cầu Nam Cầu Nữ

"Cái gì!" Nam Tầm đứng phắt dậy, gấp gấp hỏi: "Có nghe được tên thích khách kia gọi là gì hay không? Có phải, có phải là Yến Hàn?"

Thúy Hoàn khóc lóc lắc đầu: "Nô tỳ vô năng, không có tra được. Nô tỳ chỉ biết thích khách kia bị chuyển tới Hình bộ rồi."

Nam Tầm vừa nghe đến hai chữ Hình bộ, cả người bỗng run lên: "Hình bộ? Cái chỗ ăn tươi nuốt sống đó, nếu đi vào còn có mệnh sao!"

"Thúy Hoàn, Thúy Hoàn, người đi tìm hiểu xem. Nhất định phải tra được tên của thích khách kia!" Nam Tầm nỗ lực duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lấp lóe không yên đã để lộ cảm xúc lo lắng căng thẳng của nàng.

Thúy Hoàn gật đầu mãnh liệt, vô cùng lo lắng mà đi rồi.

Hur Không Thú vỗ tay bốp bốp: "Thân ái, kỹ thuật diễn của người thật đỉnh nha. Nếu ta mà không biết đức hạnh của người, chắc ta cũng bị người lừa rồi."

Nam Tầm vẫn duy trì trạng thái tâm thần không yên về tới nội điện, đóng cửa, sau đó mới ngáp một cái: "Tiểu Bát này, giăng lưới lâu như vậy, cũng đến thời điểm thu lưới rồi."

Tiểu Bát có chút ngỡ ngàng, liền vội hỏi: "Người giăng lưới gì? Giăng khi nào?"

Nam Tầm vui mừng mà nói: "Nếu như không phải ta ám chỉ Yến Mạch Hàn, nói cho hần biết ta rất có thể đã động tâm với hần, làm thế nào có chuyện xảy ra ngày hôm nay? Ai nha, đã đến lúc phóng đảng chút, gần đây giả vờ vất vả quá."

Tiểu Bát: ...

Nam Tầm "lo lắng sợ hãi" suốt cả buổi tối, Thúy Hoàn đi tìm hiểu tin tức vẫn chưa trở về. Nàng nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, trời càng ngày càng tối, ánh trăng sáng trong chiếu qua cửa sổ, hắt lên con người đen láy như phủ thêm lớp vải sa bạc mỏng, nhìn qua có chút ướt át, trông như khóc.

Nàng không biết đã nhìn ngoài cửa sổ đã bao lâu, một bóng đen đột nhiên bay vút qua tầm mắt nàng.

Về mặt Nam Tầm biến đổi, đẩy cửa ầm một tiếng chạy ra ngoài.

Nhưng trong sân không có bất kì ai, nàng không khỏi hoài nghi bóng đen vừa nãy là do nàng hoa mắt.

Ngay lúc Nam Tầm hồn bay phách lạc quay trở về, nàng vừa ngẩng đầu liền thấy được nam nhân cách vài bước xa, bước chân nàng bỗng nhiên dừng lại.

Hần vẫn mặc một bộ trường bào đen bó eo, dáng người trác tuyệt, mặt nạ bạc lóe ánh sáng lạnh trong màn đêm, đôi môi mỏng khẽ mím lại.

"Điều Điều..." Nam nhân lẩm bẩm một tiếng, hai chữ ngắn ngủn được hần đọc ra vài phần mùi vị lưu luyến triền miên.

Nam Tầm nhẩn nhẩn nhìn, cuối cùng cũng không nhìn được, òa khóc nức nở, đột nhiên chạy vội về hướng hần, rồi lao đầu vào ngực hần.

Yến Hàn vội vã ôm chặt nàng, càng ôm càng chặt.

Tiếng của hần ở trong màn đêm nghe càng ngày càng trầm thấp khàn khàn: "Điều Điều, ta vốn không muốn trở lại quấy rối nàng, nhưng ta không nhìn được, vẫn muốn đến xem nàng."

Nam Tầm khóc lóc lắc đầu: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa. Yến Hàn, ta thích chàng, có thể ta đã thực sự thích chàng!"

Cơ thể Yến Hàn bỗng run lên, chợt nâng đầu nàng: "Điều Điều, nàng nói cái gì? Nàng... Ta.... Ta, ta vừa rồi không có nghe lầm, có phải nàng nói thích ta?"

Nhưng đối diện khuôn mặt nhỏ rơi lệ đầy mặt của Nam Tầm, vui sướng khôn kể trên mặt hần thay bằng vẻ lo lắng. Hần cẩn thận lau vệt nước mắt trên mặt nàng: "Điều Điều đừng khóc, nói cho ta biết xảy ra chuyện gì. Ai bắt nạt nàng, ta đi đánh hần!"

Nam Tầm nín khóc mỉm cười, lúc này mới nói chuyện thích khách với hần.

Yến Hàn nghe không nhìn được cười, dùng tay nheo mũi nàng: "Điều Điều, nàng cũng quá coi thường ta, ta vô dụng vậy sao? Không phải ta tự kiêu, nhưng từ lâu ta thuộc lòng tất cả bố cục phòng ngự của hoàng cung. Dù ta có nhắm mắt lại cũng có thể tránh được hộ vệ tuần tra."

Nam Tầm cười khẽ, dang tay ôm lấy hông hần.

Nàng hơi ngửa đầu nhìn hần. Bởi vì vừa mới khóc, cặp mắt kia trông rất sáng sủa, long lanh ngấn nước, tựa như hai hồ xuân thủy.

"Yến Hàn, chàng sợ không?" Nàng bỗng hỏi.

Hai tay Yến Hàn nâng khuôn mặt nhỏ của nàng, ngón tay cái vuốt ve khuôn mặt mềm mại, nhẹ giọng hỏi lại: "Sợ cái gì?"

Nam Tầm trừng mắt, một mặt vô tội nói: "Chàng không sợ Hoàng thượng phát hiện đôi câu nam câu nữ chúng ta làm loạn sau lưng hần, sau đó bầm thây vạ đoạn đôi ta sao?"

Tay Yến Hàn hơi ngừng, nơi sâu đáy mắt có cảm xúc nồng nặc gì đang lẫn lộn kịch liệt. Nhưng ở lúc tâm tình sắp dâng lên mà ra, hần lại cực lực trấn áp

xuống, ánh mắt xem có vẻ cực kì nhu hòa.

Hắn cười nhạt với Nam Tầm: "Điều Điều, nào có ai như nàng nói mình là cậu nam nữ. Nếu Hoàng đế thực sự phát hiện, ta liền nghĩ cách mang nàng xuất cung. Điều Điều, tuy rằng ta không sánh được Hoàng thượng, không có quyền lợi vô thượng, nhưng Yến gia ta có của cải phong phú, chắc chắn sẽ cho nàng cuộc sống cơm ngon áo đẹp."

Nam Tầm bắt đầu cười ha ha, cảm khẽ nhếch nhếch nhìn hắn: "Ta xuất thân tướng môn, ông nội là Tàn lão tướng quân, phụ thân là tướng quân tiên phong, nào có cơm ngon áo đẹp gì chưa thấy. Còn nói tới quyền lợi, dù Hoàng đế có cho ta làm chủ hậu cung này, ta Tàn Bộ Điều cũng không thèm khát. Hoàng hậu gì đó nghe thật uy phong, kỳ thực chính là giúp Hoàng đế quản một đám oanh oanh yến yến ở hậu cung của hắn. Những nữ nhân này nói chuyện miệng nam mô, bụng bồ dao găm quanh co lòng vòng, ta phiền nhất những chuyện này. Tàn gia ta đều là người thẳng thắn, từ trước đến giờ muốn làm thế nào thì làm thế đó, không học được bộ dáng kia."

Lúc nữ nhân nói lời này, tinh thần phấn chấn, đôi mắt sáng xinh đẹp mang theo ba phần kiêu ngạo, nhưng không hề khiến người ta cảm thấy ghét chút nào.

Đôi mắt Yến Hàn hơi lóe, trong chớp mắt nhìn đến mê say.

Nam Tầm đột nhiên nâng cằm Yến Hàn, cười tủm tỉm hỏi hắn: "Yến Hàn Yến công tử, lên thuyền giặc của ta là không xuống được đâu, chàng đã nghĩ kĩ chưa?"

Yến Hàn nắm chặt ngón tay nâng cằm hắn kia, cười mắng: "Ồ nào."

"Điều Điều, ta sẽ không hối hận, ta chỉ chờ mong ngày sau nàng cũng đừng hối hận." Ánh mắt Yến Hàn sáng quắc nhìn nàng, khóe miệng hơi nhếch lên, vậy mà trông ra có chút tà tử.

Thúy Hoàn khóc chít chít đi vào, thấy được cảnh nương nương nhà nàng và vị Yến công tử nàng cho rằng phải đang ở Hình bộ chịu hình phạt nghiêm khắc liếc mắt đưa tình, tuần nam mỹ nữ, đẹp đến nỗi gan nàng đau.

"Yến công tử, hóa ra người không có việc gì. Nương nương nhà ta vừa mới lo cho ngài lắm." Thúy Hoàn khịt khịt mũi nói.

Yến Hàn thấy Thúy Hoàn đi vào, vừa định buông nữ nhân trong ngực, nhưng không ngờ nữ nhân này lập tức ôm chặt hắn, cười với hắn nói nhẹ nhàng: "Không sợ, Thúy Hoàn là người mình."

Yến Hàn: ... Quả thật là dâm phụ.

Cái tay chuẩn bị rút về kia lại ôm lấy eo mảnh khảnh của Nam Tầm.

"Điều Điều, hóa ra nàng lo lắng cho ta đến vậy." Yến Hàn như cười như không nhìn nữ nhân nhỏ trong ngực mình.

Nam Tầm hoàn toàn không thấy xấu hổ, ngược lại cười hỏi: "Làm sao, có phải rất cảm động không?"

Yến Hàn có chút không biết nói tiếp thế nào, dừng một lúc mới nói: "Điều Điều, ta rất vui nàng cũng thích ta, nếu không ta thật không biết phải làm gì với nàng bây giờ."

Nam Tầm nghe lời này, ý cười nhẹ nhàng muốn nói tiếp, nhưng không ngờ Tiểu Bát đột nhiên sát phong cảnh phun một câu: "Chính là câu này, chính là câu này! Cái câu bá đạo tổng giám đốc thích nói nhất trong ngôn tình, ta không biết phải làm gì với người bây giờ! Oa hắc hắc, đại boss không hổ đại boss, lời âu yếm này cũng có thể nghĩ ra được!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Véo Eo Nhỏ, Điều Điều Nàng Gầy Thật

Một câu của Tiểu Bát khiến vẻ mặt Nam Tầm thiếu chút tan vỡ.

Yến Hàn nói tiếp lời âu yếm, hắn hơi néo vòng eo Nam Tầm: "Điều Điều, nàng có hơi gầy, sau này ăn nhiều chút."

Nam Tầm lập tức đáp lại: "Không gầy nha. Ta là loại nữ nhân mặc quần áo nhìn gầy, cởi ra có thịt. Hôm nào chàng nhìn tận mắt thì sẽ biết."

Câu này thật đúng làm hắn ghen hống không nói nên lời.

Hắn thực sự không nghĩ tới nữ nhân trong ngực còn có thể nói được loại lời phóng đảng này!

Quả nhiên, trong xương nàng chính là dâm oa đảng phụ, nàng đây có phải đang tự mời hắn lên giường?

Nam Tầm nhìn bộ dạng ngây người của nam nhân, bỗng bật cười ha ha. Tiếng cười réo rất bừa bãi, vang bên tai nam nhân làm hắn có ảo giác tâm trạng mình cũng bị lây nhiễm.

"Điều Điều, đừng nói như vậy. Ta sẽ coi là thật thật đấy." Yến Hàn nhìn nàng nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Nam Tầm duỗi hai ngón tay bò bò trước ngực hắn, tiếp đó bò đến hâu kết của hắn, nhẹ nhàng xoa vòng hai lần, ghé sát bên tai hắn nói nhỏ: "Hàn ca ca, chàng có thể coi là thật."

Nữ tử với hơi thở mang hương thơm thoang thoảng khê hà hơi bên tai hắn, có chút nóng ướt, có chút... Ngứa. Yến Hàn đột nhiên thở hổn hển, bỗng đẩy nữ nhân trong ngực ra.

Động tác kia có phần thô lỗ.

Nam Tầm ngơ ngác nhìn hắn, dường như bị dọa giật mình.

Yến Hàn đẩy xong cũng hối hận rồi. Hắn ra sức hít một hơi, lập tức giả bộ tức giận nói: "Điều Điều, có những lời đùa không nói ra được. Vừa rồi nàng quá mức, nhờ đâu ta, nhờ đâu ta không cẩn thận xúc phạm tới nàng thì phải làm sao bây giờ?"

Ngoài mặt Nam Tầm tỏ vẻ ngờ nghệch, nội tâm lại đập bàn cười lớn với Tiểu Bát: "Ha ha ha... Tiểu Bát người mau nghe xem đại boss vừa nói cái gì. Hắn một tên đàn ông không còn khả năng giao hợp lại còn nói sợ xúc phạm ta, ha ha ha..."

Tiểu Bát cũng đang cười, nhưng vẫn rất tốt bụng nhắc nhở một câu: "Thân ái, người đừng làm quá mức nha, chẳng may hắn thẹn quá hóa giận thì phải làm sao?"

"Ai nha không đâu, hắn còn chờ quyền rũ ta thành công rồi quăng mà. Sao chút tức giận còn con này mà cũng không nhịn được."

"Điều Điều, xin lỗi, vừa nãy ta có làm đau nàng không?" Yến Hàn ảo não tiến lên một bước, muốn kéo nữ tử vào lòng ngực một lần nữa.

Nam Tầm lùi về sau, cảm thấy tủi thân nhìn hắn: "Có phải chàng hối hận rồi? Yến Hàn, ta cho chàng biết, Tàn Bộ Điều ta chính là nữ nhân như vậy. Muốn nói cái gì nói cái đó, muốn làm cái gì làm cái gì. Chàng cảm thấy ta phóng đảng hay không biết điều rồi hả? Nếu như ngay cả điều này cũng không chịu được, chàng còn muốn nói chuyện tương lai với ta?"

Yến Hàn há miệng: "Ta, ta không có ý này. Điều Điều ta không ghét bỏ nàng. Nàng biết rõ ý ta không phải như vậy."

Nam Tầm bỗng xoay người, đưa lưng về phía hắn: "Yến Hàn, ta cho chàng một cơ hội cuối cùng. Chàng đi đi, sau này đừng tới nữa."

Yến Hàn vừa nghe lời này, ánh mắt trầm xuống. Hắn tiến lên ôm nàng từ phía sau, khê hôn vành tai nàng, mềm mỏng dụ dỗ: "Xin lỗi Điều Điều. Vừa nãy ta không nên phát giận với nàng. Ta chỉ sợ chính mình không nhịn được lại vượt qua giới hạn. Người con gái trong lòng ở trước mặt, nam nhân thường không thể chịu nổi khiêu khích."

Qua hồi lâu Nam Tầm mới nói: "Ta có thể coi như lời khích lệ ta?"

Yến Hàn: "... Có thể."

Hai người lại ôm ấp dính dính hồi lâu.

Chờ Yến Hàn đi rồi, Thúy Hoàn vừa tự động biến mất lúc này nhảy ra từ góc nào đó, cười đến cực kì nhộn nhạo: "Nương nương, nô tỳ bỗng cảm thấy Yến công tử tốt thật nha. Nương nương người vừa nãy nở nụ cười nhiều lắm."

Sau khi kẻ được phát thẻ người tốt Yến Hàn bay khỏi cung Trì Mộ, hắn chậm rãi đi dạo một mình trong màn đêm.

Đi mãi, hắn đột nhiên tháo mặt nạ bạc che mặt xuống, gương mặt lộ ra đó thành linh chính là bạo quân Yến Mạch Hàn.

Bàn tay nắm mặt nạ bỗng siết chặt, con ngươi đen kịt sâu thẳm lóe lên tia sáng lạnh.

Bỗng dưng, đôi môi mỏng mím thành đường thẳng hơi nhếch một bên, nhìn như có chút trào phúng, có chút như căm ghét, nhưng sâu trong đáy mắt là cảm xúc mờ mịt chính hắn cũng không rõ.

"Tàn Bộ Điều... Tàn Bộ Điều a..." Nam nhân khẽ lẩm bẩm vài tiếng, bóng người thon dài cao ngất từ từ đi xa, mãi đến khi hòa vào cùng bóng đêm.

Từ khi hai người biểu lộ cội lòng, mỗi ngày Yến Hàn đều tới cung Trì Mộ. Vừa bắt đầu chỉ dám lên sờ soạng lên vào vào buổi tối, lúc sau lá gan càng ngày càng lớn, ban ngày cũng dám lén lư ở cung Trì Mộ.

Nam Tầm dựa vào ngực hắn, có chút lo lắng hỏi: "Hàn ca ca, chàng loạn lác ở hoàng cung vào ban ngày như vậy, thật sự không sao cả à?"

Bàn tay Yến Hàn đặt trên đầu nhỏ của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen thui mềm mại như thác nước, nghe vậy chỉ cười nhạt: "Đám hộ vệ trong hoàng cung đều là phế vật. Ta có khinh công lợi hại, muốn tránh bọn chúng dễ như trở bàn tay."

Nói xong, hắn đổi ngữ điệu, nở nụ cười trầm thấp, nội liễm mà gọi cảm: "Điều Điều, nếu nàng thật lo lắng mỗi ngày ta chạy tới chạy lui xảy ra nguy hiểm, không bằng... Đêm nay để ta ngủ lại?"

Nữ nhân bình thường nhất định sẽ cảm thấy thẹn thùng hay thẹn quá hóa giận, nhưng Nam Tầm lại a dua theo hắn, cười híp mắt nói: "Được, nếu chàng dám ở lại, ta liền ăn chàng, vừa lúc chứng thực danh hiệu gian phu dâm phụ này."

Những ngày qua Yến Hàn đã quen Nam Tầm "thăng thẩn", vì vậy nghe xong cũng có thể mặt không đỏ tim không đập mạnh, trái lại sắc trở về: "Điều Điều, nếu nàng là dâm phụ, vậy ta đồng ý trở thành gian phu của nàng."

Nam Tầm sửng sờ, thậm chí đại boss giống như lại lên cấp a.

Nàng bỗng nở nụ cười, đưa tay nâng cằm Yến Hàn: "Ta nói này Hàn ca ca, chàng thật cho rằng ta có tà tâm không có can đảm làm tặc? Cẩn thận ta thực sự há một ngụm ăn luôn chàng nha~"

"Được, vậy nàng ăn đi." Khóe miệng Yến Hàn hơi cong lên.

Nam Tầm cười tủm tỉm nhìn hắn chốc lát, bỗng bất ngờ tiến đến, cái miệng nhỏ vênh lên chọt trên môi mỏng của đối phương vài cái.

Hai mắt Yến Hàn đột ngột mở to, lập tức lui về sau hai bước, lại đứng không vững ngã ngồi ra đất.

"Ha ha ha..." Nam Tầm chỉ vào bộ dạng túng quẫn của hắn, làm càn cười to, cười đến vui vẻ cực kỳ.

Đáy mắt Yến Hàn hiện lên vẻ tức giận.

Thứ Hoàn cũng cười khanh khách ra tiếng, vội vã lấy cho đối phương một cái ghế nhỏ: "Yến công tử đừng tức giận, nương nương nhà ta chỉ quá ham chơi, nàng không cố ý đùa cợt người."

Lời này có vẻ giấu đầu hở đuôi, Yến Hàn càng cảm thấy vừa này nữ nhân này cố ý trêu cợt hắn.

Nam Tầm đỡ Yến Hàn lên, đến gần mặt hắn thổi khí. Đoàn khí nóng như mang theo hương thơm say lòng người, khiến nam nhân hơi nheo mắt lại.

"Hàn ca ca, đùa chàng dễ quá. Chàng ngâm thơ như thế, ngày sau làm sao ta nở lòng ăn chàng?" Nam Tầm cười trêu.

Yến Hàn tức giận, đúng là cực kì buồn bực. Nữ nhân này khiêu khích hắn năm lần bảy lượt, khiêu khích xong còn làm vẻ mặt vô tội một bộ "Ta chỉ đùa giỡn người, sao người coi là thật".

Hắn thật muốn xé nát lớp mặt nạ trên mặt nàng!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Buồn Bực, Nàng Vẫn Luôn Giả Vờ!

Editor: PaduC

(Nếu sau này chương nào không có tên editor thì là mình đây ạ)

Rõ ràng trong xương cốt nàng là kẻ dâm đảng, dựa vào cái gì muốn giả bộ thành đáng vẻ này? Thật giống như tất cả dâm đảng và phóng đảng chỉ là lớp vỏ ngoài, xé ra lớp vỏ này, mới có thể nhìn thấy nàng chân thật nhất bên trong.

Rõ ràng không phải như vậy, rõ ràng không phải, nàng trời sinh chính là nữ nhân dâm đảng!

Đúng, chính là như vậy không sai.

"Hàn ca ca, chàng đang nghĩ gì thế? Đôi mắt nhỏ này thật dọa người nha." Nam Tầm tiến đến trước mặt nạ của hắn, chớp chớp mắt nhìn đôi mắt lộ ra kia. Nó tối tăm u ám, đuôi mắt hơi thất cổ, nhìn câu người đến quái lạ.

Yến Hàn phác gục nữ nhân trước mặt xuống đất, cười đến tà tứ với nàng: "Vừa này ta đang suy nghĩ nên ăn nàng thể nào, nên hấp hay luộc, hay là kho?"

Nam Tầm không thẹn không xấu hổ, cứ nằm trên đất như vậy, còn vươn tay khoắc cổ hắn: "Hàn ca ca, ta thích kho. Khẩu vị nặng chút, hấp hay luộc gì đây thanh đạm quá rồi."

Yến Hôn cứng đờ một hồi mới bế nàng lên từ trên đất.

Nam Tầm thuận thế ghé sát người hắn, chớp mũi dán chớp mũi hắn, cười tủm tỉm nói: "Hàn ca ca, ta mệt quá, chàng ôm ta về đi."

Câu ôm cũng có thể nói đúng tình hợp lý như vậy, sợ chỉ có da mặt dày như Nam Tầm làm được.

Yến Hôn ôm ngang nàng, nhẹ nhàng đặt nàng lên bàn đu dây nàng thích nhất kia. Hắn đang muốn đứng dậy, lại bị Nam Tầm lôi trở lại, lập tức áp trên người nàng.

"Điều Điều, nàng còn như vậy, ta thực sự muốn --" Giọng Yến Hôn nghẹn lại mà khắc chế, cũng không biết hắn nghẹn lại là dục hóa hay lừa gạt.

Nam Tầm lôi kéo cổ áo hắn, kéo hắn càng gần thêm, đôi mắt đen láy sáng sủa ngấn nước phản chiếu ra khuôn mặt nam nhân.

Yến Hôn thậm chí có thể thấy được mắt mình trong con ngươi sáng sủa đó.

"Ngày, Hàn ca ca, đêm nay chàng ở lại đây đi." Nữ nhân dưới thân cười nói.

Vẫn là giọng điệu trêu đùa, nhưng Yến Hôn thấy được từ đáy mắt kia sự quyết tuyệt muốn đập nổi chìm thuyền.

Nàng nghiêm túc.

Vào lúc này, Yến Hôn, hay phải nói Yến Mạch Hôn có một loại cảm xúc chột dạ mọc lên từ đáy lòng mà chính hắn cũng không nhận ra. Chỉ là chút chột dạ kia rất nhanh bị thay thế bởi những cảm xúc mãnh liệt dày đặc hơn, đó chính là sự thù hận của hắn với Tận Bộ Điều.

Yến Hôn làm bộ không hiểu ý tứ trong mắt nàng, đưa tay xoa đầu nàng: "Điều Điều, đừng nao loạn. Sao ta bỏ được mà làm thế chứ, vừa rồi chỉ giỡn với nàng thôi. Nhưng nàng hãy tin ta, ngày đó sẽ tới rất nhanh. Ta sẽ nỗ lực làm Tàn lão gia cho phép, sau đó tự mình tới cửa cầu hôn, cầu xin lão nhân gia gả cháu gái bảo bối của ông ấy cho ta."

Nam Tầm nghe được lời này có chút cảm động, nhưng cảm động xong lại lạc lõng. Nàng không nhìn được tự giễu: "Hàn ca ca, thật sẽ có một ngày như thế sao? Có phải chàng đã quên thân phận Tàn phi của ta? Mặc dù bị đẩy vào lãnh cung, nhưng ta có chết cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, vì lẽ đó làm sao ta gả được cho chàng?"

Yến Hôn mím môi không nói gì, dáng vẻ như đang suy nghĩ đôi sách.

Mà lúc này, Nam Tầm bỗng vỗ tay một cái, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh: "Hàn ca ca, ta chợt nghĩ ra rồi!"

Yến Hôn nhìn nàng không nói, chờ câu sau của nàng.

Nam Tầm mặt mày hớn hờ: "Nếu như ta muốn bắt đầu lại từ đầu thì có hai biện pháp. Một là ta chết, hai là bạo quân này chết."

Yến Hôn nghe nửa câu sau, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Hắn cực lực ấn nhẫn, mới nhìn xuống không bóp - chết nữ nhân trước mắt ngay tại chỗ.

Nàng lại muốn hắn chết, nàng muốn hắn chết!

Ngay lúc lửa giận lăn lộn kịch liệt trong lòng hắn, lại nghe được nữ nhân kia nói: "Hàn ca ca, chừng nào chàng cho ta bình thuốc độc đi, cái loại có thể giả chết ấy. Sau đó chờ ta bị ném ra bãi tha ma, chàng lại cứu ta ra, như vậy chúng ta có thể song túc song phi rồi*."

*Song túc song phi chỉ cặp nam nữ yêu đương thắm thiết không phân ly.

Lúc nữ nhân nói lời này, mặt mày như bay lượn, đôi mắt vốn sáng ngời càng óng ánh chói mắt, lóe tia sáng như những vì sao.

"Loại thuốc giả chết này chỉ có trong thoại bản, nơi nào có loại thuốc này chứ. Điều Điều, nàng có nghĩ chọn cách thứ hai hay không?" Yến Hôn nhìn nàng nói, đôi mắt hẹp dài sâu thẳm nhìn chằm chằm Nam Tầm, tựa như muốn thu lại hết tất cả phản ứng nhỏ bé của nàng.

Nam Tầm ngơ ngẩn, nói lắp bắp: "Cách thứ hai? Chàng đang nói cách giết chết bạo quân?"

Yến Hôn nghe thấy hai chữ "giết chết", ánh mắt trầm xuống.

"Hàn ca ca, nếu có thể giết chết đương nhiên tốt nhất, thế nhưng muốn đánh chết bạo quân không quá dễ nha. Bạo quân có tính cảnh giác mạnh phi thường, ra tay không dễ."

"Điều Điều, nàng có vẻ rất hận tên bạo quân này?" Yến Hôn nói, giọng hơi nhỏ lại.

Ánh mắt Nam Tầm trầm xuống, nói lạnh lùng: "Lúc trước hấn dùng một đạo thánh chỉ nguyền ta tiến cung, ta còn chưa hề hận hấn, nhiều lắm có chút oán giận. Hấn còn vì Lý Thục phi đánh bay ta, làm cho ta gãy mất hai cái xương sườn, sau đó còn đẩy ta vào lĩnh cung, ta cũng không hận hấn, nhiều lắm cảm thấy người đàn ông này không biết xấu hổ, vì đối phó Tần gia mà bắt ta khai đao. Nhưng mà --"

Mặt Nam Tầm không đổi nói: "Hấn muốn ta chết thì có thể trực tiếp ban chết cho ta, tại sao phải thả rấn độc đến căn ta? Tại sao muốn mấy nam nhân đến làm nhục ta? Nếu không phải tự ta có chút bản lĩnh, nói không chắc đã bị mấy tiện nam kia làm bẩn. Bạo quân muốn ta không chết từ tế được, nhưng ngoài việc ta không thích hấn, có từng trêu chọc hấn chỗ nào? Tại sao hấn phải đối ta như vậy?"

Yến Hàn nhìn thấy hết thù hận trong đáy mắt nàng, cảm giác đôi mắt mình nhói nhói.

"Vì vậy, một nam nhân thô bạo tàn nhẫn, thù đoạn bi ối như vậy, đương nhiên ta hận."

Vừa mừng xong đại boss bạo quân, Nam Tầm liền nói với Tiểu Bát: "Tiểu Bát Tiểu Bát, mừng đại boss ngay trước mặt hấn sáng khoái thật đó, cảm giác quá tuyệt vời!"

Tiểu Bát: "Ngươi, ngươi cẩn thận sau này..." Câu kể tiếp chưa nói xong.

Nam Tầm lại ai nha một tiếng: "Bây giờ ta không biết gì nha, hiện tại nói những lời này đều là biểu hiện tính cách ta ngay thẳng. Tỳ chính là đi con đường thẳng thắn không làm bộ yêu diễm đồ đệ tiện."

Tiểu Bát:...

Rất tốt, rất Nam Tầm.

Trong lòng Nam Tầm thoải mái đến bay bay, nhưng biểu hiện ra ngoài là mặt không hề cảm xúc.

Dùng một lát, nàng lại lạnh lùng bổ sung: "Nghe nói gần đây bạo quân có động tác rất lớn, xử lý không ít nguyên lão nhị triều*, có trực tiếp liên lụy cửu tộc. Hấn mà còn thực thi chính sách tàn bạo như vậy chà đạp cả nước Đại Yên, sợ là sẽ chọc cho thiên hạ nổi giận, khiến nước Đại Yên không chừng cũng thay đổi hình dạng. Nếu kết quả bức cho bách tính vùng lên khởi nghĩa, ta thà tình nguyện Hoàng thất trực tiếp tìm người thay bạo quân trước khi tình thế biến lớn."

*Nhị triều: triều đình đời Tiên hoàng

Yến Hàn nghe lời này, tâm thần chấn động, đời trước như đang cười ngửa xem hoa trong đầu hấn một lần.

Ánh mắt hấn đầu tiên bình thản mờ mịt, nhưng rất nhanh bị cảm xúc mãnh liệt khác thay thế.

Lấy bạo chế bạo có chỗ nào không tốt, vì sao những người này đều chỉ trích hấn? Hấn xử lý quan lại tham ô, trực tiếp liên lụy cửu tộc để rấn đe có gì sai?

Hết thủy là cái có! Bọn chúng chỉ muốn hấn chết!

Đáy mắt Yến Hàn quay cuồng sự thù hận nùng liệt vụn vụn.

Suýt chút nữa hấn đã bị nữ nhân này lừa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Đàn Ông Cũng Thích Nghe Lời Âu Yếm

Đột nhiên Nam Tầm nắm chặt lấy tay Yến Hàn, hơi thẹn thùng cúi đầu: "Hàn ca ca, chúng ta đừng nhắc tới bạo quân nữa, niền cho ảnh hưởng tâm trạng. Chẳng... Đêm nay chẳng không ở lại thật sao? Ta đã nghĩ xong rồi, nếu ngày sau ta nhất định sẽ trở thành nữ nhân của chàng, ta không ngại sớm gạo nấu thành cơm."

Nhưng Yến Hàn bỗng rút tay lại, ánh mắt lập lòe, thấp giọng nói: "Điều Điều, ta rất quý trọng nàng, cho nên ta không muốn đối xử với nàng như vậy."

Nam Tầm trộm cười nghiêng ngả nửa ngày ở trong lòng: "Ha ha ha... Tiểu Bát, Tiểu Bát, ta rất muốn cười làm sao bây giờ. Rõ là hấn bất lực, lại cứ nói mình vĩ đại như vậy. Ai chà chà, cười chết người mất."

Tiểu Bát chờ nàng cười đủ mới hừ hừ bổ sung một câu: "Tất cả đều quy công cho bản thân thú tìm cho ngươi một đại boss bắt lực đấy."

Nam Tầm vội vàng nói: "Cảm ơn ngươi nha Tiểu Bát, lần này cuối cùng ngươi cũng đáng tin cậy một lần."

Tiểu Bát e thẹn một hồi: "Ai ya không cần cảm ơn, không đáng tin một lần, ngươi lại hoài nghi thú cách của gia. Ngươi chỉ cần cẩn thận nghĩ cách tiêu trừ giá trị ác niệm của đại boss bạo quân, thế giới sau ngươi muốn điều kiện gì cũng được."

Nam Tầm nghe được lời này, ý chí chiến đấu lập tức tăng lên gấp bội.

Giao lưu ngắn ngủi kết thúc, Nam Tầm tiếp tục ứng phó đại boss.

Mặt ngoài Nam Tầm trông khá thất vọng, nhưng rất nhanh nhẹn lại cười lên: "Hàn ca ca, chàng thực sự là một người đàn ông tốt, tâm ta cực duyệt* chàng."

*Tâm duyệt: lòng vui mừng hi hoan, ta tâm duyệt ngươi có nghĩa lòng ta thích ngươi

Yến Hàn nghe xong lời này, đáy lòng cũng cười gằn.

Tâm duyệt ta? Tình tình ái ái trong miệng đám nữ nhân hay thay đổi các ngươi không khỏi quá rẻ mạt rồi.

"Hàn ca ca, ta muốn nhìn gương mặt thật của chàng." Nam Tầm bỗng nói, giờ tay chạm đến mặt nạ bạc trên mặt Yến Hàn. Cảm xúc lạnh băng làm nàng bất mãn chu mỏ: "Ta rất muốn xoa mặt chàng, mà không phải tấm mặt nạ lạnh lẽo này."

Yến Hàn che bàn tay to lên tay nhỏ bé của nàng, nắm thật chặt: "Điều Điều, nàng thật muốn nhìn gương mặt của ta đến vậy sao? Nếu ta nói thực ra ta rất xấu, nàng có thất vọng hay không?"

Nam Tầm cười lắc đầu: "Hàn ca ca, không gạt chàng, lúc chàng nói không muốn tháo mặt nạ, ta từng tưởng tượng ra rất nhiều dáng vẻ của chàng. Ta từng nghĩ trên mặt chàng có phải có một vết sẹo thật dài thật xấu xí, từng nghĩ chàng có phải bị bỏng trở nên xấu cực kỳ. Nhưng sau đó ta phát hiện, dù cho gương mặt chàng có xấu thế nào, ta cũng không thêm đề ý. Ta chỉ thích con người chàng, không phải mặt của chàng."

"Ôi trời ạ, thân ái, ngươi nói lời âu yếm thật là càng ngày càng hạ bút thành văn. Quả không uống công ta đưa ngươi." Tiểu Bát bỗng chen vào một câu.

Nam Tầm ha ha: "Không chỉ có phụ nữ thích nghe lời âu yếm, đàn ông cũng thích nghe. Tuy rằng đối với một nam nhân từ lâu đã hận ta thấu xương thì lời âu yếm êm tai nhất cõi đời này cũng không cách nào đã động hấn."

Tiểu Bát thờ dãi: "Xác thực là giá trị ác niệm không giảm chút nào. Ngươi biết vô dụng, ngươi còn nói nhiều lời vậy làm cái lông gì?"

Nam Tầm: "Đề tích lũy lâu dài a. Bây giờ vô dụng, nhưng nói nhiều tích lũy nhiều, nói không chừng có ngày có tác dụng đấy."

Yến Hàn hẳn rất thích lời này của Nam Tầm. Hắn không nói gì hồi lâu, nhưng lại nắm tay nàng, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trong tay, dường như đang lặc vào trầm tư.

"Điều Điều, bây giờ còn chưa phải lúc." Yến Hàn nói vậy.

Nam Tầm có hơi thất vọng ừ một tiếng: "Hàn ca ca, ta chỉ hi vọng chàng biết, mặc kệ mặt chàng xấu hay đẹp, ta cũng sẽ không đề ý."

Yến hàn xoa xoa đầu nàng, thấp giọng nói: "Nhưng ta đề ý, ta sợ dáng vẻ của mình dọa tới nàng."

Nam Tầm thâm trầm trắng mắt trong lòng. Xác thực nếu ngươi để ta thấy ngươi chính là Yến Mạch Hàn, ta nhất định sẽ bị ngươi "dọa" chết.

Dùng các loại cơ trốn tránh vấn đề ngủ lại này rồi rồi cung Trì Mộ, Yến Hàn thay quần áo khác, biến trở về thân phận Hoàng đế nước Đại Yên. Ngay đêm đó hắn đến thăm thăm cung của Lý Thục phi.

Lý Thục phi vừa mừng vừa sợ. Những ngày qua Hoàng thượng có vẻ rất hiếm khi đến thăm hậu cung, không ngờ tới lúc sắp đi ngủ, Hoàng thượng lại tới chỗ nàng.

Hiện giờ nàng đã hưởng qua tư vị tình ái, vì vậy khi nhìn Hoàng đế đều là mị nhãn như tơ.

Nhưng lúc này Yến Mạch Hàn đang có tâm sự, cho nên mị nhãn của nàng đều ném cho người mù.

"Hoàng thượng, sao ngài lại nghĩ đến nơi này của thần thiếp. Những ngày gần đây Hoàng thượng bận rộn chính vụ, đã lâu rồi chưa có tới." Lý Thục phi hơi oán trách nói.

Yến Mạch Hàn tà tà liếc nàng ta một chút, bỗng cảm thấy cuộc sống như nàng ta thật vô vị. Đời trước Lý Thục phi chết sớm, là bị Tần Bộ Điều giết chết, nên hắn vừa sống lại sẽ cảm thấy tiếc hận. Nhưng bây giờ hắn chợt cảm thấy, loại nữ nhân giỏi về tâm kế này chết sớm chút cũng tốt.

Yến Mạch Hàn chậm rãi uống hóp trà. Nước trà nơi này của Lý Thục phi đều là cống trà tốt nhất, nhưng hắn uống lại không thấy ngon bằng trà hoa trong cung Trì Mộ, liền nhẹ nhàng nhấp một ngụm lại để sang bên.

"Ái phi, trẫm có vấn đề hỏi ngươi." Yến Mạch Hàn hơi khép hờ mắt, nắm ngón tay gỗ nhẹ trên mặt bàn, một hồi lại một hồi.

"Hoàng thượng, người muốn hỏi gì cứ hỏi, thần thiếp tự nhiên biết gì nói vậy không giấu diếm."

"Có cách nào có thể khiến một nữ nhân khẳng khẳng một mực yêu một người đàn ông?"

Lý Thục phi ngẩn ra, nàng cười cười nói: "Hoàng thượng, chuyện này còn không đơn giản sao. Chỉ cần nam nhân này đoạt lấy nữ nhân này, nữ nhân này thất thân cho hắn, ngày sau tự nhiên coi hắn làm trời."

Đôi mắt nửa khép hờ của Yến Mạch Hàn hơi mở ra, khẽ nói: "Nếu nam nhân này không muốn giữ lấy nàng ta thì còn cách nào khác? Bất kì biện pháp ác độc tàn nhẫn gì, chỉ cần ái phi có thể nghĩ đến, cũng có thể nói với trẫm."

Lúc nói lời này, môi hắn hơi nhếch lên, hiển lộ hết bạc bẽo.

Trải qua một quãng thời gian tranh sủng, Lý Thục phi tự cho đã hiểu rất rõ Yến Mạch Hàn. Hắn là tên bạo quân tâm tư độc ác, cho nên dù nàng có đưa ra ý nghĩ ác độc thế nào, hắn cũng sẽ không cảm thấy nàng lòng dạ độc ác, trái lại rất thưởng thức nàng.

Vì vậy, Lý Thục phi che miệng cười khanh khách: "Hoàng thượng, thần thiếp đây xác thực có một cách khiến cho nữ nhân kia khẳng khẳng một mực với nam nhân đó. Đầu nói đối với phụ nữ mà nói, trinh tiết là quan trọng nhất. Lời này này cũng không phải phóng đại. Nếu để nam nhân khác làm bản nữ nhân này, mà nam nhân kia tỏ vẻ không ngại nàng không trong sạch, còn nguyên ý cưới nàng ta làm vợ. Nữ nhân kia nhất định sẽ khẳng khẳng một mực với nam nhân này, tuyệt không hai lòng."

Yến Mạch Hàn nghe xong lời này, đốt ngón tay lại gõ nhẹ trên bàn hai lần, một bộ dáng đắm chiêu.

"Hoàng thượng, thần thiếp đã hiến cách cho người. Người cũng nên nhìn thần thiếp thêm chút a." Lý Thục phi một mặt thẹn thùng nói.

Yến Mạch Hàn liếc nàng ta, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ái phi thực sự là đóa hoa giải ngữ của trẫm, buổi tối hôm nay trẫm phải yêu thương người một phen, thế nào?"

Lý Thục phi vừa nghe lời này, quần bách dậm dậm chân: "Hoàng thượng ~"

Yến Mạch Hàn hơi cup mắt, ngay sau đó tận sâu đáy mắt tỏa ra sự căm ghét nồng đậm.

Hắn không muốn ở nơi thế này thêm bất cứ một phút nào.

Cánh tay vung lên, trong phòng tối lại, rất nhanh Lý Thục phi bị một người đàn ông xách tới trên giường.

Không bao lâu sau, nội điện truyền ra tiếng rên rỉ ngọt nị của nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Đêm Nay, Trẫm Đến Sủng Hạnh Ngươi

Yến Mạch Hàn bay ra ngoài từ cửa sổ, đi dạo chậm rãi trong màn đêm. Ánh mắt hắn sáng sáng tối tối như có thứ gì đang giãy giụa chui lên từ dưới đất, nhưng lại bị hắn cố hết sức đè ép xuống.

Cuộc sống của Nam Tầm trôi qua thật dễ chịu, mấy ngày nay ánh mắt Yến Hàn nhìn nàng lại không như thế.

Có lúc Nam Tầm vô tình đối diện mắt hắn, có thể phát hiện ánh mắt hắn lộ ra thù hận tàn nhẫn khắc cốt ghi xương, còn có thứ gì phức tạp khác. Nhưng vừa nhìn lại, trong đôi mắt kia tràn đầy ôn nhu, đủ khiến bất kỳ nữ nhân nào sa vào đó.

"Tiểu Bát, sao gần đây ta luôn có cảm giác đại boss bạo quân muốn dùng một đao chọc chết ta, là ta cảm giác sai rồi ha?" Nam Tầm đột nhiên hỏi Tiểu Bát.

Tiểu Bát do dự nói: "Gia cũng không rõ lắm. Gần nhất gọn sóng cảm xúc của đại boss rất phức tạp, có vui có giận có chua có ngọt, trong điệu dàng xen lẫn thù hận, trong thù hận lại có chút vui mừng. Gia cũng sắp bị hắn chinh diện rồi."

Nam Tầm chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, mắt híp lại, cười đến rất vui vẻ: "Nhất định là hắn đã động tâm với ta, nhưng chính hắn không muốn thừa nhận, hay là nói hắn đang tự dằn vò."

Tiểu Bát: "Làm sao mà ta cảm thấy ở thế giới này ngươi có chút kỳ lạ?"

Nam Tầm lười biếng ngáp: "Bảo bối, ngươi nghĩ nhiều rồi."

Tiểu Bát: "...Ồ."

Nhưng đúng là nó nghĩ quá sao? Máy thế giới trước Nam Tầm lười thành cái gì chứ. Tuy rằng thế giới này cũng lười, nhưng đầu óc nàng cực kỳ chịu khó, hơn nữa thông minh đến độ như biến thành người khác. Chuyện này không bình thường, thật sự không bình thường a.

Thật sợ nha.

Ngày hôm đó, Yến Hàn đến thăm lãnh cung Nam Tầm theo thường lệ, chỉ là lần này thời gian hắn ở cũng không lâu.

"Điều Điều, hôm nay ta phải xử lý vài việc. Buổi tối trở lại tìm nàng có được không?" Yến Hàn ngồi một bên trên bàn đu dây của Nam Tầm, lột một quả nho cho nàng.

Nam Tầm nhai nhai nho trong miệng rồi nuốt xuống, nói có vẻ không để ý lắm: "Được, chẳng có chuyện thì đi làm đi. Nơi này có Thúy Hoàn ở với ta, một mình ta sẽ không buồn."

Nói xong, nàng hơi ngửa đầu, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Yến Hàn, cười tủm tỉm: "Hàn ca ca, đi đường cẩn thận. Ta sẽ nhớ chàng."

Yến Hàn lẳng lặng nhìn nàng nửa ngày, đột nhiên cúi đầu hôn lông mi vênh cong của nàng, thấp giọng nói: "Điều Điều, nàng biết ta thích nhất chỗ nào trên người nàng không? Đó là đôi mắt của nàng, vừa đen vừa sáng, trong suốt thấy đáy. Người có đôi mắt như vậy cũng nên có lòng dạ đơn thuần mới đúng, làm sao lại là một..."

Câu sau của hắn gần như nỉ non, Nam Tầm không nghe rõ: "Hàn ca ca, chàng mới vừa nói cái gì?"

Yến Hàn hơi cong cong môi: "Ta nói Điều Điều có đôi mắt đẹp đẽ, khiến ta mê mẩn."

Chờ người đi rồi, Nam Tầm liền vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Sao hôm nay ta cảm thấy Yến Hàn có tâm sự rất nặng?"

Tiểu Bát lập tức đáp: "Xin hỏi có ngày nào hắn tâm sự không nặng?"

"Đúng rồi, vừa nãy hắn nói cái gì đấy?"

Tiểu Bát khụ khụ, nói: "Hắn nói người có đôi mắt như vậy cũng nên có lòng dạ đơn thuần mới đúng, làm sao lại là một dâm oa đáng phụ không biết liêm sỉ đây?"

Nam Tầm: ...

Cho nên mới nói, có vài tư tưởng thâm căn cố đế rất khó thay đổi.

Lúc sập tối, Nam Tầm nằm trên xích đu trong tiểu viện xem những vì sao, Thúy Hoàn ở một bên hầu hạ nước trà.

Bỗng nhiên, hai người cùng nhìn về phía cửa lớn.

"Nương nương, có người đến!" Thúy Hoàn xoay đầu, cảnh giác nhìn chằm chằm hướng cửa.

Nếu như Yến Hàn đến, hắn nhất định trực tiếp leo tường mà vào, căn bản sẽ không đi cửa chính. Mà những nữ nhân hậu cung kia bị vướng bởi dâm uy của Tần gia, cũng không quá dám tìm tới cửa chế nhạo Tần Bộ Điều. Cho nên người có thể đến thăm cung Tri Mộ vào thời điểm này nhất chính là...

Cột kẹt, cánh cửa lớn bị người đẩy ra.

Mở cửa là đại nội tổng quan trung thành nhất bên người Hoàng thượng, Vương công công Vương Thuận.

Wang công công mở cửa xong cung kính đứng ở cửa chờ đợi. Không lâu lắm, một người đàn ông đi vào.

Nam nhân mặc một thân cẩm bào đen thêu long văn màu bạc, chân đi giày bó đen đạp ánh trắng đi vào.

Môi mỏng của hắn mím chặt, vẻ mặt rất lạnh. Ánh trắng màu bạc bao phủ hắn làm tăng thêm mấy phần hàn khí.

Nam Tầm ngồi bật dậy từ trên ghế, khó có thể tin trên trời nhìn người đàn ông trước mặt.

Ờ ờ! Tại sao đại boss bạo quân lại đến? Hắn muốn làm cái gì!

Yến Mạch Hàn không nhanh không chậm đi tới trước mặt nàng, một phát xách nàng lên. Hắn bóp lấy cằm của nàng, cường chế nâng mặt nàng, ánh mắt lạnh lùng nói: "Sao vậy ái phi, trẫm đến cung Tri Mộ, nàng không nên cao hứng sao?"

Nam Tầm đẩy tay hắn ra, mặt vô cảm nhìn thẳng hắn: "Ái phi? Hoàng thượng là đến nói đùa với ta sao? Nếu là ái phi, làm sao sẽ đẩy ta vào lãnh cung, mấy tháng chưa từng bước vào cung Tri Mộ của ta một bước?"

Yến Mạch nghe lời này, bỗng nhíu mày, cười đến âm lãnh: "Đây là ái phi đang trách trẫm lạnh nhạt nàng? Mấy ngày nay trẫm nghĩ hồi lâu, cũng cảm

thấy là trầm lạnh nhạt ái phi, vì vậy hôm nay không phải trầm đã đến rồi sao? Trầm có nhớ tới, hình như từ lúc nàng vào cung tới nay, trầm vẫn chưa từng sung hạnh nàng, điều này thật sự không phải. Đêm nay trầm chính là đến để bù đắp."

Hai chữ bù đắp này được phun ra từ đôi môi mỏng manh, nghe nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng phảng phất như ma quỷ ní non.

Nam Tầm bỗng lùi một bước về phía sau, kéo khoảng cách với hắn.

Yến Mạch Hàn ép sát từng bước: "Ái phi đang từ chối chăng? Thân là nữ nhân của trầm, nhiệm vụ của ngươi chính là lấy lòng trầm, ngươi dám cãi lời trầm? Có phải ái phi đã quên Tần gia phía sau ngươi?"

Nam Tầm tức giận nói: "Đó là chuyện của ta, Hoàng thượng nhắc tới Tần gia làm cái gì?"

Yến Mạch Hàn nở nụ cười, nói nhỏ sát bên tai nàng: "Ngươi nói xem, nếu trầm nói ngươi cố gắng ám sát trầm, Tần gia còn giữ được sao? Mặc dù ông nội ngươi là nguyên lão nhị triều, là đại tướng quân khai quốc, thế nhưng cháu gái ngoan của hắn phạm vào tội đại nghịch bất đạo như thế, hắn và toàn bộ Tần gia cũng đành bị ngươi liên lụy đến cử tộc rồi."

Nam Tầm tựa như bị lời của hắn làm không thể cử động, chỉ biết ngây ngốc trừng hắn.

Yến Mạch Hàn nhắc nàng lên đi vào trong nội điện.

Thúy Hoàn sợ hãi, quỳ xuống đất rầm một tiếng, dập đầu lạy mãnh liệt: "Hoàng thượng, cầu xin người buông tha nương nương đi. Hoàng thượng, van xin ngài, van ngài..."

Yến Mạch Hàn nghiêng người liếc Thúy Hoàn, không nói hai lời trực tiếp đá văng nàng, nói với người ở cửa: "Vương Thuận, kéo tỷ nữ chúng mắt này ra bên ngoài, sau đó đóng cửa lại cho trầm. Đêm nay không có lệnh của trầm, ai cũng không được phép đến quấy rầy."

Thúy Hoàn bị đạp sang bên, nằm trên mặt đất gào khóc không thôi.

Rất nhanh, Vương công công đã kéo Thúy Hoàn đến ngoài cửa.

Thúy Hoàn liếc lại phía sau, trơ mắt nhìn cửa lớn bị Vương công công đóng. Cảnh tượng cuối cùng trong mắt là bạo quân xách nương nương nhà nàng vào nội điện.

Vào lúc này, Thúy Hoàn thật hận. Nàng rất muốn đánh ngất Hoàng thượng, rồi mang nương nương nhà nàng rời đi, thế nhưng nàng không làm được. Ở đây trừ Vương công công, khẳng định trong chỗ tối còn có người của bạo quân. Nàng không chỉ không cứu được nương nương, còn có thể hại nương nương và toàn bộ Tần gia.

Thúy Hoàn có bao nhiêu khát vọng Yến công tử xuất hiện vào lúc này. Võ công của hắn còn tốt hơn nàng, nhất định hắn có thể dẫn đi nương nương.

Nhưng bây giờ phải làm sao? Nương nương sắp bị hủy hoại, nương nương sẽ bị bạo quân này hủy hoại!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Tiểu Bát, Thấy Ta Học Thế Nào

Nam Tầm bị Yến Mạch Hàn túm một mạch vào nội điện.

"Thả ta ra!" Nam Tầm kêu to.

Yến Mạch Hàn cũng không quan tâm, trực tiếp xé toạc áo quần trên người nàng.

Nam Tầm hét lên một tiếng: "Yến Mạch Hàn, ngươi dám! Ngươi làm như vậy, ta sẽ hận ngươi cả đời!"

Động tác của Yến Mạch Hàn hơi cứng đờ nhưng rất nhanh lại tiếp tục. Cánh tay hắn vung lên, tất cả ngọn nến đã tắt, nội điện trở nên vô cùng u ám, tối tăm đến độ đuổi tay không thấy được năm ngón.

Sau đó, hắn trực tiếp lột hết quần áo trên người Nam Tầm, ném nàng tới trên giường, nghiêng người đè lên.

Hắn đang cần nàng.

Nam Tầm chắc rằng có những chỗ đã bị hấn cắn chảy máu.

Trong bóng tối, hơi thở của hấn thật phần nặng nề. Nam Tầm cố gắng phản kháng, lại phát hiện sức lực và nội lực của người này đều cao hơn nàng mấy lần. Nàng ở dưới thân người này tựa như một con cừu non đợi bị làm thịt.

Bỗng vào một khoảnh khắc nào đó, hấn đột nhiên tách ra.

Nam Tầm nghe thấy được tiếng thở dốc ồ ồ dần lắng xuống, ngay lập tức một bóng đen đi tới, nhào đến trên người nàng.

Ánh mắt Nam Tầm chợt trở nên lạnh lẽo, hỏi Tiểu Bát: "Có phải đã đổi người rồi?"

Giọng của Tiểu Bát có chút khê khàng: "Đã đổi, hấn vừa bay ra cửa sổ."

Ngay lúc nam nhân trên người muốn ấn nàng hành hung, Nam Tầm vung cánh tay, tạt vào mặt hấn thuốc bột Tiểu Bát đưa nàng.

Tiếp đó, nàng xốc người phía trên lên, nhét một cái gối dưới thân hấn.

Nam nhân trên giường như rơi vào ảo cảnh gì đó, cứ như vậy ôm gối bắt đầu cọ cọ.

Nam Tầm rất phối hợp kêu đau, sau đó ngồi xuống cái bàn bên cạnh, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Vào lúc này ánh mắt nàng trở nên rất lạnh, rất lạnh.

Tiểu Bát không khỏi kinh ngạc: "Vậy mà ta lại nhận ra dao động cảm xúc của ngươi, thật kỳ diệu! Ngươi có biết không, dao động cảm xúc của ngươi vẫn luôn rất nhỏ, nhỏ đến nỗi ta rất khó phát hiện được. Trước đây ở những thế giới kia, dù có xảy ra chuyện lớn hơn nữa, ta cũng không phát hiện cảm xúc của ngươi. Nhưng vừa nãy ta lại cảm nhận được, dường như ngươi rất... Tức giận?"

Nam Tầm hơi nhếch khóe môi, những cảm xúc mới vừa trong nháy mắt đã không thấy. Nàng chau mày: "Đương nhiên là tức giận, vừa nãy ta thiếu chút nữa bị một nam nhân xa lạ cưỡng bức đấy."

Tiểu Bát không rõ: "Dù gì cũng đều là ném tiết tháo. Trước đây đều rút mất bao nhiêu lần, còn so đo lần này?"

Nam Tầm nói vẻ lạnh nhạt: "Chuyện này không giống nhau. Không ai có thể ép ta làm chuyện mình không muốn làm. Trước đây bất kể ném tiết tháo như thế nào, đều là ta cho phép. Tuy nhiên chỉ có lần này.... Yên Mạch Hấn chạm đến điểm mấu chốt của ta."

Tiểu Bát nghe xong trở nên trầm mặc.

"Tiểu Bát, ta thật sự rất không vui đấy. Ta muốn bóp chết Yên Mạch Hấn."

Tiểu Bát sợ hãi, vội vàng nói: "Ngươi đừng nghĩ vậy a. Ngược hấn thì được, chứ đừng giết chết hấn, nếu không giá trị công đức sẽ đi toi."

Nam Tầm không đáp lời, chống cằm bắt đầu ngân nga ra tiếng: "A..... Ah.... U..."

Tiểu Bát: "Đờ mờ ngươi đang làm gì?"

Nam Tầm tròn trĩnh mắt: "Phối hợp chút âm thanh á. Chỉ có tên hàng giả kia hự hự một mình, người sáng suốt như đại boss nhất định sẽ nghi ngờ. Đúng rồi Tiểu Bát, ngươi cảm thấy ta học giống chứ?"

Suýt chút nữa Tiểu Bát bị nước miếng của mình sặc chết.

Nó lắng nghe chăm chú, bắt đầu cho ý kiến: "Giống như hơi thiếu chút mùi vị."

Nam Tầm tròn tròn mắt: "Thiếu mùi vị? Mẹ nó sao ngươi không nói thiếu lửa luôn hả?"

Tiểu Bát làm mẫu cho Nam Tầm, tiếng kêu kia quả nhiên là gọn sóng dập dờn.

Nam Tầm nghe mà người nổi hết da gà. Nàng phui phui da gà trên cánh tay, bắt đầu học theo.

Ngoài cửa sổ, Yên Mạch Hấn dựa lưng vào tường, đôi tay nắm chặt thành quyền. Hấn hơi ngửa mặt lên, ra sức thở hỗn hển, dường như sắp không hô hấp nổi.

Dưới ánh trăng, đôi mắt hấn hiện lên đầy tơ máu. Có thứ cảm xúc nồng liệt gì đó chui lên từ sâu dưới đất, như dây leo tàn nhẫn cắm rễ toàn thân hấn, quấn quanh hấn hút chất dinh dưỡng, càng quấn càng chặt, chặt đến hấn không thở được.

Từng tiếng rên rỉ trong điện như một cây búa không ngừng gõ xuống trái tim hấn, mỗi lần đều đập cùng một nơi.

Hấn bỗng nắm chặt lấy nơi trái tim mình nhảy lên, loại cảm giác thờ không nổi càng thêm nghiêm trọng.

Tay hần không khỏi nắm chặt.

Tim càng đập càng nhanh.

Đột nhiên liền cảm thấy, có chút đau.

Yến Mạch Hàn bay khỏi vị trí ngoài cửa sổ, lao đảo chạy tới bên ngoài mảnh rừng nhỏ. Một tay hần ấn trên thân cây, một tay nắm lấy nơi trái tim mình. Hai tay càng nắm càng chặt, chặt đến nỗi vỏ cây đều bị hần cào xuống.

Ngón tay dùng sức quá mức, đã có máu bắt đầu chảy ra, ngay cả thân cây cũng nhiễm phải máu của hần.

Yến Mạch Hàn ra sức hít thở, hần nghe rõ tiếng trái tim mình nhảy lên thình thịch bình bịch, nương theo đó là từng trận quặn đau, còn có một loại tà hỏa tụ tập ở bụng dưới, nhắm thẳng nhảy lên.

Yến Mạch Hàn há to miệng thở dốc, cup mắt nhìn phía bụng dưới.

Hần bỗng cười to, tiếng cười lại tràn đầy tự giễu và khổ sở.

Đời này hần cho rằng mình không còn khả năng giao hợp lại có phản ứng, ở ngay lúc hần đưa nàng đến dưới thân nam nhân khác. Sau khi chính tai nghe được bọn họ "cầm sắt hòa mình", hần có phản ứng.

*Cầm sắt hòa mình: cầm sắt chỉ tình yêu đôi lứa, hòa mình là cùng vang, cùng hót. Nôm na là hai người đang làm việc hài hòa gì đó vào ban đêm và kêu ra tiếng

... Chuyện này buồn cười cỡ nào a, thật sự rất đáng cười.

Nhưng tại sao lại có phản ứng, tại sao lại phản ứng với một người đàn bà đời trước từng phản bội sỉ nhục hần?

Hần bị làm sao... Đến cùng làm sao vậy...

Yến Mạch Hàn nghĩ đến một khả năng nào đó, trái tim của hần đột nhiên căng thẳng, đáy họng có cảm giác ngai ngái dâng lên, phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Hần dần trượt theo thân cây ngồi bệt dưới đất, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trong bầu trời đêm, tựa hồ đang thấy khuôn mặt tươi cười của Tần Bộ Diêu. Nàng bạo gan đùa giỡn hần, trong lúc vô tình làm nũng với hần, tất cả tất cả của nàng... còn tỏa sáng chói mắt hơn vầng trăng kia.

Hần hy vọng hết thảy đời trước chỉ là con ác mộng, hết thảy trong mộng đều là giả. Nếu như là vậy, không phải là hần có thể, có thể...

Có thể như thế nào đây?

Ha ha, hần là Yến Mạch Hàn mà, làm sao sẽ suy nghĩ những việc không có khả năng. Từng cảnh tượng đời trước ghim thật sâu trong lòng hần, nửa đêm mộng hồi, hần thường thường sẽ bị chuyện đời trước làm bùng tỉnh.

Một mình hần lẻ loi bị nhốt trong phòng giam hiu quạnh, ngay cả quần ngục đều đang sỉ nhục chế nhạo hần, mỗi ngày cơm ăn cũng chẳng bằng cám lợn. Mãi đến tận khi đệ đệ tốt của hần đăng cơ, người đàn bà của hần trở thành Hoàng hậu, hần uống vào thuốc độc xuyên tràng, kết thúc những uất ức khi còn sống.

Hần nghĩ, đời này hần sẽ không thể quên những chuyện này. Hần sống lại mà đến chính là để báo thù, hần muốn tất cả những kẻ từng khinh thường nhục nhã hần không chết từ từ được!

Cho dù là Tần Bộ Diêu, cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Dẫn Vật, Hoàng Thượng Nghe Góc Tường*

*Nghe góc tường: Nghe trộm

Đời này, hần làm suy yếu thế lực Tần gia từng chút một, còn phái người bí mật giám sát nhất cử nhất động của Yến Mạch Ngọc, cũng bồi dưỡng một nhóm tử sĩ và ảnh vệ trung thành. Dù cho Tần gia và Yến Mạch Ngọc liên thủ, hần cũng không sợ.

Tất cả đều đang phát triển theo phương hướng hần quy hoạch, ngay cả Tần Bộ Diêu cũng bị hần hủy hoại.

Hắn nên vui mừng, hắn nên vui mừng!

Yến Mạch Hàn ngồi yên trên mặt đất, vẫn luôn đợi thật lâu thật lâu, lâu đến chân của hắn bắt đầu tê dại, cuối cùng bóng đen kia cũng đi ra từ cung Trì Mộ.

Ảnh Đại quỳ trên đất, gió thổi vào mặt khiến hắn không khỏi rùng mình, vẻ mờ mịt trong mắt lập tức tan thành mây khói. Hắn nhớ lại chuyện ban nãy, hắn và nữ nhân kia hô mưa gọi gió trên giường, hắn chưa bao giờ có cảm thụ như vậy, hưng phấn như thế vui thích như thế.

Ảnh Đại chờ Hoàng thượng chỉ thị, song lần này chờ hồi lâu hắn cũng không nghe được tiếng nào.

Hắn cảm nhận được tầm mắt lạnh lẽo mang theo sát ý rơi trên đỉnh đầu mình. Không sai, đúng là sát ý.

Hắn có chút kinh hoàng, cũng có chút không rõ.

Là bởi vì lần này thời gian quá dài, Hoàng thượng chờ đến mất kiên nhẫn? Nhưng hắn cũng không biết sao thế này, lần này dường như có hơi mất khống chế, tất cả quá mức tốt đẹp, làm hắn có loại ảo giác chính mình đang mơ.

Nhưng lúc hắn rời đi, nữ nhân kia còn đang ngủ say, trông chân thực như thế.

Tầm mắt lạnh lẽo dừng trên đỉnh đầu Ảnh Đại hồi lâu, sau đó nam nhân kia rốt cuộc mở miệng, hắn hỏi: "Ảnh Đại, nữ nhân của trẫm tư vị thế nào?"

Cả người Ảnh Đại run lên, trước đây thực không biết vị, nhưng lần này lại có chút khác biệt.

Yến Mạch Hàn thấy hắn ngơ ngẩn, không khỏi giận tím mặt, giơ chân đá vào ngực hắn.

Ảnh Đại không dám phản kháng chút nào. Cú đá này không phải chỉ thương ngoài da đơn giản như vậy, sợ là có nội thương rất nặng.

Lần này Hoàng thượng hỏi hận rồi?

Ảnh đại mới phỏng đoán như vậy, liền nghe thấy người trên đỉnh đầu dùng giọng ôn nhu đến sồn tóc gáy nói: "Rất tốt, trẫm thích nhất người ngay thẳng. Người đã thích Tần Mỹ nhân như thế, trẫm liền cho người ân huệ này. Trong bảy ngày, nàng đều là của người."

Ảnh Đại đột ngột ngẩng đầu nhìn hắn, đối diện ánh mắt âm trầm kia, hắn lại đột nhiên cúi đầu, dập đầu nói: "Thuộc hạ không dám!"

Nhưng Yến Mạch Hàn nhất ngôn cửu đỉnh, nói được làm được. Liên tiếp bảy ngày này, hắn đều đến thăm cung Trì Mộ dưới tình trạng không người phát hiện, sau đó ban cho Tần Mỹ nhân ân huệ vô thượng.

Nam Tầm nhìn ảnh vệ ôm gối làm vận động phập phồng trên giường, trong miệng cũng kêu theo a a ư ư, vừa kêu vừa lệt nho trong đĩa trên bàn.

Tiểu Bát: "Thân ái, người phản ứng bình tĩnh thật nha. Mấy ngày nay giá trị ác niệm của bạo quân không thay đổi chút nào, giá trị hắc hóa lại nhảy từ 75 đến 85. Một khi lên tới 100, là biến thái chắc rồi nha."

Tầm mắt Nam Tầm nhàn nhạt lướt qua cửa sổ, không trả lời mà hỏi lại: "Đại boss còn đang nghe trộm ở ngoài?"

Tiểu Bát: "Đúng vậy đấy."

Nam Tầm: "Biến thái chết tiệt."

Tiểu Bát lập tức nói: "Thân ái, bây giờ cái này đã không coi là biến thái bao nhiêu so với mấy cái trước đây."

Nam Tầm ha ha.

Ngoài cửa sổ, Yến Mạch Hàn đứng lẳng lặng ở góc tường, nghe động tĩnh trong điện. Gương mặt hắn đã trở nên vô cảm, đôi mắt tĩnh mịch không gợn sóng.

Rõ ràng bảy đêm, hắn đã không phân rõ rốt cuộc đây là đang dẫn vật nữ nhân trong điện kia, hay là đang dẫn vật... Chính hắn.

Chờ đến Ảnh Đại rời đi, Yến Mạch Hàn còn đứng ngoài cửa sổ hồi lâu. Mãi đến tận khi trong điện truyền đến tiếng nước ào ào, hắn mới bay lên nóc nhà.

Hắn hít thở rất nhẹ nhàng, bởi hắn biết hai chủ tớ trong phòng đều biết võ công.

Yến Mạch Hàn nhẹ nhàng nhắc lên hai mảnh ngói nóc nhà.

Nam Tầm ngồi trong thùng nước tắm, Thúy Hoàn ở một bên hầu hạ nàng tắm rửa.

Tiểu nha hoàn khóc chít chít: "Xin lỗi nương nương, nô tỳ không bảo vệ tốt ngài."

Nam Tầm nằm ngoài bên thành thùng tắm, lười biếng híp mắt lại, vẻ mặt có chút hưởng thụ.

Vừa thấy tiểu nha đầu khóc, Nam Tầm bắt đầu dĩ từ dài: "Thúy Hoàn à, nương nương người còn chưa khóc, người khóc cái gì?"

Thúy Hoàn không ngừng lau nước mắt: "Nhưng nương nương đã bị bạo quân hủy hoại, nương nương và Yến công tử phải làm sao bây giờ? Bạo quân chà đạp nương nương một lần không nói, hắn còn muốn bảy ngày liền. Càng ghê tởm hơn chính là hắn sùng hạnh nương nương lên lên lút lút. Nó tỷ nghe nói mấy ngày nay chuyện bạo quân sùng hạnh nương nương không có được ghi chép lại!"

Nam Tầm không mấy quan tâm "Không ghi lại mới tốt, như vậy Yến Hân sẽ không biết được ta đã bị Hoàng thượng sùng hạnh."

Thúy Hoàn vẫn hơi lo lắng: "Nhưng nương nương đã không còn trong sạch, Yến công tử có để ý hay không?"

Khóe miệng Nam Tầm cong lên: "Trước đây hắn cũng không biết ta còn trong sạch mà, lẽ nào hắn còn có ý đi nghe xem ta có từng bị Hoàng thượng sùng hạnh hay chưa? Trước ta từng hỏi hắn có ngại ta là nữ nhân của Hoàng thượng hay không, chính hắn nói không ngại. Lẽ nào cũng vì ta mất trong sạch, hắn liền ghét bỏ ta? Vậy không phải hắn tự vả miệng sao?"

Thúy Hoàn bị lời nguy biện của nàng dẫn tới thâm sơn cùng cốc*, hồi lâu cũng chưa bò lên được, chỉ có chút lo lắng nói: "Vậy sao mấy ngày nay Yến công tử đều không có đến? Hắn có thể nhìn thấy tận mắt cảnh Hoàng thượng sùng hạnh người hay không?"

*đẫn lâm đường lạc lối

Nam Tầm nghe vậy thì sững sờ, do dự nói: "Hắn là sẽ không. Có nam nhân nào có thể nhìn được cảnh nữ nhân của mình bị nam nhân khác đặt dưới thân, trừ khi người này không phải đàn ông mà là thái giám. Người cảm thấy Yến Hân là tung bao* sao, nhìn thấy nữ nhân của mình bị nam nhân khác chà đạp còn muốn nhẫn nhịn?"

*Tung bao: ý chỉ người mềm yếu, nhu nhược.

Thúy Hoàn nghe xong rất tán thành.

Tiểu Bát run rẩy: "Người, người, sao lại nói như vậy? Ta đã nói với người đại boss nghe góc tường ngay trên nóc nhà cơ mà."

Nam Tầm cười lạnh trong lòng: "Người không thấy được sao, ta đang nhục mạ hắn ngay trước mặt hắn, sau đó dùng sức xé toạc vết sẹo của hắn. Cái đồ biến thái không còn khả năng giao hợp."

Tiểu Bát...

Đột nhiên cảm thấy đại boss có chút xiu đáng thương. Đương nhiên Tiểu Bát không dám nói lời này trước mặt Nam Tầm, sợ nàng sẽ đập mình thành bánh.

Có điều nàng phải cảm ơn nó a. Nếu không phải nó tự mình cống hiến cho nàng loại mê huyễn phấn gây ảo giác, kết cục của cái gối kia chính là của nàng, hừ hừ.

"Nương nương, người có vẻ không thèm để ý chút nào, cứ mất trong sạch như vậy thật sự không sao cả sao?" Thúy Hoàn châm chọc nói, giọng hạ đến cực kì thấp.

Nam Tầm nói: "Chẳng lẽ trạng thái này của ta bây giờ không tốt? Tiểu nha đầu Thúy Hoàn, lẽ nào người muốn nhìn nương nương nhà người tìm chết? Thất cô? Hay té giếng?"

Thúy Hoàn vừa nghe lời này, sợ hãi, bỗng lắc đầu: "Nương nương, người tuyệt đối đừng nghĩ không thoát. Không phải là mất trong sạch sao, hậu cung này có nữ nhân nào vẫn trong sạch chứ? Tất cả đều bị bạo quân này hủy hoại, ngài cứ coi như bị chó cắn mấy ngụm đi, để nô tỳ giúp ngài tắm sạch sẽ."

Nam Tầm cực kì muốn cười, tiểu nha đầu Thúy Hoàn chửi giỏi lắm, chửi cực hay.

Thúy Hoàn cảm khẩn xoa cơ thể cho nàng, chờ nhìn thấy những vết cắn xanh tím trên người Nam Tầm, nước nỏ hồi lâu.

Trên nóc nhà, Yến Mạch Hân nghe hết lời chủ tớ hai người, trong giây lát nắm chặt nắm đấm, chặt tới lòng bàn tay chảy máu cũng không tự biết.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Tự Linh Trận, Thuật Tạo Mộng

Yến Mạch Hàn bị thái độ của Tần Bộ Diêu chọc tức, trong lòng đã lửa giận ngập trời.

Nữ nhân này bị người chà đạp còn có thể cười vui về vậy sao? Đến cùng nàng có biết trình tiết của một nữ nhân quan trọng đến nhường nào? Hay là nói, nàng thật sự không hề quan tâm?

Ý tứ này của nàng là còn dự định vẫn luôn gạt Yến Hàn. Dù nàng đội nón xanh cho đối phương, nàng cũng không chút áy náy?

Nàng cứ không để tâm đến liêm sỉ như vậy sao?

Quả nhiên trời sinh nàng chính là đám phụ!

Vậy mà hần còn từng sinh chút xiu lòng trắc ẩn với nữ nhân này!

Ngày hôm sau, đại nội tổng quản Vương công công tự mình bưng một bát thuốc cho Nam Tầm.

Mấy ngày nay nàng đều uống loại thuốc này, biết đây là canh tránh tử*.

*Tránh tử: tránh thai

Mỗi lần nữ nhân ở hậu cung bị Hoàng thượng sủng hạnh, sáng ngày hôm sau đều sẽ phải uống canh tránh tử. Yến Mạch Hàn không cho phép bất cứ người nào mang thai.

Những nữ nhân khác có thể không hiểu suy nghĩ của Hoàng thượng, nhưng Nam Tầm rất rõ ràng. Bởi vì hần không còn khả năng giao hợp, sủng hạnh phi tần đó chỉ là ánh vệ của hần. Đáng thương một đám nữ nhân tranh sủng, còn coi đây là quang vinh.

Nhưng lần này Nam Tầm uống thuốc, cảm thấy mùi vị thuốc này rất khác mấy lần trước.

Nam Tầm liền vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Đây thực sự là canh tránh tử?"

Tiểu Bát nói: "Không phải canh tránh tử, mà là canh tuyệt tử. Bất luận nữ nhân nào uống thuốc này, cả đời sẽ không mang thai."

Nam Tầm...

"Giỏi lắm, Yến Mạch Hàn đủ tàn nhẫn." Đôi mắt Nam Tầm hơi rù xuống, uống sạch bát thuốc này.

Đại nội tổng quản Vương công công thấy nàng uống đến đứt khoát như vậy, không khỏi khẽ thờ dài. Kê già đời hần đây chứng kiến quá nhiều chuyện trong cung, chỉ chờ mong ngày sau Hoàng thượng dừng hỏi hần chuyện hôm nay.

Nam Tầm sờ bụng của mình, cười cười nhìn về phía Vương công công: "Làm phiền Vương công công đi một chuyến, phiền phức người nói cho Hoàng thượng, ta đây cả đời cũng không thể mang thai nhi tử của hần. Dù không có canh tránh tử này, ta cũng sẽ tự nghĩ cách."

Thần sắc Vương công công vì diệu liếc nhìn nàng. Nếu Tần Mỹ nhân biết nàng không uống canh tránh tử, mà là canh tuyệt tử thì sao?

Nữ nhân hậu cung này a, nếu không phải có thể sinh long tử, cả đời này cũng coi như chấm hết.

Vương công công nhìn gương mặt xinh đẹp của Tần mỹ nhân, thực sự không hiểu được vì sao Hoàng thượng căm ghét nàng. Hần rất có mắt nhìn người, nhìn ra được Tần Mỹ nhân là người có tính tình, nhưng thẳng thắn hơn nhiều một đám nữ nhân hậu cung này.

Thứ quý giá nhất nơi hậu cung, cũng không phải chính là một phần thắng thán này sao.

Chờ Vương công công đi rồi, Nam Tầm nên làm gì thì làm gì, còn có hứng thú cầm bút viết viết vẽ vẽ trên giấy.

Thúy Hoàn thò lại gần xem nửa ngày, thực sự không nhìn ra cái gì.

Nam Tầm cũng không sợ nàng xem. Tuy rằng Thúy Hoàn có võ không không tệ, nhưng nàng không biết nổi một chữ.

"Nương nương, người đang viết cái gì đây?"

Nam Tầm sờ đầu nàng, cười híp mắt nói: "Ta đang bịa chuyện đó, chính là viết dạng như thoại bản."

"Nương nương, người thật có nhã hứng."

Nam Tầm cười không nói, gấp chỉnh tề một xấp giấy đã viết xong.

Chờ trời tối, Nam Tầm kêu Thúy Hoàn ra ngủ ngoài điện, sau đó lấy ra xấp giấy dày mới viết ban sáng.

Nam Tầm cắn rách đầu ngón tay, vẽ một loạt ký tự phức tạp trên giấy.

Tiểu Bát nhìn động tác của Nam Tầm, nom nớp lo sợ hỏi: "Ngươi, ngươi làm cái gì vậy?"

Nam Tầm nói khoan thai: "Lúc trước ta hỏi ngươi có thể lên vào trong giấc mơ của đại boss để tạo mộng hay không, ngươi nói với ta là không được."

Tiểu Bát: "Ta cũng không phải Dệt mộng thú, đương nhiên không có bản sự tạo mộng rồi!"

"Dệt mộng thú là cái gì?" Nam Tầm tò mò hỏi.

Tiểu Bát: "Chính là loại linh thú có ngoại hình giống heo, có thể tạo mộng. Có điều ngươi, rốt cuộc ngươi đang làm gì?"

Nam Tầm ồ một tiếng: "Về trận pháp đó, ngươi không nhìn thấy sao? Ngươi đã không giúp được ta, ta cũng chỉ có thể tự mình nghĩ cách. Yên Mạch Hân hận Tần Bộ Điều sâu như giò trong xương, vĩnh viễn gặm nuốt máu thịt hân. Nếu không cách nào loại bỏ đám giò bọ này, giá trị ác niệm cũng vĩnh viễn không thể tiêu trừ."

Tiểu Bát ngạc nhiên nghi ngờ: "Ngươi muốn loại trừ đám giò trong xương này thế nào?"

Khóe miệng Nam Tầm hơi hơi cong lên: "Tiểu Bát, có phải ngươi đã quên cái gì? Ta đã từng là Túy Ly Huyền, các loại vu thuật bí thuật của tộc Ngự thú ta đã ghi tạc trong đầu, trong đó có một hạng bí thuật chính là tạo mộng."

Tiểu Bát bỗng bừng tỉnh ngộ: "Ta biết rồi! Cái xấp giấy dày này là chuyện ngươi bịa, liên quan tới đời trước của đại boss."

Nam Tầm gật đầu, lại dùng ngón tay nhấp nhấp nước trà viết viết vẽ vẽ trên bàn: "Đây là Tụ Linh Trận. Thế giới này có linh khí mỏng manh, ta chỉ có hội tụ linh khí ở đây trước, mới có thể triển khai thuật tạo mộng."

"Thần ái, ngươi diễn sâu thật, lúc nói còn mang mùi cổ đại nồng đậm." Tiểu Bát nói, trong giây lát lại nhớ tới cái gì, bỗng gào to một tiếng: "Không được, đây cũng không phải Tu chân giới linh khí dày đặc. Ngươi tùy tiện thi triển vu thuật như vậy sẽ tổn thọ!"

Nam Tầm không để ý lắm: "Tổn thọ thì tổn thọ chứ sao. Chờ ta hoàn thành nhiệm vụ, sớm muộn gì cũng phải đi. Lúc đi là chết, ta muốn trường thọ làm gì?"

Tiểu Bát:...

Đúng nha, thiếu chút nữa nó đã quên rồi. Vốn là Tần Bộ Điều bị bạo quân giết chết, trạng thái chết thê thảm. Chẳng qua là nó siêu độ Tần Bộ Điều để sử dụng cơ thể của nàng. Tuy rằng hiện tại Nam Tầm ở trong cơ thể Tần Bộ Điều, nhưng tổn thọ chỉ là thân thể này mà thôi.

"Tiểu Bát, cho ta mượn chút linh lực. Tụ Linh Trận này chưa tụ tập đủ linh khí."

Tiểu Bát a lên, trả lời thật thanh: "Không có cửa đâu!"

"Tiểu Bát ngoan. Chờ ta tiêu trừ hết giá trị ác niệm là ngươi có thể được giá trị công đức. Ngươi tự mình ngấm lại đi, là linh khí ngươi che trong túi quan trọng, hay giá trị công đức quan trọng, hả?"

Tiểu Bát lập tức túng, ngoan ngoãn phân ra một chút linh lực, thấp giọng hừ hừ: "Chỉ có thể cho ngươi chút ít đó thôi, ta còn phải bảo tồn năng lực để xé rách hư không đây. Không thì làm sao đi thế giới sau? Ta nói với ngươi nha, nếu như thế giới sau xảy ra vấn đề gì, ngươi cũng đừng trách ta."

"Yên tâm đi bảo bối, không trách ngươi."

"Đây chính là ngươi nói. Nếu thật xảy ra vấn đề gì, ngươi đừng khóc với ta, hừ hừ."

Có Tiểu Bát trợ giúp, linh khí trong Tụ Linh Trận lập tức nồng nặc rất nhiều. Nam Tầm cho một sợi tóc của Yên Mạch Hân lên lửa, lấy tro tóc rắc lên giấy đã vẽ xong trận dẫn mộng, sau đó cuộn trang giấy vẽ trận dẫn mộng này và tro tóc đặt trên ngọn nến nhen lửa.

Trong miệng Nam Tầm thì thầm thuật ngữ gì đó. Đợi cho cả xấp giấy đốt xong, nàng mới xoa mồ hôi mỏng trên trán, thờ phào: "Đại công cáo thành, xem phản ứng của Yên Hân ngày mai sẽ biết hiệu quả của thuật tạo mộng này thế nào."

Hôm đó, Yên Mạch Hân mơ một giấc mơ.

Mỗi nửa đêm mộng hồi, hân luôn bị ác mộng đời trước làm bừng tỉnh. Nhưng lần này không giống vậy, không phải ác mộng.

Hân vẫn mơ tới chuyện đời trước, nhưng là vài chuyện hân chưa bao giờ thấy tận mắt.

Linh hồn của hân phảng phất xuyên đến quá khứ, sau đó hân thấy được Tần Bộ Điều.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Mộng Cảnh, Kết Cục Của Tần Bộ Diêu

Tần Bộ Diêu đời trước có vẻ hơi khác Tần Bộ Diêu đời này, nàng thích mặc cung trang hồng nhạt, nhìn qua vô cùng xinh đẹp nũng nịu.

Nàng ngồi trong cung Thần Hi, chính là cung Thần Hi đời này hẳn ban cho Lý Thục phi. Có lẽ tâm trạng không tốt, nàng đang uống rượu, một chén lại một chén. Khuôn mặt hơi say nhìn có chút ửng đỏ, mị nhân như tơ mà nhìn ngoài cửa sổ, cũng không biết đang đợi cái gì.

Thúy Hoàn muốn đoạt ly rượu trong tay nàng, lại bị nàng tránh ra.

"Nương nương, nô tỳ cầu xin người đừng uống. Người còn như vậy, lần sau nô tỳ sẽ không tìm rượu cho người nữa!"

Tần Bộ Diêu cười khanh khách: "Thúy Hoàn, người nói xem đêm nay Hoàng thượng sẽ nghỉ ở cung của mỹ nhân nào?"

Về mặt Thúy Hoàn có chút buồn bã nói: "Nô tỳ nghe nói, Hoàng thượng đi tới cung của Tiết Quý nhân."

Tần Bộ Diêu khẽ ồ một tiếng.

"Nương nương, nô tỳ cầu xin người đừng uống rượu nữa. Dù người có uống nhiều hơn nữa, đêm nay Hoàng thượng cũng sẽ không tới." Thúy Hoàn khóc rống nói.

Tần Bộ Diêu gượng ly rượu cười ha ha: "Lúc trước ta mới vào cung, hẳn nói vẫn sẽ luôn sủng ta. Nhưng hẳn nuốt lời, chỉ thấy người mới cười không nghe được người xưa khóc. Bôn cung tin hẳn nhất ngôn cửu đỉnh, không ngờ quay đầu lại tất cả đều là nói láo!"

Cơ thể Yến Mạch Hàn nửa trong suốt đứng một bên nhìn nàng, lông mày hơi nhíu lại.

Có thật hẳn nói vẫn sẽ luôn sủng nàng? Nhưng có nói vậy thì phải làm thế nào đây, thân là vua một nước, hậu cung ba ngàn giai lệ, làm sao có khả năng chỉ sủng một mình nàng?

Nhưng đáng đáp kia của nàng, rõ ràng tin là thật.

Ngay lúc Yến Mạch Hàn ngăn ra, hẳn nhìn thấy một nam nhân phá cửa sổ mà vào.

Khi nhìn rõ đáng đáp người đó, hai mắt hẳn trừng to, sát ý bắn ra bốn phía.

Là đệ đệ tốt của hẳn, Yến Mạch Ngọc!

Vì sao hẳn lại đến cung Thần Hi? Quả nhiên bọn họ sớm đã thông đồng bên nhau?

Bàn tay rũ xuống của Yến Mạch Hàn bỗng nắm chặt lại, chặt đến run rẩy.

Hắn không muốn xem đôi câu nam câu nữ này tình chàng ý thiếp, nhưng hẳn phát hiện mình căn bản không cách nào nhúc nhích, cũng chỉ có thể tro mắt nhìn Yến Mạch Ngọc cách Tần Bộ Diêu càng ngày càng gần.

Thúy Hoàn thấy Yến Mạch Ngọc, không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Hiền vương, sao người ---"

Nàng còn chưa nói hết một câu, đã bị Yến Mạch Ngọc điểm huyệt, sau đó một chưởng gõ bất tỉnh.

Yến Mạch Ngọc đi tới trước mặt Tần Bộ Diêu, giắt lấy bình rượu trong tay nàng, cả giận nói: "Hóa ra nàng đang sống thế này trong cung? Nàng còn lừa ta nói Yến Mạch Hàn đối xử với nàng rất tốt? Bộ Diêu, nàng mở to mắt nhìn xem, Yến mạch Hàn không phải phụ quân. Trong lòng hẳn, nàng chẳng khác gì đám nữ nhân kia, chẳng qua chỉ là đồ chơi của hẳn mà thôi!"

Hiển nhiên lúc này Tần Bộ Diêu đã uống say. Nàng ợ rượu, loạng choạng đứng lên, chỉ một ngón tay vào Yến Mạch Ngọc: "Hoàng... Hoàng thượng? Hoàng thượng rốt cuộc nhớ tới thần thiếp rồi!"

Nói xong, lập tức liền nhào tới ôm lấy người đến, ồa khóc đầy tủi thân.

Yến Mạch Ngọc ngăn ra, nhưng rất nhanh ôm lấy Tần Bộ Diêu, thấp giọng nói: "Bộ Diêu, ta rất thích nàng. Nàng đừng nhớ tới Yến Mạch Hàn, sau này Ngọc ca ca đối tốt với nàng."

Sau đó, hai người liền thuận lý thành chương lẫn cùng nhau, một người trong miệng kêu Hoàng thượng, một người trong miệng kêu Bộ Diêu.

Một màn chói mắt này khiến cả người Yến Mạch Hàn như bị đóng đinh tại chỗ. Vừa nãy muốn trăm phương ngàn kế tránh khỏi cảnh tượng này, bây giờ nhưng lại muốn nghe nữ nhân kia lầm bầm thêm một lúc nữa.

Vậy mà nàng vẫn luôn gọi hẳn.

Yến Mạch Hàn ngẩn ra nhìn thấy nữ tử tỉnh lại, cho Yến Mạch Ngọc một cái tát, nổi giận đến muốn một nhát đâm thủng ngực hân.

Yến Mạch Ngọc chạy trốn. Trước khi đi hân để lại hứa hẹn, hân vĩnh viễn không bao giờ phụ nàng.

Tần Bộ Điều cảm thấy mình có lỗi với Hoàng thượng, vì vậy sai Thúy Hoàn tìm tới một loại thuốc độc mãn tính. Mỗi ngày dùng một ít, nàng từ từ gầy gò, sắc mặt càng ngày càng kém.

Nhưng tất cả chuyện này, Yến Mạch Hàn trong mộng dường như cũng không chú ý tới. Trong lúc hân đi qua vô số mỹ nhân, đã quên Tần Bộ Điều tồn tại. Dù có tình cờ đi đến cung của nàng, cũng bởi vì Tần Bộ Điều trang điểm quá dày nên không nhìn ra. Không chỉ có vậy, hân còn ghét bỏ mùi phấn son trên người Tần Bộ Điều, số lần đi chỗ nàng càng ngày càng ít.

Tần Bộ Điều bung thuốc độc mãn tính trong tay, hung hăng ném bát thuốc kia xuống đất: "Không, tại sao bọn cung muốn lặng lẽ chết đi một mình. Bọn cung làm chuyện có lỗi với hân, nhưng hân có từng làm bọn cung không thất vọng? Dù có thống khổ, dù có muốn chết, bọn cung cũng phải lôi kéo hân đi cùng bọn cung!"

Nói xong, khoe miệng nữ nhân bất giác nổi lên độ cong ngọt ngào: "Yến Mạch Hàn, lúc trước chàng cười ta tiến cung đã nói với ta, sinh cùng khâm chết chung huyết*. Bây giờ bọn cung đã không sạch sẽ, thật, muốn, chết. Chàng tới chết cùng bọn cung, có được hay không?"

*Sinh cùng khâm, chết chung huyết: Khi sống đắp cùng chăn, khi chết xuống chung mồ.

Yến Mạch Hàn nửa trong suốt nhìn thấy nữ tử một mặt ngọt ngào mà buông lời hung ác, không khỏi lui bước. Hân hơi há mồm, dường như bị đánh đập nữ nhân trước mặt dọa tới rồi.

Hân chưa từng gặp Tần Bộ Điều như vậy, mặc kệ đòi trước hay đòi này.

Từ đây đến lúc sau, Yến Mạch Hàn lại gặp được rất nhiều hình ảnh. Tần Bộ Điều nản lòng thoái chí và Hiền vương Yến Mạch Ngọc thông đồng với nhau, kết bệ tính toán ngôi hoàng đế của hân. Hết thầy, hết thầy đều trùng hợp với kí ức đòi trước.

Thẳng đến cuối cùng, Tần Bộ Điều mặc phượng bào Hoàng hậu phiền phức hoa lệ đi hướng triều đình, cùng Yến Mạch Ngọc được văn võ bá quan quỳ lạy.

Yến Mạch Hàn cho rằng tới đây tất cả sẽ kết thúc, nhưng không ngờ hân nhìn thấy Tần Bộ Điều kéo phượng bào nặng nề trở lại cung Phượng Minh, thoát từng lớp từng lớp xiêm y, lộ ra tang phục trắng tạt cùng bên trong.

Nữ tử nhìn vào gương đồng sửa sang lại quần áo, mỉm cười nhìn chính mình trong gương, dùng một loại ngữ điệu vô cùng dịu dàng nói: "Hân ca ca, bây giờ ngôi vị hoàng đế của chàng không còn, tất cả nữ nhân ở hậu cung của chàng đều bỏ chàng mà đi. Chàng chẳng còn gì cả, chàng chỉ còn dư lại ta. Cối đời này, chỉ có Tần Bộ Điều ta nguyện ý chết cùng chàng. Chờ đến Âm tào Địa phủ, bên cạnh chàng cũng chỉ sót lại một mình ta, ha ha ha..."

Nói xong lời này, nữ tử lấy ra thuốc độc giấu trong tay áo, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Cùng lúc đó, Yến Mạch Hàn nản lòng thoái chí trong ngực cũng uống vào thuốc độc.

Hai người gần như cùng chết vào một lúc, chỉ là một sa sút, một phú quý.

Nữ nhân buông tha địa vị và vinh quang vô thượng để chết cùng một ngày với hân, kẻ bị chúng bạn xa lánh.

Yến Mạch Hàn thấy tất cả, về mặt tràn đầy khiếp sợ. Cơ thể hân bắt đầu run lên, sau đó ngòai quỳ ra trên đất.

Một màn cuối cùng dừng ở lúc Tần Bộ Điều uống cạn rượu độc ngã trên mặt đất. Miệng mũi nàng chảy máu, sắc mặt tái nhợt như tang phục nàng mặc trên người.

Không, tại sao lại như vậy?

Sao chân tướng có thể như vậy?

Chuyện này không thể nào!

Yến Mạch Hàn chỉ cảm thấy khí huyết trong ngực quay cuồng, sau đó hân đột nhiên giật mình, cả người bùng tỉnh từ trong giấc mộng. Mà đoàn khí nhìn hồi lâu cũng theo ngum máu bị hân phun ra ngoài.

Yến Mạch Hàn ra sức thở hổn hển, hai tay nắm mép giường gất gao.

Đây chỉ là giấc mộng, không phải sự thật, không thể nào là sự thật!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Đêm Khuya, Hoàng Thượng Thấy Thật Có Lỗi

Tần Bộ Diêu làm tất cả chẳng qua vì muốn lỗi kéo hần cùng đi chết? Bởi vì nàng đã sớm nản lòng thoái chí muốn chết, vì vậy cũng muốn hần chết cùng?

Nàng trợ giúp Yến Mạch Ngọc cướp ngôi hoàng đế của hần, khiến hần trở nên bị cô lập bất lực, tất cả cũng vì khiến lúc hần chết lẻ loi hiu quạnh, đến địa phủ chỉ có thể có một mình nàng là hồng nhan tri kỷ?

Không, chuyện này... Chuyện này quá tức cười rồi.

Nhưng nếu không phải sự thật, vì sao hết thấy trong mộng đều chân thực đến thế?

Trong đầu hần liên tục hiện lên dáng vẻ trước khi chết của Tần Bộ Diêu, còn có lời nói dịu dàng có chút điên cuồng của nàng.

Yến Mạch Hàn nặng nề ho hai tiếng khụ khụ, lại khụ ra máu.

Hần đứng bật dậy, thất tha thất thểu đi tới trước cửa sổ.

Đôi mắt ngày thường luôn tối tăm không thời giờ khắc này chứa đựng đầy vẻ mờ mịt.

Nếu như những gì trong mộng đều là sự thật, vậy mấy tháng nay hần đang làm gì đó? Đang làm gì?

Bỗng, hần nghĩ tới cái gì, trái tim chợt căng thẳng, một ngụm máu lại phun ra ngoài.

Sáng nay, sáng nay hần vừa ban cho Diêu Diêu một bát canh tuyết tử.

... Canh tuyết tử.

Đời này nàng không thể làm mẹ rồi.

Hần còn cho Ảnh Đại muốn nàng, đầy đủ bảy đêm.

"Ha ha, ha ha ha..." Yến Mạch Hàn bỗng nhìn cửa cười lên, từ tiếng cười nhẹ biến thành ôm bụng cười to, cười đến nước mắt đều chảy ra.

Hần ngồi trên mặt đất, cố gắng muốn ngừng cười, nhưng làm sao cũng không ngừng được. Cuối cùng hần dùng nắm đấm ngăn chặn miệng mình, hàm răng tằn nhằn cắn lên đó. Tiếng cười rốt cuộc dần ngừng lại, sau đó một giây, biến thành tiếng nức nở thống khổ nặng nề.

Trong cung Trì Mộ, Nam Tầm vừa tắm xong mặc quần áo chuẩn bị đi ngủ, lại bị tiếng kêu của Tiểu Bát làm sợ đến nhảy dựng lên.

"A a a! Không phải đâu, người biết vừa xảy ra chuyện gì không? Giá trị ác niệm của đại boss rơi tọt xuống 50 rồi! A a a, đây không phải đang nằm mơ chứ, làm sao có thể giảm nhiều như vậy hả, hu hu.. Ta thật kích động mà..."

Nam Tầm ...

"Tiểu Bát, giá trị ác niệm thật sự rơi xuống 50 rồi hả?" Nam Tầm vẫn còn không tin.

Tiểu Bát trực tiếp khóc thành tiếng: "Là thật. Gia thật cao hứng mà. Đây thực sự là lần giảm nhiều nhất từ trước tới nay đó!"

Nam Tầm sùng sốt trong chốc lát, chớp mắt mấy cái: "Xem ra là thuật tạo mộng của ta có tác dụng, Yến Mạch Hàn đã tin chuyện trong mơ."

Tiểu Bát liền vội vàng hỏi: "Đến cùng thì người bịa chuyện gì vậy?"

Nam Tầm cười hắc hắc: "Từ khi theo Tiểu Bát người, ta đã được chiêm ngưỡng không ít biến thái. Thế là lần này, ta cũng dứt khoát đáp nện Tần Bộ Diêu thành một biến thái điên khùng vì yêu. Đối với đại boss giá trị hắc hóa 85 mà nói, tâm tư biến thái hần hần rất thấu hiểu, cũng rất dễ tin tưởng."

Tiểu Bát: "... Tốt, rất tốt, không sai."

"Đại boss đến rồi! Mau thu lại vẻ mặt cười trộm của người!" Ngữ điệu Tiểu Bát thay đổi,

bay nhanh nhắc nhở một câu.

Nam Tầm vừa nằm lên giường, nàng liền nghe được tiếng cửa sổ bị đẩy ra.

Thụy Hoàn nghe tiếng mà đến, đang muốn giao thủ với thích khách, nhưng nhìn được người tới là ai, nàng ấy lập tức rón rén lùi ra, còn đóng chặt cửa lại.

Nam Tầm làm bộ nghe thấy tiếng động mới tỉnh lại. Nàng nhìn thấy nam nhân đứng thẳng trước cửa sổ, túi thân nhiều ngày qua lập tức dâng lên, đôi mắt có chút ướt át.

"Hàn ca ca, là chàng sao? Ta không có nằm mơ chứ?" Nữ tử lẩm bẩm nói nhỏ, chỉ sợ nếu to tiếng, giấc mộng này cũng sẽ biến mất.

Yến Hàn tiến lên một bước kéo nàng vào trong lòng, hung hăng, hung hăng mà ôm chặt nàng vào ngực mình.

Trên người hần mang hơi ẩm nặng nề, dường như còn dính sương sớm, sợ là ngay người ở bên ngoài thời gian không ngắn.

"Điều Điều..." Tiếng hần trầm thấp mà áp lực, chứa đầy khổ sở.

"Hàn ca ca, sao mấy ngày nay chàng không tới tìm ta, một mình ta thật sợ hãi." Nam Tầm không ngừng chui rúc trong ngực hần.

Yến Hàn đè nén thờ hân hân: "Điều Điều, xin lỗi... Xin lỗi..."

"Biết vắng vẻ ta? Nếu chàng đã nói thật xin lỗi, vậy ta liền tha cho chàng. Lần sau không bao giờ được phép bỗng nhiên biến mất lâu như vậy nữa."

"Được... Được..."

Hai người cứ ôm nhau như vậy cả đêm. Vừa bắt đầu Nam Tầm còn vực tinh thần trên ghẹo đầu vô mồm với hần, đến lúc sau thực sự không chịu nổi, liền ngủ thiếp đi trong lòng hần.

Yến Hàn ôm nữ tử trong ngực tới bên cửa sổ, dựa vào ánh trăng đánh giá dung nhan nàng.

Nàng ngủ thật yên tĩnh, lông mi vĩnh cong dịu ngoan rũ xuống, che khuất đôi mắt sáng sủa long lanh. Nàng thật hư, trong đôi mắt lúc nào cũng mang vẻ đùa cợt, cười xấu xa giảo hoạt. Nhưng bây giờ đôi mắt ấy khẽ đóng lại, nhìn không thấy tất cả những dáng vẻ này nữa. Mũi của nàng tinh tế lại thẳng tắp, còn có cánh môi hơi hé mở, tựa như một đóa hoa anh túc tỏa ra dụ hoặc trí mạng.

Yến Hàn nhìn chăm chú hồi lâu, hận không thể tàn nhẫn cắn xuống, thăm dò gì đó càng dụ dỗ người trong khe hở kia.

Khi làm Yến Hàn, bởi vì căm ghét trong lòng, hần chưa bao giờ hôn sâu nàng. Chỉ là tình cò mặt kẻ mặt, môi dán môi, hoặc là nụ hôn trên đùa hời hợt như chuồn chuồn lướt nước của nàng.

Mà khi khôi phục thân phận Yến Mạch Hàn, hần không chỉ căm ghét nàng, càng hận nàng. Mỗi ngày trước khi "sùng hạnh", hần gần như bạo ngược gặm nuốt môi và cơ thể nàng.

Trên cơ thể nàng còn lưu lại dấu vết, tất cả là dấu răng hần lưu lại, sâu đến thấy máu.

Nghĩ đến sự tình mấy ngày nay, hần liền muốn dùng dao đâm chết chính mình. Là hần tự tay làm tổn thương nữ nhân trong ngực. Một nữ nhân tốt như thế, cứ như vậy bị hần hủy hoại. Sao hần có thể làm ra loại chuyện cảm thù mới làm này, hần thật hối hận.

Ngực Yến Hàn cứng lại, một ngụm máu lại dâng lên, bị hần khó khăn nuốt trở về.

Nam Tầm vốn tưởng sau khi tỉnh lại, đại boss nên đi rồi, dù sao hần là người muốn lâm triều. Nhưng không ngờ nàng vẫn nằm yên trong lòng ngực Yến Hàn.

"Không phải chàng giữ nguyên tư thế này ôm ta cả đêm chứ?" Nam Tầm một mặt khó mà tin nổi.

"Điều Điều, hình như tay ta đã tê rần rồi." Yến Hàn nói.

Nam Tầm cười ha ha: "Chàng ngốc à, ôm ta một đêm như vậy, khẳng định tay chân tê dại."

Ánh mắt Yến Hàn sâu thẳm nhìn nàng, thấp giọng nói: "Nhưng mà ta không muốn buông nàng ra, ta nghĩ ôm nàng nhiều thêm lúc nữa."

Tiểu Bát đột nhiên cảm một câu: "Ái chà chà, làm sao trong một đêm đại boss liền mở hình thức thâm tình rồi. Người bịa chuyện thật lợi hại!"

Yến Hàn mở hình thức thâm tình, Nam Tầm liền mở hình thức điên cuồng liêu hán*. Nàng tiến đến trước mặt nam nhân, gần như kề sát trên mặt nạ bạc kia. Sau đó vươn ngón tay vuốt nhẹ nhàng trên môi mỏng của hần, cười đến như yêu tinh: "Này Yến Hàn, chàng đang quyến rũ ta sao?"

*Liêu hán: Tán trai

Yến Hàn nhìn nàng thật sâu, giọng nói trầm thấp gọi cảm không thôi: "Vậy ta đã quyến rũ được nàng chưa?"

Ngón tay mảnh khảnh của Nam Tầm vuốt ve nơi cổ họng hần, khiêu khích khiến hần kết hần lẫn lộn lên xuống. Nàng cười híp mắt nói: "Rồi, đương nhiên là được rồi."

Tiểu Bát bật cười hi hi: "Người chính là ý hần không còn khả năng giao hợp, vì vậy không muốn sống trên chộc hần có phải không? May mà đại boss

không còn khả năng giao hợp, nếu không, hừ hừ, tiểu yêu tinh câu người như người sớm bị hấn giết chết! Vì vậy, người nhớ cảm ơn gia nhiều nhiều nha."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Diêu Diêu, Ta Muốn Cưới Nàng

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm và Yến Hàn trêu chọc lẫn nhau một thời gian. Yến Hàn làm bộ không biết chuyện xấu giữa nàng và bạo quân, nàng cũng không nhắc tới, cùng nhau giả ngu.

Chờ Yến Hàn đi rồi, Thúy Hoàn vẫn luôn nghe trộm cao hứng khóc: "Nương nương, Yến công tử thật yêu người. Nô tỳ cho rằng, dù hấn có biết Hoàng thượng sủng hạnh người, hấn cũng sẽ không để ý."

Nam Tầm cười, mặt đầy ngọt ngào: "Đó là đương nhiên, ta nhìn người luôn luôn chuẩn xác. Hấn là nam nhân tốt đáng để dựa vào."

Yến Hàn vẫn chưa rời đi hoàn toàn nghe được như thế, bước chân bỗng khựng lại, sau đó đi nhanh hơn.

Đối với hấn mà nói, cung Tri Mộ như một sợi gông xiềng, cũng giống một tòa nhà giam. Nhưng ở đây có một yêu tinh tên Tần Bộ Diêu, vì vậy dù hấn biết rõ đi vào sẽ bị lột một lớp da, hấn vẫn không kiềm chế được muốn đi vào.

Hấn nghĩ, có thể hấn trúng độc, mà sớm đã trúng độc sâu, chỉ là không tự biết mà thôi.

Mấy ngày liền, Nam Tầm và Yến Hàn mở ra hình thức tán tỉnh nhau. Chẳng qua Yến Hàn trêu chọc xong sẽ nhìn nàng đầy nóng bỏng, mà Nam Tầm trêu chọc xong sẽ phì cười mà đi.

Mãi đến khi Thúy Hoàn không cẩn thận lỡ miệng nói về chuyện Hoàng thượng, Yến Hàn rốt cuộc không thể không đâm thủng tờ giấy kia.

Hai người đứng dưới tán cây, Yến Hàn đi về phía trước một bước, Nam Tầm liền lùi về sau một bước.

"Chàng đừng tới đây!" Nam Tầm quát hấn, vẻ mặt có chút tan vỡ: "Chàng đang làm về mặt gì vậy? Không phải là chàng ghét bỏ ta đấy chứ? Có phải chàng thấy ta không sạch sẽ, vì vậy không cần ta nữa?"

Yến Hàn nghe xong lời này, vẻ mặt thống khổ.

Hấn tiến lên một bước dài, không quan tâm đối phương giấy dựa, ôm chặt Nam Tầm trong lòng ngực mình, không ngừng hôn đỉnh đầu nàng: "Diêu Diêu, nàng nghe ta nói. Ta không chê nàng, thực sự không chê nàng, ta cưới nàng có được không? Ta lập tức cưới nàng. Chúng ta không cần tam môi lục sỉnh, cũng không cần cái gì mệnh lệnh cha mẹ. Hôm nay chúng ta sẽ thành thân!"

Nam Tầm nghe thấy lời này thì ngẩn ra, cả người đều yên tĩnh lại.

"Thân ái, giá trị ác niệm vừa giảm 5 điểm biến thành 45 rồi." Tiểu Bát bỗng cảm một câu.

"Yến Hàn, chàng nói có thật không?" Nam Tầm thuận theo dựa vào lồng ngực hấn, khó có thể tin hỏi: "Dù biết ta mất trong sạch, bị bạo quân chà đạp mấy lần, chàng còn nguyện ý cưới ta?"

Yến Hàn gật đầu, giọng điệu quyết tuyệt: "Tần Bộ Diêu, ta muốn cưới nàng."

Nam Tầm đột nhiên liền nở nụ cười, cười đến cực kì hài lòng, vừa mới thấy bất an trong nháy mắt tan thành mây khói. Nàng đưa tay chọc chọc lồng ngực cứng rắn của đối phương, nói: "Được, bây giờ chúng ta sẽ thành thân. Chờ chàng cưới ta xong, ta sẽ nói cho chàng một bí mật."

Thúy Hoàn biết được tin tức, vừa khóc vừa cười đi chuẩn bị đồ vật. Bởi vì phần lớn cung trang của Nam Tầm đều khá thanh lịch, Thúy Hoàn chọn đã lâu mới lấy được một bộ màu đỏ tía, sau đó lại đi tìm vài cây nến đỏ.

Buổi tối hôm đó, Nam Tầm liền bá thiên địa cùng Yến Hàn, mà tiểu nha đầu Thúy Hoàn thành nhân chứng cho hôn lễ của họ.

Rượu hợp cần là rượu hoa Thúy Hoàn ủ, trên chần rải không ít hạt lạc và hạt sen.

Thúy Hoàn canh giữ ở cửa, để ngừa bạo quân giá lâm bắt ngờ.

Hai người trong phòng mới uống xong rượu hợp cần, liếc mắt đưa tình nhìn nhau.

Tiểu Bát đột nhiên nói: "Thân ái, sao ngươi lại đồng ý thành thân với đại boss? Ngươi đã quên phương diện kia của đại boss bắt lực sao? Lát động phòng mà lòi ra thì phải làm sao bây giờ? Không phải ngươi đang chọc đến chỗ nhạy cảm của người ta sao?"

Nam Tầm trả lời một câu tốt đẹp: "Bảo bối, ngươi chắc không hiểu rồi. Sau khi đâm chọc tâm can đại boss, ta lại thể hiện quyết tâm không rời không bỏ với hắn. Dù cơ thể hắn có chỗ thiếu hụt, ta cũng không ghét bỏ. Hắn nghe được lời này còn không cảm động đến rối tinh rối mù?"

Tiểu Bát: "... Nghe cũng có chút đạo lý."

Nam Tầm sờ lên mặt nạ của Yến Hàn, có hơi bất mãn nói: "Hàn ca ca, chúng ta đã thành thân, chẳng lẽ lúc này chàng còn không muốn tháo mặt nạ sao? Dù dưới mặt nạ là khuôn mặt vô cùng xấu xí, ta cũng chịu, sẽ không chê chàng xấu."

Yến Hàn nắm chặt móng vuốt muốn xóc mặt nạ của nàng, trầm giọng nói: "Đột lát nữa động phòng nàng lại tháo ra."

Nam Tầm lập tức cảm thán với Tiểu Bát: "Đại boss diễn sâu thật, đến lúc này vẫn bình tĩnh như thế. Đờ mờ từ từ! Tên khốn nạn này sẽ không tìm người thế thân hắn chứ?"

Tiểu Bát do dự nói: "Không thể nào, giá trị ác niệm của hắn đã giảm rồi mà, nhất định có hảo cảm với ngươi."

Nam Tầm: "Ngươi đoán được tâm tư của biến thái sao? Chẳng may hắn cảm thấy lòng tự trọng còn quan trọng hơn bất kể thứ gì thì sao?"

Tiểu Bát:...

Có cảm giác sắp bị thuyết phục.

"Mặc kệ thế nào, trước hết cứ cho hắn biết giờ ta còn là đóa hoa trắng. Cứ như vậy, nói không chừng hắn sẽ mềm lòng."

Nam Tầm tóm chặt cổ áo Yến Hàn, kéo tới trước mặt mình, giao hoát nháy mắt mấy cái với hắn: "Hàn ca ca, lúc trước không phải nói với chàng, nếu chàng cưới ta, vậy ta sẽ nói cho chàng một bí mật sao. Chàng đưa lỗ tai lại đây."

Yến Hàn không hiểu nhìn nàng. Bởi vừa nãy nàng kéo, hai người vốn đã cách nhau rất gần. Hắn chỉ thoáng quay đầu, vành tai liền sát bên môi hồng của nàng.

Nam Tầm cũng không ngưng ngừng, trực tiếp tiến lên hôn vành tai hắn, cười tủm tỉm nói: "Hàn ca ca, thật ra ta còn... trong sạch nha."

Yến Hàn quay ngoắt lại nhìn nàng, đôi mắt nhìn nàng gắt gao, gương mặt mang vẻ kinh dị.

Làm sao có thể? Không thể nào! Ảnh Đại chưa bao giờ làm trái mệnh lệnh của hắn! Sao hắn có thể chưa chạm vào Tàn Bộ Điều!

Trong lúc tâm thần hết sức chấn động, hắn nghe được nữ nhân dùng giọng điệu cười trên sự đau khổ của người khác nói: "Hàn ca ca, ta nghi ngờ bạo quân này có thể bị... bắt lực."

Yến Hàn tròn to mắt: "Điều Điều, nàng... Làm sao nàng biết..."

Nam Tầm lập tức trả lời hắn: "Làm sao ta biết được? Bởi vì bạo quân làm được một nửa, giữa đường liền lẩn, sau đó để ảnh vệ đến bắt nạt ta. Phàm là nam nhân, thấy mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn như ta cũng sẽ không lâm trận bỏ chạy. Chàng nói hắn không bắt lực thì là gì?"

Yến Hàn phản ứng chậm vài giây: "Vậy, vậy ảnh vệ của Hoàng... bạo quân phái tới có xúc phạm đến nàng hay không?"

Nam Tầm nghe lời này, lại không biết nhớ tới cái gì, không nhịn được cười ha ha: "Bản cô nương chuẩn bị mê huyễn phấn. Tạt một cái vào mặt hắn, hắn liền ôm gối của ta cọt cọt cọt lui, ha ha ha..."

"Mê huyễn phấn?" Yến Hàn giật giật đầu kết, có chút khó khăn nói ra lời này.

"Lúc trước tiến cung ta đem theo không ít bí dược tổ truyền, như thuốc độc mẫn tính, thuốc mê, thuốc độc xuyên tràng. Mê huyễn phấn này chỉ là một loại thuốc khiến người ta rơi vào ảo cảnh, ta mang đến đây không nhiều lắm. Nếu bạo quân lại đến mấy lần, ta chỉ sợ cũng phải lộ. May mà hắn không trở lại."

Nói qua nói lại, nàng lại cười to lên: "Bạo quân và ảnh vệ kia cũng không biết gì đâu, hai tên ngớ ngẩn."

Một thân phận khác là bạo quân ngớ ngẩn, Yến Hàn:...

Mà giờ phút này, tất cả những thứ này cũng không còn quan trọng nhất. Giờ phút này, trong đầu hắn tràn ngập mừng rỡ lớn lao, máu trong cơ thể hắn hưng phấn đến sôi trào.

Điều Điều nàng, Điều Điều nàng không có chuyện gì, thân thể nàng vẫn trong sạch!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122: Mẹ Nó, Muốn Chết Người

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Ánh mắt Yến Hàn sáng quắc nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, nhìn hai cánh môi hồng lúc đóng lúc mở, sau đó toàn thân hấn từ trên xuống dưới đều khẽ run rẩy. Máu trong cơ thể sôi trào làm hai mắt hấn sung huyết, sau đó đều di chuyển xuống bên dưới.

Nơi đó vừa nóng vừa cứng.

Ừng ực.

Yến Hàn nuốt một ngụm nước miếng.

"Điều Điều, mấy ngày nay đã khiến nàng phải chịu khổ." Yến Hàn nói, giọng đã trở nên trầm thấp mất tiếng.

Nam Tầm nghe thấy giọng điệu này, có một khoảnh khắc sợ hết hồn, nhưng rất nhanh nàng lại cười trộm.

Giả vờ, người cứ giả vờ đi.

Đồ đàn ông không thể giao hợp, người còn có thể động dục?

"Không sao không sao. Không phải ta đây khỏe mạnh sao, không khổ chút nào." Nam Tầm không để ý xua tay. Bỗng nghĩ đến cái gì, nàng vội vàng nói: "Hàn ca ca, lúc trước ta gạt chàng chưa nói, chàng có trách ta không? Hoàng thượng không còn khả năng giao hợp, đây không phải đại sự sao. Ngay cả Thúy Hoàn ta cũng không nói, để tránh nàng lỡ lời rồi rước họa vào thân. Bây giờ ta cho chàng biết, bởi vì chúng ta đã là phu thê. Giữa phu thê không có bí mật."

Yến Hàn nghe câu cuối, miệng hơi nhếch lên, cuối cùng vẫn không nói lời nào.

"Hàn ca ca, kể từ hôm nay, chàng chính là phu của ta, mà ta là thê của chàng. Sau này chàng không được tam thê tứ thiếp, chỉ có thể có một mình ta." Nam Tầm tuyên bố đầy bá đạo.

Yến Hàn yên lặng trong nháy mắt, gật đầu trịnh trọng: "Ta đáp ứng nàng, ngày sau chỉ sủng một mình nàng, cũng chỉ lên giường của nàng thôi."

Suýt chút nữa Nam Tầm đã phun nước miếng.

Mẹ nó, đây là đùa giỡn lưu manh kiểu đứng đắn sao? Nếu không phải sớm biết đại boss bất lực, nàng nghe lời này chắc sẽ cực kỳ hoảng hốt. Bởi vì lúc đối phương nói lời này, vẻ mặt vô cùng vô cùng nghiêm túc.

Yến Hàn nói xong, đột nhiên ôm ngang Nam Tầm, đi thẳng tới giường.

Nam Tầm ngây ngốc một hồi, hỏi Tiểu Bát: "Sao tới lúc này rồi hán còn giả vờ giả vịt?"

Tiểu Bát phân vân một lúc: "Lẽ nào hán muốn đánh người bất tỉnh, chờ người tỉnh lại sẽ nói các người động phòng xong rồi?"

Nam Tầm cảm thấy chuyện này rất có khả năng. Cho nên nàng đã chuẩn bị tinh thần ngất đi bất cứ lúc nào.

Nhưng sự thật cũng không phát triển theo hướng một người một thú mong muốn.

Yến Hàn ôm Nam Tầm đến trên giường, rồi bắt đầu cởi xiêm y của nàng, từng lớp từng lớp, động tác không mất ôn nhu cũng rất lưu loát, lộ Nam Tầm chỉ còn một cái yếm.

Đột nhiên Nam Tầm nhớ ra điều gì, vội kéo chăn che khuất dấu răng rậm rạp trên người.

Yến Hàn nhìn từng dấu răng xanh tím gần như trải rộng toàn thân nữ tử, ngay cả một số nơi khó có thể mở miệng cũng có, không khỏi ngẩn ra.

"Hàn ca ca, chúng ta tắt nến có được không?" Nam Tầm vui đầu vào trong gối mềm, vẻ mặt có chút chột dạ, giận dữ và xấu hổ. Nàng đã quên bạo quân để lại rất nhiều dấu ấn trên người nàng.

Yến Hàn không nói thêm gì, thấp giọng nói được, sau đó đứng dậy thổi tắt ngọn nến.

Thời khắc hán xoay người, Nam Tầm tựa hồ nhìn thấy đồ vật ghê gớm gì đó, trong lòng hồi hộp nhảy dựng, sợ hê hê hỏi Tiểu Bát: "Tiểu Bát, ta nhìn thoáng qua thấy dưới áo bào hán ẩn giấu một phen vũ khí sắc bén. Không phải là ta nhìn, nhìn lầm chứ?"

Tiểu Bát trở nên lấp bắp: "Nếu như ta nói hình như ta cũng nhìn thấy, người có đánh chết ta hay không?"

Trong bóng tối, nam nhân đáng người cao ngất bước từng bước tới bên giường.

Đôi mắt Nam Tầm đột nhiên trừng lớn. Làm sao nàng cũng không nghĩ đến, trên người Yến Hàn sẽ mang hung khí sắc bén như vậy.

Sẽ chết người, thật sự sẽ chết người đó.

Không lâu sau, một tiếng kêu thảm thiết đầy thể lương bi tráng truyền ra từ trong điện.

Thúy Hoàn canh giữ ngoài cửa giết mình, còn tưởng rằng có thích khách đến hành hung. Nhưng nghĩ lại, có Yến công tử ở bên trong cơ mà, làm sao có khả năng có thích khách làm nương nung nhà nàng bị thương. Hơn nữa ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết dường như bị thứ gì ngăn chặn, đã biến thành tiếng ư ư nghẹn ngào.

"Điều Điều, đừng sợ, đừng sợ. Ta sẽ rất cẩn thận, sẽ không làm tổn thương đến nàng." Tiếng Yến Hàn kiên trì ảm đạm truyền ra.

Thúy Hoàn nghe được tiếng của Yến công tử, yên tâm triệt để, tiếp tục chống đầu ngủ gà ngủ gật.

Loáng thoáng, Thúy Hoàn thật giống như nghe thấy nương nung nhà nàng đang khóc. Chỉ là tiếng khóc này khá kỳ quái, không giống kiểu khóc bị người đánh cho một trận, ngẫu nhiên còn kết hợp với tiếng Yến công tử rên nặng nề.

Lúc nửa đêm, Thúy Hoàn nghe được nương nung nhà nàng thút tha thút thít sai nàng chuẩn bị nước ấm.

Thúy Hoàn vội vã đi nấu nước.

Khi Thúy Hoàn bê nước bóng đi vào, trong nội điện một màu đen kịt. Nàng vội vàng châm ngọn nến, ngọn nến phát ra ánh sáng vàng ảm áp. Thúy Hoàn liếc mắt nhìn giường, tuy rằng rèm đã tháo xuống, nhưng bóng dáng hai người bên trong lại phóng to trên rèm.

Chờ Thúy Hoàn thấy rõ tư thế hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn một cái hồng thành đít khi.

Trời, trời ạ!

"Nương nung, nô tỳ đã chuẩn bị đồ tắm. Nô tỳ cáo, cáo lui trước!" Thúy Hoàn vội vã nói, thật nhanh mở cửa lén ra ngoài, còn không quên đóng cửa găt gao.

Trái qua kích thích như thế, Thúy Hoàn không chút buồn ngủ. Nàng ngồi quy củ trước cửa, nhưng lỗ tai dựng lên rất cao.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, nàng liền nghe được tiếng nước ào ào, theo tiếng ào ào còn có tiếng không thể miêu tả làm người ta đỏ mặt tới mang tai.

Thúy Hoàn vác gương mặt đỏ như đít khi, không biết xấu hổ ngồi đến canh bốn, mới không chịu được thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Nam Tầm tròn mắt nhìn tấm màn cũ nát trên đỉnh đầu, bàn tay nắm chặt kêu răng rắc.

Yến Hàn đã rời đi, khi đi còn để lại một tờ giấy, nói có việc phải đi trước một chuyến, bảo nàng nghỉ ngơi cho khỏe.

Tiểu Bát khóc hu hu: "Ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Rõ ràng đại boss không còn khả năng giao hợp, vì sao lại lật xe a a a!"

Tiểu Bát khóc một lúc không biết nghĩ đến cái gì, lập tức kêu lên: "Không đúng, theo gia kiểm chứng, bạo quân xác thực chưa từng sủng hạnh phi tần trong hậu cung. Đều do ảnh vệ đứng đầu đắc lực nhất là Ảnh Đại động thủ."

Mặt Nam Tầm vô cảm: "Vậy người hôm qua ăn ta áp chảo bánh nướng là ai? Mẹ nó ta sắp bị nướng khét rồi!"

Tiểu Bát cảm thấy mình thật sự oan ức. Lần này nó thực sự tìm cho Nam Tầm một người không cứng nổi, nào có biết.... Hu hu, nó thực sự không biết sai chỗ nào a.

"Ta chính là ý hấn không còn khả năng giao hợp, cho nên mới liên tiếp trêu chọc hấn. Bây giờ nghĩ lại, trước đây ta đều đang tìm đường chết." Nam Tầm cảm thán một câu.

Thấy Tiểu Bát không nói, Nam Tầm còn an ủi nó: "Được rồi, việc đã xảy ra, có trách người cũng không ích lợi gì. Nếu người kiên trì nói người không biết, vậy ta liền tin người không biết. Lần sau đừng như vậy nữa, biết chưa?"

Tiểu Bát: ...

Lời này của người ý là tin hả? Phải không?

Chờ chút, sao nó nghe lời này hơi quen tai vậy? Có phải đã nghe qua ở nơi nào?

"Thần ái, đây thực sự là chuyện ngoài ý muốn. Tuy nhiên người không có nếm tiết tháo vô dụng nha, qua đêm hôm qua, giá trị ác niệm của đại boss giảm vào 15 điểm, biến thành 30. A hi hi, cứ theo tốc độ này, nói không chừng thế giới này sẽ là thế giới hoàn thành nhanh nhất đấy ~."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Ngoan, Đừng Nháo

Edit: PaduC/ Beta: Mạn Châu Sa

Nam Tầm không để ý tới Tiểu Bát. Nàng than một tiếng, nằm trên giường không muốn động dậy, bởi vì toàn thân đã mềm thành bãi bùn.

Thúy Hoàn bưng nước vào: "Nương nương, đã giờ Thìn rồi. Nô tỳ vừa thấy người ngủ như chết nên không nhẫn tâm gọi người dậy."

Nam Tầm gian nan đỡ mấp giường đứng lên, Thúy Hoàn thấy thế vội tới đỡ nàng. Chờ vô tình nhìn được một thân đầy vết xanh xanh tím tím, hai mắt tròn tròn lên: "Yến công tử thật không biết nặng nhẹ. Sao, sao có thể..."

Nam Tầm không để ý phát tay: "Không có chuyện gì không có chuyện gì. Chỉ là bị găm nhiều mấy cái, nhìn thì khủng bố, thực ra không có gì."

Thúy Hoàn lại thấp giọng lầu bầu, sau đó hầu hạ Nam Tầm rửa mặt, ăn cơm.

May mà hiện tại nàng ở lãnh cung, muốn dậy lúc nào thì dậy, không giống những phi tần đang được sủng ái kia. Năm, sáu giờ là phải rời giường, sau đó rửa mặt thay y phục trang điểm suốt hai giờ, rồi qua chào hỏi nhau, tiếp đến đi thỉnh an phi tần cấp cao hơn.

Vừa lơ đãng, một buổi sáng liền trôi qua. Thật sự là sống uổng thời gian.

Nam Tầm mềm oặt nằm nghiêng trên trường kỷ trong phòng. Bây giờ trời đã trở lạnh, nàng rất ít khi đi trong tiểu viện. Chỉ khi nào ánh mặt trời tương đối nhiều, nàng mới mang ghế bập bênh của mình ra ngoài, tìm nơi ánh mặt trời có thể sưởi ấm để chợp mắt một lúc.

Thúy Hoàn theo Nam Tầm thời gian dài như vậy, cũng học nàng mà lười hơn, chuyển cái ghế nhỏ ngồi bên người Nam Tầm, vừa lơ đãng đã ngủ gà ngủ gật.

Lúc Yến Hàn tới liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Hắn không nhìn được nhếch miệng lên, rón rén đi tới ngồi xổm trước mặt Nam Tầm, cẩn thận thưởng thức khuôn mặt đẹp đẽ của nàng. Lúc nàng ngủ và lúc nàng tỉnh thực sự là hai dáng vẻ khác nhau. Nhưng bất cứ dáng vẻ nào, hắn đều thích.

Yến Hàn nhìn chăm chăm nữ tử, nhìn đến lâu, luôn cảm thấy trái tim mình ngura ngura. Hắn thực sự không nhìn được, liền cúi đầu ngậm lấy cánh hoa đào thơm ngọt kia.

Nữ tử a một tiếng, đôi mắt khẽ mở, thấy rõ là hắn lại lười biếng nhắm mắt lại, giống như không phải chuyện liên quan đến mình.

Tâm thần Yến Hàn nhộn nhạo, giọng nói trầm xuống: "Điều Điều, nàng đang dụ dỗ ta sao?"

Đôi mắt Nam Tầm không mở, giữa môi răng khẽ phát ra tiếng cười: "Phu quân nói là dụ dỗ, vậy là dụ dỗ đi."

Yến Hàn từng nghĩ rằng mình có khả năng khắc chế hạng nhất, nhưng nghe xong lời này, trong đầu có thứ gì như đang ầm ầm sụp đổ. Hắn lập tức hung hăng hôn xuống, bàn tay tìm được hông nàng, sau đó khiêng người lên.

Nam Tầm đột nhiên giật mình, sâu ngủ tức khắc chạy không thấy bóng dáng.

"Yến Hàn! Chẳng làm gì thế? Bây giờ là ban ngày!" Nam Tầm hô khẽ.

Yến Hàn thờ dài với nàng, sau đó chỉ nàng xem hướng Thúy Hoàn.

Tiểu nha đầu Thúy Hoàn đang chống đầu ngủ ngon, khẽ nhếch miệng, nước miếng đều sắp chảy ra ngoài.

Nam Tầm lập tức hạ giọng, tức giận nhỏ tiếng trách: "Chàng cũng biết chỗ này còn có Thúy Hoàn? Cũng biết phải tị hiềm? Hàn ca ca, chàng muốn mặt không? Hiện tại là ban ngày, chàng ôm ta vào nội điện, chẳng lẽ là muốn ban ngày liền làm gì kia?"

Yến Hàn không da không mặt mới nói: "Điều Điều, ta không thấy nàng một ngày như cách tam thu. Ta rất nhớ nàng, nhớ đến tim gan đều đau. Dù có ban ngày tuyên dâm thì sao, ta là phu của nàng, ta muốn nàng, bất kể lúc nào."

Nam Tầm...

"Tiểu Bát, Tiểu Bát nguoi mau ra đây. Mê huyền phẩn lần trước có còn hay không, mau cho ta mười bình."

Tiểu Bát tận hết chức trách già chết, không rên một tiếng.

Nam Tầm cười khẩy trong lòng: "Nếu bây giờ nguoi cho ta, ta sẽ không tính toán với nguoi vì sao hoàng thượng có thể làm chuyện này. Nhưng nếu nguoi không cho, ha ha."

Một giây sau, Nam Tầm cảm giác được trong lồng ngực có thêm một bình nhỏ, theo sau là tiếng uất ức của Tiểu Bát: "Hu hu, lúc nào nguoi cũng bắt nạt ta. Hoàng thượng có thể làm chuyện đó thật sự là tình huống đột phát..."

Nam Tầm ồ lên: "Ta tin nguoi mà, sờ đầu."

Tiểu Bát:...

Cho nên nó vừa bị hổ sao? Nam Tầm đã tin nó, chẳng qua vừa nãy muốn lừa mê huyền phẩn?

Bước chân Yến Hàn rất lớn, một bước bằng ba bước của Nam Tầm, rất nhanh đã vào đến nội điện. Sau đó hắn vô cùng cẩn thận đặt nguoi lên giường, chính mình nghiêng nguoi đè lên.

Nam Tầm lập tức dùng tay chống ngực hắn, gấp gáp nói: "Hàn ca ca, chàng muốn thế nào ta cũng theo, nhưng ta có điều kiện."

Yến Hàn đẩy tay nàng ra, hôn lại đây, không buông tha bất kể cái trán chóp mũi hai đôi mắt, vừa hôn vừa nói: "Điều Điều, nàng nói đi. Dù là chuyện gì, ta cũng đáp ứng nàng."

Khỏe miệng Nam Tầm cong lên. Nàng đã nghĩ tới một biện pháp, vậy là mê huyền phẩn có thể giữ lại để lần sau dùng rồi.

"Hàn ca ca, tuy rằng tới hôm qua chàng có tháo mặt nạ. Nhưng lúc đó đen sì sì, ta căn bản chưa thấy rõ mặt chàng. Bây giờ chàng nó thể tháo xuống lần nữa được không?"

Yến Hàn nghe lời này, động tác cứng đờ, không tiếp tục nữa.

Hắn giúp Nam Tầm chỉnh đốn cung trang ngón ngang, bế nàng lên từ trên giường, hơi hồ thẹn nói: "Xin lỗi Điều Điều. Ta không nên làm trái ý nguyện của nàng, ban ngày ban mặt còn muốn làm chuyện như vậy."

Nam Tầm...

Nam Tầm nhìn đôi mắt sung huyết của hắn, trong lòng mẹ nó đã cười nghiêng ngả.

Đúng, cứ nhìn đi. Ta xem nguoi có ghen đến chết không!

"Hàn ca ca, ta không có không muốn nha. Ta rất thích." Nam Tầm đến gần, hai tay kéo cổ hắn, hơi ngửa đầu hôn lên cằm hắn, mặt mày cười cong cong.

Yến Hàn nghe, hô hấp dồn dập, suýt chút nữa ghen thờ.

Ánh mắt hắn nóng rực đánh giá Nam Tầm một lúc, đột nhiên bất ngờ kéo xoẹt một mảnh vải dài từ áo bào của mình.

Nam Tầm a một tiếng: "Chàng làm cái gì vậy?"

Yến Hàn không nói hai lời mà dùng mảnh vải che mắt nàng, giọng nói trầm thấp mắt tiếng vang lên bên tai: "Điều Điều, nàng có thể sờ ta, sờ thế nào cũng được. Ta muốn nàng, lúc này liền muốn, ta không nhịn được."

Nói xong lời này, hắn tháo xuống mặt nạ trên mặt, sau đó cầm tay Nam Tầm kéo đến bên mặt mình.

Nam Tầm tức giận bất bình: "Hàn ca ca, chàng quá gian trá. Dựa vào cái gì ta phải che mắt sờ mặt chàng?"

Yến Hàn mút lấy môi nàng, thấp giọng dụ dỗ: "Ngoan, đừng nháo, sờ cho cẩn thận. Không phải nàng muốn biết gương mặt ta thế nào sao?"

Nam Tầm...

Đại boss coi nàng là trẻ con, lừa dối dễ vậy ư?

Nam Tầm sờ loạn trên mặt hắn một trận như để phát tiết, còn véo má hắn kéo ra ngoài, gương mặt tuấn tú đã bị nàng nhéo đến biến hình.

Dù vậy, động tác tay Yến Hàn không hề chậm lại.

Tốc độ của hắn thật nhanh bóc sạch quả quả trứng gà mặc quần áo Nam Tầm. Ngay từ đầu đai lưng buộc quá chặt, hắn còi nửa này không còi được,

liền lập tức xé đai lưng thành hai nửa, sau đó kéo hai ba cái cung trang rút ra ngoài, tiếp theo là quần áo trong.

Đúng là lột đến trơn bóng, không hề lưu lại thứ gì.

Lúc sau, hắn liền bắt đầu thưởng thức bữa tiệc lớn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đừng Tức Giận, Đền Nàng Cái Lớn Hơn Nữa

Nam Tầm then đến không được, may là mắt nàng đã bị che lại, tránh phải nhìn thấy hình ảnh càn rỡ này.

"Hàn ca ca, hình như chàng chưa cởi quần áo. Chàng như vậy thật giống mặt người dạ thú." Nam Tầm vì làm lơ cảm giác then thùng quần bách, bắt đầu chế nhạo đối phương.

Môi Yến Hàn chuyển qua bên tai nàng, nặng nề cười khế, âm thanh kia cực kỳ gọi cảm: "Điều Điều, ta chính là mặt người dạ thú, nhưng chỉ cảm thú với nàng thôi. Có điều nếu Điều Điều thích ta không mặc quần áo, vậy ta sẽ cởi ngay."

Nam Tầm ngẩn ra, vội vàng nói: "Không không không, chàng không cần cởi, thật đấy!"

Nhưng Yến Hàn kéo hai ba cái liền cởi xuống áo bào, sau đó vững chắc đè tới.

Màn bị thả xuống, giường đang đung đưa, đất đang chấn động, người nào đó bị nướng bánh đang ưu thương khóc thút thít.

Giữa hiệp Nam Tầm bị nướng khét một lần, một đến hôn mê bất tỉnh. Chờ nàng tỉnh lại, nàng đang ở trong ngực Yến Hàn, trên mặt vẫn còn che mảnh vải.

Nhưng sau khi phát hiện mình ngâm trong nước ấm, nàng đã mắng vài tiếng cảm thú trong lòng.

Con cảm thú nào đó vuốt ve cơ thể bóng loáng như tơ của nàng, ngón tay xẹt qua từng nơi, hài lòng nói: "Điều Điều, hiện tại trên người nàng đều là dấu vết của ta. Nàng là của ta."

Nam Tầm không dám động, sợ không cẩn thận cảm thú này lại phát tỉnh.

Nhưng dù nàng có bất động, cảm thú nào đó cũng đã động dục.

"Điều Điều, bồn tắm của nàng quá nhỏ, chỉ vừa đủ hai người ngồi, chẳng thể làm chuyện gì khác." Con cảm thú đã động dục nào đó nói như vậy.

Nam Tầm ...

Cho nên, người con mẹ nó muốn làm cái gì?

Người biết bồn tắm này nhỏ người cũng theo vào? Bồn tắm này chưa có bị người ngồi nát chính là vạn hạnh!

Nhưng giây tiếp theo, Nam Tầm liền phát hiện cảm thú này không có hạn cuối.

Cảm thú nói: "Điều Điều, chúng ta đứng lên đi, nàng đỡ thành thùng tắm."

Nam Tầm ...

Sau đó con cảm thú nào đó liền vừa dỗ vừa lừa đè Nam Tầm nướng bánh.

Sau đó lại ào ào một tiếng, bồn tắm trực tiếp vỡ ra rồi, nước chảy lênh láng đầy phòng.

Thủy Hoàn ở bên ngoài bị tiếng động kịch liệt này đánh thức. Nàng vội vã vọt vào, thấy đầy đất hỗn độn, mà sau tắm bình phong mờ hồ có thể nhìn thấy hai bóng người.

Thủy Hoàn lập tức hiểu được bồn tắm này vỡ thế nào. Nàng dùng tốc độ nhanh nhất cuộc đời thu thập tàn cục, sau đó liền lùi ra.

Sau tắm bình phong, Nam Tầm cảm giác mình không còn mặt mũi gặp người, tức giận liền túm rút tấm vải trên mặt.

Nhưng Yến Hàn nhanh hơn nàng, thoát một cái, trên mặt hắn đã mang lên mặt nạ.

Nam Tầm phải thần phục bởi tốc độ của hắn, trong lòng lại kìm nén lửa giận. Thừa dịp hắn không chú ý, liền đạp cho một cước.

Kết quả, năng lực phòng ngự của Yến Hàn thật mạnh, trực tiếp dùng tay ngăn một cước của nàng, sau đó thuận thế nắm chặt mắt cá chân của nàng, kéo về phía mình.

Nam Tầm bị kéo vào lòng ngực của hắn, bị hắn ôm gắt gao trong ngực.

"Người không biết xấu hổ. Lần sau còn dám như vậy, ta hừ* người." Nam Tầm buông lời hung ác.

*hừ trong hừ thư, giống như giấy ly hôn.

Cánh tay Yến Hàn đột nhiên siết chặt, trầm giọng nói: "Nàng dám!"

Dường như cảm thấy giọng điệu của mình quá nặng, hắn lập tức dịu giọng, ôn nhu mang theo chút ăn năn nói: "Điều Điều, ta biết nàng giận ta làm hư bổn tằm của nàng. Lần sau ta mang cho nàng cái lớn hơn nữa, nàng đừng tức nữa, hửm?"

Nam Tầm: ... Mẹ nó nàng thật không tức cái này!

Yến Hàn ôm nữ tử chỉ khoác một cái áo choàng trước mặt. Bây giờ người này là thê tử của hắn, vì vậy hắn không nhận được, duỗi tay vào sờ sờ.

Xúc cảm mềm mại, khiến tâm thần chao đảo.

"Hắn ca ca, nhân lúc ta còn chưa phát hỏa, chàng có thể lăn đi rồi." Nam Tầm vỗ bỏ móng vuốt hạnh kiểm xấu của hắn.

Yến Hàn ôm nàng lại thêm một cái hôn sâu triền miên, sau đó mới lưu luyến không rời nói: "Xác thực ta còn có việc phải giải quyết. Đi trước, Điều Điều, ta sẽ tới thăm nàng bất cứ lúc nào."

Chờ người rút cuộc cút đi, Nam Tầm than ngắn than dài: "Tiểu Bát, hiện tại cái này thật là đại boss sao. Cảm giác từ sau tối qua, hắn liền biến thành người khác vậy, khá giống, khá giống --"

"Giống thẳng nhóc vắt mũi chưa sạch tình đậu sơ khai đòi hỏi vô độ." Tiểu Bát thực ra sức bổ sung.

Nam Tầm nghe lời này lập tức ghen rồi. Nàng nghĩ nghĩ, thật là có chút giống, nhưng điều này có khả năng sao? Thật khó mà tin nổi.

Nguyên tưởng là tài xế già, kết quả là thẳng nhai to con ngây thơ?

Ngày qua ngày như vậy gần một tháng, mỗi ngày Nam Tầm không bánh nướng áp chảo thì chính là bánh nướng áp chảo. Nếu không phải cơ thể không thể mang thai, nàng có thể hoài nghi chính mình đã một lần mang thai mười đứa.

Yến Mạch Hàn là cái đồ lưu manh không biết xấu hổ!

"Tiểu Bát, ta cảm thấy cứ thế như vậy cũng không phải cách hay, sẽ không có gì mang tính chất đột phá. Ta cảm thấy qua gần một tháng nữa phải nghĩ cách vạch trần chân tướng." Nam Tầm suy nghĩ nói.

Tiểu Bát khó hiểu: "Vì sao phải vạch trần chân tướng? Giá trị ác niệm của đại boss gần đây giảm thật sự khả quan a, hiện tại đã giảm còn 25 điểm"

"Người không phát hiện đã gần nửa tháng rồi mà giá trị ác niệm cũng không giảm sao? Hắn là đã bão hòa, trừ khi phát sinh chuyện khác, bằng không cứ như vậy qua một hai năm cũng không giảm nhiều bao nhiêu."

Tiểu Bát cả kinh: "Bảo bối, người đột nhiên trở nên tích cực tiến thủ như vậy, làm ta cảm thấy thật bất ngờ a."

Kỳ thật nó nghi ngờ Nam Tầm không muốn bị bánh nướng áp chảo, cho nên mới trở nên "tích cực tiến thủ" như vậy. Có điều Nam Tầm nói rất có lý. Nếu còn như vậy nữa, đại boss thật ra thoải mái, nhưng thoải mái xong mà không giảm giá trị ác niệm cho nó, vậy quá cận kề. Kề cận bề như vậy tuyệt không thể để hắn được tiện nghi, nhất định phải ngược chết hắn.

Vậy là lúc một người một thú đang thương lượng nên vạch trần " gương mặt thật" của Yến Hàn ở thời điểm nào, cung Trì Mộ đột nhiên nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Nam Tầm đang cùng phơi đệm chăn với Thúy Hoàn trong tiểu viện, lại không ngờ một bóng trắng đột nhiên từ ngoại viện bay vào.

Người tới mặc một thân áo gấm trắng, đầu đội bạch quan, bên hông đeo một miếng ngọc bội tốt, khuôn mặt thanh tú, ôn nhuận như ngọc.

Nam Tầm tìm tòi trong ký ức, lập tức biết thân phận của người này.

Hiền vương Yến Mạch Ngọc, là...gian phu đòi trước của Tần Bộ Diêu.

"Thúy Hoàn, người lui ra trước đi, ta có lời muốn nói với nương nương nhà người." Yến Mạch Ngọc nói, ánh mắt thẳng tắp dừng trên người nữ tử trước

mặt, thoát nhìn xa cách và xa lạ.

Hiển nhiên Thúy Hoàn cũng nhận thức Hiền vương, thần sắc nàng hoảng loạn xem xét liếc ngoài sân một cái, chính mình cũng không biết khăn trương cái gì.

“Vây nô tỳ liền ở cửa viện, Hiền Vương ngài nói chuyện với nương nương nhà ta, tốt nhất không cần lưu lại lâu lắm.” Thúy Hoàn hành lễ với hắn, rồi đi.

Trong nháy mắt Thúy Hoàn vừa mới khép lại đại môn kia, ánh mắt Yến Hàn Ngọc đột nhiên biến đổi, nóng bỏng mang theo vẻ đau lòng.

Nam Tầm...

Nàng chợt hiểu ra vì sao Yến Mạch Ngọc sẽ là khí vận tử trong miệng Tiểu Bát, bởi vì Yến Mạch Ngọc quá biết biến đổi sắc mặt. Ở trong mắt người ngoài, hắn vẫn luôn biểu hiện không màng danh lợi, không chút hứng thú nào đối với ngôi vị hoàng đế, giấu giếm được nhiều vị đại thần, cũng giấu được Yến Hàn Mạch đời trước.

Yến Mạch Ngọc đột nhiên tiến lên một bước.

Nam Tầm bỗng không kịp phòng ngừa liền bị hắn ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Tiểu Bát, Hắn Đang Lừa Quỷ À

Nam Tầm sững sốt một hồi, vội vã đẩy hắn ra, lại phát hiện đối phương nhìn ôn nhuận như ngọc nhưng sức lực bá đạo cực kì, làm nàng rất khó chịu.

"Thả ta ra!" Giọng Nam Tầm lạnh xuống.

Giấc mơ nàng bịa cho Yến Mạch Hàn vu oan tất cả cho Yến Mạch Ngọc, nàng vốn còn có chút chột dạ. Nhưng người trước mặt này vừa đến đã không biết lễ nghĩa liêm sỉ mà ôm nữ nhân của Hoàng thượng vào lòng, nàng không thể không nghi ngờ Tần Bộ Diêu đời trước chính là bị hắn lừa tình.

Cũng có thể không phải lừa gạt, hắn thực sự thích Tần Bộ Diêu, nhưng đời trước hắn vượt qua lời tri trước tiên. Một nam nhi phong lưu lỗi lạc như vậy chủ động lấy lòng, hơn nữa hắn có ý định dụ dỗ, nữ nhân bình thường tự nhiên khó có thể kháng cự.

"Xin lỗi Bộ Diêu, Ngọc ca đã tới chậm." Tiếng của Yến Mạch Ngọc mang theo vẻ ảm đạm khàn khàn, nghe qua rất dễ khiến người đau lòng.

"Người thả ta ra trước."

Rốt cuộc Yến Mạch Ngọc buông lỏng Nam Tầm. Nam Tầm đột nhiên lùi lại hai bước, nhíu mày nhìn hắn: "Hiền vương, người không biết đây là hậu cung của Hoàng thượng sao? Người không tránh hiềm nghi thì thôi, còn phi lễ bốn cung?"

Yến Mạch Ngọc sững sờ một hồi, vội vàng nói: "Bộ Diêu, xin lỗi, vừa nãy do ta gặp được muội nên không khống chế được cảm xúc, không có ý khinh bạc muội."

Hắn muốn tiến lên, tuy nhiên thấy vẻ chống cự trên mặt nàng, liền miễn cưỡng dừng bước chân.

"Bộ Diêu, có phải muội trách ta tới quá muộn? Ta cũng vừa mới biết muội bị đẩy vào lãnh cung. Nếu như ta biết sớm hơn một chút, chắc chắn sẽ không để muội ăn nhiều đau khổ như vậy!" Yến Mạch Ngọc mang vẻ mặt hối tiếc.

Nam Tầm vỗ tay trong lòng: "Tiểu Bát, Yến Mạch Ngọc này đang lừa quỷ à? Trong cung khẳng định có nhân tuyến của hắn, vậy mà hắn dám nói với ta vừa mới biết chuyện ta bị đẩy lãnh cung, người tin không?"

Tiểu Bát không hề trả lời nàng, mà nuốt một ngụm nước miếng, sau đó nói: "Thân ái, cảnh Hiền vương ôm người vừa nãy đã bị đại boss thấy được, sau đó ngay lập tức, giá trị hắc hóa của hắn tăng 5 điểm, biến thành 90 rồi."

Nam Tầm: "Mẹ nó sao người không nói sớm! Toi rồi! Bây giờ Yến Mạch Hàn còn nhìn chăm chăm đôi ta sao?"

Tiểu Bát: "Đại boss tức quá đi rồi." Ngừng một chút: "Một giây sau hắn lại quay lại rồi, hiện tại đang nhìn các người chăm chú rất chăm chú."

Nam Tầm...

Yến Mạch Ngọc bên cạnh còn đang ỉ ềo nói về sự lo lắng của hắn. Nam Tầm có thể nhìn ra hắn thực sự có ý với Tần Bộ Diêu, chỉ là chút tình ý này xen lẫn hoặc nhiều hoặc ít tính kế. Nàng không thích tình cảm không thuần khiết.

"Tiểu Bát, ta hỏi ngươi. Yến Mạch Ngọc ở nguyên thế giới có giết chết Yến Mạch Hàn đã sống lại hay không?" Nam Tầm hỏi.

Tiểu Bát nói: "Chắc chắn rồi nha. Nguyên thế giới cũng không có ta với ngươi đến tiêu trừ giá trị ác niệm của đại boss phản diện, sớm muộn gì hắn cũng bị khí vận tử giết chết. Mặc dù đại boss phản diện trùng sinh có thể phòng ngừa chu đáo, nhưng không đâu lại được khí vận tử khí vận thêm thân. Hắn nhất định phải chết, trừ khi giá trị ác niệm bị đánh tan toàn bộ."

Nói tới đây, Tiểu Bát cười hắc hắc: "Bây giờ đã biết ta luôn làm việc tốt rồi chứ? Không có gia gia ta đây, cuối cùng nhân vật đại boss phản diện trong mỗi thế giới đều chỉ có một con đường chết. Chỉ đoạt giá trị công đức của khí vận tử, lại có thể cứu vớt một cái mạng. Ta cảm thấy mình thật giống Đấng Cứu Thế nha."

Nam Tầm lập tức sửa đúng: "Không phải ngươi, là ta, cảm ơn. Ta làm cái thứ Đấng Cứu Thế rẻ rách này, còn ngươi thì đoạt giá trị công đức Đấng Cứu Thế nên được."

Tiểu Bát hơi chột dạ: "Không phải người ta đã đồng ý cứu ngươi một mạng sao. Ngươi nói xem mạng ngươi cũng mất, ngươi còn muốn giá trị công đức làm gì?"

Nam Tầm: "Vì vậy a bảo bối, ta mới vẫn cung ngươi như thế, nếu không ta đã sớm giết chết ngươi."

Tiểu Bát...

Mẹ nó, tại sao những người làm nhiệm vụ Hư Không Thú khác tìm tới đều khúm núm, chỉ có của nó là ngược lại? Làm sao nó phải chột dạ chứ? Nó không cần chột dạ nha!

Sau đó Tiểu Bát nghĩ hồi lâu, cuối cùng đã ngộ ra vì sao nó lại sinh ra loại cảm giác chột dạ này. Bởi vì Nam Tầm ở mỗi thế giới đều bị đại boss phản diện ngược quá thảm, vô cùng thảm. Thủ thủ tâm địa cứng rắn như nó nhìn xong còn thấy đáng sợ.

"Bộ Diêu, Bộ Diêu, muội làm sao vậy?" Yến Mạch Ngọc thấy Tàn Bộ Diêu hồi lâu chưa lên tiếng, không khỏi cau mày nhìn nàng.

Hắn cảm thấy Tàn Bộ Diêu có chỗ nào thay đổi, nhưng hậu cung vốn là nơi ăn tươi nuốt sống, nếu người vẫn luôn bất biến đó mới kỳ quái. Huống chi Tàn Bộ Diêu còn bị hoàng huynh của hắn đẩy vào lãnh cung mấy tháng.

Nam Tầm khẽ cười: "Hiện vương điện hạ, hiện tại bốn cung rất tốt, không thể tốt hơn. Ở trong lãnh cung này, ta không cần lại lấy lòng người khác, sống được rất khoái hoạt. Ngươi lo lắng bốn cung cảm thấy, những lo lắng này ngươi vẫn dành cho thế tử của ngươi thì tốt hơn."

Yến Mạch Ngọc nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, trong mắt xẹt qua vẻ vui ngầm mờ mờ: "Bộ Diêu, hà tất muội phải nói dối ta? Muội biết rõ trong lòng ta chỉ có một mình muội, những năm gần đây bốn vương cung cũng chưa từng cười vợ."

Nam Tầm lấy làm kinh hãi, liền vội hỏi Tiểu Bát: "Hiện vương quả thực yêu Tàn Bộ Diêu đến mức này ư, ngay cả vợ cũng không cười?"

Tiểu Bát ha ha một tiếng: "Thân ái, chính thế xác thực không có, nhưng Hiện vương đã có một trắc phi, hai tiểu thiếp. Ta nói với ngươi, ngươi cũng đừng cảm thấy Hiện vương hoa tâm nha. Dựa theo thân phận địa vị của hắn, chỉ có mấy thiếp thất như thế đã tính thiếu, huống hồ vị trí chính phi của hắn vẫn trống. Nếu vị trí này thực sự để dành cho Tàn Bộ Diêu, vậy hắn xác thực xem như cái người si tình."

Nam Tầm: "... Được rồi, ta đã quên mất đây là cổ đại thiếp thất thành đàn. A chờ chút! Tiểu Bát, chẳng lẽ Tàn Bộ Diêu là nữ chính thế giới này? Nữ nhân mà nam chính thích không phải nữ chính sao? Trời ạ, vậy mà ta lại được làm nữ chính một lần!"

Tiểu Bát: "Ngươi nghĩ quá nhiều rồi... Thế giới này không có nữ chính, bởi vì nữ nhân của Yến Mạch Ngọc nhiều lắm. Trước đó Tàn Bộ Diêu vốn đã thất thân, dù vậy Yến Mạch Ngọc còn cho nàng vị trí hoàng hậu, việc này quả thật là ân sủng lớn lao. Từ đây Tàn Bộ Diêu luôn khẳng khái một mực với Yến Mạch Ngọc, còn sống vô cùng hòa hợp cùng đám tỷ muội trong hậu cung, xử lý hậu cung cực kỳ ngăn nắp."

Nam Tầm...

Yến Mạch Ngọc thấy nữ tử choáng váng, thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ Bộ Diêu cũng vẫn nhớ mãi không quên ta?

Yến Mạch Ngọc đột nhiên tiến lên một bước, thoát cái nắm chặt hai tay Nam Tầm.

Nam Tầm sợ hết hồn, tay phải đã phản ứng trước não, cho hắn một cái tát vang dội.

Yến Mạch Ngọc khó thể tin nhìn nàng.

"Hiện vương, bốn cung lớn lên cùng ngươi từ nhỏ, hy vọng ngươi đừng phá hủy chút tình cảm duy nhất này. Bây giờ bốn cung là nữ nhân của hoàng thượng, cho dù bị hắn vứt bỏ, thân phận này cũng sẽ không thay đổi. Mong Hiện vương tự trọng!" Nam Tầm nắm nắm bàn tay hơi tê dại, nghiêm mặt nói.

Yến Mạch Hàn sửng sốt hồi lâu, cuối cùng lùi lại hai bước.

Hắn tự giễu cười nhạo một tiếng, tất cả tình cảm mới vừa nảy thu liễm trong nháy mắt, khôi phục dáng vẻ ôn nhuận như ngọc ban đầu.

Sau đó hắn phát tay với Nam Tầm, lạnh nhạt nói: "Là bọn vương mạo phạm nương nương, mong nương nương chớ trách. Thực không dám giấu giếm, lần này sở dĩ bọn vương lên vào cung nương nương, vốn vì Tàn lão tướng quân nhờ vả. Bây giờ nhìn thấy nương nương bình an vô sự, bọn vương cũng có thể để Tàn lão tướng quân an tâm."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Buồn Phiền, Ta Muốn Thay Chàng Gánh Vác

Trong mắt Nam Tầm xẹt qua vẻ kinh ngạc, nói với hắn: "Đa tạ Hiền vương, làm phiền Hiền vương mang hộ bọn cung câu nói. Bọn cung ở đây tất cả đều tốt, mong ông nội bọn họ đừng lo lắng."

Yến Mạch Ngọc gật đầu, xoay người rời đi.

Chờ người đi rồi, Tiểu Bát nhắc nhở: "Vừa rồi cái tát kia làm tình ý của hắn với người phai nhạt không ít. Tốt xấu gì cũng là khí vận tử, chúng ta cứ đắc tội như vậy có phải không hay lắm?"

Nam Tầm có vẻ không để ý: "Ta nhìn ra được Hiền vương là người rộng lượng, sẽ không so đo với người như ta."

Tiểu Bát: ...

"Thật ra, ta đang đánh cược." Nam Tầm lại bổ sung một câu.

Tiểu Bát không lên tiếng, chờ nàng nói tiếp.

"Người thật sự cho rằng Yến Mạch Ngọc đạt được phong hào Hiền vương là hiển thật đó hả? Phàm là người làm việc lớn, có ai không phải sát phạt quả quyết có đúng có mưu. Mà loại thượng vị giả* muốn mưu đồ ngôi vị Hoàng đế như hắn, bàn tay tuyệt đối không sạch sẽ được."

*Thượng vị giả: loại người kéo người khác xuống để bò lên trên.

Tiểu Bát: "Ta bỗng cảm thấy lời của người nghe không hiểu."

Nam Tầm vào nhà tự rót cho mình một chén trà, nói chậm rãi: "Hắn trăm phương nghìn kế dụ dỗ Tàn Bộ Diêu, có lẽ đúng bởi vì thích. Nhưng còn một nguyên nhân trọng yếu hơn, hắn cần thế lực Tàn gia. Hiền vương hắn là người tâm cao khí ngạo, ta mới vừa làm rớt mặt mũi của hắn, chặt đứt con đường này, hắn hẳn sẽ không da mặt dày tới dụ dỗ ta nữa. Có điều người cảm thấy hắn sẽ bỏ qua cây to Tàn gia này sao?"

Tiểu Bát: "... Hắn là không."

"Vì vậy ta đang nghĩ, hắn có khả năng quyết tâm giết ta hay không? Nếu là giết ta liền có thể khiến Tàn gia khơi dậy hận thù với Hoàng thượng, Tàn lão gia tử không còn kiêng kỵ là ta, đến thời điểm còn không phải bị mồm mép của hắn làm lung lạc?"

Tiểu Bát: !

"Không, không thể nào?" Tiểu Bát khiếp sợ quá đổi.

Nam Tầm nhún nhún vai: "Ta cũng không biết đâu, vì vậy chúng ta liền mỗi mắt chờ xem."

"Người không sợ người bị hắn giết chết sao?"

"Không sợ đâu, bây giờ không phải có một con cầm thú giám thị ta mỗi ngày sao. Có đại boss ở đây, ta cảm thấy cực kỳ an tâm."

Tiểu Bát không còn gì để nói.

Tối hôm đó, Yến Hàn không có tới. Nam Tầm nghĩ rằng hắn đang sinh hờn dỗi, nhưng hắn khẳng định nhịn không quá ba ngày.

Kết quả đầu chỉ ba ngày, ngay buổi tối hôm sau, Yến Hàn đã không nhịn được mà đến rồi.

Lúc đến, hắn mang theo một bồn tắm rất lớn, còn là cái loại nạm vàng kia.

Nam Tầm nhìn kích thích bồn tắm, khoe miệng hung hăng co giật.

Yến Hàn không phí lời, trực tiếp đưa bồn tắm cho Thúy Hoàn, sau đó khiêng thẳng Nam Tầm vào phòng.

Thúy Hoàn ngằm hiểu, lập tức đi chuẩn bị nước nóng.

Lúc cả người Nam Tầm vẫn ngỡ ngác thì quần áo của nàng đã bị lột sạch.

Yến Hàn đẩy nàng trên bàn đu dây, bàn đu dây đu đến quá cao, quá kích thích, Nam Tầm sợ đến kêu to ra tiếng, vừa kêu to vừa khóc hu hu.

Chơi đùa qua đi, hai người che kín chắn nói chuyện phiếm, Yến Hàn siết chặt nàng trong lòng ngực mình. Bên trong tấm màn có chút tia sáng xuyên qua, khiến cặp mắt nam nhân phản xạ hai vệt sáng, ở trong bóng tối lấp lờ như đôi mắt của dã thú, nhìn qua có vẻ thâm trầm hung ác.

"Hàn ca ca, hôm nay chàng sao vậy?" Nam Tầm thật biết điều thuận theo chôn trong ngực hắn, tiếng nói trầm thấp hỏi.

"Không có chuyện gì." Yến Hàn nói một câu, giọng không có gì dao động.

Nam Tầm dùng ngón tay gãi gãi ngực hắn, hiểu ý nói: "Hàn ca ca, bây giờ chúng ta đã là vợ chồng, ta hy vọng chàng có tâm sự có thể nói cho ta đôi chút. Tuy rằng ta không nhất định có thể giải quyết giúp chàng, nhưng ta muốn nghe."

"Điều Điều, nàng thật sự muốn nghe?" Yến Hàn khe khẽ cắn lấy vành tai nàng.

"Thật sự, ta muốn chia sẻ buồn phiền với chàng."

Yến Hàn dừng một chút, nói không nhanh không chậm: "Ta có một đệ đệ ruột. Ta đối với hắn rất tốt, nhưng hắn lại mơ ước đồ vật của ta, hơn nữa còn là hai thứ quan trọng nhất và quý giá nhất. Nàng nói xem, ta phải làm gì với hắn bây giờ?"

"Thật sự rất quan trọng sao?"

"Đúng, trọng yếu đến độ nếu ta vừa mất hai thứ này, ta có thể chết ngay lập tức. Mà hắn, đệ đệ tốt của ta, biết rõ thứ này quan trọng với ta đến nhường nào, nhưng lại muốn cướp đi từ trong tay ta."

Nam Tầm nghe lời này thì lập tức nhú mày. Mặc dù trong bóng tối không thấy rõ vẻ mặt của nàng, nhưng xuất phát từ tố chất nghề nghiệp, nàng cũng không lười biếng chút nào, cảm giận nói: "Nếu thực sự như thế, vậy đệ đệ này của chàng chính là bạch nhãn lang*. Nếu hắn thật nguy hại đến chàng, chàng cũng đừng khách khí, nên làm gì thì làm đấy. Chỉ có điều rút cuộc cũng là huynh đệ ruột của chàng, vì không cho người ta lên án, cuối cùng chàng giữ cho hắn cái mạng nhỏ là được."

*Bạch nhãn lang: kẻ vô ơn bạc nghĩa

Yến Hàn đột nhiên ánh mắt sáng quắc nhìn nàng: "Điều Điều, nàng thật nghĩ như vậy?"

"Đúng vậy, hắn đều nguy hại đến tính mạng của chàng, nếu như không phải đệ đệ của chàng, ta còn muốn tự mình giết chết hắn."

Yến Hàn nhìn nàng chăm chú nửa ngày, bất chợt xoay người, nhiệt liệt mà hôn nàng, sau đó bất ngờ không kịp chuẩn bị lại bắt đầu nướng bánh.

Nam Tầm bị nướng đến hôn mê bất tỉnh. Giữa lúc mơ màng, Yến Hàn ôm nàng tắm rửa, nhưng rất nhanh nàng liền nghe được tiếng loảng xoảng trong cơ thể mình.

Má nó, tên cầm thú này!

Lần này bôn tắm thật rắn chắc, vậy mà chưa có vỡ.

Mấy ngày liên tiếp, Nam Tầm đều vượt qua như thế, thê thê thảm thảm bi ai.

Tiểu Bát che đậy ngũ thức từ sáng đến tối, chỉ còn chờ Nam Tầm chủ động gọi nó, nó mới dám nhòm ngó thế giới bên ngoài.

"Con mẹ nó, sao Yến Mạch Ngọc còn chưa phái người giết ta? Còn tiếp tục như vậy nữa, chẳng bằng ta trực tiếp thắt cổ tự sát chết luôn cho rồi."

Tiểu Bát: "Thân ái, có thống khổ như vậy thật sao? Sao ta thấy ngươi rất hường thụ?"

Nam Tầm: "... Ta chỉ là sợ thận hư."

"Ồ? Cái này không phải làm nam nhân dễ thận hư sao, ngươi có nói ngược không?"

Nam Tầm: "Tư thế áp chảo bánh nướng nhiều lắm, eo ta không đủ lực, vì vậy cần bồi bổ."

Tiểu Bát: "Ta không hiểu nha. Ngươi ta là con thú thú thuần khiết, chưa từng yêu đương với thú thú giống cái."

Nam Tầm tin nó mới lạ.

Có lẽ do Nam Tầm nhắc đi nhắc lại mỗi ngày, cho nên cuối cùng nàng cũng thấy sát thủ trông đợi đã lâu.

Yến Mạch Ngọc rót cuộc là tàn nhẫn hạ tâm, chuẩn bị giết chết Tần Bộ Diêu.

Có thể trong mắt hân, nữ nhân không có thì có thể lại tìm. Nhưng cơ hội mất đi là không lại được, hân tuyệt không thể bỏ qua thế lực Tần gia.

Hân là yêu Tần Bộ Diêu, nhưng tình yêu này so sánh với giang sơn hân trù tính đã lâu liền có vẻ nhỏ bé không đáng kể.

Chẳng sợ lần trước Nam Tầm để lại cho hân đường sống, hân cũng sẽ không hạ chiêu tàn nhẫn này, mà sẽ thử nghiệm lung lạc nàng lần nữa. Nhưng thái độ Nam Tầm quá kiên quyết, hoàn toàn chặt đứt con đường thông qua Tần Bộ Diêu lung lạc Tần gia của hân.

Ở trong mắt người ngoài, từ lúc Tần Mỹ nhân bị đẩy vào lãnh cung, Hoàng thượng liền chưa từng đặt chân vào lãnh cung. Vì vậy muốn động thủ giết Tần Mỹ nhân trong lãnh cung là một chuyện rất dễ dàng.

Lúc trời tối người yên, cung Trì Mộ vừa diễn ra hai trận yêu tinh đánh nhau kịch liệt. Nam Tầm mệt đến ngủ thiếp đi, mặt nàng dán chặt lấy mặt Yến Hân, một tay kéo cổ hân, một chân thon dài gác bên hông hân, hoàn toàn một bộ nhậm quân hái*.

*Nhậm quân hái: mặc người muốn làm gì thì làm

Yến Hân ra sức thở hổn hển, một chút buồn ngủ cũng không có, cứ như vậy nhìn chăm chăm khuôn mặt nữ tử không rời, cẩn thận miêu tả mỗi đường nét của nàng.

Cũng không biết nhìn bao lâu, hân giống như rót cuộc xem đủ rồi, từ từ khép lại đôi mắt, nhưng không ngờ tiếng động ngoài điện truyền tới khiến hân đột nhiên bừng tỉnh, sát khí trong mắt lan ra ngoài.

Có người, còn không chỉ một!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Vạch Trần, Kỹ Thuật Diễn Của Hoàng Thượng

Không có mệnh lệnh của hân, bọn Ảnh Nhị căn bản sẽ không tự ý rời vị trí, vì vậy những người này không phải người của hân!

"Ai!" Thúy Hoàn nằm nghỉ ngoài điện hiển nhiên cũng nghe thấy động tĩnh, không khỏi hét lớn một tiếng.

Nam Tầm mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy Yến Hân, lại an tâm cọ cọ ở cổ hân: "Hân ca ca, sao chàng còn chưa ngủ?"

"Diêu Diêu, bên ngoài có thích khách, nàng ở yên đây đừng nhúc nhích!" Yến Hân trầm giọng, thật nhanh lấy mặt nạ mang theo, sau đó rút kiếm liền bay ra ngoài.

Nam Tầm giật mình, thanh tỉnh trong nháy mắt.

"Tiểu Bát Tiểu Bát! Có phải Yến Mạch Ngọc phái người tới giết ta rồi không hả?" Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát.

Tiểu Bát nói: "Đúng vậy đấy, Hoàng thượng ở ngay trên giường người mà, ngoài Hiền vương thì còn ai."

"Má nó đồ đàn ông cặn bã, trước đây không lâu mới bày tỏ nỗi lòng với ta. Lúc này mới bao lâu đã muốn đến giết ta rồi?"

Tiểu Bát ha ha một tiếng: "Đây không phải là những gì người kỳ vọng sao?"

Nam Tầm: "Không được, ta không thể ngồi yên ở đây. Ta muốn ra ngoài giúp Hân ca ca giết địch."

Tiểu Bát chà xát da gà: "Ta cá chắc người đi ra ngoài tuyệt đối không phải vì giúp hân."

Nam Tầm: "Là giúp hân, có điều thuận tiện kéo rót mặt nạ của hân, sau đó sẽ diễn một hồi vở kịch lớn tề tâm liệt phế của năm."

Tiểu Bát: ...

Trong viện, Yến Hân và Thúy Hoàn đang đấu kịch liệt với đám người kia.

Chờ Nam Tầm thấy rõ quần áo trên người họ, không khỏi lấy làm kinh hãi. Những người này không có mặc y phục dạ hành, cũng không che mặt, hơn nữa còn mặc một thân đồng phục đại nội hộ vệ!

Bản thân họ là nội gián Hiền vương xếp vào trong đại nội hộ vệ, hay là những người này không dấu vết giết hết nhóm đại nội hộ vệ, sau đó thay đổi quần áo của đại nội hộ vệ?

Bất kể là loại nào, Hiền vương có thể làm được thần không biết quỷ không hay như thế, xác thực là lợi hại.

Người đến đại khái có mười người. Bọn họ vốn tưởng rằng giết chết một phi tần ở lãnh cung là một chuyện hết sức đơn giản, nhưng hiển nhiên bọn họ không ngờ được rằng ở đây vậy mà lại ẩn núp hai cao thủ.

Đặc biệt là nam nhân mang mặt nạ bạc này, chiêu nào chiêu nấy ác liệt tàn nhẫn, chỉ trong chớp mắt đã giết hai, ba người.

"Hàn ca ca, ta đến giúp chàng một tay!" Nam Tầm hét lớn, nâng kiếm đâm tới.

Về mặt Yến Hàn biến đổi, nổi giận nói: "Mau trở về! Đừng thêm phiền!"

Hắn vừa hơi mất tập trung, cánh tay đã bị người chém một đao.

Nam Tầm nhìn mà mắt đỏ cả lên, muốn xông qua, nhưng nghĩ đến mình võ công kém nhất trong ba người, nhất thời muốn đi phía trước không được, muốn lùi phía sau cũng không xong.

Tuy nhiên những "hộ vệ" kia đã nhìn ra tầm quan trọng của Nam Tầm với Yến Hàn. Bọn họ phân ra mấy người cuốn lấy Yến Hàn và Thúy Hoàn, còn dư lại thì vọt tới hướng Nam Tầm.

Hai mắt Yến Hàn tròn to, một chiêu kiếm đâm thủng họng một người trong đó, một cước đạp vào ngực tên còn lại, sau đó dùng tốc độ tối đa lao tới hướng Nam Tầm, đuổi đến trước thích khách kéo Nam Tầm ra sau mình.

Nam Tầm bị hắn kéo lao đảo một cái, ngoan ngoãn núp sau người hắn, tán gẫu cùng Tiểu Bát: "Ta nhìn vô dụng vậy sao? Kiếm thuật Tàn gia lợi hại đấy, dù nội lực ta không bằng bọn họ, nhưng chống đỡ chừng mười chiêu vẫn có thể được chứ?"

Tiểu Bát: "Đừng được tiện nghi còn khoe mẽ, đây không phải kết quả ngươi muốn sao. Nếu đại boss không tới, làm sao ngươi có cơ hội đi lật mặt nạ của hắn?"

Vừa mới bắt đầu Nam Tầm trốn sau lưng Yến Hàn, có người công kích bên này, nàng liền nâng kiếm chặn mấy chiêu. Sau đó Yến Hàn thực sự không yên lòng với nàng, trực tiếp xách người tới trong ngực, một tay đối kháng thích khách.

Võ công của hắn cao cường, dùng một tay đối địch cũng không rơi vào thế hạ phong. Nhưng bên Thúy Hoàn, dù đã giết ba tên thích khách, tuy nhiên trên người cũng đã bị đâm mấy vết.

Mắt thấy thích khách sắp bị dọn dẹp sạch sẽ, ngay lúc Yến Hàn ôm Nam Tầm xoay tròn, suýt soát tránh một chiêu, cánh tay Nam Tầm trong lúc lơ đãng hơi nâng lên, bộp một tiếng đã vỗ rớt mặt nạ trên mặt hắn.

Thế giới tựa hồ dừng lại ở thời khắc này.

Nam Tầm nhìn khuôn mặt nàng từng gặp qua mấy lần cũng cảm hận mấy lần, cả người ngây ra như phỗng.

Tất cả xảy ra quá nhanh, đột nhiên không kịp chuẩn bị, Yến Hàn tròn to mắt, cả người cũng cứng đờ. Hắn không dám nhìn tới đôi mắt Nam Tầm, sợ nhìn thấy bên trong đó điều mình sợ nhất.

Bỗng, hắn rên một tiếng. Thích khách thừa dịp hắn phân tâm, một đao chém tới, gần như tước hơn một nửa cánh tay hắn.

Cánh tay Yến Hàn buông lỏng, Nam Tầm tách ra từ trong ngực hắn, sau đó đột nhiên lùi hai bước.

"Điều Điều, nàng nghe ta nói." Yến Hàn muốn tiến lên, nhưng thích khách lại nâng đao vọt lại đây. Hắn vừa tức giận, chiêu thức trên tay còn muốn ác liệt hơn trước gấp mấy lần, một nhát trực tiếp bổ xuống giữa trán thích khách, cơ hồ chém người thành hai nửa, sau đó một thích khách khác bị hắn đâm xuyên lồng ngực.

Trong sân rơi rớt đầy xác thích khách, mùi máu tanh gay mũi quanh quần khắp nơi, nam nhân vừa ác chiến xong khê thờ hồn hèn.

Thúy Hoàn lao đảo chạy đến trước mặt Nam Tầm, cùng nàng đồng thời nhìn về phía Yến Hàn, gương mặt mang vẻ khiếp sợ.

Mặt nạ trên mặt Yến Hàn đã rơi xuống, lộ ra diện mạo thật sự của hắn, thành linh chính là bạo quân Yến Mạch Hàn mà hai chủ tớ Nam Tầm vẫn thường nhắc bên miệng.

"Điều Điều, ta... Không phải ta cố ý --"

"Ngươi đừng tới đây!" Nam Tầm đột nhiên quát to, ánh mắt nhìn hắn cực kỳ xa lạ.

Yến Mạch Hàn bị ánh mắt như vậy làm cho đau nhói.

"Điều Điều, nàng nghe ta giải thích, ta không phải có ý giấu nàng, ta..." Bàn tay buông thõng của Yến Mạch Hàn bỗng nắm chặt. Hắn đã từng tưởng tượng đến cảnh chân tướng bị vạch trần vô số lần, nhưng khi nó thực sự xảy ra, hắn mới phát hiện tất cả chuẩn bị từ trước đều vô dụng.

Khi đối diện đôi mắt chứa đầy thù hận của Tần Bộ Điều, một câu hán cũng nói không nên lời.

Ước nguyện ban đầu của hắn đích thật là muốn đùa giỡn nữ nhân này, nhưng bây giờ... Hắn yêu nàng. Nhưng loại lý do này có nói ra nàng sẽ không tin, ngay cả chính hắn đều cảm thấy buồn cười đến cực điểm.

Cơ thể Nam Tầm lung lay đi tới trước mặt hắn, cực lực ẩn nhẫn cảm xúc sắp tan vỡ của mình. Nàng đột nhiên cảm trường kiếm trong tay nhắm thẳng đối phương, cơ hồ gần từng câu từng chữ: "Yến Mạch Hàn, kỹ thuật diễn của ngươi tốt thật, tốt như vậy sao ngươi không đi diễn kịch hát hí khúc chứ?"

"Không giết chết được ta, liền tới đùa giỡn tình cảm của ta?"

"Không, Điều Điều, không phải như thế..."

Nam Tầm cười nhạt, cười còn khó coi hơn khóc: "Đúng, mục đích của ngươi đã đạt đến. Ta bị ngươi lừa xoay quanh, thất thân lại thất tâm, bây giờ có phải ngươi rất đắc ý?"

"Bây giờ ngươi tìm thích khách lại chơi trò xiếc gì? Khó nhọc kìa sao? Muốn ta càng thêm khẳng khái một mực với ngươi?" Nói xong, ánh mắt nữ tử đầy châm biếm xẹt qua cánh tay đỏ máu của Yến Mạch Hàn, trong mắt lại không chút vẻ đau lòng.

Nàng cười ha ha, đột nhiên quát lạnh: "Yến Mạch Hàn ta cho ngươi biết, Tần Bộ Điều ta móc tìm ra cũng có thể lấy về nhét trở lại, nhét không vào ta liền tự cắn nát nó nuốt vào bụng!"

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Sợ Hãi, Ánh Mắt Chứa Đầy Hận Ý

"Điều Điều, trăm thật sự yêu nàng, những thích khách này cũng không phải do trăm phái tới! Nàng tin trăm có được hay không?"

Yến Mạch Hàn muốn tiến lên, không ngờ thanh kiếm gác giữa cổ đột nhiên ấn xuống, trên cổ một trận đau nhói, bị mũi kiếm vạch ra một vết máu.

Yến Mạch Hàn khó có thể tin nhìn nữ tử trước mặt.

Cảm giác đau nhói giữa cổ làm hắn hiểu rõ, nếu hắn lại tiến thêm một bước, Tần Bộ Điều có khả năng sẽ thật sự cắt đứt cổ hắn!

Thời khắc này, hắn rất sợ hãi. Hắn không sợ chết, dù sao hắn là người đã chết qua một lần.

Hắn sợ chính là ánh mắt của Tần Bộ Điều.

Tần Bộ Điều thật hận hắn, hận không thể giết hắn ngay tại chỗ.

"Làm sao, làm gì nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ đây là ngày đầu tiên Hoàng thượng hiểu biết con người Tần Bộ Điều ta?"

Trong mắt và lời nói Nam Tầm tràn đầy trào phúng: "Hiện tại Hoàng thượng đã đùa cợt được rồi, có phải có thể trực tiếp giết chết ta? Nếu còn muốn nhìn ta đau đớn muốn chết, vậy Hoàng thượng hãy rút khỏi cung Tri Mộ của ta trước đi, bằng không ta sợ chính mình không nhận được dùng kiếm đâm thủng ngực ngươi, lại tự mình cắt cổ!"

Sắc mặt Yến Mạch Hàn đại biến, quát to: "Điều Điều nàng đừng kích động! Trăm đi là được rồi, đi là được rồi!"

Hắn cẩn thận từng bước rời đi, rất nhanh có mấy bóng đen bay vào, không tiếng động xử lý đám xác chết trong sân, ngay cả vết máu trên đất cũng bị họ dọn dẹp sạch sẽ.

Trong sân yên tĩnh, phảng phất tất cả vừa xảy ra chỉ là giấc mơ của Nam Tầm.

Nhưng Nam Tầm biết, có một số việc đã xảy ra chính là đã xảy ra, không quay về được nữa rồi.

Thụy Hoàn ở một bên khóc lớn, hiển nhiên nàng không thể nào tiếp thu được sự thật này. Tại sao Yến công tử Yến Hàn cùng chiều nương nương nhà nàng như thế lại đột nhiên biến thành Hoàng thượng đây?

Vậy trước đây bọn họ nói xấu Hoàng thượng trước mặt công tử Yến Hàn, có phải rất giống vai hề trong mắt hắn?

Đây thực sự là Hoàng thượng đang đùa bỡn nương nương ư? Nương nương nhà nàng nên làm gì a?

Nam Tầm vỗ vỗ vai tiểu nha hoàn, nói lạnh nhạt: "Ta không sao, đêm đã khuya, chúng ta ngủ tiếp đi."

Thúy Hoàn khịt khịt mũi, cứ như vậy nhìn nương nương nhà nàng như người không liên quan tiến vào nội điện, sau đó mặc nguyên quần áo nằm lên giường.

Phải khổ sở đến nỗi nào mới có thể giả vờ đến mức không quan tâm gì cả, trong lòng nàng có phải đang đổ máu?

Nam Tầm cảm thấy trái qua một hồi như vậy khiến cả người ớn lạnh, nàng nằm trên giường khẽ thở dốc.

Tiểu Bát liền vội hỏi: "Thân ái, người không sao chứ? Sao ta lại cảm giác tâm trạng người có gì đó không đúng?"

Nam Tầm giải thích: "Không có gì, chỉ là nhập diễn quá sâu, trong khoảng thời gian ngắn chưa thoát ra được."

Nàng tưởng tượng thấy Tần Bộ Diêu thực sự đã yêu Yến Hàn đến chết đi sống lại, mà ngay lúc này, thân phận hắn bại lộ, tất nhiên tâm tình nàng tan vỡ.

"Má nó, Tiểu Bát, người nói xem nếu ta thực sự là Tần Bộ Diêu, ta sẽ yêu Hoàng thượng sao? Vừa này tâm trạng ta rất không tốt, rất muốn giết người."

Tiểu Bát: "... Ách, không phải người nói Hoàng thượng là đồ lưu manh à? Ta cảm thấy Tần Bộ Diêu yêu hắn là kết quả tất nhiên, có điều may là người không phải Tần Bộ Diêu."

Nam Tầm ngáp một cái, trở mình liền ngủ thiếp đi.

Tiểu Bát: ...

Tâm thật lớn.

Nam Tầm đang nghĩ xem tiếp theo Yến Mạch Hàn sẽ có động tác gì, tuy nhiên không ngờ tới, ngày hôm sau đã có thái giám đến tuyên đọc thánh chỉ.

Tần mỹ nhân khôi phục cấp bậc Quý phi, ngay hôm đó chuyển vào ở cung Phụng Nguyệt.

Chung tình phụng nguyệt*, ngoài cung Phụng Minh bỏ không, cung Phụng Nguyệt này là tòa cung điện cách tám cung Long Minh của Hoàng thượng gần nhất.

*Chung tình phụng nguyệt: Những vì sao ôm lấy mặt trăng.

Vương công công Vương Thuận tuyên đọc thánh chỉ xong, cung kính đem thánh chỉ này đưa cho Nam Tầm, thấp giọng nhắc nhở: "Nương nương, chớ có phụ lòng một phen tâm ý của Hoàng thượng."

Nam Tầm nở nụ cười: "Đa tạ Vương công công nhắc nhở, chỉ là lãnh cung của ta khó coi, không có vật gì có thể để công công vui lòng nhận cho. Nếu công công không chê, có thể vào uống chén trà rồi đi."

Vương công công cười đến nở hoa: "Không dám không dám, có cơ hội tuyên đọc thánh chỉ cho nương nương là vinh hạnh của tạt gia. Nương nương vẫn mau mau dọn dẹp chút, chuyển đi sớm đi. Đẳng sau tạt gia là mấy nội thị rắn chắc, nương nương có thể sai khiến tùy ý. Ngày sau bọn họ chính là nội thị trong cung Phụng Nguyệt của nương nương rồi."

Nam Tầm gật đầu: "Làm phiền Vương công công."

Vương công công lại khách khí một phen, để lại mấy tráng sĩ nội giám hỗ trợ, còn dư lại liền dẫn đi.

Thúy Hoàn có vẻ lưu luyến: "Nương nương, nô tỳ không nỡ rời đi nơi này. Chờ chúng ta đi rồi, ai đến tưới nước cho cây cỏ và hoa trong sân nha. Sau này chúng nó có chết héo hay không?"

"Hết cách rồi, Hoàng thượng ban thánh chỉ xuống, bất luận người nào cũng không dám chống đối mệnh lệnh của hắn."

Thúy Hoàn nghe không ra vui giận từ lời nương nương nhà nàng, không khỏi có chút lo lắng.

Hoàng thượng lại đang giờ trò gì a? Lễ nào trước đây hắn làm còn chưa đủ, còn muốn đặt nương nương dưới mí mắt để nhục nhã bất cứ lúc nào?

"Thúy Hoàn, đi thôi, trà hoa ta ủ đều mang theo. Không cần người tự đi, gọi mấy nội giám ngoài kia làm thay chúng ta. Còn có mấy thứ người dùng quen trong bếp cũng mang theo. À đúng rồi!" Nam Tầm hơi dừng, không chút xấu hổ bổ sung: "Đi lấy cái bồn tắm cũng mang đi."

Thúy Hoàn trề môi, hiển nhiên không hiểu nương nương nhà nàng đang nghĩ gì.

Chẳng lẽ còn muốn nhìn vật trút giận?

Tỉnh ra cũng không có đồ gì nhiều, Nam Tầm đi thật dứt khoát. Nhưng Thúy Hoàn cứ mừi bước lại quay đầu lại, khuôn mặt không tha.

Tiểu Bát hừ một tiếng: "Ngươi cái đồ nữ nhân bạc tình, đi dứt khoát như vậy. Tốt xấu là nơi ngươi ở hơn nửa năm, lại chẳng thêm lưu luyến chút nào."

Nam Tầm ngáp: "Có gì phải lưu luyến? Đi tới cung Phùng Nguyệt, có giường mềm hơn, có nước trà ngon hơn. Hơn nữa bụng trà rót nước cũng không cần Thúy Hoàn, ta cho nàng làm tổng quản nội thị."

Tiểu Bát: ...

Đột nhiên thấy vô lực phản bác.

Cung Phùng Nguyệt mới vào ở quả là xoa hoa vô cùng, bàn ghế đều là đồ gỗ sơn tứ kim, trên màn thêu ám vân bằng sợi vàng, xa hoa đến nỗi khiến người giật sột.

Ngay cả nội thị hầu hạ cũng đầy đủ tám người, bốn nha hoàn, bốn nội giám.

Thúy Hoàn từ đầu còn lo lắng Hoàng thượng có phải đang làm chuyện gì ngáng chân nương nương nhà nàng, nào ngờ mấy ngày liên tiếp, Hoàng thượng cũng không lộ diện. Nàng làm tổng quản nội thị này vui vẻ vô cùng, quản lý nhóm tiểu nha hoàn và tiểu thái giám thật dễ bảo.

Nam Tầm ở một bên nhìn nàng ấy phát uy, không thể mừng rỡ hơn.

Tiểu Bát nóng nảy: "Ngươi không phải đắc tội đại boss rồi đấy chứ. Sao hán không đến tìm ngươi?"

Nam Tầm đang thanh thoi cắn hạt dưa, trả lời: "Hán chỉ là cho ta đủ thời gian để ta tỉnh táo lại. Hơn nữa lần trước hán bị trọng thương, những ngày qua đều đang dưỡng thương."

Nói tới đây, mắt Nam Tầm hơi rĩ xuống.

Tiểu Bát: "Thân ái, vậy ngươi đã tỉnh táo lại chưa?"

Nam Tầm nói: "Tỉnh táo lại rồi, chờ lần sau hán đến, ta sẽ không mắng hán nữa."

Tiểu Bát cứ như vậy tin lời của nàng. Kết quả đợi lúc Hoàng thượng đến thật, Tiểu Bát mới phát hiện đích xác có thể tin lời Nam Tầm, nhưng nàng cắn bản chưa có nói xong nửa câu sau!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Dọa Ngốc, Quý Phi Cho Hoàng Thượng Một Cái Tát

Ngày đó, đi theo sau mông Hoàng thượng còn có một đám nội thị, cầm đầu là đại nội tổng giám Vương công công.

Nam Tầm đang chống cằm xem những tiểu nha đầu nô đùa trong sân, chốc chốc lại cắn hạt dưa.

Lúc Hoàng thượng tiến vào, thái giám ở cửa không có thông báo, vì vậy khi vừa mới nhìn thấy vị đại Phật này, các tiểu nha hoàn cùng tiểu thái giám đang nô đùa rầm rầm quỳ xuống, đầu cúi đến gắt gao, không dám nhìn thẳng mặt rồng.

Nam Tầm thấy người tới, động tác trên tay chỉ dừng một chút lại tiếp tục cắn hạt dưa, cái mông còn chẳng thêm nhếch chút nào.

Vương tổng quản Vương Thuận nổi giận quát: "Tần Quý phi lớn mặt! Hoàng thượng giá lâm, vì sao không hành lễ?"

Nam Tầm liếc hán một cái, cắn hạt dưa càng hăng say.

Tiếng rộp rộp trong sân đặc biệt rõ ràng, bởi vì lúc này thật yên tĩnh, âm thanh như bị phóng to mấy lần.

Mọi người không dám thở mạnh, chứng nội thị theo Tần Quý phi đã rơi lệ đầy mặt trong lòng.

Cho rằng gặp phải chuyện tốt, đi theo Tần Quý phi có thể com ngon rượu say, nhưng không ngờ được Tần Quý phi không muốn sống, vậy mà làm lo Thánh thượng, ngay cả lễ cũng không hành. Đây không phải muốn tìm chết sao?

Xong rồi xong rồi, đám hạ nhân bọn họ không đáng giá một đồng phải đi theo chôn cùng rồi!

Một tiểu thái giám trong đó sợ đến cả người run rẩy, giữa hai chân đã có vệt nước khả nghi thấm ướt ổng quần.

Nhưng mặt rồng giận dữ trong truyền thuyết cũng không xảy ra, vị vua một nước hỉ nộ vô thường kia không chỉ không răn dạy Tần Quý phi không coi ai ra gì, ngược lại găm lên với đại nội tổng quản bên này: "Vương Thuận, câm miệng! Khi nào đến phiên ngươi dạy dỗ nữ nhân của trẫm?"

Vương Thuận vừa nghe lời này, quỳ bùm một tiếng trên đất, gơ tay liền tát vào mặt mình: "Hoàng thượng bớt giận, là lão nô lảm mồm, lão nô đáng chết!"

"Tất cả các ngươi lui ra. Thủy Hoàn, ngươi cũng lui ra. Trẫm có việc muốn nói một mình với nương nương nhà ngươi." Đôi mắt lạnh nhạt của Yến Mạch Hân đảo qua mọi người, không giận tự uy.

Một đám hạ nhân nghe xong lời này, giống phạm nhân tử hình được tha, không ngừng lẫn lộn mà chạy.

Vẫn chưa rời khỏi cửa cung, mọi người đã nghe được tiếng đầy tức giận của Tần Quý phi truyền ra: "Đừng đụng vào ta! Ngươi cút cho ta!"

Bước chân mọi người cùng lão đạo, suýt nữa té ngã.

Nhưng còn có càng đáng sợ, bọn họ nghe được một tiếng "Chát" vang dội.

Những hạ nhân này chìm nổi trong hậu cung nhiều năm, mưa dầm thấm đất không ít, vừa nghe được tiếng này đã đoán chắc là tiếng nữ nhân cho ai một bàn tay, hơn nữa sức lực tuyệt đối không nhẹ.

Mọi người chỉ hận sao lúc này mình không mất mù tai điếc, lại nhìn thấy cảnh không nên nhìn, nghe thấy điều không nên nghe.

Cho dù là kẻ già đời như Vương công công Vương Thuận, thời khắc này cũng không nhịn được lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn phụng dưỡng Hoàng thượng lâu như vậy, còn chưa từng gặp Hoàng thượng làm vẻ mặt ôn hòa với nữ nhân nào, chớ nói chi là bị người nói cút, thậm chí bị người cho một cái tát cũng không nổi giận.

Tần Quý phi này thật là một nhân vật lợi hại a.

Trong cung Phùng Nguyệt, bầu không khí lại trầm xuống một lần nữa.

Trên mặt Yến Mạch Hân còn lưu lại dấu bàn tay năm ngón đỏ tươi, có thể thấy được cái tát kia không hề nhẹ.

Cho dù bị nữ nhân trước mặt cho một cái tát, hắn cũng không buông tay, mà thừa dịp nàng sững sờ, ôm chặt người vào ngực mình.

Nam Tầm hơi kinh ngạc nói: "Vừa nãy sao ngươi không tránh?"

Nàng kinh ngạc thật sự. Nàng cho rằng Yến Mạch Hân sẽ né tránh, không ngờ nàng đập tới một cái tát, hắn còn không hề chớp mắt.

"Điều Điều, nàng rốt cuộc nguội giận rồi sao?" Yến Mạch Hân không trả lời mà hỏi lại, giọng nói trầm thấp, ánh mắt nóng bỏng mà ẩn nhẫn.

Về mặt Nam Tầm nhân nhạ nhìn hắn, khuôn miệng nhếch lên độ cong trào phúng: "Lần này lại gì đây? Chẳng lẽ lại là khổ nhục kế?"

"Điều Điều, đến tốt cùng phải làm sao nàng mới bằng lòng tha thứ trẫm? Trẫm nói trẫm thật sự yêu nàng, vì sao nàng không tin!" Yến Mạch Hân đã bắt đầu trở nên nôn nóng.

Trời mới biết những ngày qua hắn vượt qua thế nào. Những cơn ác mộng vốn tìm đến hắn mỗi đêm không thấy, thay vào đó, trong đầu hắn tất cả đều là dáng vẻ Tần Bộ Điều sau khi biết chân tướng hận không thể một kiếm đâm chết hắn.

Hắn chưa bao giờ hối hận như thế, việc này đúng là hắn sai rồi.

Nhưng đồng thời, hắn lại vui mừng lúc trước đã sinh ra ác niệm muốn hủy diệt Tần Bộ Điều. Bằng không hắn sẽ không khổ tâm chuẩn bị kỹ càng để tiếp cận nàng, còn gặp được một Tần Bộ Điều hoàn toàn khác trong tường tượng của hắn, mãi đến khi bị nàng hấp dẫn, càng ngày càng mê luyến nàng, mãi đến khi nhiễm nghiện, cũng cai không xong.

Dù nàng có hận hắn cũng không sao cả, bởi vì hắn đang nợ nàng.

Nam Tầm lẳng lẳng mặc hắn ôm. Hồi lâu sau, nàng mới nói một câu: "Lúc nào ngươi không muốn hậu cung ba ngàn giai lệ, không muốn ngôi vị Hoàng đế cao cao tại thượng này nữa, ta sẽ tin ngươi."

Cơ thể Yến Mạch Hân cứng đờ, một lúc lâu đều chưa lên tiếng.

Nam Tầm cúi thấp đầu, không nhìn thấy vẻ mặt hắn. Nàng hơi cong khóe môi, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, đừng nhắc lại chữ yêu này với thần thiếp, người căn bản không biết yêu là gì. Người vừa mới hỏi thần thiếp, rốt cuộc phải làm sao mới bằng lòng tha thứ người. Lời này của Hoàng thượng dọa chết thần thiếp, người là vua một nước, thần thiếp nào dám phát giận với người, cũng không có gì tha thứ hay không."

"Điều Điều, nàng nhất định phải nói chuyện với trẫm như vậy sao? Lời này của nàng như dao đâm vào lòng trẫm, sao nàng lại nhẫn tâm như thế?" Yến Mạch Hàn đau lòng không thôi.

Nam Tầm không nói lời nào, một mực tỏ vẻ lạnh nhạt "Người muốn thế nào cũng được, tỷ đây không nghe thấy gì cả."

Tiểu Bát kinh hồn bạt vía nói: "Không phải người đã quên giá trị hắc hóa của đại boss lên đến 90 rồi hả? Người còn không sợ chết chống đối hần?"

"Ta hỏi người, Yến Mạch Hàn có tính là đồ cặn bã hay không? Chớ nói với ta không phải, hần cho ta uống canh tuyết tử, hần còn lừa dối tình cảm của ta."

Lời nói vừa đến miệng bị Tiểu Bát nuốt xuống, sửa lời nói: "Đúng, đúng là đàn ông cặn bã. Nhưng không phải đại boss sống lại sao? Âm ảnh đời trước thực sự quá nặng, vẫn có thể thông cảm được, khụ khụ..."

Trên thực tế, nếu bây giờ Tần Bộ Điều không phải Nam Tầm thì sớm đã bị bạo quân giết chết, hơn nữa chết đến thê thê thảm thảm. Lời này Tiểu Bát không dám nói.

"Thân ái, người vui vẻ là được rồi. Người muốn làm gì cũng được, nhưng đừng quá đà. Đừng quên mục đích cuối cùng của chúng ta nha, nha." Tiểu Bát âm áp nhắc nhở.

"Trong lòng ta nắm chắc, người yên tâm." Nam Tầm trả lời một câu.

Buổi tối hôm đó, Hoàng thượng nghỉ lại cung Phụng Nguyệt.

Suốt buổi tối Nam Tầm mặt lạnh, Yến Mạch Hàn tự biết đuối lý, không dám ép buộc nàng áp chảo bánh nướng, liền ôm nàng vào ngực mình, hai người cùng đắp chăn nói chuyện.

"Điều Điều, trẫm sẽ suy xét lời của nàng, cho trẫm một chút thời gian có được không?"

Nam Tầm nói lạnh nhạt: "Thần thiếp nói đùa, Hoàng thượng không cần để trong lòng. Không còn ngôi vị Hoàng đế, Hoàng thượng sẽ không còn gì cả, như vậy thần thiếp cũng phải đi theo chịu khổ. Còn có hậu cung ba ngàn giai lệ này, các nàng cũng đều là người Hoàng thượng từng sủng hạnh, Hoàng thượng phân phát các nàng thế nào được?"

Yến Mạch Hàn ghen hờn, qua hồi lâu mới ngượng ngùng nói: "Điều Điều, nàng biết rõ lúc trước trẫm bất lực, đều là ảnh vệ của trẫm chạm vào các nàng."

Chỉ sợ đối phương không tin, hần lập tức nhấn mạnh: "Thật sự, trẫm bất lực! Vì vậy căn bản chưa từng chạm qua những nữ nhân này!"

Nam Tầm thiếu chút nữa cười phá ra tiếng.

Đại boss vì cường điệu lòng trung thành mà nói mình bất lực, thấy thế nào cũng thật ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Cung Tâm Kế, Ai Tính Kế Ai

"Giá trị ác niệm vừa rồi giảm 2 điểm, còn lại 23." Tiểu Bát vội vàng báo, có chút hưng phấn nói tiếp: "Người nói xem nếu người lập tức tha thứ cho hần, giá trị ác niệm ác niệm có hay không sẽ giảm thẳng về 0?"

Điều này Nam Tầm chắc chắn: "Sẽ không."

Sáng hôm sau, tin tức Hoàng thượng nghỉ tại Phụng Nguyệt cung đã truyền khắp hậu cung.

Chúng phi tần khiếp sợ không thôi.

Mọi người đều biết, Hoàng Thượng không bao giờ nghỉ tại tẩm cung của bất cứ phi tần nào, đều là sủng hạnh xong liền rời đi, nhưng lần này cự nhiên lại ngủ tại tẩm cung Tần quý phi.

Một ít phi tần có tai mắt trong cung, thí dụ như Lý thực phi, nghe nói ngày đó Tần quý phi không chừa cho Hoàng Thượng chút mũi nào, còn hét Hoàng thượng cút, thậm chí cho Hoàng thượng một cái tát, lạ kì nhất là Hoàng thượng một chút cũng không tức giận, sự việc này đối với một người tự xưng là hiểu biết Hoàng Thượng nhất như Lý thực phi, cảm thấy không khác gì hung hăng tát nàng một cái tát.

Sao có thể? Hoàng thượng trời sinh tính khí tàn bạo? Sao có thể nhẫn nhịn một nữ nhân như thế?

Bị nữ nhân mắng cứ? Bị nữ nhân tát?

Nực cười, chuyện này tuyệt đối không có khả năng xảy ra!

Chỉ là sự việc Hoàng thượng ngủ tại Phụng Nguyệt cung rốt cuộc là thế nào? Cái này cũng không phải tin giả.

Hiện tại phi tần khắp hậu cung đều biết tiện nhân Tần Bộ Điều kia sau một đêm được Hoàng thượng cho người đón khỏi lãnh cung, còn được ban cho tẩm cung Phụng Nguyệt xa hoa nhất.

Mà hiện tại, ngày đêm Hoàng thượng cũng chỉ nghỉ tại Phụng Nguyệt cung, vô vàn ân sủng cứ thế dành cho ả tiện nhân họ Tần kia.

Lý Thục phi đó kỵ đến nỗi điên, cây kéo trong tay đã đem bông hoa xinh đẹp cắt đến không còn hình dạng.

Sự ghen ghét cùng lo lắng cuối cùng cũng khiến Lý Thục phi ngồi không yên, tính toán đi Phụng Nguyệt cung thăm dò một chuyến, trước kia Hoàng Thượng có thể vì nàng đem Tần Quý phi biếm vào lãnh cung, chuyện đó có thể có một lần vậy cũng có thể có lần thứ hai.

Nhưng mà, Lý thực phi vừa đến cửa Phụng Nguyệt cung đã bị chặn lại.

"Lớn mật! Một đám cầu nô tài, nhìn thấy bốn cung cũng dám chặn lại!" Lý thực phi tức giận quát âm lên.

Ai trong hậu cung này thấy nàng mà không phải khách khách khí khí, ngay đến Đức phi thấy nàng cũng phải lễ độ ba phần, Tần Bộ Điều là cái thứ gì, dám đem nàng ngăn ở cửa!

Hai thái giám ở cửa liếc mắt nhìn nhau, trong đó một người cung kính nói: "Thục phi nương nương, mời ngài trở về cho, nương nương nhà ta gần đây tâm tình không được tốt lắm, không tiện tiếp khách."

"Tên cầu nô tài này! Cũng không mở mắt chó của người ra xem nương nương nhà ta là ai, Thục phi nương nương có thể đem so sánh với kẻ khác sao?" Đại nha hoàn phía sau lưng Thục phi nổi giận mắng.

Tiểu thái giám nghe xong lời này liền không cao hứng, cười nhạt một tiếng nói: "Thục phi nương nương, tiểu nhân là kính trọng thân phận của ngài nên mới khách khí giải thích với ngài như vậy, hiện giờ đến cả Hoàng thượng trước khi vào cửa cũng đều phải hỏi tiểu nhân xem tâm tình nương nương hôm nay như thế nào, sau đó mới quyết định có vào hay không, nương nương cho rằng mình có thân phận gì, có thể cùng Hoàng thượng so sánh sao?"

Quả nhiên Lý Thục phi nghe xong lời này, thần sắc đại biến, không biết nên mở miệng thế nào, nếu trả đúng thì chính là thừa nhận thân phận bản thân so với Hoàng Thượng còn cao hơn, đây không phải tội khi quân sao?

Suy xét một hồi, cuối cùng vẫn khách khí hướng thái giám ở cửa cười một cái, đem lửa giận nhét vào trong bụng.

Đành kẹp chặt đuôi mà chạy lấy thân, nhưng còn chưa đi vài bước đã bị gọi trở lại.

Thụy Hoàn từ trong viện đi ra, hướng nàng cười ngọt ngào: "Thục phi nương nương xin dừng bước, nương nương nhà ta có lời mời."

Trong viện, một đám nha hoàn đang tụ tập chơi đầu gà, bắt dế, Nam Tầm ở một bên ngồi xem, vừa xem vừa ăn quả hạnh.

Tiểu Bát khó hiểu: "Vì sao người muốn gặp kẻ xấu xa như Lý Thục phi, tâm tư nàng ta không đơn giản chút nào."

Nam Tầm nói: "Bởi vì ta nhầm chán a, hơn nữa ta muốn vô cớ gây rối một lần."

Tiểu Bát: "....."

Thời điểm Lý thực phi tiến vào, nhìn thấy trong viện một đám nha hoàn thái giám đang chơi đùa, không khỏi nhú mày, Tần quý phi này quản giáo hạ nhân như thế nào, sao để chúng hồ nháo thế này.

Nam Tầm một bên ăn quả hạnh một bên nhìn đến tiểu mỹ nhân yếu điệu vừa đến, đột nhiên hướng nàng cười cười: "Bốn cung có chút nhàn chán, nếu muội muội đến rồi, vậy liền tới đây bồi bốn cung đi."

Lý thực phi mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, sắc mặt không tốt lắm, phải tốn công trang điểm không ít, nhìn mỹ nhân xinh đẹp trước mắt, không khỏi sinh lòng đố kỵ.

Mấy tháng không thấy, Tần Bộ Điều này thế nhưng so với trước kia còn đẹp hơn vài phần, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, cực kỳ kiều diễm.

Lý thực phi cố gắng trấn áp cảm xúc ghen ghét trong lòng, cười khanh khách nói: "Muội muội nghe nói mai trong vườn mai đã nở rồi, muốn qua mời tỷ tỷ đi thưởng hoa mai, không biết tỷ tỷ có nề mặt muội muội này không?"

Nam Tầm vui vẻ đồng ý.

Hai vị nữ nhân một trước một sau, hướng vườn mai cùng nhau đi đến, luôn giữ khoảng cách phía sau là hai tiểu nha hoàn thân cận.

Đại nha hoàn của Lý thực phi muốn moi ít tin tức trên người Thuý Hoàn nên trên đường đi luôn tíu tít nịnh nọt, Thuý Hoàn cười ha hả nói: "Tin tức của các người nhận được đúng là không sau, nhiều ngày qua, Hoàng thượng vẫn luôn sủng ái nương nương nhà ta, sủng đến nỗi cầm trên tay sợ vỡ ngậm trong miệng sợ tan, đúng là không tưởng được."

Nhìn thấy sắc mặt méo mó của đại nha hoàn bên cạnh, tâm tình Thuý Hoàn đặc biệt vui vẻ.

Hai người nói chuyện phiếm đến hăng say, không chú ý đến hai vị nương nương phía trước đã sớm đi đến lối rẽ.

Thuý Hoàn không thấy bóng dáng nương nương nhà mình liền hoảng hốt, không khỏi bước nhanh chân hơn, không ngờ đại nha hoàn bên cạnh đột nhiên giữ tay nàng lại, "Thuý Hoàn muội muội, hai vị nương nương mới vừa nói, các nàng không muốn hạ nhân đến quấy rầy."

"Người buông ta ra." Thuý Hoàn mặc kệ nàng nói gì, trực tiếp phát tay đẩy nàng ra.

"Ai, nha đầu này thật quá đáng, ta chỉ là hảo tâm khuyên người, đợi chút nữa người bị chủ tử trách mắng, cũng đừng trách ta không có nhắc nhở cho người." Đại nha hoàn kia bày ra bộ dáng ta chỉ muốn tốt cho người.

"Nương nương nhà ta coi ta như tỷ muội, người biết cái gì!" Thuý Hoàn tức giận hét lớn, trực tiếp chạy về phía trước.

Đại nha hoàn kia ngăn ra một chút, ngay sau đó xì một tiếng khinh miệt: "Tỷ muội? Đúng là chuyện nực cười, trong hậu cung này có chủ tử nào không vênh mặt hất hàm sai khiến kẻ khác sao? "Nếu không phải bản thân có mấy phần thông minh, hiện giờ cũng không có khả năng đạt được vị trí đại nha hoàn này, càng không nói đến tâm phúc của Thực phi."

Hai tiểu nha đầu một trước một sau đuổi qua, vừa lúc nhìn thấy Lý thực phi cùng Tần quý phi đứng ở hành lang gấp khúc bên cạnh, hai người không biết nổi lên tranh chấp gì, Tần quý phi đem Lý thực phi đẩy vào trong nước.

Thuý Hoàn tròn tròn hai mắt.

"Cứu mạng! Mau cứu mạng! Bồn cung không biết bơi ——" Lý thực phi lớn tiếng kêu cứu.

Đại nha hoàn Lý Thực phi thần sắc khê biến đổi, vội vàng chạy trở về, vừa chạy vừa kêu to: "Không tốt, không tốt, Tần quý phi đem nương nương nhà ta đẩy xuống nước, mau tới cứu người, mau tới cứu người, Thực phi nương nương rơi xuống nước rồi."

Đọc theo đường đi vốn có không ít thái giám cùng nha hoàn, nghe vậy vội vàng chạy tới cứu người.

Hai tiểu thái giám vốn muốn nhảy xuống cứu người, lại không ngờ bị vị Tần quý phi đứng khoan thai bên cạnh quát một tiếng: "Đứng lại! Hôm nay ai cũng không được nhảy xuống cứu Thực phi!"

Toàn bộ hạ nhân tròn tròn mắt.

Vị Tần quý phi này có ý gì? Chẳng nhẽ muốn tro mắt nhìn Lý Thực phi bị chết đuối?

Lý Thực phi này dù gì cũng là nhất phẩm chính phi từng được sủng ái nhất nha! Tần quý phi thế nhưng ban ngày ban mặt muốn Lý Thực phi chết đuối!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Cách Chết, Đây Đủ Chung Loại, Tuyệt Đối Không Trùng Lặp

Thuý Hoàn nuốt nuốt nước bọt, vụng trộm tiến đến bên người Nam Tầm, nhỏ giọng nhắc nhở: "Nương nương, như vậy không tốt lắm đâu, nếu bị miệng đám hạ nhân phiên toái này truyền đi, thanh danh của người bị huỷ hoại mất. Nếu nương nương xem không vừa mắt Lý Thực phi này, nô tỳ lần sau sẽ lên giải quyết, không thể làm ô uế tay nương nương được."

Nam Tầm nghe xong lời này, phụt một tiếng bật cười, sau đó sờ sờ đầu Thuý Hoàn: "Không có việc gì không có việc gì, lòng ta hiểu rõ."

Thật là tiểu nha đầu khiến người khác đau đầu, lúc này mà vẫn còn lòng dạ suy nghĩ cho nàng.

Nam Tầm một tay gác ở bên rào chắn hành lang, thay đổi tư thái thoải mái nhất ngắm nhìn cảnh vật, tóc đẹp phiêu phiêu, vạt áo tung bay, đẹp như một bức họa.

Nàng ngáp một cái, nhìn nhìn Lý Thục phi không ngừng giầy giụa trong nước kia, cười nói: "Muội muội, ta nghe nói muội bơi rất giỏi, nếu hôm nay đột nhiên không bơi được, chắc cũng không đến mức chết đuối, bắt quả nước trong hồ cũng hơi lạnh, muội nói xem nếu đem muội đông lạnh hỏng rồi thì phải làm sao bây giờ?"

Tuy rằng hoàng đô Đại Yến Quốc bốn mùa như xuân, nhưng tới mùa đông vẫn sẽ cảm thấy lạnh, tư vị vừa ướt vừa lạnh cũng khá thú vị a.

[Công tử: Tui nghĩ thấy có mùi đại Boss đâu đây]

Trải qua một màn roi xuống nước vừa rồi, Lý thục phi dù khoẻ mạnh đến đâu thì đồ bệnh vẫn là điều không tránh khỏi.

Những tiểu thái giám, gia hoàn có mặt ở đó sau khi nghe xong lời này, không khỏi há hốc mồm.

Nếu lời Tần quý phi nói là thật, Lý thục phi kia là ở đây diễn trò sao? Là màn vu oan hãm hại kinh điển trong truyền thuyết?

"Thụy Hoàn à, Thục phi nương nương roi xuống nước bao lâu rồi?" Nam Tầm giả bộ lơ đãng hỏi.

Thụy Hoàn đầu tiên là a một tiếng, sau đó như bưng tỉnh đái ngộ, hắc hắc cười xấu xa trả lời: "Hồi bẩm nương nương, đại khái Lý thục phi đã roi xuống nước được khoảng hai ngọn trà công phu* rồi ạ."

* Hai ngọn trà công phu: 20 phút

Nam Tầm nga một tiếng thật dài, "Hôm nay bốn cung đúng là được mở mang tầm hiểu biết, có người roi xuống nước, cự nhiên đến hai ngọn trà công phu rồi vẫn chưa chìm."

Đại nha hoàn của Lý thục phi kia gấp đến độ khóc cả lên, vội vàng hô to: "Nương nương, nương nương, ngài nhất định không có việc gì, ngài không cần hoảng, thử đạp chân vài cái, cố gắng với tay lên bờ thử xem."

Nam Tầm quét mắt liếc nàng một cái, sau đó tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp mỹ nhân giầy giụa trong nước.

Sau khi nghe được lời nha hoàn này, vị vẫn luôn giầy giụa hồi lâu trong nước kia tự nhiên thiên phú bơi lội trời dấy, đạp chân vài cái liền với tay tới bờ.

Đại nha hoàn vội vàng chạy tới đem Lý thục phi kéo lên.

Lý thục phi phun ra mấy ngụm nước ao, oán hận trừng mắt nhìn Nam Tầm, sau đó liền ngất đi.

Nha hoàn kia vội vàng la to lên, lập tức sai mấy hạ nhân đem Lý thục phi trở về Thần Hi cung.

Nam Tầm xem hết vở diễn vừa rồi, tâm tình rất tốt liền dắt tiểu nha hoàn Thụy Hoàn trở về Phụng Nguyệt cung.

"Ai, hôm nay cuối cùng cũng được thể nghiệm một phen cung tâm kế có cảm giác thế nào, một chữ: Sáng*"

* Sáng= sáng khoái

Tiểu Bát không khỏi lau nước mắt: "Ngươi thực sự có tiềm chất làm gian phi*."

* Gian phi: Phi tàn độc ác.

Nam Tầm: "Quá khen, quá khen. Nếu không phải nhờ Tiểu Bát ngươi nói cho ta Lý thục phi này biết bơi thì chức gian phi này của ta cũng không thành a ~"

Tiểu Bát nghĩ nghĩ, cân nhắc nói: "Ta vẫn cảm thấy a Lý thục phi này nhất định vẫn còn giữ đại chiêu." Nam Tầm tức khắc có tinh thần, phản khởi nói: "Tốt a, tốt a, giữ lại đại chiêu là tốt, dễ dàng đối phó như vậy liền chơi không vui."

Tiểu Bát khinh bỉ lên tiếng: "Ngươi là ý vào Yến Mịch Hàn sủng ái ngươi chứ gì? Ngươi thử làm người bình thường xem? Người bình thường không biết đã sớm chết bao nhiêu lần rồi. "

Tần quý phi cùng Lý thục phi xảy ra tranh chấp, sự tình Tần quý phi đem Lý thục phi đẩy xuống nước đã lan truyền khắp hậu cung, Hoàng thượng đương nhiên cũng nhận được tin này.

Mọi người đều chờ xem kịch vui, lại không nghĩ tới, Hoàng Thượng đầu tiên không phải đi Thần Hi cung xem xét vị Lý thục phi hôn mê kia, mà là vô cùng lo lắng chạy tới Phụng Nguyệt cung.

"Diêu Diêu, nàng không sao chứ, nữ nhân độc ác Lý thục phi kia có làm nàng bị thương không?" Yến Mịch Hàn bắt lấy tay Nam Tầm, kéo nàng xoay mấy vòng, kiểm tra một lần rồi lại một lần.

Xác định nàng không bị thương chỗ nào, tâm tư Yến Mịch Hàn mới thả lỏng xuống.

Nam Tầm cười cười: "Ta không có việc gì, xảy ra chuyện chính là Lý thục phi kia, Hoàng Thượng ngài không đi xem thử sao, nghe nói lần này roi xuống

nước bị thương thân mình, rất nghiêm trọng."

Yến Mạch Hàn có chút không vui, đem người ôm vào trong ngực, thấp giọng trách cứ nói: "Trẫm không phải kêu nàng cách xa nữ nhân đó một chút sao, nàng như thế nào liền không nghe trẫm nói? Trẫm chỉ quan tâm nàng, nữ nhân khác sống hay chết trẫm không thèm để ý."

Nam Tầm có chút hoài nghi nga một tiếng, "Lúc trước cũng không biết vì ai mà Hoàng thượng đem ta nhốt vào lãnh cung? Còn nữa, vì ai mà ta bị đánh một chưởng, ta nhớ lúc ấy bị thương đến cả xương cốt, về sau liền để lại di chứng, buổi tối đi ngủ eo đều đau. Thần thiếp trí nhớ không tốt lắm, không biết Hoàng thượng có nhớ hay quên bản thân vì hồng nhan phi tần nào mà đối xử với ta như vậy?"

Yến Mạch Hàn gian nan nuốt một chút nước miếng, tiểu phôi đàn* trước mắt eo rớt cuộc được hay không, hẳn là tự mình trải nghiệm qua, rất rõ ràng, nhưng lúc trước một chưởng đá bay nàng là hẳn không đúng, lúc ấy không phải hẳn mới trọng sinh sao, trong lòng hoá khí quá lớn, không trực tiếp bóp chết nàng đã là quá khắc chế rồi.

* phôi đàn: trứng thối.

Lại ngàn vạn lần không nghĩ đến, có một ngày, nữ nhân hẳn căm thù đến tận xương tủy sẽ trở thành bảo bối tâm can của mình.

Yến Mạch Hàn mấp máy miệng, ngữ khí mang theo một tia thoả hiệp nói: "Điều Điều, chuyện quá khứ có thể không cần đề cập đến không? Không phải trẫm đã biết hồi cái rồi sao, chuyện trước kia là trẫm sai, trẫm xin lỗi nàng, nàng muốn như thế nào đều có thể, Lý thực phi này đúng là không có mắt mới dám khi dễ nàng, trẫm đi thay nàng giáo huấn nàng ta được không?"

Nam Tầm nghiêng mắt nhìn hẳn: "Giáo huấn? Xin hỏi Hoàng thượng muốn giáo huấn như thế nào?"

Yến Mạch Hàn nghĩ nghĩ, thử thăm dò hỏi: "Nhỏ đầu lưỡi nàng? Đánh gãy gân tay gân chân nàng?"

Nam Tầm lập tức hoá đá.

Yến Mạch Hàn nhìn phản ứng của Nam Tầm, tưởng bản thân đối xử với nữ nhân kia quá nhân từ, làm tiểu tâm can của hẳn không cao hứng, lập tức liền bổ sung: "Đem nàng ném tới xà động(động rắn)? Hoặc là, móc xuống hai mắt, chặt đứt lỗ tai?"

Nói nói, lại tiếp tục lắc đầu: "Không được, trẫm vẫn cảm thấy không đủ, không bằng trực tiếp đem nàng ta làm thành Nhân Tuệ*, ném tới chuồng heo, đến lúc đó trẫm dẫn Điều Điều cùng đi xem xét được không? Hoặc là, trẫm phái người huỷ dung nàng ta, lại đem ném tới ổ khát cái(ổ ăn mày), nếu không, vẫn là đưa đi doanh trại khao chúng tướng sĩ đi, tốt xấu gì vẫn là nữ nhân, huỷ đi cũng lãng phí."

* nhân tuệ: lấy người làm chó.

Khi hẳn nói lời này, ánh mắt nhìn về phía Nam Tầm thực sùng sịnh, ngữ khí cũng thật ôn hoà.

Nam Tầm rung mình một cái: "Tiểu Bát, Tiểu Bát, ta thu hồi câu nói đại Boss nhìn thực bình thường, hẳn nơi nào bình thường a, nhìn đồng cách chết đó đi, hẳn chính là lão biến thái..."

Tiểu Bát rất bình tĩnh trả lời: "Giá trị hắc hoá đều đã 90, ngươi có thể trông cậy vào hẳn bình thường sao?"

Nam Tầm nhin không được hỏi cái vấn đề bản thân cho đến nay vẫn luôn hoang mang: "Tiểu Bát, ngươi nói xem, giá trị ác niệm vẫn luôn bị ta đánh trở về 0, nhưng vì sao giá trị hắc hoá một chút cũng không giảm? Cái này chẳng nhẽ không mâu thuẫn sao? "

Tiểu Bát: "Không mâu thuẫn, thường thường thì giá trị hắc hoá là một nhân tố cá biệt, bản thân đại Boss là thân thể không có ý thức, tính cách này đã trở thành một bộ phận của hẳn, ngươi nghĩ xem, một khi tính cách đã đường thành, có thể dễ dàng thay đổi như vậy sao?"

Giá trị hắc hoá 100, đó mới chính là biến thái chân chính.

Tiểu Bát không dám nói, mấy cái thế giới trước kia sở dĩ đại Boss sẽ hắc hoá, tất cả không phải do Nam Tầm kích thích sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Mắt Mù, Đây Vẫn Là Hoàng Thượng Sao

Tiểu Bát tiếp tục nói: "Đáng giận nhất là giá trị ác niệm mỗi lần đều không giống nhau, giá trị ác niệm là cảm quan của đại Boss đối với từng thế giới, hẳn không thích thế giới này, không thích người thế giới này, giá trị ác niệm liền sẽ trở nên rất cao, nếu có thứ gì hay người nào dè dặt đi lực chú ý của hẳn, khiến cho hẳn thích thú, giá trị ác niệm loại này thường thấp hơn, nếu giá trị ác niệm hoàn toàn tiêu trừ, thì nhất định là thứ gì hoặc người nào ở trong lòng hẳn chiếm phân lượng lớn nhất, lớn hơn cả ác niệm."

Nam Tầm" Ngươi nói thứ khiến đại Boss tiêu trừ hoàn toàn ác niệm là thứ gì cơ?"

Tiểu Bát:"..... Ta không phải nói ngươi là đồ vật, ngươi đừng nghĩ nhiều a."

Yến Mạch Hàn vẫn đang trung cầu ý kiến của Nam Tầm, chỉ chờ nàng gật đầu, hẳn liền có thể làm Lý thực phi sống không bằng chết.

Nam Tầm cười gượng một tiếng, "Hoàng thượng, oan oan tương báo khi nào mới dứt, thần thiếp cảm thấy không bằng lấy ân báo oán, nếu ngày sau Lý thực phi thật sự làm việc gì nguy hiểm đến tính mạng thiếp, cũng thỉnh Hoàng thượng trực tiếp ban cho nàng ta cái chết, mấy cái cục hình gì đó hay là thôi đi."

Cái từ "thiếp" hiển nhiên đã lấy lòng được Yến Mạch Hàn, hẳn liền cúi đầu hướng cánh môi Nam Tầm cắn cắn." Điều Diệu, nàng thật là quá lương thiện, trăm có thể cười được thế tử như nàng, quả là phúc phận tu từ ba kiếp."

Nam Tầm khoé miệng hơi hơi nhếch lên, không phải lòng ta lương thiện, mà là hình phạt gì gì đó của ngươi quá ghê tởm, ta không nghĩ muốn cùng ngươi xem xét cái gì hết.

"Điều Diệu, nàng vừa rồi nhìn trẫm cười cười, trẫm rất cao hứng, đây là lần đầu tiên sau mấy ngày nàng mới cười với trẫm, nàng có phải đã tha thứ cho trẫm rồi phải không?" Khoé miệng Yến Mạch Hàn cong lên, đuôi mắt cũng nhiễm ý cười.

Nam Tầm: "....."

Không ôn, vừa rồi bị dọa choáng váng, đột nhiên liền quên bản thân đang giả mặt lạnh.

Nụ cười trên môi lập tức khéo thẳng, cười như không cười liếc hẳn một cái, "Hoàng thượng nói đùa, thần thiếp có cùng người giận dữ sao?"

Yến Hàn véo véo khuôn mặt nàng, tâm tình vẫn rất tốt nói:" Ta biết trong lòng nàng vẫn còn tức giận, nhưng Điều Diệu nàng yên tâm, lời nàng từng nói, ta đều nhớ kỹ, nàng lại cho ta một ít thời gian, ta nhất định cho nàng thứ nàng muốn."

Khi nói lời này, không ngờ hẳn lại không xưng trẫm

Nam Tầm nhìn hẳn, trong lòng suy nghĩ về vấn đề mà hẳn nói hẳn nhớ kỹ.

Liền lúc hai người vẫn còn giằng co "tình chàng ý thiếp", Vương thuận Vương công công đột nhiên xông tới trước mặt hai người.

Về mặt hẳn có chút kì quái, đầu tiên là nhìn thoáng qua Nam Tầm, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Yến Mạch Hàn lạnh lùng quét mắt liếc hẳn một cái, "Không cần nhìn, Tàn quý phi là người một nhà, bất luận việc gì cũng không cần tránh nàng."

Vương công công lúc này mới bẩm báo:" Hoàng thượng, vừa rồi bên Thần Hi cung cho người đến truyền tin, nói Thực phi nương nương nàng, nàng có, hơn nửa đã ba tháng."

Lời này vừa nói ra, biểu tình Yến Mạch Hàn nhất thời biến đổi, lập tức quay lại nhìn Tàn Bộ Diệu, quả nhiên nhìn thấy nàng nổi giận đùng đùng mà trừng mắt nhìn hẳn.

"Điều Diệu, nàng nghe trẫm giải thích, trẫm căn bản là ——"

"Nếu thật không phải ngươi, vậy nàng làm sao mang thai? Yến Mạch Hàn, ngươi cut cho ta, ta không bao giờ muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa, cut cut cut ——" Nam Tầm quát lớn một tiếng, từ trên người hẳn nhảy xuống, rồi xoay người chạy vào trong điện.

Yến Mạch Hàn vội vàng đuổi theo, mắt thấy sắp đuổi kịp, lại không nghĩ đến tiểu tâm can của hẳn động tác quá nhanh, đã sớm đem cửa lớn đóng chặt, làm mũi hẳn đụng trúng cửa một cái.

"Ai da uy, Quý phi nương nương người cũng thật là,..... Hoàng thượng, ngài không có việc gì chứ?" Vương công công sợ tới mức vội vàng kêu to thái y.

Yến Mạch Hàn hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, "Vương công công, trẫm cho rằng ngươi hiểu ý trẫm nhất, như thế nào lại nói làm quý phi mất mặt này cũng dám nói! Ngu ngốc!"

Lời này không phải vì ngài ta mới nói sao?

Vương công công trong lòng khổ không nói nên lời, yên lặng cúi đầu nhận sai.

Yến Mạch Hàn lập tức lại xoay người gõ cửa, ngữ khí nháy mắt biến thành ôn nhu, "Điều Diệu, trẫm đi xem độc phụ * kia định chơi trò gì, nàng đừng giận, nóng giận hại đến thân thể, trẫm đi điều tra rõ ràng liền trở về cùng nàng giải thích, đến lúc đó nếu nàng không chịu mở cửa, trẫm liền trực tiếp nhảy cửa sổ mà vào."

Bùm một tiếng, có thứ gì đó đập tới sau cửa, làm cửa lớn run run hai cái.

Vương công công sợ tới mức lùi vội hai bước, thế nhưng Yến Mạch Hàn vẫn rất bình thản, còn nhần lại nói: "Điều Điều, nàng sao lại không nghe lời như vậy, vừa mới nói không cần tức giận, sao lại tức đến ném đồ vật thế này."

Nam Tầm nổi giận hướm cửa lớn gầm lên một tiếng: "Yến Mạch Hàn, ngươi là tên xú tiểu tử không biết xấu hổ, ta hôm nay đem cửa sổ phong kín, ta xem ngươi như thế nào tiến vào."

Yến Mạch Hàn đắc ý cười hai tiếng: "Cửa sổ không có, không phải còn nóc nhà sao, Điều Điều đừng náo loạn, nàng đâu không lại trẫm đâu."

Nói xong lời này, về mặt Yến Mạch Hàn tràn ngập khoái chí, huyết sao rời đi.

Vương công công ở một bên bị dọa đến hoá đá.

Này, này, cái này là cảnh tượng ngày thường Hoàng thượng cùng Quý phi ở chung sao?

Đậu má, mắt hấn thật sự không mù chứ?

Đây vẫn là Hoàng thượng sao? Cái người ăn nói khép nép lấy lòng nữ nhân, còn bởi vì nói thẳng được Tần quý phi hai câu liền vui tươi hơn hờ huyết sao rời đi, người này thật sự là Hoàng thượng sao?

Vương công công cảm thấy hiểu biết nhiều năm qua của bản thân thật sự cần thay đổi.

Mà hơn hết, nữ nhân Tần Bộ Điều này tuyệt đối không chọc được a, làm Hoàng thượng bị đánh bị mắng còn vui tươi hơn hờ như vậy, nữ nhân này, không, không, không phải nữ nhân, là cô nãi nãi, về sau cô nãi nãi này đi đường thẳng thì hấn nhất định tận lực đi đường vòng.

Sau khi Yến Mạch Hàn tới Thần Hi cung, toàn bộ không khí trong cung lập tức trùng xuống.

Vương công công đi theo phía sau, tận mắt thấy một khắc Hoàng thượng vừa bước chân vào cửa Thần Hi cung, sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, không khỏi than một tiếng, vị Lý thực phi này nhìn cũng giống người khôn khéo, như thế nào lại làm ra chuyện ngu xuẩn như thế này cơ chứ?

Mỗi lần ân sủng xong, đều có thái giám chuyên môn đưa canh tránh tử đến, lại phải tận mắt nhìn thấy vị phi tần đó đem canh uống hết rồi mới được phép rời khỏi.

Nhưng hôm nay, Lý thực phi này tự nhiên có thai.

Yến Mạch Hàn đi vào nội viện, thái y vừa mới xem bệnh xong đã cung kính chờ ở một bên.

"Thực phi thật sự có thai?" Yến Mạch Hàn nhìn về phía Tôn thái y bên cạnh.

Tôn thái y vội vàng trả lời: "Hồi bẩm Hoàng thượng, trong bụng Thực phi nương nương xác thực đã có long thai ba tháng, bất quá mới vừa rồi rơi xuống nước bị khí hàn xâm nhập, cái thai này đã....."

Nói đến đây, trên trán Tôn thái y đã đầy mồ hôi lạnh, sợ Hoàng thượng nhất thời tức giận lời hấn ra chém.

Nhưng mà Yến Mạch Hàn liếc cũng chưa liếc hấn một cái, nhàn nhạt ừ một tiếng, "Đều lui xuống cả đi."

Thế thôi sao? Mấy vị thái y liếc nhìn nhau, vội vàng lui xuống.

Lý thực phi bên trong hiển nhiên nghe được lời thái y nói, khóc lóc âm ỉ cả lên, tiếng khóc thê lương: "Con của ta, con của ta.....Hoàng thượng, ngài nhất định làm chủ cho mẹ con thần thiếp."

Yến Mạch Hàn đi đến sau bình phong, quét mắt về phía nữ nhân sắc mặt trắng bệnh kia, lúc này tóc tai nàng hỗn độn, khóc đến toàn thân run rẩy.

"Hoàng thượng, là Tần Bộ Điều hại thần thiếp, cầu Hoàng Thượng giúp thần thiếp đòi lại công đạo, hài tử của chúng ta bị nàng ta giết hại, ô ô ô....."

Ánh mắt Yến Mạch Hàn lạnh lùng quét qua Lý thực phi: "Câm miệng cho trẫm! ngươi là cái đồ độc phụ không biết hối cải, hãm hại Tần quý phi không nói, còn dám vụng trộm không uống canh tránh tử, muốn hoài thai hài tử của trẫm! Đừng có mơ!"

Hấn vừa cùng tiểu tâm can hoà hảo được ít, nữ nhân ngu xuẩn này lại cố tình giở trò ngay lúc này, làm cho Điều Điều của hấn không cao hứng.

Công tử: Đùa, ghét con mụ Lý thực phi này đã man, lúc đầu còn thấy có tý thông minh, bây giờ càng ngày càng ngu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Diêu Diêu, Nàng Học Hur

Lý Thục phi nghe vậy, thần sắc biến đổi, bùm một tiếng từ trên giường bò xuống đất, ôm đùi nam nhân trước mắt.

Nước mắt ào ào rơi xuống, "Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là muốn có một đứa con, thần thiếp có gì sai sao? Chỉ vì như vậy mà Hoàng thượng liên tri tội thần thiếp sao? Hiện giờ con trai trong bụng thần thiếp đã bị Tần Bộ Diêu hại chết, Hoàng thượng không những không trách tội ả tiện nhân kia, lại, lại _____"

Lý thực phi bị một chân Yến Mạch Hàn đá bay, một ngum máu lớn liền phun ra.

Yến Mạch Hàn tức giận trừng nàng." Dám kêu ái phi của trẫm là tiện nhân. Tim chết!"

"Người đâu, đem Lý thực phi kéo xuống đánh chết cho trẫm, mau". Yến Mạch Hàn lạnh lùng phân phó một câu.

Nếu không phải Diêu Diêu nhân từ, người dám khi dễ Diêu Diêu tuyệt đối không phải đánh chết đơn giản như vậy.

Lý Thục phi khó có thể tin nhìn người trước mặt, mắt thấy rõ bóng dáng người nọ sắp rời khỏi tầm mắt bản thân, đột nhiên mới nhận rõ hiện thực, hét lên một tiếng, khóc lóc thảm thiết:" Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng! Thần thiếp không dám tìm Quý phi gây phiền toái nữa, Hoàng thượng tha mạng——"

Rất mau liền có hai thị vệ đi vào, một người dùng khăn nhét vào miệng nàng, sau đó hai người khiêng nàng đi ra ngoài.

Toàn bộ hạ nhân Thần Hi cung đều khiếp sợ.

Bọn họ không có điếc, cũng không có mù? Hoàng thượng thật sự muốn đem Lý thực phi..... đánh chết?

Thân hình đám hạ nhân run như cây sậy, lại một lần nữa nhận thức sâu sắc tính hi nộ vô thường * của bậc quân vương.

* hi nộ vô thường: vui giận thất thường

Một khắc hần có thể đem người nâng lên đỉnh mây, một khắc cũng có thể đem người nhốt xuống địa ngục.

Hậu cung vừa mới xử tử Lý thực phi, Hoàng thượng lại lập tức diu đất nhà mẹ đẻ Lý thực phi, làm đối phương có khổ cũng không dám nói, còn phải bụng cái khuôn mặt tươi cười tạ ơn.

Từ đây về sau, chỉ cần là không cần thận đắc tội với Tần quý phi, bất kể là ai đều chết rất thê thảm, một người cũng không có kết cục tốt.

Không biết vì sao, biệt hiệu gian phi của Nam Tầm cứ như vậy truyền xa.

Hậu hoa viên, Nam Tầm đang ngồi ở gần ao hóng gió, xa xa nhìn thấy có vị mỹ nhân hướng bên này đi đến, định qua chào hỏi, ai ngờ nàng ta nhìn thấy Nam Tầm sợ tới mức cầm váy bỏ chạy.

Tiểu Bát hỏi, rốt cuộc nàng ta chạy cái gì a.

Nam Tầm nói:" Có thể không chạy sao, vạn nhất không cẩn thận va phải ta, Yến Mạch Hàn lại cho rằng ta bị người khác khi dễ, sau đó vị mỹ nhân vừa rồi liền sẽ mất mạng, người nói xem tên Yến Mạch Hàn này có phải bị thần kinh không, lần trước ta đụng phải chân Vương tiệp dư ngã một chút, hần liền đem chân người ta chặt đứt, người nói sao hần có thể tàn bạo như vậy được chứ?"

Tiểu Bát than một tiếng:" Có thể không tàn bạo sao, hần chính là bạo quân đó, bất quá hiện tại người không phải đã thành gian phi sao, bạo quân phối với gian phi, đây đúng là trời sinh một cặp, tuyệt phối, tuyệt phối a."

Kỳ thật, nó phát hiện ra một quy luật, tất cả những nữ nhân bị giết đều là những phi tần đã từng được Hoàng Thượng " sủng hạnh " qua, chẳng nhẽ Hoàng Thượng muốn từng bước đem nữ nhân hậu cung xử lý sạch sẽ.

Nhưng mà, người việc gì phải đem người giết chết a? Liên tính sung quân hay làm ni cô không phải tốt sao.

" Tiểu Bát, không được, ta không thể để tiếp tục như vậy, ta không muốn đại Boss lại tiếp tục tạo nghiệt." Nam Tầm đột nhiên nói.

Tiểu Bát:" Vậy người muốn làm gì?"

Nam Tầm:" Ta hoài nghi hần có phải hay không mấy ngày nay ghen hông rồi, cho nên mới lấy người vô tội ra giải toả, vì cứu vớt sinh mạng những mỹ nhân vô tội kia, ta quyết định hy sinh thân thể mình, tới tỉnh lỵ linh hồn cho hần."

Tiểu Bát:"....."

Nhắc tào tháo tào tháo liền đến, kẻ bị ghen hông Yến Mạch Hàn lên lút từ phía sau đem Nam Tầm ôm vào trong ngực, môi mông dán lấy vành tai nàng, cười nhẹ hỏi:" Diêu Diêu, nàng đang làm cái gì vậy? Trẫm thấy nàng phát ngốc ở đây đã lâu, suy nghĩ cái gì?"

Nam Tầm nhìn nhìn lên trời cao, cảm thấy hôm nay chân trời thật xanh a, nàng hơi hơi nheo lại đôi mắt, nói: " Suy nghĩ về người a."

Yến Mạch Hàn sững sốt, vôi vàng đem người trong ngực xoay lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng: " Điều Diệu, nàng nghiêm túc."

Không đợi Nam Tầm ân một tiếng, hắn đã gấp không chờ nổi mà đem người chặn ngang bệ lên, sải bước hướng Phùng Nguyệt cung.

Nam Tầm tròn tròn mắt: " Từ từ, Yến Mạch Hàn, người đem ta đi đâu?"

" Điều Diệu, trăm biết nàng cũng muốn trăm, mấy ngày nay ngày nào trăm cũng suy nghĩ về nàng, nghĩ đến ngủ không yên, nghĩ đến ngực đều đau. Nếu Điều Diệu cũng muốn trăm, trăm liền không nhịn nữa. Điều Diệu, ta muốn nàng."

Nam Tầm đứng là định tính toán hiến thân, nhưng ít nhất cũng phải chờ đến buổi tối, không nghĩ cảm thú này ban ngày ban mặt liền động dục, sẽ không sợ trên lưng lại mang ác danh " Hoang dâm vô độ" sao?

Yến Mạch Hàn xác thực là không sợ điều này, hắn muốn làm gì thì làm, bằng không làm Hoàng thượng có lợi ích gì?

Hạ nhân trong viện toàn bộ bị đem đi, chỉ để lại tiểu Thuý Hoàn một mình canh ngoài viện.

Sau đó, Yến cầm thú gấp không chờ nổi đề Nam Tầm ra làm chuyện xấu, thực mau trong điện liền trình diễn một màn yêu tình kịch liệt đánh nhau.

Thuý Hoàn đã sớm quen, lập tức an bài hai tiểu nha đầu đi pha nước ấm.

Chờ đến khi một màn yêu tình đánh nhau kết thúc, Thuý Hoàn chờ ngoài điện đã sớm ngủ.

Nội điện, Nam Tầm mệt mỏi ghé vào thành giường thờ gấp, bên hông có con cầm thú vẫn đang vuốt ve nàng.

" Điều Diệu, nàng vất vả rồi." Yến Mạch Hàn thò lại gần hôn nàng một cái.

Nam Tầm trừng hắn: " Hiện tại nói lời này có ích gì, mới vừa rồi như thế nào không thấy người thủ hạ lưu tình?"

Tầm mắt Yến Mạch Hàn nóng rực nhìn chăm chăm lưng Nam Tầm, không khỏi than thở một tiếng, " Điều Diệu, thật sự không trách trăm được, là thân thể của nàng quá mê người, cho nên trăm mới không thể khống chế được lực đạo, lần sau trăm sẽ chú ý."

" Cút, không có lần sau!" Nam Tầm buồn bực, đem chân đạp tên cầm thú sau lưng.

Yến Mạch Hàn về mặt sùng nịnh nhìn nàng, đem chân nhỏ của nàng túm lên, " Điều Diệu, một chiều không thể dùng hai lần, cái này đối với trăm vô dụng cả thôi, biết vô dụng mà nàng còn đem chân lại đây, là muốn trăm làm cái gì sao?"

Nam Tầm cứng đờ.

Giấy tiếp theo, nàng liền cảm giác được gan bàn chân truyền đến xúc cảm mềm mại, làm nàng không khỏi run lên.

Nam Tầm không muốn cùng cầm thú thảo luận tiếp vấn đề này, trực tiếp bắt đầu nói điều kiện: " Hàn ca ca, chàng cảm thấy hôm nay ta phối hợp thế nào?"

Yến Mạch Hàn lâu lắm mới lại nghe thấy câu " Hàn ca ca", nháy mắt lại có phản ứng, hắn nghiêng nghiêng người, nghiêm túc trả lời: " Vừa rồi Điều Diệu đặc biệt giỏi, có chút chiều thức khó như vậy, Điều Diệu đều có thể phối hợp ta."

Nam Tầm nghe xong mấy lời thô tục này, thật muốn một chân đem tên cầm thú không biết điểm dừng kia đạp xuống giường.

Nhưng mà, Nam Tầm vẫn biểu hiện thật sự trấn định, nàng cười một tiếng: " Cái này tính là gì a, thương pháp kiếm thuật tổ truyền Tàn gia ta rất nhiều, lần sau nhất định ta sẽ cho Hoàng thượng lĩnh giáo một phen."

Yến Mạch Hàn trực tiếp đơ người, đem thân mình cúi xuống, vây hãm Nam Tầm trong lồng ngực, cười nói: " Điều Diệu, nàng học hư."

" Người cút, ta đang cùng người nói chuyện nghiêm túc đó, người ngày sau nếu còn muốn như vậy, người phải đáp ứng ta vài thứ."

Yến Mạch Hàn không chút nghĩ ngợi liền nói: " Đừng nói vài thứ, mấy trăm thứ trăm cũng đáp ứng nàng."

Công tử: Ta đa! Ta đi chơi đây, chúc mọi người đọc vui vẻ. À sai chỗ nào nhớ báo lại ta nha

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Thành Gian Phi

Nam Tầm cân nhắc nam nhân trên giường là dễ lừa gạt nhất, vì thế quyết định rèn sắt khi còn nóng mà đưa ra ý kiến bản thân." Hoàng thượng, ta thấy _____"

"Ngoan, kêu Hàn ca ca." Yên Mạch Hàn đánh gãy lời nàng nói.

"Hàn ca ca, ta thấy làm nữ nhân chốn hậu cung cũng không dễ dàng gì, cho nên chàng có thể đừng động một chút liên mang người ta đi chặt chân chặt tay cắt lưỡi gì nữa được không?"

Yên Mạch Hàn nghe vậy không khỏi nhủ mảy, "Diêu Diêu, họ đối với nàng bất kính, trầm tự nhiên là muốn xử phạt bọn họ, nếu không đám nữ nhân đó lại tới tìm nàng gây phiền toái, trầm nhìn đều đau lòng."

Nam Tầm"....."

"Diêu Diêu, nàng có phải cảm thấy trầm quá tàn bạo?"

Yên Mạch Hàn đột nhiên nắm chặt tay Nam Tầm, khẩn trương nói:" Chính là trầm cũng không biết tại sao lại thế này, trầm thật sự không thể nhìn người khác khi dễ nàng, trầm vừa thấy các phi tần khác nói nàng không tốt hoặc là ngáng chân nàng, trầm liền rất muốn giết người, cũng có thể trầm trời sinh tính khí đã tàn bạo, không đổi được, nàng có phải ghét bỏ trầm rồi không?"

Nam Tầm nhìn thấy Yên Mạch Hàn đau khổ như vậy, trong lòng có chút hoảng loạn, vội vàng lắc đầu, "Ta không chê chàng, ta chính là sợ chàng giết chóc quá nhiều, đối với con cháu chúng ta sau này không tốt lắm."

Hai mắt Yên Mạch Hàn đột nhiên sáng ngời, "Con cháu? Diêu Diêu, nàng muốn vì trầm sinh hài tử."

Nhưng lời vừa thốt ra, hần không biết nhớ tới cái gì, ánh sáng trong mắt đột nhiên biến mất không thấy dấu vết, đôi mắt rũ xuồng, che khuất thống khổ cùng hối hận bên trong.

"Diêu Diêu, chúng ta không cần hài tử, trầm chỉ muốn cùng nàng ở bên nhau, chỉ hai người chúng ta không phải rất tốt sao?"

Nam Tầm vẻ mặt kinh ngạc:" Nhưng mà ta muốn có hài tử, hài tử rất đáng yêu a, Hàn ca ca, chàng không muốn có một hài tử thuộc về chúng ta sao?"

"Chuyện này chúng ta về sau lại nói, Diêu Diêu, nàng không phải mới vừa rồi muốn trầm bỏ qua cho đám nữ nhân hậu cung đó sao? Trầm đáp ứng nàng, dù sao dư lại cũng đều là những người trầm không có chạm qua, vừa vận trầm cũng muốn đem các nàng trục xuất khỏi cung, ngày sau hậu cung cũng chỉ có nàng, nàng là ái phi duy nhất của trầm. Đứng rồi Diêu Diêu, nàng vẫn muốn làm Hoàng hậu chứ, trầm chọn ngày lành lành cho người cử hành đại lễ sắc phong."

Trước kia vì cân bằng các thế lực tiền triều, cho nên vẫn luôn chần chừ không lập hậu, hiện tại hần không muốn quản nhiều như thế, hần muốn cho Tần Bộ Diêu ngồi lên ngôi vị Hoàng hậu, là nữ nhân duy nhất của hần.

Yên Mạch Hàn nói là làm, ngày tiếp theo liền tuyên bố sắc lập Tần Bộ Diêu làm Hoàng hậu, ba ngày sau cử hành đại lễ sắc phong, đồng thời huỷ bỏ phi tần hậu cung, ban cho các nàng vô số vàng bạc châu báu trước khi rời cung.

Quần thần sục sôi, cảm thấy Hoàng thượng nhất định điên rồi.

Sắc phong Tần Bộ Diêu làm hậu cũng có thể, nhưng vì sao phải giải tán hết hậu cung.

Hay Tần Bộ Diêu này thật sự giống như trong lời đồn đại, chính là yêu nữ hại dân.

Tần lão tướng quân tâm tình thực phức tạp, cháu gái bảo bối của hần lại làm Hoàng hậu đương triều, nhưng hần một chút cao hứng cũng không có, Hoàng thượng lảo loạn như vậy, quần thần chẳng phải sẽ có cơ đẩy Tần gia đến đầu ngọn sóng sao?

Nữ nhân hậu cung nào chẳng phải là con gái quan viên trong triều? Hoàng thượng nói giải tán liền giải tán.

Các phi tần khác đều bị phân tán, Hoàng thượng lại cố tình để lại Tần Bộ Diêu, còn sắc phong làm hậu, Tần gia nhất định sẽ biến thành bia sống, bị người người đồ kỵ cùng hoài nghi.

"Con trai, người nói xem nha đầu Diêu Diêu này thực sự là gian phi như trong lời đồn sao? Hoàng thượng cũng bởi vì nó nên mới liên tiếp xử lý rất nhiều phi tần, hiện tại lại giải tán hậu cung, hết thấy đều là vì nha đầu Diêu Diêu nhà ta sao?"

Tần tướng quân biểu tình cũng rất phức tạp, nhưng hần vẫn không tin, quả quyết lắc đầu nói:" Nha đầu này tuy tính cách hơi kiêu căng một chút, nhưng cũng không đến mức biến thành gian phi như thế, cái này nhất định chỉ là lời đồn thôi."

"Chính là..... người chung quy vẫn sẽ thay đổi." Tần lão tướng quân than một tiếng:" Chỉ hy vọng hết thấy đều không phải sự thật."

Tần tướng quân dừng một chút, đột nhiên nói:" Tìm cơ hội tiến cung gặp mặt Hoàng hậu, giáp mặt hỏi một chút liền biết là tình huống như thế nào."

.....

Nam Tầm trở thành Hoàng hậu, nhưng nàng có lẽ là Hoàng hậu đương triều tình mạch nhất lịch sử, mỗi ngày buổi sáng không có phi tần nào đến thỉnh an, toàn bộ hậu cung chỉ sót lại mỗi Nam Tầm.

Nam Tầm nhàm chán cùng nhóm tiểu nha hoàn, thái giám bày đủ loại trò chơi, nhưng do ác danh "gian phi" hiện tại đã truyền xa, trừ bỏ Thuý Hoàn, những người khác căn bản chơi không có thoải mái, làm trò đều nơm nớp lo sợ.

Vì thế, Nam Tầm lại bắt đầu lười biếng, thừa dịp khí trời gần đây không tồi, sai hạ nhân dọn cái ghế bập bênh ra sân, nàng nằm ườn trên ghế hóng mát, Thuý Hoàn ở một bên đọc thoại bản tử* cho nàng, một tiểu nha hoàn khác lại bận rộn bóc hoa quả, cuộc sống sâu lười khiến Nam Tầm hết sức vui vẻ.

* thoại bản tử: tiểu thuyết

Yến Mạch Hàn lâm triều một chút liền tới tìm nàng, hần giảm nhẹ cước chân đi đến trước mặt Nam Tầm, lấy ra đĩa hoa quả từ trong tay nha hoàn, lột một quả nhãn cho vào miệng nàng, hai đầu ngón tay còn không an phận ở trên môi nàng vuốt ve vài cái.

Nam Tầm hơi hơi hé mắt, ghét bỏ nói: "Tay cũng chưa rửa đâu, dơ."

Yến Mạch Hàn đem Nam Tầm như người không xương ôm ngồi dậy, lại nói: "Biết nàng để ý, cho nên mới vừa rồi tay đã rửa sạch. Diêu Diêu, hiện giờ nàng đã là Hoàng hậu, trăm cũng không cấm nàng, nàng muốn đi chỗ nào đều có thể."

Nam Tầm ngáp một cái, có chút khó hiểu nói: "Ta có thể đi chỗ nào a, Phùng Nguyệt cung này cái gì cũng có, ta cần gì đi nơi nào khác."

Tuy rằng Nam Tầm đã là Hoàng hậu đương triều, nhưng nàng vẫn chưa dọn qua tẩm cung Phụng Minh cung của Hoàng hậu, vẫn ngây ngốc sống tại Phùng Nguyệt cung, dù sao cách Long Minh cung không không xa, Hoàng thượng cũng liên tụy nàng.

Yến Mạch Hàn nghe xong đột nhiên trầm mặc, một lúc lâu mới nói tiếp: "Trẫm nghe nói nhà mẹ đẻ rất nhớ nàng, nàng cũng không cần kiêng dè, muốn gặp liền gặp đi."

Nam Tầm có chút ngạc nhiên, bởi vì sự tình đòi trước nên Yến Mạch Hàn đối với Tàn gia vẫn luôn phòng bị, nàng từ khi vào cung tới nay vẫn chưa có gặp qua nhà mẹ đẻ Tàn Bộ Diêu.

Nàng biết mọi người trong nhà đều rất lo lắng cho mình, nàng nếu đã chiếm dụng thân thể Tàn Bộ Diêu, thì đạo tẫn hiếu* kia có thể tẫn hiếu bao nhiêu liền tẫn hiếu.

* tẫn hiếu: hiếu thảo

Trưa hôm đó, Nam Tầm lợi dụng chức quyền Hoàng hậu mời mẫu thân Tàn Bộ Diêu vào cung.

Nam Tầm có kí ức của Tàn Bộ Diêu, đóng cũng không sợ lòi, hơn nữa còn có trợ thủ đắc lực là Tiểu Bát, một chút lỗi nhỏ vẫn có thể lấp liếm được.

Tàn phu nhân nhìn thấy nàng liền rơi nước mắt: "Con gái yêu quý của nương, một năm này thật là vất vả cho con."

Nam Tầm có chút mờ mịt: "Nương, con không khổ a, nữ nhi hiện tại đã là Hoàng hậu, muốn cái gì có cái đó, không khổ, không khổ."

Ai ngờ Tàn phu nhân nghe xong lời này lại khóc càng lợi hại hơn, "Con gái, con thành thật nói cho nương nghe, Hoàng thượng xử tử mấy nữ nhân hậu cung đó có phải thật sự là vì con không? Giải tán hậu cung cũng là vì con?"

Nam Tầm dừng một chút, nói: "Cũng xem như là vậy, chẳng qua Hoàng thượng hần cách làm hơi cực đoan một tý, những phi tần đó tội cũng không đáng chết, hần không nên muốn mạng các nàng."

Tàn phu nhân nghe xong lời này, tức khắc dùng một loại ánh mắt kì quái nhìn Nam Tầm, nhìn đến nỗi toàn thân Nam Tầm đều không thoải mái.

Nam Tầm vội vàng hỏi Tiểu Bát: "Là ta ảo giác sao? Ta như thế nào cảm thấy nương nhìn ta bằng ánh mắt thực phức tạp, có loại cảm giác như muốn đại nghĩa diệt thân vậy."

Tiểu Bát: "Nàng cho rằng người là gian phi a, gian phi là kẻ ai ai cũng đều muốn giết, Tàn gia cả đời đều là người thô nhưng thẳng, trong nhà lại xuất hiện yêu nữ mê hoặc chúng sinh, bọn họ khẳng định cảm thấy thực có lỗi với tổ tông, với con dân thiên hạ, nói không chừng trước đó còn cân nhắc sự việc giết chết người."

Nam Tầm: "....."

—————//—————

Đôi lời gửi tới các bạn:

Ngày mai mình phải bắt đầu mài răng đi học rồi. Có lẽ không có nhiều thời gian edit nhiều như đợt vừa rồi, chỉ khi nào rảnh mình mới edit được thôi

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Gì, Nương Muốn Con Hành Thích Vua?

"Ta không tin, Tần mụ mụ thoát nhìn rất hiền lành a."

Nhưng mà thực mau Nam Tầm đã nhận ra sai lầm của mình.

Tần phu nhân do dự một lát, đột nhiên nói: "Điều nhi, hiện giờ Tần gia thành cái bia cho mọi người chỉ trích, đến cả Hiền vương cùng Tần gia có nhiều năm giao hữu, nay cũng đi lại ít hơn."

Nam Tầm ánh mắt khẽ động, Hiền vương quả nhiên muốn dựa lưng vào cây đại thụ Tần gia.

Tần phu nhân lời nói thâm thía khuyên bảo: "Điều nhi, bạo quân này trời sinh tính khi tàn bạo, thực phi chính sách đầm máu, không phải mình quân, Tần gia ta tuy là trung thần, nhưng cũng không thể ngu muội. Con hiểu ý tứ nương chứ?"

Thời điểm Nam Tầm vẫn còn ngây người, Tần phu nhân đã đem một gói thuốc bột nhét vào trong tay nàng, dè dặt thanh âm nói: "Đem thuốc bột này bỏ vào trong đồ ăn của bạo quân, phân thành mười ngày cho hắn dùng."

Nam Tầm sợ tới mức tay run lên, cầm gói thuốc trong tay run run: "Nương, người là muốn con.....hành thích vua?"

Tần phu nhân nói: "Điều nhi, cái này cũng không phải độc dược, chỉ là sẽ làm hắn chậm rãi tê liệt mà thôi, Đại Yến Quốc này chính là gia gia con cùng tiên hoàng cùng nhau giành lấy, không thể để bị chôn vùi trong tay bạo quân kia được, nương cùng phụ thân đều cảm thấy Hiền vương chính là minh quân, Đại Yến Quốc này hẳn là nên giao cho hắn."

Nam Tầm khoé miệng giật giật, cái này với độc dược có gì khác biệt sao? Cũng không biết Hiền vương cho Tần gia ăn mê dược gì, thế nhưng có thể để Tần gia làm ra quyết định này.

Nương nàng là đang ép nàng ra quyết định, một bên là bạo quân cho nàng vô hạn vinh sủng(vinh hoa phú quý + sủng ái), một bên là người nhà, nếu nàng chọn nhà mẹ đẻ, bạo quân chẳng phải sẽ xong đời sao, nhưng nàng cũng không thể chọn bạo quân, bằng không Tần gia liền xong đời.

Hiện tại điều Nam Tầm băn khoăn chính là, Yến Mạch Hàn hẳn rồi cuộc có biết Tần gia đã cùng Hiền vương liên minh hay chưa? Vì sao còn muốn nàng cùng Tần gia qua lại nhiều.

Chẳng nhẽ đây là khảo nghiệm của Yến Mạch Hàn.

Tương tự đến khả năng là có thể xảy ra, Nam Tầm cả người liền không thoải mái, nàng vội vàng hỏi Tiểu Bát xem đại Boss có an bài cơ sở ngầm ở đây không, lời nói của nàng cùng nương có phải một chữ cũng sẽ lọt đến tai đại Boss không?

Tiểu Bát trả lời một câu đương nhiên: "Đúng vậy, hỏi câu này không phải vô nghĩa sao?"

Nam Tầm sợ tới mức liền đem thuốc bột trong tay nhét trở lại trong tay nương, "Nương, Hoàng thượng hẳn đối xử với con rất tốt, việc này con không thể làm được."

Tần phu nhân đem thuốc bột đẩy trở về, "Điều nhi, thuốc bột này trước hết con cứ cầm lấy, nương không bắt con ra quyết định ngay, chờ con nghĩ thông suốt xong quyết định cũng chưa muộn."

Nam Tầm cảm thấy đầy tới đầy lui như vậy cũng không phải cách, vì thế đành nhận lấy gói bột này.

Nhưng chờ nàng vừa thu thuốc bột về, nương nàng lập tức lại ném ra một tin tức khủng bố.

Nương nàng đột nhiên nói, "Điều nhi, ban đầu chuyện này mẫu thân sợ con khổ sở, vốn dĩ không định nói cho con nghe, nhưng mẫu thân không ngờ con lại bị bạo quân mê hoặc như vậy, hẳn căn bản là bạo quân không có tim phổi, sẽ khổ con thôi."

Than một tiếng, Tần phu nhân vẻ mặt đau lòng nhìn Nam Tầm: "Bạo quân kia cho con dùng tuyệt tử canh, con đời này đều không thể làm mẹ."

"Nương, người nói cái gì?" Nam Tầm đầu tiên ngẩn ra, ngay sau đó hai mắt trừng lớn, khiếp sợ không thôi.

Tần phu nhân vỗ vỗ bả vai nàng, "Điều nhi, là nương có lỗi với con, lúc trước nếu nương kiên trì không cho con tiến cung, con hiện tại cũng không biến thành như vậy, ai....."

Tiền mẫu thân đi rồi, Nam Tầm vẫn còn chút thất thần, vội vàng hỏi Tiểu Bát:" Làm sao nương ta biết việc này?"

Tiểu Bát nói:" Đương nhiên là Hiền vương nói, cơ sở ngầm của hắn thật sự sâu không lường, dù là đại Boss trọng sinh, cũng không thể tìm ra toàn bộ."Nam Tầm cảm thán vội câu:" Quả nhiên là khí vận tử, chẳng sợ đại Boss khai quai*, cũng có thể dễ dàng đối phó, Tiểu Bát ta hỏi ngươi, nếu ta đem giá trị của đại Boss tiêu trừ hết, hắn có cơ hội không bị Hiền vương xử lý không?"

* khai quai: phần mềm phụ trợ cho game, web như add on/ plugin/ phần mềm auto và hack.

Tiểu Bát do dự một chút:" Mạng có thể giữ được, nhưng ngôi vị hoàng đế thì ta không chắc, tiếng xấu của hắn đã lan xa, cái ghế này có chút quá sức. Kỳ thật, nếu đem ra so sánh, đại Boss bị người ảnh hưởng đã trở nên nhân từ rất nhiều rồi, nhưng trong mắt người ngoài hắn vẫn cứ là bạo quân."

Dừng một chút, Tiểu Bát lại nói:" Dựa theo quỹ đạo của thế giới nguyên bản, còn không tới ba tháng nữa, Hiền vương cùng Tần gia sẽ có động thái, ngươi cảm thấy bản thân trước đó có thể đem giá trị ác niệm của đại Boss tiêu trừ hết sao?"

Nam Tầm lẳng lặng suy nghĩ trong chốc lát, buông xuống con ngươi vừa nhắc, " Không được, không còn kịp rồi."

Trên đường về Phụng Nguyệt cung, Nam Tầm trực tiếp đem gói bột ném vào trong hồ, có đại Boss nhìn chăm chăm, nàng tiếp tục cầm gói thuốc bột không phải tìm chết sao.

Tiểu Bát hỏi một câu:" Ngươi như thế nào lại tới hồ nước a, hồ nước này lại nhiều cá như vậy, vạn nhất bị người độc chết hết thì phải làm sao bây giờ?"

Nam Tầm a một tiếng, " Ta vừa rồi quên mất! Sẽ không phải sáng mai, toàn bộ cá trong hồ này sẽ ngửa bụng chết hết chứ? Ta thật sự tội lỗi, tội lỗi!"

Thời điểm Nam Tầm trở về, Yến Mạch Hàn đã ở Phụng Nguyệt cung đợi nàng, hắn hiện tại cơ bản đều đem chính vụ dọn tới Phụng Nguyệt cung xử lý, tiện thể lúc không có việc gì lại tóm lấy Nam Tầm áp chảo bánh nước, suốt ngày bị Nam Tầm mắng đồ tinh trùng lên não.

Nhìn thấy Nam Tầm trở về, Yến Mạch Hàn động tác thuần thục đem nàng ôm vào lòng ngực, sau đó tiếp tục xem mật báo trên bàn.

Nam Tầm ngồi trong ngực hắn tìm tư thế thoải mái nhất, một tay vòng sau cổ hắn, sau đó cùng hắn cùng nhau xem.

" Hàn ca ca, cái này nhìn không giống tấu chương."

Yến Mạch Hàn nghiêng đầu hôn mặt nàng một chút, giải thích nói:" Là cơ sở ngầm của trẫm mật báo tới."

Nam Tầm có chút ngoài ý muốn, duỗi tay捏捏 tai hắn, " Đồ vật quan trọng như vậy, chẳng coi trước mặt ta, không sợ ta tiết lộ ra ngoài sao?"

Yến Mạch Hàn đột nhiên buông mật báo trong tay, nghiêng đầu nhìn nàng, biểu tình nghiêm túc:" Trẫm không nghĩ muốn giấu nàng bất cứ bí mật nào?"

Nam Tầm bật cười, cười đến đặc biệt sáng lạn, nàng xoa xoa mặt Yến Mạch Hàn, xoa đến khi mặt đối phương biến dạng, tựa như vô ý hỏi một câu:" Hàn ca ca, chẳng thật sự không giấu ta chuyện gì?"

Yến Mạch Hàn nhớ tới sự việc ám vệ báo cáo, ánh mắt tối sầm lại, không đáp mà hỏi ngược lại:" Điều Điều, nếu trẫm trước kia từng làm chuyện có lỗi với nàng, nàng sẽ tha thứ cho trẫm sao?"

Nam Tầm hơi hơi dẩu dẩu miệng, " Vậy phải xem chuyện kia là chuyện gì, nếu chẳng không phạm phải tội gì quá tày trời, ta đương nhiên sẽ tha thứ."

Yến Mạch Hàn đột nhiên ôm chặt nàng, vội vàng hôn xuống căn cổ tinh tế của nữ tử trong lòng, lẩm bẩm thành khẩn:" Điều Điều, Điều Điều, trẫm thật sự rất yêu nàng, nàng phải tin trẫm, mặc kệ trẫm làm cái gì, nàng phải tin trẫm..."

Buổi tối hôm đó, Yến Mạch Hàn như bị cái gì kích thích, áp chảo bánh nướng thật sự điên cuồng, Nam Tầm cảm thấy bản thân suýt mất nửa cái mạng, nửa mạng khác vẫn còn lơ lửng ở trên trời.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ Ngự Hoa viên đều xôn xao, cá trong ao đều chết hết, đoá đám cung nữ vừa đến la hét ầm ĩ.

Tin tức này không biết sao liền truyền khắp hậu cung, có người ám chỉ đây là điềm báo ông trời tức giận, ông trời bắt mất bạo quân thống trị Đại Yên Quốc, mới xảy ra dị tượng như vậy.

Đầu sỏ gây tội Nam Tầm: "....."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Hoàng Đế Này, Chàng Nhất Định Phải Làm Sao?

"Tiểu Bát, ta giống như chọc thêm phiền toái cho đại Boss thì phải?"

Tiểu Bát an ủi nàng:" Chẳng qua là người có tâm vừa vặn lợi dụng chuyện này, tính ra cũng không phải người cố ý, có thể là người khác hạ được trong ao, người cũng đừng suy nghĩ nhiều."

Theo như lời Tiểu Bát thì ngày đại Boss bị xử lý cũng không còn xa nữa, Yến Mạch Hàn vẫn rất trấn định, một chút cũng không cảm giác được mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động, ngược lại là Nam Tầm đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Giá trị ác niệm của đại Boss vẫn duy trì ở mức 23 không nhúc nhích, Nam Tầm sợ cứ chờ đợi như vậy thì đại Boss thực sự sẽ phải chết, nàng không thể để Yến Mạch Hàn chết, trong lòng cũng chưa từng muốn hấn chết.

Thời điểm khi Nam Tầm vẫn đang do dự muốn hay không muốn áp dụng biện pháp cuối cùng, đột nhiên Thuý Hoàn cho toàn bộ hạ nhân lui khỏi viện, trộm đến ghé sát bên tai Nam Tầm nói nhỏ:" Nương nương, nô tỳ nhận được tin, phu nhân hẹn người ngày mai giờ Tỵ ở chùa Bạch Mã gặp nhau."

Nam Tầm kinh ngạc liếc mắt nhìn Thuý Hoàn một cái.

Thuý Hoàn bị nàng nhìn có chút chột dạ, vội vàng giải thích nói:" Ngày trước có một ít mật thám được phu nhân cài vào hậu cung, bởi vì nương nương người tính tình nóng nảy, cho nên phu nhân không cho nô tỳ nói với nương nương."

Nam Tầm gật gật đầu, cũng không có truy vấn.

Thuý Hoàn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân mình rất giống bạch nhãn lang*, nương nương đối với nàng tốt như vậy, nàng lại gạt nương nương những việc này, chỉ là..... năm đó một cái mạng này của nàng là do phu nhân cứu về.

* bạch nhãn lang: hay sói mặt trắng, chỉ người vong ân bội nghĩa, phản bội người có ơn với mình.

Sáng sớm hôm sau, Nam Tầm sai người để lại cho Hoàng thượng mẫu tin, sau đó thay quần áo thoải mái lên đường đến điểm hẹn.

Nàng cho rằng đến điểm hẹn sẽ nhìn thấy nương, lại không nghĩ đến sau khi đến sương phòng phía trong, nương nàng không thấy đâu, người đến lại là Hiền vương Yến Mạch Ngọc.

Người nọ vẫn một thân áo gấm màu trắng, khoe miệng treo một nụ cười nhạt, cho người ta một loại cảm giác ôn nhu như ngọc.

Nam Tầm quay đầu định đi, Yến Mạch Ngọc đột nhiên gọi nàng lại:" Hoàng tâu, có thể nghe thần đệ nói một câu được không?"

Nam Tầm quả thực dừng bước, nàng đi thẳng vào vấn đề hỏi:" Hiền vương, thích khách lần trước ám sát bốn cung là người phải tới phải không?"

Yến Mạch Ngọc biểu tình hơi đổi, thần sắc phức tạp nhìn nữ tử trước mặt, thế nhưng lại trực tiếp gật đầu thừa nhận:" Chuyện này tuy là thuộc hạ thần đệ tự tiện ra quyết định, nhưng người chung quy vẫn là của bốn vương, cũng coi như là lỗi của bốn vương.

Nam Tầm không nghĩ hấn lại thần nhiên thừa nhận như vậy, cũng không biết lời này của đối tượng là thật, hay vẫn là thoái thác của hấn, bất quá nếu là khí vận từ do Thiên Đạo chọn, phẩm hạnh chắc không quá kém.

Nam Tầm đặt mông ngồi xuống, tự mình bụng nước trà lên uống.

Yến Mạch Hàn lắc đầu cười khẽ một tiếng, " Muội làm vậy làm ta thật sự không biết nên lấy thái độ gì đối đãi với muội."

Nam Tầm quét mắt liếc hấn một cái:" Nơi này của người an toàn không? Xác định sẽ không có người nghe lén chứ?"

Yến Mạch Ngọc nghe được lời này, thần sắc nghiêm túc hấn lên, gật đầu nói:" Hoàng hậu nương nương yên tâm, nơi này hiệu quả cách âm cực cao, dù là ảnh vệ được huấn luyện của Hoàng thượng cũng không nghe rõ đối thoại giữa chúng ta."

" Vậy thì tốt, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng*, người làm mẫu thân lừa ta đến chỗ này là muốn bốn cung làm cái gì?" Nam Tầm nghiêm nghị nói.

* người mắt sáng không nói tiếng lóng: tiếng lóng là tiếng sử dụng trong nội bộ một nhóm người, hoặc tập thể người nào đó. Câu này hiểu là người nghiêm túc không bàn chuyện linh tinh, lòng vòng.

Yến Mạch Hàn cũng sòng phẳng nói:" Hoàng hậu nương nương, thần đệ biết người tính tình thẳng thắn, vậy thần đệ cũng không quanh co lòng vòng nữa, Hoàng hậu nương nương cảm thấy Yến Mạch Hàn có thể đảm nhiệm vị trí chỉ tôn thiên hạ sao? Hấn trời sinh tính tình tàn bạo, đối với tất cả mọi người đều mang địch ý, một người như thế, làm thế nào kham nổi con dân thiên hạ? Khẩn cầu Hoàng hậu nương nương vì thiên hạ mà suy xét?"

Nam Tầm trào phúng nói:" Rõ ràng là Hiền vương mơ ước ngôi vị Hoàng đế, cần gì phải lấy cớ vòng vo như vậy?"

Yến Mạch Ngọc than nhẹ một tiếng:" Không đối gạt nương nương, lúc trước tiên hoàng quy định Thái tử chỉ lập trường không lập thứ, trong lòng thần đệ xác thực cảm thấy bất công, chỉ vì Hoàng huynh sinh trước ta, dù thần đệ cố gắng thế nào đều vô ích, nhưng sau thần đệ lại thấy, chỉ cần Hoàng huynh có thể dẫn dắt tốt con dân Đại Yên Quốc, thần đệ cũng sẽ an phận làm một cái Vương gia nhàn tản."

Ngừng một lúc lại nói tiếp:" Nhưng mà, người cũng thấy rồi, hấn chính là không thích hợp với vị trí này. Ta chỉ cầu Đại Yến Quốc phồn hoa phú quý, mà không phải bị hấn đập hư, Hoàng hậu nương nương nếu cảm thấy thần đệ tâm tư bất chính, có thể ở dòng bên hoàng thất chọn ra người khác ngồi lên vị trí này, chỉ cần người này có thể chăm lo việc nước, thần đệ cam tâm tình nguyện ở bên cống hiến....."

Nam Tầm quan sát biểu tình của hấn hồi lâu, cũng không thấy bất cứ sơ hở nào.

Tiểu Bát nói:" Đừng nhìn, hấn nói đều là thật, cái tên Hiền vương này cũng không phải tự nhiên mà có, hấn đích xác có được một tấm lòng thương xót thiên hạ."

Nam Tầm ở trong lòng oa một tiếng:" Tiểu Bát, ta có phải hay không gặp được thánh phụ* trong truyền thuyết.

* thánh phụ: chỉ những người trong lòng chỉ nghĩ về người khác, sẵn sàng đánh đổi bản thân vì người khác, con gái là thánh mẫu, con trai là thánh phụ.

Tiểu Bát ừ một tiếng:" Thánh phụ kiêm ngựa giống, nghe nói thằng nhãi này gần nhất bắt được một nữ tử cao nhân thể ngoại phương Tây, hai người vừa gặp liền yêu, chỉ vài hôm nữa sẽ cưới vào cửa. Lại nói sau khi hấn đăng cơ hoàng đế, hồng nhan còn sẽ nối tiếp nhau một người lại một người đến."

Chờ đến khi Yến Mạch Ngọc thao thao bất tuyệt một đồng lớn xong, Nam Tầm đánh gãy lời hấn hỏi:" Hiền vương nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn bổn cung làm gì?"

Yến Mạch Ngọc nói:" Hoàng hậu nương nương, thần đệ chỉ hy vọng người có thể khuyên bảo hoàng huynh hấn chủ động nhường ngôi, hiện tại đây là biện pháp tốt nhất. Thần đệ cũng không muốn cùng Hoàng huynh giết hại lẫn nhau, hấn dù sao cũng là huynh trưởng của ta."

Nam Tầm trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói ra một câu:" Bổn cung có thể thử một lần."

Yến Mạch Ngọc nghe xong lời này, bùm một tiếng, thế nhưng lại quỳ gối trên mặt đất, hướng nàng dập đầu thật mạnh:" Thần đệ thay mặt con dân thiên hạ cảm ơn Hoàng hậu nương nương."

Nam Tầm:"..... Không cần cảm tạ ta, việc có thể hay không bổn cung cũng không chắc."

Hai người nói chuyện xong, Nam Tầm liền từ mật đạo rời đi, gian phòng này nối thẳng đến một căn nhà khác, Tàn phu nhân đã ở đây chờ nàng.

Yến Mạch Ngọc chuẩn bị thật sự chu toàn, Nam Tầm cảm thấy kể cả cơ sở ngầm hay ám vệ đại Boss phái tới cũng khẳng định không biết nàng và Yến Mạch Ngọc đã gặp mặt.

Chờ đến sau khi hồi cung, quan sát thấy biểu tình đại Boss không có gì khác thường, Nam Tầm mới thoảng yên lòng.

Buổi tối, sau một hồi yêu tình đánh nhau, Nam Tầm bắt đầu thổi gió bên gối*:" Hàn ca ca, chàng có nhớ lời nói ta từng nói không? Hiện giờ vì ta giải tán hậu cung, ta rất cao hứng, chỉ là....."

* thổi gió bên gối: Chỉ việc các thê tử thường nói chuyện mình muốn với phu nhân trên giường. Người ta nói nam nhân trên giường là dễ lừa gạt nhất, nên mới có câu này.

Ánh mắt Yến Mạch Hàn ôn nhu nhìn nàng, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt nàng, lòng bàn tay hấn một chút lại một chút miết nhẹ trên khuôn mặt non mịn của nàng, khoe miệng hơi hơi cong lên, thanh âm cũng trở nên đặc biệt ôn hoà,:" Điều Điều, nàng như thế lòng tham như vậy, trẫm vì nàng làm như thế vẫn chưa đủ sao? Nàng nói muốn trẫm chỉ sủng một mình nàng, hiện tại hậu cung cũng chỉ còn một mình nàng, trẫm lại sợ nàng một mình cô đơn, vừa thượng triều xong liền tới bồi nàng nói chuyện....."

Đầu nhỏ Nam Tầm ở trong ngực hấn cọ cọ, " Hàn ca ca, chỉ là ta cũng nói qua ta muốn đi du sơn ngoạn thủy, chàng một ngày vẫn là vua của Đại Yến Quốc, lên một ngày nguyện vọng này của ta vẫn chưa thực hiện được."

Dừng một chút, nàng thử cẩn thận thăm dò:" Hàn ca ca, Hoàng thượng này chàng nhất định phải làm sao?"

Yến Mạch Hàn một ôm eo Nam Tầm, một tay khác nhàn rỗi đặt trên giường chột nắm chặt thành quyền, con ngươi hiện lên một đạo đen tối sâu không đáy, chỗ sâu nhất đáy mắt như có cái gì đó đang dao động, qua một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 137: Quyết Định, Gặp Lén Hiền Vương

" Điều Điều, nếu trẫm nói với nàng, ngôi vị Hoàng đế này trẫm bỏ không được, nàng sẽ bởi vì trẫm không thực hiện được tâm nguyện của nàng mà rời xa trẫm sao? " Yến Mạch Hàn đột nhiên hỏi một câu.

Nam Tầm sững sốt, đáp án này có chút ngoài dự đoán.

Nghĩ nghĩ, Nam Tầm cũng không đáp lại mà hỏi: "Nếu ta nói sẽ, Hoàng thượng sẽ để ta tự do sao?"

Yến Mạch Hàn nghe thấy lời này, đột nhiên như nổi điên, trở mình ép nàng dưới thân, hung hăng găm cán trên thân thể non mịn của nàng, mắt không chế tựa như dã thú: "Điều Điều, nàng nằm mơ! Trừ khi trẫm chết, nếu không cả đời này nàng đừng mong rời khỏi trẫm."

Tiểu Bát hét hoảng kêu lên một tiếng: "Giá trị hắc hoá của đại Boss đột nhiên tăng 2 điểm, biến thành 92."

Nam Tầm không rảnh đáp lại nó, hắc hoá liền hắc hoá đi, một chút hắc hoá lần này, so với tất cả hắc hoá trước kia có là gì? Hơn nữa nàng bị hấn áp chảo bánh nướng quen rồi, toàn thân có chỗ nào không có vết dấu tây hấn để lại, thêm một ít dầu răng xanh tím có là gì.

Thời điểm Nam Tầm tỉnh lại, Yến Mạch Hàn đã không thấy đâu, vị trí bên cạnh có chút lạnh, chắc là đã sớm rời đi.

Xem ra đại Boss thực sự coi trọng ngôi vị Hoàng đế này, muốn hấn nhường ngôi cho kẻ khác đúng là người si nói mộng.

Suốt ba ngày, Yến Mạch Hàn đều không có tới Phụng Nguyệt cung.

Thụy Hoàn có chút lo lắng: "Nương nương, người cùng Hoàng thượng cãi nhau sao?"

Nam Tầm sờ sờ đầu nàng: "Không có việc gì, phu thê bình thường đôi khi cũng có chút gặp ghềnh, huống chi là ta cùng Hoàng thượng, qua ít hôm nữa sẽ bình thường thôi, người yên tâm đi."

Ba ngày này Yến Mạch Hàn không tới quấy rầy Nam Tầm, Nam Tầm nhân cơ hội này phải cẩn thận trừ tính một phen, cuối cùng nàng đột nhiên vỗ bàn một cái, ra một cái quyết định quan trọng.

Lúc này đây, Nam Tầm đang ở chùa Bạch Mã làm lễ tạ thần, nhưng đây chỉ là cái có, nàng đã sớm ước hẹn cùng Hiền vương gặp mặt.

"Hoàng thượng hấn không muốn nhường ngôi." Nam Tầm đi thẳng vào vấn đề.

Yến Mạch Ngọc đã đoán được kết quả này, cho nên cũng không giật mình, hấn cười khổ một tiếng, nói: "Xem ra, vì chúng sinh thiên hạ, hai huynh đệ chúng ta chỉ có thể bình kiếm tương tàn, tuy rằng bức vua thoái vị là tội đại nghịch bất đạo, nhưng nếu phụ hoàng dưới tuổi vàng có biết, người cũng sẽ không trách ta, thiên hạ này không thể chôn vùi trong tay hoàng huynh được."

"Bổn cung có thể giúp người." Nam Tầm đột nhiên nói.

Yến Mạch Ngọc khiếp sợ nhìn nàng: "Hoàng hậu nương nương, ý người là muốn...."

"Không sai! Bất quá Hiền vương cần đáp ứng bốn cung một điều kiện, việc này chỉ có người biết ta biết trời biết đất biết, nếu Hiền vương có thể làm được, bốn cung có thể giúp người danh chính ngôn thuận đăng cơ hoàng đế, nhưng nếu người qua cầu rút ván, bốn cung vẫn có nhiều biện pháp khiến người mang tiếng xấu muôn đời."

Không ai biết hai người trong phòng thảo luận cái gì, chỉ là thời gian hai người nói chuyện lần này có chút lâu hơn bình thường.

Vừa thấp hương tạ thần vừa đàm phán truyện với Hiền Vương, thời điểm Nam Tầm rời khỏi chùa Bạch Mã cũng đã qua hai canh giờ.

Trên đường, Tiểu Bát thực bình tĩnh nhắc nhở một câu: "Vừa rồi giá trị hắc hoá của bạo quân lại tăng thêm 5 điểm, giá trị hắc hoá bây giờ là 97, rất nhanh liền đầy."

Tiểu Bát cảm thấy rất lạ, giá trị hắc hoá của bạo quân đại Boss không giống vài vị đại Boss trước kia, nói một chút liền hắc hoá, giá trị hắc hoá của bạo quân ngay từ đầu đã là 75, nhưng phải mãi về sau mới tăng.

Nam Tầm trong lòng không khỏi run sợ hỏi một câu: "Giá trị hắc hoá của đại Boss vì sao đột nhiên lại cao vậy, chẳng nhẽ là biết ta với Hiền vương gặp mặt?"

Không thể nào, Hiền vương là người cẩn thận, không có khả năng chuyện nhỏ này cũng làm không xong.

Nam Tầm cảm thấy có lẽ nàng suy nghĩ nhiều. Yến Mạch Hàn đã ở Phụng Nguyệt cung chờ hồi lâu, thấy Nam Tầm trở lại, hấn liền một tay đem người ôm vào trong lòng ngực, chớp mũi tiến gần cổ nàng ngửi ngửi, "Thật thơm, Điều Điều nàng tắm gội qua?"

Khi hỏi câu này, ánh mắt hấn tràn ngập hấn khí tối tăm xâm nhập, một loại hận ý bị phản bội bị lừa gạt ngập trời từ đáy mắt cuồng nộ tuôn ra.

Hấn ngửi thấy mùi thơm đàn hương vô cùng quen thuộc, đó là loại đàn hương Yến Mạch Ngọc thích dùng nhất.

Đây là lần thứ hai hấn ngửi thấy mùi hương này, vừa đúng lúc Điều Điều đi chùa Bạch Mã hai lần.

Bọn họ ở bên nhau ước chừng một canh giờ, trong lúc này rốt cuộc họ đã làm cái gì?

Trai đơn gái chiếc, còn có thể làm cái gì?!

Điều Điều vì cái gì muốn phản bội hần? Vì cái gì?!

Hần cam tâm tình nguyện đào tìm đào phôi lên cho nàng, còn chưa đủ sao? Hay nên nói, từ lúc bắt đầu nàng đã không có ý định tha thứ cho hần, lúc sau thuận theo bất quá là vì làm hần mềm lòng, làm hần thả lỏng cảnh giác, nàng vẫn là muốn liên thủ cùng Yến Mạch Ngọc cùng nhau trả thù hần?

Chỉ là Điều Điều, nàng có thể trả thù trẫm, nhưng vì sao phải phản bội trẫm?

Bi ai chính là, dù nàng có tính phản bội trẫm, trẫm vẫn không đành lòng giết nàng, Điều Điều....

Yến Mạch Hàn ôm chặt nữ tử trong ngực, đột nhiên ở giữa cổ nàng cắn thật mạnh.

Nam Tầm a một tiếng, vội vàng đem đầu hần đẩy ra, trừng hần một cái, "Yến Mạch Hàn, chàng họ cầu à, ta không có tắm gội, chỉ là thời điểm đi chùa Bạch Mã làm lễ tạ thần, nhiễm một ít mùi khói, ta không muốn một thân bản thủ đến gặp chàng, cho nên liền thay một bộ xiêm y khác."

Yến Mạch Hàn biểu tình có chút hoảng hốt, "Điều Điều, chỉ là như vậy thôi sao?"

Nam Tầm nghiêng đầu nhìn hần, "Bằng không chàng nghĩ là gì? Tuy nói chùa Bạch Mã toàn là hoà thượng, nhưng hoà thượng cũng là nam a, ta nào dám tắm gội chỗ đó, chàng nghĩ thế sao?"

Nam Tầm nói lời này đặc biệt bình tĩnh, nhưng ai biết nội tâm nàng đang bùng cháy, "Tiểu Bát, đại Boss có phải hay không phát hiện cái gì? Ngươi mau nói xem? Hần nhất định biết ta gặp Hiền vương, nhưng rốt cục làm sao hần biết được? Lúc này ta và Hiền vương đàm luận lâu như vậy, không phải hần sẽ cho rằng ta cùng Hiền vương đã làm cái gì không thể miêu tả chứ?"

Tiểu Bát vội vàng nói: "Không thể nào, mật thám viết cho hần không nhắc đến tin ngươi cùng Hiền vương gặp mặt, Hiền vương làm công tác bảo mật vẫn là không tồi."

Nam Tầm ngữ khí xác định nói: "Không, bộ dáng này của hần không thích hợp, hần nhất định biết ta cùng Hiền vương gặp mặt! Thật nguy hiểm a, may mắn vừa rồi ta phản ứng kịp, không có lòi."

Yến Mạch Hàn nghe xong lời Nam Tầm giải thích, thấp giọng nga một tiếng, ánh mắt sau một cái chớp mắt liền trở nên mờ mịt, đột nhiên khiêng Nam Tầm bước nhanh đến nội viện, vừa đi vừa ở ngoài miệng chơi lưu manh: "Điều Điều, trẫm muốn nàng, đặc biệt muốn!"

"Yến Mạch Hàn, chàng ——"

Thông qua lần bánh nướng áp chảo này, Nam Tầm cảm nhận rõ ràng được sự bất an cùng sợ hãi trên người Yến Mạch Hàn, nàng thật sự rất muốn giải thích mình cùng Hiền vương thật sự không có gì, nhưng nếu nàng mở miệng trước, đó chẳng phải là tự tìm phiền toái sao.

Hơn nữa quá trình áp chảo bánh nướng lần này làm Nam Tầm thực khó chịu, vốn dĩ trước đây khi áp chảo bánh nướng hần sẽ làm công đoạn phi hành mỡ thật cẩn thận, nhưng lúc này đây, cảm thú này cái gì cũng đều không làm, trực tiếp xách nàng bỏ vào trong chảo dầu sôi, đau đến mức muốn cắn người.

Cảm thú này còn đem toàn thân nàng trên dưới đều cắn một lần, như dã thú tuần tra lãnh thổ bản thân, tuần tra xong không thành vấn đề mới bắt đầu đánh dấu, người khác đừng vọng tưởng có thể xâm phạm lãnh thổ của nó.

Cảm thú sau khi tuần tra lãnh thổ xong dường như rất cao hứng, nhưng Nam Tầm không cao hứng, thật sự không cao hứng, nàng càng thấy bản thân ra cái quyết định kia là đúng đắn, cảm thú này sống trong nhung lụa quá lâu rồi, ngày sau phải cho hần nếm ít mùi vị đau khổ mới được.

Công tử: Ôi lại cầu huyết rồi. TT.TT

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Điều Điều, Nàng Phản Bội Trẫm

Nam Tầm dựa vào kế hoạch của bản thân tiếp tục tiến hành, mặt ngoài vẫn ngày ngày lười biếng nằm phơi ánh mặt trời, nhưng trong lòng lại đang chờ mong ngày kia mau mau đến.

Ngày hôm đó, thời tiết sáng sủa vạn dặm không mây, Nam Tầm nằm ở ghế bập bênh ngắm nhìn trời, thuận tiện hỏi Tiểu Bát một chút tình hình bên ngoài.

Tiểu Bát nói: "Không biết vì sao, hiện tại bạo quân so với thế giới nguyên bản còn muốn lợi hại hơn nhiều, hần cự nhiên đã sớm bồi dưỡng một đám ảnh vệ cùng tử sĩ hết sức lợi hại, đặc biệt là nhóm tử sĩ kia, nhắm tới ai kẻ đó nhất định chết, nói bọn họ lấy một địch trăm cũng không quá, chưa kể, hần còn

có một mạng lưới tình báo nghịch thiên, thanh lâu, trà lâu, sông bạc, đều có tình báo viên của hắn, có thể nói, nhất cử nhất động của Tần gia và Hiến vương đều ở trong tầm giám thị của hắn, không đúng, nên nói là toàn bộ văn võ bá quan trên triều đều nằm trong tầm khống chế của hắn."

Nam Tầm thực kinh ngạc:" Những việc này trước kia sao không nghe người nói qua?"

Tiểu Bát khụ một tiếng:" Là gia quá tự đại, tự cho rằng thế giới này vẫn đi theo quỹ đạo vốn có, lại không nghĩ đến đại Boss cự nhiên lợi hại như vậy."

Nghĩ nghĩ, Tiểu Bát nói:" Trước kia ta không phải từng nói với người đại Boss rất khó giữ được ngôi vị hoàng đế này sao, hiện tại ta xin thu hồi lời này."

Nam Tầm rất muốn và chết Tiểu Bát. Hiện tại nói lời này có ích gì, bát nước hắt ra ngoài còn có thể thu hồi lại sao?

" Hiện tại người tính sao? Còn muốn cùng Hiến vương thực hiện ước định không?"

Tiểu Bát hỏi nàng.

Nam Tầm hướng lên trời thở dài:" Bằng không người nghĩ ta còn cách nào? Đạo lý nước đổ khó hốt người hiểu không? Ta đã đáp ứng Hiến vương chuyện này, khẳng định Hiến vương sớm liên hệ với Tần gia rồi, bọn họ đã ngồi trên một cái thuyền, Hiến vương tạo phản, Tần gia cũng sẽ tạo phản theo. Huống hồ Hiến vương nói đúng, đao kiếm không có mất, nếu tạo phản sẽ chết không ít người, ta có thể giảm bớt bao nhiêu người chết liền cố gắng giảm, cũng coi như tích đức cho đại Bos về sau.

Tiểu Bát có chút hồ nghi nói:" Người vì đại Boss suy xét cũng thật nhiều a."

Nam Tầm:" Không có nga, người suy nghĩ nhiều rồi, ta chỉ là đang suy nghĩ biện pháp nhanh tiêu trừ giá trị ác niệm của đại Bos thôi, hắn tạo nghiệt ít một chút, khẳng định giá trị ác niệm liền giảm nhanh một chút."

Tiểu Bát:" Thật vậy chăng?"

Nam Tầm:" Thật."

Làm tốt công tác tâm lý, Nam Tầm quyết định từ trên ghế bập bênh ngồi dậy, sau đó lẳng lặng chờ Yến Mạch Hàn đến.

Yến Mạch Hàn mấy ngày nay rất bận, tựa như ở trong bóng tối bố trí thứ gì, nhưng khi hắn rảnh rồi nhất định sẽ đến Phùng Nguyệt cung.

Nhìn thấy bóng dáng xa xa của Yến Mạch Hàn, Nam Tầm lập tức hướng hắn chạy vội qua, đầu dán vào trong ngực hắn, ôm eo hắn, thanh âm hờn dỗi nói:" Hàn ca ca, chàng gần đây đi đâu vậy, chàng nói xem, có phải chàng lên ta nuôi dưỡng tiểu mỹ nhân bên ngoài phải không?"

Hôm nay Phùng Nguyệt cung phá lệ yên tĩnh lạ thường, cả viện chỉ có Thuý Hoàn chờ một bên, Yến Mạch Hàn tựa hồ không có chú ý tới điểm khác thường này, hắn duỗi tay nâng lên cái cằm tinh xảo của Nam Tầm, trước tiên ở trên môi nàng hôn một cái, sau đó mới có chút bất đắc dĩ nói:" Trẫm có một mình nàng là đủ rồi, nào còn dám nuôi dưỡng tiểu mỹ nhân gì chứ."

Nam Tầm vừa lòng cười thỏa mãn:" Mới vừa rồi trên chàng thôi, ta biết trong lòng Hàn ca ca chỉ có ta, Hàn ca ca, chàng mới xử lý công chuyện về, khẳng định rất khát, chàng đợi đây, ta đi pha cho chàng một tách trà hoa."

" Điều Điều, không cần." Yến Mạch Hàn vội vàng nói, đáng tiếc không đợi hắn nói xong, Nam Tầm đã sung sướng chạy ào vào trong căn bếp nhỏ.

Thuý Hoàn chờ ở một bên, toàn thân nàng căng thẳng, phát hiện Hoàng thượng liếc mình một cái, liền vội vàng cúi thấp đầu.

Xung quanh im ắng, tựa hồ tất cả mọi người đều bị Nam Tầm đuổi đi.

Yến Mạch Hàn nhìn thoáng qua trời xanh phía sau Phùng Nguyệt cung, xanh thắm xanh thắm, vạn dặm không mây, cặp mắt hẹp dài kia bình tĩnh không gọi sóng.

Nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng càng ngày càng gần, hắn thu hồi tầm mắt, dừng ở trên người Nam Tầm, khoé miệng hơi hơi cong lên, mỉm cười ôn hoà.

Nam Tầm đem tách trà mới pha đưa cho hắn, cười ngọt ngào nói:" Hàn ca ca, chàng uống chậm chút, có chút nóng đó."

Yến Mạch Hàn tiếp nhận tách trà, không có lập tức uống, hắn chỉ yên lặng nhìn Nam Tầm hồi lâu, ánh mắt vẫn tràn đầy sùng nịnh, chỉ là bên trong có chưa đọng vài tia phức tạp.

" Điều Điều, trẫm không muốn rời xa nàng." Hắn đột nhiên nói.

Nam Tầm cười nói:" Ta cũng chưa từng nghĩ muốn rời xa Hàn ca ca, Hàn ca ca, chàng như thế nào còn chưa uống trà, đây là trà ta đích thân pha cho chàng đó nha."

Yến Mạch Hàn hơi hơi rũ rũ mắt, cười yếu ớt nói:" Điều Điều muốn trẫm uống hết tách trà này đến vậy sao?"

Nam Tầm có chút tức giận, một tay đem tách trà đoạt lại:" Chàng không uống thì thôi."

Yến Mạch Hàn vội vàng đoạt trở về:" Điều Điều đừng nóng giận, chỉ cần là thứ nàng muốn trầm uống, dù bên trong có là thạch tín, trầm cũng nguyện ý uống."

Nói xong, không cần tạm dừng, ngửa đầu, đem tách trà một hơi uống cạn.

Nam Tầm có chút chột dạ hỏi Tiểu Bát:" Đại Boss có phải đã biết ta hôm nay muốn làm chuyện xấu? Hắn phản ứng có chút không bình thường?"

Tiểu Bát lập tức nói:" Đầu phải có chút không bình thường, rõ ràng là rất không bình thường được chứ! Làm sao bây giờ, còn muốn tiếp tục không?"

Nam Tầm:" Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ chờ mỗi ta, vì bá tánh vì thiên hạ, ta không thể ở thời điểm mấu chốt mềm lòng được."

(Công tử: Khi edit câu này ta rất không thích, đau lòng quá.)

Tiểu Bát ha hả một tiếng:" Đúng là viện đủ lý do nga."

Nam Tầm không thêm đề ý đến lời trào phúng của Tiểu Bát, trong lòng đang cân nhắc khi nào xuống tay thì thích hợp, lại phát hiện Yến Mạch Hàn sau khi uống xong tách trà đột nhiên ôm bụng gục xuống bàn, khoe miệng tràn ra một ngụm máu tươi, bộ dáng như bị trúng độc.

Nam Tầm tròn tròn mắt, Tiểu Bát cũng ngạc nhiên y năng.

Nước trà là chính tay nàng pha, khẳng định không có độc, sở dĩ chắc chắn như vậy, là bởi vì sau khi pha trà xong chính nàng còn tự nhấp một ngụm.

Cho nên, hiện tại đại Boss là đang diễn vở gì vậy?

Nam Tầm theo bản năng đỡ lấy nam nhân lung lay sắp đổ trước mắt, vội vàng:" Hàn ca ca, chàng làm sao vậy?"

Yến Mạch Hàn thấy thần sắc nàng không chút lo lắng nào, trong lòng liền tuột dốc.

Điều Điều, cuối cùng thì nàng vẫn phản bội trẫm.

Nàng thế nhưng vẫn muốn trầm..... chết sao?

Yến Mạch Hàn đột nhiên cảm tay Nam Tầm, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, " Điều Điều, chuyện đã đến nước này, không cần tiếp tục lừa trẫm, trẫm biết nàng hạ độc trong trà."

Nam Tầm bộ dạng như gặp quỷ, há miệng thở dốc muốn giải thích cái gì, nhưng Yến Mạch Hàn không cho nàng cơ hội giải thích, hắn tiếp tục nói:" Sự tình nàng cùng Hiền vương gặp mặt trẫm đã sớm biết."

Nam Tầm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là nàng có chút không rõ, cho nên liền hỏi hắn:" Hàn ca ca, chàng như thế nào biết ta cùng Hiền vương gặp mặt? Hiền vương còn đảm bảo với ta chàng tuyệt đối sẽ không biết được."

Yến Mạch Hàn không nghĩ tới nàng sẽ thừa nhận nhanh như vậy, con người đột nhiên tối sầm lại, các loại cảm xúc âm u bạo ngược dần dần nảy sinh trong lòng hắn, càng ngày càng nhiều, cơ hồ sắp không chịu được.

Hắn không muốn tiếp tục truy hỏi, sợ hãi nghe thấy đáp án mình mình sợ nhất, hắn muốn lập tức cắn chết nữ tử trước mắt, đem xương cốt nàng tát cả nuốt nàng vào trong bụng, như vậy bọn họ có thể mãi mãi bên nhau, Điều Điều cũng không thể phản bội hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Biến Mất, Không Còn Gặp Lại

Nhưng ý niệm vừa rồi chỉ vừa loé ra mà thôi, mặc kệ nữ nhân này đối với hắn làm cái gì, Yến Mạch Hàn hắn đều không thể nhẫn tâm thương tổn nàng.

Tiểu Bát đột nhiên nói với Nam Tầm:" Mới vừa rồi, giá trị hắc hoá của đại Boss đột nhiên biến thành 100."

Nam Tầm:"....."

" Điều Điều, hai lần nàng từ chùa Bạch Mã trở về, trên người đều nồng đậm mùi hương đàn hương chỉ có trên người Yến Mạch Ngọc mới có, trầm ghét nhất mùi hương này." Yến Mạch Hàn nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Nam Tầm, biểu tình đau khổ.

Nam Tầm nghe xong lời này, mới rõ ràng mình bị lừa ở đâu.

"Điều Điều, nàng biết không, kỳ thật trẫm đã quyết định thoái vị cho Hiền vương."

Yến Mạch Hàn nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Nam Tầm, không khỏi tự giễu:" Lời nói của trẫm không đáng để nàng tin tưởng đến mức đó sao? Từ khi nàng nói muốn trẫm từ bỏ ngôi vị Hoàng đế, chỉ sủng một mình nàng, thời điểm đó trẫm đã bắt đầu xuống tay chuẩn bị. Trẫm vì nàng giải tán hậu cung, đây là bước đầu tiên, trẫm không tiếp tục chèn ép Tần gia, đây là bước thứ hai, không lâu trước đây, trẫm cũng bắt đầu chậm rãi giải tán một ít thế lực, nhưng khi phát hiện nàng cùng Hiền vương có lui tới, trẫm mới đành chỉ bước cuối cùng."

Nam Tầm ngơ ngẩn. Cho nên một lần kia khi nàng hỏi hắn có nguyện ý vì nàng từ bỏ ngôi vị hoàng đế không, hắn mới cố ý nói không muốn.

Hắn là bởi vì phát hiện nàng cùng Hiền vương qua lại cho nên tức giận?

Yến Mạch Hàn tiếp tục nói:" Trẫm là thật sự muốn thoả mãn hết thấy yêu cầu của nàng, cùng nàng làm một đôi phu thê bình thường, nhưng vì sao nàng nhất định phải gặp Hiền vương? Điều Điều, trẫm hiện tại là vua một nước, đào tìm đào phỉ đối tốt với nàng, nhưng nàng vẫn muốn qua lại với hắn, nếu trẫm chỉ còn hai bàn tay trắng, nàng thật sự sẽ còn đi theo trẫm sao?"

Nam Tầm không muốn Yến Mạch Hàn hiểu lầm nàng, càng không muốn hắn khổ sở, cho nên nàng nhấn lại tính tình giải thích:" Hàn ca ca, gặp mặt Hiền vương lần đầu là chuyện ngoài ý muốn, lần đó là mẫu thân hện ta đi chùa Bạch Mã gặp mặt, ta liền đi, lại không nghĩ tới gặp mặt không phải mẫu thân, mà là Hiền vương. Ta cùng Hiền vương thật sự cái gì cũng đều không có, chàng tin tưởng ta được không?"

Yến Mạch Hàn lại lắc đầu cười khổ:" Điều Điều, chuyện đã tới nước này, nàng vì sao vẫn muốn gạt trẫm, lần đầu tiên nàng không biết sự tình, vậy lần thứ hai thì sao? Lần thứ hai chẳng lẽ không phải nàng chủ động gặp hắn?"

Nam Tầm dừng một chút, lập tức nói:" Lần thứ hai xác thực là ta chủ động hẹn Hiền vương nói chuyện, nhưng là ——"

Yến Mạch Hàn đánh gãy lời nàng nói, giọng nói dứt quãng nói:" Trẫm đoán được, hắn muốn nàng độc chết trẫm, như vậy, Yến Mạch Ngọc hắn có thể danh chính ngôn thuận mà kế thừa ngôi vị hoàng đế."

Nam Tầm rất muốn một cái tát và chết Yến Mạch Hàn.

"Điều Điều, nàng có thể nói cho trẫm nghe, nàng rốt cuộc có từng yêu trẫm không?" Yến Mạch Hàn đột nhiên nắm chặt tay nàng, thật sự dùng sức nắm.

Hắn đang sợ hãi, nhưng nếu hắn không biết được đáp án thực sự, hắn chết không cam lòng.

Nam Tầm tức giận đến trợn trắng mắt:" Ta yêu chàng, đời này ta yêu nhất chính là chàng. Cho nên Yến Mạch Hàn, chàng diễn đủ chưa? Chén trà này cái gì ta cũng chưa động, chàng bỏ não nhiều quá đến điên rồi hả?"

Yến Mạch Hàn đột nhiên hoá đá, cả người như bị sét đánh, biểu tình hết sức kì dị.

"Không, không thể nào! Ảnh vệ của trẫm tận mắt nhìn thấy nàng đem một bao thuốc bột lên bỏ vào trong trà."

"Hàn ca ca, là ta thấy người gần đây thần sắc mỗi một, cho nên tìm ít thuốc bổ nâng cao tinh thần cho chàng, đều là thuốc bổ đó, nghe rõ chưa?!!" Nam Tầm tức giận gào lên.

Yến Mạch Hàn khoe miệng giật giật, một câu cũng không nói lên lời, bộ dáng này thoạt nhìn có chút buồn cười.

"Yến Mạch Hàn, tiểu tử người nói lão nương không tín nhiệm người, hiện tại rốt cuộc ai không tín nhiệm ai? Nghĩ ta hạ độc chàng? Nghĩ ta muốn giết chết phu quân của mình? Yến Mạch Hàn, ở trong lòng chàng, ta chính là người đàn bà độc ác như vậy sao?"

Nam Tầm lớn tiếng ép hỏi, vành mắt đều đỏ ửng.

Yến Mạch Hàn nhìn thấy đau lòng không thôi, nếu quả thực là thế, hắn đích xác đổ oan cho Điều Điều rồi.

Hắn có chút hối hận, nhưng mà nhiều hơn hối hận lại là vui mừng.

Điều Điều không có hạ độc hắn! Điều Điều là yêu hắn!

"Điều Điều, xin lỗi, trẫm không nên hoài nghi nàng, là trẫm sai rồi, trẫm ——"

"Dừng! Yến Mạch Hàn, ta nói cho chàng biết, ta hôm nay nhất quyết phải huỷ diệt đồ vật chàng trân quý nhất!"

Yến Mạch Hàn cả kinh, đang muốn nói nàng ngàn vạn lần đừng tự thương tổn chính mình, nào ngờ Nam Tầm đột nhiên vung tay lên, một nắm thuốc bột bay thẳng về phía hắn.

Thân mình Yến Mạch Hàn lay động, cứ như vậy ngã xuống.

Yến Mạch Hàn ngã xuống, Ảnh Nhị đang âm thầm ẩn núp phụ trách theo dõi Nam Tầm lập tức hiện thân, muốn cứu Hoàng thượng đi.

Các ảnh vệ khác đều bị Hoàng thượng an bài đi làm nhiệm vụ nơi khác, nơi này chỉ còn một mình Ảnh Nhị hấn.

Nam Tầm rút nhanh cây trâm trên đầu xuống để ở cổ Yến Mạch Hàn, hướng Ảnh Nhị quát khê: "Đừng tới đây!"

Ảnh Nhị trầm giọng nói: "Hoàng hậu nương nương, người đến tột cùng là muốn làm gì?"

Nam Tầm không để ý đến hấn, trực tiếp ra lệnh cho Thuý Hoàn: "Thời gian không còn nhiều, Thuý Hoàn người đem tên vương bản này xử lý đi."

Hoàng thượng bị bắt cóc, Ảnh Nhị không dám phản kháng, sau khi trúng mê dược liền như vậy ngã xuống trong viện.

Nghĩ nghĩ, Nam Tầm vẫn đem Ảnh Nhị kéo tới trong phòng giấu đi, miễn cho đến lúc đó mọi người phát hiện Hoàng hậu Hoàng thượng không thấy đâu, còn tưởng rằng Ảnh Nhị là thích khách.

Chủ tớ Nam Tầm tay chân nhanh lẹ đem Yến Mạch Hàn đổi thành một thân y phục thái giám, hai người các nàng thì hoá trang thành bộ dạng cung nữ.

Yến Mạch Ngọc sớm đã cử người đi tiếp ứng, nhìn thấy hai người, vội vàng giúp các nàng nâng "thái giám" kia giấu vào trong đồng lương thảo trong xe, cho người phủ kín rom rạ phía trên. Hai "cung nữ" Nam Tầm và Thuý Hoàn cũng trà trộn vào đoàn cung nữ đi theo đội ngũ.

Từ nơi này đến cổng thành, tổng cộng phải trải qua vài trạm kiểm soát, may nhờ Nam Tầm thông minh, trực tiếp móc ra kim bài chuyên dụng của Yến Mạch Hàn nên các nàng mới thuận lợi rời khỏi cung an toàn.

Xe ngựa vận chuyển lương thảo vẫn luôn chạy hồi lâu, rốt cuộc cũng dừng lại ở một nơi cách cổng thành không xa, Nam Tầm xốc màn che lên, thấy được một chiếc xe ngựa giản dị mộc mạc bên ngoài, Yến Mạch Ngọc một thân cẩm y đứng cạnh xe.

Nam Tầm nhìn thấy hấn thì sững sốt một chút, hướng hấn hơi hơi gật đầu, sau đó cùng Thuý Hoàn nâng Yến Mạch Ngọc đem lên trên xe, tiện thể vận chuyển cả lương thực trên xe ngựa.

Yến Mạch Ngọc từ đầu đến vẫn luôn nhìn nàng, ánh mắt có chút phức tạp.

Hấn trước kia chỉ cảm thấy Tần Bộ Diêu là một đoá hoa kiều diễm, đẹp nhưng không khiến hấn quá say mê, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm cũng hơn mức bình thường.

Chỉ là, từ bao giờ mọi chuyện bắt đầu thay đổi?

Tuy thời điểm nàng tiến cung hấn cũng không muốn, nhưng hấn lúc ấy cũng không thể cho nàng bất cứ hứa hẹn gì, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng vào cung, trở thành phi tần của Hoàng thượng, sau khi gặp lại, nàng đột nhiên như biến thành một người khác, quả thật là giờ nàng có thêm thân phận phi tần, nhưng cái thu hút hấn với thân phận kia lại không quan hệ.

Ánh mắt nàng nhìn hấn, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

Sau khi biết nàng vì Hoàng thượng làm ra quyết định như vậy, Yến Mạch Hàn hấn là lần đầu tiên đối với một nữ nhân sinh ra sự khâm phục sâu sắc.

Nhưng đồng thời, chỗ sâu nhất trong lòng hấn cũng sinh ra một tia hâm mộ mà bản thân không muốn thừa nhận.

Bên người hấn không thiếu hồng nhan tri kỷ, nhưng nếu có một ngày, hấn chỉ còn hai bàn tay trắng, trở thành một người bình thường, những hồng nhan này đó sẽ còn ái mộ hấn giống như bây giờ sao?

"Bộ Diêu..." Yến Mạch Ngọc nhin không được kêu khê tên nàng.

Sau khi an bài ổn thoả Yến Mạch Hàn lên xe ngựa, Nam Tầm học tập hiệp sĩ giang hồ hướng Yến Mạch Ngọc ôm quyền, cười nói: "Hiền vương, núi xanh còn đó sông sâu còn nhiều, có duyên gặp lại. Bất quá, ta cảm thấy chúng ta tột nhất không cần gặp mặt, từ tối nay trở đi, trên đời sẽ không còn ai tên Yến Mạch Hàn và Tần Bộ Diêu nữa, chỉ có một đôi phu thê bình thường chúng ta thôi."

Công tử: Còn hơn một chương nữa sẽ kết thúc thế giới 4 này. Các nàng đã sẵn sàng cho cuộc tình siêu cấp cầu huyết tiếp theo chưa. =))))

Thế giới sau hơi bị ngang trái à nha, có ai đoán được không?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Quy Ân, Ta Kêu Nam Tầm

Thuý Hoàn bên cạnh vội vàng bỏ thêm một câu: "Nương nương, còn có Thuý Hoàn, về sau trên đời cũng không còn người nào tên Thuý Hoàn nữa, có

cũng chỉ là tiểu nha hoàn hầu hạ lão gia và phu nhân thôi."

Nam Tầm cười nheo nheo khuôn mặt nằng." Biết rồi còn không mau sửa, về sau phải kêu ta là phu nhân, vị trong xe kia kêu là lão gia. Nghe chưa?"

" Dạ dạ, tiểu nhân biết sai rồi, mong phu nhân bớt giận." Thuý Hoàn cười ha hả mà khom người thỉnh tội.

Yến Mạch Ngọc nhìn chủ tớ hai người đùa giỡn, trong mắt cũng nổi lên ý cười, nha đầu Thuý Hoàn này cũng thay đổi, trở nên hoạt bát hơn, trong ấn tượng của hắn, Thuý Hoàn trước kia thực sự là một người rất cầu nệ tiểu tiết.

Yến Mạch Ngọc đem một bao bạc lớn đưa cho Nam Tầm, " Bộ Diêu, đây là một ít tâm ý của ta, hy vọng muội có thể nhận lấy." Sở dĩ đối phương không tiếp nhận, hẳn lập tức bổ sung:" Yên tâm đi, chỉ là một chút bạc vụn, không có nhiều đâu, dọc đường đi vất vả muội cũng cần dùng mà."

Nam Tầm hơi hơi nhướn mày, duỗi tay qua tiếp nhận, còn tiện tay ước lượng trọng lượng, hướng hắn cười nói:" Cảm ơn, vậy ta liền nhận lấy."

Yến Mạch Ngọc còn tưởng rằng phải tốn một hồi nước bọt mới có thể khuyên nàng nhận lấy, lại không nghĩ nàng nhận dứt khoát như vậy. Hắn hơi hơi ngẩn ra một chút liền cười trừ.

Nam Tầm hướng hắn phát phát tay, xoay người lên xe ngựa, còn Thuý Hoàn thì ngồi ở bên ngoài đánh xe.

Thuý Hoàn " huyyy" một tiếng, còn ngựa liền lộc cộc chạy đi, Yến Mạch Ngọc nhìn theo xe ngựa đi xa, qua hồi lâu mới rời đi.

" Thuý Hoàn, chúng ta đi nhanh thêm chút nữa." Nam Tầm vén rèm lên dặn dò.

Thuý Hoàn có khó hiểu." Phu nhân, chúng ta đã ra khỏi kinh thành, đã an toàn."

Nam Tầm:" Người nên hiểu, lòng người khó đoán, Hiền vương tuy là người tốt, nhưng khó bảo toàn hẳn sẽ không đổi ý trên đường, còn nữa, dù hẳn là quân tử không động thủ, nhưng những mưu sĩ trong phủ hẳn lại không thiếu kẻ độc ác cùng tàn nhẫn, nếu chuyện này bị tiết lộ, những người này khẳng định sẽ âm thầm phái người tới diệt khẩu."

Thuý Hoàn nghe xong, thân hình chợt căng thẳng, lập tức gia tăng tốc độ.

Xe ngựa một mình chạy trong đêm

Bên trong xe, Nam Tầm xem xét Yến Mạch Hàn đang hôn mê, cảm thán giá trị nhan sắc của đại Boss thật đẹp a, nhìn thế nào vẫn thấy đẹp mắt, lại có chút ngốc nghếch, một màn Yến Mạch Hàn trúng độc kia nghĩ thế nào vẫn thấy buồn cười.

Nam Tầm nghĩ nghĩ, phụt một cái, không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng.

Thời điểm khi Nam Tầm còn hơn hờ cười, một đôi mắt đen láy sâu thẳm đang nhìn chằm chằm nàng.

Yến Mạch Hàn không biết tỉnh từ lúc nào, thời điểm hắn nhìn thấy Nam Tầm vẫn còn cảm thấy mờ mịt, hiển nhiên không biết bản thân đang ở nơi nào.

Chờ đến khi đầu óc thanh tỉnh một chút, hắn mới nhớ đến bản thân bị đối phương hạ mê được bất tỉnh.

Yến Mạch Hàn bật dậy, bởi vì dùng sức quá mạnh mà suýt nữa ngã về phía trước, Nam Tầm vội vàng đỡ hắn, khẽ cười:" Ta chỉ hạ mê được với chàng, như thế nào chàng lại choáng váng thế hả?"

Yến Mạch Hàn ngơ ngác nhìn nàng hồi lâu, ánh mắt sau đó dời đi, dừng ở trên xe ngựa, lại vén màn xe nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nam Tầm đắc ý khua khua tay trước mặt Yến Mạch Hàn:" Ta nói này Hoàng thượng, chàng đừng nhìn nữa, chúng ta hiện tại đã cách kinh thành trăm dặm rồi."

Yến Mạch Hàn đột nhiên quay đầu nhìn nàng, ánh mắt khiếp sợ lại mang theo chút mờ mịt.

Nam Tầm trừng hắn một cái, hừ một tiếng:" Ta nói sai rồi, chàng hiện tại đã không phải Hoàng thượng gì nữa, bất quá chỉ là tên quý nghèo dựa vào ta mà thôi, Yến Mạch Hàn ta nói cho chàng biết, chàng hủy hoại thứ quan trọng nhất đối với ta, nay ta cũng hủy hoại thứ quan trọng nhất của chàng, chúng ta coi như thanh toán xong."

Nói xong lời này, Nam Tầm liền không thèm để ý đến hắn, để hắn một mình phát ngốc, bản thân nàng với tay lấy bao nài bên cạnh, đem tay nài kia mở ra, chờ đến khi nhìn thấy ánh vàng rực rỡ nguyên bảo cùng trang sức châu báu bên trong, cười đến độ đôi mắt đều híp lại. Không cho Nam Tầm cao hứng lâu, người phía sau đột nhiên vươn tay, đem nàng túm vào trong lồng ngực, cúi xuống găm lấy đôi môi kiều diễm phía dưới.

Nam Tầm đẩy hắn ra:" Đừng làm phiền, ta đang bận kiểm kê tài sản."

Yến Mạch Hàn duỗi tay cướp đi tay nài trong tay Nam Tầm vút xuống sàn xe, đem nàng chuyển đến bên đùi mình, không nói hai lời lại tiếp tục hôn lên.

Đến khi Nam Tầm bị hắn hôn đến choáng váng đầu óc, cảm thú này rốt cuộc cũng buông tha, gác cảm trên vai nàng, thanh âm trầm thấp gọi cảm nói:" Diêu Diêu,..... Đây là việc nàng đáp ứng với Hiền vương sao? Nàng sao không cùng trẫm nói qua một tiếng."

Nam Tầm hừ hừ nói: "Chàng không phải nói không có ngôi vị hoàng đế chàng liền sẽ chết sao, chàng nữ ném xuống ngôi vị hoàng đế này sao?"

Yến Mạch Hàn: "Trẫm khi nào nói qua loại lời nói này?"

Nam Tầm: "Hừ, không thừa nhận liền bác bỏ."

Yến Mạch Hàn: "Trẫm thật sự không có nói qua, ở trong lòng trẫm, nàng mới là quan trọng nhất. Nếu nàng sớm cùng trẫm nói rõ kế hoạch, trẫm nhất định sẽ đáp ứng nàng."

Nam Tầm nghiêng đầu liếc hắt hủ một cái: "Ta nói này Yến Mạch Hàn, hiện tại chàng đã không còn là Hoàng thượng, danh xưng trẫm này có phải là nên sửa rồi không? Chàng nên biết, hiện tại chàng là kẻ nghèo rớt mồng tơi, ngay đến cả quần áo trên người cũng là của ta, cũng may bản cô nương tính tình lương thiện, về sau chàng ngoan ngoãn theo bản nương tử là được."

Yến Mạch Hàn nhìn lướt qua tay nải đang mở trên mặt sàn, bỗng nhiên cười cười nói: "Điều Điều, hình như vòng tay ngọc quả phi thủy kia là trẫm ban thưởng cho nàng, còn có cây trâm kia, hoa tai kia cũng là..., còn có...."

Nam Tầm vội vàng đem bảo bối trên mặt sàn ôm vào trong ngực, hát cảm lên nhìn hắt: "Ban thưởng cho ta thì chính là của ta, chàng hiện tại một đồng bạc đều không có, mà ta là tiểu phú bà, chàng còn không mau chạy tới nịnh bợ ta."

Yến Mạch Hàn buồn cười nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy, chỉ cần trước mắt còn người đó, chỉ cần nàng còn sống đứng trước mặt hắt, dù thế giới này có sụp đổ, hắt cũng cảm thấy không sao cả.

Yến Mạch Hàn đem người kéo về trong ngực mình, đem đầu vùi ở cổ nàng, thật lâu sau mới rầu rĩ nói: "Điều Điều, thực xin lỗi....."

Nam Tầm biết hắt muốn nói gì, cũng không để ý mà nhún nhún vai: "Không cần phải nói xin lỗi, dù sao ta cũng đã trả thù rồi, hơn nữa, về sau đoạn từ đoạn tôn chính là chàng, chính chàng đều không ngại, ta để ý làm cái lông gì?"

"Điều Điều, nàng thật tốt, có thể từ như nàng, ta không còn mong muốn gì nữa."

"Tên cầm thú này, tay người đặt ở đâu đấy."

"Điều Điều, ta....."

"Cút mau"

Khi hai người vẫn đang cười đùa trên trong xe, Tiểu Bát đột nhiên rống lên một tiếng: "Trời ạ, ta đang nằm mơ sao! Giá trị ác niệm lập tức tụt 20 điểm, chỉ còn lại 3 điểm! Xem ra, rất nhanh chúng ta có thể rời khỏi thế giới này, lần này thật nhanh nha, mua ha ha....."

Báo cáo tiến độ xong, Tiểu Bát liền cười hí hửng: "Tới nha, sung sướng nha....."

Nam Tầm: "....."

Một nhà ba người cuối cùng cũng dừng lại tại một thị trấn tương đối hẻo lánh, Nam Tầm cũng không muốn quá nổi bật, chỉ mua một toà nhà tương đối mộc mạc, đặt tên là "Yến trạch."

Yến Mạch Hàn vừa nghe thấy tên toà nhà liền cười, đời này sẽ không còn ai tên Yến Mạch Hàn nữa, mà là Yến Hàn, tất cả chỉ còn lại Yến Hàn.

Yến Mạch Hàn cũng hỏi Nam Tầm xem nàng muốn hắt gọi là gì, Nam Tầm cười cười nói: "Về sau ta đại danh kêu là Nam Tầm, nữ danh thì tùy chàng."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Thời Gian Vị Ương, Năm Tháng Tĩnh Hảo

* Thời gian bắt tận, năm tháng an lành.

"Nam Tầm?" Yến Mạch Hàn trong miệng lẩm bẩm vài tiếng, đột nhiên cảm thấy máu nóng toàn thân sôi sục kỳ dị.

Không biết vì sao, Yến Mạch Hàn chỉ thích kêu nàng là Tầm Tầm, mà không phải Điều Điều.

Rất lâu sau, tin tức tân đế đăng cơ mới truyền tới cái trấn nhỏ hẻo lánh này, nghe nói hoàng thượng trước kia đột nhiên chết bất đắc kỳ tử*, Hoàng hậu cùng Hoàng thượng phu thê tình thâm, cũng thất cổ tử tự chết theo, Hiền vương được quần thần ủng hộ, danh chính ngôn thuận đăng cơ hoàng đế, ngày

đăng cơ ban bố đặc xá toàn thiên hạ.

* chết bất đắc kỳ tử: chết không có lý do.

Mười năm sau, Đại Yên Quốc do tân hoàng cai quản đều quốc thái dân an, bá tánh khen ngợi không ngừng.

Ở một thị trấn hẻo lánh nào đó, bên trong toà nhà Yên Trạch của viên ngoại tính tình cổ quái nào đó, Nam Tầm ngồi dưới gốc cây cổ thụ hóng gió, Yên Hàn ở trong sân múa kiếm.

Vừa cắn hạt dưa, Nam Tầm vừa nghe Tiểu Bát cảm thán: "Ta cho rằng thế giới này sẽ trở thành thế giới hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất, lại không nghĩ tới..... anh anh anh....." Tiểu Bát khóc thút thít.

Nam Tầm đang thưởng thức dáng người múa kiếm của nam nhân trước mặt, nghe vậy, khoan thai đáp trả một câu: "Ta cũng không nghĩ tới, giá trị ác niệm của đại Boss chỉ còn lại 0,5 điểm cuối cùng, nhưng mặc kệ chúng ta tình thâm như thế nào, 0,5 này vẫn không có dấu hiệu giảm xuống, chẳng nhẽ lại từ bỏ như vậy sao? Tiểu Bát, ngươi cam tâm sao?"

Tiểu Bát lập tức lắc đầu: "Không cam tâm, một chút cũng không cam tâm! Hiện giờ rồi đi chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?"

Nam Tầm gật đầu: "Đúng vậy. Việc ta có thể làm cũng đã làm rồi. Ngươi có để ý, dạo này đại Boss trở nên đặc biệt thừa năng lượng không, hôm qua còn đi theo Vương viên ngoại cách vách cùng nhau giải câu đố. Bây giờ chúng ta chỉ có thể đợi, nói không chừng một ngày đẹp trời nào đó giá trị ác niệm 0,5 này đột nhiên biến mất thì sao?"

Tiểu Bát: "....."

Vì sao có cảm giác Nam Tầm đang lừa gạt nó nhỉ?

Không nên a, trước kia đều là nó lừa dối Nam Tầm, Nam Tầm sao có thể lừa dối nó được?

Nam Tầm không khỏi quở trách Tiểu Bát: "Không phải ta nói với ngươi rồi sao, vì sao nhất định phải tiêu trừ giá trị ác niệm của đại Boss, ngươi mới có thể bắt được giá trị công đức? Ác niệm ai chẳng có lúc có, ngay cả khí vận tử, cũng sẽ có lúc ác niệm hiện lên trong nháy mắt?"

Tiểu Bát thờ hờn hờn nói: "Cho nên mới nói, giá trị công đức không dễ thu thập a."

"Ở một thế giới nào đó mà thanh giá trị ác niệm của đại Boss đây, chứng tỏ đó là thời điểm đại Boss sắp bị khí vận tử giết chết, gia nếu muốn đoạt đi giá trị công đức của khí vận tử, cũng chỉ có hai biện pháp. Một loại là đoạt lấy trước khi khí vận tử giết chết đại Bos. Biện pháp này quá mức trắng trợn táo bạo, khẳng định không được, nếu như bị Thiên Đạo ba ba biết được, gia liền xong đời rồi. Biện pháp thứ hai chính là tiêu trừ giá trị ác niệm của đại Boss, bởi vì đại Boss cũng có ý thức riêng, cho nên giá trị ác niệm trên người hắn rất có thể sẽ bắn ngược trở lại, Yêu Vương ở thế giới thứ nhất chính là nhân chứng sống, cho nên, chỉ có thể tiêu trừ hoàn toàn giá trị ác niệm, làm đại Boss hoàn toàn cái tà quy chính, gia mới có thể bắt được giá trị công đức."

Nam Tầm không có hứng thú nga một tiếng, tiếp tục ngắm nhìn cầm thú nhà mình múa kiếm.

Tiểu Bát bị nàng bơ, không để tâm mà phun một câu: "Nếu không phải trên người đại Boss có giá trị công đức gia cần, gia thật sự muốn một đao chọc chết hắn."

Nam Tầm xuy một tiếng, "Ngươi không dám, "

Tiểu Bát cười hắc hắc, "Gia xác thực là không dám quang minh chính đại giết người, nhưng gia có rất nhiều độc dược nha, gia có thể rắc đầy người ngươi, hắn mà cùng ngươi tương tương nhượng nhượng*, liền sẽ chết thẳng cảng, hừ hừ ~"

* tương tương nhượng nhượng: đại khái là mây mưa.

Động tác cắn hạt dưa của Nam Tầm dần dần chậm lại: "Ngươi là thần thú thiện lương, khẳng định sẽ không làm vậy."

Tiểu Bát: "Đừng nịnh hót gia."

Mất thấy Yên Hàn luyện kiếm xong, Nam Tầm không tiếp tục nói chuyện với Tiểu Bát nữa, đem khăn đã sớm chuẩn bị đưa cho hắn lau mồ hôi, đợi hắn lại gằn lại quở trách hai câu: "Như thế nào lại ra nhiều mồ hôi như vậy? Cũng tại chàng, buổi sáng rồi còn muốn lăn lộn, lăn lộn xong cũng đã trưa."

Yên Hàn một tay đem nàng kéo vào trong ngực, cười nhẹ nói: "Được được, là vì phu sai. Phu nhân mắng ta thế nào, ta cũng chịu."

"Tầm Tầm, ta muốn ăn bánh đậu xanh nàng làm." Yên Hàn đột nhiên nói.

"Được, ta đi làm cho chàng ăn." Nam Tầm cười nói, từ trong ngực hắn chui ra, xoay người đi vào bếp.

Nhìn Nam Tầm đi khuất, Yên Hàn đột nhiên ôm chặt ngực, trong cổ họng vọt ra một ngụm máu tanh.

Buổi trưa hôm đó, Nam Nguyệt cách vách dẫn theo tiểu hài từ năm tuổi tới Yên Trạch.

Nam Nguyệt chính là Thủy Hoàn, năm đó sau khi cùng Nam Tầm rời đi, liền đổi tên thành Nam Nguyệt, Nam Tầm vốn muốn cùng nàng kêu nhau tỷ muội, nhưng đối với tư tưởng cấp bậc đã ăn sâu bén rễ này của Thủy Hoàn thật không dễ dàng, nàng vẫn cứ kiên trì gọi Nam Tầm là phu nhân.

Ngay từ đầu Thủy Hoàn vốn dĩ sống chết không chịu gả chồng, muốn phụng dưỡng phu thê Nam Tầm đến già, nhưng qua bốn năm, Nam Tầm thật sự không thể tiếp tục nhìn nàng phung phí tuổi xuân như vậy, liền tỏ vẻ khó chịu nói với nàng rằng có nàng ở đây sinh hoạt của mình và Yến Hân không được tự nhiên.

Thủy Hoàn hoàn toàn không nghĩ tới bản thân sẽ tạo thành vật cản trở đối với phu nhân nhà mình.

Nhưng sau đó nàng mới phát hiện, có lão gia ở nhà, chuyện gì cũng không cần phu nhân động tay, nàng xác thực có chút dư thừa, lúc ấy vừa vặn có Trương viên ngoại sống chết theo đuổi Thủy Hoàn, Thủy Hoàn mới gật đầu đồng ý, mà điều kiện duy nhất đồng ý đó là phải sống bên cạnh phu nhân nhà nàng.

Lại nói, Trương viên ngoại kia quả thật là phi thường thích Thủy Hoàn, thực mau liền đem nhà cửa cách vách Yến trạch toàn bộ mua hết, tu sửa một phen sau đó mới đi nghênh đón Thủy Hoàn.

Nam Tầm thấy tiểu hài tử liền bế lên lòng,捏o mặt, trêu đùa nói: "Tiểu Thạch Đầu, con như thế nào lại béo thêm một vòng, di sắp không ôm nổi con rồi."

Tiểu Thạch Đầu chu chu miệng nói: "Con đã nói là con muốn ăn ít, chính là lão cha hấn cứ bắt con ăn nhiều, bây giờ đến di Tầm cũng ghét bỏ con."

Nam Tầm bị hấn chọc cười ha hả.

Thủy Hoàn bên cạnh thấy vậy đề nghị: "Phu nhân, ngài thích Tiểu Thạch Đầu như vậy, không bằng nhận nó làm nghĩa tử đi."

Thủy Hoàn là mãi sau này mới biết phu nhân dùng tuyệt tử canh, cả đời cũng không thể mang thai, nàng oán hận Yến Hân, nói phu nhân vì hấn làm nhiều như vậy thật không đáng, nhưng phu nhân lại hướng nàng cười tủm tỉm nói: "Bí mật này ta chỉ nói cho người nghe nha, dù ta thật sự không có dùng tuyệt tử canh, cả đời này ta cũng không có khả năng mang thai, Yến Hân hấn vì chuyện này mà vẫn luôn áy náy với ta, thậm chí ta huỷ hoại ngôi vị hoàng đế của hấn, hấn cũng không tức giận, nếu nói hận, cũng nên là hận hấn ta."

Thủy Hoàn tuy rằng không hiểu ẩn ý câu nói này của phu nhân, nhưng nghe thấy phu nhân một chút cũng không trách Yến Hân, nàng còn rồi rắm làm gì, chỉ bĩu môi nói: "Nhưng ngài cũng hy sinh nhiều mà, may mắn là lão gia rất sùng ái ngài, lão già nhà ta và lão gia quả thật không thể so sánh được."

Tuy nói như vậy, nhưng khi nói về phu quân mình, nét mặt Thủy Hoàn lại tràn ngập ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Nam Tầm nhìn nàng cười, đột nhiên cảm thấy thời gian vị ương, năm tháng tĩnh hảo.

Cứ như vậy cả đời cũng không tội, nhưng mà, chỉ là nếu.

Một năm an nhàn tiếp tục trôi qua, giá trị ác niệm của đại Boss vẫn dừng lại ở 0,5. Tiểu Bát có chút muốn từ bỏ.

Nhưng đúng lúc này, đại Boss lại bị một trận phong hàn, thân hình yếu ớt đến không dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Tầm Tầm, Nàng Bôi Ta Chết Được Không?

Nam Tầm nắm tay nam nhân trên giường, ở trong lòng hỏi Tiểu Bát: "Thật sự không phải người động tay động chân? Yến Hân thời gian trước không phải vẫn tốt sao, sao tự dưng nói bệnh liền bệnh?"

Tiểu Bát hô to oan uổng: "Thật sự không phải ta, ta cũng không nghĩ đến, thân hình hấn lại yếu ớt đến nông nỗi này, ta vừa rồi rút ít linh lực vào người hấn kiểm tra, hấn cự nhiên bị trọng thương rất nặng! Sau đó ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy hấn là bị người đã kích nên mới nội thương sâu đến vậy, khụ khụ, cũng không thể hoàn toàn nói như vậy, có thể năm đó bản thân hấn trong lúc luyện công, không cẩn thận làm mình bị thương....."

Càng về sau, thanh âm Tiểu Bát càng thấp.

Nam Tầm nghe vậy ngẩn ra. Nhìn chăm chăm nam nhân sắc mặt tái nhợt trên giường, cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán hấn một cái.

Yến Hân đột nhiên nắm lấy tay nàng, trong mắt cuộn cuộn cảm xúc, hấn ho sặc sụa, ho cả ra máu.

"Hân ca ca..." Ánh mắt Nam Tầm khẽ nhúc nhích, nhẹ giọng gọi hấn.

Yến Hàn nhìn nàng mỉm cười, răng hấn dính máu cười lên có chút dọa người.

Hắn gắt gao bắt lấy tay Nam Tầm, thờ dốc mà nói ra di ngôn cuối cùng:" Tầm Tầm, ta không thể tiếp tục cùng nàng.... lấy, về sau một mình nàng phải làm sao..... ai sẽ đọc thoại bản tử cho nàng nghe, ai bóc đảo cho nàng ăn,..... Ai.... Nàng lười như vậy, Tầm Tầm của ta lười như vậy....."

Nam Tầm lẳng lẳng nhìn hắn, đôi mắt có chút ửng hồng.

Yến Hàn ôn nhu nhìn tiểu thê tử của mình, hấn há miệng thờ dốc, có chút gian nan nói:" Tầm Tầm, nàng còn trẻ tuổi như vậy, ngày sau nếu gặp được người thích hợp, liền..... Liền tái giá đi....."

Nam Tầm nhìn chăm chăm hắn, không nói gì, tựa hồ như đang nghiêm túc suy xét lời đối phương nói.

Ánh mắt Yến Hàn một khắc trước còn ôn nhu sủng nịnh đột nhiên trở nên hung ác lạ thường, tình cảm điên cuồng mà kịch liệt từ đáy mắt bùng lên, một tay bắt lấy tay nàng, một tay chống giường, thân hình nỗ lực ngồi dậy, mở to miệng, hung hăng thờ hỗn hển nói:" Tầm Tầm, Tầm Tầm, ta không bỏ nàng xuống được! Tầm Tầm, nàng tới rồi ta được không? Chúng ta cùng chết, chúng ta dắt tay nhau xuống âm tào địa phủ được không?"

Nam Tầm nghe thấy lời này, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó khoé miệng liền nhếch lên.

Nàng cầm tay Yến Hàn lên hôn một cái, dùng mặt mình cọ cọ vào mu bàn tay hắn.

"Được, Hàn ca ca, chúng ta cùng nhau đi." Nam Tầm ôn nhu nói, trong mắt chỉ tồn tại duy nhất hình ảnh Yến Hàn.

Tiểu Bát:"....."

Yến Hàn nghe xong lời này, điên cuồng nơi đáy mắt mới chậm rãi bình ổn, ánh mắt hấn khôi phục ôn hoà ban đầu, tham lam mà nhìn Nam Tầm lần cuối.

Rất mau, ánh sáng trong đôi mắt kia biến mất, hô hấp cũng trở nên ngày càng nhẹ, cuối cùng không còn nghe thấy nữa.

Hắn vẫn duy trì bộ dạng lẳng lẳng nhìn Nam Tầm, cứ như vậy mất đi.

Nháy mắt khi Yến Hàn vừa tắt thở, Tiểu Bát đột nhiên hét lên một tiếng:" Giá trị ác niệm của đại Boss về 0! Cự nhiên về 0! Anh anh anh, ta vốn không còn trông đợi vào giá trị ác niệm của đại Boss nữa, không nghĩ tới đại boss cự nhiên tốt như vậy, sau khi chết còn cho ta một kinh hi lớn như thế!"

Tiểu Bát đang hưng phấn đột nhiên im bặt, nó nhìn Nam Tầm an tĩnh, khụ một tiếng, nói:" An tán cho Yến Mạch Hàn xong, chúng ta liền đi thôi."

Nam Tầm nga một tiếng, "Được, đợi ta đi làm cho hắn một cỗ quan tài hai người rồi đi."

Tiểu Bát:" Không phải chứ, ngươi định làm theo lời đại Boss nói thật sao? Ngươi muốn chôn cùng hắn sao?"

Nam Tầm tròn mắt trắng:" Ngươi có phải bị ngốc không hả? Dù sao cuối cùng ta vẫn phải dời đi, đáp ứng một chút yêu cầu của đại Boss cũng có sao? Bát quá chỉ là an táng một bộ xác không hồn mà thôi."

Tiểu Bát cũng không nói tiếp.

Nam Tầm tìm trên trần một thợ mộc tốt nhất, đặt cho nàng và Yến Hàn một cỗ quan tài đôi tinh xảo, sau đó nhờ Thuý Hoàn hỗ trợ an táng.

Thuý Hoàn sau khi biết Nam Tầm quyết định an táng cùng Yến Hàn, khốc lóc thăm thiết đến mức mắt cả tiếng, nhưng nàng biết mặt ngoài phu nhân nhà mình tuy hiền lành, kỳ thật lại là người rất bướng bỉnh, một khi nàng quyết định cái gì, mặc kệ người khác khuyên thế nào đều vô dụng.

Sau khi Nam Tầm căn dặn Thuý Hoàn vài điều, lại nói cho nàng biết chỗ mình cất giấu tài sản, sau đó mới nằm vào trong quan tài, nhắm mắt nằm cạnh Yến Hàn.

Chậm rãi, khép mắt lại.

Thời khắc Thuý Hoàn phát hiện ra có điểm không thích hợp, vội vàng đi qua thăm dò hô hấp của phu nhân, người mới vừa rồi cùng nàng nói chuyện thế nhưng nhắm mắt liền chết rồi.

Thuý Hoàn ôm quan tài gào khóc, phu quân nàng ôm nàng từ phía sau an ủi.

Linh hồn Nam Tầm từ trong thân thể rút ra, nàng không có quay đầu lại xem chính mình cùng Yến Hàn trong quan tài, chỉ hướng Tiểu Bát nhàn nhạt nói một câu:" Đi thôi."

Tiểu Bát cao hứng, thấy nàng dứt khoát như vậy, lập tức liền mang nàng xé rách thời không rời đi.

Ngay sau đó, linh hồn Nam Tầm bắt đầu vận vẹo, mắt thấy sắp phải rời khỏi thế giới này, Nam Tầm đột nhiên trừng lớn mắt.

Mới vừa rồi, nàng cảm nhận rõ ràng có một cỗ lực lượng kéo nàng lại, ngăn cản nàng rời khỏi thế giới này.

Tiểu Bát cũng phát hiện, không khỏi hô lớn một tiếng." Sao lại thế này! Thế giới này sao có thể có năng lượng lớn như vậy được? Không nên a."

Tiểu Bát lập tức phản công, gia tăng linh lực phát ra, Nam Tầm cảm giác được cỗ lực lượng kia cách nàng càng ngày càng xa. Nàng ngất đi.

Một người một thú cuối cùng cũng thoát ly khỏi thế giới này.

Thời điểm Nam Tầm mở mắt lần nữa, bị ánh sáng chói lóa phía trước làm không kịp phản ứng, đành nhắm mắt lại.

"Tô Mặc Bạch, ta hỏi người lần nữa! Hiện giờ tang chứng vật chứng đều rõ ràng, ngươi cũng đừng hòng trốn tội, mau mau thành thật đem toàn bộ quá trình bản thân giết hại Trình Hạo khai ra. Lão tử đã bồi ngươi lâu như vậy, ngươi lại không nói, muốn thử thách giới hạn chịu đựng của lão tử ta phải không?"

Âm thanh hùng hùng hổ hổ làm Nam Tầm nhũn mảy lại, nam nhân này lời nói thô thiển, khó nghe chết đi được.

Vất vả lắm mới thích ứng được ánh sáng chói mắt nơi này, Nam Tầm cuối cùng cũng thấy rõ bản thân đang ở chỗ nào, trên mặt không khỏi xuất hiện một dấu hỏi chấm.

Đây là..... nơi khảo vấn phạm nhân của cục cảnh sát?

Ngồi đối diện nàng là một nam nhân mặc cảnh phục, tướng mạo lớn lên năm phần thô cứng, khi nói chuyện, lộ ra hàm răng vừa hô lại ó vàng, diện mạo thực sự không dám khen tặng, lúc này trên mặt hắn ta đã không còn kiên nhẫn.

Nguyên lai lớn lên xấu như vậy, khó trách bị an bài đến đây thẩm vấn phạm nhân.

Nam Tầm giật giật tay, lại giật giật chân, âm thanh leng keng của kim loại chạm vào nhau vang lên.

Tay nàng bị còng sắt khoá chặt, trên chân cũng đeo còng sắt.

Sau đó, một đại sóng kí ức ập đến, Nam Tầm tiếp thu ký ức xong, máy móc cúi đầu xuống, thấy được một màn bằng phẳng trước.... ngực mình.

Lần này không đợi Nam Tầm ép hỏi, Tiểu Bát giành trước một bước, gào to:" Ta kháo, ta kháo, ta kháo, tại sao lại như vậy, a a a, muốn giết người, tự nhiên xuyên sai cơ thể a!"

Nam Tầm cuối cùng cũng trấn tĩnh, nói:" Cho nên Tiểu Bát, ngươi là muốn nói với ta, ngươi làm ta xuyên đến trên người một nam nhân sao?"

Tiểu Bát anh anh anh mà khóc lên." Thời điểm lúc trước khi ta đến nơi này khảo sát, vốn dĩ là để siêu độ cho một nữ nhân chết thảm, nhưng vừa vặn gặp được một hồn ma chết còn thảm hơn, cảm thấy hắn quá đáng thương, liền thuận tiện đem hắn cùng siêu độ."

Nam Tầm nga một tiếng:" Cho nên hiện tại ta chính là trong thân thể tên hồn ma chết oan uống tên Tô Mặc Bạch kia sao? Được rồi, ngươi mau mau nói xem, cái chết của hắn rốt cuộc có bao nhiêu thâm?"

Tiểu Bát khụ một tiếng, nhỏ giọng nói:" Ở trong ngực giam bị người ta treu đùa mà chết!"

Nam Tầm: "....."

Công tử: Phù ~, cuối cùng cũng xong TG4, ngắt đây. Lặn đây, biến mất đây.

Ta nghỉ ngơi tỉnh dưỡng vài hôm lại quay lại nhé các nàng

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Thế Giới 5, Ngục Bá Cùng Ngục Hoa

Hình như cô vừa nghe thấy cái gì ý nhỉ? Một đại nam nhân như thế nào sẽ bị..... đây là bạo cúc trong truyền thuyết sao?

Nam Tầm vẫn đang truy hỏi Tiểu Bát, cảnh sát đối diện kia có vẻ đã không còn kiên nhẫn, gậy sắt bang một tiếng nện ở trên bàn, nổi giận gầm lên:" Tô Mặc Bạch!, Ngươi thật cho rằng không nói lời nào liền không có việc gì? Lão tử hiện tại phải làm một cái báo cáo, ngươi có thể phối hợp một chút hay không hả?"

Nam Tầm hồi tưởng lại một chút hiện trường giết người, lại lần nữa cảm thán số phận xui xẻo cùng cực của tên Tô Mặc Bạch này.

Tô Mặc Bạch đúng là giết người, bất quá là ngộ sát, thế giới này cùng thế giới hiện tại của Nam Tầm vẫn là không sai biệt lắm, nếu là không có ý giết người, hình phạt nhiều lắm chỉ là từ năm đến mười năm tù.

Tô Mặc Bạch hiện tại mười tám tuổi, phán năm năm tù ra mới có hai mươi ba tuổi, kể cả phán mười năm tù, khi ra cũng chỉ mới ba mươi tuổi, vẫn còn tính là trẻ tuổi, nhưng người không cần thận bị Tô Mặc Bạch giết lại là một tên phú nhị đại khá nổi tiếng tại thành phố này, đạo lý có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ nơi nào cũng giống nhau, cha mẹ tên phú nhị đại Trình Hạo đau lòng vì cái chết của con trai bảo bối, tự nhiên sẽ không để hung thủ là Tô Mặc Bạch sống thoải mái, nghĩ mọi cách muốn dồn Tô Mặc Bạch vào chỗ chết, vu oan cho cậu tội danh cố ý giết người.

Khiến cho người đời phần nộ hơn chính là, Tô Mặc Bạch rõ ràng vì bảo hộ bạn cùng phòng nên mới cùng đối phương đánh nhau, nào ngờ lúc cậu xảy ra chuyện, bạn cùng phòng kia tự nhiên không ra mặt làm chứng cho cậu.

Cố ý giết người là tội lớn, nếu bị phán thì chắc chắn sẽ nhận hình phạt cao nhất của thế giới này— tù chung thân.

Nam Tầm cố gắng nén giận, nhìn cảnh sát kia, trong lòng lửa giận quay cuồng, cười nhạt nói: "Cảnh sát, lão ba của Trình Hạo chắc cho ông không ít chỗ tốt nhỉ, khiến ông khiêu khích với tôi như vậy?"

Thanh âm còn mang theo giọng điệu mới non nớt của thiếu niên, réo rất lạnh lót, quả nhiên vẫn là giọng.... nam.

Cảnh sát kia vừa nghe lời này, hai mắt nhất thời trừng lớn, quát: "Tên tiểu tử thói nhà người dám ngang nhiên bôi nhọ danh dự cảnh sát, có tin lão tử dùng gậy chọc chết người không hả?"

Khi ông ta tức giận lộ ra nguyên một hàm răng hô, thoạt nhìn càng thêm hung ác.

Nam Tầm hướng hẳn toét miệng cười: "Nơi này hẳn là có máy theo dõi, bên ngoài phòng chừng cũng có người theo dõi, nếu ông dám đánh tôi thật, đã sớm động thủ rồi."

Tên cảnh sát răng hô kia đầu tiên là nổi giận chỉ thẳng cây côn sắt vào mặt cậu, nhưng sau đó lại đột nhiên nghĩ tới cái gì, cười ác ý nói: "Tiểu tử, hiện tại người cứ tiêu dao tự tại đi, chờ người vào trong ngục giam rồi, cái này cũng phải do người quyết định."

Tên cảnh sát răng hô này còn định tiếp tục nói, thì đột nhiên một viên cảnh sát trẻ tuổi chạy vào, tiến bên tai hắn nói nhỏ vài câu, sắc mặt tên cảnh sát răng hô kia lập tức biến đổi: "Cái gì, đội trưởng Triệu tới? Đang ở bên ngoài? Mới vừa rồi còn xem qua máy quan sát?"

.....

Lúc sau, Nam Tầm bị đưa đi khỏi đến một căn phòng khác.

Cô hiện tại đang ngồi trong một căn phòng không bóng người.

"Tiểu Bát, nếu là nhập sai người, vậy người có biện pháp nào đổi trở về không?" Nhân lúc hiện tại không có ai quấy rầy, Nam Tầm nhanh chóng hỏi Tiểu Bát.

Tiểu Bát trầm mặc trong chốc lát mới nói: "E rằng là không được, mỗi cái thế giới chỉ có thể nhập một lần, nếu nhập nhiều quá, sẽ thay đổi quá nhiều quỹ đạo vận hành của thế giới đó, rất dễ bị Thiên Đạo ba ba phát hiện được, một khi bị phát hiện, ta và người liền xong đời."

Dừng một chút, Tiểu Bát có chút tiếc hận nói: "Xem ra chỉ có thể từ bỏ thế giới này. Tiểu thân ái, chắc phải uỷ khuất người nhịn một thời gian? Ta vừa mới xé rách thời không xong, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian, thế giới trước lại cho người nhiều linh lực làm Tụ Linh Trận như vậy, thời điểm thoát khỏi cổ lực lượng kì quái kia cũng lãng phí không ít linh lực, lần này nhanh nhất chắc cũng phải dưỡng ba năm."

Không đợi Nam Tầm mắng chửi người, Tiểu Bát liền bắt đầu làm nũng: "Moah moah, thân ái, thời gian ba năm nhanh thôi mà, người phải biết thế giới này là thế giới cấp thấp nhất, linh khí loãng, bình thường ít nhất ta cũng phải sử dụng năm sáu năm mới có thể khôi phục được, lần này vì người nên ta mới bất chấp như vậy đó."

Nam Tầm: "..... Vậy lần này phải cảm ơn người a, nhưng nghĩ lại, lần này người tích cực như vậy, có phải còn có nguyên nhân khác?"

Tiểu Bát thành thật nói: "Có, bởi vì ba năm sau chính là thời điểm chết thảm của Tô Mặc Bạch."

Nam Tầm im lặng một lúc, không có phát hoá, chỉ nói: "Được, đã rõ, vậy người mau chóng đi bổ sung linh lực đi."

Tiểu Bát đi một tiếng: "Tiểu thân ái, người thật sự không trách ta sao?"

Nam Tầm: "Trách người cũng vô dụng."

Tiểu Bát bị cảm động đến rối tinh rối mù: "Anh anh anh, vì người ta sẽ cố gắng khôi phục linh lực thật mau."

Kết quả Nam Tầm lập tức liền nói: "Tiểu Bát, kỳ thật ta rất hiểu kì, người mang ra xe rách thời không một lần hình như tiêu hao rất nhiều linh lực, nhưng lần đầu tiên vì lừa gạt ta cùng người kí kết khế ước linh hồn, ở trước mặt ta oai phong như thế, mang ta xuyên qua nhiều thế giới như thế, cùng lắm chỉ thấy người bị teo nhỏ? Cũng không có thấy người tiêu hao hết linh lực mà chết đâu nha?"

Tiểu Bát nghe ra Nam Tầm đang chế nhạo nó, uy khuất nói: "Ta nếu không già vờ như thế, làm sao lấy được tín nhiệm của ngươi? Kỳ thật xé rách hư không ở cùng một thế giới đối với gia mà nói là phi thường dễ dàng, nhưng xé rách hư không băng qua các thế giới, hơn nữa lại còn phải mang theo cái trôi buộc bên thân, cái này có chút....."

Cái trôi buộc bên thân này rõ ràng ám chỉ Nam Tầm.

"Tóm lại,..... ta đây phải bế quan tu luyện, vì để nâng cao hiệu suất, trong lúc bế quan không thể cùng ngươi nói chuyện phiếm, ngươi tự mình bảo trọng a, sinh hoạt trong ngục giam tuy hơi gian khổ, nhưng ngươi ngàn vạn lần phải chịu đựng chống chịu đợi gia về, nếu thật sự không chịu nổi nữa, ngươi liền ở trong lòng hồ to ta ba tiếng, ta trước hết nghĩ biện pháp giữ được nguyên thần của ngươi, lúc sau lại xé rách thời không rời đi."

Nam Tầm không lên tiếng, Tiểu Bát cũng không nói tiếp, có lẽ đã tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

Nam Tầm bình tĩnh ngồi ở trên ghế, chờ "Triệu đội trưởng" trong miệng tên cảnh sát kia xuất hiện.

Kỳ thật Nam Tầm cảm thấy có chút kì quái, Tô Mặc Bạch xuất thân bình thường, cha mẹ mất sớm, chỉ còn lại bà nội nuôi cậu khôn lớn, vất vả lắm mới thi đỗ vào một trường đại học trọng điểm, lại không nghĩ đến vừa mới nhập học một năm liền vướng vào một vụ án mạng, bà nội cậu vì đau lòng sinh bệnh mà chết, hiện tại cậu chính xác là một cô nhi.

Cho nên, Tô Mặc Bạch căn bản không thể quen biết bất cứ nhân vật máu mặt gì cả, vậy vì sao Triệu đội trưởng lại muốn đơn độc gặp cậu?

Đúng lúc này, cửa bị người nào đó đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc thường phục đi vào, mặt chữ điền, diện mạo bình thường, ánh mắt cương trực, không cần đoán Nam Tầm cũng nhận ra là ai.

Người đàn ông mặt chữ điền kéo ghế dựa bên cạnh Nam Tầm ra ngồi xuống, hướng cậu cười cười, thoát nhìn rất hiền lành.

"Tôi là Triệu đội trưởng cục đặc án, cậu có thể trực tiếp gọi tôi là Triệu đội, cũng có thể kêu tôi một tiếng Triệu thúc thúc. "Người đàn ông trung niên nói.

Nam Tầm vừa nghe thấy địa vị của người bên cạnh, ánh mắt khẽ động, lập tức hướng hấn nở nụ cười, "Chào Triệu thúc thúc."

Nam nhân, hoặc nói là cậu thiếu niên này khi cười lộ lên sẽ lộ ra hai hàm răng trắng tuyết, vừa sáng lại vừa đều, thập phần loá mắt, một người như vậy thấy thế nào cũng không giống tội phạm giết người.

Đáy mắt Triệu đội xét qua một tia khác thường, ngay sau đó lại khôi phục biểu tình nghiêm túc thường ngày, dùng giọng điệu tiêu chuẩn nói: "Tô Mặc Bạch, Nam, 18 tuổi, sinh viên năm nhất trường đại học B, quan hệ tốt, diện mạo soái khí*, biết đánh bóng rổ biết đánh nhau, được phong làm đại giáo thảo** của đại học B."

* soái khí: chàng trai vừa đẹp trai vừa có khí chất.

** đại giáo thảo: Là chỉ những nam sinh đẹp trai xuất sắc trong trường, xứng với hoa khôi trong trường.

Công tử: *Nhớ ta không các nàng*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Được Nha, Tiểu Tử Này Xinh Đẹp Đó

Triệu đội một bên quan sát nét mặt Tô Mặc Bạch, một bên tiếp tục nói: "Ngày mùng 4 tháng 8 năm nay, Trương Phi Đào cùng Trình Hạo phát sinh cãi nhau trong ký túc xá nam, sau đó giữa hai người có xảy ra xô xát, cậu đi khuyên can, kết quả lại cùng Trình Hạo đánh nhau, trong quá trình đánh nhau, cậu vô tình đem Trình Hạo đẩy xuống cạnh bàn, cái ót của cậu ta chẳng may chọc trúng góc bàn bên nhọn, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong."

Nói xong lời này, khoé miệng Triệu đội lại câu lên một nụ cười hiền: "Mặc Bạch, cậu nói xem Triệu thúc thúc nói có đúng không?"

Nam Tầm có chút ngạc nhiên, tâm tư vừa chuyển, vội vàng nói, "Triệu thúc thúc nói không sai, cháu đúng là vô ý giết Trình Hạo, nhưng tên tiểu tử Trương Phi Đào kia cũng được Trình gia cho không ít chỗ tốt, nhất quyết không đứng ra làm chứng, cháu nói miệng thì không tính, chỉ sợ hình phạt lần này sẽ không nhẹ. "

Triệu đội tiến sát gần cậu, hai mắt gắt gao quan sát từ trên xuống dưới Tần Mặc Bạch: "Tiểu tử, cậu có vẻ một chút cũng không sợ hãi, cậu biết tù chung thân có nghĩa là gì không? Có nghĩa là cả đời cậu mãi mãi phải ngồi ngốc ở đây! Cậu cam tâm hoan phi nốt quãng đời còn lại ở trong ngục này sao?"

Nam Tầm nghe ra trong lời nói của ông ta mang theo một tia dụ dỗ, nhưng cô làm bộ không hiểu, chỉ giật mình mà trừng mắt nhìn người Triệu thúc thúc trước mắt: "Triệu thúc thúc không phải đã tra rõ được sự thật rồi sao, thúc tiếng tăm lớn như vậy, lỡ nhìn thấy ta bị bọn họ vu oan hãm hại vậy sao? Như

thế thúc vẫn còn là người phục vụ nhân dân được sao?"

Triệu đội than một tiếng, duỗi tay vỗ vỗ bờ vai Nam Tầm:" Hải tử, thúc thúc tra cái này cũng là dùng ít thủ đoạn mà có, không giúp được cậu."

Nam Tầm trầm mặc không nói, Triệu đội cũng rơi vào trầm mặc.

Chờ thêm một lúc lâu, Triệu đội mới đột nhiên mở miệng nói một câu:" Mặc Bạch à, vừa rồi Triệu thúc thúc ở bên ngoài theo dõi đã lâu, đối mặt với màn ép cung của cảnh sát, cậu có tố chất tâm lý rất tốt. Thúc thúc tuy không thể lập tức cứu được cậu ra, nhưng thúc lại có một biện pháp, thúc nơi này vừa hay có một nhiệm vụ khó giải quyết cần tìm người phù hợp, nếu cậu có thể giúp thúc thúc làm việc, ngày sau cậu chẳng những có thể giảm hình phạt, còn có cơ hội....."

Một giờ sau.

Nghĩ đến lời Triệu đội nói, Nam Tầm ở trong lòng ha ha một tiếng.

Thật cầu huyết, tuy rằng trong đầu lúc này cùng lờ mờ đoán ra, nhưng không nghĩ tới, đối phương thật sự muốn cô đi nằm vùng.

Nam Tầm cảm thấy có đáp ứng hay không cũng giống nhau, nhưng nếu đáp ứng, Triệu đội sẽ đổi cho cô sang một ngục giam mới, so với cứ ngây ngốc nằm ở ngục giam kia chờ đợi người Trình đến đối phó, thì chẳng bằng Nam Tầm đáp ứng ông ta, dù sao cô cũng phải chờ ở đây ba năm, lúc đó Tiểu Bát sẽ đem cô chạy lấy người, cô còn phải sợ sao.

Người đàn ông trong miệng Triệu đội nói này, Nam Tầm cảm thấy cô có thể thử tiếp cận, nếu không được thì bỏ chạy, không hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ không chết.

Lần đầu tiên trong cuộc đời xuyên đến cơ thể một người đàn ông, vậy mà ông trời lại muốn cô vào ngục giam vì tội có ý giết người, hầy!

Ngục giam mới của Nam Tầm có một cái tên phi thường dễ nghe — ngục giam Hoàn Mỹ.

Nhưng mà, nơi này lại không hoàn mỹ như tên gọi của nó, nghe nói tất cả những người bị giam ở đây đều là thành phần tội phạm cực kỳ hung ác. Trong ngục giam tràn ngập bệnh tật, ẩu dã, bắt nạt cùng tra tấn.

Không phải không ai quản, mà là căn bản giám ngục cũng không quản được.

Thế giới này không có tử hình, hình phạt cao nhất là tù chung thân. Nhưng nếu bản thân ai đó muốn tìm chết, tuần cảnh viên cũng sẽ thông khoải cho người một phát súng mà chết. Nghe nói đi vào nơi này thì gần một phần năm người đều lựa chọn tự sát, vì sao, vì nếu muốn thoát khỏi nơi này, thì trước hết phải qua được tầng tầng lớp lớp hàng rào điện cao áp, nhưng kết quả không phải là bị điện cao áp giết chết, thì cũng chính là bị tuần tra viên bắn chết.

Bởi vậy không quá khó để tưởng tượng, nhà giam hoàn mỹ này không hoàn mỹ như vẻ bề ngoài.

Nam Tầm không thể chết được, cho nên cô chỉ có thể nghĩ cách tự bảo vệ mình.

Trừ bỏ Triệu đội cùng ngục trưởng nhà giam Hoàn Mỹ này ra thì không có ai biết được thân phận của Nam Tầm, "cậu" trong mắt mọi người chính là một sinh viên bình thường, bởi vì có ý giết người mà bị phán ở tù chung thân.

Cho nên, Nam Tầm bị quản ngục thô bạo đẩy mạnh vào một gian nhà tù." 2333, về sau cậu sẽ ở đây, nửa giờ sau tự mình đi lấy vật dụng cá nhân."2333, cách đánh số cũng thật tùy tiện.

Một phòng giam tổng cộng có thể chứa sáu người, thời điểm Nam Tầm bước vào, bên trong đã có năm người, trừ bỏ một người đang ngủ dưới đất, thì bốn người còn lại đang ngồi xếp bằng trên mặt đất đánh bài Poker, loại sự tình này có vẻ thường xuyên xảy ra, cảnh ngục cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, coi như chưa nhìn thấy gì cả.

Thời điểm Nam Tầm vừa bước vào, bốn người đang đánh bài đều đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn cô.

Bốn người này lớn lên đều rất hung dữ, ánh mắt nhìn Nam Tầm cũng không mấy tốt đẹp, trong đó có một tên đầu trọc mặt đầy dử tợn, vừa nhìn là biết không dễ chọc.

"Nha, lớn lên cũng không tồi a." Một người trong mắt hiện lên tia hứng thú, hướng Nam Tầm huyết sáo vang dội.

"Nhóc con, vướng vào chuyện gì mà bị nhốt vào đây? Nhìn vẫn còn trẻ tuổi đó, sẽ không phải là tiểu hài tử chưa đủ lông đủ cánh chứ ha ha ha ha...." Tên đầu trọc mặt đầy dử tợn kia cười lớn, những người khác nhìn thấy vậy cũng hòa theo.

Nam Tầm mặt không biểu cảm nhìn nhìn xung quanh, khoé miệng hơi hơi nhếch lên, cười tủm tỉm phun ra hai chữ:" Giết người."

Không thể phủ nhận tên Tàn Mặc Bạch này cười lên cũng thật đẹp a, vồn dĩ lớn lên nhìn đã rất soái khí, đặc biệt là đôi mắt, to tròn, sâu không thấy đáy, cười lộ lên nhìn lấp lánh như sao.

Trong ngục không có quy định phải cạo trọc đầu, cho nên Nam Tầm vẫn bảo trì được một đầu tóc đen nhánh, kết hợp với khuôn mặt non nớt kia, càng

có vẻ hết sức vô hại.

Một thanh niên khí chất sạch sẽ như vậy vào ngục giam Hoàn Mỹ này, chẳng khác nào cừ non lạc vào đàn sói xám, định sẵn là đày chuỗi thức ăn cho kẻ khác.

Bốn người kia nghe thấy hai chữ này, đột nhiên dừng cười, nhưng chỉ một giây sau đó lại cười càng khoái trá hơn.

Một tên còn cười đến nỗi không đứng dậy nổi, "Ta nói này cậu em, miệng cũng mạnh mẽ góm, nhưng nói miệng như vậy thì chưa đủ, cậu em mỏng manh như vậy, giết nổi người sao?"

Nam Tầm hơi hơi nghiêng đầu, ý cười khoé miệng vẫn không giảm" Anh có thể đi hỏi một chút nơi giám ngục, tội phạm cô ý giết người, phán ở tù chung thân vừa đến là ai?"

Mấy người thấy Nam Tầm không giống nói đùa, lúc này mới thực sự dừng cười.

Tên đầu trọc cũng bởi vì giết người nên mới vào đây, hẳn là trên đường, bắt gặp người khác bắt nạt huynh đệ mình, hẳn trời sinh tình tình nóng nảy, lúc ấy không kịp suy nghĩ nhiều đã lấy côn sắt đánh cho náo loạn phương nọ hoa.

Vốn dĩ loại truyện đường phố thể này cảnh sát sẽ không quản, nhưng không biết thằng ngu nào tự xưng báo cảnh sát, thế là hắn bị phán ở tù chung thân, cả đời này liên phải ngoan ngoãn ở trong ngục giam này.

Vừa nghe đến tiểu tử trước mặt cũng vì tội giết người nên mới vào đây, đầu trọc không khỏi sinh ra vài tia hứng thú, lập tức đem tên bên cạnh đá sang một bên, đuổi tay đập đập vị trí bên cạnh mình,:" Tới, cậu em, qua đây tiếp ca ta mấy câu."

Nam Tầm cũng không chê, lập tức đi qua, ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, thân thiết nói:" Đại ca, ta vừa thấy anh liền biết anh là lão đại nơi này."

Quả nhiên đầu trọc nghe thấy lời nạt, vui vẻ, vỗ vỗ vai Nam Tầm" Cậu em, ta cảm thấy chúng ta rất có duyên, về sau liền đi theo ca đi, có ca ở đây, bảo đảm không có ai dám khi dễ người."

Mấy tên bên cạnh nghe thấy lời này, liền biết tên tình địch mới này có phân lượng thể nào trong lòng lão đại.

Không sao, chẳng qua là lại tới một con ngựa thể mạng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Dừng Chơi

" Cậu em, đến đây, giới thiệu chút về bản thân cho đại ca nghe nào." Đầu trọc nói.

Nam Tầm nhẹ nhàng nói:" Tôi kêu Tô Mặc Bạch, là sinh viên trường đại học B, nhưng năm nhất vẫn còn chưa học xong."

" Ai da uy, cự nhiên là sinh viên a, lại còn mà đại học B, cái tên nghe cũng rất văn nhã, vừa nghe là biết người có học vấn nha." Lão tam sùng bái nhất chính là những người có học vấn, vì vậy ánh mắt nhìn Nam Tầm cũng khác hẳn lúc trước.

Người tới nhà giam Hoàn Mỹ này đa phần đều là phần tử lưu manh, gần một phần tư là bị phán tù chung thân, những người có học vấn từ xưa đến chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, cho nên đột nhiên nghe thấy Nam Tầm là sinh viên đại học B, giống như gặp được gấu trúc quý hiếm, đương nhiên thái độ có chút thay đổi.

Nam Tầm tiếp tục nói:" Tôi vào đây đúng là vì giết người, bất quá là ngộ sát, vì cứu huynh đệ mà cùng người khác đánh nhau, kết quả không cẩn thận đem người này giết chết, đối phương trong nhà vừa có quyền vừa có thế, cố ý vu oan cho tôi tội danh cố ý giết người, huynh đệ tôi cứu cũng không đứng ra làm chứng, cho nên tôi mới bị đày đến nơi này ở tù chung thân."

Đầu trọc ghét nhất chính là loại người phản bội lại huynh đệ này, tức giận nói:" Người anh em kia của cậu thật không bằng đồ vật."

Nam Tầm nhếch miệng cười cười,:" Đúng, hẳn chính xác là không bằng đồ vật, nếu tôi có cơ hội ra ngoài, sẽ tự tay giết hắn."

Câu nói của Nam Tầm làm đám của đầu trọc đều thích thú, không nghĩ tới tên tiểu tử trắng trẻo thư sinh này, kỳ thật cũng là nhân vật tàn nhẫn a.

Nhưng mà cũng phải nói lại, đã vào nơi này rồi, còn bị phán tù chung thân, dù biểu hiện có tốt đẹp bao nhiêu thì khả năng ra ngoài vẫn rất mong manh.

Mấy người có chút đồng tình với Nam Tầm, nhưng phần đa vẫn là sung sướng khi người khác gặp nạn.

Đương nhiên, tiến vào nơi này thì hầu hết đều không phải loại tốt đẹp gì, Nam Tầm cũng không trông cậy mấy người này có thể có cái gì gọi là đồng tình.

Bất quá Nam Tầm là người khôn khéo, rất nhanh liền làm quen hết với mọi người ở đây.

Tên đầu trục kia chính là lão đại tại gian tù này, tất cả mọi người đều kêu hắn là Thiết ca, người đang ngủ lúc này là lão nhị, kêu là Đỗ Phan, lớn lên vẫn tính là có chút hiểu biết, lại còn biết làm việc, mấy người còn lại đều là phần tử thuần thô, chính là cái loại ngoài cơ bắp căng phồng ra thì chẳng còn gì, dựa theo số thứ tự đánh bài lớn nhỏ, Nam Tầm là tới cuối cùng, gọi là lão lục.

Nghe được tiếng cười quỷ khóc thần sầu của lão đại, lão nhị bị đánh thức, nghe nói có tân nhân mới đến liền vội vàng tiến lại xem.

Hắn xem xét kĩ lưỡng từ trên xuống dưới Nam Tầm nửa ngày, đột nhiên không có ý tốt mà cười một tiếng." Tiểu Lục à, đừng trách Nhị ca không nhắc nhở cậu, cứ giữ nguyên bộ dạng như vậy, đặt ở toàn bộ khu A của chúng ta cũng chỉ có thể làm ngục hoa*, cậu biết làm ngục hoa có ý tứ là gì không?"

* ngục hoa: hay bông hoa trong ngục, chỉ những người yếu ớt mỏng manh bị bắt vào tù, không thể làm gì, chỉ có thể tùy ý bị người ta vũ nhục, bắt nạt.

Nam Tầm bị hai từ này làm lạnh run cả người, cô hiện tại chính là nam nhân hàng thật giá thật đó nha, như thế nào có thể gọi là ngục hoa, ít nhất cũng phải gọi là ngục thảo* a. Hơn nữa lớn lên xinh đẹp tinh xảo là cái là cái quái quỷ gì vậy, cô rõ ràng lớn lên là một tiểu soái ca anh tuấn bức người được không hả?

* ngục thảo: thảo có nghĩa là cỏ, chỉ những người dù ở trong hoàn cảnh khổ cực như trong tù vẫn có thể sống mạnh mẽ kiên cường như loài cỏ dại.

Thiết ca nghe thấy lời nói của lão nhị, hơi hơi nhú mồm, nhưng cũng không nói gì.

Nam Tầm phải đi đến chỗ cảnh ngục để nhận vật dụng sinh hoạt hằng ngày.

Sau khi cô đi, mấy người còn lại tự động liếc nhau cười cười.

"Đại ca, tiểu tử này lớn lên quả thật xinh đẹp a, anh giấu không được hắn đâu, ngục bá khu A chúng ta là ai anh lại không phải không biết, mặc kệ cái gì, buổi tối hôm nay nhất định có trò hay để xem." Lão nhị Đỗ Phan tâm tình rất tốt, nhếch nhếch mép huýt sáo vài cái.

Nhìn thấy một tiểu tử sạch sẽ bị giam押 như vậy, hắn thật là không đành lòng.

Thiết ca sờ sờ cái đầu trơn bóng của bản thân, có chút rồi rầm nói:" Dao Sẹo là nhân vật tàn nhẫn, chúng ta không thể chọc vào, chuyện này không ai có thể giúp cậu ta, chỉ có thể chờ cậu ta tự mình vượt qua là tốt rồi."

"Nghe nói những người có học vấn thường có lòng tự trọng rất cao, cậu ta sẽ không phải không chịu được nhục nhã này mà tìm đến cái chết chứ?" Lão Tam nói, trong lời nói ít nhiều có chút lo lắng.

Lão Ngũ nhún nhún vai,." Ta cùng lão Tam lão Tứ không phải cũng đều trải qua rồi sao, chỉ có lão Nhị may mắn, đến sớm, cho nên không phải gặp gỡ Dao Sẹo."

Nam Tầm đến chỗ cảnh ngục lãnh một cái chậu rửa mặt, một cái ly làm bằng inox, bàn chải đánh răng kem đánh răng mỗi thứ một cái, còn có khăn lông cùng một khối xà phòng. Trừ bỏ bộ quần áo tù nhân đang mặc khi xuyên đến nơi này, lại lãnh một bộ nữa, cũng gọi là thay đổi quần áo.

Tuy nhiên, tù phục này cũng khá là xinh đẹp, màu xanh biển, mặc dù vẫn là trang phục tù nhân rộng thùng thình, nhưng cũng không đến mức rộng thùng thình quá mức như trong phim thường thấy, ống quần cùng hai sườn cánh tay đều có sọc trắng, mặc vào có cảm giác rất có tính thần.

Cảnh ngục đã dẫn Nam Tầm đi một lần rồi cho nên lần này cô tự đi một mình trở lại phòng giam.

Nhà tù này rất rộng, tổng cộng có bốn tầng, xung quanh nhà tù là lan can, xây thành hình dạng một tứ giác lộn ngược, thông qua lan can mỗi phòng có thể nhìn thấy được một khoảng trống rộng lớn bằng xi măng dưới tầng một, nơi đó thông thường là nơi tập hợp điểm danh mỗi buổi sáng.

Nam Tầm ở phòng giam số 242, ở tầng hai, do đang mải suy nghĩ một vài vấn đề nên cô không để ý thấy trên hành lang lầu ba lầu bốn có rải rác vài người chống lan can quan sát mình, ánh mắt tràn đầy ác ý, trong đó còn có mấy người tỏ thái độ coi thường nhếch mép.

Sau khi Nam Tầm trở về, khách sáo nói chuyện vài câu với mấy người trong phòng rồi nhanh chóng bò lên chiếc giường nhỏ trong cũi của mình, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lão nhị tiến đến gõ gõ đầu giường Nam Tầm, cười ha ha nhắc nhở một câu." Tiểu Lục à, cơm chiều bắt đầu lúc 6 giờ chiều, người đừng quên đến muộn nha, cơm nước xong xuôi tôi còn phải làm vài việc vặt đó."

Khi lão nhị nói lời này, mắt liên tục liếc nhìn lão đại bên cạnh, lão đại trừng mắt lườm hắn một cái, nhưng vẫn không nói chen vào.

Nam Tầm cảm nhận thấy trong lời nói của tên Đỗ Phan mang theo một tia ác ý, cổ lẽ nói ác ý thì hơi quá, chắc chỉ là cảm xúc sung sướng khi người khác gặp nạn mà thôi.

Nam Tầm hướng hắn gật gật đầu:" Cảm ơn nhị ca nhắc nhở."

Sau đó, Nam Tầm đi một chuyến qua WC, cô theo bản năng muốn ngồi xổm xuống, kết quả còi quần ra lại phát hiện bản thân thừa ra một đồ vật nào đó, cả người đều lập tức cứng đờ.

A, ha hả, xem chút quên mất, cô hiện tại là đàn ông a.

Nam Tầm bắt đầu thôi miên chính mình, ta là đàn ông, ta là đàn ông, bản thân về sau là "cậu ta" chứ không phải "cô" nữa.

Nhưng sau khi thôi miên kết thúc, Nam Tầm vẫn thực sự không thể nhìn chính diện cái vật kia được, liền run rẩy mò mẫm đỡ lấy cái kia, nhanh chóng giải quyết vấn đề sinh lý, sau đó trở về phòng giam.

Có thể là quá mệt mỏi, Nam Tầm liền ngủ một mạch hai tiếng đồng hồ, chờ đến khi cô tỉnh hẳn, phát hiện trong phòng đã sớm không còn bóng người, nhìn nhìn đồng hồ treo trong hành lang, vừa hay 6 giờ đúng, hiện tại đi nhà ăn là vừa vặn.

Nhưng mà, chờ đến khi Nam Tầm đến nhà ăn, mới phát hiện nhà ăn đã ngồi kín, cơ bản không còn một chỗ trống nào, quầy lấy đồ ăn cũng chỉ còn lại một ít cơm thừa canh cặn.

Khi Nam Tầm vừa mới bước vào nhà ăn, lập tức có vô số ánh mắt nghiên cứu tìm tòi không có hảo ý dừng lại trên người cô.

Bây giờ Nam Tầm mới ngộ ra, cô bị chơi, cơm chiều hẳn đã sớm bắt đầu trước lúc 6 giờ.

Khốn nạn!

Thời điểm này mới tới, chỉ có thể ăn cơm thừa canh cặn cô không nói, liền cái chỗ ngồi cũng tìm không thấy, bởi vì thời điểm cô tới vừa vặn đúng lúc mọi người vừa lấy cơm xong chuẩn bị bắt đầu ăn.

Nam Tầm mặt không biểu cảm tiếp tục đi đến quầy lấy cơm canh, lấp đầy cái bụng đã rồi tính sau.

Chỉ là, cô đảo mắt một vòng, vẫn không tìm thấy nơi nào có thể ngồi được cả.

Nhìn nhìn, đột nhiên hai mắt Nam Tầm sáng rực lên, rốt cuộc cũng tìm thấy vị trí có thể ngồi a, nhưng rất mau sau đó cô liền phát hiện có điểm không đúng.

Cô phát hiện mấy chỗ xung quanh cái bàn trống kia đều không có người ngồi, mà ngồi chính giữa cái bàn đó chỉ có duy nhất một người đàn ông.

Công tử: Huhu, khó khăn lắm mới thấy ngày mai, lâu lắm rồi mới thấy giáo sư cho nghỉ. Vội vàng về nhà đăng chương cho mọi người đây.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Tân Nhân Này, Không Biết Sống Chết

Người này quay lưng về phía Nam Tầm, cho nên Nam Tầm thấy không rõ hiện mạo hần, chỉ cảm thấy phía sau lưng hần thập thần vững chắc, ngoại hình so với người mẫu trên ti vi còn muốn đẹp hơn vài phần.

Dáng ngồi đỉnh đặc, từng cái nhấc tay nhấc chân đều lộ rõ vẻ quý tộc, tuy rằng Nam Tầm chưa nhìn chính diện, nhưng cô có thể cảm giác được, người này nhất định không đơn giản, người bình thường không thể ưu nhã như vậy được.

Nam Tầm cảm thấy người này hoặc là người không dễ chọc, hoặc chính là người bị bệnh truyền nhiễm, cho nên mới không có ai dám ngồi gần như thế.

Cân nhắc một phen, Nam Tầm vẫn quyết định đi đến, sau đó chọn một cái ghế tương đối xa xa ngồi xuống.

Lúc bắt đầu, Nam Tầm chỉ dám rón rén đặt nửa mông lên ghế, giằng co như vậy vài giây, sau khi chắc chắn không có gì bất thường xảy ra, mới an tâm xê dịch gần vào trong, thẳng đến khi mông hoàn toàn đặt vào ghế.

Nam Tầm chốc chốc lại nghe ngóng động tĩnh nhưng cũng không phát hiện hiện thấy bất cứ thứ gì bất thường.

Vì thế Nam Tầm yên tâm, cô đánh giá người này chắc chỉ không thích người khác nhìn chằm chằm lúc mình đang ăn cơm, hiện tại cô lựa chọn ngồi quay lưng về phía bàn ăn người này, yên phận làm một vô hình, hẳn là sẽ không sao đâu nhỉ?

Sau khi củng cố tinh thần xong, Nam Tầm quyết định chuyên tâm chiến đấu với đĩa ăn của mình, thời điểm đói bụng đúng là ăn gì cũng thấy ngon, mặc dù đây kia chỉ là cơm chan canh đậm bạc.

Ăn uống hăng say nên Nam Tầm cũng không có chú ý tới, thời điểm khi cô mới ngồi xuống, toàn bộ các loại âm thanh ồn ào trong nhà ăn hầu như đều

biến mất tâm, thậm chí vài người còn không dám thở mạnh.

Tất cả đều đồng loạt nhìn chăm chăm vào gã tân binh mới đến kia, dám ngang nhiên đi vào lãnh địa của ngục bá khu A, lại còn không biết sống chết mà hồn nhiên ăn com ngon lành như vậy, có biết sau lưng là một dã thú không hả?

Người đàn ông kia tựa hồ cũng nhận thấy có người xâm lấn lãnh địa của mình, động tác đột nhiên dừng lại.

Mọi người theo bản năng mà ngừng thở, nháy mắt máu trong người sôi trào lên.

Trời ạ, có khi nào ngục bá sẽ dùng một quyền đánh vỡ đầu tên tân nhân này không, làm máu tươi bắn đầy hộp com của tên kia, cho hắn biết thế nào là uy danh của một ngục bá!

Chính là, nội tâm nhảy nhót của đám tù binh này cũng không duy trì được bao lâu.

Trừ bỏ ngục bá có nhìn lướt qua Nam Tầm một cái, còn đâu thật sự không có thêm bất cứ phản ứng gì nữa.

Hắn thông thả ăn xong hộp com, cầm lấy khăn giấy lau miệng, sau đó..... đứng dậy.

Nhưng sau đó hắn đột nhiên quay lại, ánh mắt chuẩn xác dừng ở gáy Nam Tầm, nhìn chăm chăm khoảng chừng vài giây.

Tiếp theo liền xoay người, cứ như vậy mà dời đi

Chờ bóng dáng ngục bá hoàn toàn biến mất, nhà ăn mới bùng một tiếng nổ tung.

Càng ngày càng nhiều ánh mắt nghiên cứu tìm tòi bắn về phía Nam Tầm, Nam Tầm cũng không bận tâm, vẫn tiếp tục hăng say uống cho xong bát canh.

Xem thì cứ xem đi, dù sao cô cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Chờ com nước xong xuôi, Nam Tầm quay trở về phòng giam, cô cũng không có cấp cho Đỗ Phan sắc mặt tốt, cô biết những người khác cũng là đồng lõa, bởi vì bọn họ nguyện làm kẻ cầm người điếc cũng không thèm nhắc nhở cô một câu, nhưng Nam Tầm vẫn cùng lão đại nói chuyện.

Đỗ Phan nhún nhún vai:" Tiểu Lục, lão nhị biết cậu trách ta lừa cậu, nhưng mà ta cũng chỉ đơn giản muốn dạy cho cậu một bài học, ở chỗ này, không cần người khác nói gì cậu đều tin cái đó, bởi vì ở trong này, không có khái niệm gì gọi là... người tốt cả. Cậu đến chuyện nhỏ như thế này còn chịu không nổi, thịnh yến buổi tối làm sao chống chọi nổi."

"Thịnh yến" Nam Tầm nhũn mảy, cô cảm thấy tên Đỗ Phan này thật sự là một người không đáng tin cậy, đành phải chuyển hướng qua Thiết ca, "Lão đại, anh nói cho em lời nói thật đi, dù phát sinh bất cứ chuyện gì, em cũng biết đường mà chuẩn bị tâm lý."

Thiết ca sờ soạn một phen cái đầu trọc lóc của mình, có chút khó xử nói:" Tiểu Lục à, không phải đại ca không muốn giúp cậu, mà thật sự là đại ca cũng không giúp được, cậu cứ nhẫn nại đi, tất cả mọi người đều là sống như vậy cả."

Nam Tầm ở trong lòng trợn mắt trắng, đây được gọi là nói sự thật sao, người đến cái lông mao vấn đề còn chưa đề cập đến, nói vòng vo làm người ta hoảng sợ thêm làm cái quỷ gì.

Lúc này, có người gõ cửa phòng 242, sau khi ăn com chiều xong thì quản ngục cũng không quá nghiêm khắc quản thúc tù nhân, do đó gõ cửa đương nhiên không phải quản ngục.

Ngoài cửa vọng vào thanh âm thô lỗ của một tên nào đó." Nhanh chân lên nào, nghi thức đón nhận người mới sắp phải bắt đầu rồi."

Nghi thức đón nhận người mới?Trực giác Nam Tầm mách bảo chắc chắn có chuyện gì đó sắp diễn ra, mà còn là chuyện không mấy tốt lành.

Thiết ca liếc nhìn Nam Tầm một cái, " Tiểu Lục, nhớ kỹ lời đại ca nói, đêm nay mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng phải cẩn thận nhẫn nhịn, qua đêm nay, cậu lại là một trang hảo hán, biết chưa hả?"

Thời điểm Nam Tầm còn phát ngốc, cửa phòng 242 đã bị lão Tam mở ra, Thiết ca dẫn đầu, Nam Tầm bị lão Nhị phía sau đẩy một cái, bị kẹp ở giữa.

Mới bước ra khỏi cửa phòng, Nam Tầm lập tức bị cảnh tượng bên ngoài dọa đơ người.

Hành lang trên dưới bốn tầng đều đứng đầy người, toàn bộ đỡ lan can hướng về đại sảnh tầng một, chờ Nam Tầm tới nơi, tất cả đều đồng loạt phóng tầm mắt nhạo báng về phía Nam Tầm, nhìn còn đặc biệt đáng khinh.

Trên nền xi- măng trơn trợt tầng một thỉnh linh đứng sẵn hai mươi tên trai tráng, đáng người thô cứng, mặt đầy dử tợn, tất cả đều như bản sao của Thiết ca vậy.

Mà tên đứng đầu kia, thân hình đặc biệt cường tráng, tù phục rộng thùng thình chỉ thiếu chút nữa bị đóng cơ bắp cuộn cuộn của hắn xé toạc, đôi mắt nhỏ hẹp lộ ra tia âm ngoan cùng độc ác, cộng thêm vết sẹo dử tợn kéo dài từ trán qua lông mày rồi tiếp tục kéo dài qua má, nhìn thập phần hung ác.

Nam Tầm đã hồi thẩm qua, người này chính là phó lãnh đạo của khu giam A này, nổi danh là một trong những tên tàn bạo độc ác, biệt hiệu là Dao Sẹo,

cấp dưới hay kêu hấn là Đạo ca.

Đứng ở phía sau Đạo Sẹo là tám hơn hai mươi người nữa, bộ dạng lớn lên thật sự không dám khen tặng.

Nam Tầm bị tên hồn đần Đỗ Phan đẩy lên giữa sân, phía sau trống rỗng, không còn ai nữa.

Cùng Nam Tầm tiến vào còn có một gã tân nhân nữa, ước chừng ba mươi tuổi, dáng người gầy yếu, hiện giờ gã ta đang khom lưng uốn gối đứng cạnh Đạo Sẹo, cố hết sức nịnh hót lấy lòng hấn ta.

Đạo Sẹo cười lạnh một tiếng, đưa tay hướng một bên, lập tức có đàn em phía sau chạy đến đưa cho hấn một cái ly inox.

Sau đó, hấn cự nhiên trước mặt mọi người.... tiểu vào cái ly đó.

(Công tử: *Mẹ ơi, kinh quá -.-*)

Trên hành lang lầu hai lầu bốn đều trật ních người xem náo nhiệt, không thiếu tiếng cười ồn ào, một số người còn khoái chí huyết huyết sáo.

Cái ly inox đựng đầy chất lỏng tanh hôi, kinh đến mức làm Nam Tầm nhũn chặt mi.

Nếu có thể, cô thật sự muốn một quyền đánh nát đầu tên Đạo Sẹo kinh tởm này.

Không đợi Đạo Sẹo mở miệng, tân nhân đến cùng Nam Tầm đột nhiên chạy đến trước mặt hấn, đoạt lấy ly inox trong tay Đạo Sẹo, ngửa cao đầu uống một hơi, uống xong còn khả khả mấy tiếng.

" Ha hả, uống ngon, uống ngon." Biểu tình của tên tân nhân này còn như đang uống thứ rượu tuyệt hảo gì đó.

Nam Tầm xem đến trợn mắt há mồm.

Cô đúng là được mở rộng tầm mắt. Trên lầu đã có người ha hả ra tiếng.

" Tiểu tử này cũng thật thức thời a.."

" Bất quá, hấn đem nước thánh của Đạo ca uống hết rồi, tên tiểu tử khà ái kia lấy gì mà uống nha...."

Đạo Sẹo quả thật bị tên tân nhân này lấy lòng, nhưng hấn vẫn giả bộ đuổi chân qua đập tên kia một cái, hùng hùng hổ hổ nói:" Ngu xuẩn, nước thánh đều bị người uống hết, người khác lấy gì mà uống hả?"

Tên tân nhân kia bắt đầu ôm đùi gã vuốt mông ngựa*, " Đạo ca, không phải vì nước thánh của anh uống quá ngon sao, tiểu đệ nhất thời không kiềm chế được."

Nam Tầm"....."

* vuốt mông ngựa: nịnh hót.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Tạm Hoãn, Người Đàn Ông Tầng Bốn

Đạo Sẹo bị hấn lấy lòng, khoái chí cười ha hả,:" Được, đợi chút nữa đại ca lại cho người thêm ít nước thánh. Lại nói đến nghi thức kia, người tới trước làm trước, cũng làm tên tiểu huynh đệ đáng yêu phía sau học tập chút, miễn cho chốc nữa lại không biết tốt xấu."

Nói xong lời này, Đạo Sẹo dạng to hai chân, mười mấy hai mươi tên phía sau cũng đồng loạt làm theo.

Nam Tầm há miệng thờ đốc, mẹ nó..... đây là muốn.....

Gã tân nhân kia cũng thực tự giác, quỳ xuống, tay chân tự động bò qua háng của Đạo Sẹo và đàn em hấn.

Mỗi lần gã tân nhân kia bò qua một người, gã phía sau sẽ tự động phun lên đầu hấn một bãi nước bọt.

Chờ đến khi gã bò qua hết hơn hai mươi người, một thân tù nhân trên người đã thấm đến mức không thể nhìn.

Nam Tầm xem đến nhũn mảy.

Làm xong hai nghi thức này, vẫn chưa tính là xong. Đào Sẹo quay lại hỏi đám huynh đệ phía sau: "Có thấy hứng thú không?"

Đàn em phía sau hần đều đồng loạt lắc đầu, một tên nhanh nhẩu nói: "Đạo ca, tên này lớn lên xấu quá, bọn em thật sự ăn không nổi."

Nói xong, gã ta còn đánh mắt cười hắc hắc nhìn về phía Nam Tầm, nhin không được nuốt nuốt nước miếng.

Đạo Sẹo trừng mắt nhìn hắn: "Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của ngươi đi, bất quá tên tiểu tử này đúng là đẹp hơn gấp trăm lần so với ngực hoa khu A ta nha, đúng là trời sinh đã là vu vật *, nhưng ta cảnh báo trước, trước khi lão tử động tay vào, cấm đứa nào cũng không được động tay động chân nghe chưa? Nếu không, cũng đừng trách lão tử không nể tình huynh đệ."

* vu vật: chỉ người có vẻ đẹp hiếm thấy.

Mấy tên phía sau đều không cam lòng nhưng chỉ có thể cúi đầu gật gật: "Đạo ca nói cái gì thì chính là cái đấy."

Đạo Sẹo chuyển dời ánh mắt, dừng lại trên người Nam Tầm.

Tô Mặc Bạch vốn dĩ cũng là nam nhân yêu thích vận động, tuy rằng không có một thân cơ bắp, nhưng thân thể lại thập phần rắn chắc, cao tầm 1,78, thân mình thon dài, chân dài thẳng tắp, lại kết hợp với khuôn mặt soái khí bức người, phía trước lại có tình để tóc mái rũ xuống lười biếng, nhưng cũng không che khuất hết đôi mắt sạch sẽ kia, cái mũi đặc biệt tinh xảo, môi mỏng phiếm hồng lúc nào cũng câu lên một tia cười nhạt.

Nam Tầm cũng phải công nhận tên Tô Mặc Bạch này đúng là vu vật, đặc biệt là đối với mấy kẻ có sở thích đặc biệt nào đó.

Đạo Sẹo hiềm lắm mới sinh ra lòng trắc ẩn, nói: "Thôi, đại ca thấy ngươi cũng tội, màn thứ nhất coi như bỏ qua đi, ngươi đến đây, chỉ cần chui xong, về sau ngươi chính là người của đại ca."

Những tên đang xem náo nhiệt xung quanh sau khi nghe thấy lời này, tất tắc chặt lưỡi.

Hiềm thấy hiềm thấy, tên âm ngoan độc ác có thù tất báo như Đào Sẹo cự nhiên cũng có thời điểm thương hoa tiếc ngọc.

Bọn họ tại sao lại không sinh ra có khuôn mặt đẹp nha?

Đỗ Phan xem náo nhiệt ở tầng hai cũng vội vàng nhắc nhở: "Tiểu Lục, Đạo ca đã nói vậy thì ngươi cũng mau chóng làm đi a, bằng không tỳ nữa lại chọc Đạo ca mất hứng."

Nam Tầm đột nhiên cười một tiếng.

Khuôn mặt Tô Mặc Bạch khi cười là câu người nhất, khoé miệng cong lên, mắt híp lại, vừa thanh thuần lại xen lẫn chút tà mị.

Nam Tầm chậm rì rì tiến lên phía trước, đến trước mặt Đào Sẹo, hơi hơi nheo mắt lại.

Xung quanh bắt đầu ồn ào: "Chui! chui! Tiểu tử ngươi mau chóng chui đi nha ha ha ha....."

Đột nhiên một màn ồn ào náo nhiệt bỗng chốc im bật như tờ.

Cốp, cốp, cốp.

Âm thanh gầy gò trên mặt đất, từng chút từng chút, cực kỳ có quy luật.

Rõ ràng chỉ là gầy vải bình thường lại có thể khiến cho con nhà người ta cảm giác như âm thanh của giày da tinh xảo.

Mọi người đều đồng loạt nín thở, thở cũng dám thở mạnh, lén lút nhìn trộm vị nam nhân xuất hiện trên hành lang tầng bốn kia.

Ngay cả đám Đào Sẹo cũng không dám tiếp tục phát ra tiếng động, thập phần cung kính mà chờ người nọ đi xa.

Nam Tầm không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của người kia.

Hắn chậm rãi bước từng bước từng bước trên hành lang, đám người xem náo nhiệt trên tầng bốn cũng tự động tách ra tạo một lối riêng, nếu không phải tầng bốn quá cao, Nam Tầm nghĩ ngờ bọn họ có phải muốn lập tức nhảy xuống dưới? Người đàn ông kia một tay đút túi quần, không nhanh không chậm bước qua đám người náo nhiệt xung quanh, chân dài thẳng tắp của hắn tuy tiện cũng có thể đi nhanh gấp hai lần người thường, nhưng lại cố tình bước thật chậm, thoạt nhìn bừa bãi lại nhân nhả.

Nếu không phải trước đó xác nhận bản thân thật sự bị tống vào trại giam khu A này, Nam Tầm còn tưởng hắn đang trình diễn thời trang chứ, tuy rằng không thấy rõ mặt, nhưng từ bóng dáng kia có thể đoán được, khuôn mặt nhất định sẽ không tệ.

Một tay cầm ở túi quần kia bởi vì cổ áo hơi hơi xắn lên, nên có thể nhìn thấy rõ một nửa cánh tay hắn, da thịt bóng loáng màu đồng, cơ bắp thập phần rắn chắc, đường cong rõ ràng, cơ hồ có thể thấy rõ màu xanh nhạt nhạt của gân xanh nổi lên.

Mọi người tuy rằng đến nhìn hấn nhưng cũng chỉ là lén lút, khổ sở không chịu nổi, nhưng Nam Tầm lại không rõ lắm tình hình nơi đây, cho nên vẫn thản nhiên nhìn chăm chăm vào người đàn ông trên tầng bốn.

Thoáng một chút, gã đàn ông kia bỗng nhiên quay nghiêng mặt, một đôi mắt sắc bén dừng lại trên người Nam Tầm.

Nhưng cũng chỉ lướt qua, rất mau sau đó liền xê dịch ánh mắt, xoay người tiếp tục bước tiếp.

Nam Tầm từ trong mắt hấn có thể nhìn thấy sự đỉnh đặc từng trải, sau đó cũng nhìn theo phương hướng hấn đi.

Hây, lại là toilet nha.

Bệnh tâm thần, còn không phải chỉ là đi toilet thôi sao, làm cô còn tưởng hấn làm việc gì đại sự lắm!

Nhưng hình như là việc đại sự với đám người ở khu A này, bọn họ vẫn giữ nguyên tư thế bất động mà chờ đợi như vậy, nghi thức chào đón người mới cũng vì thế mà tạm hoãn.

Không khí đột nhiên an tĩnh đến lạ thường, ta nhìn người người nhìn ta, thần sắc nghiêm trang, thẳng đến khi trong toilet truyền đến tiếng nước xôn xao, thần kinh của mọi người lại đột nhiên trở nên căng thẳng.

Lúc sau, tiếng bước chân chậm rãi lại vang lên.

Lần này người đàn ông kia đi hướng đối diện với Nam Tầm, cô cuối cùng cũng thấy được mặt hấn, tuy nhiên có lẽ do góc độ nên chỉ có thể trông thấy một bên sườn mặt của hấn.

Đỉnh mày sắc bén, mũi rất thẳng, môi mỏng bạc tình, cằm khế nhếch, hoàn toàn là đáng vẽ duy ngã độc tôn*.

* duy ngã độc tôn: đáng vẽ cao ngạo, trong mắt chỉ có bản thân là nhất.

Hấn đi đến nửa đường đột nhiên dừng lại, khẽ xoay người, môi mỏng hơi hơi hướng lên, nhàn nhạt phun ra một câu, "Các người, tùy ý."

Thanh âm trầm thấp mà có lực, chính là loại âm thanh uy nghiêm của kẻ sinh ra làm bậc đế vương, làm cho mọi người theo bản năng mà thuần phục hấn.

Chờ đến khi bóng dáng người nọ hoàn toàn biến mất sau hành lang, mọi người mới nhất loạt thở một hơi.

Nhìn phản ứng xung quanh Nam Tầm có thể rút ra một kết luận: "Người này nhất định rất trâu bò, rất có địa vị."

Cả đám kêu gào lợi hại như vậy, mà thấy hấn đều như chuột thấy mèo, kể cả tên to con như Đào Sẹo, tuy rằng bề ngoài vẫn cất lực duy trì bộ dạng trấn tĩnh, nhưng Nam Tầm vẫn đọc được trong mắt hấn ta xuất hiện một tia sợ hãi, mà còn là loại sợ hãi đến từ xương tủy.

Đào Sẹo rất sợ người đàn ông này.

Không chỉ Đào Sẹo, phải nói là toàn bộ khu A này đều sợ hấn.

"Đào ca, hình như lúc này Diêm La Vương muốn chúng ta tiếp tục?" Tên đàn em đứng sau lưng Đào Sẹo mở miệng, bạo gan phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

Đào Sẹo lấy lại tinh thần, đặc ý cười to một tiếng, "Tên tiểu tử kia quả nhiên chọc tới Diêm La Vương, người như hấn, một câu vô nghĩa đều sẽ không nói, vừa rồi cự nhiên nói muốn ta tùy ý."

Nam Tầm thần sắc hơi đổi.

Diêm La Vương?

Chính là người đàn ông Triệu Đồi muốn cô tiếp cận, Diêm La?

Cô cho rằng người này nhất định cũng là kẻ to con như Đào Sẹo, nào ngờ.....

Hấn cùng tướng tượng của cô hoàn toàn không giống nhau, quá không giống nhau.

Bất quá, cô khi nào chọc tới người này rồi?

Nam Tầm đột nhiên nhớ tới việc gì đó, hình như trong nhà ăn vừa rồi...

Không thể nào, cô cùng lắm cũng chỉ quay lưng lại ăn cơm với hấn, ghế còn không dám ngồi đằng hoàng, như vậy cũng có thể ghi hận sao?

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chính Là, Tại Sao Ta Phải Nghe Ngươi

"Tiểu tử, ngươi đến cả Diêm La Vương cũng dám chọc vào, về sau nhất định sống không yên, hiện tại chỉ có Đao ca mới có thể che chở cho ngươi, đến đây đi, chui qua màn này, đại ca sẽ mang ngươi về phòng, cùng ngươi từ từ thảo luận về phương diện này, chịu không?" Đao Sẹo thô thanh thô khí rồng to, đối mắt hi hi còn không kiêng dè nhìn chăm chăm vào phần dưới Nam Tầm.

Nam Tầm bị hấn nhìn có chút không thoải mái, cũng không muốn cùng hắn lằng nhằng, tức giận nói: "Nhưng dựa vào cái gì ta phải nghe ngươi?"

Đao Sẹo nghe thấy lời này, tức khắc mặt đen lại: "Tiểu tử, đừng nghĩ đại gia cho ngươi mặt mũi thì liền kênh kiệu, lão tử miễn cho ngươi nghi thức đầu tiên đã là quá nhân nhượng rồi, đừng tưởng tiền một tác thì có thể tiến một thước."

"Không, ta đang rất nghiêm túc hỏi ngươi, vì sao ta phải nghe ngươi?" Nam Tầm hơi nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời thực sự chứa một tia mờ mịt khó hiểu.

Đao Sẹo nhìn đến nuốt khan nước miếng, nhẫn nại tính tình giải thích, "Đại gia ta chính là phó lãnh đạo nơi này, ta nói cái gì thì các ngươi phải làm cái đấy, nếu không, đại gia ta liền đánh chết các ngươi."

Lời này của hắn xác thực là không phải giả, bởi vì những người bị nhốt tại nơi này phần đa đều là phạm nhân phạm tội nghiêm trọng, thế giới này lại không có tử hình, cho nên, chỉ cần không trực tiếp giết người trước mặt cảnh ngục, thì chuyện mỗi ngày chết vài ba người cũng là chuyện bình thường.

Cảnh ngục còn ước gì đám phạm nhân này giết hại lẫn nhau hết đi, như vậy còn có thể giảm được vài miệng ăn.

Nam Tầm sao có thể bị mấy câu dọa nạt vu vơ của Đao Sẹo làm sợ được, khoé miệng nhếch lên, nói: "Ha, đại gia ta vì sao phải nghe ngươi, bởi vì ngươi lợi hại nhất sao?"

Đao Sẹo nhếch mép: "Cái này không phải quá rõ ràng sao, tiểu tử, lão tử thấy ngươi lớn lên xinh đẹp cho nên mới kiên nhẫn giảng giải cho ngươi, ngươi tốt nhất nên thức thời mà mau chóng thực hiện cho xong nghi thức, nếu không, đừng trách lão tử không biết thương hoa tiếc ngọc với tân ngục hoa như ngươi nha."

Hai từ ngục hoa này vừa phát ra, toàn bộ đám người đang xem náo nhiệt xung quanh đều thích chí cười vang.

Ngục hoa khu A này chỉ có duy nhất một kết cục, đó là sống cho người người thương thức, từ Đao Sẹo cho đến lũ đàn em của hắn, chỉ cần là người có loại đam mê này, ngục hoa đều phải thỏa mãn bọn chúng.

Trong ngục giam hoàn mỹ này, người nào có sức mạnh thì người đẩy chính là vương đạo, cá lớn nuốt cá bé, ngươi không phục thì dùng bản lĩnh của mình mà tạo thành vương đạo, nếu không thì mãi mãi chỉ là đồ chơi cho kẻ khác bắt nạt mà thôi.

Đây chính là pháp tắc của ngục giam.

Nam Tầm đột nhiên duỗi tay, chỉ chỉ Đao Sẹo phía đối diện, cười tủm tỉm nói: "Nếu ta hôm nay đánh bại ngươi, ta liền sẽ không cần nghe lời ngươi?"

Lời này vừa thốt lên, không khí xung quanh đột nhiên im ắng lạ thường, nhưng rất nhanh liền bộc phát từng trận cười đinh tai nhức óc.

"Ha ha ha... Tên tiểu tử thú vị chưa đủ lông đủ cánh này nói cái gì cơ? Hắn muốn đánh bại Đao ca, ha ha ha...."

"Đây là câu nói buồn cười nhất từ trước đến nay lão tử ta được nghe đó...."

"Tiểu tử này thật sự muốn khiêu chiến quyền uy của Đao ca sao, có khuôn mặt tốt như vậy, đường tắt thì không đi lại cứ không biết điều như vậy, bây giờ thì tốt rồi, lại có trò hay để xem."

Trên thực tế, đã từng có rất nhiều tân nhân không chịu được nhục nhã, muốn một mình quyết đấu với Đao Sẹo, nhưng kết quả vẫn là bị Đao Sẹo chinh cho thê thảm không nổi nhìn, có vài tên xui xẻo hơn còn bị hắn đánh chết ngay tại chỗ.

Mặc dù là Đao Sẹo đánh chết người, nhưng thời điểm cảnh ngục dò hỏi, cũng không ai có gan khai là hắn làm, cho nên hiện tại hắn mới càng ngày càng can rở.

Nghe được tiếng cười xung quanh, Đao Sẹo chép miệng, nhổ một bẻ nước bọt trên mặt đất, tên tiểu tử không biết tốt xấu kia làm hắn tức giận.

Nam Tầm hất hất cằm về phía Đao Sẹo: "Ta cùng ngươi đơn phương độc mã, nếu ta thắng, về sau thấy ta ngươi phải đi đường vòng, sao, chấp nhận chứ?"

"Tiểu tử thôi, nếu không phải thương tiếc khuôn mặt đẹp của ngươi, lão tử đã sớm đánh ngươi đến răng rơi đầy đất rồi! Tất là là do ngươi tự chuốc lấy, đừng trách lão tử tàn nhẫn."

Nam Tầm khẽ cười hai tiếng, miệng nhếch lên, bộ dạng ngạo mạn thật khiến người khác hận đến ngứa răng ngứa lợi.

"Tiểu tử thôi, tìm chết!"

Đao Sẹo bị Nam Tầm chọc giận, quyết tâm cho cô một bài học, hất vén tay áo lên, trực tiếp đánh một quyền về phía Nam Tầm.

Một quyền kia ra tay rất nặng, một quyền bay tới, mang theo tiếng gió vun vút, nếu bị đánh trúng, rất có khả năng lập tức sẽ nằm liệt trên mặt đất.

Nam Tầm hơi hơi trợn mắt, nhưng rất mau liền linh hoạt né sang một bên, đợi khi đối phương đến đủ gần, mới nhanh nhẹn xoay người, túm lấy cánh tay Đao Sẹo, 360 độ quật ngã hất xuống đất, sau đó một chân đá lên phần bụng dưới hất ta.

Đao Sẹo hô to một tiếng, lao đảo đứng dậy, Nam Tầm nhân cơ hội này, dùng sức bật người lên cao, chuẩn xác đập thẳng đến cổ Đao Sẹo, mượn lực và thời cơ rất chuẩn xác, trực tiếp hạ gục thân hình to con đối diện xuống đất, cái trán Đao Sẹo đập một tiếng vang dội lên mặt đất.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, xung quanh hầu như còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một trong những tên ngục bá khu A Đao Sẹo đã bị một tên tiểu tử mới mười tám tuổi đánh ngã xuống đất.

Trong giây lát, không khí toàn hiện trường lặng ngắt như tờ, mọi người đều trợn tròn hai mắt.

Nam Tầm biết, cô bắt quả là may mắn bắt được khoảnh khắc Đao Sẹo khinh địch, đối phương có thể trở thành phó lãnh đạo nhiều năm như vậy, cũng không phải nói chơi, hấn không bao giờ để đối phương có cơ hội phản kháng, vì thế mà luôn tung chiêu trí mạng ngay từ đầu.

Phải cảm tạ Tô Mặc Bạch thường xuyên đánh bóng rổ, cũng cảm tạ hấn thường xuyên vận động, thân thể này được hấn rèn luyện đến không tồi, nếu không dù Nam Tầm ra chiêu chuẩn xác đến mấy, mà thân hình quá gầy yếu thì căn bản cũng không sử dụng được.

Đao Sẹo bị đập đầu xuống đất, chấn động toàn thân, choáng váng không phân biệt được đêm hay ngày.

Khi đã hoàn hồn thì vội vã ngẩng đầu, nhìn đến trên mặt đất xuất hiện một bãi máu lớn, đôi mắt tức khắc hấn lên tia máu, "Lão tử giết chết ngươi."

Nhưng không để cho hấn kịp bò dậy, Nam Tầm đã nhanh chóng bước qua, hung hăng đập hấn hai cái, rồi linh hoạt khoá chặt hai cánh tay gã ra phía sau, hai đầu gối gìm chặt không chế hai chân đối phương.

Nam Tầm giật mạnh tóc hấn ra phía sau, thô bạo đem đầu hấn đập liên tiếp xuống nền xi măng.

Cốp cốp cốp.

Đập phải đến năm sáu phát, trên trán Đao Sẹo đã sớm xuất hiện một vùng máu lớn.

Nam Tầm khi đánh người thật sự rất tàn nhẫn, khí thế bá đạo đến dọa người, bình thường khi cô thu liễm lại còn tốt, nhưng cứ nghĩ đến đám mặt người dạ thú nơi này, lại nghĩ đến việc bọn chúng muốn nhục mạ cô, còn muốn cô thu liễm? Vì vậy cô mới ra tay tàn nhẫn như thế.

Đao Sẹo cũng ý thức được, nếu bây giờ hấn còn không phản kháng, thì cũng đừng mơ có cơ hội giành được phần thắng.

Do đó, hấn hét lớn một tiếng, gân xanh nổi lên, thần sắc Nam Tầm biến đổi, vội vàng tăng thêm lực đạo.

Nhưng ngay sau đó, cô liền cảm nhận được lực đạo trâu bò của đối phương.

Nam Tầm bị Đao Sẹo ném ra, lực đạo cực lớn làm cô lùi lại vài bước.

Sau khi Đao Sẹo thoát được, lập tức từ trên đất bò dậy, vừa rồi bị Nam Tầm đập đến chảy máu, nhưng xem ra hấn cũng không việc gì, trừ bỏ máu trên trán chảy xuống có chút dọa người, thì trông Đao Sẹo vẫn có vẻ rất trấn tĩnh.

Trong mắt Đao Sẹo hiện rõ tia nguy hiểm, giờ phút này hấn chỉ còn duy nhất một ý niệm, đó chính là giết chết tên tiểu tử trước mắt, đem hấn dẫm nát như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Đánh Lộn, Ai Giết Chết Ai

Nam Tầm không dám chậm trễ, cô biết, nếu bị Đao Sẹo tóm được, đừng nói là tay chân bị đánh gãy, phổi bị đánh đến xuất huyết cũng có thể xảy ra đó.

Cô không có hậu phương vững chắc như đối phương, cho nên cô cần đảm bảo bản thân không bị hấn đánh tới, cũng không thể bị thương.

Đạo Sợ hét lớn, giờ nắm đấm lao về phía Nam Tầm.

Nam Tầm tận lực trốn tránh, làm Đạo Sợ tức giận đến mức phun hết bài thơ tục này đến bài thơ tục khác, chửi bậy không ngừng." Tiểu món lòng*, có bản lĩnh thì đừng có mà trốn lão tử."

* tiểu món lòng: Các bạn hãy đọc ngược lại từ này nhé. ~////~

Lúc này, tù nhân xem náo nhiệt bốn phía như sôi sục cả lên, bắt đầu heo hò cổ vũ cho Đạo Sợ, nửa mắt mong chờ một bữa thịnh yến máu tươi thật lớn.

"Đánh nó, đánh nó."

"Tiểu tử nguoi nên mau chóng đến cho các đại gia yêu thương a..ha ha ha...."

Tiếng huýt sáo, tiếng hoan hô, thanh âm thổn thức, tràn ngập vang vọng cả bốn tầng.

Đạo Sợ nhũn mảy, cảm thấy bản thân bị trào phúng, hai mắt giận giữ mở to, "Tiểu món lòng, lão tử giết chết nguoi! Nguoi đừng chạy!"

Nam Tầm cười ha ha, "Nguoi bị ngu à, ta không chạy, chẳng nhẽ ngồi chờ nguoi đến đánh?"

Mọi người xung quanh bị lời nói của Nam Tầm chọc cười, rõ ràng mới vừa rồi còn ra tay tàn nhẫn như vậy mà bây giờ lại giả bộ mềm yếu, đôi mắt bé nhỏ kia hung ác giống như loài sói.

Đạo Sợ chạy đuổi theo Nam Tầm, cứ nguoi truy ta đuổi như vậy một hồi lâu.

Cứ chạy như vậy hai vòng, Nam Tầm bỗng nhiên quay đầu lại, cúi đầu né tránh cánh tay của Đạo Sợ, sau đó nhân lúc đối phương còn đang ngạc nhiên thì chuẩn xác tung một quyền vào mắt phải của hắn.

Một quyền này thực sự là vận hết toàn bộ sức lực, Đạo Sợ kêu la thảm thiết một tiếng, ôm vội lấy mắt phải rồi quỳ xuống.

Nam Tầm quyết định rèn sắt khi còn nóng, giờ chân hướng bụng hấn đạp tới.

Đạo Sợ hô đau một tiếng, nhưng bất ngờ là, vào lúc này Đạo Sợ lại không màng đến sự đau đớn của bản thân, vươn tay nắm chặt hai vai Nam Tầm.

Niết mạnh đến nỗi hai vai cô như muốn nát tan.

Đã tóm được Nam Tầm thì lý nào hắn lại buông tay, đem Nam Tầm nhấc bổng lên, sau đó hung hăng ném xuống mặt đất.

Nam Tầm sắc mặt biến đổi, thời điểm khi bị vung lên, đôi tay không những không hỗn loạn mà còn chuẩn xác lần tìm được đôi mắt của Đạo Sợ, trực tiếp duỗi tay trực lên.

Đạo Sợ lại hét thảm một tiếng, cánh tay nhanh chóng buông Nam Tầm ra, Nam Tầm nhào lộn một vòng xinh đẹp trên không trung rồi vững vàng tiếp đất.

Đạo Sợ ôm lấy hai mắt chửi ầm lên, hiển nhiên là vô cùng đau đớn.

"Đạo ca." Mấy tên tùy tùng lập tức tiến lên đỡ nguoi, không ngờ lại bị tay chân Đạo Sợ trong cơn đau đớn đánh phải, mấy tên đàn em tiến lên đỡ đều bị hấn đánh đến bầm dập.

Mấy tên oán hận ngập trời nhưng vẫn phải cắn răng nhẫn nhịn, nhanh chóng nâng nguoi Đạo Sợ lên, đưa đi phòng y tế khu giam A.

Sau một hồi vật lộn kết thúc, Nam Tầm cũng đã kiệt sức, cô đứng ở trên sân mà hung hăng thở phì phò, cố gắng bình phục trái tim bé bỏng suýt chút nữa nhảy ra ngoài.

Vừa rồi nếu cô chỉ cần hơi sơ sẩy một chút, thì cô đảm bảo kết cục của cô bây giờ so với Đạo Sợ chắc chắn còn thảm hơn mấy lần. Hắn sẽ đem cô đánh đến đầu nở hoa, nguoi đây là máu, sau đó để mặc cho đến chết.

Mà đám tù nhân xem náo nhiệt kia lại càng không cần nhắc đến, chắc chắn sẽ dùng biểu cảm không quan tâm mà nhìn cô ngã vào vũng máu, mất máu mà chết, may ra sáng sớm hôm sau khi cánh ngục tới điểm danh thể dục buổi sáng, thì thể của cô mới có thể được phát hiện.

Cô cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà chết ở trong ngục, cũng không có nguoi nào rơi xuống một giọt nước mắt đồng tình.

Cho nên Nam Tầm một chút cũng không thấy hối hận vì vừa rồi mình ra tay tàn nhẫn như vậy, nếu không phải vì ở đây còn quá nhiều đàn em của Đạo Sợ, cô thậm chí còn muốn giết nguoi diệt khẩu vì chung quy nguoi đã đặc tội, giữ lại chỉ tổ gây thêm mầm tai họa.

Nam Tầm lắc lắc cổ tay có chút đau của mình, nhớ tới hình dáng của nguoi đàn ông nào đó, bản thân cũng bất giác đem tay đúc vào túi quần, hừ hừ cười nhỏ, không nhanh không chậm bước lên tầng.

Những nơi Nam Tầm đi qua, mọi người theo bản năng mà né tránh, nhưng vẫn nhìn không được mà lén lút nhìn trộm cô mấy cái, thầm nghĩ: Đem Đào Sẹo đánh đến kêu cha gọi mẹ như vậy, tên tiểu tử thời này cũng thật soái a!

Thiết ca đứng ngốc hồi lâu, sau khi hoàn hồn thì vội đem lão nhị lão tam cùng nhau trở về phòng.

Cửa lớn phòng 242 cách một tiếng đóng lại, ngăn cách tất cả ánh mắt tò mò, tìm tòi, nghiên cứu, khiếp sợ ở bên ngoài.

"Tiểu Lục, hoá ra cậu lại lợi hại như vậy, đại ca trước kia nhìn cậu nguoi rồi." Thiết ca ha ha cười hai tiếng, tưởng tượng đến bộ dạng đánh người tàn nhẫn của Nam Tầm, đột nhiên cảm thấy có chút đau răng.

Nam Tầm đem cánh tay khoác trên vai Lão Đại." Đại ca, tiểu đệ chỉ là nhất thời may mắn, về sau vẫn là nhờ đại ca che chở nhiều."

Khi Nam Tầm nói lời này, Thiết ca lơ đãng liếc mắt qua cái tay khoác trên vai mình, trên bàn tay trắng nõn vẫn còn vương lại ít máu khô của Đào Sẹo.

Lão Tam bày ra bộ mặt chân chó* đem nước đến trước mặt Nam Tầm, "Tiểu Lục, rửa cái mặt đi, cậu xem người cậu đều dơ cả rồi."

* bộ mặt chân chó: bộ mặt nhin hót như lúc chó đòi ăn.

Lão Tứ cùng Lão Ngũ mỗi người một bên, nhanh nhẹn giúp Nam Tầm xoa bóp.

Lão Nhị xoa xoa cổ, có chút xấu hổ cười khan, "Tiểu Lục à, Nhị ca nếu sớm biết cậu lợi hại như vậy, tuyệt đối không dám trêu chọc cậu, trước kia là Nhị ca không đúng, cậu cũng đừng chấp nhặt với Nhị ca."

Nam Tầm liếc hẩn một cái, nhàn nhạt nói: "Có ai từng nói Nhị ca rất giống hồ ly chưa?"

Đỗ Phan cười gượng một cái, "Tiểu Lục, mắt nhìn của cậu thật tốt a, trước kia mọi người đều kêu ta là tiểu diện hồ ly."

Nam Tầm: "....."

Về sau vẫn phải cùng hẩn sống chung, Nam Tầm cũng không muốn cùng hẩn so đo tính toán, vì vậy trực tiếp nắm tay đắm nhẹ vào ngực hẩn, "Không có lần sau, lần sau sẽ là nắm tay tôi nói chuyện với Nhị ca đó."

Đỗ Phan cười hai tiếng, thầm nghĩ: Đúng là nhóc con, như vậy cũng tốt.

"Tiểu Lục, cậu thật quá lợi hại! Cậu biết Đào Sẹo đã xưng bá ở khu A này bao lâu không? Cậu chính là người thứ hai có thể đánh bại hẩn đó." Lão Tam về mặt sùng bái nói.

Thời điểm khi Lão Tam nghe nói Nam Tầm là sinh viên đã sùng bái cô rồi, vừa rồi khi nghỉ thức đón người mới còn chưa bắt đầu, hẩn cứ nghĩ Nam Tầm sẽ một đi không trở lại, nhưng hẩn thế cũng không thể tưởng tượng nổi, tên tiểu tử thoát nhìn như vô hại này thế nhưng khi ra tay lại ngoan độc hơn cả Đào Sẹo.

Ánh mắt Nam Tầm di chuyển, ra vẻ tò mò hỏi: "Tôi là người thứ hai đánh bại Đào Sẹo, vậy người thứ nhất là ai?"

Năm người đột nhiên im lặng, qua một hồi lâu, vẫn là Đỗ Phan lên tiếng đánh vỡ không khí quỷ dị này, chỉ là trên mặt hẩn đã sớm thu lại vẻ tươi cười cợt nhả, thần sắc có chút nghiêm túc nói: "Tiểu Lục, người này không phải là người chúng ta có thể chọc vào, về sau thấy hẩn tốt nhất là trốn thật xa, tuyệt đối đừng có bất cứ ý niệm gì với hẩn."

Nam Tầm vội vàng gật đầu, "Được, tôi sẽ không đi trêu chọc hẩn, vậy rốt cuộc hẩn có địa vị gì?"

Đỗ Phan cười một tiếng, nhìn về phía Lão đại, "Chuyện này vẫn nên để Lão Đại nói đi."

Thiết ca trừng mắt nhìn hẩn một cái, đề thấp thanh âm bắt đầu nói: "Diêm La, biệt danh là Diêm La Vương, chính là người đàn ông xuất hiện trên tầng bốn ban nãy."

Hẩn hướng Nam Tầm dựng một ngón tay cái.

"Trừ bỏ buồn lậu thuốc phiện, hẩn cái gì cũng đều làm." Đỗ Phan nhảy vào.

"Ví dụ?" Nam Tầm hỏi.

Đỗ Phan: "Buồn lậu."

Lão Tam: "Quán bar."

Lão Tứ: "Sòng Bạc."

Lão Ngũ: "Giết người."

Chương 150: Người Như Thế, Phỏng Chừng Năm Người Hắc Vãn Có Thể Xách Lên Được

Sau khi Lão Ngũ nói xong, thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình, có chút mơ hồ hỏi: "Sao? Làm mấy thứ đó chẳng nhẽ không có giết người?"

Đỗ Phan xuy một tiếng, "Người cũng không nhìn xem hắc có thân phận gì, việc gì phải tự mình động thủ chứ, nghe nói đã từng có một tên có ý định phản bội hắc, kết quả thì sao, chẳng phải bị đàn em của hắc đánh thành tổ ong bò về sao, mà hắc thì làm gì, hắc chỉ nhàn nhã ngồi một bên, mặt không đổi sắc mà nhìn người này chảy khô máu, sau đó phân phó người ném xuống hồ cho cá ăn."

Tất cả nghe xong, không khỏi nuốt nước miếng, bọn họ lại nghĩ đến thời điểm khi Diêm La Vương mới vừa đến ngục giam, Đào Sẹo còn không biết tự lượng sức mà hướng hắc khiêu chiến.

Đỗ Phan vỗ vỗ bả vai Nam Tầm nói, "Thời điểm khi Diêm La mới tới nơi này, cũng từng đụng phải việc tương tự như cậu đêm nay, người đoán xem đêm đó Diêm La Vương đã làm gì?"

Nam Tầm rất phối hợp mà trưng ra vẻ mặt tò mò hướng về phía Đỗ Phan.

Đỗ Phan vừa nói vừa ra sức khoa chân múa tay: "Hắc chỉ cần dùng một chân đã đá Đào Sẹo bẹp dí dưới đất, lại dùng một tay trực tiếp đem Đào Sẹo xách lên, cầm đầu Đào Sẹo đập vào tường y như gõ chuông, cái tường kia bây giờ vẫn còn lại vết máu khô khi đó của Đào Sẹo, ước chừng cũng phải nửa năm rồi, nhưng vẫn chưa có ai dám đi lau. Một góc tường đỏ chói, ta đến nay vẫn còn bị ký ức đó làm cho hoảng sợ."

"Lão Nhị, lúc đấy Đào Sẹo chính xác bị đánh ước chừng hơn năm mươi một cái, ta lúc ấy không có chuyện gì liền ngồi đếm." Lão Tam chen vào nói.

"Đi đi, Lão Nhị nói chuyện, người chen miệng vào làm gì." Đỗ Phan tiếp tục nói "Sau lần suýt chết ở quảng trường đó, bây giờ Đào Sẹo cứ thấy bóng Diêm La Vương liền tận lực trốn thật xa, nhìn cũng không dám nhìn một cái."

Nam Tầm nghe xong, rất hiếu kỳ hỏi: "Đào Sẹo hắc to con như vậy, ít nhất cũng phải hơn trăm cân, hắc cứ thế mà xách lên sao?"

Đám người xung quanh đầu tiên là sững sờ, hiển nhiên không đoán được cô lại đề ý vào vấn đề này, đồng loạt phá lên cười.

"Tiểu Lục à, người có muốn hay không tự mình kiểm chứng, người như vậy, phỏng chừng năm người Diêm La Vương vẫn có thể xách lên được."

"Nhị ca, Diêm La Vương thật sự trâu bò như vậy sao, thế vì sao hắc lại bị nhốt ở đây?" Nam Tầm không cho là đúng, cãi lại.

"Người nghĩ rằng hắc cũng giống người, bị nhốt ở đây vì tù chung thân sao?"

"Nhốt tại ngục giam Hoàn Mỹ này không phải đều là như thế sao?" Nam Tầm nói.

Đỗ Phan nhàn nhàn liếc qua Nam Tầm một cái: "Hay, sao người lại có thể ngây thơ thế nhỉ?", khinh bỉ mà nói tiếp: "Đó là bởi vì các ngục giam khác không dám thu nhận vị ôn thần này nên hắc mới bị phái tới nơi này, rõ chưa hả?"

Thiết ca sờ sờ cái đầu trọc lóc của mình, tiếp lời: "Lão nhị nói không sai, tuy rằng ta vẫn luôn ở trong cái ngục giam này nhưng năm đó cũng đã nghe qua uy danh của Diêm La Vương, lần này Diêm La Vương bị nhốt chỉ là tạm thời, cảnh sát căn bản không tìm thấy bất cứ chứng cứ phạm tội nào của hắc cho nên mới bắt buộc phải nhốt hắc ở đây. Vị Tôn Phật gia này cái gì cũng dám làm, nhưng lại giáo hoạt vô cùng, cảnh sát cũng không làm gì được hắc."

Lão Tứ không biết nhớ tới cái gì, cười hắc hắc mà cướp lời nói tiếp: "Chuyện này ta nghe kể từ một tên tân nhân mới đến năm nay, hắc nói năm trước cảnh sát thật sự rất vất vả mới có thể bắt tại trận Diêm La Vương ở phòng khiêu vũ, lại còn là động của một đám thỏ nữ lang nha*, chắc chắn, kích thích miễn bàn"

*thỏ nữ lang: là những tiếp viên trong quán karaoke, mặt ngây thơ như thỏ lại mang thân hình sexy khó cưỡng.

Lão Tứ nói cứ như chính mắt hắc đã ở hiện trường vậy, khoe miệng còn dính đầy nước miếng chảy xuống.

Lão Ngũ cũng vội vàng bổ sung: "Ta cũng nghe nói, cảnh sát là miễn cưỡng áp cho Diêm La Vương tội danh làm mất bộ mặt của thành phố mới có thể bắt hắc vào đây, Diêm La bị phán một năm tù, nhưng hiện tại đã qua quá nửa thời gian thì hành án, nếu cảnh sát vẫn không tìm thấy bất cứ chứng cứ phạm tội nào khác thì chắc chắn chỉ có thể trở mặt nhìn hắc tiến ra ngoài mà thôi."

Lão Đại Thiết ca tổng kết một câu cuối cùng." Cho nên đối với loại người này, đến cảnh ngục thấy cũng phải tránh đường vòng. Tuy rằng hiện tại hấn bị nhốt ở trong ngục Hoàn Mỹ này, nhưng thế lực bên ngoài vẫn thực trâu bò, đi ra ngoài đối với hấn chỉ là chuyện sớm hay muộn, nếu ai dám đắc tội với hấn ở trong ngục, có dám đảm bảo khi ra ngoài hấn không nghĩ biện pháp giết chết người!"

Tựa hồ bởi vì biến cố xảy ra đêm nay, mấy người trong phòng đều đột nhiên trở nên thân quen với Nam Tầm hơn.

Trong tất cả những việc họ nói thì Nam Tầm đại khái đã biết trước một số chuyện, bởi vì trước khi tới nơi này, Triệu đội có nói qua với cô, cũng có nghĩa là cô chỉ có thời hạn nửa năm để chiếm được tín nhiệm của Diêm La.

Tín nhiệm tới trình độ nào, chính là loại mà khi hấn rời ngục giam cũng muốn mang cô theo.

Nói thật, Nam Tầm rất muốn nhờ một bãi nước dãi vào mặt ông ta, nếu không phải vì muốn thoát khỏi cái nhà giam tội tày kia, cô mới không cần đáp ứng yêu cầu quái dị của ông ta, trên thực tế, dù cô có đáp ứng rồi thì cũng sẽ không dụng tâm, loại lão đại trên đường này*, có dạng người nào mà chưa thấy qua, ông nói tiếp cận là tiếp cận, nói có thể lấy được tín nhiệm là có thể lấy được tín nhiệm sao?

*lão đại trên đường: chỉ người đứng đầu xã hội đen.

Nghe Đỗ Phan nói xong, Nam Tầm quyết định vẫn là nên cách cái tên Diêm La Vương đó xa một chút, lần tới nếu Triệu đội có hỏi, cứ nói bản thân lực bất tòng tâm là được.

Dù sao cô cũng chỉ cần chờ ba năm nữa, thời điểm trước khi Tô Mặc Bạch chết bám đuôi Tiểu Bát biến mất là được.

Đến bây giờ cô vẫn là không có cách nào nhìn thẳng vào cơ thể hiện tại.

Bất quá, tuy rằng không tính toán tiếp cận Diêm La Vương, nhưng điều gì nên tìm hiểu thì vẫn phải tìm hiểu, miễn cho sau này không cần thận chọc đến vị Ôn thần này.

"Nhị ca, ngục giam Hoàn Mỹ này tổng cộng có hai khu, khu A chúng ta có Diêm La Vương, vậy khu B có ai?" Nam Tầm hỏi.

Lão Nhị nhún nhún vai, "Nghe nói cũng là phần tử xã hội đen, nhưng nếu nói Diêm La Vương là Phật gia của giới hắc đạo thì tên ngục bá Quý Hà khu B này chỉ được coi là tên biết đánh đấm, chung quy Quý Hà cũng không phải Diêm La Vương, tuy vẫn là người xấu nhưng hấn giống Tiểu Lục cậu, bị huynh đệ tốt của mình bán đứng, cứ như vậy bị phán mười năm ở ngục giam Hoàn Mỹ này.

Nam Tầm nga một tiếng, "Được, về sau thấy hai người này, tôi nhất định sẽ đi đường vòng."

"Tiểu Lục thật ngoan" Đỗ Phan trêu chọc nói.

Nam Tầm nghiêng mặt liếc hấn một cái, "Tôi muốn tắm rửa chút, hiện tại nhà tắm còn mở cửa không vậy?"

Đỗ Phan gật đầu, tròn mắt đảo một lượt, cười nói, "Trùng hợp a, mỗi ngày từ 8 rưỡi đến 9 rưỡi là thời điểm nhà tắm ít người nhất, chứ bình thường thật sự đông không chịu nổi."

Nam Tầm cảm thấy con người Đỗ Phan này có quá nhiều ý nghĩ xấu, cho nên cô nhìn không được liếc mắt qua mắt người xung quanh.

Lão Tam vội vàng nói, "Khoảng thời gian này xác thực là không có ai đi tắm nhưng đó là bởi vì ----"

Đỗ Phan đá chân qua, hướng Nam Tầm cười tủm tỉm nói, "Chỉ có khoảng thời gian này là tương đối rộng rãi thoải mái, thời gian khác đều là chật ních người, nhưng nếu Tiểu Lục thích náo nhiệt, có thể đợi sau 9 rưỡi lại đi."

Nam Tầm biết người như Đỗ Phan chắc chắn không đáng tin, nhưng mặc kệ hấn muốn giờ trò gì, cô xác thực là không dám chọn thời điểm có đông người, bởi vì bảo cô trực tiếp tiếp nhận nhiều gã đàn ông trần truồng bay nhảy trước mắt như vậy thì đôi mắt tuyệt đối sẽ mù mất.

Bây giờ tuy rằng cô là đàn ông hàng thật giá thật, nhưng sâu trong linh hồn vẫn là một cô gái bé nhỏ nha.

Nam Tầm liếc mắt một lượt qua mấy người trong phòng rồi cầm khăn lông cùng xà bông đặt vào chậu rửa mặt, bưng chậu rửa mặt tiến về phía phòng tắm.

Nhà tắm trong khu A là dạng giống như một lò hơi nước lớn, có hai gian nhà. Bên ngoài là phòng thay đồ, hai hàng tủ, hai cái giường, ngoài ra thì không còn gì hết, bên trong chính là nơi để tắm, mỗi gian phòng có rất nhiều cái vòi phun, một vòng lại một vòng, nhưng tắm ngăn cũng đều không có, đến nỗi trên người có bao nhiêu lạng thịt cũng đều có thể cho người khác thấy rõ ràng.

Thời điểm Nam Tầm bước vào, có một người vừa mới tắm xong, đang thay quần áo.

Người nọ vừa mới mặc xong cái quần, nửa thân trên vẫn cời trần, Nam Tầm có thể nhìn thấy trên lưng người này có một vết thương rất lớn do đạn gây nên, ngoài ra, trên người hấn từ trên xuống dưới ước chừng phải có đến hơn hai mươi cái vết sẹo lớn bé khác.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 151: Lạnh Thấu Tim, Tâm Can Đau Nhói

Tựa hồ như không nghĩ tới thời điểm này sẽ có người tiến vào, người đàn ông kia không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía Nam Tầm, trong mắt xuất hiện tia kinh ngạc.

Nam Tầm dần thấy rõ diện mạo người nọ, tên này lớn lên cũng tính là đẹp trai, một khuôn mặt góc cạnh lạnh như băng, đôi mắt gọi cho người ta cảm giác thực khốc liệt, rõ ràng vẫn còn trẻ nhưng Nam Tầm lại từ mắt hắn thấy rõ được vẻ trắng trẻo từng trải.

Đối phương nhìn Nam Tầm, hỏi một cách thờ ơ: "Cậu mới tới khu A?"

Nam Tầm gật gù đầu. Đối phương hỏi câu này chứng tỏ hắn không phải người khu A, bởi vì hầu như tất cả người khu A hôm nay đều biết rõ về Nam Tầm.

Có lẽ xem Nam Tầm rất vừa mắt, đối phương không khỏi nhắc nhở một câu: "Diêm La Vương khu A các cậu vừa mới đi vào, thời điểm hắn tắm rửa không thích người khác quấy rầy, ngay cả tôi, cũng ngại đối diện trực tiếp với hắn ta."

Nam Tầm tò mò hỏi thêm một câu: "Xin hỏi, đại ca là.."

Đối phương hơi ngập ngừng, đánh giá cô nửa ngày rồi bất chợt nói: "Có ai từng nói cho cậu rằng, cậu rất giống một con dê nhỏ đi lạc vào hang sói chưa?"

Nam Tầm hướng hắn hừ hừ: "Không, tôi là đi nhầm vào đàn sư tử thì có, nhưng lúc tàn nhẫn lên vẫn có thể cắn đứt đầu một con sư tử được."

Đối phương dường như rất có hứng thú với Nam Tầm, tuy rằng biểu tình vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng chú ý kỹ có thể thấy khoé miệng hắn ta hơi nhếch lên thành một vòng cung nhỏ, hướng Nam Tầm nói: "Tôi là Quý Hà ở khu giam B."

Sau khi ném cho Nam Tầm một tin tức giật gân như thế, Quý Hà lại nhàn nhả mang theo bộ tù phục biến mất tăm, tiêu sái để lại cho cô một bóng lưng mờ ảo.

Nam Tầm choáng váng hồi lâu, người này, người này chính là ngục bá khu B, Quý Hà?!!

Cô còn tưởng rằng hắn sẽ là một người đàn ông vạm vỡ to con như Đào Sẹo chứ, không nghĩ lại "bình thường" như thế.

Bên ngoài là ngục bá khu B, bên trong là ngục bá khu A, Nam Tầm không khỏi cảm thán vận khí xui xẻo của bản thân.

Phòng trong truyền tới tiếng ào ào của nước chảy, nhịp nhàng, đều đều, nhưng có thể chắc chắn rằng bên trong chỉ có duy nhất một người đang tắm rửa.

Chẳng nhẽ cứ như vậy trở về, hay là vẫn nên lên trốn vào, tìm nơi cách xa Diêm La Vương nhất tắm rửa rồi nhanh chóng bỏ chạy? Hay cô nên, ở bên ngoài ngồi chờ Diêm La Vương tắm rửa xong, nhân thời điểm khi những người khác còn chưa tiến vào, vội vàng tắm rửa hai phút cho xong?

Nam Tầm rồi rầm suy nghĩ, cuối cùng vẫn không có tiền đề mà lựa chọn biện pháp cuối cùng.

Đỗ Phan nói từ 8 rưỡi đến 9 rưỡi là thời điểm ít người, theo Nam Tầm đánh giá thì bây giờ chắc chưa đến 9 giờ, nam nhân tắm rửa cùng lắm là mười năm phút là đủ nhì? Cô chỉ cần canh đúng thời điểm Diêm La bước ra và những người khác chưa bước vào là được.

Chính là, Nam Tầm không nghĩ đối phương lại tắm lâu như vậy, cô đã nhẫn nại chờ đợi ở đây quá mười phút rồi, đối phương một chút cũng không có dấu hiệu bước ra.

Nam Tầm đành lên lút đỡ khung cửa, chậm rãi đem nửa cái đầu nhỏ ngó vào trong, đảo mắt quan sát xung quanh một lượt.

Cảnh tượng này..., thân mình Nam Tầm chợt lão đảo một cái, vội vàng thu đầu về.

Cô hình như vô tình thấy thứ không nên thấy thì phải!!

Lỗ kim cũng sẽ không dài thế kia chứ?

Chính là, cái..... Cái kích thước kia hình như vượt quá kích thước nhân loại rồi phải không?

Còn có, dáng người kia, lưng rộng, mông cong, vòng eo hẹp lại có lực, ném bừa trên đường cũng có thể có người nhận làm người mẫu.

Nam Tầm không khỏi nuốt nước miếng, cẩn thận đem thân mình lùi lại mấy bước.

Nhưng người tính không bằng trời tính, đúng lúc này, ánh mắt người trong phòng đột nhiên bắn thẳng về phía cửa, âm u phun ra một câu: "Trốn cái gì, lăn tới đây."

Trái tim Nam Tầm lộp bộp nhảy dựng lên, bầu cử đứng dậy, toàn thân cứng đờ, ngữ khí hơi khản trương nói: "Đại ca, tiểu đệ thật sự không phải cố ý quấy rầy đại ca, mà vừa rồi chỉ là...chỉ là định xem anh bao giờ thì tắm xong?"

Biểu tình kia phải nói là thập phần ngây thơ đơn thuần, đôi mắt đen láy sáng ngời, còn mang theo hơi nước lấp lánh. Nếu "cô" thật sự là nữ, lực sát thương mạnh không bàn cãi a, đáng tiếc thân thể hiện giờ của Nam Tầm lại là đàn ông.

Người đàn ông bên trong nghe xong lời này, đôi mắt sắc bén hơi hơi híp lại.

Hơi nước toả ra bốn phía, mặt hắn như hoà vào trong làn hơi mờ ảo, trên mái tóc ngắn còn đọng lại vào giọt nước, chậm chậm, chậm chậm chảy xuống cái trán bóng mượt phía dưới.

Nam Tầm không dám nhìn chăm chăm vị Phật gia phía trước, nhưng một thoáng vừa rồi cũng đủ để cô cảm thấy độ soái của nam nhân trước mặt.

Nhan sắc, dáng người, thứ gì cũng thuộc hàng cực phẩm, người nói xem sao người lại không đi làm đại minh tinh, cứ khẳng khẳng phải đi làm con đường khổ cực như thể làm gì không biết?

Nam nhân kia xem xét Nam Tầm hồi lâu, đột nhiên hướng về phía cô ngoắc ngoắc ngón tay trở.

Động tác ngoắc ngón tay kia với động tác gọi chó nhỏ không sai biệt là bao, làm người khác xem đến ngứa răng ngứa lợi.

Nam Tầm ánh mắt vừa động, chỉnh chỉnh lại tù phục trên người, cười gượng nói: "Đại ca, quần áo tôi cũng chưa cởi, đi vào hình như không tốt lắm."

Khoé miệng nam nhân trước mặt đột nhiên nhếch lên, hơi hơi nhũn mảy, thanh âm trầm thấp mà có lực, nói: "Lại đây."

Hai từ, ngắn gọn nhưng hàm chứa mệnh lệnh không cho kháng cự, cho nên Nam Tầm nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đem giày cởi ra, ngoan ngoãn mặc cả quần áo đi vào.

Mắt thấy động tác của Nam Tầm, Diêm La không khỏi nhếch môi.

Nam Tầm rón rén lại gần hắn, hỏi dò: "Ca, anh có phải muốn tiểu đệ xoa bóp hộ."

Khi Nam Tầm mới thò cánh tay lại gần hắn, người trước mặt đột nhiên động dậy, túm lấy cổ áo cô nhấc bổng lên, sau đó hướng về phía mặt đất ném xuống.

Không cần tưởng tượng, nếu thật sự bị ném xuống, gáy Nam Tầm khẳng định sẽ nở hoa.

Nhưng may mắn cô có chuẩn bị trước, ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc khi hắn mới ném cô lên, cô đã nhanh chóng quàng chân qua quặp chặt lấy cổ đối phương, sống chết ôm lấy, y như kẹo cao su gỡ cũng không gỡ ra được.

Diêm La ngẩn ra, sau đó cười khê một tiếng: "Nhóc con, chiêu này là học từ ai?"

Hai chân Nam Tầm vẫn treo trên cổ đối phương, ban đầu cô định mượn lực nơi cổ chân, quật ngã cả người và đầu đối thủ xuống đất, nhưng hiện giờ cô mới bị ai phát hiện ra rằng, chiêu thức này căn bản không áp dụng trên người tên này được.

Sức của cô so với hắn mà nói, thực sự là kiến so với voi, bất luận là chiêu thức trâu bò thế nào thì trước mặt hắn vẫn đều vô dụng.

Cả người lộn ngược, cảm giác lơ lửng thật không tốt tí nào, vì thế cô đành kè cả mặc cả nói: "Anh trước hết thả tôi xuống, tôi liền nói cho anh biết ai dạy tôi chiêu thức này."

"Nhóc con, cậu đây là đang kè cả mặc cả với tôi sao?" Thanh âm cuối cùng của hắn hơi kéo dài, mang theo một tia nguy hiểm.

Nam Tầm hùng hùng hổ hổ phản bác: "Người mới là nhóc con, cả nhà người đều là nhóc con, tiểu gia ta năm nay đã mười chín rồi được không hả?"

"A ~, nhóc con giận dữ rồi sao?" Âm cuối lại kéo dài, nhưng lần này lại mang theo một tia hứng thú.

"Nhóc con, cậu nên mau chóng bò xuống dưới, nếu còn không xuống, quần liền không còn đó." Diêm La trêu ghẹo nói.

Nam Tầm vội vàng ngẩng đầu lên, nỗ lực hướng lên trên xem, lại không nghĩ đến quần còn chưa nhìn thấy, đã không cẩn thận thấy được đồ vật không nên thấy trên người tên đàn ông thô kia.

Nam Tầm hốt hoảng dời đi ánh mắt, hai tay gắt gao nắm chặt, chuẩn bị buông lỏng hai chân, ngàn vạn lần không nghĩ tới, khi cô rơi xuống quần lại bị giữ lại, bất chợt mong cảm thấy lạnh lạnh, quần cứ thế bị vắt ở trên cổ Diêm La.

Quần từ nhân này tụt cũng thật dễ đi! -.-

Lạnh thấu tim, tâm can đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Quá Trắng, Giống Con Búp Bê Sứ

"Ngươi, đồ vương bát đần! Đồ lưu manh!" Nam Tầm vội vàng che lại cái mông đáng thương.

Người phía trên ha hả cười thành tiếng: "Nhóc con, cậu đang xấu hổ sao? Hay là cậu vẫn còn ở thời kỳ thích cùng người khác so đo lớn nhỏ? Ta làm cậu mất mặt?"

Nam Tầm lúc này mới nhớ tới mình đang là thân phận đàn ông, đối phương cũng là đàn ông, đồ vật hần có đại gia cô đây cũng có, cần quái gì phải ngượng ngùng.

"Tôi không có xấu hổ, chỉ là quần bị anh làm ướt hết, tý biết mặc bằng gì?" Nam Tầm tức giận nói.

Nam nhân nhướn mày: "Không có quần áo tù phục mới?"

Nam Tầm: "Được cấp, nhưng vừa nãy quên mang theo."

"A, cũng thật đáng thương, vậy lát nữa ta thay xong quần áo bản sẽ mang cho cậu mượn, nhớ kỹ, giặt sạch sẽ xong ngày mai mang trả lại."

Nam Tầm: "....."

"Biết ta tên gì không? Thời điểm ngày mai tới đừng tới nhầm cửa."

Nam Tầm nghiêng răng, từ trong kẽ răng phun ra một câu: "Biết, Diêm La Vương, phòng giam số 419."

(Công tử: *Tác giả chọn phòng giam ý nghĩa ghê .*)

Diêm La đem cô từ trên mặt đất xách lên, thấy cô còn che che giấu giấu cái mông, không khỏi cười khê: "Nhóc con, đứng hần hoi."

Nam Tầm bình thường trở lại, thoải mái hào phóng mà lộ cho hần xem.

Cũng không phải là cô không có.

"Giơ tay lên." Đối phương nói.

Nam Tầm nghe xong, trong lòng thầm trợn trắng mắt, đây là bắt cô làm động tác đầu hàng? Ấu trĩ, tên đại ấu trĩ!

Nam Tầm thành thành thật thật đem hai tay giơ lên, cô thừa nhận cô xác thực không đánh lại người này, chỉ cần nửa chiều vừa rồi là có thể nhìn ra.

Diêm La nghiêng đầu liếc qua Nam Tầm một cái: "Nhóc con, cậu đang suy nghĩ vớ vẩn gì vậy?" Nói xong, một tay túm lấy quần áo Nam Tầm, giặt phẳng xuống, đem cô lột sạch bong.

Nam Tầm rùng mình nhìn hần.

"Vừa nhìn đã biết là được nuông chiều từ bé, nhìn da thịt đi, cùng gôm trắng có khác nhau sao? Trên người một chút cơ bắp cũng không có." Diêm La đánh giá cơ thể Nam Tầm từ trên xuống dưới, ánh mắt trần trụi.

Nam Tầm bị hần nhìn nhìn có chút bức bối: "Vậy anh thì có gì ghê gớm chứ, còn không phải chỉ có cái bụng tám múi sao, bộ anh lớn lên đã như vậy chắc?"

Diêm La ha hả cười một tiếng: "Nhóc con hoá khí cũng lớn đấy, tới, ta giúp cậu tẩy rửa."

Nói xong liền túm lấy cổ áo Nam Tầm, xách cô sang bên cạnh mình.

Vòi phun bên cạnh vẫn còn hoạt động, Nam Tầm bị đẩy đến lao đảo một chút, lơ đãng một giây mà đã bị xối thành gà rớt vào nồi canh.

Bụp một tiếng, đối phương vỗ một phát lên lưng Nam Tầm, còn nhân tiện bình phẩm một câu: "Da thịt lớn lên cũng rất được, nếu cắt xuống làm bánh bao thịt người, hương vị khẳng định không tồi."

Thân mình Nam Tầm cứng đờ.

Diêm La cười to hai tiếng." Đùa cậu thôi, tuy đáng người không tốt bằng ta nhưng cũng không tồi, eo chắc mỏng vênh, chỉ là da dẻ quá trắng, thật giống con búp bê sứ."

Nam Tầm lẩm bẩm mấy lần bùa chú tĩnh tâm, cô sợ ngộ nhờ bản thân không kìm nén được nữa, sẽ thật sự cho tên trước mặt này một trận mắt, vậy không phải hồng bút sao.

"Đại ca, anh đây là đem chỗ nương lại cho tôi sao? Anh thật tốt a, bọn họ còn nói anh rất dọa người, đúng là bậy bạ, đại ca rõ ràng là người tốt." Nam Tầm bắt đầu vuốt mông ngựa.

Diêm La nghe vậy, mày kiếm hơi hơi nhướn lên, rất có hứng thú hỏi:"Nga, người khác nói ta rất dọa người sao? Dọa người như thế nào?"

Lập tức Nam Tầm bắt đầu thêm mắm thêm muối nói:"Bọn họ nói anh to khỏe vô cùng, năm người như tôi cũng có thể nhấc lên được, bọn họ còn nói anh giết người không chớp mắt, là tên sát nhân cuồng máu, ngay cả Đạo Sợ, lúc trước anh chỉ cần một chân đá đá hấn thành lợn chết, còn đem hấn xách lên nện vào tường như gõ chuông, đầu Đạo Sợ đều bị đâm như đập dưa hấu, đem mặt tường toàn bộ nhuộm đỏ,..... Bất quá, bọn họ đúng là không đáng tin cậy mà, nếu Đạo Sợ bị anh đánh thành như vậy, hiện tại còn có thể sống sao?"

Diêm La nghiêm túc lắng nghe cô kể chuyện, sau khi Nam Tầm kết thúc câu cuối cùng, Diêm La cười khẽ, đột nhiên cúi đầu kề sát mặt Nam Tầm.

Thình lình xuất hiện một khuôn mặt tuấn tú phóng đại làm Nam Tầm giật mình, loạng choạng suýt nữa ngã xuống đất.

"Nếu bọn họ nói đều là sự thật, cậu sợ sao?" Diêm La nhếch môi nói, nói xong cũng nhanh chóng đứng thẳng lên.

Cảm giác áp bách biến mất, Nam Tầm thở phào một hơi:"Không sợ."

Diêm La lại cong cong khoé môi, nói:"Chỉ là, bọn họ nói không sai, Đạo Sợ lúc trước xác thật bị ta đánh như gáo bầu, chỉ chưa lại hơi cuối cùng." Hơi ngừng lại,"Người không phải muốn hỏi, vì sao Đạo Sợ hiện tại còn sống được sao?"

Nam Tầm nhìn hấn, nghe thấy hấn lười biếng mà giải thích một câu:"Đó là bởi vì.... ta muốn hấn sống. Trong ngục giam này toàn là một đám phế vật hỗn loạn, ta lười quản.

Bất luận là nơi nào, đều cần có một người đứng lên lập pháp tắc, nếu không có thứ gọi là pháp tắc, thì mọi thứ lập tức sẽ trở nên hồng bút, Đạo Sợ có thể không ban hành được một pháp tắc tốt, nhưng cũng đủ để giữ được cân bằng cho khu A này."

Diêm La là một tên lười, phải nói là đại lười, đến cái pháp tắc cũng lười suy nghĩ.

Nam Tầm chép chép miệng, kiên trì nói:"Tôi tin tưởng trực giác bản thân, anh tuyệt đối không phải đại ác ma không có điểm cuối như tên Đạo Sợ kia."

Diêm La nghe thấy tên nhóc con này nghiêm túc đánh giá mình như vậy, không khỏi đánh giá lại Nam Tầm lần nữa.

Một nhóc con mười tám mười chín tuổi, cũng nha đầu nhà hấn không khác biệt lắm, đang trong thời kì tính cách thất thường, ánh mắt trong suốt, sạch sẽ trong sáng, giống như một ngôi sao ngập trong nước, nhìn lâu rồi.. lại có chút muốn moi nó xuống cát đi.

Lớn lên rất soái khí, mũi ra mũi, mắt ra mắt, màu sắc môi cũng khỏe mạnh, hiện tại tuy vẫn còn vẻ non nớt, nhưng đảm bảo sau này sẽ mê hoặc không ít con gái nhà lành.

Tên nhóc con này tuyệt đối là loại tiểu nha đầu nhà hấn thích, nếu tên nhóc này cùng hấn đứng cùng một chỗ chỉ sợ tiểu nha đầu kia nhất định sẽ chọn tên này.

Diêm La bắn ánh mắt như đèn pha nhìn chằm chằm Nam Tầm, cười khẽ ra tiếng:"Đúng là một tên nhóc thú vị."

Nam Tầm: Nhóc con cái đầu nhà người.

Diêm La không nhanh không chậm mà vắt khô khăn lông, quần lại bên hông, nhàn nhạt ném về phía Nam Tầm một câu:"Cho cậu mười phút tắm rửa sạch sẽ, sau đó ra ngoài gặp ta."

Nói xong, liền khoan thai bước ra ngoài.

Vương bát đản, nhà tắm như cái nồi hơi này mà người cũng có thể biểu hiện như phòng tắm khách sạn cao cấp được.

Nam Tầm vừa nghe hấn nói mười phút, vội lao về phía hấn vừa đi, bay nhanh đi lấy chậu rửa mặt của bản thân rồi quay trở lại.

Diêm La thấy Nam Tầm vội vội vàng vàng, trong mắt mang theo ý cười, thập phần hảo tâm mà nhắc nhở một câu:"Nhóc con, nhớ kỹ, đừng có lè mề, ta rất chán ghét những người không tuân thủ. "

Nam Tầm loạng choạng một cái, suýt chút nữa đập mông xuống nền đất.

Nam Tầm cũng không có thêm bất kì biểu cảm gì nữa, cô lấy tốc độ nhanh nhất của cuộc đời mình tắm rửa thật sạch sẽ rồi mau chóng lao ra ngoài.

"Ca, ca, tôi không có chậm trễ chứ?" Nam Tầm thở hồng hộc nói.

Diêm La đang bày ra tư thế đại lão gia nằm tựa trên giường, nhàn nhã thoải mái, chân dài thẳng tắp, vòng eo tinh tế, đến Nam Tầm cũng tự thấy hổ thẹn với thân thể nữ nhân của mình.

Diêm La lười biếng nâng nâng đầu dậy, đem bộ tù nhân mới thay ném cho Nam Tầm, "Cầm lấy mặc vào, đừng để bị cảm."

Nam Tầm duỗi tay tiếp được, nhìn nhìn, bộ quần áo này thực ra cũng không bẩn lắm.

Nhưng chò cô đưa tới chóp mũi ngửi ngửi, lập tức liền ghét bỏ mà nhăn mi lại.

Tuy rằng không phải cái mùi mồ hôi thực gay mũi khó chịu nhưng nó lại tàn ra hương vị nồng đậm hơi thở của đàn ông.

Công tử: *Hãy khen ngợi tui đi, hôm nay tui ra tận hai chương nhá!!! Hôm nay tui có deadline mà tui vẫn ra tận hai chương.*

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Nhóc Con, Lòng Cánh Cũng Còn Chưa Mọc Dài

Nam Tầm rối rắm.

Cô vừa mới tắm xong, chẳng nhẽ lại phải mặc lại quần áo mang nồng đậm mùi vị của tên này sao?

Diêm La đem phản ứng của Nam Tầm thu hết vào trong đáy mắt, ung dung nói: "Nhóc con, nếu cậu ghét bỏ liền đừng mặc nữa, có thể lựa chọn trần trụi trở về, nhà tắm này cách nhà tù cũng không tính là xa, đại khái chỉ cần đi ngang qua một cái sân bóng rổ, một cái sân thể dục, một cái nhà xưởng là đến."

Nam Tầm vừa nghe xong lời này, không dám do dự nửa lời, nhanh chóng đem áo tù phục tẩn ra "mùi vị Diêm La" mặc lên người, đến lượt mặc quần, cô theo bản năng đưa lưng về phía Diêm La, tốc độ so với mặc áo thậm chí còn nhanh gấp bội.

Diêm La nhìn thấy phản ứng của Nam Tầm, có chút buồn cười nói: "Trẻ con, chưa đủ lông đủ cánh, thẹn thùng cái gì, ta cũng không giấu cọt cậu, tới, giúp ta đấm lưng."

Nam Tầm đi tới trước mặt Diêm La, ánh mắt không tự giác nhìn lướt qua vành tai trơn bóng của hắn, trên vành tai của hắn xuất hiện một viên nho nhỏ gì đó.

Quả nhiên, lần trước cô không có nhìn nhầm.

"Em tay nghề không tốt lắm, nếu làm đau thì anh kêu lên một tiếng." Tầm mắt Nam Tầm rơi rơi rũ xuống, thấp giọng nói, sau đó bắt đầu vờn tay đấm bóp cho Diêm La.

Vừa rồi do có hơi nước mờ ảo nên nhìn không rõ, chỉ cảm thấy người này nhan sắc cực phẩm, chân dài, dáng người tốt, nhưng bây giờ Nam Tầm mới phát hiện, phía sau lưng Diêm La có rất nhiều vết sẹo, vết bé vết lớn, tổng cộng không dưới năm mươi cái, trong đó có ba vết sẹo lõm do đạn gây ra, một cái trên xương bả vai, một cái ở eo, còn một cái ở xương cánh tay, cái này chỉ là nhìn từ phía sau lưng, nếu là nhìn cả đằng trước, chẳng phải là càng nhiều?

Cũng không biết người này đã phải trải qua những gì.....

Nam Tầm thực sự bị các loại vết sẹo kia làm ngơ ngẩn, lực đạo cũng lơ đãng mạnh dần.

Diêm La thoải mái than khẽ một tiếng, không nghĩ tới móng vuốt mèo nhỏ này cũng thoải mái đến vậy, chính là lực đạo có vẻ không đều lắm.

"Nhóc con, tới, ngồi lên lưng ta."

Nam Tầm: "....."

"Như thế hình như không tốt lắm."

"Ta không sợ, cậu sợ cái gì, đi lên."

Nam Tầm tròn mắt hướng lên trời, bò lên trên giường, đặt mông ngồi mạnh lên eo hắn.

Diêm La kêu lên một tiếng. "Nhóc con, nghịch nhộm, xem chút nữa ngồi nát eo ta."

Nam Tầm hơi hơi cau khoé môi, hai tay bắt đầu dùng lực xoa bóp, xoa thoải mái đến mức người phía dưới phát ra những tiếng hừ hừ đứt quãng.

Xoa xoa đầm đầm hồi lâu, người này còn không nói dừng, hai tay Nam Tầm đều muốn tê liệt, chân cũng tê cứng.

Trong lúc này, có một cái đầu đang rình rập phía ngoài phòng tắm, chắc là người nào đó đang chờ đến lượt, nhưng khi thấy thân ảnh hai người trong phòng, liền thần hồn điên đảo mà chạy mất, lại không quên cảm thương cho số phận Nam Tầm, không biết có phải "anh ta" chọc gì người khác hay không mà bị lừa một mình tới đây.

Một ngày không tắm rửa sẽ không chết, nhưng gặp phải Diêm La Vương, điều này không chắc. Bọn họ tình nguyện để bản thân bản chết, hôi chết, cũng không muốn bị Diêm La Vương đánh chết.

Toàn bộ nhà tắm ngoại trừ tiếng hừ hừ nhẹ của Diêm La, quá an tĩnh.

Nam Tầm nhin không được, liền hỏi một câu: "Anh, sức không đủ, thật sự không thể tiếp tục."

Diêm La Vương: "Nhóc con nguoi cũng thật là, cánh tay mỗi sao không nói sớm a, ta còn tưởng cậu đang muốn lấy lòng ta, vì thành toàn cho cậu nên ta cũng chưa nhẫn tâm kêu dừng."

Nam Tầm: "....."

Cô thực sự muốn một quyền đánh chết tên đáng ghét này, hay cô đánh phát vào ót cho hắn bất tỉnh nhỉ? Dù sao phía sau cũng không có mắt.

Diêm La phía sau có mắt đột nhiên nói: "Nhóc con, cậu có phải đang thăm nghiệm rằng nghiệm lợi, muốn ra tay?" Nam Tầm: "....."

Diêm La ngoắc ngoắc miệng: "Hôm nay cậu cùng Đào Sẹo quyết đấu, ta qua cửa phòng giam có quan sát được, là do Đào Sẹo khinh địch, người lại cồng kềnh, một thân lực đạo cũng không có chỗ phát huy, nên mới bại dưới tay đứa nhóc như cậu, nhưng muốn đánh chú ý lên người ta, vẫn còn quá non nớt."

Tay Nam Tầm run lên, một móng tay chọc đến phía trên cột sống của Diêm La.

Diêm La da dày, không cảm thấy đau, chỉ là cảm thấy nhóc con này rất thích ghi thù: "Có phải còn để ý lúc đấy ta không ra mặt giúp cậu?"

Nam Tầm ha hả một tiếng, mặt cười nhưng trong lòng không cười, nói: "Anh, em nào dám a, còn nữa, không phải cuối cùng vẫn em thắng sao?."

Diêm La gật gật đầu: "Đúng, nhóc con thật ngoan."

Nam Tầm: "....."

"Nhóc con, quên không hỏi, cậu kêu là gì? Là vì sao lại tiến vào đây?"

"Anh, em kêu Tô Mặc Bạch, bởi vì giết người cho nên bị nhốt vào đây." Nam Tầm thành thành thật thật trả lời.

Diêm La bởi vì thoải mái nên hơi khép hờ đôi mắt, khoé miệng cũng tự giác nâng lên, "Tên cũng rất văn nhã, chỉ là tội danh nghe không văn nhã chút nào."

Nam Tầm có chút ỷ khuất nói: "Nhưng cũng không phải cố ý muốn giết người, là vô tình đẩy hắn ta chết trong lúc đánh nhau, đầu bị đập vào góc bàn, lúc đó cũng do quá luống cuống nên mới tro mắt nhìn hắn chảy máu đến chết, nhận ra thì đã không kịp. Lại nói, em đây vì cái gì a, chẳng phải vì anh em tốt nên mới đánh nhau sao, thế nhưng sau khi xảy ra chuyện, tên bạch nhãn lang kia cự nhiên không có đứng ra làm chứng, mà đối phương trong nhà vừa có tiền vừa có thế, em chỉ biết cam chịu bị phán vào đây thôi."

Diêm La "nga" một tiếng, tựa hồ như là trong lúc lơ đãng hỏi một câu: "Chuyện trong nhà giam Hoàn Mỹ này cũng không phải người bình thường có thể nhúng tay vào, đối phương đem người bắt tới nơi này, chẳng phải càng khó tác động sao?"

Nam Tầm cắt ngang: "Hãy, Diêm ca, anh thật ngốc a, ngục giam Hoàn Mỹ này là nơi nào a, em nhìn gầy yếu như thế, đem ném tới nơi này, một giây không phải sẽ bị người khác chinh chết sao? Đến lúc đó đâu cần bọn họ phải động tay động chân, em chỉ sợ là sớm chết từ lâu rồi."

Diêm La bị Nam Tầm kêu ngốc cũng không có tức giận, hơi hơi hứng thú cười khê: "Đúng là sẽ như vậy, chỉ tiếc đối phương tính toán nhầm một bước, không nhìn ra cậu cần bản không phải cừu nhỏ, mà là một con tiểu sói hoang a." Dừng một chút, lại chột một câu: "Nhóc con, nguoi rất thú vị."

Nam Tầm là lần thứ hai nghe thấy Diêm La nói cô thú vị, trong mắt loại người này, chắc chắn coi cô như sủng vật mà trêu đùa.

Hai từ "thú vị" này chính xác là để đánh giá sủng vật.

"Anh, kêu tên ta được không?" Nam Tầm nói: "Cứ kêu nhóc con, nhóc con, nghe nhiều bản thân ta cũng tưởng mình là nhóc con thật mất."

"Người không phải nhóc con thì là cái gì? Vừa rồi ta liếc mắt xem xét một cái, lông cánh cũng còn chưa mọc dài."

Nam Tầm: "....."

Nam Tầm gia tăng lực tay, dùng sức đến cả khớp tay đều kêu lên.

Diêm La trêu đùa đủ rồi, bắt đầu an ủi nhóc con bên trên: "Được, ta không đùa nữa, cũng không gọi cậu là nhóc con." Nói xong, đôi mắt hơi hơi nheo lại, lười biếng giống hệt loài báo đang săn mồi. "Tiểu Bạch, là gan cậu cũng thật lớn a, dám một mình xông tới đây, chẳng nhẽ không ai nhắc nhở cậu, thời điểm Diêm La ta tắm rửa ghét nhất là có người khác quấy rầy."

Nhắc đến là khiến Nam Tầm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: "Em là bị người khác lừa, bọn họ gạt người nói bây giờ là thời điểm ít người nhất, cho nên em mới đến vào lúc này."

Diêm La cười một tiếng, không biết từ lúc nào, cánh tay đáng lý ra đang gác ở mép giường lại nâng lên, chống cằm, khuôn mặt tuần tú quan sát Nam Tầm hồi lâu, một bộ dáng quan sát một thứ gì đó rất hứng thú. "Như thế nào, không thích cùng đám đại gia kia tắm rửa."

Nam Tầm khụ khụ: "Chỉ là không có thói quen tắm cùng nhiều người như vậy."

Diêm La như đang suy tư gì đó, chỉ nhìn Nam Tầm chằm chằm, cũng không nói thêm.

Nam Tầm bị hắt nhìn đến không được tự nhiên, hắc hắc cười một tiếng, cố gắng dời tầm mắt về phía khác.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Vênh Váo, Ta Là Người Có Chỗ Dựa

Đôi mắt Diêm La hơi hơi rũ xuống, ngón tay trở nhẹ nhàng điểm từng nhịp xuống thành giường.

Không thể không nói đến, cặp mắt khi quan sát người của Diêm La Vương cực kỳ cực kỳ sắc bén, liếc mắt một cái như ngàn dao nhỏ chém đi lòng tự tin của người đối diện, một loại khí thế để vương khiến người người khuất phục, nhưng lúc này, tầm mắt hắt rũ xuống, nghiêm túc suy ngẫm gì đó, cặp mắt kia liền không còn sắc nhọn, gương mặt soái khí cũng vì thế mà nhu hoà hơn, không những trông vô hại mà còn đặc biệt câu người.

Lớn lên như vậy, nếu như tiến vào giới giải trí, chắc chắn một giây liền chấn động.

Nam Tầm dời mắt trong chớp lát, lại nhìn không được đem tầm mắt quay về, lén lút quan sát đường cong hoàn mỹ phía sau của Diêm La, thầm nghĩ: Đáng tiếc là có quá nhiều sẹo, dù tiến vào giới giải trí cũng không ai dám nhận.

Nam Tầm quan sát lén lút nhưng vẫn không thoát khỏi đôi mắt lười biếng phía dưới.

Cô bị bắt tại trận.

Diêm La ngẩn ra, sau đó vui vẻ nói: "Tiểu Bạch, cậu vừa rồi đang nhìn lên ta?"

Nam Tầm hào phóng thừa nhận: "Anh, em thật sự sùng bái anh, sau khi nghe xong chiến tích của anh, em cảm thấy anh chính là thần tượng của lòng em."

Diêm La liếc mắt về phía Nam Tầm: "Người trẻ tuổi các cậu, thần tượng năm phút lại đổi một lần, lời nói không thể tin."

Nam Tầm thẳm thẳm mắt, nói như người nhiều tuổi lắm không bằng, bộ dáng kia cùng lắm mới hai sáu hai bảy tuổi.

"Tiểu Bạch, ta nhìn cậu rất thuận mắt, về sau liền đi theo ta đi, sao, vừa lòng không?"

Diêm La đột nhiên hỏi một câu.

"Vừa, anh, em rất vừa lòng, đây chính là anh nói a, không được đổi ý, một lời đã định." Nam Tầm trên mặt tràn ngập cảm xúc kinh hi (ngạc nhiên, vui mừng), đôi mắt sáng lấp lánh.

"Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của cậu đi." Diêm La cười mắng một câu, nhìn không được duỗi tay qua xoa đầu Nam Tầm, không nghĩ tới tóc tên nhóc này mềm như vậy, xoa thật có cảm xúc.

"Anh, về sau em còn có thể cùng anh tắm rửa không?" Nam Tầm thừa dịp hỏi.

Nam Tầm suy nghĩ, một là cùng đám nam nhân thô bỉ kia tắm rửa, hai là cùng Diêm La Vương tắm rửa, nếu nhất định phải chọn một trong hai, cô tuyệt

đôi sẽ chọn về sau.

Diêm La nghiêng đầu nhìn cô, cười cười nói: "Tiểu tử cậu tâm tư không nhỏ a, được."

Âm cuối kia biểu thị tâm tình hân hỉ rõ ràng đang không tồi.

Nam Tầm vội vàng đánh bóng bản thân: "Diêm ca, anh một mình tắm rửa rất bất tiện a, vừa buồn lại không có người hầu hạ, em có thể giúp anh xoa bóp mát xa a, giống như bây giờ vậy?"

"Được, ta cũng cảm thấy cậu rất hợp mắt, về sau chỉ cần không làm gì quá phận, ta liền che chở cậu." Diêm La nhìn không được lại xoa đầu Nam Tầm một phen.

"Diêm ca, đừng xoa nữa, kiểu tóc đều bị anh phá hư rồi." Nam Tầm có chút bất mãn chụp bay cánh tay phá rối trên đầu.

Diêm La có chút bất ngờ, nhìn nhìn cánh tay bị chụp bay của mình, lại nhìn những vết đỏ nho nhỏ trên lưng. Tên nhóc này cũng thật dùng sức, da dày thịt béo như hân cũng bị đánh đỏ.

Nhiều năm như vậy, hình như chưa có ai dám đánh hân, đến cả tiểu nha đầu nhà hân cũng rất sợ hân. Tên nhóc này coi như là người đầu tiên, mặc dù chỉ là đánh một chút nơi bàn tay.

Nam Tầm bây giờ mới ý thức được đối phương là ai, liền vội vàng sấn lại thối thối, cười gượng nói: "Diêm ca, vừa rồi là em đùa vui với anh thôi, anh, có đau hay không, em giúp anh thối thối nhé?"

Diêm La không lạnh không nhạt ừ một tiếng.

Nam Tầm không ngờ đối phương sẽ ừ, đành phải lon ton chạy tới, gắng sức phồng mồm tròn má lên thối.

"Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, về đi." Diêm La rút tay về, lười biếng mà ngáp một cái.

Nam Tầm còn ước gì cô có thể bay khỏi đây, vội vàng đáp ứng nói: "Đúng rồi đấy Diêm ca, vừa rồi em xem xét thấy có mấy người cũng ngó vào đây, nhưng mà như nhìn thấy quỷ chạy mất tiêu rồi."

Diêm La lười biếng duỗi cái eo, nhàn nhạt nói: "Hôm nay thời gian tắm rửa đúng là có chút dài."

Diêm La lấy ra bộ tù phục mới, không nhanh không chậm mặc lên, động tác ưu nhã nơi nào như đang mặc áo tù, rõ ràng là đang mặc cái gì xa hoa thì có.

Hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng tắm, xa xa thấp thoáng có mấy cái đầu ngó ra, vừa thấy Diêm La Vương cùng một chỗ với người khác, còn tưởng bản thân hoa mắt nhìn nhầm.

Đây là ai a, là Diêm La Vương đó, từ bao giờ Diêm La Vương đi cùng người khác vậy? Trong ngục giam này, Diêm La Vương nổi danh làm việc một mình, sau khi cùng Đào Sẹo quyết đấu, thanh danh truyền xa, ngay cả ngục bá Quý Hà khu B thấy hân cũng phải nhường nhịn ba phần.

Một đám trong góc bắt đầu bàn tán qua lại, tên nhóc bên cạnh không phải là người mới đánh bại Đào Sẹo hôm nay sao, hình như kêu là Tô Mặc Bạch, tên tuy vẫn nhả nhưng khi đánh người cũng đủ tàn nhẫn.

Chờ đến khi hai người Diêm La hoàn toàn biến mất, đám người trong góc mới lồm cồm bò ra, sau một hồi bàn tán mới đưa ra một kết luận: Diêm đại phạt gia hình như mới thu nhận đàn em!!

Bước vào nhà tù, Nam Tầm còn đặc biệt ân cần đưa tân lao đại lên tận tầng ba, nhìn thấy hân biến mất sau cánh cửa phòng 419, mới thu hồi tầm mắt quay xuống tầng hai, trở về phòng của bản thân.

Đều nói ngục giam Hoàn Mỹ này không có ngoại lệ xảy ra, nhưng lúc này Nam Tầm có nhanh mắt liếc qua một cái, phòng 419 kia rõ ràng chỉ có một cái giường, còn không phải cái loại giường gỗ bình thường, trong phòng trang hoàng cũng đặc biệt sạch sẽ, một chút cũng không giống phòng giam bình thường.

Diêm La Vương một mình ở tại ngục giam này, muốn làm gì thì làm, cuộc sống khăng định rất dễ chịu.

Sau khi Nam Tầm trở về phòng giam 242, một phòng năm người đều bu lại quan sát cô.

Đỗ Phan có chút khó hiểu hỏi: "Cự nhiên một chút cũng không bị thương a?"

Nam Tầm liếc xéo hân một cái, cười lạnh nói: "Đỗ Phan, tình nghĩa của chúng ta đến đây coi như chấm dứt."

Thiết ca có chút xấu hổ mà sờ sờ đầu: "Tiểu Lục à, chuyện này đúng là lỗi nhị không đúng, đương nhiên, đại ca không ngăn cản cậu, cũng là đại xa không đúng."

Lão Tam ngáp ngừng, nói: "Anh vốn dĩ cũng muốn nhắc nhở cậu, kết quả bị lão nhị bắt im miệng."

Đỗ Phan cười gương ôm lấy bả vai Nam Tầm, đang muốn nói cái gì lại bị Nam Tầm hung hăng bẻ tay ra phía sau, đầu đến nỗi kêu thất thanh." Ta sai rồi, sai rồi! Tiểu Lục, xin cậu nhẹ tay chút, tha cho Nhị ca một mạng, chân tay Nhị ca gầy yếu, không chịu nổi một chiêu của cậu đâu, sẽ gãy, thật sự sẽ gãy đó!! A a a..... a.a..a.."

Nam Tầm một chân đá hẳn sang một bên, hiện tại cô có chỗ dựa, không cần sợ đắc tội với đám người này, dù một phòng năm người có liên thủ lại, cô cũng không việc gì phải sợ.

Có vài người sống đứng là thiếu đánh, không cho họ ném chút lợi hại, họ lại được nước lấn tới, cho rằng cô dễ bắt nạt.

Đỗ Phan làm bầm vài tiếng, xoa xoa cái hông cùng cánh tay, " Tiểu Lục à, cậu xuống tay cũng thật tàn nhẫn, Nhị ca không phải chỉ chưa kịp nói cho cậu Diêm La Vương ở nhà tắm sao."

Nam Tầm đặt mông xuống chỗ ngồi ban nãy của Đỗ Phan, hai chân bắt chéo, khoanh tay trước ngực, bộ dáng nhân nhả thành thoi.

Ánh mắt Nam Tầm sâu kín đảo qua năm người bên dưới, " Tôi biết các anh cảm thấy tôi quá thuận buồm xuôi gió, trong lòng không phục, cho nên cũng muốn tôi ném chút khổ sở, nhưng con người tôi à, trời sinh tốt số, ông trời cũng luyện kiếp tôi chịu khổ, làm các người ghen ghét đố kỵ cũng chịu thôi."

Khi Nam Tầm nói lời này, cảm nhẽ nhếch, khoé mắt nheo lại, mặt chỉ kém chút nữa ngang bằng trời, vênh vào đến không chịu nổi.

Cô là người có chỗ dựa, cô cần gì sợ ai a.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Mất Ngủ, Lăn Đầu Tiên Trong Cuộc Đời

Mấy người trong phòng trông thấy bộ dạng đáng đánh của Nam Tầm, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật đúng là như vậy, bọn họ chính là cảm thấy tên tiểu tử này quá thuận buồm xuôi gió, đừng nói những người khác, trước tiên cứ nói đến lão đại lợi hại nhất phòng này, Thiết ca, thấy Đào Sẹo cũng phải cúi đầu khom lưng.

Nhưng tên tiểu tử này, chỉ là một tên nhóc miệng còn hôi sữa, lại có thể đánh bại hung thần ác danh Đào Sẹo nổi danh, trên mặt một chút vết thương cũng không có, lớn lên trắng trẻo nõn nà, cừu con cũng chưa trắng bằng "hắn"!

Mấy người biết Nam Tầm đánh nhau lợi hại, đương nhiên không dám trực tiếp gây khó dễ, liền muốn ngầm cho cô một bài học, muốn cân bằng chút tự ái của bản thân.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến, tên tiểu tử này lại có thể bình yên vô sự trở lại.

Trải qua sự kiện lần này, mấy người này đã hoàn toàn buông bỏ ý niệm muốn chinh Nam Tầm, bắt đầu đảo tìm đào phôi mà cùng cô nói chuyện nhân sinh lý tưởng.

Nam Tầm cũng không muốn hoàn toàn chặt đứt quan hệ với mấy người này, khoé miệng hạ xuống, cười cười nói:" Con người tôi xưa nay, người khác đối tốt với tôi, tôi nhất định cũng đối xử tốt với họ."

Dừng lại, ý vị sâu xa liếc một cái về phía Đỗ Phan." Ngược lại, nếu có người tính kế tôi, tôi nhất định khiến hắn hối hận."

Đỗ Phan cười khan vài tiếng, không khỏi day day cái mũi.

" Lão nhị, tôi quả thực tò mò, anh là vì cái gì mới tiến vào đây?" Nam Tầm đánh giá trên dưới Đỗ Phan, đôi phương nhìn có chút giống thương nhân khôn khéo, nhưng nếu thật là thương nhân, khẳng định là cái loại buôn bán không tốt đẹp gì, bởi vì hắn quá ranh ma.

Đỗ Phan nhún nhún vai:" Cũng không có gì, chỉ là lừa gạt chút tiền nho nhỏ."

Lão Tứ thỉnh linh kêu to:" Tiểu Lục, cậu đừng tin Nhị ca nói, anh ta vào đây chính là do đệ nhất phú hào thành phố S tố cáo, nghe nói lừa của hắn ta ước chừng hai trăm triệu."

Nam Tầm nha một tiếng, trào phúng nói:" Nhìn không ra, Lão Nhị là người như vậy, nguyên lai là có tiền sử lừa đảo, khó trách thích gạt người như vậy."

Đỗ Phan không cho là đúng, phản bác:" Tiểu Lục, tuy rằng ta là kẻ lừa đảo, nhưng cũng là người có đạo đức, ta không lừa người già không lừa trẻ nhỏ, cũng không lừa người tốt. Cậu biết tên phú hào kia một năm vợ vết của dân bao nhiêu tiền không? Hắn ăn hối lộ nhiều như vậy, đời này e rằng xài không hết, ta chỉ là nghĩ cách giúp hắn cùng nhau sẽ chia, đáng tiếc, đại sự sắp thành lại bại, vẫn là bị lão cáo già kia phát hiện."

Nam Tầm vui sướng khi người khác gặp nạn, bình thản nói: "Xứng đáng."

Không biết có phải vì bên trên chiếu có Tô Mặc Bạch hay không, thế nhưng phân cho Nam Tầm đến phòng cũng không tính là phần tử đặc biệt cực đoan gì.

Lão đại Thiết ca tuy rằng là phần tử trên đường*, nhưng cũng là người có nghĩa khí, biết xả thân vì huynh đệ, là do đánh nhau gây chết người nên bị nhốt vào đây. Lão Nhị là tên lừa đảo, nhưng cũng coi như là kẻ lừa đảo có đạo đức, bất quá vụ lừa lần trước quá lớn, tình tiết nghiêm trọng lại và phải phụ hào giáo hoạn nên bị phán mười năm năm.

* trên đường: xã hội đen

Lão Tam và Lão Tứ vào đây cũng là có câu chuyện phía sau, Lão Tam vào đây là bởi vì mẹ già duy nhất ở nhà gặp phải tên bác sĩ lang băm, vốn dĩ mẹ hắn chỉ là bệnh nhẹ, nhưng sau khi tên lang băm này khám chữa lại chữa đến chết, trong phút xúc động nên hắn đã đâm chết tên lang băm kia, tuy đối phương không chết nhưng lại biến thành người thực vật, do vậy bị phán hai mươi năm.

Lão tứ vào đây là bởi vì đứa con trai yêu quý nhất của anh ta bị người ta lấy thuốc chuột hại chết, anh ta tố cáo đối phương nhưng cảnh sát không tìm ra chứng cứ, anh ta dưới con tức giận đã đốt cháy nhà đối phương, vốn tưởng bên trong không có người, nào ngờ vợ của đối phương đang lúc ngủ trong phòng, bị lửa đốt đến huỷ dung, do đó bị phán mười năm năm.

Còn lão Ngũ, há, cái này có chút rối rắm, con trai duy nhất trong nhà hắn bị bệnh nặng, không có tiền chữa trị, hắn vay chạy khắp nơi đều không đủ, trong lúc vô vọng liền nghĩ quần đi siêu thị cướp bóc, nhưng ai ngờ một đồng còn chưa cướp được đã bị cảnh sát bắt được, phán ngay mười năm tù.

Như vậy xem ra, trong phòng 242 này, đốt nhà, cướp của, giết người, tất cả đều đủ cả.

Đều là trọng phạm(tù nhân phạm trọng tội) từ mười năm tù trở lên, nhưng Nam Tầm thấy mấy người này bản tính đều không quá xấu, ai sinh ra chẳng có ác niệm(ý muốn làm việc xấu) trong phút chốc, chỉ là cái phút chốc này, bọn họ vừa vận xúc động mà phạm phải hành vi phạm tội.

Bất quá, con người luôn là vì xúc động nhất thời mà trả giá cả đời, hiện tại bọn họ tụ tập tại phòng giam 242 này, nhẹ chính là mười năm hai mươi năm, nặng hơn chính là cả đời đều ra không được, một năm chỉ có thể thấy được bạn bè người thân vài lần, nhưng vẫn là chào hỏi qua tấm cửa kính, đây coi như là sự trừng phạt cho phút giây xúc động của cuộc đời.

Mấy người sôi nổi kể lại chuyện xưa, Đỗ Phan đột nhiên lớn gan hỏi: "Tiểu Lục à, vừa rồi cậu đi nhà tắm đụng phải Diêm La Vương phải không? Vậy hắn...hắn không có biểu hiện gì sao?"

Nam Tầm liếc hắn một cái: "Anh là ước gì tôi cùng hắn đánh nhau một trận, sau đó tôi bị hắn đánh đến mặt mũi bầm dập, phải không?"

Đỗ Phan ha hả cười gượng một tiếng: "Tiểu Lục à, nếu cậu không muốn nhắc đến, Nhị ca từ nay sẽ không hỏi nữa."

Nam Tầm đem chân gác lên thành giường, ngáp một cái nói: "Đây là lần cuối cùng tôi gọi các anh là ca."

Năm người liếc nhau, lão đại vượt cái đầu tron bóng của bản thân, vẻ mặt dữ tợn bấy giờ khúm núm hơn nhiều, vội vàng nói: "Đừng mà Tiểu Lục, cậu thực sự muốn chúng ta trở thành người xa lạ sao?"

Nam Tầm xua xua tay: "Thật không phải bởi vì chuyện này, tôi vừa rồi nhận Diêm La Vương là ca, nếu gặp mọi người cũng kêu ca, vậy thì không hay cho lắm, trải qua lần tâm sự hôm nay, tôi cảm thấy Diêm La người này quá tâm cao khí ngạo*, tôi nếu như lại....."

* tâm cao khí ngạo: kiêu ngạo, thường chỉ tính cách kiêu ngạo của những người có tài.

Nam Tầm một câu còn chưa nói xong, mấy người còn lại lập tức lao vào đánh gãy lời Nam Tầm, điên cuồng đồng thanh: "Đừng kêu ca, ngàn vạn lần đừng gọi bọn ta là ca, chúng ta có ngàn cái gan cũng không dám cùng Diêm La Vương xưng huynh gọi đệ."

Bất quá bọn họ vẫn cảm thấy có chút không thể tiêu hoá nổi, Tiểu Lục từ bao giờ lại cùng chiến tuyến với Diêm La Vương vậy, vị Tôn phật gia này trong mắt còn nhìn thấy người khác sao? Hắn không phải nổi danh thích làm việc một mình sao, như thế nào lại cho phép Tiểu Lục tới gần?

Nhưng rất nhanh, tất cả đều đồng tình đưa ra kết luận, chắc chắn là do biểu hiện hôm nay của Tiểu Lục quá xuất sắc, Diêm La Vương đây là coi trọng bản lĩnh đánh lộn của Tiểu Lục? Muốn thu nhận làm đàn em?

Quả thực là vận cứt chó mà!! Nếu thật sự được Diêm La Vương coi trọng, chờ hắn ra ngoài, khẳng định sẽ nghĩ cách đem theo đàn em của mình ra.

Đây chính là lý do mà một năm gần đây có nhiều người thử tiếp cận lời kéo Diêm La Vương.

Đáng tiếc, những người này đều chỉ có một kết cục, mặt mũi bầm dập, răng rơi đầy đất.

Tiểu Lục hắn không hổ là người sinh ra đã dẫn phải vận cứt chó mà, thế mà có thể được làm đàn em của Diêm La.

"Mau tắt đèn, đến giờ đi ngủ rồi." Thiết ca nhắc nhở một câu.

Mọi người nghe vậy cũng nhanh chóng bò lên giường của mình.

Quả nhiên vài phút sau, tất cả đèn điện của nhà tù đều tắt hết, trừ bỏ đèn tuần tra trên hành lang, cũng thuận tiện cho nửa đêm có người buồn đi vệ sinh.

Sau đêm nay, tất cả mọi người đều có vẻ rất hưng phấn, đặc biệt là lão Tam, sùng bái đối với Tô Mặc Bạch lại tăng thêm một cấp, quả thực sắp trở thành fan nảo nảo của "cậu ta".

Buổi tối đầu tiên sau khi tiến vào ngục giam, Nam Tầm trần trọc không yên, xung quanh là tiếng ngáy, tiếng ngáy răng cưa cùng tiếng nói mơ trong lúc ngủ. Hôm nay cô đã thành công trở thành đàn em dưới trướng Diêm La, hiệu suất cao đến kinh người.

Ánh trăng xuyên thấu qua song sắt nhà tù chiếu vào, vừa vắn chiếu vào trên giường Nam Tầm, miêu tả vổ về khuôn mặt tuấn mỹ trên giường.

Nam Tầm mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đen láy sáng ngời.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô bị mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Bị Khen Ngợi, Thực Không Tội

Sáng sớm ngày hôm sau, Nam Tầm bị tiếng chuông đình tai nhức óc ngoài hành lang đánh thức.

"Cái quý gì thế, sao lại xuất hiện tiếng chuông đi học vậy?" Nam Tầm mơ mơ màng màng ngồi dậy, mái tóc trơn bóng vểnh lên vài sợi dựng đứng.

Vài người che lỗ tai tiếp tục nằm ngủ, lão Tam ngáp vài cái, giải thích: "Đây là tiếng chuông chạy buổi sáng, sau khi vang lên ba hồi phải tập hợp tại đại sảnh, sau đó đi sân thể dục chạy vài vòng, bắt quả cái này là tự nguyện, rất nhiều người đều không muốn chạy."

Nam Tầm đã thanh tỉnh một chút, không khỏi tò mò hỏi: "Chuyện này có thể tự nguyện?"

"Mỗi buổi sáng chạy năm ngàn mét, kiên trì chạy hết một vòng, mới được tích dấu năm phần tích phân, ngủ mới đi!" Đỗ Phan lâm bầm một tiếng, trở mình ngủ tiếp.

Thời điểm Nam Tầm mới vào cũng là lúc cảnh ngục mới đề ra chuyện này. Trong ngục giam áp dụng quy chế tích phân, biểu hiện càng tốt đẹp tích phân càng nhiều, căn cứ vào lượng tích phân đạt được có thể giảm hình phạt, mười tích phân thì được giảm một ngày, nếu tích đủ 3650 phân là có thể trực tiếp giảm một năm.

Hồi chuông thứ 2 lại vang lên, lão Tứ và lão Ngũ giãy giụa từ trên giường đứng dậy, mơ mơ màng màng khoác vội bộ quần áo tù nhân bên cạnh, sau đó như xác chết lao đảo đi ra ngoài.

Sáu người bên trong, Lão Nhị, lão Ngũ cùng lão Tứ thời hạn thi hành án là ít nhất, nhưng lão Nhị là quý ngục, tình nguyện ngủ chết cũng không muốn thức dậy kiểm điểm tích phân, lão Tứ cùng lão Ngũ còn ngóng trông giảm hình phạt, sớm một chút đi ra ngoài, bất luận tích phân hay cơ hội gì đó đều không buông tha.

Nam Tầm nghĩ nghĩ, cũng cầm bộ quần áo tù phục lên thay.

Lão Tam mơ màng thấy Nam Tầm nhảy xuống giường, kinh ngạc hỏi: "Tiểu Lục, đi xem nào nhiệt sao, cậu làm gì có kỳ hạn ở tù, ham hố đi kiểm điểm tích phân làm gì?"

Nam Tầm hướng hần nhếch miệng, cười tươi như ánh mặt trời, sáng đến chói mắt nói: "Dù là tù chung thân nhưng biểu hiện tốt đẹp vẫn có thể biến thành tù có thời hạn mà, sau đó lại tiếp tục cải tạo, nói không chừng một ngày nào đó lại có thể ra ngoài."

Thay xong quần áo, Nam Tầm chạy thẳng ra ngoài.

Lão Tam há mồm kinh ngạc hồi lâu, lấy tay vổ vổ hai cái lên mặt, Tiểu Lục bị phán chung thân còn không buông bỏ hy vọng, bản thân chỉ có hai mươi năm, dựa vào cái gì sa đọa như vậy?

Vì thế, lão Tam cũng nhanh chóng mặc quần áo rồi chạy theo.

Lão đại nhìn theo bóng dáng Lão Tam, thầm mắng một câu bệnh thần kinh.

Chờ sau khi tới đại sảnh, Nam Tầm thấy được trong sân có khoảng một trăm người, đang tự mình lập đội, tuy nhiên phía không xa có một khu vực bị cách ly, chính giữa khu vực đó có duy nhất một người đang đứng, xung quanh hai ba vòng đều không có ai dám tiến lên.

Người nọ đôi tay ưu nhã đút túi quần, hai chân hơi hơi tách ra, thon dài thẳng tắp, càng làm tăng thêm đáng vẻ bất khả xâm phạm.

Cùng Lão Tam nói qua vài câu, rồi Nam Tầm liền chạy thẳng đến bên người nọ.

Phía sau bắt ngờ vang lên từng tiếng hút khí.

Đúng là tên không biết sống chết, cự nhiên dám xâm phạm lãnh địa Diêm La Vương!

Nghe thấy tiếng chân lại gần, người nọ đột nhiên quay đầu lại, một đôi mắt sắc bén hung ác hiện ra.

Nhưng sau khi nhận ra là Tô Mặc Bạch, hung ác trong đáy mắt liền biến mất, đôi bóng dáng nhỏ bé đi về phía mình, trực tiếp duỗi tay xoa xoa mái tóc phía dưới.

"Tiểu Bạch, cũng đến đây chạy sao?" Diêm La hơi hơi nhướn mi, hỏi.

Nam Tầm đứng trước mặt hắn, không chút do dự trả lời: "Đúng vậy, bằng không em tới đây làm gì? Nhưng mà Diêm ca, chẳng phải anh sắp ra tù rồi sao, còn để ý mấy cái tích phân này làm gì?"

Diêm La nhìn cô cười cười: "Biết trước kia ta mỗi ngày luyện tập bao lâu không? Là 5 giờ, thói quen dậy sớm đánh quyền không bỏ được, hiện tại bất quá là chạy mấy vòng, coi như là khởi động làm ấm thân thể."

Nam Tầm nghĩ nghĩ, đột nhiên ға một tiếng, "Em hiểu rồi! Cho nên anh đây là tập thể dục tiện thể lúc ngứa tay có thể tóm được một tên không thuận mắt, thuận tiện luyện tập thân thể."

Diêm La lại tiếp tục xoa đầu Nam Tầm, trong mắt hàm chứa ý cười nói: "Lời này cũng chỉ cậu dám nói."

Nam Tầm cười rạng rỡ: "Đương nhiên, bởi em là đàn em của anh, còn bọn họ thì không phải."

Lúc này, hồi chuông thứ ba cũng vang lên, cảnh ngục bắt đầu đánh số thứ tự cho từng người, nhận phiếu rồi có thể trực tiếp bắt đầu.

Một khi lựa chọn việc chạy này, chính là quỳ chạy cũng phải chạy cho xong, sân thể dục tổng công có hơn mười giám ngục theo dõi, bất luận kẻ nào cũng đừng mong lười biếng giữa đường, nếu không chờ người phía trước chính là côn sắt của cảnh ngục.

Trên sân thể dục, tù ngục khu B cũng đã xếp hàng xong, Nam Tầm liếc mắt một cái liền nhận ra ngục bá Quý Hà khu B đứng trong đám người phía trước.

Ánh mắt Quý Hà từ trên người Diêm La dời xuống người Nam Tầm, nhưng chỉ là lướt qua rồi lại nhanh chóng quay đi.

Hai khu giam thường ngày đều giữ vững nguyên tắc không xâm phạm lẫn nhau, nhưng chuyện xô xát ngầm vẫn là chuyện khó tránh, bất quá tuyệt nhiên chưa bao giờ thấy ngục bá hai khu đánh nhau, nghe nói trước khi Quý Hà vào đây thì nổi danh là kim bài tay đầm, tay không có thể xử lý gọn gàng được hơn hai mươi tên cầm vũ khí, Diêm La Vương thì càng không cần phải nói, mười hai mười ba tuổi đã bắt đầu tung hoành hắc đạo, cuối cùng tung hoành đến vị trí ngày hôm nay, quá trình mưa tanh gió lớn thì không cần bàn cãi.

Nếu hai người này thực sự đánh nhau, cũng không biết ai thắng ai thua, bất quá Quý Hà là người rất biết thức thời, ngày thường nhìn thấy Diêm La Vương hẳn đều sẽ nhượng bộ ba phần.

Cảnh ngục sửa lại hàng ngũ, một tiếng còi thổi lên, từng tốp bốn người liền bắt đầu chạy, vừa mới bắt đầu vẫn là hàng lối chỉnh tề, sau ba vòng thì hàng ngũ đều tan, thậm chí có người còn trực tiếp bỏ cuộc, ngồi thở trên mặt đất mặc kệ cái gì gọi là tích phân.

Diêm La chạy rất chậm, nghiêng đầu nhìn cậu nhóc vẫn luôn theo sát mình, cười khẽ: "Nhìn không ra Tiểu Bạch nhà ta tố chất cũng không tồi nha."

Khi Diêm La nói chuyện, âm thanh một chút cũng không loạn, nơi nào như đang chạy năm ngàn mét, thanh thần tản bộ còn nghe được.

Chạy bộ được một lúc, Diêm La bắt đầu vươn tay kéo duỗi cơ bắp, đường cong rõ nét hiện ra, chân dài mê người, vững vàng từng bước, làm đàn người phía sau đồng loạt đổ nước mắt.

Cảnh đẹp, người đẹp, bất kể là nam hay nữ đều thích thưởng thức.

Đương nhiên, đám người phía sau chỉ là lén lút nhìn ngắm thân thể Diêm La Vương, không phải bọn họ nhát gan, mà thật sự là khi nhìn Diêm La Vương thì cảnh tượng máu me be bét của Đạo Sẹo lại lác quạ lác lại trong đầu họ, làm thế nào cũng không xoá đi được.

Nam Tầm có chút thờ không thông, tuy cô biết một vào kỹ xảo cơ bản, hơn nữa thân thể Tô Mặc Bạch thường xuyên đánh bóng rổ, tố chất thân thể cũng không tồi, nhưng chạy nhiều như vậy vẫn là không ổn.

"Ca, vài vòng tiếp theo em thật sự không cùng anh được nữa rồi, phải thả chậm tốc độ, bằng không phía sau liền kiên trì không nổi." Nam Tầm thở gấp, nói.

Diêm La vỗ vỗ bờ vai cô, tán dương một câu: "Đã thực không tồi."

Nói xong, liền gia tăng tốc độ, một lát liền bỏ xa Nam Tầm.

Nam Tầm trợn mắt rồi lại trợn mắt.

Cho nên vừa rồi hẳn là có ý thả chậm tốc độ cùng cô chạy bộ? Cô tự cho là bản thân có thể cố gắng đuổi kịp tốc độ đối phương, kỳ thật trong mắt người ta, cô căn bản chính là một con rùa đen chậm rì rì?!!

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Tiểu Bạch, Lại Đây

Nam Tầm yên lặng lau nước mắt, nghiêm túc mà phần chấn cơ thể tiểu rùa đen của bản thân.

Tổng cộng hơn mười hai vòng, Nam Tầm cuối cùng cũng kiên trì chạy xong, sau đó lại đi chậm thêm một vòng nữa, rồi mới hoàn toàn dừng lại.

Nam Tầm đảo mắt khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng dáng Diêm La Vương đâu, phỏng chừng là cảm thấy tiểu rùa đen như cô đây quá chậm chạp nên đã tự mình đi trước rồi cũng nên, hoặc là căn bản đối phương không có xem cô trở thành người thân quen gì đó.

Nhưng bởi vì nằm trong dự kiến nên Nam Tầm cũng không cảm thấy quá mất mát.

Lão Tam được Lão Tứ cùng Lão ngũ nâng lại đây, tên này chạy xong liền ngã luôn trên mặt đất.

Khi lão Tam lại gần thì thấy tên nhóc như Nam Tầm đang rất thanh thoi, tuy là lần đầu tiên nhưng xem chừng vẫn rất ổn, làm gã uy khuất đến không nói ra lời.

"Không có việc gì, chạy nhiều sẽ quen thôi, anh xem lão Ngũ cùng lão Tứ chẳng phải cũng vẫn ổn đó sao, luyện nhiều là được." Nam Tầm hướng hẳn nhẹ nhàng cười, nghe thì có vẻ như đang an ủi người, nhưng bộ dáng tiểu hài tử dương dương tự đắc làm người nhìn rất muốn tấn một trận.

Một đám người phía sau một đến độ nằm vật trên mặt cỏ thờ đốc, trên sân thể dục la liệt người nằm hoặc ngồi, còn có người trực tiếp ngất xỉu, lại có mấy tên do mồ hôi chảy ra mà ngứa ngáy, gãi sột soạt sột soạt, cảnh tượng ngàn chấm không thể tả được.

Nam Tầm ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên có chút chua xót, cũng không biết có phải vì biến thành đàn ông hay không, bị các thuộc tính trong cơ thể đàn ông ảnh hưởng mà nhìn thấy mấy cảnh tượng trên vẫn cảm thấy hết sức bình thường.

Nhưng hiện tại, cô tốt xấu gì vẫn là một tiểu thịt tươi* thơm mát, cô thật sự sợ nếu như tiếp xúc lâu ngày với những người ở đây, liệu có theo chân họ trở thành những phần tử ngàn chấm kia không?!!!

* tiểu thịt tươi: là từ mà cư dân mạng TQ dùng để gọi các nam thân trẻ tuổi và đang hot.

Nghĩ đến liền rùng mình.

Chạy xong vừa hay đến giờ ăn sáng, lần này Nam Tầm đã rút kinh nghiệm, nhanh như chớp mà trở về phòng thay quần áo rửa mặt rồi cầm hộp cơm chạy thẳng đến nhà ăn.

Nhà ăn lớn tổng cộng có mười tám cửa sổ, nhưng do bữa sáng không có món canh nên có sáu cái cửa sổ không mở. Sáu cửa sổ đầu là phát cháo cùng màn thầu, còn sáu cửa sổ sau là phát trứng gà cùng dưa muối, cộng lại là mười hai cái cửa sổ.

Lúc này, ước chừng mười hai cái cửa sổ đều chật kín người, mỗi cái trước mặt đều là một hàng dài người đang xếp hàng.

Nam Tầm bị cảnh tượng này làm hoảng sợ, cô suýt nữa quên mất, nguyên những người chạy bộ đã là hơn hai trăm người, tù nhân khu giam A cùng khu giam B tính sơ sơ cũng gần ngàn người, những người không đi chạy hẳn sẽ đến nơi này, đương nhiên lượng người đông là việc không cần bàn cãi.

Nam Tầm yên lặng xếp hàng phía sau đội ngũ chờ lấy cháo cùng màn thầu.

Cháo và màn thầu chỉ có thể chọn một, Nam Tầm thích ăn màn thầu cho nên quyết định đợi chút nữa sẽ lấy màn thầu.

Nam Tầm đang xếp hàng thì thấy xung quanh nổi lên một trận xôn xao, cô theo tầm mắt mọi người nhìn về phía cửa lớn.

Hoá ra là Diêm La Vương tới.

Nam nhân một tay lười biếng đút túi quần, một tay cầm hộp cơm, không nhanh không chậm thông thả bước vào nhà ăn.

Ánh mắt hắn trực tiếp dừng ở trên người đầu tiên xếp hàng ở cửa sổ thứ nhất, người nọ sợ tới mức thân mình run lên, vội vàng đem người lùi lại, cúi đầu khom lưng." Diêm gia, ngài, ngài tới, vị trí này nhường cho ngài, thỉnh ngài, thỉnh ngài..."

Diêm La quét mắt nhìn hắn một cái, không khách khí mà chiếm lấy vị trí đầu tiên.

Đầu bếp phát com vừa thấy là Diêm gia, tay cầm muống cháo cũng bất giác run lên, yên lặng cho hắn thêm hai muống, lại thả thêm hai cái mìn thẩu bên cạnh.

Diêm La liếc mắt nhìn đầu bếp kia một cái, nhàn nhạt nói:" Cảm ơn."

Lấy xong món chính, Diêm La lại nhàn nhã sang hàng lấy dưa muối cùng trứng gà, một mìn ban nãy lại tiếp diễn, không nhanh không chậm mà chiếm lấy vị trí đầu tiên.

Kẻ đang yên lặng xếp hàng như Nam Tầm "....."

Bất công, bất công quá mà, cô dù gì cũng là người đánh bại Đao Sẹo a, thanh danh cũng nên truyền xa chứ, sao không ai cho cô chen ngang vậy hả!!!!!!

Nam Tầm không biết một điều rằng, bộ dáng Tô Mặc Bạch lớn lên quá sức vô hại, hơn nữa Nam Tầm lại không chủ động đòi hỏi vấn đề này, cho nên mọi người yên lặng xếp cô vào nhóm người cấp A, chỉ cần cô không mở miệng thì người khác liền mừng rỡ coi như không thấy được Nam Tầm.

Trong nhà giam Hoàn Mỹ này, tù nhân tổng cộng chia làm năm nhóm người.

Xếp thứ nhất chính là nhóm người cấp S, chính là những người như Diêm La Vương hay Đao Sẹo, nhìn thấy đối phương thì phải lập tức cúi người, chủ động nhường vị trí, nếu không đợi hai người này động thủ thì người liền chờ đầu rơi máu chảy đi.

Xếp thứ hai chính là nhóm người cấp A, ngục bá khu B Quý Hà và Nam Tầm chính là loại này, bản thân bọn họ rất cường đại, lúc đánh người tàn nhẫn không kém ai, nhưng những người này tựa hồ không quá thích vấn đề này, nếu những người này mở miệng thì chúng ta nên nhường chỗ, còn nếu như im lặng thì chúng ta cũng sẽ tự giác im lặng theo.

Loại thứ ba chính mà nhóm người cấp B, bọn họ chính là đàn em của nhóm người cấp S hoặc là nhóm người cấp A, ví dụ như đàn em phía sau Đao Sẹo hay đàn em của Quý Hà, thuộc về loại người chó cạy thế chủ.

Xếp thứ tư chính là nhóm người cấp C, cũng là nhóm người phổ biến nhất, bọn họ bắt nạt kẻ yếu, thấy nhóm người cấp SAB thì khom lưng cúi đầu, chỉ có đối với nhóm người thứ năm, cũng chính là đám yếu ớt cấp D thì họ mới dám bắt nạt.

Loại người cấp D là tập hợp yếu ớt nhất trong nhà giam này, vừa không có ai dựa vào lại vừa không có bản lĩnh, thấy ai cũng phải khom lưng cúi đầu, ở trong ngục giam Hoàn Mỹ này, xác suất tự sát cao nhất chính là nhóm người này.

Các đầu bếp phát com tay chân thật sự linh hoạt, mấy trăm người vẫn làm việc hết sức năng suất, cho nên kỳ thật Nam Tầm cũng không phải xếp hàng quá lâu, chỉ có điều đến lượt Nam Tầm nhận đồ ăn chính thì mìn thẩu đã không còn, chỉ còn lại cháo.

Lấy xong món chính, Nam Tầm lại tiếp tục đứng sau đội ngũ xếp hàng nhận dưa muối, nhưng bị ai thay, đến lượt Nam Tầm thì ba loại dưa muối đều đồng thời thấy đầy.

" Tiểu Lục, nơi này!" Xa xa Đỗ Phan hướng cô vẫy vẫy tay.

Hiện tại tên này đã hết sức thành thật, còn biết giúp Nam Tầm chiếm chỗ.

Nam Tầm bê hộp com của mình bước qua, Đỗ Phan cùng Thiết ca đã bắt đầu ăn, lão Tam, lão Tứ cùng lão Ngũ cũng đã ổn định chỗ ngồi, một bàn sáu người dư lại mỗi vị trí của Nam Tầm.

Cháo nóng ăn rất ngon, Nam Tầm ăn một ngụm cháo xuống bụng, dạ dày trống không tức khắc thoải mái hẳn lên, nhưng cô nhìn lướt qua mìn thẩu bên phía hộp com Thiết ca, vẫn có chút thêm.

Đang chuẩn bị làm một muống cháo to thì Nam Tầm đột nhiên dừng lại.

" Tiểu Bạch." Cách mấy bàn, có người kêu tên Tô Mặc Bạch.

Ngay khi tiếng gọi kết thúc, toàn bộ âm thanh ồn ào ở nhà ăn lập tức im bật, lặng ngắt như tờ.

Một khi Diêm La Vương mở miệng, không ai dám lên tiếng, chỉ sợ bản thân lỡ miệng làm át mất tiếng của Diêm gia.

Đỗ Phan ngồi đối diện Nam Tầm nuốt nuốt nước miếng, chớp mắt mấy cái, ý bảo Nam Tầm nhìn phía sau.

Nam Tầm nghe lời quay lại, đảo mắt một góc bốn mươi năm độ, chuẩn xác chạm đúng ánh mắt người nào đó đang ngồi bên cửa sổ nhà ăn lớn.

Bàn ăn ngay bên cửa sổ lớn, xung quanh là hai dãy bàn trống không, Diêm La nghiêng người ngồi ở trên ghế, thân mình hướng về phía Nam Tầm, chân

dài thẳng tắp gác lên ghế chống bên cạnh, một chân hơi cong, nhìn lại càng có vẻ thon dài thẳng tắp.

Hắn chống khuỷu tay ở trên bàn, chống cằm nhìn về phía Nam Tầm.

Dừng một chút, cánh môi mỏng lại mấp máy, tiếp tục gọi một tiếng: "Tiểu Bạch, lại đây."

Nói xong, ngón tay tinh xảo lại hướng hướng Nam Tầm ngoắc ngoắc.

Nam Tầm nghe thấy tiếng âm thanh như gọi sủng vật kia, lại nhìn thấy động tác chuẩn xác như đang gọi sủng vật kia, khoé miệng giật giật.

Vị tôn Phật gì Diêm La này, gọi hai tiếng, lại hướng Nam Tầm ngoắc ngoắc, tức khắc làm vô số đạo mắt đồng loại nhìn về phía Nam Tầm.

Công tử: Vì đã xong 1 môn nên mình tranh thủ ngồi lên đây đăng cho mọi người đây. Xin lỗi, xin lỗi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Ta Dạy Cho Cậu, Về Sau Đi Theo Ta

Ở dưới bàn, Đỗ Phan lén lút đá đá chân Nam Tầm, sau đó lại ra dấu khụ khụ mấy tiếng.

Nam Tầm ngoan ngoãn đứng lên, bung hộp com tiến về phía địa bàn của Diêm La.

"Diêm gia." Nam Tầm kêu một tiếng.

Diêm La nghe thấy nhóc con trước mặt quy củ kêu mình một tiếng Diêm gia, không khỏi sùng sốt nhũu này: "Đang yên đang lành tự dưng lại gọi Diêm gia, ban sáng không phải vẫn gọi ca sao?"

Nam Tầm bĩu môi: "Đám lão đại bọn họ nói, em chỉ là đàn em của Diêm gia, không phải anh em huynh đệ, xưng hô tuyệt đối không thể kêu bậy, phải thật quy củ."

Diêm La xuy một tiếng, sâu kín đảo mắt một lượt qua bàn Thiết ca.

Mấy người Thiết ca cùng Đỗ Phan lập tức ngồi thẳng người, cảm thấy sau lưng lạnh lạnh.

"Về sau tiếp tục kêu ca, ta thích nghe. Tiểu Bạch, tới, ngồi đối diện ca." Diêm La hơi hơi hất cằm về phía đối diện, ý bảo Nam Tầm ngồi xuống đó.

Chờ đến khi Nam Tầm ngồi xuống, hai người liền tới nhìn anh anh nhìn tôi, nhà ăn yên tĩnh dần dần trở nên ồn ào như ban đầu, không, nói đúng hơn là ồn ào hơn ban đầu.

Diêm La nhìn chằm chằm quan sát Nam Tầm nửa ngày, trông mắt âm u thâm thúy nhìn đến nỗi Nam Tầm có chút e ngại.

Cô đây là làm chuyện gì có lỗi với Diêm La Vương sao?

"Ca" Nam Tầm lại kêu một tiếng, ngữ khí còn cố gắng mềm mại hết mức.

Diêm La lạnh lùng nhìn cô một hồi, rồi lại lạnh lùng ăn cháo tiếp.

Nam Tầm lén lút quan sát hắn một cái, thầm nghĩ người ăn bất kể là ăn cháo hay ăn dưa muối, động tác đều tao nhã đến mức phi lý, nhìn thế nào cũng không giống phần tử trên đường, ngược lại, hắn lại càng giống như đại thiếu gia danh môn quý tộc được hun đúc rèn rũa từ bé.

"Tiểu Bạch, biết làm sai chỗ nào không?" Diêm La chậm rãi múc thìa cháo, liếc mắt về phía Nam Tầm hỏi.

Nam Tầm vừa nghe lời này, tức khắc hiểu rõ, cười hắc hắc nói: "Ca, có phải do lúc trước em đáp ứng bung trà đổ nước cho anh, com này cũng nên là em đi lấy, hôm nay là tiểu đệ không đúng, nhất thời quên mất chuyện này."

Diêm La cười như không cười liếc mắt qua hộp com của Nam Tầm, nói: "Đội cậu lấy được com chắc ta đã chết vì đói lâu rồi."

Nam Tầm囁, quả nhiên một màn xếp hàng ban nãy đã bị đối phương thấy được.

"Ca, về sau em có chỗ nào không đúng, anh cứ việc nói thẳng, em nhất định sẽ sửa luôn." Nam Tầm về mặt thành khẩn nói.

Diêm La tốt bụng nhắc nhở một câu: "Nếu muốn hậu hạ ta, tốt nhất là luôn đi bên cạnh ta, bằng không ta lại có việc lại không tìm thấy cậu."

Nam Tầm vừa nghe xong lời này, lập tức oán thầm nói: "Đó là do anh chứ, chạy xong liền biến mất tăm."

"Nha, lại còn ỷ khuất sao?" đột nhiên Diêm La tiến mặt lại gần Nam Tầm, tỉ mỉ quan sát cô, "Nhìn xem, cả mắt cũng ướt rồi."

Nam Tầm theo phản xạ sờ sờ mắt mình, "Ca, anh lại gạt em, ta đường đường là một đại trượng phu, đâu có thể động tý là khóc a."

Diêm La cười một tiếng, "Nhóc con, ta đâu có lừa cậu, đôi mắt cậu thoát nhìn ướt đầm dề, giống tiểu bạch thỏ."

Nam Tầm biết mình bị trêu, nhưng cũng không tức giận, ngược lại còn cười tùm tùm chớp chớp mắt: "Ày, ca không hiểu rồi, em đây là trời sinh mang đôi mắt ướt đào hoa, chớp một cái vạn người mê a."

Diêm La nhất thời sững sốt, sau đó lại đột ngột cười to hai tiếng, cánh tay thon dài duỗi ra, dù cách một cái bàn nhưng vẫn thực dễ dàng mà sờ đến đầu Nam Tầm, lại bị xúc cảm mềm mại nơi lòng bàn tay mê hoặc, dùng sức xoa xoa đầu Nam Tầm, thoải mái nói: "Tiểu Bạch, trẻ con đừng học hư."

Nam Tầm còn chưa gặp qua Diêm La cười thoải mái như vậy bao giờ, bình thường hần hoặc là nhếch nhếch khoé môi hoặc là cười nhẹ, cùng lắm cũng chỉ là hơi hơi cong lên, cười như không cười, nhưng lúc này, hần cười rất tươi, nụ cười xuất phát từ tận đáy mắt, Diêm La như vậy thoát nhìn thật gần gũi, khoảng cách giữa vị sát thần này với Nam Tầm như kéo gần lại.

Nam Tầm nỗ lực giải thoát mái tóc của bản thân, về mặt u oán nhìn Diêm La Vương: "Ca, anh có thể đừng động tý là lại xoa đầu em không?"

Diêm La chậm rãi thu lại nụ cười, hơi hơi nheo mắt lại nhìn Nam Tầm, bộ dáng có chút lười biếng, nhưng Nam Tầm lại cảm thấy Diêm La lúc này mới là nguy hiểm nhất, giống như báo đen chuẩn bị sẵn mồi, trước khi ra tay chúng đều rất u nhã lười biếng, nhưng sau đó lại là một chiêu bóp hầu giết chết con mồi.

Nam Tầm một giây liền đầu hàng, lập tức sửa lại câu nói: "Đây, nếu là ca thích, đầu liền cho anh xoa, tùy tiện xoa thế nào đều được hết, trước kia đều là bà nội xoa, ngoài bà nội cũng chưa cho ai xoa đâu."

Đề cập đến bà nội Tô Mặc Bạch, ánh mắt Nam Tầm không khỏi có chút mất mát.

Diêm La tinh ý nhận thấy sự bất thường trên mặt Nam Tầm, nói: "Làm sao vậy Tiểu Bạch, ta vừa rồi chọc cậu tức giận?"

Nam Tầm trầm mặc lắc lắc đầu: "Em bởi vì vô tình giết người nên mới bị phán tù chung thân, vốn dĩ chỉ là chuyện bị phán sáu bảy năm tù, nhưng Trình gia không muốn em sống quá tốt, gán cho ta án tù chung thân, bà nội sau khi nghe thấy tin này liền lên con đau tim mà chết, ca, người nói xem, món nợ này ta nên tìm ai tính đây?"

Diêm La trầm tư một lúc, đột nhiên duỗi tay xoa xoa đầu Nam Tầm, nhưng khác với kiểu xoa đầu lúc trước, lần này còn mang theo một tia sủng nịnh ôn nhu.

"Từ chỗ nào té ngã liền từ đó bò lên, muốn kẻ thù của mình sống không bằng chết cũng không phải là chuyện khó, về sau đi theo ta, ta dạy cậu."

Thanh âm Diêm La trầm thấp lại mang thêm một loại an ủi kỳ dị, khiến người khác cảm thấy cực kỳ an tâm.

Nam Tầm hơi hơi nhấp máy miệng, khoé miệng bất giác cong lên thành một đường cong nhỏ, Nam Tầm bung cao hộp com lên mức cháo ăn, cố gắng che khuất đi nửa khuôn mặt bản thân, nhưng vẫn không ngăn được độ cong nơi khoé môi.

"Cảm ơn ca, về sau em nhất định sẽ nghe lời."

"Vừa này chạy xong không chờ cậu là bởi vì cậu chạy quá chậm, ta không thích đồng người, cũng chưa bao giờ ở chỗ đồng người quá lâu." Diêm La đột nhiên nói, hiển nhiên là trả lời vấn đề ban đầu Nam Tầm hỏi.

Nam Tầm ngẩn người, đôi mắt hơi hơi híp lại, tràn ngập ý cười nói: "Ca, anh đang tự mình giải thích với em sao? Anh yên tâm, về sau em nhất định chạy thật nhanh, tuyệt đối không để anh phải chờ em a."

Diêm La nhìn lên đôi mắt cười híp cả lại của Nam Tầm thì đột nhiên đem hai cái màn thầu trong hộp mình chuyển qua hộp Nam Tầm.

Nam Tầm nhìn chằm chằm hai cái bánh bao trắng múp vừa được chuyển qua: "Ca, cái này cho em sao, thật ngại ngùng a."

Ngoài miệng nói ngại ngùng nhưng tay lại rất thành thật mà tiếp nhận chiếc màn thầu kia, một ngụm đã cắn gần hết.

Đều nói màn thầu không có hương vị gì nhưng Nam Tầm lại cảm thấy màn thầu đặc biệt rất ngon, hơn nữa càng nhai lại càng ngon.

Diêm La vốn dĩ không muốn ăn lắm, nhưng nhìn thấy nhóc con trước mắt phồng mồm tròn má ăn từng ngụm từng ngụm ngon lành như thế, không hiểu sao đột nhiên lại muốn ăn, cũng cầm miếng lên ăn một miếng lớn.

Hần nghĩ: Trong ngục giam Hoàn Mỹ này có thể thấy được một nhóc con sạch sẽ như vậy thật hiếm có, thật khiến người khác yêu thích. Dù sao sinh hoạt trong ngục cũng nhàm chán, tìm việc vui vẻ làm cũng tốt, hẳn thích bộ dáng nhóc con này tung tăng lấy lòng mình. Nhìn đặc biệt vừa mắt.

Người bình thường chỉ có thể lấy một quả trứng luộc, nhưng Diêm La Vương lại là một tồn tại đặc thù, vì vậy đầu bếp phát com liền đưa hẳn tận hai quả.

Diêm La Vương nháy mắt đã lột xong một quả trứng gà, trực tiếp ném tới hộp com Nam Tầm.

"Ăn nhiều trứng gà một chút, bổ sung thêm protein, nói không chừng lông lại có thể mọc dài thêm tý nữa." Diêm La Vương nghiêm trang mà giờ trò lưu manh.

Bánh bao trong miệng Nam Tầm xém chút nữa phun toàn bộ lên mặt Diêm La Vương.

Cũng may tự chủ cô đủ mạnh, cổ nén đem cổ xúc động kia nuốt xuống.

Com nước xong xuôi, Nam Tầm vội vàng đoạt lấy hộp com của Diêm La." Em giúp anh rửa hộp, anh mau nghỉ ngơi đi!"

Thân mình Diêm La hơi hơi ngả về sau, cánh tay lười biếng đáp ở trên ghế sofa, nhàn nhả như đang đáp ở trên sofa xa hoa nào đó, biểu tình bừa bãi lười biếng nhìn bóng dáng nhóc con vui sướng chạy đi xa.

Khoé môi bắt giắc cong lên một tia hứng thú, nhưng chỉ là một thoáng rất nhẹ.

Công tử: Hôm qua mình định đăng 3 chương nhưng chương này bị lỗi font nên hôm nay mình đăng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Đi, Mang Cậu Đi Tắm Nắng

Cứ 8 rưỡi mỗi sáng thì tù nhân phải đến nhà xưởng thủ công làm việc, Nam Tầm thừa dịp thời gian còn chưa đến, vội vàng đem quần áo bản tới qua mượn ở chỗ Diêm La mang đi giặt, xong rồi đem phơi ngoài ban công.

Lão nhị mắt sáng phát hiện hiện tù phục Nam Tầm đang giặt có điểm khác lạ, mặc kệ là áo tù hay quần tù đều là loại lớn hơn cỡ Nam Tầm mấy size, đặc biệt là cái quần tù kia, so với Tiểu Lục kia còn thừa mấy đoạn, vì thế mấy người trong phòng không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Nam Tầm trực tiếp giúp bọn họ giải tỏa nghi vấn:" Đây là áo tù của Diêm ca, tới qua quên không mang quần áo nên mượn tạm, trở về quá muộn nên quên giặt sạch."

Mấy người vừa nghe thấy lời này, tức khắc tận lực cách xa tù phục đang phơi ngoài ban công như tránh né ôn dịch.

Mẹ nó, rốt cuộc tên Tiểu Lục này dẫm phải vận cứt chó gì vậy? Mới một ngày mà ngay cả tù phục Diêm La Vương cũng cầm đến tay?

Trâu bò quá mức!!

Một phòng 242 giờ phút này quyết định, về sau nhất định phải đối xử với Tiểu Lục này như đối xử với vị Tôn phật gia kia.

Mất nhìn thấy thời gian quy định sắp tới, mấy người vội vàng vây quanh Tiểu Lục rồi cùng nhau ra ngoài.

Nam Tầm cười cười xua tay:" Các anh đi trước đi, tý tôi đi cùng Diêm ca."

Đám người Thiết ca bị nụ cười của Nam Tầm làm cho lóe mắt, càng cảm thấy danh hiệu ngục hoa này gán cho Nam Tầm quả là chuẩn xác.

Chính là, bọn họ đau lòng quá, bất quá mới không lưu ý một lúc mà Tiểu Lục của bọn họ tự lúc nào đã biến thành Tiểu Lục của Diêm La Vương.

Khi Diêm La đẩy cửa lớn đi vào thì thấy một bóng hình nhỏ bé đang đứng thẳng tắp nghiêm chỉnh nhìn về phía cửa lớn, vừa thấy hẳn đến liền sáng mắt chạy tới:" Ca, anh rốt cục đã tới."

Diêm La có chút ngoài ý muốn, sau đó không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt xẹt qua ý cười:" Chờ đã lâu?"

Nam Tầm lắc đầu xua tay:" Không lâu, không lâu, mới có hai mươi phút thôi a."

Diêm La nghe xong buồn cười nghĩ: Nhóc con này là muốn mình khen ngợi đây mà.

" Rất tốt." Diêm La bình luận hai từ rồi bước nhanh qua người Nam Tầm, gương mặt làm đầu tàu đi ở phía trước.

Nam Tầm ngoan ngoãn như đứa trẻ đi phía sau, còn luôn nghiêm chỉnh duy trì khoảng cách hai bước so với Diêm La để có thể tùy thời chờ đợi ca phân phó.

Nhà xưởng chia làm hai khu vực, một bên là mài rửa đục đá, cũng không biết bắt đầu từ bao giờ chỗ này lại có thể đào lên khoáng thạch, lại còn là loại khoáng thạch góc cạnh gồ ghề, từ đó bắt đầu yêu cầu tù nhân dùng công cụ mài giữa đem từng cục khoáng thạch thô ráp kia mài giữa cho thành mượt mà. Đây chính xác là công việc đem thân đi làm cu li mài.

Bên kia là hàn bản mạch điện, cái này yêu cầu nhóm tù nhân có tý đầu óc, đặc biệt là yêu cầu một đôi tay linh hoạt khéo léo.

Bản thân Nam Tầm là một học bá, dù xuyên vào thân thể Tô Mặc Bạch đi chăng nữa thì cô vẫn là học bá, cô vốn muốn làm ở bên hàn mạch điện nhưng tương tượng đến Diêm La Vương cô lại sửa lại chủ ý.

Cô lún sâu vào đây là để trau dồi tình cảm với Diêm La Vương đó nha, Diêm La là phần tử trên đường nên khẳng định sẽ thuộc bên làm việc nặng.

Kết quả lại khiến Nam Tầm đơ người, Diêm La thế nhưng lại đi về phía công xưởng làm bản mạch điện, đi được nửa đường còn quay đầu lại liếc mắt nhìn cô một cái: "Phát gốc cái gì, còn không mau đuổi kịp."

Mạch điện trong bản mạch điện thực sự rất nhỏ, yêu cầu khi làm cần hết sức dụng tâm để ý, Nam Tầm thật không nghĩ đến, Diêm La làm chuyện này so với cô còn thành thục hơn gấp bội, cặp tay thon dài phi thường linh hoạt, thực mau liền cố định xong năm sáu cái bản mạch điện.

Cảnh ngục phụ trách giám thị trực tiếp đánh dấu cho Diêm La năm phần hoàn thành.

Nam Tầm yên lặng tắc lưỡi, chạy hết một lượt mới được tích năm phần tích phân, Diêm La bắt quá chỉ là biểu hiện tốt đẹp một tý vậy mà đã được tích năm phần tích phân.

Là năm phần đó nha, chỉ một chút như vậy đã được giảm nửa ngày hình phạt.

Nam Tầm do biểu hiện tốt đẹp nên cũng được cảnh ngục đánh dấu bốn phần, trong lòng lúc này mới dễ chịu một ít.

Tuy rằng cảnh ngục quy định trong lúc làm việc không được nói chuyện phiếm, nhưng chuyện này ngăn không được.

Nhìn xung quanh tùm tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm càng ngày càng nhiều, Nam Tầm cũng lò mò lại gần Diêm La thì thầm: "Ca, cái này làm lâu sẽ mỏi mắt, anh nếu mệt mỏi có thể nghỉ một lúc, em có thể giúp anh, bắt quá chỉ là làm nhiều thêm một chút, chuyện nhỏ."

Diêm La nghiêng đầu liếc Nam Tầm một cái: "Không cần cậu trợ giúp."

Nói xong, thế nhưng còn lấy ra năm cái mạch điện tốt nhất của bản thân đưa cho Nam Tầm: "Này, cái này là giúp cậu làm, nếu đã kêu ta một tiếng ca, thì tiếng ca này cũng không để cho cậu gọi không được."

Nam Tầm có chút sững sờ nhìn hẩn, kích động đến nỗi đôi mắt hơi hồng hồng, đôi mắt có chút mệt mỏi do nhìn chăm chăm bản mạch điện hồi lâu, nên hành động nho nhỏ của đối phương làm cô rất cảm động, hốc mắt thật sự đã có hơi nước long lanh: "Ca, anh thật tốt! Nếu đời này còn có cơ hội ra ngoài, em rất định nguyện làm trâu làm ngựa cho anh."

Diêm La cố gắng nén cười, xuy một tiếng nói: "Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của cậu xem, mới có chút xú đã đòi làm trâu làm ngựa."

Nam Tầm hít hít cái mũi: "Ca, anh muốn cười liền cười đi, em chính là sống không có lý tưởng vậy đó, ngoại trừ bà nội thì chưa từng có ai đối xử tốt với em như thế cả."

Diêm La vừa nghe xong lời này tức khắc liền rơi vào trầm mặc, bàn tay khẽ vươn lên xoa xoa đầu Nam Tầm, đem cái đầu tròn bóng của cô biến thành ổ gà.

Thoáng một cái thế mà đã tới mười giờ, đây là thời điểm nghỉ ngơi của tù nhân, Nam Tầm đã nhìn chăm chăm cái mạch điện này được hơn một giờ đồng hồ rồi, nếu không nghỉ ngơi chắc cô không trụ được mất, vì vậy nhanh chóng buông bỏ bản điện trong tay rồi đuổi đuổi cái eo mỏi như.

Cảnh ngục vừa dứt thông báo một cái, tức khắc cả nhà xưởng đều tràn ngập tiếng hoan hô, từng tốp người vội vàng buông bỏ công việc đang dở, xông thẳng ra ngoài.

"Ca, sao bọn họ lại phải chạy nhanh như vậy?" Nam Tầm ngáp một cái hỏi.

"Đoạt sân chơi, cả sân chỉ có hai khung bóng rổ, đi muộn liền không còn." Diêm La tùy tiện giải thích một câu, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nam Tầm đuổi tay chọc chọc cánh tay Diêm La, nhỏ giọng hỏi: "Ca, vậy chúng ta không đi ra ngoài tản bộ sao?"

Diêm La lười biếng nói: "Có chút mệt mỏi không muốn động, có thể là tối qua ngủ không quá ngon."

Nói xong, tựa hồ như nhớ ra chuyện gì đó, mắt hồ ly khẽ chuyển, đôi mắt phong lưu mị hoặc dừng lại trên mặt Nam Tầm: "Tiểu Bạch, tối qua ngủ thế nào?"

Nam Tầm vỗ vỗ mặt mình, tròn mắt nói dối: "Vẫn tốt, chỉ là giường quá chật, xoay người có chút không tiện."

Khỏe miệng Diễm La hơi nhếch lên, hướng Nam Tầm nói: "Đúng là nhóc con, nơi nào cũng có thể ngủ được."

"Ca, hay là chúng ta đi tắm chút nắng đi, thời điểm này vừa vặn là lúc phơi nắng tốt nhất, không quá nắng cũng không quá râm, phơi đến đặc biệt thoải mái a, còn có thể bổ sung Canxi nữa." Nam Tầm nỗ lực lôi kéo Diễm La ra ngoài.

Diễm La trong cổ họng phát ra tiếng cười nhỏ, cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp dùng lại trên vai Nam Tầm "Nếu Tiểu Bạch đã nỗ lực lôi kéo như vậy, ta nếu không đi phơi nắng chẳng phải quá không nể mặt Tiểu Bạch nhà ta sao? Được, đến đây, chờ anh dậy."

Nam Tầm vội vàng đỡ Diễm La đứng dậy, nhưng trọng lượng tên kia thật sự làm Nam Tầm đen mặt.

Ta kháo, người đã nhờ ta đỡ người dậy, còn đem toàn bộ trọng lượng áp lên người bản cô nương là có ý gì đây hả?

Nam Tầm hoài nghi xương người này căn bản không phải xương bình thường, mà là sắt, là sắt thì có, nặng chết cô rồi.

Cũng may Diễm La chỉ đè lên cô trong chốc lát rồi nhanh chóng tự đứng lên, Nam Tầm cũng đứng dậy thả lỏng hai tay.

Hai người một trước một sau nối đuôi nhau ra khỏi nhà xưởng.

"Ca, chúng ta đi chỗ nào vậy?" Nam Tầm thấy Diễm La đi rất có chủ đích nên có chút tò mò hỏi.

Diễm La thông thả đi phía trước, nhàn nhạt nói: "Tiểu Bạch, không phải cậu muốn tắm nắng sao, ta mang cậu đi một nơi thoải mái phơi nắng."

Phúc lợi tối thứ 6.

Công tử: *Xin hỏi các fans, tại sao đại Boss lại ghét cà rốt?*

Fan nào tào 1: *Chắc đại boss kén ăn từ nhỏ chẳng?*

Fan nào tào 2: *Vai ác nào cũng ghét cà rốt thì phải =)))*

No, no, no,..... Đại Boss nhà chúng ta ghét cà rốt là có nỗi khổ đó nha. =)))

Đó là:..... Do hồi trc khi anh hoá thành thỏ(TG1) bị Tâm tỷ tỷ của chúng ta nhét cho ăn lắm cà rốt quá nên giờ mới bị ám ảnh bởi cà rốt như thế. Haha. Chứ không phải anh kén ăn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Có Cỏ, Ca, Anh Xoay Hai Vòng Là Có Thể Sạch Sẽ

A

Hai người một trước một sau nối đuôi nhau đi qua khu vực các tù nhân khác đang tranh đoạt sân bóng rổ.

Nam Tầm tò mò nhìn ngó vào trong, phát hiện vây quanh sân bóng rổ là một tốp người, thanh âm ồn ào từ bên trong truyền ra, cũng không giống thanh âm cãi nhau lắm.

Nam Tầm vốn dĩ muốn tới xem, nhưng nhìn nhìn vị Tôn phật gia đi phía trước lại quyết định đánh mất đi thẳng, tiếp tục đuổi theo Diễm La Vương.

Bởi vì phía trên mảnh mẽ đề xưởng xanh hoá thành phố nên dù là ngục giam nhưng diện tích cỏ xanh vẫn rất lớn. Đi qua sân bóng rổ, tới ở phía Tây Nam của nhà xưởng có một vùng cách biệt, ở đây không chỉ có cây xanh mượt mà còn có cả núi non chập chùng, sườn núi có rất nhiều cây cỏ thụ râm mát, xanh um tươi tốt, phủ một bóng lớn lên cỏ cây phía dưới.

Nghe nói mấy cây cỏ thụ ở đây có lịch sử rất lâu đời, thời điểm khi thành phố xây dựng trại giam Hoàn Mỹ này còn cố ý bảo lưu lại nơi đây.

Diễm La tìm một chỗ thấp bên sườn núi, thả người ôm hai gối ngồi xuống.

Hắn chọn địa điểm rất chuẩn, vừa vặn ở dốc núi, người bên ngoài nhìn không tới, khuôn mặt tuần tú chuẩn xác nằm ở chỗ bóng râm đại thụ, thân người phía dưới lại vừa vặn rơi ở bên ngoài ánh nắng mặt trời, vừa không gây trở ngại hắn ngủ cũng chẳng trở ngại hắn phơi nắng.

Nam Tầm yên lặng nhìn người nào đó an nhàn nằm phía dưới: "...."

Nam Tầm tìm một vị trí bên cạnh Diễm La ngồi xuống, thả lỏng hai chân, một chân song song để cạnh chân Diễm La, một chân hơi cong lên, cằm gác lên đầu gối, đôi mắt đen láy cứ như vậy nhìn chăm chăm vào người đang ngủ bên cạnh.

Bỗng dung, hàng mi cong vút của Diễm La hơi hơi động, đôi mắt quầng rử đột ngột mở ra, dung nhập vào đôi mắt đen láy đối diện.

"Đẹp không?" Diễm La đột ngột hỏi một câu, khoe miệng hơi nhếch lên, gọi lên một tia mỉa hoặc trêu đùa.

Nam Tầm chớp chớp mắt, không hề có tí quần bách hay chột dạ nào, ngược lại còn tủm tỉm cười nói: "Đặc biệt soái, đặc biệt có mị lực, em chính là hy vọng tương lai có thể trở thành người như ca."

Diễm La khẽ nhủ đôi mày kiếm, cổ họng phát ra tiếng cười khẽ trầm ấm, cộng hưởng cùng tiếng côn trùng xung quanh tạo thành một bản violon ấm áp.

"Tiểu nịnh hót." Diễm La bất giác cong khoé môi, nhỏ giọng sùng nịnh trách mắng, nhưng thanh âm phát ra rất nhỏ, nghe được thực không dễ dàng.

Nhưng Nam Tầm thính lực tốt, nghe được rõ ràng lời nói của Diễm La, vội vàng đáp trả: "Là thật đó ca, lần đầu tiên khi nhìn thấy anh em đã rất ngạc nhiên nghĩ thầm người này là ai a? Bộ dạng thật soái, là minh tinh sao? Nhưng sau khi tiếp xúc em mới phát hiện ra rằng, anh sinh ra đã khí chất ngời ngời thể rồi, ca, nếu anh không đi làm minh tinh thì thật có lỗi với thân thể mình nha."

Đôi mắt khép hờ của Diễm La khẽ chuyển, nghiêng nghiêng đầu, bất giác nhìn chăm chăm vào Nam Tầm, cười hỏi: "Thân thể? Thân thể ta làm sao?"

Nam Tầm lập tức gạt càn chân số nịnh hót của mình: "Lưng rộng, mông cong, eo hẹp, bất kể là nhan sắc hay vóc dáng đều là cực phẩm chứ sao, không chỉ đánh nhau giỏi mà còn biết hàn bản mạch điện, ca, em đặc biệt ngưỡng mộ anh, chờ về sau em lớn bằng anh, em cũng muốn trở thành người như anh vậy."

Diễm La liếc liếc nhìn nhóc con ba hoa bên cạnh, đôi mắt Tô Mặc Bạch rất đẹp, vừa đen vừa sáng, dường như những nơi râm mát xung quanh đều bị ánh mắt ngưỡng mộ nóng rực của cô đốt cháy.

Diễm La không phải chưa từng thấy qua đàn em tôn thờ sùng bái anh như vậy, nhưng anh vẫn cảm thấy Tô Mặc Bạch này có gì đó rất đặc biệt.

Nếu là người khác nói lời này, hẳn sẽ chẳng thềm đề tâm, thậm chí có khả năng còn cảm thấy đối phương quá mức chân chó, nhưng khi nhóc con Tô Mặc Bạch nói ra lời này, đôi mắt lấp lánh sáng bừng, hẳn liền cảm thấy nhóc con này đặc biệt trân thành, mà những câu chân chó phát ra từ miệng cậu ta cũng không làm người khác chán ghét, ngược lại còn cảm thấy rất hưởng thụ.

Diễm La vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình: "Tới đây Tiểu Bạch, chúng ta nói chuyện tâm sự."

"Ca, anh không có ngủ sao? Có phải là do em quấy rầy? Nếu vậy em liền ngồi yên một bên, anh cứ yên tâm ngủ đi, đợi chút có còi em sẽ gọi anh dậy."

Diễm La liếc nhìn Nam Tầm một cái: "Lại đây."

Hai từ nhẹ nhàng nhưng ẩn ẩn uy lực không cho phép chối từ.

Nam Tầm nga một tiếng rồi thấp phần nghe lời nằm xuống bên cạnh Diễm La, cùng hấn vai sóng vai cùng nằm trên cỏ.

Gương mặt nhìn lên cao, ẩn sau tán cỏ thụ là mảnh trời xanh thẳm, điểm xuyến từng đám mây trắng như kẹo bông gòn, mấy chú chim nhỏ bay xẹt qua, lưu lại một chuỗi bản nhạc êm tai.

Diễm La bên cạnh đột nhiên quay mặt nhìn sang Nam Tầm, nhóc con này đang nhìn trời phát ngốc, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì?

Diễm La hỏi Nam Tầm: "Tiểu Bạch, về sau ra ngoài có tính toán gì chưa?"

Nam Tầm ngẩn ngơ, cười khỏ nói: "Ca, anh quên rồi sao, em đã không có còn cái gì gọi là tương lai, cả đời đều định sẵn là sẽ ở đây, dù có biểu hiện tốt đẹp hơn nữa thì sao chứ, tích được mười năm, hai mươi năm, nhưng có cơ hội ra ngoài sao?"

"Nhưng nếu có thể ra ngoài, Tiểu Bạch, cậu muốn làm gì?"

Nam Tầm cũng quay đầu nhìn thẳng hấn, đối diện với cặp mắt âm u sâu thẳm như muốn đem cô hút vào của Diễm La.

Nam Tầm bỏ qua ánh mắt nhìn chăm chăm mình, có chút mất mát nói: "Nếu thật sự có thể ra ngoài, đại học chắc cũng không thể tiếp tục, chuyện em ngồi tù chắc hẳn cũng đã truyền khắp quê nhà, về nhà trông trọt cũng không phải biện pháp, cho nên, em đại khái sẽ đem nhà cũ bán đi rồi tìm một nơi không có ai quen biết mà sinh sống, mua một căn nhà nhỏ rồi sống cô độc nốt cuộc đời còn lại."

Diễm La nghe xong lời này, ánh mắt khẽ chớp mấy cái: "Tuổi còn nhỏ mà đã nghĩ đến tuổi dương lão rồi sao?"

Nam Tầm không cao hứng: "Cái này không phải anh dụ em nói sao, nói xong còn giấu cọt người ta."

Nói xong liền quay lưng về phía Diễm La.

"Giận rồi sao Tiểu Bạch?"

"Cậu tính tình thật giống mấy cô nhóc con nha, nói giận dỗi liền giận dỗi."

Nam Tầm trầm nghĩ: Mẹ nó, ta chính là con gái hàng thật giá thật được không hả!

Thân hình đàn ông nhưng tâm hồn cô vẫn là cô nương mỏng manh yếu ớt đó.

Diêm La chọc chọc eo Nam Tầm.

Thân mình Nam Tầm lập tức rụt lại.

"Tiểu Bạch, cậu cự nhiên sợ nhột?" Diêm La như phát hiện ra thú vui mới, nhin không được lại đuổi tay chọc chọc Nam Tầm hai cái nữa.

Nam Tầm bị chọc đến nhảy dựng lên, buồn bực nhăn mặt: "Ca."

Diêm La khoái chí cười to, sung sướng cực kỳ.

Hắn sao không sớm một chút gặp được nhóc con này nha, khẳng định về sau sinh hoạt nhất định sẽ không nhàm chán.

"Vừa rồi không phải còn nói muốn trở thành người của ta sao? Cậu nếu như lén lút chạy tới một chỗ đường già, vậy làm sao trở thành người của ta đây?"

Nam Tầm thờ dãi: "Ày, đây là dự định, dự định a, dự định cùng làm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, em hiện tại đã như vậy thì còn nói gì đến ra ngoài."

Diêm La nghe xong lời này thì đột nhiên trầm xuống, ánh mắt âm u, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Môi Diêm La hơi mấp máy, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng từ xa đột nhiên truyền đến tiếng còi của cảnh ngục.

Nam Tầm vốn tưởng là tiếng còi thông báo kết thúc giờ nghỉ ngơi, nhưng nhìn lại thời gian thì lại cảm thấy không đúng, tiếng còi này thập phần dồn dập, nghe rất gấp gáp.

Diêm La nhanh chóng đứng dậy, tiện tay kéo nhóc con bên dưới đứng dậy để đi tập trung.

"Ca, từ từ đã." Nam Tầm đem cánh tay kéo tay mình gỡ ra, sau đó chuyển tới trên người Diêm La, đem mấy cọng cỏ sau lưng hắn nhẹ nhàng phui xuống.

"Ca, trên móng còn có một ít, anh tự mình xoay hai vòng liền có thể sạch sẽ a." Nam Tầm nghiêm trang kiến nghị nói.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161: Ăn Nhiều Một Chút, Thân Thể Mới Cao Lên Được

Diêm La cảm thấy nhóc con này quả thật là quá nghịch ngợm, cự nhiên dám trêu chọc hắn.

Diêm La cũng mặc kệ phía sau, trực tiếp để như vậy bước tiếp.

Nam Tầm vội vàng đuổi theo: "Ca, vậy cô phía sau cứ mặc kệ vậy sao? Như vậy quá ảnh hưởng đến hình tượng rồi!"

Cánh tay Diêm La duỗi ra, đem gáy Nam Tầm kéo lại gần mình, sau đó bàn tay thuận thế trượt xuống, dừng lại trên vai cô: "Tiểu Bạch, ta có thể tùy tiện kéo một tên đến liếm sạch cho ta, tin không?"

Nam Tầm ngăn người, sau đó liền cười lớn, cười đến mức chảy cả nước mắt: "Ca, ta tin, thực sự tin. Nhưng mà, nơi đó, anh thực sự muốn người khác liếm sạch sao? Ha ha ha ha ha....."

Hai mắt Diêm La hơi hơi nhú lại, đáy mắt xẹt qua một tia nguy hiểm, nghiêng đầu nhìn chằm chằm nhóc con không biết tốt xấu bên cạnh, đột nhiên có loại xúc động muốn đánh vào móng tên nhóc này.

Tiểu hài tử không biết lớn nhỏ, phải dạy dỗ lại một chút mới được.

Nam Tầm tựa hồ phát hiện luồng nguy hiểm phóng đến, liền nhanh chóng lánh người tránh thoát khỏi phạm vi Diêm La rồi vắt chân mà chạy, chạy trốn so

với thỏ còn muốn nhanh hơn.

"Tiểu Bạch" Diêm La kêu một tiếng, nhưng nháy mắt đã không thấy bóng dáng nhóc con kia đâu.

Diêm La vừa tức vừa cười, nắm tay xiết đến kêu rằng rắc, thảm nói một câu: "Nhóc con không nghe lời, đáng đánh!"

Thời điểm Nam Tầm chạy qua sân bóng rổ thì bước chân đột nhiên dừng lại.

Một đám cảnh ngục đang vây quanh tất cả những người có mặt trong sân bóng rổ, một người cũng không được phép rời khỏi, tiếng còi vừa rồi hẳn là phát ra từ đây.

Nam Tầm cố gắng chen đầu nhìn vào giữa đám đông, xuyên qua các khe hở cô thấy được cảnh tượng bên trong, trên đất be bét toàn máu là máu.

Người nọ nằm giữa vũng máu, trên bụng bị cắm một con dao thủ công dùng trong khu vực mài giữa.

Trong đầu Nam Tầm nổ ùm một tiếng, hai chân giống như đeo trĩ, kéo thế nào đều không thể di chuyển.

Cảnh ngục cầm côn quát lên đám phạm nhân đứng cạnh mình, chửi bậy không ngừng, ở đây tù nhân quá nhiều, bọn họ cũng không có khả năng tra tấn toàn bộ, đành phải ghi nhớ số thứ tự rồi thả người đi.

Chỉ trong chốc lát, dòng người chen chúc hỗn loạn liền chỉ còn lại hai cảnh ngục ở lại xử lý thi thể, phạm nhân bị chết kia thực mau được nâng đi, khung bóng rổ lắc lư trên không, chỉ còn lại một bãi máu đỏ tươi chói mắt, mùi máu tanh bay đến tận phía Nam Tầm.

Nam Tầm nhúm mày nhìn một màn kia, tâm tình có chút phức tạp.

Cô sớm biết ngục giam này không phải nơi tốt lành gì, chỉ là cô không ngờ được, nhanh như vậy đã phải chứng kiến cảnh tượng giết người như thế.

Thanh âm lạnh nhạt của Diêm La vang lên phía sau Nam Tầm: "Loại chuyện này lâu lâu lại phát sinh một lần, nhìn mãi rồi sẽ quen."

Nam Tầm thấy hẳn thì cũng không ngoài ý muốn, không khỏi hoài nghi thời điểm vừa rồi đi ngang qua, Diêm La đã sớm biết nơi này sắp có án mạng.

"Sân bóng rổ có máy theo dõi, bọn họ sao dám hành động?"

Diêm La quét mắt về phía Nam Tầm một cái, nhàn nhạt giải thích một câu: "Hơn hai mươi người đồng loạt vây quanh, che chắn gắt gao, có máy theo dõi cũng vô dụng."

Hai tay Nam Tầm nắm chặt, xụ mặt trở về nhà xưởng, không thêm chờ cả Diêm La.

Diêm La ở phía sau nhìn Nam Tầm tam quan* đã bị chịu đã kích mạnh mẽ, không khỏi xuy một tiếng: "Tiểu nhóc con lương thiện."

* tam quan: là thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Thời điểm Diêm La trở về, Nam Tầm đang nghiêm túc mà làm bản mạch điện, bộ dáng chăm chú như đang nghiên cứu bảo bối gì đó, chăm chú đến nỗi người khác không đành lòng quấy rầy.

Nhưng Diêm La biết, Nam Tầm là đang suy nghĩ đến chuyện khác. Diêm La đi đến bên cạnh Nam Tầm ngồi xuống, chờ cô hàn xong bản mạch điện trong tay rồi mới vuốt tay xoa xoa đầu tóc mềm mượt của cô một lượt: "Tiểu Bạch, cậu phải tập làm quen."

Nam Tầm rầu rĩ ừ một tiếng.

Làm thủ công đến 12 là kết thúc, hai khu cùng ủa ra tán loạn đi về phía cửa lớn, từng người từng người trở về phòng lấy hộp cơm rồi liền lập tức hướng về nhà ăn lớn.

"Ca, nhanh một chút, chậm nữa là cơm cũng chẳng còn." Nam Tầm có chút sốt ruột.

Diêm La cảm thấy buồn cười: "Tiểu Bạch, có ca ở đây, không sợ."

Nam Tầm lúc này mới nhớ tới một màn ở nhà ăn lớn sáng nay, tức khắc liền im bặt. Đúng rồi, có Diêm La Vương ở đây, cô không cần chen ngang cũng có người khác mời cô chen ngang a.

"Tiểu Bạch, ở cái nơi như nhà giam Hoàn Mỹ này, ngàn vạn lần không cần cùng người khác bàn đến cái gì gọi là thứ tự trước sau hay cái gì gọi là lễ nghi lễ nghi, nếu cậu là cùng đám phạm nhân vô si đó thảo luận về vấn đề này thì sớm muộn cũng bị bọn họ găm đến xương cốt cũng chẳng còn." Diêm La vẫn cảm thấy nhóc con này quá mức thiện lương, đơn thuần, nhìn không được nhắc nhở mấy câu về pháp tắc nơi đây.

Nam Tầm cũng biết lý lẽ này, nhưng cô chung quy vẫn cảm thấy con người nơi đây không phải hoàn toàn là loại người hung ác cùng cực, tỷ như mấy người to con như phòng 242 chẳng hạn, tỷ như Tô Mặc Bạch, hoặc tỷ như người đàn ông trước mặt này.

"Ca, đám phạm nhân đó khi lấy cơm vẫn biết xếp hàng, hẳn là vẫn có thể cứu chữa."

Diêm La nghe thấy lời này, không khỏi cười lạnh một tiếng." Biết trước khi ca tới, nhà ăn lớn này là cái dạng gì không? Mọi người thấy đồ ăn, như chó thấy xương, kẻ mạnh thì giành trước, kẻ yếu chỉ có thể ăn lại canh thừa lúc sau, cậu còn nghĩ đám người này có thể cải tạo được?"

Nam Tầm có chút kinh ngạc:" Cảnh ngục chẳng nhẽ mặc kệ?"

Diêm La nhếch môi trào phúng, nhìn thì giống cười nhưng lại khiến người khác rét run:" Bọn họ không phải không quản mà là quản không được, dù sao ăn ít một chút cũng không chết được, bọn họ liền lười quản."

" Ca, cho nên người làm cho bọn họ xếp hàng như vậy là ca sao?" Nam Tầm vẻ mặt như ngộ ra chân tướng.

Diêm La nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong mắt nhóc con trước mặt, ý cười đầy mắt càng nồng đậm." Lúc đây chỉ cảm thấy đám người này hết sức chướng mắt cho nên liền thuận tay lập ra quy củ. Khi đó, còn có hơn mười tên cùng nhau phản kháng, toàn thân trên dưới đều bị ca đánh sợ, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời."

Nam Tầm trong mắt tràn đầy sùng bái:" Ca, anh thật lợi hại."

Chờ hai người đến nhà ăn rồi, quả nhiên thấy trước mười tám cái cửa sổ phát đồ ăn tất cả đều đang xếp hàng.

Nam Tầm đi theo Diêm La Vương, cảm nhận nhà ăn từ ồn ào trở nên an tĩnh thật là vi diệu, tù nhân đang xếp đầu tiên vội vàng cung kính kính nhường lại vị trí của bản thân.

Diêm La hơi hơi liếc mắt qua Nam Tầm, Nam Tầm lập tức liền bung hộp cơm hai người đi qua, thử nghiệm một phen cảm giác tác oan tác quái.

Hơn nữa bây giờ Nam Tầm sẽ không phải lo tranh đoạt vị trí nữa, Diêm La chính là một đui to vạn năm bất biến, dù chỉ là vào nhà ăn dựa tạm một bên người thì tức khắc năm bàn xung quanh đều lập tức trở thành địa bàn của hắn.

Nam Tầm cảm thấy đồ ăn hôm nay đặc biệt nhiều, đầu bếp mức cơm đặc biệt rộng rãi, mỗi loại đồ ăn đều cho một muỗng thật lớn.

Nam Tầm cùng Diêm La mặt đối mặt ăn cơm, Diêm La đem toàn bộ thịt trong bát gom lại, để gọn gàng sang một bên hộp cơm.

Nam Tầm vội vàng nói:" Ca, sao anh lại không ăn thịt vậy? Ném đi như vậy thật tiếc a."

Diêm La nâng lên mí mắt liếc mắt quét cô một cái." Ai nói với cậu ta muốn ném đi?"

Qua một lúc, Diêm La mới chậm rãi đem toàn bộ thịt trong hộp mình bỏ qua chén của Nam Tầm.

Nam Tầm trong miệng vẫn còn ngậm cơm, choáng váng nhìn động tác của Diêm La." Ca, anh đặc biệt gấp gọn lại là để cho em ăn sao?"

Diêm La không trực tiếp đáp lại." Cậu còn nhỏ, ăn nhiều một chút mới cao được, nói không chừng một lúc nào đó lại đột nhiên phát hiện bản thân nhảy vóc cũng nên."

Nam Tầm: "....."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Ca, Anh Có Con Gái Sao?

Nam Tầm vẫn luôn cảm thấy thân thể này của bản thân cũng rất nam tính, chiều cao tiêu chuẩn, có trách thì nên trách Diêm La quá cao, một mét chín, so với Tô Mặc Bạch ước chừng cao quá một cái đầu.

Như thế nào lại cao như vậy.....? Nam Tầm ở trong lòng nói thầm một câu.

Diêm La ưu nhã nhấc đũa lên, từng đũa rồi lại từng đũa từ tốn ăn từng miếng nhỏ, đột nhiên như nhìn thấy cái gì đó trong hộp cơm, vẻ mặt mười phần ghét bỏ mà nhăn nhó, sau đó dùng đũa kiên nhẫn đem từng sợi cà rốt nhỏ vớt sang bát bên cạnh.

" Ca, cà rốt rất nhiều dinh dưỡng a, sao lại không ăn thế?" Nam Tầm nhìn thấy động tác của hắn, cười hỏi.

Diêm La mặt không cảm xúc nói:" Ta chán ghét hương vị cà rốt."

Nam Tầm vội vàng nói:" Ca, nếu anh đã không thích ăn vậy cho em đi, em thích ăn."

Nói xong liền không khách khí mà đem đĩa hướng sang hộp cơm của Diêm La, nhanh chóng đem toàn bộ cà rốt trong bát nhét đầy miệng.

Diêm La bất động nhìn đôi đĩa ngang nhiên chọc xuống hộp cơm của chính mình, tầm mắt đăm đăm nhìn vào nhát cử nhát động của đôi đĩa kia, nhìn nó đảo qua đảo lại cơm tẻ trong hộp rồi lại nhìn nó từng chút từng chút đem cà rốt trong hộp gắp ra.

Có đĩa người lạ chọc tới hộp cơm của hắn.

Chọc tới.....

Diêm La hơi hơi nheo mắt, tầm mắt trầm xuống.

Hắn có thói ở sạch cực kì nghiêm trọng, sự tình này tuyệt đối là việc hắn không chấp nhận được.

Diêm La cho rằng bản thân sẽ không kiềm chế được mà đứng dậy lật đổ bàn, nhưng tất cả đều không có.

Chẳng những không có, hắn còn đỡ dần mà tiếp tục cầm đĩa ăn cơm.

"Ca, em lại mới nhìn thấy còn mấy sợi cà rốt, em giúp anh lấy nốt nha."

Nam Tầm hoá thân thành tay gấp đồ ăn thiện nghệ, chiếc đĩa nhỏ chẳng những chọc tới hộp đồ ăn của Diêm La, mà còn ở bên trong chọc qua chọc lại, đem cà rốt bên trong một sợi lại một sợi gấp sạch.

Ánh mắt Diêm La dừng lại trên đôi đĩa của Nam Tầm, nhìn đôi đĩa kia linh hoạt ở trong hộp đồ ăn của mình chọn tới chọn lui, ngay người nhìn đôi đĩa hồi lâu, sau đó mặt không biểu cảm mà đem đĩa của bản thân gấp một miếng cơm lớn bỏ vào trong miệng.

Tại sao sau khi gặp nhóc con này, thói ở sạch của hắn liền không còn?

Diêm La yên lặng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đành phải kết luận rằng nhóc con Tô Mặc Bạch này lớn lên quá sạch sẽ cho nên thói ở sạch của hắn trong thời gian hắn liền không có nghiêm trọng như vậy.

Hai người an tĩnh ăn hết bữa cơm, Nam Tầm theo thường lệ cầm hai hộp cơm đi bồn nước cọ rửa.

Diêm La sâu thẳm nhìn theo bóng dáng dần biến mất của Nam Tầm, yên lặng không nói gì.

Giữa trưa thông thường có hai giờ nghỉ ngơi, Nam Tầm sau khi tiễn Diêm La về tận cửa phòng 419 liền vội vàng trở về ngủ trưa.

Hoạt động mỗi buổi sáng là thông lệ bắt buộc, chỉ có hoạt động buổi chiều là tùy theo sắp xếp của quản ngục, chiều chủ nhật thì các phạm nhân có thể tự do hoạt động riêng, ngày đầu tiên Nam Tầm đến đây vừa vặn là vào chủ nhật, cho nên thấy được cảnh mây đại thô hán* tụ tập đánh bài pu- khơ, còn lại từ buổi chiều thứ hai đến thứ bảy, chỉ có hai buổi chiều là khoá giáo dục cải tạo, còn lại vẫn là lao động cải tạo, một là đến nhà xưởng thủ công hai là đến quảng mỏ dọn đá cục.

* đại thô hán: Đàn ông cơ bắp ăn to, nói lớn, chỉ thích hợp làm các hoạt động liên quan đến chân tay.

Chiều hôm nay là khoá giáo dục cải tạo, từng nhóm phạm nhân ngồi ngay ngắn trong phòng chiếu phim lớn, nghe xong hơn ba giờ niệm kinh giáo dục tội phạm, quả thực là muốn phun trào. Tuy nhiên vẫn có một bộ phận không nhỏ phạm nhân nghe rất hăng hái, nghe chuyên gia cổ động nhân tâm (tâm lý con người) nói xong, tâm trí bừng bừng quyết định hồi cải làm người, quyết tâm quay lại con đường làm công dân gương mẫu.

Nam Tầm cùng Diêm La ngồi từ phía sau, ba bốn bài phía trên đều là trống không, không ai dám ngồi, tất cả đều không dám lại gần Diêm La Vương.

Nam Tầm xem xét vị chuyên gia giáo dục tội phạm nước miếng bay loạn xạ đang thao thao bất tuyệt trước mặt, rồi lại xem xét đến Diêm La ngồi bên cạnh.

Diêm La hai chân bắt chéo, tuy thái độ lười biếng nhưng thật chất rất nghiêm túc lắng nghe, còn thường thường ghi chép một vài ý gì đó.

Người cho rằng Diêm La sẽ nhàm chán đến ngủ gật - Nam Tầm: "....."

Diêm La bốt chút thời gian liếc nhìn Nam Tầm, xoa xoa đầu cô: "Chuyên gia này giảng cũng không tệ lắm, về sau còn có thể lấy ra giáo dục tiểu nha đầu trong nhà."

Nam Tầm nghe thấy câu này, trái tim bất chợt đông cứng, trừng lớn mắt hỏi: "Ca, anh như thế này mà đã có con gái rồi sao?"

Diêm La nhìn Nam Tầm một cái, không biết như thế nào lại rất kiên nhẫn bắt đầu giải thích: "Là thời điểm khi ta mười năm tuổi có nhặt được cô bé, lúc ấy nó mới chỉ là một nha đầu năm tuổi béo mập trắng tròn, nháy mắt đã mười tám tuổi rồi, haizz."

Khi Diêm La nói lời này, vẻ mặt thật dịu dàng, nhìn ra được hắn rất thương người em gái này.

Nam Tầm không biết nhớ tới cái gì, trong mắt xẹt qua một tia mắt mát, lông mi rũ xuống dưới, che khuất cảm xúc trong đáy mắt.

Diêm La nói về nha đầu béo mập nhà mình quả nhiên hứng khởi, lời nói so với thường ngày nhiều hơn gấp bội."..... Tiểu nha đầu hiện tại đúng là muốn phản nghịch, ta càng nói nó lại càng không làm, đúng là khiến người ta bức mình, ta không ở nhà một mình, phỏng chừng nó đang rất vui mừng."

"Ca." Nam Tầm đột nhiên đánh gãy lời hắn nói, hướng hắn khẽ cười cười." Chúng ta tiếp tục nghe giảng đi."

Diêm La ngừng một chút, tầm mắt không khỏi nhìn Nam Tầm thêm mấy lần.

Hai người đều không nói gì nữa, khu vực xung quanh cũng vì thế mà trở nên yên ắng.

Khoá học kết thúc là vừa vặn đến giờ cơm chiều, Nam Tầm tự mình trở về nhà tù trước, Diêm La bị tụt phía sau không khỏi nhủ mảy.

Hôm nay tâm tình Nam Tầm rất không tốt, không còn tâm trạng chiều cổ cảm xúc của đại Boss.

Đúng, Nam Tầm đã xác định được, Diêm La chính là vai ác đại Boss của thế giới này.

Rõ ràng Tiểu Bát đã từng nói qua, Tô Mặc Bạch cùng đại Boss không có tí xíu quan hệ nào, cho nên thời điểm khi phát hiện đại Boss ở trong ngục giam, cô đã rất kinh ngạc.

Nhưng nghi vấn này vẫn phải chờ sau khi Tiểu Bát tỉnh lại mới có thể có được đáp án.

Mấy người trong phòng giam vừa cùng nhau đánh răng rửa mặt về đã thấy lão Nhị gấp không chờ nổi mà bò lên giường của bản thân ngồi.

"Khốn nạn, hiện tại cơm nhà ăn đúng là càng lúc càng khó ăn, hại lão tử buổi tối cũng không được ăn no." Lão Tứ oán giận một câu.

Nam Tầm đột nhiên nhớ tới cái gì, nhin không được hỏi mấy người trong phòng:"

Tôi nghe Diêm ca nói, quy tắc nhà ăn lớn là do anh ta quy định, thật sự như vậy sao?"

Nam Tầm vừa nói ra mấy lời này, không khí xung quanh nháy mắt đã trầm hẳn xuống.

Đỗ Phan sờ sờ mũi, không trực tiếp trả lời vấn đề của Nam Tầm mà hỏi lại:" Tiểu Lục à, cái kia,.. Diêm La Vương thực sự nhận cậu là đàn em sao?"

Nam Tầm nói:" Đương nhiên là thực rồi, cái này còn có thể giả được sao?"

Lúc này Đỗ Phan mới yên tâm mà nói bậy sau lưng Diêm La Vương:" Lúc trước đúng là nhà ăn này loạn đến mức cảnh ngục cũng không quản nổi, sau đó Diêm La đến, ngày ngày đầu tiên đã đánh bại Đào Sẹo, ngày hôm nay liền ban ra quy tắc nhà ăn, bắt luận kẻ nào đến lấy cơm cũng đều phải xếp hàng, trừ bỏ..... bản thân hắn."

Nam Tầm tìm được điểm mấu chốt, hỏi lại:" Ca tôi nói anh ấy đã làm một trận lớn, Lão Nhị, anh có thể nói một chút tình hình lúc đó được không?"

Lão Ngũ nghe xong lời này thì kích động không yên, nhin không được chen vào nói:" Cái này cậu phải hỏi ta a, Lão Nhị hấn nhất gan, lúc ấy căn bản không dám xem, chỉ dám liếc liếc về một bên."

Đỗ Phan trừng mắt liếc Lão Ngũ một cái:" Ngươi mới nhất gan, cả nhà ngươi nhất gan, cũng không biết ngày ấy ai là người run đến nỗi chân không bước nổi?"

Lão Ngũ trực tiếp lơ đi vấn đề Đỗ Phan nói, khụ một tiếng rồi tiếp tục cùng Nam Tầm nói:" Tuy rằng lúc ấy cảnh tượng Diêm La Vương đánh bại Đào Sẹo thật sự rất tàn bạo nhưng chung quy vẫn là một chơi một, Đại lão gia hắn lại bắt toàn bộ phải xếp hàng mức cơm, ảnh hưởng lợi ích của rất nhiều người, cho nên lúc ấy lập tức liền có hơn hai mươi tên đứng ra, muốn liên thủ đánh bại Diêm La Vương, cậu đoán đi, kết quả sẽ ra sao?"

Nam Tầm dùng vẻ mặt tò mò mà nhìn chăm chăm lão Ngũ, thoả mãn dự vọng kể chuyện xưa của hắn. Lão Ngũ tặc tặc lưỡi, nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng, sợ hãi khi đó:" Diêm La Vương lấy một địch hai mươi, chiêu thức thực sự quá tàn nhẫn, nói ra có thể cậu không tin, nhưng toàn bộ hai mươi tên phạm nhân lúc đó, nháy mắt đều biến thành gạo bầu, lúc ấy trên mặt đất nhà ăn lớn toàn bộ đều là máu, máu chảy thành dòng...."

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Hai Người Đàn Ông, Như Hình Với Bóng

Đúng là Diêm La có vẻ rất lợi hại, nhưng Nam Tầm vẫn cảm thấy mấy người này có chút nói quá.

Đỗ Phan nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên nói:" Đúng rồi Tiểu Lục, ta hôm nay thấy cậu làm mặt lạnh với Diêm La Vương, không phải là hắn làm gì khó dễ cậu chứ? Cũng đúng, đàn em của Diêm La Vương nào có dễ làm như vậy, ỷ khuất cậu, nín ghen nhiều như vậy."

Nam Tầm mấp máy môi, không muốn tiếp tục câu chuyện nên cuối cùng liền lời kéo lão Tam ra ngoài.

Đỗ Phan nhắc nhở một câu," Ngàn vạn lần phải trở về trước 10 giờ tối, nếu bị đánh thành cái sàng, ta đây cũng không rảnh đi nhật xác cho các cậu —"

Trước 10 giờ tối có thể ở trong khu giam đi dạo vài vòng, nhưng nếu vượt qua thời gian đó thì rất có thể sẽ bị quy vào tội cố ý vượt ngục, lại còn bị canh ngục gác đêm dùng súng đánh thành tổ ong vò vẽ.

Nam Tầm tóm fan nảo tàn của mình là Lão Tam đi dạo, còn dùng lý do vô cùng quanh minh chính đại đó là muốn làm quen một chút tình hình nhà giam.

Lão tam giờ khóc giờ cười nói:" Tiểu Lục, cậu sao cứ phải đời sống đời chết đi dạo vào cái giờ này vậy, nhà giam này có nhiều nơi như vậy sao, còn phải đi dạo?"

Nếu không phải biết Tiểu Lục có người chống lưng, hai người lại đi dạo ở đại khu, thì hẳn tuyệt đối sẽ không cùng Tiểu Lục tới đây, rốt cuộc thì buổi tối trong ngục giam rất có thể sẽ phát sinh sự tình đẫm máu gì đó.

" Vậy anh cứ về trước đi, hôm nay tâm tình tôi không tốt, muốn đi bộ một chút."

Lão Tam nghe thấy lời này, tức khắc ngậm miệng, an tĩnh mà bồi Nam Tầm dạo một vòng.

Thời điểm khi đi ngang qua khu xanh hoá nhỏ của đại khu, hai người đột nhiên nghe thấy âm thanh gì đó.

Lão Tam sắc mặt biến đổi, khẽ quát một tiếng:" Tiểu Lục, mau đi!"

Tiểu Lục gật đầu, hai người khẽ kêu meo meo rồi quay đi.

Đúng lúc này, âm thanh ư ư a a từ trong bụi cây truyền ra.

Cho rằng nơi này rất có thể sẽ phát sinh sự tình đẫm máu nào đó - Nam Tầm cùng Lão Tamr "....."

Nam Tầm về mặt hoá đá nhìn về phía Lão Tam.

Mặc dù thời điểm mới vào Nam Tầm đã biết loại chuyện này sẽ thường xuyên diễn ra, nhưng cô không nghĩ nhanh như vậy bản thân đã được chứng kiến.

Nam Tầm khom khom lưng, từ khe hở giữa hai bụi cây nhìn vào trong.

Nhìn một cái, mặt bùm một cái liền biến thành đất khi.

Cô thấy được một loại hiện trường án mạng đặc biệt.

May không phải giết người, hai người đồng loạt thở ra.

Lão Tam kéo kéo ống tay Nam Tầm, hai người liếc nhau rồi cùng đồng loạt chạy.

Loại sự tình này mà bị đánh gãy, khẳng định đối phương sẽ phát hoá.

Nam Tầm cùng Lão Tam đều không muốn rước thêm phiền toái.

Nhưng mà, hai người còn chưa kịp bước mấy bước, phía sau liền truyền đến một thanh âm trầm thấp:" Đứng lại! Xem xong rồi liền muốn chạy?"

Hai người Nam Tầm cùng Lão Tam nghe thấy lời này, chạy trốn càng nhanh hơn.

Người nọ thấy vậy liền xông lên, nhìn chuẩn hướng Nam Tầm chạy mà tung quyền ngăn chặn.

Nam Tầm quay đầu ngăn chặn bàn tay đấm qua, dùng chân phản công lại.

Lại không nghĩ đến một đòn chân này của cô không những không đá được người, mà tay lại bị hấn nắm đến tê dại.

Nam Tầm nương theo ánh điện mập mờ nhìn rõ mặt người này, trong lòng lộp độp nhảy dựng, thầm than số phận bản thân tại sao lại xui xẻo đến vậy.

Người này thế nhưng là ngục bá khu B, Quý Hà!

Một người khác từ trong bụi cũng tiến ra, là một thiếu niên tuổi tầm hai mươi tuổi, Lão Tam nhận ra đầu tiên, đây chính là ngục hoa khu B, một đoá hoa thổ ti* dựa vào ngục bá mà sống.

* hoa thổ ti: hoa hải đường, chỉ những người yếu đuối, phải dựa vào người khác mới có thể sống sót.

Lão Tam đem Nam Tầm vòng qua sau người mình, cười gượng hai tiếng ha ha lấy lòng." Quý lão đại, Tiểu Lục hẳn mới tới, không hiểu quy củ cho lắm, mong anh đừng chấp nhặt với nó, ha ha.."

Tuy rằng Tiểu Lục từng đánh bại Đào Sẹo, nhưng một phần cũng do đối phương khinh địch, Quý lão đại khẳng định lợi hại hơn Đào Sẹo gấp mấy lần, Lão Tam thật sự không dám để Tiểu Lục ở đây đòi công đạo.

Nam Tầm nhìn đến Lão Tam che chắn phía trước mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, vì vậy cũng tự mình tiến lên, hướng đối phương nhận lỗi:" Quý lão đại, tôi cùng Lão Tam thực sự chỉ là không cẩn thận đi ngang qua, không nghĩ đã quấy rầy anh, anh đại nhân đừng trách kẻ tiểu nhân như tôi, hay là, cho chúng tôi về, được không?"

Quý Hà ôm ngực hoa, tầm mắt dừng lại trên người Nam Tầm, bỗng nhiên cười." Tân ngực hoa khu A?"

Nam Tầm khoé miệng giật giật, nhưng cũng không phản bác.

" Nếu đã không cẩn thận, vậy quên đi." Quý Hà mở miệng, tầm mắt u ám dừng lại trên người Nam Tầm.

Lão Tam nghe thấy lời này, vội vàng túm lấy Nam Tầm chạy mất dạng.

Dù đã chạy một đoạn khá xa, nhưng Nam Tầm vẫn có thể cảm nhận rõ ràng có một tầm mắt trần trụi đang nhìn chằm chằm mình, làm cô lạnh hết sống lưng.

Nam Tầm lao đảo một cái, suýt thì ngã cắm mặt xuống đất.

Hai người trở về phòng thì thi nhau thở hồng hộc, Nam Tầm lập tức liền hỏi:" Quý Hà này thích con trai sao? Ta khéo, đây là lần đầu tiên tôi thực sự thấy, trước kia chỉ là nghe kể."

Mấy người trong phòng sau khi biết sự tình hai người Nam Tầm gặp qua, cười sung sướng khi người khác gặp họa.

" Tiểu Lục, Tiểu Lục, lần này cậu xong thật rồi, tên Quý Hà này tám phần là nhìn trúng cậu rồi." Lão Tứ nói.

" Nhưng Tiểu Lục cậu cũng đừng quá lo lắng, nghe nói Quý lão đại khu B là người không thích ép buộc người khác, chỉ cần cậu không muốn, hẳn cũng sẽ không làm gì cậu." Lão Ngũ nói.

Nam Tầm rung mình một cái.

" Anh ta sẽ không phải là cái kia chứ?" Nam Tầm hỏi.

Lão Nhị nhún nhún vai:" Ai biết được, trên thực tế cái này cũng không thiếu, có rất nhiều người bắt quả chỉ là chơi chơi mà thôi, rốt cuộc thì trong nhà giam này cũng đều là động vật giống đực. Đàn ông ấy à, chính là giống loài sống bằng nửa thân dưới, anh em giúp nhau sáng khoái một tý cũng là sự tình hết sức bình thường"

Nam Tầm"....."

Lão Nhị thấy cô đơ người, bèn tiến đến ôm bả vai Nam Tầm, cười hắc hắc nói:" Tiểu Lục à, nếu cậu cũng có nhu cầu gì cứ việc nói, anh có thể hỗ trợ cậu."

Nam Tầm dùng khuỷu tay huých một cái vào bụng hắn, Lão Nhị khom lưng che bụng, mặt mày nhăn nhó, bữa tối đều muốn phun ra.

Thu thập Lão Nhị xong, Nam Tầm liền bụng chấu đi phòng tắm, nhanh chóng rửa mặt rồi vội vàng trở lại giường mình.

Nam Tầm trần trọc đến nửa đêm, sau lại không biết đã thông suốt điều gì, một giây liền nhắm mắt đi ngủ, ngủ còn thật sự ngon.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nam Tầm theo thói quen nghe thấy tiếng chuông liền bò dậy, bay nhanh lên lầu bốn, gõ lớn cửa phòng 419.

Đập vào mắt Diêm La đầu tiên sau khi mở cửa là khuôn mặt tươi cười sáng lạn của nhóc con Tiểu Bạch, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, chỉ kém phát sáng dưới ánh mặt trời.

Trẻ con tính tình quả nhiên nói đến là đến nói đi là đi, ngày hôm qua còn cùng hắn giận dỗi, sáng sớm hôm sau lại có thể cười với hắn như tiểu bạch si*

* bạch si: người hâm mộ.

Diêm La nhìn không được trực tiếp đuổi tay xoa nhẹ vài cái trên tổ quạ xù xù trên đầu Nam Tầm, sau đó ôm vai nhóc con đi xuống lầu.

Lúc chạy, Nam Tầm như bị thần chạy nhập, nỗ lực chạy theo tiết tấu của Diêm La, kết quả chính là sau khi chạy xong mười vòng, bộ dạng nhếch nhác, thở hồng hộc giống con cầu con.

Diêm La nhìn thấy đặc biệt buồn cười, vì thế ôm lấy bả vai của cầu nhóc con, cười một đường về nhà ăn.

Thoáng cái đã qua hai tháng, nhà giam khu A và khu B đều biết, ngục bá Diêm La Vương khu A thu nhận đàn em, lại còn có vẻ rất thân thiết, đi chỗ nào cũng đều mang theo, thể dục buổi sớm, ăn cơm, làm thủ công, tắm rửa, mẹ nó ngay cả WC cũng dính lấy nhau.

Nếu không phải biết Diêm La Vương là trai thẳng trăm phần nghìn, chúng tù nhân đều con mẹ nó tưởng hắn bị cong!

Tại sao chắc chắn vậy sao? Chuyện này phải kể đến một hôm nào đó, khi ngục hoa khu A bọn chủ động đến hiến thân, nào biết Diêm La Vương đối với chuyện này ghê tởm đến không chịu được, đánh gãy tay gãy chân ngục hoa kia, ném ra cửa.

Ngục hoa kia cũng thật đáng thương, vốn dĩ thân thể lớn lên đã nhỏ gầy, cao gần mét bảy, tạng người cũng mảnh mai thật sự, từ sau sự kiện kia liền ốm đau không dứt, không quá mấy tháng liền bệnh mà chết.

Về sau cũng không ít người có ý đồ bất chính với Diêm La Vương, nhưng kết cục đều là gãy chân gãy tay mà bị ném ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mau Xuyên: Vai Ác Lại Hắc Hóa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.